Frederick Forsyth

NEGOCIATORUL

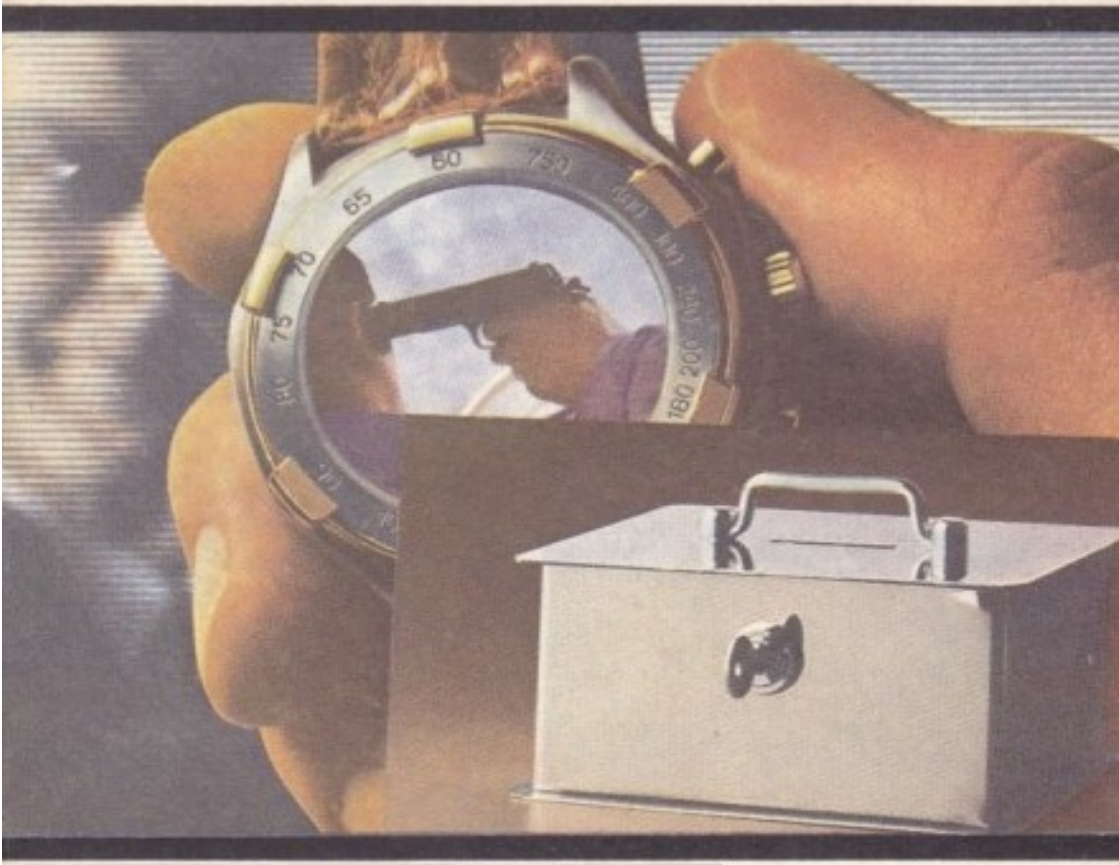

ARGUS ROMANUL DE SPIONAJ

univers

Frederick Forsyth

negociatorul

ISBN:
973-34-0232-x

COLECŢIA ROMANUL DE SPIONAJ „ARGUS”

În româneşte de: FLORENCE MANAILOIU

Frederick Forsyth
7he Negociator

EDITURA UNIVERS
1992

PROLOG

Visul îi revenise din nou, cu puţin înainte să înceapă ploaia. Dar el n-o auzea. În somn, visul îl stăpânea.

Se făcea că era iar acolo sus, în poiana aceea din Sicilia, spânzurată mult deasupra Taorminei. Ieşea dintre copaci şi înainta încet înspre centrul ei, conform înţelegerii. Cu valiza diplomat în mâna dreaptă. Se oprea în mijlocul luminişului, lăsa jos valiza, se dădea şase paşi înapoi şi se aşeza în genunchi. Conform înţelegerii. Valiza conţinea un miliard de lire italiene.

Şase săptămâni duraseră tratativele pentru eliberarea copilului, foarte puţin faţă de cele mai multe dintre cazurile precedente. Uneori, acestea se prelungeau luni şi luni de zile. Şase săptămâni stătuse alături de expertul de la biroul carabinierilor din Roma – tot sicilian şi el, dar de partea îngerilor – pentru a-l sfătui asupra tacticii. De vorbit, vorbise ofiţerul. Şi, slavă Domnului, se ajunsese la un acord: fiica bijutierului din Milano, răpită din casa de vară a familiei de lângă plaja din Cefalu, avea să fie eliberată, în schimbul unei răscumpărări de aproape un milion de dolari, după o cerere iniţială de cinci ori pe atâta, dar, în sfârşit, Mafia acceptase.

Din cealaltă parte a poienei se ivi un bărbat neras, necioplit, mascat, cu o puşcă Lupara spânzurată pe umăr. Ţinea de mână o fetiţă de zece ani, desculţă, speriată dar, după toate aparenţele, nevătămată. Fizic, cel puţin. Cei doi se îndreptau spre el; vedea ochii banditului aţintiţi mai întâi asupra lui prin mască şi apoi cercetător spre pădurea din spate.

Mafiotul se opri la valiză, se răsti la fată să stea pe loc. Aceasta îl ascultă dar îşi aţinti ochii negri şi adânci asupra salvatorului. Nu mai e mult, fetiţo. Stai acolo, drăguţo.

Banditul cercetă fişicurile de bani din valiză ca să se convingă că nu a fost înşelat. Bărbatul cel înalt şi fata continuară să se privească. Bărbatul îi făcu cu ochiul; ea îi răspunse cu un zâmbet abia mijit. Banditul închise valiza şi începu să se retragă cu faţa spre pădure. Ajunse la copaci şi atunci se întâmplă.

Nu era carabinierul din Roma, nu; ci nătărăul local. Se auzi o rafală de arme; banditul cu valiza se împiedică şi căzu. Şi,

bineînţeles, amicii îi erau adunaţi cu toţii acolo, în pinii din spate, ca să-l acopere. Trăgeau şi ei. Într-o clipă, luminişul era sfâşiat de lanţuri de gloanţe zburătoare. Bărbatul strigă: „Jos!” în italiană dar fata nu-l auzea, sau era cuprinsă de panică şi începu să alerge spre el. Bărbatul se ridică şi se aruncă peste cei şase sau şapte metri care îi despărţeau.

Aproape că izbuti. O vedea acolo, după degete, la câţiva centimetri de mâna lui dreaptă care ar fi tras-o jos, în siguranţă, în iarba înaltă. Putea să-i vadă spaima din ochii uriaşi, dinţii micuţi din gura care scotea ţipete de groază... şi apoi trandafirul roşu, strălucitor, care-i înflorea pe pieptul rochiei de bumbac. Şi fata căzu parcă împinsă de la spate şi el nu putu să uite cum zăcea acolo, acoperind-o cu trupul lui până când încetă tirul şi mafioţii îşi luară tălpăşiţa prin pădure. Nu putea uita cum rămăsese acolo, legănând în braţe trupul inert, plângând şi strigând către poliţistul local care nu înţelegea nimica şi îşi cerea cu întârziere scuze: „Nu, nu, Iisuse adorat, nu iarăşi...”

CAPITOLUL UNU

NOIEMBRIE 1989

Iarna sosise, devreme în anul acela. Pe la sfârşitul lunii deasupra acoperişului alergau deja primii ei cercetaşi, purtaţi de vântul aspru dinspre stepele de nord-vest, ca să sondeze fortificaţiile Moscovei.

Clădirea Statului Major General se află pe strada Frunze la numărul 19, un edificiu cenuşiu de piatră din anii ’30, cu faţada îndreptată spre mult mai moderna anexă de opt etaje de pe cealaltă parte a străzii. La fereastra sa de la ultimul etaj al acestui bloc vechi stătea Şeful Statului Major Sovietic, uitându-se la volbura îngheţată, într-o dispoziţie la fel de sumbră ca şi iarna care se apropia.

Mareşalul Ivan K. Kozlov trecuse cu doi ani de vârsta statutară de pensionare, dar în Uniunea Sovietică, la fel ca peste tot în lume, cei care alcătuiesc legile nu îşi închipuie niciodată că acestea li s-ar putea aplica şi dumnealor. La începutul anului luase locul mareşalului Akromeev, spre surprinderea celor mai mulţi din ierarhia militară. Cei doi nu semănau deloc, aşa cum nu seamănă creta cu brânza. Akromeev fusese un intelectual, mic de stat şi slab ca un băţ; Kozlov era o namilă voluminoasă, necioplită, cu părul alb, soldat din cap până în picioare, descendent din tată, bunic şi unchi soldaţi. Deşi de-abia cel de-al treilea Prim Adjunct Şef înainte de promovare, sărise peste ceilalţi doi dinaintea sa, care se retrăseseră discret la pensie. Nimeni nu se îndoia de ce ajunsese în frunte; din 1987 până în 1989 supraveghease expert şi fără incidente retragerea sovietică din Afganistan, acţiune realizată fără urmă de scandal, înfrângerea majoră sau (cel mai important dintre toate) pierdere publică a reputaţiei naţionale, chiar dacă lupii lui Allah încercaseră să muşte călcâiele ruseşti tot drumul până la Trecătoarea Salang. Operaţiunea aceasta îi atrăsese o mare reputaţie la Moscova şi îl adusese în atenţia personală a însuşi Secretarului General.

Dar în timp ce-şi făcea datoria, câştigându-şi bastonul de

mareşal, Kozlov făcuse şi un legământ cu sine însuşi: niciodată să nu îşi mai conducă preaiubita Armată Sovietică în retragere – pentru că, în ciuda abundenţei reclame publicitare, Afganistanul fusese o înfrângere. Tocmai perspectiva unui nou Afganistan care se profila la orizont îi produsese acea dispoziţie sumbră care îl stăpânea, în timp ce se uita prin geamul dublu la rafalele orizontale de mici particule de gheaţă care se repezeau periodic pe lângă fereastră.

Motivul acestei dispoziţii se afla într-un raport de pe biroul său, raport pe care i-l ceruse chiar el celui mai strălucit dintre protejaţii săi, un tânăr general-maior pe care îl adusese la Statul Major de la Kabul. Kaminski absolvise academia, avea o gândire profundă şi, pe deasupra, era un geniu al organizării iar mareşalul îi dăduse locul doi în domeniul logisticii. Ca toţi combatanţii cu experienţă, Kozlov ştia mai bine decât ceilalţi că bătăliile nu se câştigă prin curaj sau sacrificiu şi nici prin generali străluciţi; se câştigă dacă ai aparatura adecvată la locul adecvat şi în momentul adecvat şi încă în cantităţi foarte mari.

Îşi amintea şi acum cu amărăciune cum, soldat de trupă 18 ani, fusese martor la înaintarea fulgerătoare a superbei maşini de război germane prin fortificaţiile Patriei, în timp ce Armata Roşie, anemiată de epurarea lui Stalin din 1938 şi echipată cu relicve, încerca să stăvilească torentul. Chiar părintele lui căzuse încercând să apere o poziţie imposibilă la Smolensk luptând cu arme cu percuţie împotriva zgomotoaselor regimente de blindate. Data viitoare, îşi jurase el, vor avea echipamentul adecvat şi încă din belşug. Îşi dedicase o mare parte a carierei sale militare acestei idei şi acum ajunsese şeful celor cinci arme ale URSS-ului: Armata, Marina, Aviaţia, Forţele de Rachete Strategice şi Apărarea Antiaeriană a Patriei. Şi toate acestea erau puse în faţa unei posibile înfrângeri din cauza raportului de trei sute de pagini de pe biroul lui.

Îl citise de două ori, noaptea în apartamentul său spartan de pe Kutuzov Prospect şi din nou dimineaţa la birou unde, de cum ajunsese la ora 7.00, îşi scosese telefonul din priză. Se întoarse de la fereastră, se îndreptă cu paşi mari spre biroul masiv din capul mesei de conferinţe în formă de T şi răsfoi din nou ultimele pagini ale raportului.

SUMAR

Aşadar nu e vorba de faptul că planeta este destinată să rămână fără ţiţei în următorii douăzeci sau treizeci de ani; ci că Uniunea Sovietică *va* rămâne fără ţiţei în următorii şapte sau opt. Motivul se găseşte în tabelul de Rezerve Demonstrate, expus anterior în raport şi mai ales în coloana de cifre numite proporţia R/P. Proporţia de rezerve faţă de producţie se calculează luând producţia anuală a unei ţări producătoare de ţiţei şi împărţind această cifră la rezervele cunoscute ale ţării respective, de obicei exprimate în miliarde de barili.

Cifrele de la sfârşitul anului 1985 – cifrele occidentale, din nefericire, pentru că trebuie să ne bazăm în continuare pe informaţiile occidentale ca să aflăm ce se întâmplă în Siberia, în ciuda contactelor mele intime cu industria petrolieră – arată că în anul respectiv am produs 61 de miliarde de barili de ţiţei, ceea ce ne oferă 14 ani de rezerve extractabile – presupunând că producţia va rămâne la aceeaşi cifră pe tot parcursul acestei perioade. Dar asta înseamnă să fim optimişti deoarece producţia noastră şi, aşadar, utilizarea rezervelor a fost obligată să crească de la data aceea. Astăzi rezervele noastre se află între şapte şi opt ani.

Motivul pentru această creştere a cererii îl găsim în două domenii. Unul îl reprezintă majorarea producţiei industriale, mai ales în domeniul bunurilor de larg consum, cerută de Politburo de la introducerea noilor reforme economice; celălalt îl constituie ineficienţa acestor industrii mari consumatoare de combustibil, nu numai a celor tradiţionale, ci chiar şi a celor mai noi. Industria noastră manufacturieră este per total extrem de ineficientă energetic şi în multe domenii utilizarea unor utilaje învechite are un efect suplimentar. De exemplu, un automobil rusesc cântăreşte de trei ori mai mult decât echivalentul lui american – nu, aşa cum s-a publicat, din cauza iernilor aspre, ci deoarece oţelăriile noastre nu pot produce folii de metal de dimensiuni suficient de fine. În acest fel, pentru fabricarea unei maşini este nevoie de mai multă energie electrică produsă din petrol decât în Occident, iar aceasta foloseşte mai multă benzină atunci când e la drum.

ALTERNATIVE

Reactoarele nucleare produceau 11% din electricitate în URSS iar planificatorii noştri au considerat că centralele nucleare au să producă 20% sau chiar mai mult până în anul 2000. Până la Cernobîl. Din nefericire, 40% din capacitatea nucleară era generată de centrale de tip Cernobîl. De atunci, majoritatea au fost închise pentru „modificări" – este extrem de puţin probabil că au să mai fie practic deschise din nou – iar altora, care erau programate să fie construite, le-a fost retrasă autorizaţia. În consecinţă, producţia noastră nucleară, în procente, în loc să dubleze cifra, a scăzut la 7% şi continuă să se reducă.

Avem cele mai mari rezerve de gaze naturale din lume, dar problema este că aceste gaze sunt amplasate mai ales în extremitatea Siberiei şi nu este suficient să le scoţi pur şi simplu din pământ. Avem nevoie şi nu există, de o vastă infrastructură de conducte şi reţele ca să le aducem din Siberia în oraşe, fabrici şi staţiuni generatoare.

Vă mai aduceţi poate aminte că la începutul anilor '70, când, după războiul Yom Kippur, preţurile ţiţeiului au crescut astronomic, ne-am oferit să aprovizionăm pe termen lung Europa Occidentală cu gaze naturale pe care să le transportăm prin conductă. Aceasta ne-ar fi permis să realizăm reţeaua de distribuire de care aveam nevoie pentru că europenii erau dispuşi să ne finanţeze. Dar întrucât America nu se număra printre beneficiari, SUA au ucis această iniţiativă ameninţând cu o gamă largă de sancţiuni pe oricine ar fi cooperat cu noi şi astfel proiectul a sucombat. Acum, de când cu aşa-zisul „dezgheţ", probabil că o astfel de schemă ar fi acceptabilă din punct de vedere politic, dar în momentul de faţă preţurile petrolului sunt atât de scăzute în occident, încât gazele noastre nu le sunt câtuşi de puţin necesare. Iar când epuizarea globală a petrolului va fi ridicat iarăşi preţurile occidentale la un nivel la care gazele noastre să poată intra în competiţie, va fi deja mult prea târziu pentru URSS.

Astfel că nici una dintre alternativele posibile nu va putea să fie pusă în practică. Energia nucleară şi gazele naturale n-au cum să ne fie de ajutor. Majoritatea

covârşitoare a industriilor noastre precum şi ale partenerilor care se bazează pe noi pentru energia electrică sunt indisolubil legate de combustibili şi stocuri de alimentare pe bază de petrol.

ALIAŢII

O scurtă paranteză pentru a ne referi la aliaţii noştri din Europa Centrală, statele pe care propagandiştii occidentali le denumesc „sateliţii" noştri. Cu toate că producţia lor comună – mai ales din mica zonă românească de la Ploieşti – se ridică la două miliarde de barili pe an, aceasta nu reprezintă decât o picătură în ocean faţă de necesarul lor. Faptul că restul le vine de la noi constituie una din legăturile care le menţin în tabăra noastră. E adevărat că pentru a mai uşura presiunea asupra noastră am încurajat unele tranzacţii barter între ele şi Orientul Mijlociu. Dar dacă ar fi să ajungă vreodată la o independenţă totală faţă de noi în privinţa petrolului şi astfel în dependenţă faţă de Occident, nu va fi, desigur, decât o chestiune de timp şi încă foarte scurt, până când Germania de Est, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria şi chiar şi România vor luneca în ghearele taberei capitaliste. Ca să nu mai vorbim de Cuba.

CONCLUZIE...

Mareşalul Kozlov îşi ridică privirea ca să se uite la ceasul de pe perete. Ceremonia de la aeroport era aproape de a începe. Mareşalul preferase să nu participe. N-avea nici un chef să facă sluj în faţa americanilor. Se întinse, se ridică de la birou şi se duse din nou la fereastră, luând cu sine raportul lui Kaminski asupra petrolului. Purta încă menţiunea Strict Secret şi Kozlov ştia de-acum că trebuia să continue să o poarte şi pe mai departe. Era mult prea exploziv ca să poată fi plimbat prin clădirea Statului Major Central.

Nu cu multă vreme în urmă orice ofiţer de stat major care ar fi scris atât de candid precum Kaminski şi-ar fi măsurat cariera în microni, iar Ivan Kozlov, oricât era el de tradiţionalist, nu pedepsise niciodată sinceritatea. Era cam singurul lucru pe care îl aprecia la Secretarul General; chiar dacă nu putea să sufere ideile lui novatoare de a oferi televizoare ţăranilor şi maşini de

spălat gospodinelor, trebuia să admită că puteai să-i spui lui Mihail Gorbaciov tot ce-ţi trecea prin cap fără să te trezeşti cu un bilet fără întoarcere la Iakuţk.

Pentru mareşal raportul fusese un adevărat şoc. Ştia că după introducerea perestroikăi – restructurării – lucrurile nu mergeau în economie cu nimic mai bine decât înainte, dar ca soldat îşi petrecuse toată viaţa închis în ierarhia militară, iar militarii avuseseră întotdeauna prioritate asupra resurselor, materialelor şi tehnologiei, ceea ce le permitea să fie singurul domeniu din societatea sovietică în care putea fi practicat controlul calităţii. Faptul că uscătoarele de păr destinate civililor erau mortale sau că pantofii le luau apă nu era nici pe departe problema lui. Iar acum avea aici o criză de care nu erau scutiţi nici măcar militarii. Ştia că, de fapt, cuiul lui Pepelea era în concluzia raportului. Începu din nou să-l citească, stând în picioare lângă fereastră.

CONCLUZIE

Perspectivele pe care le avem în faţă nu sunt decât patru şi ele se prezintă foarte sumbru.

1. Putem să ne continuăm producţia de ţiţei la nivelele din prezent cu certitudinea că vom ajunge la epuizarea resurselor în maximum opt ani şi apoi să pătrundem pe piaţa mondială în chip de cumpărători. Am face acest lucru în cel mai nefavorabil moment posibil, tocmai atunci când preţurile mondiale la ţiţei îşi vor începe ascensiunea necruţătoare şi inevitabilă spre nişte nivele imposibile. Pentru a cumpăra în aceste condiţii până şi numai o parte din necesarul nostru de ţiţei ar însemna să ne folosim în întregime toate rezervele de valută forte precum şi veniturile din aurul şi diamantele din Siberia.

Nici cu tranzacţii barter nu avem cum să ne uşurăm situaţia. Peste 55% din ţiţeiul mondial se află în cinci ţări din Orientul Mijlociu, care au necesităţi infime faţă de resurse şi în curând acestea vor ajunge să comande din nou. Din nefericire, în afară de arme şi câteva materii prime, mărfurile noastre sovietice nu prezintă nici un interes pentru Orientul Mijlociu, astfel că nu vom avea cum să încheiem tranzacţii barter pentru necesarul nostru de ţiţei. Va trebui să plătim în valută forte şi rece şi noi nu

putem să ne permitem.

În cele din urmă există şi pericolul strategic de a depinde de o sursă externă de petrol, amplificat de caracterul şi comportamentul istoric al acestor cinci state din Orientul Mijlociu.

2. Am putea să ne reparăm şi să ne modernizăm facilităţile de producere a ţiţeiului pentru a realiza o eficienţă sporită şi a reduce astfel consumul nostru fără pierdere de beneficii. Facilităţile noastre de producţie sunt învechite şi într-o stare generală foarte proastă, iar potenţialul de recuperare din rezervoarele principale, deteriorat continuu prin excesul de extracţie zilnică. Ar trebui să reproiectăm toate regiunile petrolifere, rafinăriile şi structura de conducte pentru a putea să mai extragem ţiţeiul încă o decadă. Ar trebui să începem această acţiune chiar acum iar resursele necesare sunt astronomice.

3. Am putea să ne concentrăm eforturile pentru corectarea şi modernizarea tehnologiei de extracţie a ţiţeiului de pe platformele marine. Arctica este regiunea cea mai promiţătoare pentru descoperirea de noi rezerve de ţiţei, dar problemele pe care le ridică extracţia sunt şi mai formidabile decât cele din Siberia. Nu avem nici o infrastructură de conducte de la locul extracţiei la utilizatorii finali; mai mult, programul de explorări a rămas cu cinci ani în urma planului. Şi, iarăşi, resursele necesare sunt pur şi simplu uriaşe.

4. Am putea reveni la gazele naturale, din care, după cum am menţionat, avem cele mai mari rezerve din lume, practic nelimitate. Dar ar trebui să investim în continuare fonduri masive în extracţie, tehnologie, personal calificat, infrastructura de conducte şi transformarea a sute de mii de uzine pentru utilizarea de gaze.

În încheiere, ajungem la întrebarea: De unde ar putea să provină resursele menţionate la opţiunile 2, 3 şi 4? Având în vedere necesitatea de a ne utiliza valuta străină pentru importul de grâne pentru hrănirea populaţiei şi angajamentul Politburoului de a cheltui restul pentru achiziţionarea tehnologiei de vârf din import, se pare că aceste resurse ar trebui găsite pe plan intern. Şi ţinând seama de angajarea Politburoului în modernizarea industrială, este evident că vor fi tentaţi să le caute în

domeniul alocaţiilor militare.

Am onoarea de a rămâne, Tovarăşe Mareşal,
Piotr V. Kaminski, General Maior.

Mareşalul Kozlov trase o înjurătură, închise dosarul şi îşi aţinti privirea jos în stradă. Volbura de gheaţă se oprise dar vântul era încă tăios; putea să-i vadă pe trecătorii minusculi aflaţi cu opt etaje sub el cum îşi ţineau şepcile bine strânse pe cap, cu urechierele lăsate, zorindu-se cu capetele plecate pe strada Frunze.

Cu patruzeci şi cinci de ani în urmă nu avea decât douăzeci şi doi de ani când, tânăr locotenent la Motoare/Puşti, năvălise în Berlin sub comanda lui Ciuikov şi se urcase pe acoperişul cancelariei lui Hitler ca să smulgă ultimul steag cu zvastică rămas acolo. Exista şi o fotografie de-a lui în unele cărţi de istorie. De atunci se luptase să avanseze prin grade, pas cu pas. Servise în Ungaria în timpul revoltei din 1956, la graniţa de pe fluviu Ussuri cu China, în garnizoană în Germania de Răsărit, după aceea înapoi în ţară la Comandamentul Orientului Îndepărtat de la Habarovsk, la Înaltul Comandament de Sud de la Baku şi de acolo la Cartierul General. Îşi îndeplinise toate îndatoririle. Îndurase nopţile geroase din avanposturile de la capătul imperiului; divorţase de o nevastă care refuzase să-l urmeze şi îşi îngropase alta în Orientul Îndepărtat. Ajunsese să-şi vadă o fiică măritată cu un inginer minier, nu cu un militar, aşa cum sperase el şi privise neputincios cum fiul refuzase să îl urmeze în armată. Îşi petrecuse aceşti patruzeci şi cinci de ani privind cum Armata Sovietică se dezvoltase în ceea ce el considera că este cea mai rafinată forţă de luptă de pe întreaga planetă, dedicată apărării *Rodinei,* Patriei şi distrugerii duşmanilor acesteia.

La fel ca mulţi alţi tradiţionalişti, Mareşalul Kozlov nutrea convingerea că într-o bună zi toate armele acestea pe care masele de oameni ai muncii trudiseră ca să i le ofere aveau să ajungă să fie folosite şi al dracului să fie el dacă avea de gând să permită ca nişte oameni sau nişte împrejurări să poată să-i facă de râs Armata lui iubită atâta timp cât se afla el în funcţie. Era întru totul devotat Partidului – nu s-ar fi aflat acolo unde era dacă n-ar fi fost – dar dacă îşi închipuia cineva, fie ei chiar aceia care conduceau acum Partidul, că putea să scoată miliarde de

ruble din bugetul militar, atunci se simţea obligat să-şi restructureze devotamentul faţă de aceşti oameni.

Cu cât se gândea mai mult la paginile din încheierea raportului pe care îl ţinea în mână, cu atât era mai convins că, oricât de inteligent era Kaminski, tot îi scăpase o a cincea alternativă posibilă. Dacă Uniunea Sovietică ar fi putut să preia controlul politic într-o sursă bogată în ţiţei, o palmă de pământ aflată acum în afara graniţelor ei... dacă ar fi putut importa în exclusivitate ţiţeiul acela la un preţ pe care şi-l putea permite, adică dictat de ea... şi dacă ar fi făcut acest lucru înainte să ajungă să i se epuizeze propriul ei ţiţei...

Lăsă raportul pe masa de conferinţe şi traversă încăperea până la harta lumii care acoperea o jumătate din peretele opus ferestrelor. O studie cu atenţie, în timp ce minutele se scurgeau ticăind spre amiază. Şi ochii îi cădeau mereu pe aceeaşi palmă de pământ. În cele din urmă se întoarse la birou, reconectă intercomul şi îşi chemă aghiotantul.

— Spuneţi-i Generalului Maior Zemskov să vină la mine – acum, ordonă el.

Se aşeză în scaunul cu spătar înalt din spatele biroului, luă telecomanda de la distanţă şi activă ecranul televizorului din stânga sa.

Avionul prezidenţial al Statelor Unite se afla pe pistă, cu plinul făcut, gata de decolare. Era noul Boeing 747 care la începutul anului îl înlocuise pe mai vechiul şi de-acum depăşitul Boeing 707; putea să ajungă de la Moscova apoi la Washington fără nici o escală, performanţă de care vechiul 707 nu fusese capabil niciodată.

Membri ai Aripii 89 a aviaţiei de transporturi militare care se ocupă de paza şi întreţinerea navei prezidenţiale la Baza Militară Aeriană de la Andrews stăteau în jurul avionului în caz că vreun rus superentuziast ar fi încercat să ajungă atât de aproape încât să-i poată ataşa ceva sau să arunce o privire în interior. Dar ruşii se purtau ca nişte oameni perfecţi, aşa cum fuseseră în toate cele trei zile cât durase vizita.

La câţiva metri de capătul aripii exista un podium, dominat de o tribună ridicată în centru, la care se afla Secretarul General al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, Mihail Gorbaciov, care se apropia de sfârşitul discursului de rămas-bun. Lângă el, fără pălărie, cu părul cărunt zbârlit de adierea îngheţată, stătea vizitatorul său, John J. Cormack, preşedintele Statelor Unite ale

Americii. Înşiraţi de ambele părţi se aflau ceilalţi doisprezece membri ai Politburoului.

În faţa podiumului se aflau o gardă de onoare a miliţiei, poliţia civilă a Ministerului de Interne şi o alta a Directoratului Grăniceri din KGB. Într-un efort de a adăuga o notă de obişnuit, două sute de ingineri, tehnicieni şi membri ai personalului de pe aeroport formau o mulţime pe cea de-a patra latură, rămasă liberă, a pătratului. Dar punctul central pentru vorbitor îl reprezenta arsenalul de camere de televiziune, aparate de fotografiat şi reprezentanţi ai presei aşezaţi între cele două gărzi de onoare. Pentru că ocazia aceasta era de-a dreptul memorabilă.

La scurt timp după inaugurarea sa în luna ianuarie, John Cormack, surprinzătorul câştigător al alegerilor din noiembrie, indicase că ar fi dorit să îl întâlnească pe liderul sovietic şi că ar fi fost chiar gata să vină la Moscova în acest scop. Mihail Gorbaciov nu întârziase să îşi dea acordul şi, spre marea sa satisfacţie, pe parcursul celor trei zile precedente, descoperise că acest universitar american, înalt, astringent, dar în esenţă foarte omenos, părea să fie un om – pentru a împrumuta expresia doamnei Thatcher – „cu care se pot face afaceri”.

Astfel că, în ciuda tuturor sfaturilor consilierilor săi de securitate şi ideologici, se hotărâse să-şi asume riscul şi să accepte cererea personală a Preşedintelui ca dânsul, americanul, să aibă permisiunea de a se adresa Uniunii Sovietice în transmisie televizată în direct fără a mai prezenta în prealabil spre aprobare manuscrisul discursului pe care avea să-l ţină. Practic nici o transmisiune de televiziune sovietică nu se efectuează „în direct”; aproape tot ceea ce este prezentat este mai întâi tăiat, pregătit, verificat cu mare atenţie şi de-abia după aceea trecut drept bun de consum.

Înainte de a accepta ciudata cerere a lui Cormack, Mihail Gorbaciov se consultase cu experţii Televiziunii de Stat. Aceştia se arătaseră la fel de surprinşi ca şi dânsul, dar îi arătaseră că, în primul rând, americanul nu avea să fie înţeles decât de o fracţiune infimă a cetăţenilor sovietici înainte de a li se prezenta traducerea (care putea să fie igienizată în caz că americanul ar fi mers prea departe) şi că, în al doilea rând, aveau posibilitatea ca să ţină cuvântarea americanului la o undă de opt sau zece secunde, în aşa fel încât transmisiunea (atât sunetul cât şi imaginea) să fie efectuată practic la câteva clipe după ce a avut

loc; şi dacă acesta avea să meargă chiar prea departe, putea oricând să aibă loc o defecţiune bruscă. Până la urmă s-a convenit că dacă Secretarul General ar dori o astfel de defecţiune, era suficient să se scarpine cu arătătorul pe bărbie iar tehnicienii aveau să se ocupe de restul. Bineînţeles că acest lucru nu avea cum să se aplice celor trei echipe ale televiziunilor americane şi nici celei a BBC-ului din Marea Britanie, dar asta n-avea, oricum, nici o importanţă pentru că materialul lor n-avea să ajungă niciodată până la poporul sovietic.

În încheierea discursului său, Mihail Gorbaciov adresă câteva cuvinte pline de bunăvoinţă faţă de poporul american şi îşi exprimă speranţa neclintită de pace între SUA şi URSS, după care se întoarse înspre oaspetele său. John Cormack se ridică.

Rusul îi arătă cu un gest podiumul şi microfonul şi îi făcu loc aşezându-se mai într-o parte. Preşedintele se instală în spatele microfonului. Nu avea nici un fel de notiţe la vedere. Îşi înălţă doar capul, îşi îndreptă privirea drept în ochii camerei sovietice de luat vederi şi purcese să vorbească.

— Bărbaţi, femei şi copii din URSS, ascultaţi-mă.

În biroul său, mareşalul Kozlov tresări în scaun, holbându-se la ecran. Pe podium, Mihail Gorbaciov clipi brusc de mai multe ori până să îşi regăsească ţinuta. Într-o cabină din spatele camerei sovietice de luat vederi, un tânăr care ar fi putut să treacă drept absolvent al Universităţii Harvard acoperi microfonul cu mâna şi îl întrebă ceva în şoaptă pe un funcţionar superior de lângă el, care îi răspunse printr-o scuturare a capului. Pentru că John Cormack era departe de a vorbi englezeşte; ba chiar vorbea într-o rusă foarte fluentă.

John Cormack nu cunoştea deloc limba rusă dar, înainte de a veni în URSS, memorase în intimitatea dormitorului său de la Casa Albă o cuvântare de cinci sute de cuvinte în limba rusă, exersându-se prin înregistrări şi antrenament de vorbire până când ajunsese să poată ţine un discurs perfect fluent şi cu accent desăvârşit chiar dacă nu înţelegea nici un cuvânt din limba respectivă. Până şi pentru un fost profesor de la Ivy League era o performanţă întru totul remarcabilă.

— În urmă cu cincizeci de ani, ţara aceasta a voastră a fost invadată în timpul războiului. Bărbaţii voştri au luptat şi au murit pe câmpul de luptă sau au trăit ca lupii prin păduri. Femeile şi copiii v-au trăit prin subterane şi s-au hrănit cu te

miri ce. Milioane dintre voi au pierit. Ţara v-a fost devastată. Şi dacă acest lucru nu s-a întâmplat niciodată în propria mea ţară, vă dau cuvântul meu de onoare că înţeleg foarte bine cât de mult puteţi să-l urâţi cu toţii şi cât de tare vă înspăimântă războiul pe voi.

Timp de patruzeci şi cinci de ani noi, ruşi şi americani deopotrivă, am construit ziduri care să ne despartă, cu nestrămutata convingere că agresorii au să fie ceilalţi. Şi am construit munţi – munţi întregi de oţel, de arme, de tancuri, de nave şi de avioane şi de bombe. Iar zidurile de minciuni s-au ridicat mereu mai înalte ca să justifice munţii de oţel. Mulţi susţin că avem nevoie de aceste arme pentru că într-o bună zi vor fi necesare ca să ne distrugem unii pe ceilalţi.

„*Noh, ia skazu: mi po-idiom drughim putiom*."

Publicul de la Vnukovo fremătă aproape perceptibil. În afirmaţia „Dar eu zic: vom / trebuie să mergem pe un alt drum" pe care tocmai o făcuse. Preşedintele Cormack împrumutase o expresie a lui Lenin pe care o cunoşteau toţi şcolarii din URSS. În limba rusă *put* înseamnă potecă, drum, cale sau curs de urmat. Preşedintele îşi continuă apoi jocul de cuvinte revenind la înţelesul de „cale".

— Mă refer la calea către dezarmarea totală şi către pace. Nu avem decât o singură planetă pe care să trăim şi încă una minunată. Nu putem decât ori să trăim pe ea împreună, ori să murim pe ea împreună.

Uşa de la cabinetul mareşalului Kozlov se deschise şi se închise la loc fără zgomot. Un alt ofiţer, de-abia trecut de cincizeci de ani, un alt protejat al lui Kozlov, asul personalului de elaborare a strategiei, rămase lângă uşă urmărind în tăcere ecranul din colţul încăperii. Preşedintele american se apropia de încheierea discursului său.

— Drumul acesta nu va fi uşor. Va fi plin de obstacole şi de hârtoape. Dar la capătul lui se află pacea şi securitatea pentru noi toţi. Pentru că dacă fiecare avem destule arme pentru a ne apăra, dar nu destule pentru a ne ataca unii pe alţii şi dacă fiecare suntem conştienţi de acest lucru şi vom putea să facem oricând verificări, atunci vom putea transmite copiilor şi nepoţilor noştri o lume cu adevărat lipsită de această spaimă îngrozitoare pe care am cunoscut-o în ultimii cincizeci de ani. Şi dacă voi veţi consimţi să păşiţi pe această cale împreună cu mine, atunci eu, în numele poporului american, voi merge pe

această cale împreună cu voi. Şi în semn de legământ, Mihail Sergheevici, îţi întind mâna mea.

Preşedintele Cormack se întoarse spre Preşedintele Gorbaciov şi îi întinse mâna dreaptă. Specialist şi el în domeniul relaţiilor publice, rusul nu mai avea altceva de făcut decât să se ridice şi să-i întindă, la rândul său, mâna. Apoi, cu un zâmbet larg, îl cuprinse cu celălalt braţ pe american într-o îmbrăţişare strânsă.

Ruşii sunt un popor capabil de foarte multă paranoia şi xenofobie dar, în acelaşi timp şi de foarte multă afecţiune. Primii care au rupt tăcerea au fost lucrătorii de pe aeroport care au izbucnit în aplauze frenetice, urmate de ovaţii; în câteva secunde şepcile îmblănite au început să zboare prin aer pe măsură ce aceşti civili, în mod normal instruiţi la perfecţie, îşi ieşeau tot mai mult din fire. După ei au urmat miliţienii; ţinându-şi armele în mâna stângă în poziţia de repaus, au început să-şi agite beretele cu banderolă roşie şi să ovaţioneze şi ei.

Trupele KGB au aruncat o privire înspre comandantul lor aflat pe podium: generalul Valdimir Kriucikov, preşedintele KGB-ului. Nehotărât ce să facă, acesta se ridică împreună cu ceilalţi membri ai Politburoului şi începu să bată şi el din palme. Gărzile grănicereşti interpretară gestul drept o indicaţie (greşit, după cum avea să se dovedească ulterior) şi se alăturară ovaţiilor miliţienilor. Pe o întindere de cinci fusuri orare, 80 de milioane de cetăţeni sovietici, bărbaţi şi femei, făceau acelaşi lucru.

— *Ciurt veşmi...* Mareşalul Kozlov se întinse după telecomandă şi închise televizorul.

— Iubitul nostru Secretar General, murmură generalul-maior Zemskov insinuant.

Mareşalul Kozlov îl aprobă clătinând de mai multe ori din cap. Mai întâi previziunile cumplite din raportul lui Kaminski şi acum, colac peste pupăză şi chestia asta. Se ridică, ocoli biroul şi luă raportul de pe masă.

— Trebuie să iei şi să citeşti ce scrie aici, spuse el. Este un material clasificat drept Strict Secret şi va trebui să rămână şi în continuare tot aşa. Nu există decât două exemplare. Pe celălalt o să-l păstrez eu. Va trebui să acorzi o atenţie deosebită spuselor lui Kaminski din Concluzie.

Zemskov dădu aprobator din cap. După atitudinea încruntată a mareşalului îşi dădea seama că era vorba de ceva mai mult

decât simpla lectură a raportului. Cu doi ani în urmă era un simplu colonel, dar mareşalul Kozlov îl remarcase cu ocazia unei inspecţii a manevrelor Postului de Comandă din Germania Răsăriteană.

Exerciţiul cuprindea manevre între GFSG, Grupul de Forţe Sovietice din Germania şi Armata Populară Naţională a germanilor de răsărit. Nemţii jucau rolul invadatorilor americani şi cu alte ocazii asemănătoare îi stâlciseră rău de tot pe ruşi în bătaie. De data aceasta însă ruşii reuşiseră să-i înconjoare, iar strategia folosită în acest scop i se datora în întregime lui Zemskov. Ajuns în cea mai înaltă funcţie de pe strada Frunze, mareşalul Kozlov îl chemase imediat pe strategul acela strălucit şi îl încadrase în propriul său personal. Acum îl invită pe mai tânărul ofiţer să se îndrepte spre harta de pe perete.

— După ce o să termini de citit, ai să pregăteşti ceva care se va pretinde un Plan Special de Contingenţă. De fapt acest PSC va fi un plan amănunţit, cu indicaţii până la ultimul om, armă, glonte, pentru invazia militară şi ocuparea unei ţări străine. Poate să-ţi ia până la douăsprezece luni.

Generalul-maior Zemskov se încruntă mirat.

— Nici vorbă de atâta vreme, tovarăşe mareşal. Eu am la dispoziţie...

— Tot ce ai la dispoziţie sunt ochii, mâinile şi creierul – ale dumitale. N-ai să te consulţi cu nimeni, n-ai să deliberezi cu nimeni. Orice informaţie de care ai nevoie ai s-o obţii prin subterfugii. Ai să lucrezi singur, fără nici un sprijin. O să dureze luni de zile, iar la sfârşit nu o să existe decât un singur exemplar.

— Înţeleg. Şi ţara...?

Mareşalul bătu cu degetul pe hartă.

— Aici. Într-o bună zi pământul acesta va trebui să fie al nostru.

Clădirea Pan-Global din Houston, capitala industriei petroliere americane şi, după spusele unora, chiar a afacerilor petroliere din întreaga lume, este sediul central al Corporaţiei Pan-Global Petrol, pe locul douăzeci şi opt pe lista firmelor petroliere din Statele Unite şi pe al nouălea în Houston. Cu un activ de 3, 25 miliarde de dolari, Pan-Global nu este întrecută decât de Shell, Tenneco, Conoco, Enron, Coastal, Texas Eastern, Transco şi Pennzoil. Dar într-o anumită privinţă se deosebeşte de toate acestea: este încă în proprietatea şi sub controlul celui

care a întemeiat-o iniţial. Are acţionari şi membri în consiliul de administrate dar fondatorul deţine controlul şi nimeni nu poate să-i conteste puterea în cadrul propriei corporaţii.

La douăsprezece ore după ce mareşalul Kozlov îşi instruia strategul şi cu opt fusuri orare mai la apus de Moscova, Cyrus V. Miller stătea în picioare lângă fereastra de sticlă turnată care acoperea un întreg perete al cabinetului său de la ultimul etaj şi se uita cu privirea pierdută înspre apus. La patru mile depărtare, prin pâcla după-amiezii de noiembrie, Turnul Transco îi bloca privirea. Cyrus Miller rămase mai multă vreme lângă fereastră, apoi se întoarse păşind pe covorul gros până la birou, unde se adânci din nou în lectura raportului aflat acolo.

În urmă cu patruzeci de ani, pe vremea când începuse să prospere, Miller învăţase că a deţine informaţii înseamnă a deţine puterea. Dacă ştiai tot ce se întâmplă şi, mai ales, ceea ce urma să se întâmple, aveai mai multă putere decât dacă ai fi avut o funcţie politică sau chiar bani. Atunci îşi organizase în cadrul firmei, care era în plin avânt, un Departament de Cercetări şi Statistică în care îi angajase pe cei mai străluciţi şi mai inteligenţi analişti din universităţile americane. Odată cu era computerelor, îşi dotase Departamentul C şi S cu cele mai recente bănci de date, în care era memorat un compendiu uriaş de informaţii despre industria petrolieră, necesarele comerciale, performanţa economică naţională, curentele de pe piaţă, progresele ştiinţifice şi o mulţime de oameni – sute de mii de oameni din toate straturile sociale care prin cine ştie ce întâmplare, ar fi putut să-i fie într-o bună zi de folos.

Raportul aflat în faţa sa era elaborat de Dixon, un tânăr absolvent al Universităţii de Stat din Texas, dotat cu un intelect pătrunzător, pe care îl angajase în urmă cu o decadă şi care se maturizase odată cu firma. Pentru câţi bani plătea, reflectă Miller, analistul nu făcea în documentul de pe birou nici un efort ca să-i liniştească temerile. Dar tocmai acest lucru îl şi aprecia la el. Se întoarse pentru a cincea oară la concluziile lui Dixon.

Fondul problemei îl reprezintă faptul că Lumea Liberă se apropie practic de capătul resurselor ei petroliere. În momentul de faţă acest lucru este încă necunoscut de marea masă a poporului american datorită încăpăţânării tuturor guvernelor care s-au succedat de a menţine ficţiunea că situaţia actuală a „petrolului ieftin” se va perpetua la infinit.

Dovada afirmaţiei despre „epuizare” se găseşte în tabelul

rezervelor globale de petrol anexat mai înainte. Dintre cele patruzeci şi una de state producătoare de petrol existente astăzi, doar nouă deţin rezerve dincolo de pragul de treizeci de ani. Până şi acest tablou este mult prea optimist. Aceşti treizeci de ani presupun continuarea producţiei la nivelele din prezent. Dar de fapt consumul şi, deci şi extracţia se află în plină creştere şi, pe măsură ce producătorii cu rezerve pe termen scurt vor ieşi din competiţie, extracţia celorlalţi va trebui să fie tot mai mare pentru a compensa deficitul. Putem să estimăm fără nici un fel de îndoială că în douăzeci de ani rezervele vor fi epuizate pretutindeni cu excepţia a zece ţări producătoare.

Nu există practic nici o modalitate ca sursele alternative de energie să poată sau să vrea să se salveze la timp. În următoarele trei decade pentru Lumea Liberă se va pune problema petrolului sau a decesului economic.

Poziţia americană se îndreaptă rapid spre catastrofă. În perioada în care ţările care controlează OPEC-ul au ridicat preţul ţiţeiului de la doi dolari la patruzeci de dolari barilul, guvernul SUA a avut discernământul de a oferi industriei noastre petroliere toate stimulentele pentru explorarea, descoperirea, extragerea şi rafinarea la maximum posibil a resurselor interne. De la autodistrugerea OPEC-ului şi majorarea producţiei saudite din 1985, Washingtonul s-a scăldat în petrolul menţinut ieftin în mod artificial din Orientul Mijlociu, lăsând industria internă să se ofilească. Această miopie urmează să dea rezultate înspăimântătoare.

Răspunsul Americii la ieftinirea petrolului a fost majorarea cererii, creşterea importurilor de ţiţei şi produse petroliere şi restrângerea producţiei interne, reducerea explorării, închiderea pe scară largă a rafinăriilor şi o criză a şomajului mai gravă decât în 1932. Chiar dacă am începe un program masiv *acum,* cu investiţii uriaşe şi stimulente federale majore, e nevoie de zece ani pentru a reconstitui baza de mână de lucru calificată, a mobiliza instalaţiile şi utilajele şi a depune toate eforturile necesare pentru a reduce dependenţa noastră de Orientul Mijlociu, în prezent totală, la proporţii acceptabile. Până în prezent nu există nici un indiciu că Washingtonul ar intenţiona să încurajeze o astfel de renaştere a producţiei americane de petrol.

Şi acesta, din trei motive – toate greşite.

a. Noul petrol american ar costa 20 de dolari barilul pentru a fi descoperit, pe când petrolul saudit/kuweitian costă 10-15 centi pentru a fi produs şi 16 dolari barilul ca să-l cumpărăm. Se presupune că această situaţie va putea continua la nesfârşit. Ei bine, nu.

b. Se presupune că arabii, mai ales saudiţii, vor continua să achiziţioneze cantităţi astronomice de armament, tehnologie, mărfuri şi servicii americane pentru propria lor infrastructură socială şi de apărare, continuând să-şi recicleze petrodolarii cu noi. Ceea ce nu se va întâmpla. Infrastructura lor este practic realizată, nici nu mai ştiu pe ce să-şi cheltuiască dolarii, iar recentele tranzacţii (din 1986 şi 1988) cu britanicii pentru avioane de vânătoare Tornado ne-au trecut pe locul al doilea ca furnizori de armament.

c. Se presupune că monarhii care condus regatele şi sultanatele din Orientul Mijlociu ar fi nişte aliaţi de nădejde şi devotaţi care nu se vor întoarce niciodată împotriva noastră, ridicând din nou preţul petrolului şi că aceştia au să rămână la putere în vecii vecilor. Şantajul evident la care au supus America din 1973 până în 1985 demonstrează cu prisosinţă ceea ce gândesc; şi într-o zonă atât de instabilă cum este Orientul Mijlociu *orice* regim poate să se prăbuşească în mai puţin de o săptămână.

Cyrus Miller se uită plin de ură la hârtiile din faţa lui. Nu-i plăcea deloc ceea ce citea dar ştia că este întru totul adevărat. Ca producător şi rafinator de ţiţei intern, suferise enorm în ultimii patru ani şi nici un fel de presiuni făcute de industria petrolieră nu izbutiseră să convingă Congresul de la Washington să ofere concesiuni petrolifere în Rezervaţia Naturală Naţională Arctică din Alaska, zona cu cele mai promiţătoare perspective pentru descoperirea unor noi rezerve petrolifere. Miller ura de moarte Washingtonul.

Aruncă o privire la ceasul de la mână. Apăsă pe un buton de pe masa de comandă şi în partea opusă a încăperii un panou din lemn de tek se dădu fără zgomot în lături, lăsând să iasă la iveală un ecran de televiziune de 65 cm. Miller alese canalul de ştiri CNN şi prinse reportajul zilei.

Avionul prezidenţial se afla deasupra zonei de aterizare de la Baza Andrews de lângă Washington. Rămase parcă suspendat în

văzduh până când trenul descoperi pista care îl aştepta şi apoi ateriză pe teritoriul american. În timp ce încetinea şi se întorcea rulând pe pistă spre clădirea aeroportului, imaginea fu înlocuită de chipul comentatorului care relată din nou cu rapiditate despre discursul prezidenţial dinaintea plecării de la Moscova care avusese loc cu douăsprezece ore în urmă.

Ca un fel de dovadă a celor spuse de comentator, echipa de producţie a CNN-ului reluă pe ecran, în cele zece minute rămase până la oprirea avionului, discursul pe care Preşedintele Cormack îl ţinuse în limba rusă, subtitrat în engleză, prezentând imaginile miliţienilor şi lucrătorilor care aclamau entuziasmaţi precum şi pe cea a lui Mihail Gorbaciov îmbrăţişându-l pe liderul american într-o emoţionantă strângere frăţească. Cyrus Miller nici nu clipi din ochii săi cenuşii ca pâcla, ascunzând până şi în intimitatea cabinetului său ura de moarte pe care o nutrea faţă de patricianul din Noua Anglie care câştigase în mod atât de surprinzător. În urmă cu douăsprezece luni, alegerile şi fotoliul de preşedinte şi care acum se îndrepta spre o destindere cu ruşii pe care nu o cutezase nici măcar Reagan. Când Preşedintele Cormack îşi făcu apariţia în uşa avionului numărul unu al forţelor aeriene şi începură să se audă strigătele de „Trăiască Şeful”, Miller apăsă plin de dispreţ pe butonul *închis.*

— Împuţitul naibii de iubitor al roşiilor, mormăi el şi se întoarse la raportul lui Dixon.

De fapt termenul de douăzeci de ani pentru epuizarea petrolului în toate ţările cu excepţia a zece dintre cele patruzeci şi una de ţări producătoare din lume este lipsit de temei. Majorările de preţuri vor începe în zece ani sau chiar mai puţin. Un raport recent al Universităţii Harvard prevede un preţ de peste 50 de dolari pe baril (în dolari 1989) înainte de 1999, comparativ cu 16 dolari pe baril cât este astăzi. Raportul a fost suprimat, dar păcătuia oricum prin prea mult optimism. Perspectiva efectului unor asemenea preţuri asupra publicului american este catastrofală. Ce vor face americanii când li se va cere să plătească 2 dolari pe galonul de benzină? Cum vor reacţiona fermierii când li se va aduce la cunoştinţă că nu vor mai putea să-şi hrănească vitele, să-şi strângă recolta şi nici măcar să îşi încălzească locuinţa în timpul iernii? Aici suntem confruntaţi cu o adevărată revoluţie socială.

Chiar *dacă* Washingtonul ar autoriza o revitalizare masivă a

acţiunii de producere, a petrolului pe plan intern, nu avem rezerve decât pentru cinci ani la nivelurile de consum existente. Europa se află într-o poziţie şi mai precară, în afară de minuscula Norvegie (una dintre cele zece ţări cu rezerve mai mari de treizeci de ani, dar care are o producţie foarte redusă din platformele marine). Europa are rezerve doar pentru trei ani. Ţările din Bazinul Pacificului se bazează în întregime pe petrol de import şi au uriaşe rezerve de surplusuri valutare. Rezultatul? Lăsând deoparte Mexicul, Venezuela şi Libia, ne vom îndrepta cu toţi spre aceeaşi sursă de aprovizionare: cele şase ţări producătoare din Orientul Mijlociu.

Iranul, Irakul, Abu Dhabi şi Zona Neutră au ţiţei, dar două sunt mai mari decât toate celelalte opt laolaltă: Arabia Saudită şi vecinul ei, Kuweitul – iar Arabia Saudită va fi factorul cheie în OPEC. Producând în prezent 170 de miliarde de barili pe an, ceea ce reprezintă 25% din producţia *mondială* de ţiţei, în zece ani va ajunge la 50%, pe măsură ce celelalte treizeci şi una îşi vor epuiza pe rând rezervele şi, cu rezervele ei de peste o sută de ani, Arabia Saudită va controla preţul mondial al ţiţeiului şi, implicit. America.

La preţurile crescute estimate pentru ţiţei, America va ajunge să consume pentru importul petrolului 450 de milioane de dolari pe zi în 1995 – care vor fi achitaţi în întregime Arabiei Saudite şi adjunctului ei Kuweitului. Ceea ce înseamnă că probabil furnizorii din Orientul Mijlociu vor ajunge să deţină industriile americane cărora tot ele le furnizează necesarul de ţiţei. America, în ciuda avansului ei în tehnologie, nivel de trai şi putere militară, va ajunge să depindă economic, financiar, strategic şi, prin urmare, politic de o naţiune măruntă, înapoiată, seminomadă, coruptă şi capricioasă pe care nu are cum să o controleze.

Cyrus Miller închise raportul, se lăsă pe spate şi rămase cu ochii pierduţi în tavan. Dacă cineva ar fi avut curajul să-i spună în faţă că descindea din tradiţia americană de extremă dreaptă, Cyrus Miller ar fi respins această afirmaţie cu vehemenţă. Cu toate că votase întotdeauna pentru partidul Republican, în cei 77 de ani ai săi nu se preocupase niciodată de activitatea politică decât în măsura în care aceasta avea legătură cu industria petrolieră. Partidul său politic, în ceea ce îl privea, se numea patriotism. Miller îşi iubea statul de adopţiune, Texas şi

ţara în care se născuse cu o pasiune care uneori era aproape de a-l sufoca.

Ceea ce nu izbutea să-şi dea seama era că ţara pe care o iubea el era o Americă a închipuirii sale, o Americă Albă Anglo-Saxonă Protestantă, dominată de valori tradiţionale şi şovinism în stare pură. Nu că ar fi avut, după cum dădea mereu asigurări Atotputernicului în rugile înălţate de mai multe ori pe zi, ceva împotriva evreilor, catolicilor, hispanicilor sau negroteilor – nu angajase el opt femei de serviciu care vorbeau spaniola la reşedinţa lui din munţi de lângă Austin, ca să nu mai pună la socoteală şi pe negrii de la grădină? — atâta vreme cât aceştia ştiau să îşi cunoască lungul nasului.

Miller stătea cu ochii ţintă în tavan şi încerca să îşi amintească un nume. Numele unui individ pe care îl întâlnise în urmă cu doi ani la o convenţie asupra petrolului din Dallas, un individ care îi povestise că trăia şi lucra în Arabia Saudită. Nu avuseseră decât o conversaţie foarte scurtă, dar individul îl impresionase. Izbuti să-i reconstituie înfăţişarea în minte; înalt de aproape 1,85 în, era doar cu o idee mai scund decât Miller; bine legat, muşchiulos, ca un arc încordat, liniştit, atent, gânditor, cu o imensă experienţă în Orientul Mijlociu. Şchiopăta uşor, se sprijinea într-un baston cu mâner de argint şi se ocupa cu ceva în legătură cu computerele. Cu cât se concentra mai mult, cu atât îşi amintea mai bine. Discutaseră despre computere, despre calităţile aparaturii Honeywell pe care o folosea Miller, dar individul fusese categoric în favoarea IBM-urilor. Peste câteva minute Miller îl chemă pe unul din angajaţii săi din sectorul cercetări şi îi dictă tot ce îşi amintise.

— Află cine este acest individ, îi ordonă el.

Se lăsase deja întunericul pe litoralul meridional al Spaniei, litoral pe care localnicii îl numeau Costa del Sol. Cu toate că sezonul turistic trecuse de mult, întregul litoral de la Malaga până la Gibraltar era luminat pe o distanţă de sute de mile de un lanţ de lumini care, privit de pe înălţimile muntoase de dincolo de litoral, ar fi arătat ca un şarpe în flăcări care se încolăcea şi se răsucea prin Torremolinos, Mijas, Fuengirola, Marbella, Estepona, Puerta Duquesa, până la Linea şi la Stâncă. Farurile automobilelor şi camioanelor străfulgerau permanent întunericul de pe şoseaua Malaga-Cadiz care străbătea şesul dintre dealuri şi plaje.

În munţii de dincolo de litoral, aproape de marginea apuseană, între Estepona şi Pueto Duquesa, se află regiunea viticolă din sudul Andaluziei. Aici se produce nu vin de Xerxes ca în Jerez, aflat mai la vest, ci un vin roşu, tare şi puternic aromat. Centrul regiunii îl reprezintă orăşelul Manilva, aflat la cinci mile de ţărm, dar cu o minunată privelişte asupra mării în partea dinspre sud. Manilva este înconjurat de un ciorchine de sătucuri, aproape nişte cătune, în care îşi duc traiul cei care trudesc pe dealuri la lucratul viilor.

Într-unul dintre acestea, Alcantara del Rio, oamenii tocmai se întorceau acasă, obosiţi şi cu oasele frânte de truda din timpul zilei. Recolta fusese deja strânsă, dar viile trebuiau tăiate de uscături şi îngropate înainte de venirea iernii, activitate foarte obositoare pentru spate şi umeri. Aşa încât, înainte de a se împrăştia pe la casele lor, cei mai mulţi se opreau la singura cârciumă din sat ca să tragă câte o duşcă şi să mai stea la taclale.

Alcantara del Rio nu prea avea cu ce se făli, în afară de linişte şi pace. Avea o bisericuţă spoită cu var în care predica un preot tot atât de bătrân ca şi funcţia, care ţinea slujbe pentru femei şi copii cu regretul că în dimineţile de duminică membrii masculini ai turmei sale preferau să îşi îndrepte paşii spre cârciumă. Copiii mergeau la şcoală la Manilva. În afara celor vreo cincizeci de căsuţe spoite cu var nu mai exista decât Barul Antonio, acum înţesat cu muncitorii de la vie. Unii dintre ei lucrau pentru nişte cooperative care îşi aveau sediul la multe mile depărtare; alţii îşi aveau pământul lor pe care trudeau din greu pentru a duce un trai modest, în funcţie de recoltă şi de preţul oferit de cumpărătorii de la oraş.

Bărbatul cel înalt, sosit ultimul la bar, îi salută pe ceilalţi printr-o clătinare a capului şi se aşează la locul lui obişnuit din colţ. Era cu câţiva centimetri buni mai înalt decât ceilalţi, musculos, de vreo 45 de ani, cu trăsături abrupte şi ochii plini de umor. Unii dintre ţărani îi spuneau „Senor”, dar Antonio, care se agita cu un pahar şi o carafă de vin, era mai familiar.

— *Muy bueno, amigo. Va bien?*

— *Hola,* Tonio, îi răspunse bărbatul cel voinic cu simplitate. *Şi, va bien.*

Se întoarse la auzul muzicii transmise de televizorul aflat deasupra barului. Era emisiunea de actualităţi de la TVE şi toată lumea amuţise pentru a asculta ştirile zilei. Mai întâi îşi făcu

apariţia comentatorul cu o scurtă relatare asupra plecării Preşedintelui Cormack *de Los Estados Unidos* de la Moscova. Apoi imaginea fu comutată la Vnukovo şi Preşedintele SUA începu să vorbească în faţa microfoanelor. Televiziunea spaniolă nu folosea subtitrarea, ci traducerea dublată în spaniolă. Cei din bar ascultau cu atenţia încordată. La terminarea discursului, John Cormack îi întinse mâna lui Gorbaciov iar camera de luat vederi (a echipei BBC care transmitea pentru toate televiziunile europene) se întoarse spre ovaţiile lucrătorilor de pe aeroport, apoi ale miliţienilor şi ale trupelor KGB. Prezentatorul spaniol îşi făcu din nou apariţia pe ecran. Antonio se întoarse spre bărbatul cel înalt.

— *Es un buen hombre,* Senor Cormack, i se adresă el cu un surâs radios bărbatului cel înalt şi îl bătu pe spate, felicitându-l de parcă acesta ar fi avut vreo legătură cu cel de la Casa Albă.

— S*i,* îl aprobă acesta gânditor. *Es un buen hombre.*

Cyrus V. Miller nu moştenise averea pe care o avea. Se trăgea dintr-o familie de fermieri săraci din Colorado şi era încă un copilandru când o companie minieră achiziţionase ferma mizeră a părintelui său pentru a o devasta cu aparatele ei. Dându-şi seama că, dacă tot n-avea cum să li se opună, era preferabil să li se alăture, tânărul trudise pe brânci şi absolvise Şcoala de Minerit Aurifer din Colorado, la terminarea căreia, în 1933, se găsise în posesia unei diplome şi a hainelor de pe el. În timpul studiilor începuse să fie mai atras de petrol decât de roci şi preferase să-şi îndrepte paşii spre miazăzi, în Texas. Era încă vremea forărilor libere, când forările nu erau încă îndrăgite de declaraţiile despre impactul asupra mediului şi de temerile ecologiste.

În 1936 descoperise o concesiune ieftină a lui Texaco şi îşi făcuse socoteala că aceştia nu foraseră acolo unde trebuia. Reuşise să-l convingă pe un negustor de utilaje să i se alăture cu instalaţia de forare şi convenise cu o bancă să îi acorde un împrumut în schimbul ipotecii asupra terenului. Făcuse rost şi de restul de instalaţii de care avea nevoie, concesionând o altă parte din drepturi unei firme furnizoare şi la numai trei luni sonda începuse să scoată petrol – masiv. Îl scosese apoi din competiţie pe negustor, îşi concesionase drepturile şi achiziţionase alte concesiuni. Odată cu izbucnirea războiului în 1941, începuse să producă la capacitatea maximă şi se

îmbogăţise. Dar voia şi mai mult şi, aşa cum în 1939 prevăzuse izbucnirea războiului, în 1944 descoperise ceva care îi trezise interesul. Un britanic pe nume Frank Whittle inventase un motor de avion fără elice şi cu o enormă energie potenţială. Miller se întrebase ce combustibil avea să fie utilizat.

În 1945 descoperise că Boeing/Lockheed achiziţionaseră drepturile asupra motorului cu reacţie al lui Whittle iar combustibilul folosit nu era benzina cu înalt coeficient octanic, ci kerosenul de calitate inferioară. Îşi investise majoritatea fondurilor într-o rafinărie modest utilată din California şi intrase în contact cu Boeing/Lockheed care, întâmplător, se saturaseră de condescendenţa arogantă cu care le era tratată cererea de combustibil de către marile firme producătoare de petrol. Miller le oferise rafinăria sa şi, împreună, puseseră la punct combustibilul pentru aviaţia turboreactoare – AVTUR. Modesta rafinărie a lui Miller reprezenta baza ideală pentru producerea AVTUR-ului şi, în momentul în care linia de producţie începuse să scoată primele mostre, se declanşase războiul din Coreea. Avioanele de vânătoare cu reacţie Sabre şi-au dovedit superioritatea faţă de MIG-urile chinezilor şi astfel a început epoca avioanelor cu reacţie. Pan-Global se înscrisese pe orbită şi Miller s-a întors în Texas.

Şi s-a căsătorit. Maybelle era cu mult mai firavă decât soţul ei, dar ea avea ultimul cuvânt atât în gospodărie cât şi în faţa lui, care o adora. N-au avut copii – ea se considera mult prea firavă şi delicată ca să aibă copii – şi Miller acceptase acest lucru, fericit să-i îndeplinească toate dorinţele. Moartea ei, în 1980, îl lăsase nemângâiat. Apoi l-a descoperit pe Dumnezeu. Nu îl interesa religia organizată, ci doar Dumnezeu în sine. A început să îi vorbească Atotputernicului şi a descoperit că şi Domnul îi răspundea, dându-i staturi personale asupra celor mai bune căi de urmat pentru a-şi mări averea şi a aduce servicii Texasului şi Statelor Unite. Nu băga deloc de seamă că sfaturile divine coincideau întotdeauna cu ceea ce voia el să audă şi că Ziditorul îi împărtăşea din fericire toate prejudecăţile, şovinismul şi bigoteriile. Astfel încât Miller continuă, ca şi până atunci, să evite stereotipul texan al caricaturiştilor, preferând să nu fumeze, să bea moderat, să îşi păstreze castitatea şi conservatorismul în îmbrăcăminte şi vorbire, fiind întotdeauna curtenitor şi împotrivindu-se cu vehemenţă limbajului trivial.

Intercomul bâzâi în surdină.

— Individul pe care voiaţi să ştiţi cum îl cheamă, domnule Miller? Când l-aţi întâlnit dumneavoastră lucra pentru IBM în Arabia Saudită. IBM confirmă că trebuie să fie vorba de aceeaşi persoană. A plecat de la ei şi acum lucrează drept consultant independent. Îl cheamă Easterhouse – Colonelul Robert Easterhouse.

— Căutaţi-l, ordonă Miller. Chemaţi-l aici. Nu vă uitaţi la preţ. Aduceţi-l la mine.

CAPITOLUL DOI

NOIEMBRIE 1989

Mareşalul Kozlov stătea la biroul său şi îi studia impasibil pe cei patru bărbaţi aşezaţi la masa de conferinţe în formă de T. Erau cu toţii adânciţi în lectura dosarelor cu menţiunea „strict secret” din faţa lor; mareşalul ştia că erau toţi patru oameni de încredere – oameni în care trebuia să aibă încredere pentru că de ei depindea cariera lui. Ba chiar mai mult decât cariera.

Chiar în stânga mareşalului stătea adjunctul Şefului de Stat Major (Sud), care lucra împreună cu el la Moscova, dar avea în subordine deplină tot sfertul sudic al URSS, în care intrau suprapopulatele republici musulmane şi graniţele cu România, Turcia, Iran şi Afganistan. Lângă acesta se afla Şeful Înaltului Comandament de Sud din Baku, sosit la Moscova cu avionul, convins că avea să participe la o obişnuită conferinţă de stat major. Care însă nu era deloc obişnuită. Înainte să ajungă la Moscova, cu şapte ani în urmă, Kozlov fusese şi el comandant la Baku, iar cel, care era adâncit acum în lectura Planului Suvorov îşi datora promovarea poziţiei influente pe care o deţinea mareşalul.

De cealaltă parte a mesei stăteau ceilalţi doi participanţi. Cel mai aproape de Kozlov era acela de ale cărui devotament şi comportare depindea în cea mai mare măsură reuşita Planului Suvorov: Şeful adjunct al GRU, departamentul de contraspionaj al armatei sovietice. În conflict permanent cu mai marele său rival, KGB-ul, GRU controla Forţele Speciale Spetsnaz, iar implicarea lor la debutul Planului – dacă acesta urma să fie pus vreodată în aplicare – era hotărâtoare. Spetsnaz au aterizat în 1979 pe aeroportul din Kabul şi au atacat palatul prezidenţial, asasinându-l pe preşedintele afgan şi instalându-l în funcţie pe Babrak Karmal, cel care difuzase prompt un apel antedatat prin care cerea armatei sovietice să intervină pentru a reprima „tulburările”.

Kozlov se oprise asupra adjunctului deoarece şeful GRU era un vechi agent KGB, infiltrat în Statul Major. Nu exista nici o

îndoială că acesta dădea fuga la amicii lui din KGB cu orice informaţie, oricât de măruntă, pe care putea pune mâna, în detrimentul Înaltului Comandament. Adjunctul GRU venise cu maşina, traversând toată Moscova de la sediul GRU aflat la nord de Aeroportul Central.

Lângă adjunctul GRU se afla un alt bărbat, al cărui sediu se afla tot în suburbiile nordice şi ai cărui subalterni erau vitali pentru Planul Suvorov – Comandantul adjunct al lui *Vozduşna Desantniki Voist* sau Trupele de Desant Aerian. Paraşutiştii de la VDV aveau să fie lansaţi în douăsprezece oraşe ale căror nume erau menţionate în Planul Suvorov, de cucerirea cărora depindea stabilirea podului aerian.

În acest punct nu era necesar să se apeleze nici la Apărarea Antiaeriană a Patriei, Voiska, PVO, deoarece nu se punea problema unui atac împotriva URSS-ului, nici la Forţele Strategice de Rachete pentru că nu se prevedea utilizarea lor. Cât despre Infanteria Moto, Artilerie şi Blindate, erau suficiente cele puse la dispoziţie de Înaltul Comandament de Sud.

Adjunctul GRU termină lectura dosarului şi îşi ridică privirea. Era gata să spună ceva, dar mareşalul îi făcu un semn cu mâna şi rămaseră amândoi tăcuţi, aşteptând ca şi ceilalţi trei să termine de citit. Şedinţa începuse în urmă cu trei ore. Cei patru citiseră mai întâi versiunea prescurtată a raportului iniţial al lui Kaminski asupra petrolului. Aerul mohorât cu care citiseră concluziile şi previziunile acestuia era subliniat de faptul că unele dintre aceste previziuni se adeveriseră deja în cele douăsprezece luni care trecuseră de la întocmirea raportului.

Existau deja reduceri la alocaţiile pentru petrol; o parte din manevre trebuiau să fie „reprogramate” – anulate – din lipsă de benzină. Centralele nucleare *nu* fuseseră redeschise, aşa cum se promisese, terenurile petroliere din Siberia de-abia dacă produceau cu o idee mai mult ca de obicei, în timp ce explorările din Arctica erau tot la pământ din lipsă de tehnologie, mână de lucru calificată şi fonduri. *Glasnost* şi *perestroika* şi conferinţele de presă şi predicile Politburoului erau toate foarte bune şi frumoase, dar nici pe departe suficiente pentru ca Rusia să devină productivă.

După ce discutaseră pe scurt în legătură cu raportul asupra petrolului, Kozlov le prezentase patru dosare, câte unul pentru fiecare. Acestea conţineau Planul Suvorov, pregătit de generalul-maior Zemskov în cele nouă luni care se scurseseră

din noiembrie. Mareşalul Kozlov îl mai ţinuse încă trei luni până când apreciase că situaţia de la miazăzi de graniţele ţării evoluase destul de mult pentru ca ofiţerii din subordinea lui să poată să preţuiască pe deplin cutezanţa acestui plan de acţiune. Acum că terminaseră lectura, păstrau cu toţii o tăcere prudentă. Nu voia nici unul să fie primul la cuvânt.

— Foarte bine, li se adresă mareşalul Kozlov. Aveţi vreun comentariu?

— Păi, îşi luă inima în dinţi adjunctul şefului de stat major, ne-ar pune la dispoziţie o sursă de ţiţei suficient de bogată ca să ne ajungă până la jumătatea secolului viitor.

— Acesta este scopul final, remarcă Kozlov. Dar ce părere aveţi despre posibilităţile lui de realizare?

Aruncă o privire spre şeful înaltului Comandament de Sud.

— Invazia şi cucerirea nu ridică nici un fel de probleme, îi răspunse generalul cu patru stele din Baku. Din punctul acesta de vedere planul este absolut strălucit. Rezidenţa iniţială poate fi anihilată destul de uşor. Problema e cum o să-i guvernăm după aceea pe împuţiţii ăia de acolo... Sunt fanatici cu toţii, nu-i nici o îndoială... Va trebui să folosim metode extrem de dure.

— Asta se poate aranja, îi răspunse Kozlov calm.

— Va trebui să folosim numai soldaţi etnici ruşi, interveni paraşutistul. *Noi* îi folosim în orice caz, împreună cu ucrainenii. Cred că suntem de acord cu toţii că pentru aşa ceva este imposibil să avem încredere în diviziile din republicile musulmane.

Se auzi un murmur aprobator. Adjunctul GRU îşi ridică privirea.

— Uneori mă întreb dacă mai avem la ce să folosim diviziile astea musulmane. Şi trebuie să recunosc că e un motiv în plus ca să-mi placă Planul Suvorov. Ne va permite să oprim răspândirea fundamentalismului islamic în republicile noastre de la sud. Îi anihilăm rădăcinile. Oamenii mei din sud mi-au raportat că, în caz de luptă, probabil că nu o să putem pune nici o bază pe diviziile noastre musulmane.

Generalul din Baku nu găsi necesar să-l contrazică.

— Împuţiţii dracului, mârâi el. Se înrăiesc pe zi ce trece. În loc să mă ocup de apărarea sudului, jumătate din vreme mi-o petrec înăbuşind revoltele religioase de la Taşkent, Samarkand şi Aşhabad. Ce mi-ar mai plăcea să-i dau una în cap nenorocitului ăsta de Partid al lui Allah chiar la el acasă.

— Aşadar, reluă discuţia mareşalul Kozlov, avem trei aspecte pozitive. Este realizabil datorită graniţei foarte lungi şi expuse şi a haosului existent acolo; ne-ar aduce petrol pentru o jumătate de secol şi i-ar termina odată pentru totdeauna pe toţi predicatorii fundamentalişti. Ce ar fi contra...?

— Ce ne facem cu reacţia Occidentului? întrebă generalul paraşutist. Americanii ar putea declanşa al treilea război mondial pe chestia asta.

— Nu prea îmi vine să cred, îl contrazise adjunctul GRU care, după ani de studii, avea mai multă experienţă în legătură cu Occidentul decât toţi cei de faţă. Politicienii americani depind foarte mult de opinia publică şi pentru cei mai muţi americani nici un rău ce li s-ar putea întâmpla iranienilor nu ar fi destul de mare ca să-i satisfacă. Mă refer la masele largi de americani.

Erau toţi patru la curent cu recentele evenimente din Iran. După moartea ayatolahului Khomeini şi o perioadă de aprige conflicte politice interne la Teheran, succesiunea o preluase sângerosul judecător islamic Khalkhali pe care americanii îl văzuseră ultima oară jubilând asupra cadavrelor concetăţenilor lor, recuperate din deşert după tentativa eşuată de salvare a ostaticilor din ambasada Statelor Unite.

Khalkhali căutase să-şi apere ascendentul de fragil instigând la instaurarea unui regim de teroare în interiorul Iranului şi folosind în acest scop mult temutele Patrule ale Sângelui, Gasht-e-Sarallah. Până la urmă, văzând că aceste Gărzi Revoluţionare ameninţau să-i scape de sub control, se hotărâse să-i exporte pe cei mai violenţi dintre ei pentru a comite o serie de atrocităţi teroriste în afara ţării, împotriva cetăţenilor şi posesiunilor americane din orientul Mijlociu şi din Europa, campanie ce ocupase atenţia întregii omeniri în cea mai mare parte a celor şase luni precedente.

În momentul în care cei cinci militari sovietici se adunaseră pentru a discuta invadarea şi ocuparea Iranului, Khalkhali era urât atât de populaţia ţării sale, care ajunsese să se sature până peste cap de Sfânta Teroare, cât şi de întregul Occident.

— Părerea mea este, reluă discuţia adjunctul GRU, că dacă vrem să-l spânzurăm pe Khalkhali, publicul american ar fi de-a dreptul fericit să ne ofere frânghia. Sigur că Washingtonul o să fie indignat dacă o să intrăm peste ei, dar congresmanii şi senatorii ascultă cu toţii ceea ce vorbesc oamenii de la ei de acasă şi or să se înghesuie să-l sfătuiască pe Preşedinte să fie

mai reţinut. Şi nu trebuie să uităm că, după câte se pare, zilele astea suntem prieteni la cataramă.

În jurul mesei se auzi un murmur aprobator, la care se alătură şi Kozlov.

— Şi atunci de unde o să vină opoziţia? întrebă el.

— Părerea mea este, continuă adjunctul GRU, că dacă îi vom pune pe americani în faţa unui *fait accompli,* în nici un caz nu va veni de la Washington. Cred mai degrabă că o să vină de la Novaia Ploşciad; omul nostru din Stavropol o să fie categoric împotrivă.

Novaia Ploşciad sau Piaţa Nouă este sediul Comitetului Central din Moscova, iar Stavropolul reprezenta o referinţă nu prea reverenţioasă la adresa Secretarului General, Mihail Gorbaciov, originar de acolo.

Cei cinci militari aprobară posomorâţi. Adjunctul GRU insistă asupra punctului său de vedere.

— Ştim cu toţii că de când blestematul ăsta de Cormack a devenit mare vedetă în Rusia la Vnukovo, acum un an, echipe ale Ministerelor Apărării din ambele ţării elaborează detaliile pentru încheierea unui tratat de reducere drastică a înarmării. Peste două săptămâni Gorbaciov o să meargă în America şi o să încerce să-l semneze ca să îşi facă rost de suficiente resurse pentru dezvoltarea industriei petroliere pe plan intern. Atâta vreme cât va fi convins că îşi poate face rost de petrol în felul acesta, de ce credeţi că ar fi dispus să renunţe la nepreţuitul lui tratat şi să ne dea nouă aprobarea să invadăm Iranul?

— Şi dacă reuşeşte cu tratatul, oare Comitetul Central o să fie de acord să-l ratifice? întrebă generalul din Baku.

— Comitetul Central e acum în mâinile lui, îi răspunse Kozlov. În ultimii doi ani a eliminat din el aproape toată opoziţia.

Conferinţa se încheie cu această notă pesimistă şi resemnată. Copiile Planului Suvorov au fost strânse şi încuiate în seiful mareşalului, iar generalii s-au întors la posturile lor pregătiţi să păstreze tăcerea, să stea la pândă şi să aştepte.

Cu două săptămâni mai târziu, Cyrus Miller se afla şi el în conferinţă, dar numai cu o singură persoană, prieten şi coleg de-o viaţă. Cyrus Miller şi Melville Scanlon se cunoscuseră în timpul războiului din Crimeea, când tânărul Scanlon, antreprenor din Galveston, îşi investise firavele venituri în câteva tancuri petroliere.

Miller obţinuse de la Forţele Aeriene ale SUA un contract de furnizare şi livrare a noului său combustibil pentru avioanele cu reacţie. Livrarea avea să aibă loc în docurile din Japonia, de unde urma să fie preluat de petrolierele marinei, care aveau să-l predea Coreei de Sud asediate. Miller îi trecuse contractul lui Scanlon, iar acesta făcuse adevărate minuni ducându-şi lighenele ruginite prin Canalul Panama pentru a prelua AVTUR-ul din California şi a-l expedia de cealaltă parte a Pacificului. Folosind aceleaşi nave pentru a aduce ţiţei şi stocuri de materiale din Texas înainte de a prelua marfa destinată Japoniei, Scanlon îşi asigurase transportul de marfă pe tot parcursul, iar Miller primise mari cantităţi de materii prime din care să prepare AVTUR. Echipajele de pe trei dintre petroliere pieriseră în Pacific, dar nimeni nu avusese curiozitatea să întrebe de ce iar Miller şi Scanlon se umpluseră de bani, după care Miller le vânduse în cele din urmă militarilor licenţa.

Scanlon continuase şi ajunsese agent şi armator, ocupându-se de achiziţionarea şi transportul ţiţeiului din toată lumea, mai ales din Golful Persic până în America. După 1981, Scanlon o cam încurcase atunci când saudiţii impuseseră ca toate expedierile din Golf să fie efectuate pe nave sub pavilion arab, politică pe care însă reuşiseră să o pună în aplicare numai la transportarea cotei de participare, adică a fracţiunii care aparţinea ţării producătoare, nu şi în ceea ce priveşte companiile producătoare.

Însă Scanlon se ocupa de transportarea în America tocmai a acestei cote de participare a saudiţilor şi fusese constrâns să renunţe şi obligat să îşi vândă sau să îşi închirieze petrolierele saudiţilor sau kuweitienilor la preţuri cu totul neatrăgătoare. Supravieţuise, însă n-avea nici urmă de simpatie pentru Arabia Saudită. Îi mai rămăseseră totuşi câteva tancuri petroliere care circulau pe ruta Golf-Statele Unite, transportând mai ales ţiţei Aramco, care izbutise să scape de restricţia impusă de saudiţi.

Miller stătea în locul lui preferat de la fereastră şi se uita la oraşul Houston care se întindea dedesubt. Faptul că se afla atât de sus, deasupra restului umanităţii, îi dădea un sentiment de atotputernicie divină. În cealaltă parte a încăperii, Scanlon stătea rezemat în fotoliul comod de piele şi bătea darabana în raportul Dixon asupra petrolului pe care tocmai îl terminase de citit. La fel ca Miller, ştia foarte bine că ţiţeiul din Golf tocmai ajunsese la 20 de dolari barilul.

— Sunt întru totul de acord cu tine, dragul meu prieten. Nu se poate în nici un caz ca SUA să ajungă într-o bună zi să depindă de prăpădiţii ăştia. Şi Washingtonul ce dracu' îşi închipuie că face? Ăia de acolo chiar au orbit cu toţii?

— N-o să ne vină nici un ajutor de la Washington, Mel, îi răspunse Miller calm. Dacă ai de gând să schimbi lucrurile câtă vreme eşti în viaţă, atunci e mai bine să te ocupi singur de ele. Am învăţat prea bine lecţia asta şi ne-a costat extrem de scump.

Mel Scanlon îşi scoase batista şi îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Cu tot aerul condiţionat din cabinetul lui Miller, Scanlon avea tendinţa de a asuda permanent. Spre deosebire de Miller, prefera costumul texan obişnuit – pălărie Stetson, cravată bolo, ac de cravată şi cataramă Navajo şi cizme cu tocurile înalte. Din nefericire, nu prea avea înfăţişare de crescător de vite pentru că era scund şi gras; dar în spatele imaginii de băiat bun se ascundea un creier ager, isteţ şi viclean.

— Nu prea văd cum ai putea să schimbi amplasarea acestor rezerve imense, se răsti el la Miller. Terenurile petroliere de la Hasa sunt în Arabia Saudită, asta-i realitatea.

— Nu, nu amplasarea lor geografică. Ci controlul lor politic, îi răspunse Miller şi prin urmare capacitatea de a dicta preţurile ţiţeiului din Arabia Saudită şi, deci, a celui mondial.

— Controlul *politic?* Te referi la o altă turmă de arabi?

— Nu, mă refer la noi, zise Miller. La Statele Unite ale Americii. Dacă vrem să supravieţuim, trebuie să avem controlul asupra preţului mondial al petrolului şi să-l fixăm la un nivel pe care să ni-l putem permite, iar asta înseamnă să avem controlul asupra guvernului din Riad. Coşmarul ăsta de a fi mereu la cheremul câtorva păstori de capre a durat destul de mult. Trebuie să înceteze, iar Washingtonul nu are de gând să ia nici o măsură. Dar ce am eu aici ar putea.

Luă un vraf de hârtii de pe birou, legate frumos în nişte coperţi de carton, pe care nu era nici o etichetă. Scanlon făcu o strâmbătură.

— Mai lasă-mă în pace cu rapoartele astea, Cy, protestă el.

— Citeşte, insistă Miller, deschide-ţi mintea.

Scanlon oftă şi deschise dosarul. Titlul de pe prima pagină suna foarte simplu:

DISTRUGEREA ŞI CĂDEREA CASEI DE SAUD

— Sfinte Sisoie! exclamă Scanlon.
— Nu, îi răspunse Miller. Sfântă teroare. Citeşte.

Islam: Religia islamică a fost stabilită prin învăţăturile Profetului Mahomed cam pe la anul 622 A.D., iar astăzi cuprinde între opt sute de milioane şi un miliard de adepţi. Spre deosebire de creştinism, nu are preoţi hirotonisiţi; liderii religioşi sunt laici respectaţi pentru calităţile lor morale sau intelectuale. Doctrinele lui Mahomed sunt expuse în Coran.

Secte: 90% dintre musulmani fac parte din ramura sunni (ortodoxă). Cea mai importantă minoritate o reprezintă secta şiită (partizană). Diferenţa capitală dintre acestea constă în faptul că sunniţii se conduc după afirmaţiile consemnate ale Profetului, cunoscute sub numele de Hadith (tradiţii), în timp ce şiiţii se conduc după şi acordă infailibilitate divină oricui se întâmplă să fie conducătorul lor curent sau immam. Bastioanele şiismului sunt Iranul (93%) şi Irakul (55%). 6% dintre locuitorii Arabici Saudite sunt şiiţi, minoritate persecutată, plină de ură, al cărei lider se află în ilegalitate şi care lucrează mai mult în jurul terenurilor petroliere de la Hasa.

Fundamentalism: Deşi există fundamentalişti şi printre sunniţi, patria fundamentalismului o reprezintă secta şiită. Această adevărată sectă în cadrul sectei propovăduieşte respectarea absolută a Coranului, aşa cum a fost ea predicată de răposatul aytollah Khomeini, care nu a fost încă înlocuit.

Hezbollah: În Iran adevăratul crez de bază fundamentalist este urmat de armata de fanatici care se autointitulează Partidul lui Dumnezeu sau Hezbollah. În alte părţi fundamentaliştii acţionează sub alte denumiri, dar Hezbollah ajung pentru scopurile acestui raport.

Scopuri şi crezuri: Filosofia de bază impune ca *totalitatea* islamului să fie readusă şi, în final, toată omenirea adusă la supunerea faţă de voinţa lui Allah, aşa cum a fost ea interpretată şi cerută de Khomeini. În acest scop trebuie îndeplinite o serie de condiţii necesare, dintre care doar trei prezintă interes pentru noi. Toate guvernele musulmane existente în prezent sunt nelegitime pentru că nu sunt fundamentate pe supunerea necondiţionată faţă de

Allah – adică faţă de Khomeini; orice coexistenţă între Hezbollah şi guvernele musulmane laice este de neconceput; datoria divină a sectei Hezbollah este de a-i pedepsi cu moartea pe toţi răufăcătorii care se împotrivesc islamului din întreaga lume, dar mai ales pe ereticii din cadrul islamului.

Metode: Hezbollah a decretat de multă vreme că pentru îndeplinirea acestui scop final nu va da dovadă de îndurare, compasiune, milă, reţinere sau iertare – mergând chiar până la autosacrificiu. Ei numesc aceasta Teroarea Sfântă.

Propunere: Fanaticii şiiţi să fie inspiraţi, raliaţi, activaţi, organizaţi şi ajutaţi să îi masacreze pe cei şase sute de membri conducători care controlează Casa de Saud pentru a distruge în acest fel dinastia şi, odată cu ea, guvernul de la Riad, care urmează să fie apoi înlocuit cu unul dintre prinţii mărunţi dispus să accepte ca terenurile petroliere de la Hasa să continue să fie ocupate militar de America şi care să stabilească preţul petrolului la un nivel „sugerat” de SUA.

— Cine dracu’ a scris chestia asta? întrebă Scanlon lăsând din mână raportul din care citise doar prima jumătate.

— Un individ pe care l-am folosit drept consultant în ultimele douăsprezece luni, îi răspunse Miller. Vrei să-l cunoşti şi tu?

— E aici?

— Afară. A sosit acum zece minute.

— Bineînţeles că vreau, zise Scanlon. Ia să vedem şi noi cine e maniacul acesta.

— Aşteaptă o clipă, îi spuse Miller.

Cu mult înainte ca profesorul John Cormack să fi părăsit cariera universitară pentru a intra în viaţa politică în calitate de deputat al Statului Connecticut, familia Cormack avea obiceiul să-şi petreacă vacanţele de vară într-o casă de pe insula Nantucket. În urmă cu treizeci de ani când venise acolo pentru prima dată, însoţit de proaspăta lui mireasă. Cormack un tânăr profesor iar Nantucket, care nu ajunsese faimos ca Martha’s Vineyard sau Cape Cod. Îl vrăjise prin simplitatea şi aerul curat al vieţii sale.

Aflat la est de Martha’s Vineyard. Aproape de litoralul statului Massachusetts, Nantucket avea pe atunci tradiţionalul

sat de pescari, cimitirul indian, vânturile înviorătoare şi plajele aurii, câteva căsuţe de vacanţă şi cam atât. Exista destul de mult teren viran şi tânăra pereche îşi strânsese cureaua şi economisise atâta cât să-şi cumpere un lot de patru acri la Shawkemo, care se întindea de-a lungul fâşiei de la Plaja Copiilor, pe marginea lagunei aproape închise numite simplu Portul. John Cormack îşi construise aici o cabană din scânduri înnegrite de vreme, cu şindrilă de lemn pe acoperiş şi mobilă grosolană, carpete şi cuverturi matlasate din petice multicolore.

Cu vremea banii se înmulţiseră şi le dăduseră posibilitatea de a-i aduce îmbunătăţiri şi de a construi anexe. Când a venit şi a anunţat pentru prima dată la Casa Albă că avea de gând să-şi petreacă în continuare vacanţele la Nantucket, asupra vechii case s-a abătut un mic uragan. De la Washington au sosit o seamă de experţi care s-au uitat îngroziţi la lipsa de spaţiu, lipsa de securitate, lipsa de comunicaţii... S-au întors şi au spus da, domnule Preşedinte, ar fi minunat; doar că va trebui să construim spaţii de cazare pentru o sută de oameni din Serviciul Secret, să amenajăm un teren pentru elicopter, ne-ar mai trebui şi nişte cabane pentru oaspeţi, pentru secretare şi femeile de serviciu care să aibă grijă de curăţenia din casă – era exclus ca Myra Cormack să continue să facă singură patul – oh şi poate şi una sau două antene parabolice pentru cei de la comunicaţii... Preşedintele Cormack preferase să lase totul baltă.

Apoi, în noiembrie, se hotărâse să rişte cu omul de la Moscova şi îl invitase pe Mihail Gorbaciov la Nantucket ca să-şi petreacă acolo un weekend mai prelungit. Iar rusului îi plăcuse ideea la nebunie.

Specialiştii KGB-ului fuseseră tot atât de consternaţi ca şi cei de la Serviciul Secret, dar cei doi lideri rămăseseră de neclintit. Bine încotoşmănaţi, ca să reziste vântului mişcător ce bătea dinspre Nantucket Soud (rusul îi adusese cadou americanului o căciulă de samur) au făcut împreună lungi plimbări pe plajă, în timp ce o parte din agenţii KGB şi ai Serviciului Secret se ţineau discret după ei, alţii se ascundeau în iarba pălită şi murmurau în emiţătoare, un elicopter îşi croia drum prin rafalele de deasupra şi o navă de patrulare a gărzii de coastă se legăna în larg.

Însă nimeni nu a încercat să omoare pe nimeni. Cei doi bărbaţi de stat s-au plimbat neanunţaţi prin oraşul Nantucket, iar pescarii de la Straight Wharf le-au arătat homarii şi scoicile pe care tocmai le prinseseră. Gorbaciov le-a admirat captura, le-

a făcut cu ochiul şi le-a zâmbit, apoi au băut cu toţii o bere la barul din docuri şi s-au întors la Shawkemo pe jos. Arătau, cum mergeau împreună, ca un buldog lângă o barză.

Noaptea, după homarii fierbinţi de la cabană, au venit şi experţii în apărare ai fiecărei părţi, împreună cu interpreţii, ca să elaboreze ultimele puncte principale şi să redacteze comunicatul final.

Marţi s-a dat aprobarea ca să intre şi presa – existase încă de la început o prezenţă simbolică care făcuse fotografii şi notase ce se discuta pentru că, la urma urmelor, *erau* în America, dar marţi au sosit batalioane. La amiază, cei doi bărbaţi au ieşit pe veranda de lemn şi Preşedintele a dat citire comunicatului prin care se anunţa ferm hotărârea de a prezenta Comitetului Central şi Senatului un acord radical care prevedea o gamă largă de reduceri ale forţelor convenţionale atât în interiorul celor două ţări cât şi în toată lumea. Mai urmau să fie puse la punct unele probleme legate de verificare, care intrau în atribuţiile tehnicienilor, iar detaliile concrete în legătură cu tipurile de armament şi cantităţile care urmau să fie dezafectate, trecute în conservare, radiate sau neelaborate aveau să fie anunţate ulterior. Preşedintele Cormack a vorbit despre pace cu onoare, pace cu securitate şi pace cu bune intenţii. Secretarul Gorbaciov l-a aprobat dând viguros din cap în timpul traducerii. Atunci nu a făcut nimeni nici o referire, cu toate că presa s-a ocupat mai apoi pe larg de acest aspect, la faptul că, în lumina deficitului bugetar al Statelor Unite, a haosului economic sovietic şi a crizei petrolului care se profila la orizont, practic nici una dintre cele două superputeri nu mai putea să îşi permită continuarea cursei înarmărilor.

La două mile depărtare, în Houston, Cyrus V. Miller stinse televizorul şi îşi îndreptă privirea spre Scanlon.

— Omul ăsta vrea să ne lase goi puşcă, zise el fără să ridice glasul, dar plin de venin. Omul ăsta e periculos. Omul ăsta e un trădător.

După ce îşi reveni, se îndreptă către intercomul de pe birou.

— Louise, vrei, te rog, să-l pofteşti acum pe Colonelul Easterhouse!

Cineva a spus cândva: Toţi oamenii visează dar cei mai periculoşi sunt aceia care visează cu ochii deschişi. Colonelul Robert Easterhouse stătea în eleganta cameră de primire de la

ultimul etaj al clădirii Pan-Global şi se uita pe fereastră la panorama oraşului Houston. Dar ochii săi albastru deschis vedeau bolta cerească şi nisipurile de culoare ocru ale Nejdului şi visau să controleze venitul de pe terenurile petroliere de la Hasa în folosul Americii şi al întregii omeniri.

Colonelul Easterhouse se născuse în 1945 şi nu avea decât trei ani atunci când tatăl său acceptase postul de profesor la Universitatea Americană din Beirut. În zilele acelea capitala libaneză era un adevărat paradis, eleganţă cosmopolită, bogată şi tihnită. Urmase o vreme cursurile unei şcoli arabe, avusese tovarăşi de joacă francezi şi arabi; când familia se întorsese înapoi în Idaho, avea deja treisprezece ani şi cunoştea trei limbi: engleza, franceza şi araba.

Ajuns în America, tovarăşii de şcoală i se păreau superficiali, frivoli şi uluitor de ignoranţi, obsedaţi de rock-and-roll şi de un tânăr cântăreţ pe nume Presley. Râdeau de el atunci când le povestea despre unduirea cedrilor, forturile cruciaţilor şi scânteile focurilor de tabără ale druzilor plutind prin trecătorile muntelui Chouf. Aşa că a fost obligat să se îndrepte către cărţi şi, mai ales, către *Cei şapte stâlpi ai înţelepciunii* lui Lawrence din Arabia. La optsprezece ani abandonase colegiul şi fetele de acasă şi se înrolase voluntar în Divizia 82 Aeropurtată. La moartea lui Kennedy era încă la instrucţie.

Timp de zece ani a fost paraşutist, cu trei deplasări în Vietnam, de unde se întorsese în 1973 odată cu ultimele trupe. Când pierderile sunt mari atunci şi promovarea este foarte rapidă, iar el devenise cel mai tânăr colonel din divizia 82 atunci când rămăsese infirm nu în luptă, ci într-un accident stupid. Avea de executat un salt de antrenament în deşert; zona trebuia să fie netedă şi nisipoasă, iar vântul să bată cu o viteză de cinci noduri. Dar, ca de obicei, ofiţerii de la Statul Major prevăzuseră totul anapoda. Vântul era de peste treizeci de noduri la nivelul solului; paraşutiştii fuseseră izbiţi de stânci şi torente. Trei muriseră, douăzeci şi şapte fuseseră răniţi.

Radiografiile făcute ulterior aveau să arate că oasele piciorului drept al lui Easterhouse erau ca nişte chibrituri împrăştiate pe o bucată de catifea neagră. În 1975 urmărise de pe patul spitalului retragerea stânjenitoare a ultimelor trupe americane din ambasada din Saigon – buncherul lui Bunker, cum îl ştia de la ofensiva Teţilor. Cât a stat în spital i-a căzut întâmplător în mână o carte despre computere şi şi-a dat

imediat seama că maşinile acestea reprezentau drumul cel mai sigur spre putere: un mijloc de a corecta nebunia lumii şi de a readuce ordinea şi sănătatea mintală în haosul şi anarhia existente, în cazul în care erau folosite cum se cuvine.

A părăsit armata, a intrat la colegiu şi şi-a luat diploma în computere, s-a angajat timp de trei ani la Honeywell, apoi s-a mutat la IBM. Era în 1981, petrodolarul saudit ajunsese la puterea maximă, Aramco angajase IBM-ul ca să construiască pentru ei nişte sisteme computerizate perfecte cu ajutorul cărora să poată controla producţia, fluxul, exportul şi, mai presus de toate, redevenţele din tot monopolul lor de operaţii din Arabia Saudită. Cum vorbea fluent araba şi se dovedise un geniu în domeniul computerelor, Easterhouse era „perfect”. Îşi petrecuse cinci ani apărând interesele firmei Aramco în Arabia Saudită şi ajunsese specialist în sistemele de securitate computerizată împotriva fraudelor şi a furturilor. În 1986, odată cu prăbuşirea cartelului OPEC, puterea trecuse din nou în mâinile consumatorilor iar saudiţii, simţindu-se lăsaţi în voia sorţii, l-au vânat pe geniul cel infirm al computerelor, oferindu-i o avere ca să lucreze pentru ei în loc de IBM sau Aramco.

Easterhouse cunoştea ţara şi istoria ei la fel de bine ca oricare dintre băştinaşi. Încă din copilărie îl încântaseră povestirile despre întemeietor, şeicul nomad Abdal Aziz al Sadd, cel care, năvălind din deşert, luase cu asalt Fortăreaţa Musmak din Riad şi îşi începuse astfel marşul glorios către putere. Se minunase întotdeauna de iscusinţa cu care, în cei treizeci de ani ai domniei sale, Abdal Aziz cucerise toate cele treizeci şi şapte de triburi din ţară, unind astfel Nejd-ul cu Hejaz-ul şi Hadhramant-ul şi prin căsătoria cu fiicele duşmanilor învinşi reunise toate triburile acestea într-o singură naţiune – sau cel puţin un simulacru.

Apoi Easterhouse ajunsese să cunoască realitatea şi admiraţia i se transformase în dezamăgire. Postul pe care îl ocupa la IBM îi cerea să prevină şi să detecteze fraudele prin computer. Cu ajutorul unor sisteme născocite de fantasticii magicieni imberbi din America, supraveghea traducerea producţiei operative de petrol în limbajul contabil şi, în final, în bilanţuri bancare, creând sisteme garantate apte de a fi integrate în structura ministerului de finanţe saudit. Risipa şi corupţia năucitoare îi sădiseră în spiritul puritan convingerea că într-o bună zi avea să ajungă să înlăture rezultatul unui capriciu al sorţii care voise ca

această uriaşă bogăţie şi putere să încapă pe mâinile unui popor atât de corupt; şi că el avea să fie cel care va reinstaura ordinea şi va corecta dementele dezechilibre din Orientul Mijlociu pentru ca acest nepreţuit dar al Domnului care era petrolul să fie folosit în primul rând de Lumea Liberă şi de-abia după aceea de celelalte popoare de pe glob.

Ar fi putut să-şi folosească talentele înnăscute pentru a-şi aduna o avere imensă din veniturile petroliere, aşa cum făceau toţi prinţii băştinaşi, dar convingerile sale morale i-o interziceau. Prin urmare, pentru a-şi putea împlini visul, avea nevoie de sprijinul, girul şi capitalul unor persoane puternice şi influente. Iar Cyrus Miller îl chemase acum ca să dărâme edificiul acela corupt şi să-l predea Americii. Tot ce mai avea de făcut, era să-i convingă pe barbarii ăştia de texani că el era omul de care aveau ei nevoie.

— Colonele Easterhouse? Glasul mieros al Louisei îl întrerupse din reverie. Domnul Miller vă pofteşte să intraţi.

Se ridică şi rămase câteva clipe sprijinit în baston până i se linişti durerea din picior, apoi o urmă în cabinetul lui Miller. Îl salută pe acesta plin de deferenţă şi fu prezentat lui Scanlon. Miller intră numaidecât în subiect.

— Colonele, aş vrea ca prietenul şi colegul meu de faţă să fie convins la fel ca şi mine de posibilitatea punerii în practică a proiectului dumitale. Am mare respect pentru judecata lui şi aş vrea să intre şi el în afacerea aceasta.

Complimentul îl flată pe Scanlon dar Easterhouse îşi dădu imediat seama că nu era decât o minciună. Miller n-avea pic de respect pentru judecata lui Scanlon, avea însă nevoie de navele acestuia pentru a importa în secret armamentul necesar pentru lovitura de stat.

— Aţi citit raportul meu, domnule? îl întrebă Easterhouse pe Scanlon.

— Chestia cu tipii ăia Hez-Boll-Ah, da. Dar e tare încâlcită şi plină de nume caraghioase. Cum crezi că ai să-i poţi folosi ca să răstorni monarhia? Şi, ce-i mai important, cum ai să predai Americii terenurile petrolifere de la Hasa?

— Domnule Scanlon, ca să controlezi terenurile petrolifere de la Hasa şi să direcţionezi producţia lor spre America este absolut necesar ca în primul rând să controlezi guvernul de la Riad, aflat la sute de mile depărtare. Guvernul acesta trebuie neapărat transformat într-o marionetă condusă în întregime de

consilierii americani. America n-are cum să răstoarne direct Casa de Saud – reacţia arabă ar fi imposibilă. Planul meu prevede incitarea unui mic grup de fundamentalişti islamici, devotaţi Teroarei Sfinte, care să îndeplinească acţiunea respectivă. Ideea că susţinătorii lui Khomeini deţin controlul asupra peninsulei saudite va stârni valuri de panică în întreaga lume arabă. Din Oman până la sud, din Emirate până în Kuweit, din Siria, Irak, Iordania, Liban, Egipt şi Israel vom fi imediat copleşiţi cu cereri, directe sau indirecte, ca America să intervină pentru ai salva pe toţi de Sfânta Teroare.

Deoarece în ultimii doi ani m-am ocupat de punerea în funcţiune a unui sistem computerizat de securitate internă pentru saudiţi, ştiu bine că un astfel de grup de fanatici ai Sfintei Terori există şi că el este condus de un imam. Aceştia nutresc o ură patologică faţă de rege şi de fraţii acestuia – Mafia locală cunoscută sub numele de Al-Fahd – ca şi faţă de toţi ceilalţi vreo trei mii de prinţişori înrudiţi care formează dinastia. Imamul i-a înfierat public pe aceşti Prostituaţi ai Islamului, Pângăritori ai Sfintelor Locuri de la Mecca şi Medina. Bineînţeles că a trebuit să se ascundă, dar eu pot să îi asigur securitatea atâta vreme cât o să avem nevoie de el pentru că am posibilitatea de a şterge din computerul central toate informaţiile referitoare la ascunzătoarea sa. De altfel, am şi stabilit deja un contact cu el – printr-un membru dezamăgit al omniprezentei şi mult urâtei Poliţii Religioase, Mutawain.

— Dar ce interes avem noi ca să dăm Arabia Saudită pe mâna acestor lunatici? întrebă Scanlon. Cu venitul actual al Arabiei Saudite, de trei sute de milioane de dolari SUA pe zi – drace, or să facă un prăpăd absolut.

— Exact. Şi nici măcar lumea arabă n-o să poată să tolereze aşa ceva. Toate statele din zonă, cu excepţia Iranului, au să apeleze la intervenţia Americii. Se vor face presiuni puternice asupra Washingtonului ca să-şi trimită de urgenţă Forţele de Intervenţie Rapidă la baza pe care o are deja pregătită în Oman şi în Peninsula Musadan şi de acolo în capitala Riad şi în Dhahran şi Bahrein, ca să asigure terenurile petroliere înainte ca acestea să fie distruse pentru totdeauna. Iar după aceea vom fi obligaţi să rămânem în continuare ca să împiedicăm repetarea acestei acţiuni.

— Şi cu tipul ăsta, cu imamul, ce-o să se întâmple? se interesă Scanlon.

— O să moară, îi răspunse Easterhouse liniştit şi o să fie înlocuit de unul din prinţii mai neînsemnaţi ai dinastiei, care o să scape din masacru deoarece va fi răpit şi reţinut la mine acasă tocmai în acest scop. Îl cunosc foarte bine – are educaţie occidentală, este pro american, slab, nehotărât şi beţiv. Va da însă legitimitate apelurilor lansate de ceilalţi arabi pentru că va transmite şi el unul, prin radio, de la ambasada noastră din Riad. Fiind unicul supravieţuitor al dinastiei, are tot dreptul să facă apel la intervenţia Americii pentru reinstaurarea legitimităţii. Şi după aceea are să rămână pe veci omul nostru.

Scanlon rămase o vreme, gânditor, apoi reveni la ceea ce-l interesa.

— Şi cu ce o să ne alegem noi din toată treaba asta? Nu mă refer la SUA, ci la *noi.*

Miller interveni în discuţie. Îl cunoştea prea bine pe Scanlon şi ştia cum avea să reacţioneze.

— Mel, dacă prinţul ăsta o să conducă la Riad şi o să fie sfătuit în permanenţă de colonelul de faţă, monopolul lui Aramco va lua sfârşit. Se vor încheia contracte noi, de transport, de import, de rafinare. Şi ia ghici, cine va fi la capătul liniei?

Scanlon dădu din cap aprobator.

— Şi când ai plănuit să aibă loc acest... eveniment?

— Probabil că ştiţi că atacul asupra Fortăreţei Musmak a avut loc în luna ianuarie a anului 1902, iar noul regat a fost înfiinţat în 1932, le explică Easterhouse. Peste cincisprezece luni, în primăvara anului 1992, regele urmează să celebreze împreună cu toţi membrii curţii cea de-a nouăzecia aniversare a atacului şi jubileul de diamant al regatului. S-au făcut deja planuri pentru organizarea unei ceremonii de multe milioane de dolari, care urmează să fie urmărită prin televiziune de spectatorii din toată lumea. În acest scop s-a purces deja la construirea unui stadion acoperit. Eu răspund de toate sistemele computerizate de securitate – porţi, uşi, ferestre, aer condiţionat. Cu o săptămână înainte de seara cea mare va avea loc o repetiţie generală la care urmează să participe principalii şase sute de membri ai Casei de Saud, adunaţi din toate colţurile lumii. În momentul acela vor aranja să dea lovitura Sfinţii Terorişti. După ce vor fi intrat cu toţii, uşile au să fie încuiate prin computer; cei cinci sute de soldaţi din garda regală au să aibă muniţiile defecte. Iar acestea, împreună cu mitralierele de care au nevoie cei din secta Hezbollah, urmează să fie importate pe navele dumitale.

— Şi la sfârşit?

— La sfârşit, domnule Scanlon, din Casa de Saud are să se aleagă praful. Şi din terorişti la fel. Stadionul are să ia foc, iar camerele de luat vederi au să continue transmisia până când au să se topească în flăcări. Apoi noul aytollah, autoproclamatul imam în viaţă, moştenitorul spiritului şi al sufletului lui Khomeini, va apărea la televizor pentru a anunţa omenirii planurile sale, omenirii care tocmai a urmărit ce s-a întâmplat pe stadion. Ceea ce, sunt sigur, va face să curgă imediat apelurile către Washington.

— Colonele, zise Miller, la cât crezi că se ridică finanţarea?

— Pentru începerea imediată a planificării anticipate, un milion de dolari. Mai târziu, două milioane pentru achiziţii din străinătate şi şperţuri în valută. În Arabia Saudită – nimic. Pot face rost de un fond de câteva miliarde de riali cu care să acoperim toate achiziţiile şi mituirile pe plan local.

Miller dădu din cap aprobator. Ciudatul vizionar nu cerea decât o nimica toată pentru ceea ce avea să realizeze.

— O să am grijă să primeşti aceşti bani, colonele. Acum, dacă nu te superi, te-aş ruga să aştepţi puţin afară. Mi-ar face plăcere să vii la mine la masă după ce terminăm.

Colonelul Easterhouse se întoarse să plece şi se opri o clipă la uşă.

— Există sau s-ar putea să existe totuşi o problemă. Singurul factor incontrolabil pe care îl pot prevedea. După câte se pare, Preşedintele Cormack este foarte hotărât să încheie un nou tratat cu Kremlinul. Probabil că acesta nu va putea să supravieţuiască dacă noi o să punem stăpânire pe peninsula saudită. Un om ca Preşedintele s-ar putea chiar să refuze să trimită Forţele de Intervenţie Rapidă.

După plecarea colonelului, Scanlon se porni pe înjurături, făcându-l pe Miller să se încrunte.

— Ştii că s-ar putea să aibă dreptate, Cy? Doamne, Dumnezeule, dacă Odell era la Casa Albă!

Preşedintele Cormack îl alesese personal pe Michael Odell, dar vicepreşedintele era şi el texan, ajuns milionar prin forţe proprii şi cu vederi mult mai de dreapta decât Cormack. Cuprins de o neobişnuită pasiune, Miller se întoarse şi-l prinse de umăr pe Scanlon.

— Mel, m-am tot rugat Atotputernicului în privinţa acestui om – de multe, de nenumărate ori. Şi i-am cerut un semn. Iar prin

acest colonel şi prin spusele sale de adineauri, Domnul mi-a dat semnul pe care i l-am cerut. Cormack trebuie să plece.

La nord de Las Vegas, capitala jocurilor de noroc din Nevada, se află uriaşul teren al Poligonului Forţelor Aeriene de la Nellis, unde în mod cert jocurile de noroc nu sunt înscrise pe agendă. Pentru că această bază întinsă pe 11.274 acri deserveşte cel mai secret poligon de încercare a armamentului din Statele Unite, Poligonul de încercare Tonopah. Orice avion particular care ar încerca să pătrundă deasupra celor 3.012.770 de acri ai terenului de testare în timpul vreunei încercări, ar primi un singur avertisment înainte de a fi doborât.

Aici, într-o dimineaţă senină şi rece a lunii decembrie 1990, două grupuri de oameni debarcau dintr-un convoi de limuzine pentru a asista la testarea şi demonstrarea unei noi arme revoluţionare. Din primul grup făceau parte fabricanţii rachetei cu multiple lansări care reprezenta baza sistemului. Aceştia erau însoţiţi de reprezentanţi ai celor două firme asociate care construiseră rachetele şi programele electronice/avioane încorporate în armă. Ca majoritatea computerelor moderne, Despot, distrugătorul de tancuri cel mai sofisticat, nu era un dispozitiv simplu, ci cuprindea o întreagă reţea de sisteme complexe care, în acest caz, proveneau de la trei firme separate.

Peter Cobb era directorul administrativ şi principalul acţionar al firmei Zodiac VBL, Inc. Specializată în vehicule blindate de luptă – de unde şi iniţialele din numele firmei. Atât pentru el personal, cât şi pentru firma pe care o conducea, care perfecţionase Despotul timp de şapte ani pe propria sa cheltuială, totul depindea de acceptarea şi achiziţionarea armei de către Pentagon. Cobb n-avea nici o urmă de îndoială – Despotul depăşea cu mult sistemul Pave Tiger şi pe mai recentul Tacit Rainbow, elaborate de firma Boeing. Ştia că Despotul răspundea unei preocupări constante a strategilor de la NATO – izolarea primului val de tancuri sovietice de toate tipurile de cel de-al doilea val în timpul atacului din Câmpia Centrală germană.

Cobb era însoţit de colegii săi Lionel Moir de la Pasadena Avionics din California, care construise componentele Kestrel şi Goshawk şi Ben Salkind de la ECK Industries, Inc. Din Silicon Valley, de lângă Palo Alto, California. Aceştia aveau şi ei interese majore, personale şi de corporaţie, în adoptarea Despotului de către Pentagon. ECK Industries contractase o

parte din prototipul bombardierului B2 Stealth, dar acesta era un proiect deja terminat.

După două ore, când totul fusese pus la punct pentru testare, sosea şi echipa Pentagonului. Aceasta cuprindea doisprezece oameni, printre care doi generali şi grupul tehnic, ale căror recomandări erau vitale pentru decizia pe care avea să o ia Pentagonul. De îndată ce şi-au luat şi ei locul în faţa bateriei de ecrane TV de sub umbrar, s-a purces la efectuarea testului.

Moir începu cu o surpriză. Îşi invită spectatorii să îşi întoarcă scaunele şi să urmărească deşertul care se întindea monoton şi pustiu în apropiere. Spectatorii erau nedumeriţi. Moir apăsă pe un buton de pe consola din faţa sa. La numai câţiva paşi, deşertul începu să erupă. O gheară uriaşă de metal răsări pe neaşteptate, se întinse înainte şi începu să tragă. Din nisipul în care se îngropase singur, imun atât la avioanele de vânătoare cât şi la radarul de la sol, îşi făcu apariţia Despotul: un bloc uriaş de oţel cenuşiu pe roţi şi şenile, fără ferestre, independent, autonom, rezistent la orice fel de lovitură directă în afară de obuzele artileriei grele şi de bombele de mare capacitate, rezistent la atacurile nucleare, chimice sau biologice. Extrăgându-se din mormântul pe care singur şi-l săpase, uriaşul se puse pe treabă.

Cei patru oameni care se aflau în interiorul său porniră motoarele care îi alimentau sistemele, traseră ecranele de oţel care îi acoperea hublourile de sticlă armată şi scoaseră antena radarului care avea să îi avertizeze asupra atacurilor şi antenele cu senzori care aveau să-i ajute la ghidarea rachetelor. Echipa Pentagonului era impresionată.

— Vom presupune, îi anunţă Cobb, că primul val de tancuri sovietice a trecut fluviul Elba în Germania de Vest peste cele câteva poduri existente precum şi peste alte poduri militare ridicate peste noapte. Forţele NATO se angajaseră în lupta cu primul val, fiind suficiente pentru a le face faţă. Dar un al doilea val, mult mai numeros, de tancuri ruseşti se iveşte din pădurile Germaniei de Est unde au stat ascunse până atunci şi se îndreaptă către Elba. Acestea vor izbuti o străpungere a liniei frontului, urmând să se îndrepte către graniţa cu Franţa. Despoţii, desfăşuraţi şi îngropaţi în Germania, pe o linie care porneşte dinspre nord spre sud, au ordine precise: descoperirea, identificarea şi distrugerea tancurilor inamice.

Cobb apăsă pe un alt buton şi în acoperişul VBL-ului se

deschise o trapă. Din ea apăru o rampă pe care se afla o rachetă subţire ca un creion, un tub lung de 2,5 metri, cu un diametru, de 50 de centimetri. Racheta îşi porni motoraşul şi se avântă în văzduhul azuriu, unde se pierdu rapid pentru că era azurie şi ea. Spectatorii îşi întoarseră privirile spre ecrane, pe care o cameră TV de mare acurateţe urmărea Kestrelul. La înălţimea de cincizeci de metri intră în funcţiune motorul cu reacţie turbofan colateral, racheta purtătoare se stinse şi se prăbuşi desfăcându-se în bucăţi, pe laturile proiectilului ţâşniră nişte aripi scurte şi butucănoase şi nişte eleroane care să-l orienteze. Racheta minusculă începu să zboare ca un avion, continuând totuşi să urce în văzduhul de deasupra poligonului. Moir indică un uriaş ecran radar. Braţul circular înconjura discul fără ca pe acesta să apară nici o imagine.

— Kestrelul este alcătuit în întregime din fibre de sticlă, psalmodie Moir cu mândrie. Motorul e construit din derivaţi ceramici, rezistenţi la temperaturi înalte, dar care nu se reflectă pe ecranul radarului. Cu puţina tehnologie „Stealth” pe care am introdus-o în el, aşa cum vedeţi şi dumneavoastră, este complet invizibil, atât pentru ochiul omenesc cât şi pentru cel al aparatelor. Iscălitura sa pe radar e doar cât a unui cintezoi. Ba chiar mai puţin. Radarul poate detecta păsările după bătaia aripilor. Kestrel nu bate din aripi iar radarul pe care îl avem aici este cu mult mai sofisticat decât toată aparatura pe care o au sovieticii.

În caz de război, Kestrel, vechiul cu adâncă penetraţie, poate pătrunde până la o depărtare între 200 şi 500 de mile dincolo de liniile inamice. În cadrul acestui test a atins o altitudine operaţională de 4.500 de metri, s-a stabilit la o bătaie a tubului de o sută de mile şi a început să se rotească, având o longevitate de zece ore la o sută de noduri. În acelaşi timp a început să urmărească electronic ceea ce se întâmplă la sol. Gama lui de senzori a intrat în acţiune. Ca o pasăre de pradă a explorat terenul de sub el, acoperind o circumferinţă terestră cu diametrul de 70 de mile.

Scanerii lui infraroşii au hăituit vânatul apoi au chestionat radarul cu banda milimetrică.

— Este programat să lovească numai în cazul în care ţinta emite căldură, este alcătuită din oţel şi se află în mişcare, adăugă Moir. Ţinta trebuie să emită suficient de multă căldură pentru a fi tanc şi nu automobil, camion sau tren. Nu va lovi un

incendiu, o casă în flăcări sau un vehicul parcat deoarece acestea nu se află în mişcare... Din acelaşi motiv nu va lovi nici reflectoarele unghiulare sau cărămida, lemnul sau cauciucul, pentru că acestea nu sunt din oţel. Iar acum, domnilor, vă rog să vă uitaţi la zona de ţintă de pe acest ecran.

Spectatorii se întoarseră spre ecranul uriaş, pe care apăreau imaginile transmise de camera de televiziune aflată la o depărtare de o sută de mile. O zonă întinsă prevăzută cu decoruri ca un platou de filmare de la Hollywood. Era plină de pomi artificiali, hangare de lemn, furgonete, camioane şi automobile. Din loc în loc ardeau ruguri mari aprinse cu benzină. Apoi un singur tanc autentic începu să se mişte, radiocontrolat. De la înălţimea de 4.500 de metri la care se afla, Kestrelul îl observă imediat şi intră în acţiune.

— Domnilor, iată noua revoluţie de care suntem, pe bună dreptate, foarte mândri. În sistemele precedente, aparatul de vânătoare se arunca imediat în jos asupra ţintei, distrugându-se în acest fel şi pe el, împreună cu toată această tehnologie extrem de costisitoare. Ceea ce face ca preţul de cost să fie ineficient. Urmăriţi însă cum acţionează Despotul...

Spectatorii se întoarseră din nou, la timp pentru a putea surprinde străfulgerarea rachetei purtătoare a proiectilului teleghidat Goshawk, lung de un metru, care îndeplinea acum ordinul primit de la Kestrel şi se îndrepta asupra ţintei pe care i-o comandase acesta. Comentariul fu preluat în continuare de Salkind.

— Goshawk se va înălţa la 30.000 de metri, se va răsuci şi se va întoarce înapoi. Când va trece pe lângă Kestrel, acest vehicul pilotat de la distanţă îi va transmite Goshawkului toate informaţiile finale asupra ţintei. Computerul de la bordul Kestrelului va stabili poziţia exactă a ţintei când Goshawk va atinge zero metri altitudine, aproximaţia fiind de 50 cm. Goshawk va lovi în interiorul cercului. Urmăriţi-l acum cum coboară.

Tancul de oţel (un Abrams Marca Unu învechit) înainta zgomotos la atac, mişcându-se printre toate casele, hangarele, camioanele, furgonetele, automobilele, focurile, reflectoarele unghiulare îngropate în zona de ţintă şi tancurile imitate din cauciuc. O străfulgerare bruscă şi Abramsul fu parcă lovit de un pumn masiv. Aproape ca într-o filmare cu încetinitorul, se turti, marginile îi explodară, tunul i se ridică acuzator spre cer şi apoi

explodă ca o minge de foc. Sub umbrar se auzi un prelung oftat colectiv.

— Ce artilerie aveţi în nasul acestui Goshawk? întrebă un general.

— Nici una, generale, îi răspunde Salkind. Goshawk e ca un pietroi deştept. Se aruncă în jos cu aproape zece mii de mile pe oră. În afară de receptorul prin care primeşte informaţiile de la Kestrel şi de radarul minuscul cu ajutorul căruia urmează instrucţiunile pe ultimii 4.500 în până la ţintă, nu are nici o altă tehnologie. De aceea şi este atât de ieftin. Dar efectul impactului a zece kilograme de oţel combinat cu tungsten asupra tancului, la viteza respectivă, este ca... păi, cam ca atunci când tragi o alică dintr-o armă cu aer comprimat în spinarea unei libărci, de mică distanţă. Tancul acesta a oprit de fapt echivalentul a două locomotive Amtrack cu o sută de mile la oră. A fost pur şi simplu făcut una cu pământul.

Testul mai dură două ceasuri. Fabricanţii făcură dovada că reprogamarea Kestrelului se putea face chiar şi în timpul zborului. Când i-au spus să atace structuri de oţel cu apă de fiecare parte, acesta a atacat poduri, dacă i-au schimbat profilul, a lovit trenuri, baraje sau coloane de camioane în mişcare. Singura condiţie era ca ţinta să fie în mişcare. Când era staţionară, Kestrel nu ştia să deosebească un camion din oţel de un mic hangar din oţel. Nu recunoştea decât poduri. Dar senzorii lui puteau să străbată ploaia, norii, zăpada, burniţa, zloata, ceaţa şi întunericul.

Spectatorii se risipiră pe la mijlocul după-amiezii, iar comitetul de la Pentagon se pregăti să se urce în limuzine ca să ajungă la Nellis, de unde urma să ia avionul spre Washington.

Unul dintre generali se opri să dea mâna cu producătorii.

— Ca tanchist, le spuse el, n-am văzut în viaţa mea ceva mai înspăimântător. Are votul meu. O să-i bage sigur în toate boalele pe-ăia de pe strada Frunze. E destul de neplăcut să fii vânat de către oameni, dar să ajungi să fii vânat de un robot atât de afurisit la dracu', e un adevărat coşmar!

Ultimul cuvânt îl avu însă unul dintre civili.

— Domnilor, e strălucit. Cel mai bun sistem VBL de distrugere a tancurilor de la mare distanţă care există la ora actuală în toată lumea. Dar trebuie să vă spunem că, dacă reuşeşte tratatul acesta nou de la Nantucket, n-o să ajungem să-l mai comandăm niciodată.

Cobb, Moir şi Salkind, care se întorceau la Las Vegas în aceeaşi maşină, îşi dădură seama că Nantucket îi ameninţa, la fel ca pe atâţia alţi mii de oameni din complexul industriei militare, cu ruina totală, a lor personală cât şi a firmelor lor.

În ajunul Crăciunului, la Alcantara del Rio n-a muncit nimeni. S-a bătut însă din abundenţă şi până la ore înaintate. Când Antonio ajunsese în sfârşit să-şi închidă băruleţul, era trecut de miezul nopţii. Unii dintre clienţii lui locuiau chiar în sat, dar alţii mergeau mai departe, cu maşina sau pe jos, până la cabanele risipite pe dealurile dimprejur. Jose Francisco, numit Pablo, se împleticea pe cărarea din faţa casei străinului cel înalt şi nu simţea nimic altceva decât o uşoară presiune a băşicii. Înţelegând că nu mai era chip să meargă dacă nu se uşura, se întoarse spre zidul de piatră care înconjura ograda în care era parcat mini-jeepul Terra Seat, îşi desfăcu fermoarul de la pantaloni şi se adânci în savurarea celei de-a doua mari plăceri pe care o are un bărbat.

Deasupra lui dormea bărbatul cel înalt şi visa iarăşi visul acela îngrozitor care îl alungase pe aceste meleaguri. Trupul îi era scăldat în sudoare în timp ce îl trăia pentru o a suta oară. Gura încleştată i se deschise în somn şi scoase un urlet: „Nu... u... u... u!”

Jos, Pablo sări în sus de doi coţi şi apoi se prăvăli în drum, udându-şi pantalonii cei mai buni. Se ridică iute şi o porni la goană, cu urina scurgându-i-se pe picioare, cu fermoarul desfăcut, cu mădularul învăluit în chip cu totul neobişnuit într-o gură de aer proaspăt. Dacă străinul cel înalt şi voinic avea de gând să devină violent, atunci dumnealui, Jose Francisco Echevarria, cu voia bunului Dumnezeu, n-avea de gând să-i rămână prin preajmă. O fi el politicos, foarte bine, o fi vorbind el spaniola, dar tot era ceva ciudat cu omul ăsta.

Pe la jumătatea lunii ianuarie a anului următor, un tânăr boboc cobora pe bicicletă strada Sf. Giles din vechiul oraş britanic Oxford, hotărât să-şi întâlnească noul îndrumător şi să se bucure din plin de prima zi pe care o petrecea la Colegiul Balliol. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni groşi de catifea reiată şi o jachetă lungă pentru că era ger, dar ţinuse să-şi pună pe deasupra roba neagră academică de student al Universităţii Oxford, care îi flutura în vânt. Avea să afle mai târziu că

studenţii purtau această uniformă numai atunci când lua masa la cantină, dar acum, ca nou venit, se simţea mândru de ea. Ar fi preferat să locuiască în incinta colegiului, dar familia îi închiriase o casă spaţioasă pe şoseaua Woodstock. Ajuns la Monumentul Martirilor, intră pe strada Magdalena.

În urma lui, nevăzută, se opri o limuzină în care se aflau trei bărbaţi, doi în faţă şi unul în spate. Acesta din urmă se apleacă spre cei din faţă.

— E interzis accesul maşinilor pe strada Magdalena. Va trebui să mergeţi mai departe pe jos.

Cel care stătea pe locul de lângă şofer înjură în surdină şi coborî pe trotuar. Începu să se strecoare cu paşi rapizi printre oameni, fără să-l scape din vedere pe biciclistul din faţa lui. Îndrumată de cel care stătea în spate, limuzina o coti la dreapta pe strada Beaumont, apoi la stânga pe strada Gloucester şi iar la stânga pe strada George. Acolo se opri pentru că ajunsese la celălalt capăt al străzii Magdalena, de unde tocmai apăruse biciclistul. Bobocul se dădu jos de pe bicicletă la câţiva metri după ce intrase pe strada Largă, dincolo de intersecţie, aşa că maşina rămase pe loc în aşteptare. Cel de-al treilea bărbat apăru şi el pe strada Magdalena, îmbujorat de vântul îngheţat, zări maşina şi se alătură celorlalţi doi.

— Al naibii oraş, observă el. Numai străzi cu sens unic şi zone cu acces interzis.

Bărbatul din spate chicoti.

— De aceea şi folosesc studenţii bicicleta. Poate că ar trebui să o folosim şi noi.

— Mai bine taci din gură şi vezi ce se întâmplă, îl apostrofă şoferul, fără urmă de umor.

Bărbatul din spate amuţi şi îşi potrivi mai bine arma de sub braţul stâng.

Studentul descălecase de pe bicicletă şi se uita atent la o cruce de piatră din mijlocul străzii. Aflase din ghid că în acest loc, în anul 1555, fuseseră arşi pe rug doi episcopi, Latimer şi Ridley, din ordinul reginei catolice Maria. În timp ce erau cuprinşi de flăcări, episcopul Latimer îi strigase tovarăşului de supliciu: „Nu-ţi pierde cumpătul, Maestre Ridley şi ţine-ţi bine firea, căci zilele astea, cu binecuvântarea bunului Dumnezeu, o să aprindem şi noi în Anglia o făclie care n-o să mai fie stinsă în vecii vecilor!”

Se referea bineînţeles la făclia credinţei protestante, dar ce i-

o fi răspuns episcopul Ridley nu s-a mai aflat nici până acum pentru că acesta se transformase deja el însuşi într-o făclie. După un an, exact în acelaşi loc, în 1556, Arhiepiscopul Cranmer a avut aceeaşi soartă. Flăcările rugului au scorojit poarta Colegiului Balliol, aflată la numai câţiva metri de el. Ulterior poarta respectivă a fost scoasă şi atârnată la intrarea în Curtea Pătrată Interioară, unde vizitatorii mai pot să vadă chiar şi acum urmele de scorojeală.

— Salut, i se adresă un glas dintr-o parte. Studentul îşi coborî privirea. Era înalt şi stângaci iar fata era scundă şi îndesată ca o potârniche, cu nişte ochi negri şi strălucitori. Eu sunt Jenny, continuă ea. Cred că avem acelaşi îndrumător.

Tânărul student de 21 de ani, care venise la Oxford de peste ocean ca să urmeze cursurile penultimului an după ce îi absolvise pe primii doi la Yale, îi zâmbi cu căldură.

— Salut. Eu sunt Simon.

Se îndreptară împreună către arcada prin care se intra în colegiu, tânărul ducându-şi bicicleta pe lângă el. Mai venise şi cu o zi în urmă ca să-şi cunoască directorul, dar atunci fusese cu maşina. Pe la mijlocul arcadei îi întâmpină chipul amabil dar implacabil al lui Tim Ward-Barber.

— Suntem nou la colegiu, nu-i aşa, domnule? întrebă el.

— Ăăă, da, îi răspunse Simon. Chiar prima zi, aşa cred.

— Foarte bine, atunci e cazul să învăţăm prima regulă a vieţii de aici. Niciodată, cu nici un chip, că sunteţi beat, drogat sau pe jumătate adormit, nu trebuie să vă împingeţi, duceţi sau conduceţi bicicleta până la capătul arcadei, domnule. Rezemaţi-o aici, lângă celelalte, vă rog.

În universitate există rectori, prodecani, directori, economi, tutori, decani, profesori, recenzenţi, profesori asociaţi şi mulţi alţii cu felurite grade ierarhice. Dar portarul şef al unui colegiu face fără îndoială parte din Liga Seniorilor. Ca fost subofiţer în regimentul 16/5 Lăncieri, Tim făcuse faţă la vremea lui mai multor rânduri de plutoane.

La întoarcere Tim le făcu la amândoi un semn blajin cu capul şi le spuse:

— Cred că sunteţi la doctorul Keen. În colţul Curţii, sus pe scări până la ultimul.

Ajunşi în încăperea dezordonată din capătul scărilor, unde locuia îndrumătorul lor la istorie medievală, Simon şi Jenny i se prezentară, Jenny adresându-i-se cu „Profesore” iar Simon cu

„Domnule”. Doctorul Keen le zâmbi radios pe deasupra ochelarilor.

— Să ştiţi, le spuse el plin de veselie, că nu există decât două lucruri pe care nu le îngădui. Unul este să vă irosiţi timpul vostru şi pe al meu de pomană iar celălalt să mi se spună „Domnule”. „Doctor Keen” sună foarte bine. Vom ajunge încet-încet şi la „Maurice”. Şi, apropo, Jenny, nu sunt nici profesor. Profesorii au cu toţii fotolii şi, după cum bine vezi, la mine lipsesc; sau cel puţin nu există nici unul în stare bună.

Şi le arătă cu un gest voios colecţia de scaune tapisate pe jumătate stricate, invitându-i să ia loc. Simon se lăsă cu toată greutatea într-un fotoliu Queen Anne fără picioare, ajungând la câţiva centimetri de podea, după care se adânciră într-o discuţie despre Jan Hus şi revoluţia husită din Boemia medievală. Simon zâmbi. Era convins că avea să se simtă minunat la Oxford.

O simplă întâmplare îl făcu pe Cyrus Miller să stea lângă Peter Cobb la un dineu pentru strângerea unor fonduri, dineu care avea loc la Austin, Texas, cu două săptămâni mai târziu. Ura de moarte dineurile acestea şi le evita pe cât putea; dar de data asta aceasta era în favoarea unui om politic local, iar Miller cunoştea prea bine cât de important este să laşi nişte amintiri în lumea politicienilor, la care să poţi apela mai târziu, când ai nevoie de o favoare. Era pregătit să-l ignore pe bărbatul de lângă el, care nu avea nici o tangenţă cu petrolul, dar Cobb lasă să-i scape numele firmei sale şi opoziţia viscerală pe care o resimţea faţă de Tratatul Nantucket şi, prin urmare şi faţă de omul care se afla în spatele acestuia, John Cormack.

— Împuţitul ăsta de tratat trebuie oprit cu orice preţ, zise Cobb. Trebuie să convingem cumva Senatul să refuze să-l ratifice.

Buletinele de ştiri din ziua respectivă anunţau că tratatul se afla în faza redactării versiunii finale şi că avea să fie semnat de ambasadorii celor două ţări de la Washington şi de la Moscova, urmând să fie ratificat de Comitetul Central de la Moscova în octombrie, după vacanţa de vară şi prezentat Senatului înainte de încheierea anului.

— Chiar crezi că Senatul îl va refuza? îl întrebă atent Miller.

Cel care urma să încheie contractul apărării se uită posomorât în paharul din faţa sa; era al cincilea.

— Nu răspunse el. Adevărul este că reducerile de armament au fost întotdeauna foarte populare pentru marea masă a

alegătorilor şi, cu toate divergenţele, Cormack are atât prestigiul cât şi popularitatea pentru a-l face să treacă prin simpla forţă a personalităţii sale. Nu pot să-l sufăr dar, ce să-i faci, asta-i realitatea.

Miller admiră realismul celui învins.

— Cunoşti cumva termenii tratatului? se interesă el.

— Destul de bine, îi răspunse Cobb. Urmează să taie zeci de miliarde de dolari din bugetul apărării. De ambele părţi ale Cortinei de Fier. Se vorbeşte de vreo 40% – bilateral, bineînţeles.

— Crezi că mai există mulţi care gândesc ca dumneata? îl întrebă Miller.

Cobb era prea beat ca să-şi dea seama unde voia acesta să ajungă.

— Cam toată industria apărării, mârâi el. Ne paşte închiderea definitivă a fabricilor şi pierderea totală a personalului şi a firmelor.

— Hmm. Ce păcat că nu e preşedinte Michael Odell, zise Miller gânditor.

Bărbatul de la Zodiac, Inc. Râse aspru.

— Oho, ce vis frumos. Da, el s-ar opune acestor reduceri. Dar asta nu ne e de nici un folos. Odell o să rămână tot vice iar Cormack tot preşedinte.

— Aşa crezi? îl întrebă Miller calm.

În ultima săptămână a lunii, Cobb, Moir şi Salkind se întâlneau la un dineu privat cu Scanlon şi Miller, la invitaţia specială a acestuia din urmă. Se adunaseră într-un apartament luxos şi discret de la Hotelul Remington din Houston. La coniac şi cafea, Miller le călăuzi gândurile spre faptul că Biroul Oval continua să fie ocupat de John Cormack.

— Trebuie neapărat să dispară de acolo, zise Miller hotărât.

Ceilalţi îl aprobară clătinând din cap.

— Nu vreau să am nici în clin, nici în mânecă de a face cu asasinarea lui, se grăbi să afirme Salkind. Şi, în orice caz, să nu uităm ce s-a întâmplat cu Kennedy. După ce a murit el. Congresul a aprobat toate legile asupra drepturilor omului pe care Kennedy n-a izbutit să le obţină cât era în viaţă. O lovitură total contraproductivă. Şi tocmai Johnson le-a transformat pe toate în legi.

— Sunt întru totul de acord cu dumneata, îl aprobă Miller. Un

asemenea curs al acţiunii este cu totul de neconceput. Dar trebuie să existe vreo modalitate prin care să-l facem să îşi dea demisia.

— Spune dumneata măcar una, îl provocă Moir. Cum dracului poate să realizeze cineva o treabă ca asta? Individul e beton armat. Nu-i implicat în nici un scandal. Doar Consiliul nu i-a propus să candideze decât după ce s-a asigurat de asta.

— Trebuie să existe totuşi ceva, zise Miller. Vreun călcâi al lui Ahile. Noi avem hotărârea, contactele, finanţele. Ne trebuie un expert.

— Ce părere ai de omul tău, colonelul? îl întrebă Scanlon.

Miller scutură din cap.

— Pentru el orice preşedinte al SUA este Comandantul Suprem. Nu, altcineva... pe undeva... prin altă parte...

Ceea ce avea el în minte şi se hotărâse să găsească era un ticălos subtil, necruţător, inteligent şi cu credinţă numai în faţa banului.

CAPITOLUL TREI

MARTIE 1991

Cu treizeci de mile mai la vest de oraşul Oklahoma, se găseşte penitenciarul federal numit El Reno, cunoscut sub denumirea oficială de „instituţie federală de corecţie”. În cuvinte mai puţin pompoase, este unul dintre cele mai severe penitenciare din America – în jargonul infractorilor, o pârnaie nasoală. La revărsatul zorilor unei dimineţi reci de martie, o uşiţă se deschidea în cadrul porţii ameninţătoare de la intrare pentru a lăsa să-şi facă apariţia un bărbat de statură mijlocie, obez, gălbejit la faţă de atâta stat la închisoare, fără nici un sfanţ în buzunar şi plin de înverşunare în suflet.

Acesta aruncă o privire în jur dar nu prea avea nimic de văzut; se întoarse şi începu să îşi îndrepte paşii către oraş. Deasupra lui îl urmăreau ochii nevăzuţi din turnurile de pază care se întoarseră apoi în altă direcţie. Alţi ochi, dintr-o maşină parcată în apropiere, îl urmăreau însă cu mult mai multă atenţie. Limuzina uriaşă era parcată la o oarecare distanţă de poarta închisorii, suficient de departe ca să nu i se vadă numărul. Bărbatul care îl urmărea prin luneta maşinii îşi lăsă jos binoclul şi murmură:

— Se îndreaptă către noi.

Peste zece minute grăsanul ajungea lângă maşină, îi arunca o privire indiferentă şi îşi continua drumul pe lângă ea. Dar era profesionist şi antenele îi intraseră deja în alertă. Depăşise de-acum maşina cu vreo sută de metri când motorul acesteia se trezi la viaţă. Limuzina îl ajunse din urmă şi se opri alături de el. Din ea coborî un tânăr proaspăt bărbierit, atletic, plăcut la înfăţişare.

— Domnul Moss?

— Cine vrea să ştie?

— Patronul meu, domnule. Doreşte să vă ofere – o întrevedere.

— Şi-mi închipui că n-are nici un nume, observă grăsanul.

Celălalt zâmbi.

— Nu încă. Dar avem o maşină încălzită, un avion particular şi nu vrem să vă producem nici un neajuns. Hai să vorbim pe şleau, domnule Moss, aveţi unde să mergeţi în altă parte?

Moss stătu câtăva vreme să reflecteze. Nici maşina, nici omul nu prea miroseau a Companie – CIA – sau a Birou – FBI – duşmanii lui înverşunaţi. Şi nici nu avea, într-adevăr, unde să meargă în altă parte. Se urcă în spatele maşinii, se aşeză şi tânărul alături de el şi maşina porni îndreptându-se nu înspre oraşul Oklahoma, ci spre nord-vest, în direcţia aeroportului Wiley Post.

În 1966, la vârsta de 26 de ani, tânăr ofiţer provincial la CIA (GS12), Irving Moss de-abia era la prima ieşire în afara Statelor Unite în cadrul unui program Phoenix condus de Agenţie. Era perioada în care Forţele Speciale, Beretele Verzi transferau Armatei Vietnameze programul lor, până atunci încununat de succes, pentru inima şi sufletul ţăranilor din Delta Mekongului. Armata vietnameză purcesese însă la *lămurirea* acestora de a nu mai colabora cu Vietcongul cu mult mai puţină îndemânare şi mult mai multă lipsă de umanitate decât Beretele Verzi. Cei de la Phoenix trebuiau să stabilească legătura cu ARVIN, în timp ce Beretele Verzi se ocupau tot mai mult de misiunile de căutare şi distrugere, din care reveneau adeseori cu prizonieri sau suspecţi Vietcong pentru a fi interogaţi de ARVIN sub supravegherea celor de la Phoenix. Şi în acest moment Moss îşi descoperise gusturile tainice şi înclinaţia adevărată.

În adolescenţă îl nedumerise şi îl deprimase foarte mult propria sa lipsă de apetit sexual şi îşi amintea cu vie amărăciune ironiile pe care fusese obligat să le suporte. Îl buimăcise de asemenea observaţia – anii ’50 erau o epocă de relativă inocenţă adolescentină – că se simţea imediat excitat la auzul unui ţipăt omenesc. Pentru un astfel de om, junglele lipsite de ochi indiscreţi din Vietnam reprezentau o adevărată Peşteră a lui Alladin, plină de desfătări. Singur cu unitatea vietnameză din spatele frontului, putuse să se autonumească în funcţia de anchetator şef, care îi permitea să îi interogheze pe suspecţi asistat doar de doi caporali sud-vietnamezi cu gândire similară.

Pentru Moss cei trei ani petrecuţi acolo fuseseră de-a dreptul minunaţi; totul se sfârşise însă într-o bună zi a anului 1969. Când un tânăr sergent din Beretele Verzi, înalt şi musculos, se ivise pe neaşteptate din junglă cu braţul stâng plin de sânge. Superiorul său îl trimisese în spatele frontului ca să primească

îngrijirile necesare. Tânărul militar rămăsese câteva clipe nemişcat, uitându-se la activitatea lui Moss, apoi se întorsese fără nici o vorbă şi îi trăsnise un pumn cu mâna dreaptă direct la rădăcina nasului. Medicii din Danang îşi dăduseră toată osteneala dar oasele septului erau într-atâta de sfărâmate, încât Moss trebuise să ajungă la tratament în Japonia. Chiar şi după operaţia estetică rămăsese cu nasul turtit şi aplatizat la rădăcină, iar nările îi erau atât de deteriorate, că până şi acum mai şuiera şi fonfăia atunci când respira, mai ales când era emoţionat.

Nu se mai întâlnise niciodată cu sergentul acela, nu existase nici o reclamaţie oficială şi reuşise să-şi acopere urmele şi să rămână în continuare în cadrul Agenţiei. Până în 1983 când, avansat mult în funcţie, se ocupa din partea CIA de organizarea mişcării *contra* din Honduras, fiind însărcinat cu supravegherea mai multor tabere din jungla de la graniţa cu Nicaragua, de unde aceşti *contras,* mulţi dintre ei foşti angajaţi ai înlăturatului şi nepopularului dictator Somoza, porneau în misiuni sporadice dincolo de graniţă, pe teritoriul aflat cândva sub conducerea lor. Un asemenea grup se întorsese într-o zi cu un băieţandru de treisprezece ani, nu sandinist, ci doar un biet copil de ţărani.

Interogatoriul avusese loc într-un luminiş dintre nişte arbuşti, cam la vreun sfert de milă de tabăra *contra,* dar în aerul tropical nemişcat urletele înnebunite ale băiatului se auzeau foarte limpede până în tabără, unde nu putuse nimeni să închidă un ochi. Înspre ziuă ţipetele încetaseră în sfârşit. Moss se întorsese în tabără de parcă ar fi fost drogat, se aruncase pe o saltea şi căzuse într-un somn adânc. Doi dintre comandanţii de secţie nicaraguani plecaseră pe furiş din tabără, se îndreptaseră spre arbuşti şi se înapoiaseră după douăzeci de minute ca să ceară o audienţă la comandant. Colonelul Rivas, care tocmai îşi întocmea rapoartele la lumina petromaxului sâsâitor, îi primi pe cei doi guerrillas în cortul său şi îi ascultă timp de câteva minute.

— Noi nu mai putem să lucrăm cu individul ăsta, zise primul în încheiere. Am vorbit cu băieţii. Toţi gândesc la fel, *Colonel.*

— *Es malsano,* adăugă celălalt. *Un animal.*

Colonelul Rivas oftă. Făcuse cândva parte din detaşamentele morţii ale lui Somoza şi la vremea lui ridicase mulţi sindicalişti şi nemulţumiţi de prin paturile lor. Asistase la mai multe execuţii, ba chiar şi participase la unele dintre ele. Dar copii...

Se întinse după radioemiţător. N-avea nevoie de nici o revoltă şi nici de dezertare în masă printre guerrillas. Imediat după mijirea zorilor, în tabără aterizase zgomotos un elicopter militar american din care îşi făcuse apariţia un bărbat îndesat, brunet care se întâmpla să fie proaspăt numitul locţiitor al şefului Secţiei latino-americane din cadrul CIA şi care tocmai se afla într-un tur de recunoaştere pentru a se familiariza cu noul domeniu. Rivas îl însoţise pe american la arbuşti, de unde se întorseseră în câteva minute.

Irving Moss se trezi pentru că cineva dădea cu piciorul în stinghia patului. Îşi ridică privirea împăienjenită de somn şi zări un bărbat în uniformă verde de camuflaj care se uita de sus la el.

— Moss, ai fost dat afară, îi spuse bărbatul.

— Da' tu cine dracu' eşti? îl întrebă Moss.

Acesta îi răspunse.

— Unul de-al lor, rânji Moss dispreţuitor.

— Da, unul de-al lor. Iar tu eşti dat afară. Afară din Honduras şi afară din Agenţie.

Îi arătă o bucată de hârtie.

— Asta nu vine de la Langley, protestă Moss.

— Nu, asta vine de la mine, îl lămuri bărbatul. *Eu* vin de la Langley. Ia-ţi bagajul şi urcă-te în elicopter.

După treizeci de minute, agentul David Weintraub se uita cum elicopterul se înălţa în văzduhul dimineţii. La Tegucigalpa, Moss a fost întâmpinat de şeful de post, care s-a purtat cu el rece şi oficial şi l-a urcat personal în avionul spre Miami şi Washington. Moss n-a mai ajuns niciodată înapoi până la Langley. La Washington National îl aşteptau actele şi ordinul de a se face nevăzut. Timp de cinci ani, cererea fiind mare, a lucrat pentru o serie de dictatori din ce în ce mai nepopulari din Orientul Mijlociu şi din America Latină. Ultima acţiune a fost de a organiza reţelele de droguri pentru Noriega din Panama. Mare greşeală. Agenţia americană de luptă împotriva drogurilor l-a trecut pe lista ei de priorităţi.

În 1988 era în trecere pe Aeroportul Heathrow din Londra, când a fost oprit de păzitorii britanici ai legii şi poftit înşelător de curtenitor să schimbe câteva vorbe feriţi de ochii lumii. Vorbele erau despre o armă de mână pe care o avea ascunsă în valiză. Procedura normală de extrădare s-a desfăşurat cu o viteză uluitoare şi, după numai trei săptămâni, Moss ateriza din

nou pe pământul Americii. La proces a încasat trei ani. Fiind la prima infracţiune, ar fi putut să fie trimis la un penitenciar mai puţin sever. Dar în timp ce Moss îşi aştepta sentinţa, doi bărbaţi luau discret masa la exclusivistul Club Metropolitan din Washington.

Unul dintre ei era bărbatul cel îndesat pe nume Weintraub, ajuns între timp în postul de locţiitor al Directorului Adjunct (Operaţii) al CIA. Celălalt era Oliver „Buck" Revell, un bărbat voinic, fost aviator la marină, în prezent locţiitor al Directorului Executiv (Investigaţii) al FBI. Jucase şi fotbal în tinereţe dar nu îndeajuns de mult ca să-şi distrugă creierul chiar de tot. Ba încă unii din Clădirea Hoover susţineau că acesta îi funcţiona încă foarte bine. Weintraub aşteptă ca Revell să-şi termine mai întâi de mâncat friptura, apoi îi arătă un dosar plin cu fotografii. Revell se uită la ele şi zise simplu „înţeleg". În mod cu totul nejustificat, Moss fu trimis să-şi ispăşească pedeapsa la El Reno, unde erau ţinuţi sub lacăt şi cheie unii dintre cei mai înveteraţi ucigaşi, siluitori şi tâlhari din Statele Unite. La ieşirea din închisoare, Moss era animat de o ură patologică faţă de Agenţie, Birou, britanici... şi ăsta nu era decât începutul unei liste mult mai lungi.

La Aeroportul Wiley Post, limuzina trecu de poarta principală cu un simplu gest din partea şoferului şi trase lângă un Learjet care aştepta cu motoarele pornite. În afară de numărul de înmatriculare, pe care Moss îl memoră imediat, acesta nu purta nici o altă inscripţie. Peste cinci minute se înălţase deja în văzduh, îndreptându-se spre sud-vest. Moss putea să stabilească direcţia aproximativă după poziţia soarelui de dimineaţă. Iar aceasta, ştia sigur, era spre Texas.

Chiar de lângă Austin începe ceea ce texanii numesc ţinutul deluros. Aici îşi avea reşedinţa de la ţară proprietarul Pan-Globalului, un domeniu de 20.000 de acri la poalele dealurilor. Faţada casei era îndreptată spre sud-vest, de unde se putea vedea panorama întinsei câmpii texane până spre îndepărtatul Galveston şi spre Golf. Pe lângă mulţimea de acareturi pentru servitori, de bungalouri pentru oaspeţi, bazinul de înot şi poligonul de tir, domeniul era prevăzut şi cu un teren propriu de aterizare pe care, cu puţin înainte de amiază, veni să se lase Learjetul.

Moss a fost condus într-un bungalou din lemn de palisandru, i s-a lăsat un răgaz de o jumătate de oră ca să facă baie şi să se

radă, apoi a fost condus până la conac şi poftit într-un birou răcoros, acoperit cu lambriuri de piele. După două minute, se afla în faţa unui bătrân înalt, cu părul alb.

— Domnul Moss? îl întrebă bătrânul. Domnul Irving Moss?

— Da, domnule, îi răspunse Moss, care simţea deja mirosul bănetului, al bănetului în mormane.

— Numele meu este Miller, îl anunţă bătrânul. Cyrus V. Miller.

APRILIE

Şedinţa avea loc în Cabinet, la capătul holului, dincolo de încăperea secretarului personal de lângă Biroul Oval. La fel ca mulţi alţii, Preşedintele John Cormack fusese şi el surprins, atunci când intrase în el pentru prima oară, de dimensiunile relativ reduse ale Biroului Oval. Cabinetul, cu masiva masă octogonală de sub portretul lui Washington pictat de Start, oferea mult mai mult spaţiu pentru hârtii şi pentru sprijinit braţele.

În dimineaţa aceea, John Cormack îşi convocase cabinetul restrâns, alcătuit din prieteni şi consilieri apropiaţi şi de încredere, pentru a avea o discuţie asupra versiunii finale a Tratatului Nantucket. Detaliile erau elaborate, procedeele de verificare stabilite; mai de voie, mai de nevoie, experţii îşi dăduseră acordul; doi generali superiori preferaseră să treacă în rezervă şi trei funcţionari de la Pentagon să-şi dea demisia. Preşedintele Cormack ţinea însă să afle ultimele comentarii ale echipei speciale.

Cormack avea şaizeci de ani, se afla în plenitudinea capacităţilor sale politice şi intelectuale şi se bucura fără rezerve de popularitatea şi autoritatea unei funcţii pe care nu se aşteptase niciodată să o deţină. Criza prin care trecuse Partidul Republican în vara anului 1988 obligase Consiliul să facă cercetări frenetice pentru alegerea unui candidat corespunzător; ochiul său colectiv se oprise asupra acestui deputat din Connecticut, urmaşul unei familii bogate şi aristocrate din Noua Anglie, care preferase să-i lase pe alţii să-i administreze averea şi se angajase profesor la Cornell pentru ca, la patruzeci de ani, să intre în arena politică.

Aflat în aripa liberală a partidului său, John Cormack era practic un necunoscut pentru marele public din ţară. Prietenii intimi ştiau că e un om hotărât, cinstit şi plin de omenie şi dăduseră toate asigurările Consiliului că era curat ca neaua proaspăt aşternută. Nu-şi câştigase popularitatea la televiziune – atribut indispensabil pentru orice candidat din zilele noastre – cu toate acestea fusese ales. Mediile de informare îl considerau anost dar, în patru luni de campanie electorală, necunoscutul răsturnase toate previziunile. Fără să ia în seamă tradiţia, se

uita drept în ochiul camerei de luat vederi şi dădea răspunsuri clare la orice întrebare, cea mai sigură reţetă pentru un dezastru. Îi ofensase pe mulţi, dar aceştia erau mai ales din aripa dreaptă, care oricum n-aveau unde să meargă în altă parte cu voturile lor. Dăduse însă satisfacţie mult mai multora. Ca protestant cu nume autentic din Ulster, pusese condiţia ca să-şi aleagă singur vicepreşedintele. Îl preferase pe Michael Odell, american irlandez de origine, catolic şi el, originar din Texas.

Cei doi nu se asemănau deloc. Odell avea convingeri mult mai de dreapta decât Cormack şi mai înainte fusese guvernator. Dar lui Cormack îi plăcea bărbatul acesta din Waco, mereu cu gura plină de gumă de mestecat şi avea încredere în el. Iar această asociere, nu se ştie cum, a avut succes; alegătorii l-au preferat cu o majoritate destul de redusă pe omul pe care presa (în mod greşit) îl compara cu Woodrow Wilson, ultimul profesor-preşedinte al Americii şi pe tovarăşul său, acela care i-o retezase scurt lui Dan Rather:

— Io nu-s totdeauna de acord cu prietenul meu John Cormack, dar mai dă-o-n mă-sa de treabă, suntem în America şi-o să-i rup oasele oricui o zice că n-are voie să spună tot ce-i trece prin minte.

Şi au reuşit. Combinaţia dintre bărbatul din Noua Anglie, cu limbajul drept la obiect, puternic şi convingător şi cel din sud-vest, cu înfăţişare fals-sociabilă, a atras voturile vitale ale negrilor, hispanicilor şi irlandezilor şi şi-a asigurat succesul. De când preluase funcţia de preşedinte, Cormack insistase în mod deliberat ca Odell să participe la toate hotărârile de la cel mai înalt nivel. Acum se aflau faţă în faţă pentru a discuta asupra unui tratat pentru care Cormack ştia că Odell n-avea nici un pic de simpatie. Lângă Cormack stăteau patru prieteni apropiaţi: Jim Donaldson, Secretarul de Stat; Bill Walters, Procurorul General; Hubert Reed de la Finanţe şi Morton Stannard de la Apărare.

Lângă Odell erau Brad Johnson, un negru eminent din Missouri, care ţinuse prelegeri despre apărare la Corneli iar acum era consilier pentru Securitate Naţională şi Lee Alexander, Directorul CIA, care îl înlocuise pe judecătorul William Webster la câteva luni după alegerea lui Cormack. Alexander era de faţă pentru că America trebuia să afle rapid, cu ajutorul sateliţilor şi al reţelei de spionaj de la sol, dacă sovieticii aveau cumva de gând să violeze condiţiile tratatului.

Citind prevederile finale ale tratatului, cei opt bărbaţi nu aveau nici o îndoială că acesta urma să fie unul dintre cele mai controversate acorduri semnate vreodată de Statele Unite. Aripa de dreapta şi industriile legate de apărare îşi manifestaseră deja opoziţia viguroasă la acest tratat. În 1988, pe vremea lui Reagan, Pentagonul acceptase reducerea cu 33 de miliarde de dolari a cheltuielilor planificate, pentru a ajunge la un buget total de 299 miliarde de dolari. Începând cu anul fiscal 1990, până în 1994, serviciilor li se mai ceruse să îşi reducă cheltuielile *planificate* cu 37,1 miliarde de dolari, 41,3 miliarde, 45,3 miliarde şi, respectiv, 50,7 miliarde de dolari. Dar aceste reduceri nu urmau să limiteze decât majorarea cheltuielilor. Tratatul Nantucket prevedea mari *reduceri* ale cheltuielilor de apărare. Şi dacă simpla reducere a majorării cheltuielilor crease o groază de probleme, Nantucket avea să dea naştere unei adevărate furori.

Deosebirea consta, după cum ţinuse să sublinieze Cormack în repetate rânduri, în faptul că reducerea plafonului de majorări realizată anterior nu fusese corelată cu reducerea reală a plafonului în URSS. În cadrul Nantucketului, Moscova accepta să-şi reducă masiv propriile forţe, la un nivel de neînchipuit. În plus, Cormack ştia că cele două superputeri nu prea aveau de ales. Încă de când venise la putere, trebuise să lupte împreună cu Reed, Ministrul de Finanţe, împotriva spiralei deficiturilor bugetare şi comerciale ale Americii. Acestea erau gata să scape de sub control, ameninţând să distrugă nu numai prosperitatea Americii, ci şi pe cea a întregului Occident. Cormack era la curent, pe baza analizelor efectuate de proprii experţi, cu faptul că URSS se afla în aceeaşi situaţie, chiar dacă din motive diferite, aşa încât îi prezentase lui Gorbaciov problema fără nici un ocoliş: eu trebuie să fac reduceri iar dumneata trebuie să reorientezi. Rusul avusese grijă de celelalte ţări ale Pactului de la Varşovia; Cormack le câştigase pe cele din NATO – mai întâi pe nemţi, apoi pe italieni şi pe ceilalţi membri mai mici şi, în cele din urmă şi pe britanici. În linii mari, prevederile erau următoarele:

La forţele terestre, URSS accepta să-şi reducă armata staţionată în Germania de Răsărit – forţa necesară unei eventuale invazii peste câmpia centrală germană – cu jumătate din cele 21 de divizii de luptă, la toate categoriile. Nu aveau să fie desfiinţate, ci retrase dincolo de frontiera polono-sovietică,

de unde nu aveau să se mai întoarcă niciodată în apus. În plus, pe lângă această reducere, URSS urma să-şi reducă trupele de pe întreg teritoriul sovietic cu un procent de 40%.

— Comentarii? întrebă Preşedintele.

Stannard de la Apărare care, firesc, avea cele mai serioase rezerve asupra acestui tratat – presa făcuse deja speculaţii cu privire la posibila sa demisie – îşi ridică privirea.

— Pentru sovietici partea asta reprezintă miezul tratatului pentru că armata reprezintă sectorul principal, zise el citându-l direct pe preşedintele comitetului întrunit al şefilor de state majore, dar fără să recunoască acest lucru. Pentru omul de rând pare ceva fantastic, vest-germanii sunt deja convinşi, dar nu e chiar atât de grozav.

Pentru că, pe de o parte, sovieticii n-au cum să-şi menţină 177 divizii de linie, ca în prezent, fără să facă apel la grupările etnice din sud – mă refer la musulmani – şi ştim cu toţii foarte bine că de-abia aşteaptă să scape de ei. Iar, pe de altă parte, experţii noştri nu sunt îngrijoraţi din cauza unei armate sovietice dezorganizate, pe ei îi înspăimântă mult mai mult o armată cu jumătate din efectiv, dar bine organizată. O armată profesionistă cu un efectiv redus este mult mai eficientă decât una mare şi neinstruită, cum au ruşii acuma.

— Dar dacă se retrag în interiorul URSS, îl contrazise Cormack, înseamnă că n-o să mai aibă posibilitatea de a invada Germania Occidentală. Lee, dacă se hotărăsc să o aducă înapoi în Germania Răsăriteană, trecând prin Polonia, crezi că e posibil să nu-i depistăm?

— Nu, îi răspunse şeful CIA hotărât. Pe lângă sateliţi, care ar putea fi induşi în eroare de camioane şi trenuri camuflate, cred că atât noi cât şi britanicii avem suficient de mulţi agenţi indigeni în Polonia ca să putem să-i depistăm. Dă-o naibii de treabă, nici germanilor răsăriteni nu le convine să devină câmp de bătălie. Probabil că ne vor anunţa chiar ei.

— OK, ce trebuie să reducem noi? întrebă Odell.

— Unele trupe, nu multe, răspunse Johnson. Sovieticii îşi retrag zece divizii de 15.000 de oameni fiecare. Noi avem un efectiv de 326.000 de oameni în Europa Occidentală. Pentru prima oară din 1945 încoace, o să ajungem să-i reducem sub 300.000. La 25.000 de-ai noştri, 150.000 de-ai lor mi se pare mai mult decât satisfăcător: înseamnă şase la unu, iar noi ne gândeam doar la patru la unu.

— Aşa e, obiectă Stannard, dar noi trebuie să acceptăm să nu ne mai instalăm cele două noi divizii grele, una de blindate şi cealaltă de infanterie mecanizată.

— Economiile de cost, Hubert? întrebă Preşedintele cu glas blând.

Avea obiceiul de a-i lăsa pe ceilalţi să vorbească; îi asculta cu atenţie, îşi lua câteva note succinte, făcea câteva comentarii penetrante şi apoi lua hotărârea. Ministrul de Finanţe era adeptul Natucketului. Acesta i-ar fi permis să-şi echilibreze mult mai uşor bilanţurile.

— Trei virgulă cinci miliarde divizia de blindate, trei virgulă patru miliarde infanteria, zise el. Dar acestea reprezintă doar economiile de la instalare. În continuare vom economisi trei sute de milioane de dolari pe an cât ne-ar fi costat întreţinerea. Iar acum, că Despotul a fost anulat, mai avem încă şaptesprezece miliarde de la cele trei sute de bucăţi pe care le aveam în program.

— Dar Despot este cel mai bun sistem de distrugere a tancurilor din întreaga lume, protestă Stannard. La dracu', avem absolută nevoie de el.

— Pentru a distruge tancurile retrase dincolo de Brest-Litovsk? îl întrebă Johnson. Dacă sovieticii îşi reduc tancurile din Germania de Est la jumătate, putem foarte bine să le facem faţă cu ce avem acum, avionul A-10 şi unităţile antitanc de la sol. În plus, cu o parte din banii economisiţi o să ne putem construi noi apărări statice, permise în cadrul tratatului.

— Europenilor le place foarte mult, interveni Donaldson de la Stat. Fără să fie obligaţi să facă vreo reducere a efectivelor lor, se trezesc că le dispar din faţa ochilor nici mai mult nici mai puţin de zece-unsprezece divizii sovietice. Mie mi se pare că noi suntem cei câştigaţi în domeniul solului.

— Hai să trecem atunci la marină, propuse Cormack.

Uniunea Sovietică accepta să distrugă, verificat, jumătate din efectivul flotei de submarine – toate submarinele nucleare din clasa Hotel, Ecou şi Noiembrie şi toate Julietele, Foxtroturile, Whiskey-urile, toţi Romeo şi Zuluşii diesel-electrici. Dar, după cum ţinu să sublinieze imediat Stannard, submarinele nucleare erau deja antice şi nesigure pentru că pierdeau mereu neutroni şi raze gamma, iar celelalte fuseseră deja programate să dispară pentru că erau nişte modele învechite. Astfel, ruşii puteau să-şi concentreze în continuare resursele şi specialiştii asupra celor

din clasa Sierra, Mike şi Akula, cu mult superioare din punct de vedere tehnic şi, prin urmare, mult mai periculoase.

Totuşi, recunoscu el, 158 de submarine reprezentau oarece cantitate de metal, ceea ce făcea ca ţintele armelor antisubmarine să fie drastic reduse, simplificând sarcina de a trimite convoaie în Europa, dacă buboiul ar fi ajuns vreodată să se spargă acolo.

Şi, în cele din urmă, Moscova accepta să renunţe la primul din cele patru portavioane din clasa Kiev şi să nu le mai construiască pe celelalte trei – concesie minoră deoarece se dovediseră deja a fi prea scumpe pentru a fi continuate.

Statele Unite puteau să-şi păstreze proaspăt achiziţionatele portavioane *Abraham Lincoln* şi *George Washington,* dar erau obligate să renunţe la *Midway* şi la *Coral Sea* (dispariţia lor era oricum prevăzută, dar fusese amânată pentru a putea fi incluse în tratat), plus la cele de vârstă imediat următoare acestora, *Forrestal* şi *Saratoga,* cu avioanele lor cu tot. Odată dezafectate avioanele, erau necesari trei până la patru ani pentru a le aduce din nou în stare de luptă.

— Ruşii au să susţină că ne-au eliminat 18% din capacitatea noastră de a le ataca Patria, bombăni Stannard, în timp ce ei n-au trebuit să renunţe decât la nişte prăpădite de 58 de submarine, care, oricum, sunt foarte greu de întreţinut.

Însă Cabinetul, văzând că economia realizată era de minimum douăzeci de miliarde de dolari pe an, provenită jumătate de la personal, jumătate de la aparate, îşi dădu acordul cu capitolul Marină din tratat, cu toată opoziţia lui Stannard şi a lui Odell. Dar miezul tratatului îl constituia domeniul aerian. Cormack ştia foarte bine că pentru Gorbaciov acesta era argumentul hotărâtor. Pentru a păstra echilibrul, America avusese câştig de cauză la sol şi apă deoarece nu avusese niciodată intenţia de a fi agresorul, singura sa dorinţă fiind să se asigure că şi URSS-ului îi lipsea această posibilitate. Dar, spre deosebire de Stannard şi de Odell, Cormack şi Donaldson ştiau foarte bine că mulţi cetăţeni sovietici erau sincer convinşi că Occidentul avea să se năpustească într-o bună zi asupra *Rodinei* lor, printre aceştia numărându-se chiar şi conducătorii lor.

Conform prevederilor, din Nantucket, Occidentul avea să renunţe la avionul de vânătoare american TFX sau F-18 şi să suspende proiectul mixt al avionului de vânătoare cu rol multiplu european pentru Italia, Germania Occidentală, Spania

şi Marea Britanie; Moscova îşi înceta activitatea la MIG-31, renunţa la Blackjack, versiunea Tupolev a bombardierului B-1 şi reducea cu 50% aparatele de alimentare în aer, reducându-şi astfel masiv ameninţarea strategică aeriană asupra Occidentului.

— Şi cum o să ştim noi că n-au să-şi construiască Backfire în altă parte? întrebă Odell.

— O să avem nişte inspectori oficiali permanenţi la uzina Tupolev, îl lămuri Cormack. E greu să-şi construiască o nouă uzină Tupolev în altă parte, nu-i aşa, Lee?

— Aşa e, domnule Preşedinte, îi răspunse Directorul Agenţiei Centrale de Contraspionaj. Iar noi avem colaboratori printre angajaţii cu funcţii cheie de la Tupolev, adăugă el după o scurtă pauză.

— Aha, exclamă Donaldson impresionat. În calitatea mea de diplomat, nici nu vreau să aud de aşa ceva.

Ceilalţi începură să zâmbească. Ştiau cu toţii că Donaldson era foarte scrupulos.

Cel mai dureros pentru America, în cadrul prevederilor de la capitolul aerian ale Tratatului Nantucket, era faptul că trebuia să renunţe la bombardierul B-2 Stealth, avion cu perspective de-a dreptul revoluţionare deoarece era construit pentru a trece nedetectat de orice ecran radar, având posibilitatea de a-şi arunca bombele nucleare oriunde ar fi voit. Pe ruşi reuşise să-i bage în toţi sperieţii. Pentru Mihail Gorbaciov era singura concesie din partea Statelor Unite care i-ar fi asigurat ratificarea tratatului. Şi ar fi preîntâmpinat de asemenea necesitatea de a cheltui *minimum* 300 miliarde de ruble necesare reconstrucţiei din temelii a sistemului de apărare antiaeriană a ţării. *Aceştia* erau bani pe care Gorbaciov voia să-i reorienteze spre noi fabrici şi tehnologii şi spre petrol.

Pentru America, Stealth reprezenta un proiect de 40 de miliarde de dolari, prin urmare anularea lui ar fi reprezentat o economie substanţială, dar realizată cu preţul a 50.000 de posturi din industria apărării.

— Poate că ar fi mai bine să continuăm ca şi până acum şi să-i aducem pe ticăloşii ăştia în stare de faliment, îşi dădu cu părerea Odell.

— Michael, i se adresă Cormack cu blândeţe, în cazul acesta nu le-ar rămâne altceva de făcut decât să înceapă războiul.

La capătul a douăsprezece ore de discuţii. Cabinetul luă

hotărârea de a aproba Tratatul Nantucket şi de a purcede la ingrata misiune de a convinge Senatul, industria, finanţele, mediile de informaţii şi întreg poporul american că acesta era cât se poate de bun. Din bugetul apărării erau reduse o sută de miliarde de dolari.

MAI

Pe la mijlocul lunii mai, cei cinci oameni care în ianuarie luaseră masa împreună la Hotelul Remington s-au constituit, la sugestia lui Miller, în Grupul Alamo, numit astfel în memoria celor care în 1836 au luptat împotriva armatei mexicane a generalului Santa Anna, pentru a obţine independenţa Texasului. Proiectul de a răsturna Regatul Saud a primit numele de Planul Bowie, după numele colonelului Jim Bowie, care îşi dăduse viaţa la Alamo. Defăimarea Preşedintelui Cormack printr-o campanie plătită de zvonuri răspândite printre militanţii civili, mediile de informare, populaţie şi Congres purta numele de Planul Crockett, după numele lui Davy Crockett, pionierul care luptase împotriva indienilor şi îşi găsise şi el sfârşitul la Alamo. Acum se întâlneau din nou ca să discute raportul lui Irving Moss asupra modalităţii prin care John Cormack putea fi lovit atât de adânc, încât să devină susceptibil de a răspunde pozitiv apelurilor de a-şi da demisia şi de a pleca de la Casa Albă. Planul Travis, în cinstea celui care comandase trupele de la Alamo.

— Există unele părţi de-aici care mă fac să mă cutremur, zise Moir, bătând cu degetul în exemplarul din faţa sa.

— Şi pe mine, i se alătură Salkind. Ultimele patru pagini. Trebuie oare să ajungem chiar atât de departe?

— Domnii mei, prieteni, tună Miller. Apreciez întru totul îngrijorarea domniilor voastre, chiar şi aversiunea. Dar vă cer doar să vă gândiţi la tot ceea ce este în joc. Nu numai noi, ci întreaga Americă se află într-un pericol de moarte. Aţi văzut condiţiile pe care le-a propus Iuda de la Casa Albă ca să ne lase ţara fără apărare, la cheremul Antihristului de la Moscova. Omul ăsta trebuie neapărat să dispară înainte ca ţara noastră dragă să ajungă să fie distrusă iar noi să ne ruinăm definitiv. Mai ales voi, pe care acum vă paşte falimentul. Iar domnul Moss, aici de faţă, mi-a dat toate asigurările că n-o să se ajungă niciodată la ceea ce e prevăzut în ultimele patru pagini. Cormack se va retrage înainte să ajungem la stadiul acesta.

Irving Moss, îmbrăcat într-un costum alb, stătea tăcut la capătul mesei. În planul său existau unele părţi pe care nici nu le trecuse în raport, lucruri pe care nu putea să i le spună decât

lui Miller, între patru ochi. Respira adânc pe gură ca să evite şuieratul uşor pe care îl scotea nasul său deteriorat.

Miller îi făcu brusc să tresară pe toţi.

— Prieteni, haideţi să cerem îndrumarea celui care le înţelege pe toate. Haideţi să ne rugăm împreună.

Ben Salkind îi aruncă o privire scurtă şi rapidă lui Peter Cobb, care îi răspunse cu o uşoară încruntare a sprâncenelor. Pe chipul lui Melville Scanlon nu se putea citi nimic. Cyrus Miller îşi aşeză palmele cu faţa în jos pe masă şi îşi închise ochii înălţându-şi chipul spre tavan. Nu era omul care să-şi plece capul nici chiar atunci când i se adresa Atotputernicului. De altfel, acesta era confidentul lui apropiat.

— Doamne, psalmodie magnatul petrolului, ascultă-ne, căci ne rugăm Ţie. Ascultă-ne pe noi, fii adevăraţi şi credincioşi ai acestei ţări glorioase, pe care te-ai milostivit să o zideşti întru bunăstarea noastră. Îmbărbătează-ne inimile. Învaţă-ne să avem curajul de a merge până la capăt în greaua misiune ce ne stă în faţă şi care suntem siguri că are binecuvântarea Ta. Ajută-ne să izbăvim această ţară, aleasă a Ta şi acest popor, ales de Tine.

Continuă mai multe minute pe acelaşi ton, apoi rămase alte câteva în reculegere. Când îşi coborî privirea asupra celor cinci bărbaţi din preajma sa, ochii îi străluceau, arzând de convingerea celui care nu are nici o îndoială.

— Domnilor, glasul Lui ne-a vorbit. El e alături de noi, în strădaniile noastre. Trebuie să mergem înainte, nu înapoi, pentru ţară şi pentru Dumnezeu.

Ceilalţi cinci nu aveau de ales, trebuiau să-l aprobe. Peste o oră, Irving Moss discuta între patru ochi cu Miller, în cabinetul acestuia. Existau două componente, îi explică el fără înconjur, care aveau o importanţă vitală dar pe care el, Moss, nu avea cum să le rezolve. Prima era o piesă de înaltă complexitate din tehnologia sovietică; cea de-a doua o sursă secretă în cadrul celor mai restrânse consilii de la Casa Albă. După ce îi explică motivele. Miller îl aprobă gânditor.

— O să am eu grijă de amândouă, îi spuse el. Tu ai la dispoziţie bugetul şi banii pentru onorariul tău. Treci la punerea în aplicare a planului fără nici o întârziere.

IUNIE

Colonelul Easterhouse se prezentă la Miller în prima jumătate a lunii iunie.

Avea de lucru până peste cap în Arabia Saudită, dar somaţia lui Miller era fără drept de apel, aşa că se îmbarcase în cursa de la Jiddah spre New York, via Londra şi de acolo luase prima cursă spre Houston. Fusese aşteptat de o maşină care îl dusese la Aeroportul Particular William P. Hobby din sud-estul oraşului, de unde Learjetul îl adusese la ranch, pe care îl vedea acum pentru prima oară. Raportul său de activitate era optimist şi fusese foarte bine primit.

Era în măsură să anunţe că omul lui de legătură de la Poliţia Secretă Religioasă fusese de-a dreptul entuziasmat de ideea de a schimba guvernul de la Riad şi luase deja legătura cu imamul fundamentaliştilor şiiţi imediat după ce Easterhouse îi spusese unde îşi avea acesta ascunzătoarea. Faptul că imamul nu fusese trădat era o dovadă clară că fanaticul din Poliţia Religioasă merita toată încrederea.

Imamul ascultase propunerea – în care nu se menţionase nici un nume pentru că n-ar fi acceptat niciodată ca un creştin ca Easterhouse să devină instrumentul voinţei lui Allah – şi, după cum i se relatase, se arătase la fel de entuziasmat.

— Treaba este, domnule Miller, că fanaticii Hezbollah n-au încercat niciodată până acum să pună mâna pe fructul evident care este Arabia Saudită, ci au preferat să încerce să învingă şi să anexeze mai întâi Irakul, ceea ce nu le-a izbutit. Răbdarea aceasta a lor se explică prin faptul că s-au temut şi pe bună dreptate, că dacă ar căuta să răstoarne Casa de Saud ar provoca o reacţie violentă a Statelor Unite, care până acum au avut o poziţie oscilantă. Şi au avut întotdeauna credinţa că Arabia Saudită are să le pice singură în braţe când va veni vremea. Se pare că imamul este dispus să accepte că la primăvară – celebrarea Jubileului de Diamant este de acum definitiv stabilită pentru luna aprilie – va sosi momentul ales de Allah.

În timpul festivităţilor, la Riad vor sosi delegaţii imense din partea tuturor celor 37 de triburi mai importante din ţară, ca să îşi prezinte omagiul faţă de casa regală. Printre acestea se numără şi delegaţia din regiunea Hasa a muncitorilor de pe

terenurile petrolifere, care sunt în majoritate şiiţi. Printre aceştia vor fi introduşi pe ascuns cei două sute de asasini aleşi de imam, care vor sosi neînarmaţi, urmând să li se distribuie mitralierele şi muniţiile importate în ascuns pe unul din petrolierele lui Scanlon.

În încheiere, Easterhouse era în măsură să raporteze că un ofiţer superior egiptean – grupul de consilieri militari egipteni juca un rol important, la toate nivelele, în cadrul armatei saudite – acceptase ca, în cazul în care ţării sale suprapopulate şi lipsite de resurse financiare avea să i se asigure accesul la petrolul saudit, să supravegheze distribuirea de muniţii defecte soldaţilor din Garda Regală, care avea să fie astfel pusă în imposibilitatea de a-şi apăra stăpânii.

— Ai lucrat bine, Colonele, îl aprobă Miller gânditor, apoi schimbă subiectul. Dar ia spune-mi ce reacţie crezi că au să aibă sovieticii la preluarea de către noi a Arabiei Saudite?

— Una de perturbaţie extremă, aşa îmi închipui, îi răspunse colonelul.

— Suficient de mare ca să pună capăt Tratatului Nantucket, ale cărui condiţii le cunoaştem de-acum în întregime? îl întrebă Miller.

— Înclin să cred că da, zise Easterhouse.

— Ce grup din Uniunea Sovietică ar avea cele mai multe motive să se opună tratatului şi condiţiilor pe care le prevede acesta, aşa încât să dorească să-l vadă definitiv terminat?

— Statul Major General, îi răspunse colonelul fără nici o ezitare. Poziţia lor în URSS seamănă foarte bine cu poziţia comitetului întrunit al statelor majore de la noi, la unison cu industria apărării. Tratatul le va reduce puterea, prestigiul, bugetul şi chiar efectivele cu 40%: Nu văd cum ar putea să le placă.

— Ciudaţi aliaţi, observă Miller gânditor. Crezi că există vreo modalitate de a intra în contact direct cu ei?

— Eu... am nişte cunoscuţi, zise Easterhouse cu precauţie.

— Aş vrea să te foloseşti de ei, îi ceru Miller. Spune-le numai atât – că în SUA există interese foarte puternice care sunt tot atât de puţin favorabile acestui Tratat Nantucket ca şi ei şi că acestea cred că poate fi subminat din partea americană şi ar dori să aibă un schimb de opinii cu ei.

***

Regatul Iordaniei nu are nici o înclinaţie specială

prosovietică, dar Regele Hussein fusese obligat să meargă pe un drum foarte îngust şi delicat pentru a-şi păstra tronul din Amman şi, din când în când, achiziţionase armament sovietic, chiar dacă legiunea sa arabă haşemită era dotată mai ales cu arme de provenienţă occidentală. Cu toate acestea, în Amman există o echipă de consultanţi militari sovietici, formată din treizeci de persoane, condusă de ataşatul militar de la ambasada sovietică. La un moment dat patronii săi saudiţi îl trimiseseră pe Easterhouse să ia parte la testarea în deşert, la est de Akaba, a unor aparate sovietice şi, astfel, avusese ocazia să îl cunoască pe acest ataşat. Pe drumul de înapoiere, Easterhouse se opri la Amman ca să-i facă o vizită.

Ataşatul militar, colonelul Kutuzov, pe care Easterhouse îl bănuia că este de la GRU, era tot acolo şi îi acceptă bucuros invitaţia la masă. Americanul fu uluit de viteza de reacţie a ruşilor. După numai două săptămâni era contactat la Riad pentru a i se aduce la cunoştinţă că anumiţi domni ar fi fost deosebit de fericiţi să se întâlnească, în împrejurări cât se poate de discrete, cu prietenii lui. Mai primea şi un pachet voluminos conţinând instrucţiunile de drum. Easterhouse îl transmise la Houston fără să-l deschidă.

IULIE

Dintre toate ţările comuniste, Iugoslavia are regimul cel mai relaxat în privinţa turiştilor, mai ales că vizele de intrare se pot obţine fără prea multe formalităţi direct la sosirea pe aeroportul din Belgrad. Pe la jumătatea lunii iulie, soseau în aceeaşi zi cu avionul la Belgrad, dar venind din direcţii diferite şi la ore diferite, cinci bărbaţi. Veneau cu avioane regulate de linie de la Amsterdam, Roma, Viena, Londra şi Frankfurt. Cum aveau cu toţii paşapoarte americane, nu avuseseră nevoie de vize pentru oraşele respective. Pe aeroportul din Belgrad au solicitat cu toţii şi au şi primit, viza pentru o săptămână pe care să şi-o dedice inocent turismului. Primul a sosit dimineaţa, doi la ora prânzului şi alţi doi după-amiază. Au răspuns cu toţii ofiţerilor de la viză că aveau de gând să vâneze mistreţi şi cerbi la faimoasa cabană de vânătoare de la Karadjoedjevo, fosta fortăreaţă de pe malul Dunării, deosebit de apreciată de bogătaşii occidentali. În timp ce aşteptau să li se pună viza pe paşaport, au anunţat cu toţii că aveau de gând să petreacă o noapte la superluxosul hotel Petrovaradin din Novisad, situat la 80 de kilometri nord-vest de Belgrad. Şi cu toţii s-au îndreptat spre hotel cu taxiul.

Ofiţerii de la vize se schimbau la amiază, aşa că numai unul dintre cei cinci a ajuns sub ochii ofiţerului Pavlic, agent secret al KGB-ului sovietic. La două ore după ieşirea din tură, un raport al său de rutină ajungea pe biroul *rezidentului* sovietic de la sediul ambasadei din centrul Belgradului.

Pavel Kerkorian nu prea se simţea în apele sale; cu o zi în urmă stătuse până noaptea târziu – nu chiar în interes de serviciu, dar avea o nevastă grasă şi cicălitoare, iar fetişcanele astea bosniene cu părul bălai i se păreau pur şi simplu irezistibile – iar acum mâncase prea mult la prânz, de data aceasta exclusiv în interes de serviciu, împreună cu un membru foarte beţivan al CC-ului iugoslav, pe care spera să-l recruteze. Americanii veneau cu ghiotura în Iugoslavia – îi era imposibil să-i verifice pe toţi. Dar ceva în legătură cu numele îi atrăsese atenţia. Nu numele de familie – acesta era destul de obişnuit – dar unde mai văzuse el oare prenumele de Cyrus?

După o oră avea să dea peste el chiar în biroul său; într-un număr mai vechi al revistei *Forbes* care cuprindea un articol

despre Cyrus V. Miller. De multe ori, tocmai din astfel de capricii ale hazardului sunt croite destinele. N-avea nici o noimă, iar părosului maior KGB îi plăcea ca toate lucrurile să aibă un sens. De ce să vină un om de aproape optzeci de ani, cunoscut ca un duşman înverşunat al comunismului, ca să vâneze mistreţii din Iugoslavia şi încă la bordul unui avion de linie, când era destul de bogat ca să-şi poată permite să vâneze tot ce-i dorea inima în America de Nord şi să se deplaseze oriunde în lume chiar cu supersonicul dumnealui personal? Îi chemă pe doi dintre subalternii săi, nişte tineri proaspăt sosiţi de la Moscova, nădăjduind că aceştia nu aveau să încurce prea tare lucrurile. (După cum avea să constate ulterior faţă de omologul lui de la CIA, cu ocazia unui cocteil, este imposibil să mai primeşti un ajutor cumsecade în zilele noastre. Cel de la CIA avea să subscrie întru totul la această observaţie).

Tinerii agenţi ai lui Kerkorian vorbeau sârbo-croata, dar acesta îi povăţui totuşi să se bizuie pe şoferul iugoslav care cunoştea toate drumurile. În aceeaşi seară, agenţii îi telefonau ca să-i dea raportul de la o cabină telefonică din hotelul Petrovaradin, făcându-l pe maior să i se urce sângele la cap pentru că era la mintea cocoşului că de acolo convorbirile erau cu siguranţă interceptate de iugoslavi. Le ordonă imediat să-i dea telefon din altă parte.

Tocmai era pe punctul de a pleca acasă când îl sunară din nou, de data aceasta de la un han prăpădit de lângă Novisad. Nu era vorba doar de un american, îi raportară ei, ci de cinci. Era cât se poate de probabil ca să se fi cunoscut la hotel, dar aveau aerul că se ştiu foarte bine. După ce mai mulţi bani îşi schimbaseră proprietarii la recepţia hotelului, se aflau acum în posesia fotocopiilor după primele trei pagini din paşapoartele americanilor. Cei cinci urmau să fie duşi, în dimineaţa zilei următoare, cu un microbuz la o cabană de vânătoare.

— Şi acum, adăugară detectivii, noi ce să facem?

— Să rămâneţi unde sunteţi, le porunci Kerkorian. Da, toată noaptea. Vreau să ştiu unde se duc şi cu cine se întâlnesc.

Aşa le trebuie, îşi spuse Kerkorian în sinea lui, în timp ce se îndrepta spre casă. Prea le pică totul mură-n gură tinerilor ăştia din ziua de azi. Probabil că n-avea să iasă nimic din asta, dar o să-i facă să capete oleacă de experienţă.

A doua zi la amiază, cei doi reveneau obosiţi, neraşi, dar triumfători. Ceea ce aveau de povestit îl lăsă pe Kerkorian cu

gura căscată. La ora stabilită sosise un microbuz care îi îmbarcase pe cei cinci americani. Ghidul era îmbrăcat în haine civile dar avea un aer milităros evident – şi încă rusesc. În loc să se îndrepte spre cabana de vânătoare, cum fusese vorba, microbuzul îi adusese pe cei cinci americani înapoi la Belgrad, de unde se îndreptaseră glonţ spre baza aeriană de la Batajnica.

Kerkorian cunoştea Batajnica; era o mare bază aeriană a iugoslavilor, la douăzeci de kilometri nord-vest de Belgrad, care n-avea cum să fie în programul turiştilor americani. Printre altele, găzduia un flux conţinu de transporturi militare sovietice destinate alimentării enormului grup de consilieri militari sovietici din Iugoslavia. Ceea ce însemna că în cadrul bazei exista un grup de tehnicieni sovietici, iar unul dintre ei era omul lui, responsabil cu controlul transporturilor. După numai zece ore, Kerkorian trimitea un raport „blitz” la Yazenovo, sediul Prim Directoratului Superior al KGB, compartimentul de spionaj extern. Raportul ajunse direct pe biroul Directorului Adjunct al PDS, generalul Vadim Kirpicenko. Acesta, după ce făcu o serie de investigaţii în interiorul URSS, transmise un raport mai amănunţit şefului său, generalul Kriucikov.

Kerkorian anunţa că, direct de la microbuz, cei cinci fuseseră escortaţi şi îmbarcaţi într-un avion de transport Antonov 42 care tocmai sosise cu un transport de la Odessa şi decolase imediat în aceeaşi direcţie. Mai târziu, *rezidentul* din Belgrad avea să mai trimită un raport prin care anunţa că americanii se întorseseră, după douăzeci şi patru de ore, pe aceeaşi cale, mai petrecuseră o noapte la hotelul Petrovaradin şi apoi părăsiseră definitiv Iugoslavia fără să vâneze nici un mistreţ. Kerkorian primi laude pentru vigilenţa de care dăduse dovadă.

AUGUST

Căldura învăluia Costa del Sol ca o mantie. Jos pe plajă, cei un milion de turişti se răsuceau pe toate părţile ca fripturile pe grătar, stropindu-se şi ungându-se neîncetat cu ulei, încercând plini de bărbăţie să prindă o culoare cât mai apropiată de cea a mahonului în cele două preţioase săptămâni pe care le aveau la dispoziţie; cel mai adesea însă nu sfârşeau decât prin a ajunge roşii ca nişte raci. Bolta era de un albastru atât de străveziu, încât părea aproape albă: până şi obişnuita briză dinspre larg de-abia dacă mai adia, slabă ca o boare.

Înspre apus, marele molar al Stâncii Gibraltarului se proiecta în pâcla încinsă care se întindea scânteietoare pe toată lungimea de 15 mile a acesteia; albiile mai deschise la culoare ale sistemului de captare a apei de ploaie, construit de inginerii regali pentru a alimenta cisternele subterane, ieşeau în evidenţă ca nişte cicatrici pe coasta stâncii.

Pe colinele de dincolo de plaja Casares, aerul era cu o idee mai răcoros, dar nu cu cine ştie cât; uşurarea se simţea doar în zori şi înainte de asfinţit, astfel încât lucrătorii viilor de la Alcantara del Rio se sculau cu noaptea-n cap, la patru dimineaţa, pentru a putea lăsa deja în urmă şase ceasuri de trudă înainte ca soarele să îi alunge la umbră. După prânz îşi făceau tradiţionala siestă spaniolă, dormitând în spatele zidurilor groase şi răcoroase, spoite cu var, iar la cinci se mai duceau încă trei ceasuri la muncă, până pe la opt, când dispărea lumina.

Sub razele soarelui, strugurii se pârguiau, îngroşându-şi boabele. Nu venise încă vremea recoltei, dar se anunţa încă de pe acuma că avea să fie bogată. În barul său, Antonio îi aducea cu un zâmbet radios străinului obişnuita carafă de vin.

— *Sera bien, la cosecha?* îl întrebă el.

— Da, îi răspunse bărbatul cel înalt cu un surâs. Anul acesta recolta o să fie chiar foarte bună. O să avem cu ce să ne plătim consumaţia de la bar.

Antonio izbucni într-un hohot de râs zgomotos. Doar ştiau prea bine cu toţii că străinul avea pământul lui şi că plătea întotdeauna totul cu bani gheaţă.

La numai două săptămâni însă, lui Mihail Sergheevici Gorbaciov nu îi ardea nici pe departe să se ţină de glume. Cu toate că avea o fire veselă şi îi mersese buhul că era înzestrat cu un dezvoltat simţ al umorului, tratându-şi în general cu multă amabilitate subalternii, era totuşi capabil şi de ieşiri foarte vehemente, mai ales atunci când occidentalii începeau să-i ţină predici despre drepturile omului sau când era nemulţumit de cei care lucrau cu el. Gorbaciov stătea în cabinetul lui de la etajul şapte din clădirea Comitetului Central din Novaia Ploşciad şi se uita furios la rapoartele risipite în faţa lui.

Cabinetul este o încăpere lungă şi îngustă, de douăzeci pe şapte metri, în care biroul Secretarului General este aşezat în partea opusă uşii. Secretarul General stă cu spatele la perete şi are toate ferestrele acoperite cu perdele de tul şi draperii de catifea galben pai în stânga sa. Perpendicular pe biroul Secretarului General se întindea până în mijlocul încăperii obişnuita masă de conferinţe, biroul formând partea de sus a literei T.

Spre deosebire de majoritatea predecesorilor săi, Gorbaciov preferase un decor uşor şi diafan; masa este din fag deschis la culoare, la fel ca şi biroul şi este înconjurată de scaune cu spătar, însă comode, câte opt pe fiecare parte. Pe masa aceasta împrăştiase rapoartele strânse de prietenul şi colegul său Eduard Şevarnadze, ministrul afacerilor externe, la a cărui chemare fusese obligat să îşi întrerupă concediul pe care şi-l petrecea la Ialta, pe malul mării din Crimeea. Ar fi fost mult mai bine, se gândea el acuma furios, să se scalde în mare împreună cu nepoţica lui Aksaina decât să stea la Moscova şi să citească porcăriile astea de pe masă.

Trecuseră mai bine de şase ani de când, în ziua aceea geroasă de martie a anului 1985, Cernenko îşi dăduse în sfârşit duhul pentru a-l lăsa pe el să fie propulsat cu o viteză aproape ameţitoare – chiar dacă făcuse personal urzeli şi preparative în acest scop – pe cea mai înaltă treaptă. Şase ani se străduise să-şi apuce ţara iubită de ceafă şi să o arunce în ultima decadă a secolului XX, aptă să înfrunte, să egaleze şi să triumfe asupra Occidentului capitalist de pe poziţii de deplină egalitate.

Asemeni tuturor ruşilor devotaţi partidului, era pe jumătate plin de admiraţie şi în întregime iritat de acest Occident, cu prosperitatea, puterea financiară şi aplombul lui aproape dispreţuitor. Spre deosebire însă de cei mai mulţi, Gorbaciov nu

fusese pregătit vreme de ani de zile să accepte că în această patrie a sa lucrurile nu aveau să se schimbe niciodată, că lenea, corupţia, birocraţia şi letargia făceau parte din sistem, că au existat dintotdeauna şi aveau să continue să existe în vecii vecilor. Încă în tinereţe, fusese animat de convingerea că avea energia şi dinamismul necesare pentru a schimba această stare de lucruri. Credinţa că, într-o bună zi, avea să i se ofere acest prilej constituise resortul intim şi forţa metrice care îl călăuziseră în toţi anii de studii şi de activitate de partid de la Stavropol. Şi acum, după ce avusese, timp de şase ani, prilejul acesta, îşi dădea seama că până şi *el* subestimase forţa opoziţiei şi a inerţiei. În primii ani se aflase într-o poziţie extrem de instabilă; mersese practic pe o sârmă foarte subţire şi, de mai multe ori, i se întâmplase să ajungă chiar foarte aproape de disperare.

Pusese pe primul plan epurarea Partidului, îndepărtarea conservatorilor înverşunaţi şi a tuturor uscăturilor – adică a aproape tuturora. Acum ştia că putea să se impună în faţa Politburoului şi a Comitetului Central; ştia că cei numiţi de el controlau secretariatele de partid răspândite prin toate republicile Uniunii şi îi împărtăşeau convingerea că URSS va fi în măsură să rivalizeze cu Occidentul numai dacă îşi întărea poziţia economică. Acesta şi era motivul pentru care majoritatea reformelor sale se ocupau de problemele economice şi nu de cele morale.

Convingerile sale comuniste îl determinau pe Gorbaciov să creadă cu tărie în superioritatea morală a ţării sale, considerând că orice dovadă în acest sens era întru totul inutilă. Dar nu era până într-atâta orbit de fanatism încât să se amăgească în privinţa puterii economice a celor două tabere. Iar acum, cu criza petrolului de care era perfect conştient, avea nevoie de resurse masive pe care să le pompeze în Siberia şi în Arctica, ceea ce însemna automat că trebuia să facă reduceri în alte domenii. Şi aşa ajunsese la Nantucket şi la inevitabila confruntare cu propria sa instituţie militară.

Cei trei stâlpi ai puterii îi reprezentau Partidul, Armata şi KGB-ul. Gorbaciov era perfect conştient că era cu totul imposibil ca acestea două din urmă să fie atacate în acelaşi timp. Era şi aşa destul de neplăcut că se afla la cuţite cu generalii; să fie însă lovit pe la spate de KGB era de-a dreptul intolerabil. Rapoartele de pe masă, adunate de ministrul afacerilor externe

din mediile de informare occidentale şi traduse în limba rusă, nu-i erau câtuşi de puţin necesare, mai ales că acum opinia publică americană era încă în măsură să impună Senatului respingerea Tratatului Nantucket şi continuarea construirii şi instalării dezastruosului (pentru sovietici) bombardier Stealth.

Personal n-avea nici urmă de simpatie pentru evreii dornici să-şi părăsească Patria care le oferise totul. Gorbaciov n-avea nimic nerusesc în el atunci când venea vorba de gunoaie şi de dizidenţi. Ceea ce îl înfuria însă era faptul că se acţionase în mod deliberat, nu era vorba de nici un accident, iar el ştia prea bine cine se ascundea în spatele acestei acţiuni. Nu-i trecuse încă furia provocată de oribila casetă video care circula prin Moscova, în care îi era atacată soţia pentru anii de risipă de la Londra. Ştia şi cine se afla în spatele ei. Aceiaşi oameni. Predecesorul celui pe care tocmai îl convocase şi pe care îl aştepta să se prezinte dintr-o clipă într-alta.

În uşa de lângă biblioteca aflată în celălalt capăt al încăperii se auzi o bătaie şi secretarul său particular îşi vârî capul pe uşă, clătinându-l fără nici o vorbă. Gorbaciov îşi ridică mâna pentru a indica „aşteaptă o clipă”.

Se întoarse şi se aşeză la biroul pe care nu se mai afla nimic altceva în afara celor trei telefoane şi a serviciului de stilouri din onix bej. Apoi clătină din cap. Secretarul deschise larg uşa.

— Tovarăşul preşedinte, tovarăşe Secretar General, anunţă tânărul, după care se retrase.

Şeful KGB-ului era în uniforma de gală – cum altfel – şi Gorbaciov îl lăsă să traverseze toată încăperea fără să îl salute. Apoi se ridică şi îi arătă cu un gest hârtiile împrăştiate pe masă.

Generalul Vladimir Kriucikov, preşedintele KGB-ului, era prietenul apropiat şi protejatul predecesorului său, ultraconservatorul Victor Scebrikov căruia îi împărtăşea totul convingerile. Secretarul General izbutise să-l înlăture pe Scebrikov cu prilejul marii epurări pe care o efectuase în toamna anului 1988, scăpând astfel de ultimul opozant serios din Politburo. N-avusese însă de ales şi fusese obligat să-l numească în funcţie pe prim-adjunctul acestuia, Kriucikov. O îndepărtare era prea de-ajuns; două ar fi reprezentat un adevărat măcel. Până şi la Moscova există anumite limite.

Kriucikov aruncă o privire spre hârtii şi ridică întrebător din sprâncene. Afurisitul naibii, spumegă Gorbaciov în sinea lui.

— Nu era deloc nevoie să-i stâlciţi în bătăi chiar în faţa

camerelor de luat vederi, i se adresă cu voce tare, trecând ca de obicei fără nici un fel de preambul la miezul problemei. Şase echipe de filmare occidentale, opt radioreporteri şi douăzeci de jurnalişti de la ziarele şi revistele occidentale, jumătate americani. S-au făcut mai multe comentarii decât la Olimpiada din 1984.

— Evreii făceau o demonstraţie ilegală, stimate Mihail Sergheevici, se încruntă Kriucikov. Personal, eram în concediu în perioada aceea. Dar cred că oamenii mei de la Directoratul Superior Doi au acţionat cât se poate de corect. Indivizii ăştia au refuzat să se împrăştie când au fost somaţi, iar oamenii mei au folosit metodele obişnuite.

— Dar erau pe stradă. Deci era de competenţa miliţiei.

— Indivizii ăştia sunt subversivi. Făceau propagandă anticomunistă. Asta ţine de KGB. Uitaţi-vă la pancartele pe care le purtau.

— Şi toată armata asta de reprezentanţi ai presei?

— Caţele astea se bagă peste tot, se dezvinovăţi Kriucikov, ridicând din umeri.

Da, dar numai atunci când sunt anunţaţi, se gândi Gorbaciov. Se întrebă dacă ar fi putut profita de prilej pentru a-l îndepărta pe Kriucikov, dar renunţă imediat. Preşedintele KGB-ului nu putea fi dat afară decât cu acordul tuturor membrilor Politburoului iar faptul că bătuse o mână de evrei nu constituia în nici un caz un motiv. Dar era furios şi gata să-i spună tot ce-i stătea pe limbă. Timp de cinci minute îşi vărsă pe el focul. Kriucikov îşi strânse buzele fără să scoată o vorbă. Nu-i plăcea să fie săpunit de cineva mai tânăr decât el, chiar dacă îi era superior în funcţie. Gorbaciov se apropie de el; erau amândoi de aceeaşi statură, scunzi şi îndesaţi, iar Gorbaciov nu-l slăbea din ochi, aşa cum îi era obiceiul. Şi atunci Kriucikov comise o eroare.

Avea în buzunar raportul de la agentul KGB din Belgrad, la care Kriucikov adăugase uluitoarele informaţii aflate de la Prim Directoratul Superior. Erau, fără îndoială, destul de important pentru a-l aduce personal Secretarului General. Ia mai dă-l dracului, îşi zise Kriucikov iritat, n-are decât să mai aştepte. Şi astfel raportul de la Belgrad a fost trecut sub tăcere.

SEPTEMBRIE

Irving Moss se instalase la Londra dar, înainte de a pleca din Houston, stabilise un cod personal cu Cyrus Miller. Ştia că monitoarele de la Agenţia Naţională pentru Securitate cercetau permanent eterul pentru a intercepta miliardele de cuvinte din convorbirile telefonice internaţionale, care erau apoi introduse în computere pentru a se depista ceea ce ar putea prezenta interes. Ca să nu mai vorbim de cei de la CGCS din Marea Britanie de ruşi şi de toţi cei ce aveau în prezent posibilitatea de a-şi înjgheba un post de ascultare. Dar volumul traficului comercial este Atât de imens, încât mai mult ca sigur că orice mesaj poate trece neobservat atâta vreme cât nu prezintă ceva care să trezească bănuieli. Codul lui Moss se baza pe lista preţurilor la salată schimbate între însoritul Texas şi mohorâta Londră. Moss luă lista cu preţuri aflată lângă telefon, tăie cuvintele, reţinu cifrele şi descifra mesajul corespunzător datei din calendar cu ajutorul unui carneţel special, din care doar Cyrus Miller mai avea un exemplar, în luna care se scursese aflase trei lucruri: că piesa din tehnologia sovietică de care avea el nevoie era în ultimele faze de pregătire şi avea să-i fie pusă la dispoziţie peste două săptămâni; că sursa de informaţii pe care o ceruse la Casa Albă fusese deja găsită, cumpărată şi plătită; şi că de-acum putea să purceadă la punerea în aplicare a Planului Travis conform programului. Începu să ardă hârtiile zâmbind satisfăcut. Onorariul lui depindea de planificare, punere în practică şi reuşită. Putea de-acum să primească cea de-a doua tranşă din bani.

OCTOMBRIE

Trimestrul de toamnă durează la Universitatea Oxford opt săptămâni şi, cum studenţii caută întotdeauna să se conducă după principii logice, acestea sunt denumite prima săptămână, a doua săptămână, a treia săptămână şi aşa mai departe. O serie de activităţi au loc după terminarea trimestrului – mai ales întrecerile atletice, reprezentaţiile teatrale şi dezbaterile – în săptămână a noua. Iar o parte din studenţi se prezintă înainte de începerea trimestrului, fie pentru a se pregăti de studii, fie pentru a se instala sau pentru a-şi începe antrenamentele, în perioada numită săptămâna zero.

În ziua de 2 octombrie, prima zi a săptămânii zero, Clubul Vincent, barul frecventat de studenţii de la atletism, era plin de un stol de astfel de păsărele timpurii, printre care şi studentul cel slab şi înalt cu numele de Simon, care se pregătea pentru cel de-al treilea şi ultim trimestru pe care îl avea de petrecut la Oxford în cadrul anului de studii în străinătate. Din spate se auzi un glas care îl salută voios:

— Bună, tinere Simon. Nu te-ai întors cam prea devreme?

Era comandorul John De Ath, economistul Colegiului Jesus şi administratorul Clubului de Atletism din care făcea parte şi echipa de cros.

— Ba da, domnule, zâmbi Simon.

— Vrei să dai jos grăsimea pe care ai pus-o pe tine în timpul vacanţei, nu-i aşa? îl întrebă în glumă comandorul în rezervă. Şi îi dădu un ghiont în grăsimea imaginară de pe burtă. Foarte bine faci. Eşti omul nostru de bază ca să-i batem măr pe cei de la Cambridge în decembrie.

— Vreau să încep o serie de antrenamente în zorii zilei, ca să-mi revin în formă, domnule, îi răspunse Simon.

Şi se puse imediat pe muncă, începând o serie de curse istovitoare. Porni de la cinci mile, urmând ca treptat, pe măsură ce săptămâna se apropia de sfârşit, să ajungă până la douăsprezece. În dimineaţa zilei de miercuri, 9 octombrie, porni ca de obicei pe bicicletă de la casa în care locuia, pe şoseaua Woodstock din sudul Oraşului de Vară, cartier aflat în partea de miazănoapte a Oxfordului şi se îndreptă pedalând spre centru. Trecu pe lângă Monumentul Martirilor şi biserica Sfânta Maria

Magdalena, coti la stânga pe Strada Largă, trecu de intrarea în Colegiul Balliol la care învăţa el şi merse în continuare pe lângă Holywell şi Longwell ca să ajungă în Strada Înaltă. O ultimă cotitură şi iată-l ajuns în faţa grilajului care înconjura Colegiul Magdalena.

Aici descălecă, îşi legă bicicleta de grilaj ca să nu i se fure şi începu să alerge. Trecu dincolo de Podul Magdalena de peste Cherwell, trecu şi de Sf. Clement şi se îndreptă spre câmpie. Era ora 6.30 dimineaţa. Mai era puţin până să răsară soarele iar el mai avea încă de alergat cam patru mile până să iasă din ultimele suburbii ale Oxfordului.

Continuă să alerge prin Noul Headington, traversând Linia Dublă de Centură pe podul care ducea către Colina Shotover. Nu se mai vedea nici un alt alergător; Simon era aproape singur. La capătul Străzii Vechi începea panta dealului şi Simon simţi durerea alergătorului de cursă lungă. Picioarele musculoase îl purtau spre vârful dealului şi mai departe, până în Câmpia Shotover. Aici se termina drumul asfaltat şi Simon intră pe poteca plină de hârtoape pe care ploaia de peste noapte le umpluse cu apă. Preferă să înainteze prin iarba de pe marginea drumului, a cărei moliciune îi dădea o senzaţie de desfăşurare şi, depăşind pragul durerii, se simţi cuprins de beţia alergării.

În spatele lui, limuzina fără însemne îşi făcu apariţia de după copacii de pe deal, ieşi de pe drumul asfaltat şi începu să se hurducăie prin hârtoape. Oamenii dinlăuntrul ei cunoşteau drumul foarte bine şi erau sătui de el până peste cap. Cinci sute de metri de drum de ţară, plin de bolovani cenuşii, până la rezervor, de acolo înapoi pe drumul asfaltat care cobora spre satul Wheatley trecând prin cătunul Littleworth.

Cam la o sută de metri de rezervor, drumul se îngusta şi era umbrit de coroana unui frasin uriaş. Aici se afla parcată o furgonetă, trasă cât mai mult în afara drumului. Era un Ford Tranzit uzat, de culoare verde, pe care se vedea inscripţia PRODUSE DE LIVADĂ BARLOW. Nu era nimic neobişnuit pentru că, la începutul lunii octombrie, ţinutul era împânzit de furgonetele lui Barlow care duceau vânzătorilor de fructe merele dulci de Oxfordshire. Oricine ar fi avut curiozitatea de a arunca o privire în spatele furgonetei – invizibil pentru cei din limuzină pentru că furgoneta stătea îndreptată cu faţa înspre ei – ar fi văzut stive întregi de lăzi cu mere. Şi nu şi-ar fi dat nicidecum seama că lăzile nu erau decât două tablouri lipite pe

partea interioară a ferestrelor.

Furgoneta avea o pană la roata din faţă, lângă care stătea pe vine un bărbat cu o cheie în mână, care încerca să scoată anvelopa de pe roata ridicată cu un cric. Omul era adâncit în muncă. Tânărul cu numele de Simon îşi continuă alergarea pe marginea drumului din cealaltă parte a furgonetei.

De cum ajunse în dreptul furgonetei, două acţiuni se succedară cu o viteză înspăimântătoare. Uşile din spate ale furgonetei se dădură în lături şi din ea ţâşniră doi bărbaţi îmbrăcaţi amândoi în treninguri negre identice şi cu măşti de schi pe faţă, care se aruncară asupra alergătorului uluit şi îl trântiră la pământ. Cel cu cheia se întoarse şi se ridică în picioare. Sub pălăria cu boruri largi, chipul îi era şi lui acoperit de o mască iar cheia pe care o ţinea în mână nu era cheie deloc, ci o mitralieră cehească Skorpion. Fără să facă nici o pauză, începu imediat să tragă, spulberând parbrizul limuzinei care se afla la nici două sute de metri în spatele alergătorului.

Bărbatul de la volan, atins drept în faţă, muri pe loc. Maşina o luă razna şi se opri când acesta îşi dădea ultima suflare. Bărbatul din spate reacţionă cu viteza unei pisici sălbatice, deschise uşa, sări afară şi, după ce se rostogoli de două ori, se ridică în poziţia de tragere. Reuşi să-şi descarce de două ori arma Smith Weston cu ţeava scurtă, de calibrul 9 mm. Primul foc trecu la 30 cm de ţintă, al doilea la 30 m pentru că, în timp ce trăgea, fu lovit în piept de tirul continuu al Skorpionului. De fapt, nu avusese practic nici o şansă.

Bărbatul de lângă şofer ieşi din maşină la o clipă după cel din spate. Uşa rămase larg deschisă şi el încercă să tragă în cel cu mitraliera prin fereastra lăsată. Trei gloanţe pătrunse prin caroserie îl atinseră în pântece şi îl aruncară pe spate. După alte cinci secunde, cel cu mitraliera se aruncase deja lângă şoferul furgonetei; ceilalţi doi îl azvârliseră pe student în spatele Transitului şi trântiseră uşile; furgoneta ieşise de pe cric, dăduse cu spatele spre intrarea în rezervor, făcuse o întoarcere din trei mişcări şi o pornise pe drumul care ducea înapoi spre Wheatley.

Agentul Serviciului Secret era în agonie, dar plin de bărbăţie, se târî centimetru cu centimetru, până la uşa deschisă a maşinii, bâjbâi după microfonul de la bord şi, cu limba împleticită, îşi transmise mesajul final. Nu-şi mai bătu capul cu semnalele, codurile sau procedurile de radioemisie; nu-i mai rămăsese

decât prea puţină vlagă. Când, după cinci minute, soseau ajutoarele, omul trecuse deja în cealaltă lume. În microfon spusese doar: „Ajutor... ne trebuie ajutor. Tocmai a fost răpit Simon Cormack.”

CAPITOLUL PATRU

MARTIE 1991

În urma apelului radio lansat de agentul secret american înainte de a muri, mai multe lucruri aveau să se întâmple cu o grabă şi viteză de nedescris. Răpirea unicului fiu al Preşedintelui a avut loc la ora 7.05. Apelul radio a fost înregistrat la 7.07. Cu toate că folosise o lungime de undă specială, cel care lansase apelul vorbise necodificat. Din fericire, nici un ascultător neautorizat nu se afla pe frecvenţele utilizate de poliţie. Apelul a fost recepţionat în trei locuri.

În casa închiriată pe Şoseaua Woodstock se aflau ceilalţi zece agenţi ai Serviciului Secret însărcinaţi cu paza fiului Preşedintelui pe perioada anului de studii de la Oxford. Opt mai erau încă în pat, doi erau însă în picioare, inclusiv ofiţerul de serviciu din timpul nopţii, care asculta pe frecvenţa specială.

Directorul Serviciului Secret, Creighton Burbank, protestase încă de la bun început, fiind de părere că fiul Preşedintelui n-avea ce să caute la studii în străinătate atâta vreme cât părintele lui era în funcţie. Dar Preşedintele Cormack, care nu vedea de ce să-şi lipsească băiatul de acest mult dorit prilej de a studia la Oxford, nu-l luase în seamă. Înghiţindu-şi obiecţiile, Burbank ceruse o echipă de cincizeci de oameni care să-l însoţească la Oxford.

Şi din nou John Cormack cedase la insistenţele fiului său – „Mai slăbeşte-mă, te rog, tăticule, cu chestiile astea, nu-ţi dai seama că o să arăt ca o vită prezentată la târg, cu cincizeci de soldaţi roind în jurul meu?” – aşa că se hotărâseră asupra unei echipe din 12 oameni. Ambasada americană de la Londra închiriase o vilă întreagă în partea de nord a Oxfordului şi, după o colaborare de mai multe luni cu autorităţile britanice, angajase un personal format din trei englezi verificaţi şi paraverificaţi: un grădinar, un bucătar şi o femeie de serviciu. Totul în scopul de a-i oferi lui Simon Cormack posibilitatea de a se bucura de o viaţă de student cât se poate de normală.

Echipa avusese întotdeauna minimum opt oameni în acţiune,

patru în perioada weekendului. Se formaseră patru perechi: trei schimburi de serviciu acasă şi doi care să-l escorteze pe Simon pretutindeni, atunci când pleca de pe Şoseaua Woodstock. Agenţii secreţi ameninţaseră cu demisia dacă nu avea să li se permită să umble înarmaţi – legea britanică interzicea străinilor portul de arme pe teritoriul regatului. Se ajunsese la un compromis tipic: atunci când plecau de acasă, erau însoţiţi în maşină de un sergent britanic de la Serviciul Special. Din punct de vedere tehnic, americanii acţionau sub îndrumarea acestuia şi puteau, astfel, să umble înarmaţi. Bineînţeles că nu era decât o simplă ficţiune, dar cei de la Serviciul Special, localnici din Oxfordshire, erau călăuze preţioase şi se ajunsese în cele din urmă la relaţii cât se poate de prieteneşti. Sergentul britanic era cel care sărise din spatele maşinii şi încercase să se folosească de Smith 4 Westonul său de 9 mm înainte de a fi doborât pe Câmpia Shotover.

La câteva secunde după recepţionarea apelului lansat de agentul aflat în agonie, restul echipei de pe Şoseaua Woodstock se şi aruncase în alte două maşini şi se îndrepta în goană spre Câmpia Shotover. Traseul parcurs de alergător era foarte vizibil şi, de altfel, îl cunoşteau cu toţii până în cele mai mici amănunte. Cel care asigurase serviciul de noapte rămăsese acasă împreună cu celălalt agent şi dăduse imediat două telefoane: lui Creighton Burbank la Washington, trezindu-l din somn pentru că era cu cinci ore mai devreme ca la Londra; şi consilierului juridic de la ambasada Statelor Unite de la Londra, pe care îl surprinse în timp ce se bărbierea.

Consilierul juridic de la orice ambasadă este în acelaşi timp şi reprezentantul FBI-ului, iar postul de la Londra este printre cele mai importante. Între cele două agenţii de apărarea ordinii şi legalităţii din cele două ţări există o colaborare strânsă şi constantă. Patrick Seymour preluase această funcţie, cu doi ani în urmă, de la Darrell Mills, se înţelegea foarte bine cu britanicii şi îşi făceau meseria cu pasiune. Acum, prima sa reacţie fu de a se face alb ca varul la faţă şi de a da imediat un telefon secret lui Donald Edmonds, directorul FBI-ului, care dormea tun la reşedinţa sa din Chevy Chase.

Al doilea loc în care a fost recepţionat apelul era una din maşinile de patrulă ale Poliţiei din Valea Tamisei care răspunde de vechile comitate Oxfordshire, Berkshire şi Buckinghamshire. Cu toate că echipajul american cu însoţitor britanic se afla

permanent în apropierea lui Simon Cormack, PVT îşi luase obiceiul de a avea mereu o maşină prin apropiere, cam la o milă, gata să intre pe loc în acţiune oricând ar fi fost nevoie. Maşina patrulei era pe recepţie în banda specială, se afla în acel moment la Headington şi parcurse mila rămasă în cincizeci de secunde. Unii aveau să fie mai târziu de părere că sergentul şi şoferul maşinii ar fi trebuit să treacă de locul ambuscadei şi să încerce mai bine să ajungă din urmă furgoneta. Uşor de judecat la rece; dar cu trei oameni care zăceau pe drumul din Shotover, era normal că aceştia se opriseră mai întâi să vadă dacă puteau să le acorde asistenţă şi/sau să obţină informaţii imediate. Era însă mult prea târziu pentru amândouă.

Cel de-al treilea post de ascultare era la sediul Poliţiei din Valea Tamisei din satul Kidlington. Poliţista Janet Wren era tocmai pe cale să iasă din schimbul de noapte, la ora 7.30 şi căsca obosită atunci când îi răsunase în urechi glasul bolborosit, cu accent american. Fu atât de uluită, încât pentru o clipă îi trecu prin minte că nu putea fi vorba decât de vreo glumă. Apoi începu să consulte o listă şi să apese pe diferite butoane ale computerului de lângă ea. Pe ecran se iviră o serie de instrucţiuni pe care femeia înspăimântată le urmă punct cu punct.

După o îndelungată colaborare pe care poliţia din Valea Tamisei o avusese cu un an în urmă cu Scotland Yardul, Ministerul de Interne al Marii Britanii, ambasada americană şi Serviciul Secret al Statelor Unite, operaţiunea comună de păzire a lui Simon Cormack fusese numită codificat Operaţiunea Yankee Doodle. Instrucţiunile de rutină fuseseră codificate, la fel ca şi procedurile de urmat într-o gamă largă de împrejurări – ca, de exemplu, în caz de implicare într-o bătaie la bar sau pe stradă, într-un accident de circulaţie, într-o demonstraţie politică, în caz de boală sau că ar fi dorit să îşi petreacă la un moment dat vremea departe de Oxford, în vreo altă ţară. Poliţista Wren activase codul Răpire şi computerul o îndruma ce să facă.

În câteva minute, şeful din schimbul de noapte era alături de ea, livid de îngrijorare şi începea să dea o serie de telefoane de urgenţă. La Inspectorul Şef al Departamentului de Investigaţii Criminale (DIC), care se angajă să-l informeze personal pe colegul său de la Departamentul Special (DS) al PVT. La adjunctul Şefului Poliţiei (Operaţii), pe care apelul îl găsea pe

cale să atace două ouă fierte şi care, după ce îl ascultă cu atenţie, emise o serie rapidă de ordine şi întrebări.

— Unde exact?

— Câmpia Shotover, domnule, i se răspunse de la Kidlington. Delta Bravo e la faţa locului. Au întors din drum o maşină particulară care venea de la Wheatley, alţi doi alergători şi o doamnă cu un câine în partea dinspre Oxford. Americanii au murit amândoi; sergentul Dunn, de asemenea.

— Iisuse Hristoase, gâfâi adjunctul şefului Poliţiei.

Avea să fie cea mai mare lovitură din cariera lui şi, în calitate de şef al operaţiilor, latura practică a activităţii poliţieneşti, de el depindea dacă totul avea să iasă bine. Nu era admisă nici o greşeală. Absolut inacceptabilă. Începu să se ambaleze.

— Trimite imediat cel puţin cincizeci de oameni în uniformă. Cu căşti, bastoane şi galoane. Să nu mai pătrundă nimeni. Ia-i pe toţi din CPOS pe care-i avem. Şi blochează drumurile. Sunt două direcţii, nu? Au şters-o prin partea dinspre Oxford?

— Delta Bravo zice că nu, îi răspunse cel de la postul de poliţie. Nu ştim cât timp a trecut între atac şi apelul americanului. Dar trebuie să fi fost destul de puţin. Delta Bravo era pe şosea la Headington şi zice că n-a trecut nimeni pe lângă ei venind dinspre Shotover. O să aflăm mai mult după urmele roţilor – e foarte mult noroi pe acolo.

— Concentraţi-vă ca să blocaţi drumurile de la nord spre sud în partea de răsărit. O să mă ocup eu de şeful poliţiei. Maşina mea e pe drum?

— Ar trebui de-acum să fie în faţa casei, îi răspunse cel din Kidlington.

Aruncă o privire pe fereastra sufrageriei şi văzu maşina, care în mod normal venea cu patruzeci de minute mai târziu, sosind în faţa casei.

— Cine mai e pe drum? întrebă el.

— DIC, DS, CPOS şi acum cei în uniformă, sosi răspunsul de la Kidlington.

— Scoateţi toţi detectivii de la celelalte cazuri şi puneţi-i şi pe ei la bătaie, ordonă adjunctul şefului Poliţiei. Eu mă duc direct la Shotover.

— Şi drumurile le blocăm pe ce rază? se interesă ofiţerul de serviciu de la post.

Adjunctul şefului Poliţiei stătu puţin să reflecteze. Blocarea drumurilor e mai uşor de zis decât de făcut. Comitatele

Interioare, pline de monumente istorice şi populate masiv, au un întreg labirint de drumuri regionale, drumuri secundare şi drumuri de ţară care leagă oraşele, satele şi cătunele din ţinut. Dacă aruncai plasa prea departe, numărul drumurilor mărunte se înmulţea cu sutele; dacă o aruncai prea aproape, se reducea distanţa pe care o aveau de străbătut răpitorii pentru a scăpa de urmărire.

— Capătul comitatului Oxfordshire, se răsti adjunctul Şefului Poliţiei.

Încheie convorbirea apoi îl chemă pe şeful său cel mai mare. Şeful Poliţiei. Activitatea antiinfracţională de zi cu zi a oricărei forţe regionale de poliţie din Marca Britanic este condusă de Adjunctul Şefului Poliţiei. Şeful Poliţiei poate să aibă sau nu experienţă în activitatea de poliţie; în sarcina lui sunt însă politica, morala, imaginea publică şi legătura cu Londra. Adjunctul se uită la ceasul de la mână şi formă numărul de telefon; era 7.31 dimineaţa.

Şeful Poliţiei din Valea Tamisei locuia într-un frumos prezbiteriu transformat în locuinţă din satul Bletchingdon. Se ridică de la masa din bucătărie şi se îndreptă, ştergându-şi marmelada de la gură, spre birou ca să răspundă la telefon. La auzul ştirilor, uită cu totul de micul dejun. Multe mese de dimineaţă aveau să fie perturbate în această a noua zi a lunii octombrie.

— Înţeleg, zise el ascultând amănuntele de până atunci. Da, continuaţi. Eu... o să dau telefon la Londra.

Pe birou avea mai multe numere de telefon. Unul era cel de la postul special şi direct din biroul secretarului adjunct de la Divizia F.4, Ministerul de Interne, al Marii Britanii, căruia îi sunt subordonate forţele poliţiei metropolitane şi regionale. La ora aceea funcţionarul administraţiei publice nu era la birou, dar apelul fu dirijat spre locuinţa sa din cartierul Fulham din Londra. Birocratul lăsă să-i scape fără voie o înjurătură, dădu şi el două telefoane şi se îndreptă imediat spre clădirea albă de la Poarta Reginei Anna, pe strada Victoria, care îi adăpostea ministerul.

Unul din telefoanele secretarului adjunct era la ofiţerul de serviciu de la Divizia F.4, căruia îi ordonă să-i înlăture toate celelalte probleme de pe birou şi să convoace grabnic toţi angajaţii aflaţi pe la casele lor. Nu-i spuse de ce. Încă nu ştia câţi oameni erau la curent cu măcelul din Câmpia Shotover dar,

ca un bun funcţionar ce era, nu voia să ridice numărul lor atâta vreme cât nu era absolut necesar.

Celălalt telefon n-avea cum să-i ocolească, oricât ar fi dorit. Era vorba de Subsecretarul permanent, funcţionarul superior care răspundea de întreg Ministerul de Interne. Din fericire, acesta locuia şi el la Londra, nu în suburbii, aşa că la ora 7.51 se întâlneau în clădirea ministerului. Sir Harry Marriott, Ministrul de Interne al guvernului conservator li se alătură la ora 8.04 şi fu pus la curent cu evenimentele. Reacţia sa imediată a fost de a telefona urgent în Downing Street nr. 10, insistând să vorbească personal cu doamna Thatcher.

Îi răspunse secretarul ei particular – există nenumăraţi „secretari" la Whitehall, sediul administraţiei britanice – unii sunt miniştri, alţii funcţionari superiori, unii aghiotanţi personali; şi câţiva, foarte puţini, se ocupă efectiv de activitatea practică de secretariat. Charles Powell făcea parte din penultima categorie. Ştia că doamna prim-ministru lucra deja de o oră în cabinetul personal de alături, punând la punct maldăre întregi de lucrări înainte ca majoritatea colegilor ei să fi ieşit încă din pijama. Aşa îi era obiceiul. Powell mai ştia că Sir Harry era unul dintre cei mai apropiaţi colegi şi prieteni ai doamnei prim-ministru. O anunţă imediat şi aceasta ridică de îndată receptorul.

— Doamnă prim-ministru, trebuie să te văd urgent. Acum. Trebuie să vin acolo neîntârziat.

— Atunci, vino, Harry, consimţi ea.

— Peste trei minute, o anunţă glasul din receptor.

Sir Harry Marriott închise telefonul. Maşina îl aştepta deja ca să-l ducă cei cinci sute de metri. Era 8.11.

Răpitorii erau patru la număr. Cel cu mitraliera, care stătea acum în faţă, îşi aruncă Skorpionul între picioare şi îşi scoase masca de ski din lână de pe faţă. Sub ea purta perucă şi mustaţă falsă. Îşi puse şi o pereche de ochelari cu ramă groasă, fără lentile. Lângă el se afla şoferul, şeful bandei şi el cu perucă şi barbă falsă. Deghizările erau pentru scurtă vreme pentru că, pe o distanţă de câteva mile, trebuiau să aibă o înfăţişare cât mai naturală.

În spate, ceilalţi doi se munceau să-l liniştească pe Simon Cormack, care opunea o rezistenţă înverşunată. Unul dintre ei era o namilă care pur şi simplu îl sufocă pe tânărul american

într-o îmbrăţişare strânsă, în timp ce celălalt, slab şi vânjos, îi aplica un tampon cu eter. Furgoneta ieşi hurducăindu-se de pe drumul de ţară dinspre rezervor şi se înscrise pe drumul asfaltat care ducea spre Wheatley. Zgomotele din spate încetară în vreme ce fiul Preşedintelui îşi pierdea cunoştinţa.

Maşina coborî dealul trecând printre cele câteva case ale cătunului Littleworth şi o porni spre Wheatley. Trecură de un camion care livra tradiţionalul lapte proaspăt şi, după încă o sută de metri, şoferul îl zări cu coada ochiului pe un băiat care ducea ziarele holbându-se după maşina lor. La ieşirea din Wheatley, o apucară pe şoseaua principală A.40 spre Oxford, merseră vreo cinci sute de metri pe ea, apoi o cotiră pe drumul secundar B. 4027 care trecea prin satele Forest Hill şi Stanton St. John.

Furgoneta străbătu cele două sate cu viteză normală, traversă încrucişarea de drumuri de lângă New Inn Farm şi se îndreptă spre Islip. Dar la o milă de New Inn, chiar lângă Fox Covert, se opri în faţa unei porţi de pe partea stângă a drumului. Omul de lângă şofer sări din maşină, descuie cu cheia lacătul de la poartă – înlocuiseră lacătul de la fermă cu zece ore în urmă – şi furgoneta pătrunse în curte. După nici zece metri se opri lângă şopronul din lemn pe jumătate dărâmat din spatele pomilor, pe care răpitorii îl cercetaseră cu două săptămâni înainte. Era ora 7.16 dimineaţa.

Începea să se lumineze bine de ziuă şi cei patru bărbaţi trebuiau să acţioneze în cea mai mare grabă. Cel cu mitraliera deschise larg uşile şopronului şi scoase limuzina Volvo, parcată acolo doar de la miezul nopţii. Furgoneta verde intră în şopron şi şoferul coborî şi el luând cu sine Skorpionul şi cele două măşti de lână. Se uită bine înăuntru ca să nu fi rămas vreo urmă, apoi trânti uşa. Ceilalţi doi se dădură şi ei jos din spate, scoaseră trupul inert al lui Simon Cormack şi îl aşezară în portbagajul spaţios al maşinii Volvo, prevăzut cu suficiente orificii de aerisire. Apoi îşi scoaseră cu toţii treningurile negre şi largi, rămânând în costume, cămăşi şi cravate obişnuite de lucru, dar îşi păstrară perucile, mustăţile şi ochelarii. Pachetul cu haine fu pus în portbagaj alături de Simon, iar Skorpionul sub scaunul din spate al limuzinei, ascuns sub o pătură.

Şoferul furgonetei, şeful bandei, se aşeză la volanul maşinii Volvo şi rămase în aşteptare. Bărbatul cel slab care stătuse în spatele furgonetei aşeză în ea o încărcătură de explozibil iar

uriaşul închise uşile şopronului. Se urcară apoi amândoi în Volvo şi aceasta se îndreptă spre poarta care dădea în drum. După ieşirea maşinii, omul cu mitraliera închise poarta, scoase lacătul şi îl înlocui cu lanţul ruginit al proprietarului. Acesta fusese tăiat dar atârna destul de natural. Maşina Volvo lăsase urme în noroi dar n-aveau ce să le facă. Erau anvelope obişnuite şi aveau să fie oricum schimbate foarte curând. Omul cu mitraliera se urcă la locul lui de lângă şofer şi maşina o porni spre nord. Era ora 7.22, Adjunctul Şefului Poliţiei tocmai exclama „Iisuse Hristoase!”.

Răpitorii se îndreptară spre nord-vest, trecând prin satul Islip şi intrară pe drumul perpendicular A.421, făcând o cotitură de 90 de grade spre Bicester. Străbătură cu viteză constantă acest plăcut târguşor din partea de nord-est a comitatului Oxfordshire şi îşi continuară drumul pe A.421, îndreptându-se spre târgul de provincie Buckingham. La ieşirea din Bicester, înapoia lor îşi făcu apariţia un mare Range Rover al poliţiei. Unul dintre cei doi din spate le atrase celorlalţi atenţia asupra lui şi se aplecă înspre Skorpion. Şoferul se răsti la el să stea liniştit şi îşi continuară drumul cu viteza legală. La o sută de metri era un panou pe care scria BINE AŢI VENIT ÎN BUCKINGHAMSHIRE. Linia de demarcare a celor două comitate. Range Roverul încetini în dreptul pancartei, se aşeză de-a curmezişul drumului şi începu să descarce barierele de oţel. Volvo îşi văzu de drum şi se pierdu curând în zare. Era ora 8.05. La Londra, Sir Harry Marriott ridica receptorul ca să telefoneze în Downing Street.

Doamna prim-ministru britanic se întâmpla să fie o persoană foarte simţitoare, spre deosebire de cei cinci predecesori direcţi ai săi, cu toţii bărbaţi. Chiar dacă e mult mai capabilă decât oricare dintre aceştia de a-şi păstra sângele rece în orice împrejurare, este totuşi departe de a fi imună la lacrimi. Sir Harry avea să-i povestească mai târziu soţiei lui cum ochii acesteia se umpluseră de lacrimi la aflarea celor întâmplate; îşi acoperise chipul cu mâinile şi murmurase: „Vai, Doamne. Bietul om.”

Sir Harry nu avea copii şi nici nu fusese în funcţie în 1982. Spre deosebire de Robert Armstrong, secretar în Cabinetul de atunci, pe care această reacţie nu l-ar fi surprins, Sir Harry nu avusese prilejul de a fi martor la chinurile şi frământările prin care trecuse Margaret Thatcher atunci când fiul ei Mark fusese

dat dispărut în deşertul algerian, în timpul Raliului Dakar. În intimitatea nopţii, doamna Thatcher plânsese de acea durere pură şi cu totul deosebită pe care o simte un părinte când îşi ştie copilul în primejdie. Mark Thatcher fusese găsit în viaţă de una din echipele de salvare de-abia după şase zile.

Când îşi ridică din nou capul, primul-ministru îşi revenise; apăsă pe un buton al intercomului.

— Charlie, vreau să dai un telefon personal Preşedintelui Cormack. Din partea mea. Spune-le celor de la Casa Albă că e ceva urgent, care nu suportă nici o amânare. Da, *sigur* că ştiu cât e ceasul la Washington.

— Poate ambasadorul american, via Ministrul de Interne, cuteză Sir Harry Marriott. El ar putea... pesemne...

— Nu, treaba asta am s-o fac chiar eu, insistă doamna prim-ministru. Te rog să formezi tu COBRA, Harry. Să-mi dea raportul la fiecare oră, te rog.

Nu există nimic fierbinte în aşa-numita linie fierbinte dintre Downing Street şi Casa Albă. Nu este de fapt decât o legătură telefonică specială, prin satelit, dar ale cărei aparate de bruiere de la ambele capete o fac de nepătruns, asigurând secretul absolut al conversaţiilor. Legătura prin linia fierbinte se stabileşte în mod normal în cinci minute. Margaret Thatcher îşi dădu deoparte hârtiile. Rămase cu ochii pierduţi pe geamul prin care nu treceau gloanţele şi se pregăti să aştepte.

Câmpia Shotover era pur şi simplu înţesată de un furnicar de oameni care scormoneau peste tot. Cei doi de la patrula moto Delta Bravo îşi cunoşteau destul de bine meseria ca să-i ţină la distanţă pe toţi trecătorii şi să umble cu cea mai mare precauţie chiar şi pentru a examina cele trei trupuri pentru a vedea dacă mai dădeau ceva semne de viaţă. Constatând că nu mai era nici o speranţă în privinţa lor, le lăsară aşa cum erau. E foarte uşor ca cercetările să dea greş încă de la început doar pentru simplul fapt că cineva călca în picioare urme care pentru cei de la judiciară ar fi reprezentat o adevărată comoară, sau pentru că un picior mai neatent ar fi îngropat în noroi vreun cartuş uzat, ştergând astfel amprentele pe care acesta le-ar fi putut eventual avea.

Oamenii în uniformă alcătuiseră un cordon în jurul zonei respective, pe tot drumul de la Littleworth din josul dealului până spre est de-a lungul podului de oţel de peste Linia de

centură dinspre Shotover şi oraşul Oxford. În cadrul acestei zone, CPOS, ofiţerii de la locul crimei, cercetau urme peste tot şi de orice fel. Descoperiră că sergentul DS britanic trăsese de două ori; un detector de metale găsi un glonte în noroiul din faţa lui – căzuse în genunchi trăgând în timp ce se prăbuşea. Celălalt glonte nu izbutiră însă să îl găsească. Era posibil să-l fi lovit pe unul dintre răpitori. (Ceea ce nu era adevărat, dar ei n-aveau de unde să ştie).

Mai erau şi cartuşele trase de Skorpion, 28 la număr, toate în acelaşi loc; au fost mai întâi fotografiate pe rând chiar acolo unde se aflau, apoi luate cu penseta şi puse în pungi speciale pentru băieţii de la laborator. Unul dintre americani se prăbuşise la volanul maşinii; celălalt zăcea acolo unde îşi dăduse ultima suflare, lângă portiera din faţă, ţinându-se cu mâinile însângerate de pântecele perforat în trei locuri, cu microfonul atârnând lângă el. Totul a fost fotografiat din toate unghiurile şi de-abia după aceea mişcat din loc. Cadavrele au fost duse la Infirmeria Radeliffe, spre care se zorea deja un medic legist de la Londra.

Urmele din noroi erau deosebit de interesante; pata unde Simon Cormack se prăbuşise sub greutatea a doi oameni, tiparul pantofilor purtaţi de răpitori – aveau să se dovedească a fi nişte tenişi superobişnuiţi şi, prin urmare, imposibil de depistat – şi urmele de roţi ale vehiculului cu care fugiseră, identificat foarte rapid drept un tip de furgonetă. Şi mai era şi cricul, nou-nouţ şi posibil de cumpărat la orice oră din toate magazinele reţelei Unipart. Avea să se dovedească ulterior că nu purta nici o amprentă, la fel ca şi cartuşele de 9 mm ale Skorpionului.

Treizeci de detectivi erau în căutarea martorilor – activitate foarte anostă dar de importanţă vitală, din care rezultau primele descrieri. La două sute de metri est de rezervor, pe drumul dinspre Littleworth, existau două cabane. Într-una din ele era o femeie care auzise nişte zgomote ca nişte plesnituri pe drum, pe la ora şapte, dar ea îşi pregătea ceaiul şi nu văzuse nimic. Un bărbat din Littleworth văzuse o furgonetă verde care se îndrepta spre Wheatley chiar după ora şapte. Cu puţin înainte de ora nouă, detectivii aveau să-i găsească şi pe băiatul cu ziarele şi pe şoferul camionului cu lapte – băiatul era la şcoală, şoferul la masa de dimineaţă.

Şoferul era martorul cel mai bun. Un Ford Tranzit vechi, culoare verde mediu, cu inscripţia Barlow pe lateral. Directorul

de vânzări de la Barlow avea să afirme că în dimineaţa respectivă nu avuseseră nici o furgonetă în zonă, putând justifica toate cursele cu acte în regulă. Poliţia descoperise vehiculul întrebuinţat de răpitori şi dădu alerta în toate direcţiile. Fără nici o explicaţie; trebuia găsită, pur şi simplu. Nu făcu nimeni legătura între ea şi hambarul ars pe drumul de la Islip – nu încă.

Alţi detectivi umblau prin Oraşul de Vară, bătând la toate uşile de pe şoseaua Woodstock şi din împrejurimi. A văzut cumva cineva maşini, furgonete sau alte vehicule parcate pe acolo? Sau pe cineva care să urmărească în mod deosebit casa din josul străzii? Merseră pe traseul urmat de Simon până în centrul Oxfordului şi la ieşirea din capătul opus al oraşului. Vreo douăzeci de oameni îl văzuseră pe tânărul alergător urmat de o maşină cu nişte bărbaţi în ea, dar reieşea mereu că era vorba de maşina Serviciului Secret.

Cam pe la ora nouă, adjunctul Şefului Poliţiei simţi că îl cuprindea un sentiment foarte cunoscut. Era limpede că orice rezolvare urgentă era exclusă; n-avea cum să existe nici o breşă rapidă, nici o arestare imediată. Indivizii erau deja departe, oricine or fi fost. Şeful Poliţiei, îmbrăcat în uniformă, sosi şi el pe Câmpia Shotover ca să urmărească activitatea echipelor de pe teren.

— Se pare că Londra vrea să preia ea cazul, anunţă el.

Adjunctul bodogăni. Era un bobârnac, dar îl şi scăpa de o răspundere a naibii de mare. Cercetările asupra celor întâmplate până atunci erau şi aşa destul de dificile, dar un eşec în viitor...

— E clar că Whitehall consideră că au ieşit din zona noastră, nu-ţi dai seama? Pesemne că autorităţile au să vrea să preia cei de la Met totul. Cum stăm cu presa?

— N-a apărut încă, domnule, îi răspunse adjunctul clătinând din cap. Dar n-au să păstreze tăcerea prea multă vreme. Chestia e prea importantă.

Nu ştia că doamna care îşi plimba căţelul şi, la ora 7.16, fusese întoarsă din drum de către cei de la Delta Bravo, apucase să vadă două dintre cele trei cadavre, se întorsese acasă îngrozită şi îi povestise totul soţului ei. Iar acesta era tipograf la ziarul *Oxford Mail.* Chiar dacă se ocupa de latura tehnică, de cum ajunse la birou, consideră că era de datoria lui să-l încunoştinţeze pe redactorul de serviciu despre cele întâmplate

pe câmpia Shotover.

Apelul din Downing Street fu preluat de ofiţerul superior de serviciu de la Centrul de Comunicaţii din Casa Albă, situat la subsolul Aripii de Vest, chiar lângă Sala Operativă. Acesta îl înregistră la ora 3.34, ora Washingtonului. Aflând cine era la telefon, ofiţerul luă hotărârea plină de curaj de a-l chema pe agentul cel mai înalt în grad al Serviciului Secret din interiorul Casei.

Agentul secret tocmai îşi făcea rondul prin Holul Central, aflat foarte aproape de Aripa Familiei de la etajul doi, aşa că răspunse imediat la ţârâitul discret al telefonului instalat pe biroul său din faţa ascensorului aurit al Primei Familii.

— Vrea ce? murmură el în receptor. Britonii ăştia oare au idee cât e ceasul la noi în America?

Continuă să asculte în timp ce căuta să-şi aducă aminte când mai fusese trezit Preşedintele SUA la o astfel de oră. Trebuie să se mai fi întâmplat aşa ceva cu siguranţă. În caz de război, să zicem. Poate că tocmai despre asta o fi şi fost vorba. Putea s-o păţească rău de tot cu Burbank dacă n-o nimerea cum trebuie. Pe de altă parte... chiar primul-ministru britanic în persoană...

— Eu o să închid acum şi o să te sun mai târziu, spuse el Centrului de comunicaţii.

Londra fu anunţată că Preşedintele urma să fie trezit şi că putea deocamdată să închidă telefonul. Iar Londra se conformă.

Agentul Serviciului Secret, pe nume Lepinsky, pătrunse prin uşile duble în Sala de Zi din aripa de vest, ajungând la uşa din stânga care dădea în dormitorul Preşedintelui. Se opri, răsuflă adânc şi bătu uşor. Nu primi nici un răspuns. Încercă clanţa. Era descuiat. Cu cariera în joc, – aşa cum vedea el lucrurile – intră. În marele pat dublu desluşi două siluete care dormeau; presupuse că Preşedintele trebuia să fie acela dinspre fereastră, înconjură patul în vârful picioarelor, identifică pijamaua maronie de bumbac a lui Cormack şi îl scuturâ uşor de umăr.

— Domnule Preşedinte, să trăiţi! Vreţi să vă treziţi, domnule, vă rog?

John Cormack se trezi, îl recunoscu pe bărbatul timorat care stătea aplecat spre el, aruncă o privire către soţie dar nu aprinse lumina.

— Cât e ceasul, domnule Lepinsky?

— Cu puţin trecut de trei şi jumătate, domnule. Vă rog să mă

scuzaţi pentru această... Ăăă..., domnule Preşedinte, primul-ministru al Marii Britanii vă caută la telefon. Spune că nu poate să mai aştepte. Vă rog să mă scuzaţi, domnule.

John Cormack reflectă o clipă apoi îşi scoase picioarele de sub plapumă – încet, ca să n-o trezească pe Myra. Lepinsky îi întinse un halat de lângă el. După aproape trei ani de când era în funcţie, Cormack o cunoştea destul de bine pe doamna prim-ministru din Marea Britanie. Se întâlnise cu ea de două ori în Anglia – a doua oară într-o escală de două ore pe care o făcuse când se întorcea de la Vnukovo – şi fusese şi ea de două ori în Statele Unite. Erau amândoi oameni de acţiune şi se înţelegeau foarte bine. Dacă era vorba de ea înseamnă că trebuia să fie ceva foarte important. Putea să-şi recupereze cu altă ocazie somnul pierdut.

— Du-te înapoi în Holul Central, domnule Lepinsky, spuse el în şoaptă. O să răspund la telefonul din biroul meu.

Biroul Preşedintelui este înghesuit între dormitorul principal şi Salonul Galben de sub rotonda centrală. Ferestrele de aici, ca şi cele din dormitor, dau înspre gazonul de pe Pennsylvania Avenue. Închise uşa comunicantă, aprinse lumina, clipi de mai multe ori, se aşeză la birou şi ridică receptorul. Peste zece secunde, la celălalt capăt al firului se auzea glasul primului-ministru britanic.

— N-a luat încă nimeni legătura cu tine?

Avu senzaţia că îi dăduse cineva un pumn în burtă.

— Nu... nimeni. De ce?

— Cred că domnul Edmonds şi domnul Burbank trebuie să fie de-acum la curent, i se răspunse. Îmi pare rău că eu trebuie să fiu prima care...

Şi începu să-i povestească. John Cormack îşi încleştă mâna pe receptor şi rămase cu ochii ţintă la draperii, fără să le vadă. Gura i se uscase de tot şi nu mai putea nici să înghită. Auzea vorbele desluşit: totul, absolut totul se face acum... cele mai bune echipe ale Scotland Yardului... n-au nici o scăpare... Spuse da şi mulţumesc, apoi lăsă receptorul. Parcă îl lovise cineva în piept cu toată forţa. Se gândi la Myra, care mai dormea încă. Va trebui să-i spună şi ei. Pentru ea avea să fie o lovitură îngrozitoare.

— Of, Simon, murmură el, Simon, băiatul meu.

Ştia că nu avea cum să se ocupe el de toate. Avea nevoie de un prieten care să-i ţină locul câtă vreme el avea grijă de Myra.

După câteva clipe, sună la centrală şi vorbi cu glas calm.

— Faceţi-mi legătura cu vicepreşedintele Odell, vă rog. Da, acum.

În locuinţa lui de la Observatorul Marinei, Michael Odell fu trezit la rândul lui de aceeaşi voce a agentului de la Serviciul Secret. Convocarea de la telefon era categorică şi fără nici o explicaţie.

— Te rog să vii direct la Reşedinţa Executivă. La etajul doi. În birou. Acum, Michael, acum, te rog.

Telefonul amuţi şi Odell lăsă receptorul, se scărpină la ceafă şi îşi desfăcu o bucată de gumă de mestecat. Îl ajuta să se concentreze mai bine. Îşi chemă maşina şi se îndreptă spre şifonier să-şi ia hainele. Fiind văduv, Odell dormea singur, aşa că nu avea pe cine să deranjeze. După două minute, îşi pusese deja pantalonii, pantofii şi un pulover peste cămaşă şi se afla în limuzina oficială, uitându-se când la ceafa tunsă scurt a şoferului de la Infanteria marină, când la luminile de noapte ale Washingtonului pe tot drumul până la clădirea masivă iluminată a Casei Albe. Evită Portalul şi Intrarea de Sud şi pătrunse în coridorul de la parter prin poarta dinspre apus. Îi spuse şoferului să îl aştepte, n-avea să întârzie prea mult. Greşea însă. Era ora 4.07 dimineaţa.

În Marea Britanie, conducerea în caz de criză la cel mai înalt nivel revine unui comitet adunat în mare grabă, ai cărui membri diferă în funcţie de natura acestei crize. Dar locul de întâlnire se schimbă foarte rar. Sala de conferinţe aleasă este aproape întotdeauna Sala de încunoştinţare a Cabinetului, o încăpere liniştită, cu aer condiţionat, aflată cu două nivele sub parter, sub sediul Cabinetului care dă în Downing Street. După iniţiale, aceste comitete sunt cunoscute sub numele de COBRA.

Sir Harry Marriott şi adjuncţii săi avuseseră nevoie de o oră ca să adune în sediul Cabinetului „leşurile”, cum îi plăcea acestuia să-i numească pe cei de pe listă, de pe la casele lor, din trenurile cu care veneau din suburbii sau de prin birourile pe unde erau împrăştiaţi. Şedinţa prezidată de el începea la ora 9.56 dimineaţa.

Era limpede că răpirea reprezenta o problemă de competenţa poliţiei, subordonată Ministerului de Interne. Dar, în cazul de faţă, mai avea nenumărate alte ramificaţii.. Pe lângă ministrul de interne, mai exista şi un ministru de stat de la Ministerul de

Externe, care avea să încerce să păstreze legătura cu Departamentul de Stat şi, deci, cu Casa Albă. Mai mult, dacă Simon Cormack fusese dus în Europa, prezenţa acestuia era vitală din punct de vedere politic. În subordinea Ministerului Afacerilor Externe se afla Serviciul de Spionaj Secret, MI-6 – „Firma" – a cărui prezenţă era absolut necesară în cazul în care erau implicate grupări teroriste străine. Reprezentantul acestuia venise de la Century House de pe celălalt mal al fluviului şi urma să-i dea raportul Comandantului rămas la sediu.

Tot în subordinea Ministerului Afacerilor Interne, dar separat de poliţie, era Serviciul de Securitate, MI-5, departamentul care se ocupa de contraspionaj şi care avea un interes deosebit în terorismul din interiorul Marii Britanii. Reprezentantul acestuia venise din strada Curzon din cartierul Mayfair, unde erau deja cercetate intens toate dosarele posibililor candidaţi şi se şi luase legătura cu o serie de agenţi „adormiţi" pentru a găsi răspunsul la o întrebare deosebit de arzătoare: de ce?

Mai era şi un funcţionar superior de la Ministerul Apărării, în subordinea căruia se afla regimentul din serviciul de aviaţie cu misiuni speciale (SAS) de la Hereford. În cazul în care Simon Cormack şi răpitorii acestuia aveau să fie depistaţi rapid şi se punea problema unui asediu, SAS ar fi putut fi necesari pentru recuperarea ostaticului, una dintre specialităţile lor secrete. Nu mai trebuia să fie anunţat nimeni că deja plutonul în poziţie de alarmă de o jumătate de oră – în cazul acesta, conform rotaţiei, Plutonul Şapte, paraşutiştii din Escadronul B – trecuse discret la Alarma Chihlimbar, de zece minute, iar echipajul de rezervă de la o poziţie de alarmă de două ore la şaizeci de minute.

Participa şi un reprezentant al Ministerului Transporturilor, care controlează porturile şi aeroporturile din Marea Britanie, în strânsă colaborare cu Paza de Coastă şi cu Serviciul Vămilor, acesta avea să organizeze o supraveghere totală a porturilor pentru că un prim imperativ era acela de a-l reţine pe Simon Cormack în ţară dacă cumva răpitorii ar fi avut altfel de idei. Ministerul Transporturilor luase deja legătura cu Departamentul Comerţului şi Industriilor, care făcuse cunoscut că era imposibil să controleze toate containerele sigilate din depozite, care urmau să iasă din ţară. Cu toate acestea, toate avioanele particulare, iahturile, navele de croazieră, pescadoarele, trailerele sau bărcile cu motor care aveau la bord vreo ladă mai

mare sau un om întins pe o targă sau pur şi simplu drogat sau inconştient, urmau să fie vizitate de un vameş sau un agent al Pazei de Coastă care urma să arunce o privire mai atentă asupra lor.

Dar persoana cea mai importantă, cu rol cheie, stătea în dreapta lui Sir Harry: Nigel Cramer.

Spre deosebire de secţiile şi departamentele poliţiei regionale, forţele poliţieneşti din Londra – Poliţia Metropolitană, cunoscută sub numele de „Met" – sunt conduse nu de un şef, ci de un comisar şi reprezintă cea mai mare forţă din ţară. Comisarul, în cazul de faţă Sir Peter Imbert, este asistat de patru comisari adjuncţi care răspund de cele patru departamente. Departamentul al doilea este cel de Specialişti în Operaţii sau SO.

Departamentul SO are treisprezece secţii, de la Unu la Patrusprezece, minus Cinci care, nu se ştie din ce motive, nu există. Printre aceste treisprezece există Brigada Operaţii Secrete. Brigada Crime Serioase, Brigada Zburători, Brigada Fraude şi Brigada Crime Regionale, precum şi Divizia Specială (contraspionaj), Divizia Spionaj Criminal (SO11) şi Divizia Antiteroristă (SO13).

Cel pe care Sir Peter Imbert îl desemnase ca reprezentant al MET-ului la Comitetul COBRA era Locţiitorul Comisarului Adjunct, Departamentul SO, Niger Cramer. Cramer avea să dea raportul în două direcţii: pe scară ierarhică, comisarului adjunct şi chiar comisarului; colateral, comitetului COBRA. Spre el urma să se îndrepte fluxul de informaţii de la ofiţerul pentru investigaţii oficiale, OI, care, la rândul său, putea să folosească toate diviziile şi brigăzile din departament după cum considera de cuviinţă.

Met-ul poate să se suprapună poliţiei regionale doar printr-o decizie politică, dar primul-ministru luase deja această hotărâre, justificată de bănuiala că Simon Cormack putea foarte bine să se fi aflat de-acum în afara zonei Văii Tamisei; iar Sir Harry Marriott i-o şi adusese la cunoştinţă şefului poliţiei. Oamenii lui Cramer se aflau deja în împrejurimile Oxfordului.

Mai erau şi doi ne-britanici invitaţi să facă parte din COBRA. Unul dintre ei era Patrick Seymour, omul FBI-ului de la ambasada americană; celălalt era Lou Collins, ofiţerul de legătură al CIA, cu baza la Londra. Includerea lor reprezenta mai mult decât un gest de curtoazie; se aflau acolo pentru a-şi

ţine la curent propriile organizaţii despre amploarea eforturilor celor de la Londra pentru rezolvarea acestei crime abominabile şi ca să contribuie, la o adică, prin dovezile preţioase pe care le-ar fi putut eventual descoperi oamenii lor de acasă.

Sir Harry deschise şedinţa cu un scurt raport asupra faptelor cunoscute până atunci. Răpirea avusese loc în urmă cu trei ore. În acest moment considera că se puteau face două presupuneri: una – că Simon Cormack era departe de Câmpia Shotover şi sechestrat într-o ascunzătoare secretă; a doua – că fapta fusese comisă de cine ştie ce terorişti care nu luaseră încă legătura cu autorităţile.

Cel de la Spionajul Secret îi informă că oamenii săi încercau să ia contact cu o sumedenie de agenţi infiltraţi în grupările teroriste europene cunoscute pentru a încerca să o identifice pe aceea care se afla în spatele acestei acţiuni. Dar toată treaba avea să mai dureze câteva zile.

— Agenţii infiltraţi de noi duc o existenţă foarte periculoasă, adăugă el. N-avem cum să le dăm telefon şi să le cerem direct informaţiile de care avem nevoie. Trebuie să organizăm o serie de contacte secrete pe parcursul săptămânii viitoare ca să vedem dacă putem da de vreun fir.

Cel de la Serviciul de Securitate adăugă că departamentul său făcea la rândul lui acelaşi lucru cu grupările cunoscute din interiorul ţării, posibil să fie implicate sau să aibă cunoştinţă de acţiunea respectivă. Dar se îndoia că răufăcătorii erau localnici. Pe lângă IRA şi INLA – ambele irlandeze – Insulele Britanice îşi aveau şi ele contingentul lor de excentrici, dar nivelul de profesionalism brutal vădit în Câmpia Shotover părea să-i excludă pe obişnuiţii nemulţumiţi cu manifestări zgomotoase. Cu toate acestea, aveau să fie activaţi şi agenţii infiltraţi ai departamentului său.

Nigel Cramer îi informă că primele indicii aveau cel mai probabil să apară în urma anchetei judiciare sau a descoperirii unui martor întâmplător, încă necunoscut.

— Ştim ce maşină au folosit, spuse el. O furgonetă Ford Tranzit de culoare verde, departe de a fi nouă, pe lateral cu inscripţia familiară – în Oxfordshire – a firmei de fructe Barlow. A fost văzută trecând spre est prin Wheatley, îndepărtându-se de locul crimei, cam la cinci minute după atac. Şi nu era o maşină de la Barlow – avem confirmarea acestui lucru. Martorul nu a reţinut numărul furgonetei. Evident că se

întreprind acum cercetări intense pentru a descoperi martori care să fi văzut maşina şi direcţia în care s-a îndreptat sau pe oamenii din cabină. După cât se pare, erau doi – nişte simple siluete nedeslușite în spatele parbrizului – dar lăptarul crede că unul avea barbă.

Cât despre probe, avem cricul maşinii, urmele clare ale roţilor – cei din Valea Tamisei au stabilit exact locul unde a staţionat – şi o întreagă colecţie de cartuşe uzate care par să provină de la o carabină automată. Au fost trimise în totalitate la experţii militari de la Fort Halstead. Plus gloanţele care urmează să fie extrase din cadavrele celor doi agenţi ai Serviciului Secret şi cel al sergentului Dunn de la Divizia Specială din Oxford. Fort Halstead o să ne spună exact, dar la prima vedere par să fie muniţii ale Pactului de la Varşovia. Aproape toate grupările teroriste europene folosesc armament din blocul răsăritean, în afară de Armata Republicană Irlandeză.

Specialiştii din laboratorul de la Oxford sunt foarte buni, dar am să aduc fiecare probă şi la laboratoarele noastre din Fulham. Valea Tamisei va continua să caute martori.

Aşadar, domnilor, avem patru direcţii de cercetare. Furgoneta cu care au fugit, martorii de la sau din apropierea locului în care s-a comis fapta, probele lăsate în urmă şi – tot în sarcina celor din Valea Tamisei – descoperirea posibililor suspecţi care au ţinut sub observaţie casa de pe şoseaua Woodstock. După câte se pare – şi aruncă o privire înspre americani – Simon Cormack şi-a făcut antrenamentele pe acelaşi traseu şi la aceeaşi oră, timp de mai multe zile la rând.

În acest moment fu întrerupt de soneria telefonului. Era pentru Cramer, care răspunse scurt, puse câteva întrebări, ascultă câteva minute apoi se întoarse la masă.

— L-am numit pe Comandantul Peter Williams, şef la SO13. Divizia antiteroristă, ca şef al anchetei oficiale. El era la telefon. Cred că am descoperit furgoneta.

Proprietarul fermei Whitehall de lângă Fox Covert de pe drumul spre Islip chemase pompierii la ora 8.10, imediat după ce văzuse fumul şi flăcările care se înălţau din şopronul dărăpănat de lemn din curte. Acesta era aproape de drum, dar la cinci sute de metri de casă şi proprietarul nu prea avea obiceiul să intre des prin el. Brigada de pompieri din Oxford răspunsese cu promptitudine, dar şopronul nu mai putuse fi

salvat. Fermierul se uitase neputincios cum flăcările îl mistuiau până în temelii, făcând să i se prăbuşească mai întâi acoperişul şi apoi şi pereţii.

În timp ce stropeau cu apă resturile care mai mocneau încă sub lemnul ars, pompierii observară rămăşiţele unei furgonete. Era ora 8.41. Fermierul nega violent că ar fi avut vreun vehicul în şopron. Temându-se să nu fi fost cumva oameni în ea – ţigani zlătari sau cortari – pompierii scoaseră furgoneta de sub ruine dar constatară, atunci când izbutiră să se apropie, că nu exista nici urmă de cadavre în ea. Erau însă, fără putinţă de tăgadă, rămăşiţele unui Ford Tranzit.

Întors la sediul pompierilor, un tânăr ofiţer isteţ, care auzise la radio că poliţia din Valea Tamisei era în căutarea unui Tranzit bănuit că ar fi participat chiar în dimineaţa aceea la o „acţiune armată ilegală", dăduse telefon la Kidlington.

— Mă tem că e făcut praf, spuse Cramer. Probabil că anvelopele au ars complet şi că amprentele au dispărut cu desăvârşire. Cu toate acestea, blocul motor şi numerele de pe şasiu este imposibil să fi fost afectate. Oamenii mei de la Secţia Vehicule au şi pornit într-acolo. Dacă a mai rămas vreo urmă – vreau să spun oricât de mică – n-o să ne scape.

Secţia Vehicule de la Scotland Yard face parte din Brigada Crime Grave din cadrul departamentului SO

COBRA îşi continuă şedinţa, dar o parte din superiori se retraseră ca să se ocupe de alte treburi, lăsând în loc nişte subalterni care aveau sarcina să-i anunţe de îndată ce avea să se descopere ceva nou. Conducerea lucrărilor a fost preluată de un ministru inferior de la Ministerul Afacerilor Interne.

Într-o lume perfectă, cum de fapt nu există niciodată, Nigel Cramer ar fi preferat să ţină presa deoparte, cel puţin pentru o vreme. Pe la ora 11.00 dimineaţa, Clive Empson de la *Oxford Mail* se prezentă la Kidlington pentru a afla amănunte în legătură cu împuşcăturile şi măcelul din Câmpia Shotover dinainte de răsăritul soarelui. Rămase surprins de trei lucruri. Primul – că fusese condus imediat la un detectiv inspector şef care voia să afle de unde deţinea această informaţie. Empson refuză să-i răspundă. Al doilea – că ofiţerii inferiori de la sediul poliţiei din Valea Tamisei păreau cuprinşi de o panică autentică. Şi al treilea – că nu i se oferise nici un amănunt. În cazul unei crime duble – soţia zeţarului nu văzuse decât două dintre cele trei cadavre – poliţia ar fi trebuit în mod normal să ceară

cooperarea presei şi să facă o declaraţie, dacă nu chiar o conferinţă de presă.

Întorcându-se la Oxford, Empson rumegă asupra acestor lucruri. Un decedat din „cauze naturale” este transportat la morga oraşului. Dar un deces prin împuşcare necesita aparatura mai sofisticată de la Infirmeria Radeliffe. Cu totul întâmplător întreţinea o plăcută legătură personală cu una din asistentele de la Radeliffe; nu lucra chiar la secţia „cadavre” dar putea să aibă un cunoscut acolo.

Pe la ora prânzului aflase că la Radeliffe era mare tevatură. La morgă erau depuse trei cadavre: două, după aspect, ale unor americani, celălalt al unui poliţist britanic. De la Londra sosise un medic legist şi chiar şi un reprezentant al ambasadei americane; dar de ce nu suflau o vorbă cei de la Kidlington? Se gândi imediat la Simon Cormack, despre care ştia toată lumea că era student la Oxford de acum nouă luni şi se îndreptă spre Colegiul Balliol unde se întâlni cu o simpatică studentă galeză pe nume Jenny.

Aceasta îi confirmă că Simon lipsise de la lucrările practice din ziua respectivă, dar nu i se părea nimic neobişnuit. Probabil că-şi scosese sufletul cu cursele alea de cros ale lui.

— Curse de cros?

— Da, e marea noastră speranţă ca să-i batem, pe cei de la Cambridge în decembrie. Face în fiecare zi antrenamente istovitoare. Mai ales în Câmpia Shotover.

Clive Empson era năucit de parcă primise o lovitură în plex. Se obişnuise cu ideea că avea să se ocupe tot restul vieţii de reportajele fără însemnătate pentru *Oxford Mail,* dar acum avea în faţă luminile pline de strălucire ale străzii Fleet din Londra. Şi îşi închipui totul aproape exact, doar că presupuse că Simon Cormack fusese împuşcat şi el. Înainte de a se termina după-amiaza transmitea deja un reportaj la unul dintre cele mai importante ziare din Londra, ceea ce obligă guvernul să facă o declaraţie.

În intimitate, cei de la Washington nu se sfiesc să recunoască faţă de prietenii lor britanici că ar fi gata oricând să-şi dea mâna dreaptă numai să aibă şi ei un sistem guvernamental ca al lor.

Sistemul britanic este foarte simplu. Regina este şeful statului şi îşi păstrează această funcţie în orice împrejurare. Şeful guvernului este primul-ministru, întotdeauna liderul partidului câştigător în alegerile generale. Acest sistem are

două avantaje. Şeful administraţiei naţionale nu poate să-şi permită să fie la cuţite cu majoritatea reprezentanţilor partidului politic advers din Parlament (care facilitează legislaţia necesară, dar nu şi întotdeauna foarte populară), iar primul-ministru ales după victoria în alegeri este întotdeauna un om politic foarte priceput, cu mare experienţă la nivel naţional şi cel mai adesea fost ministru în cabinetul administraţiilor precedente. Experienţa, îndemânarea, cunoaşterea felului în care se desfăşoară lucrurile şi ştiinţa de a le face să se desfăşoare aşa cum trebuie există întotdeauna...

La Londra mai există şi un al treilea avantaj. În spatele oamenilor politici există întotdeauna o armată întreagă de funcţionari care, mai mult ca sigur şi-au desfăşurat activitatea şi în administraţia anterioară, cea dinaintea ei şi poate şi în cea precedentă. Având între ei o experienţă comună de mai multe sute de ani, cei vreo doisprezece oameni de la nivelul cel mai înalt, nişte veritabili „mandarini", oferă un sprijin vital noilor câştigători. Ei sunt aceia care ştiu întotdeauna tot ce s-a întâmplat cu altă ocazie şi de ce s-a întâmplat aşa; ei deţin toate documentele; ei cunosc unde se află toate primejdiile.

La Washington, când pleacă din funcţie, Preşedintele ia aproape totul cu el – experienţa, consilierii şi documentele – sau, în orice caz, pe acelea pe care nu a apucat să le distrugă vreun colonel plin de bunăvoinţă. Noul venit începe totul de la zero, având cel mai adesea doar o experienţă la nivel statal; îşi aduce cu el propria echipă de consilieri care pot să vină tot ca nişte „curcani", aidoma lui, fără să ştie exact care e mingea şi unde-i terenul minat. Ceea ce şi explică de ce atâtea reputaţii de la Washington ajung atât de curând să şchiopăteze.

Nu-i de mirare deci că atunci când, la ora 5.05 din dimineaţa aceea de octombrie, vicepreşedintele Odell pleca uluit de la Reşedinţa Preşedintelui pentru a trece în Aripa de Vest, se afla în situaţia de a nu prea avea nici o idee despre ce trebuia să facă sau cui să i se adreseze.

— N-am cum să mă ocup singur de chestia asta, Michael, îi spusese Preşedintele. O să încerc să mă achit în continuare de îndatoririle funcţiei mele. O să-mi păstrez Biroul Oval. Dar nu pot să conduc şi comitetul de rezolvare a crizei. Oricum, sunt mult prea implicat în ea... Adu-mi-l înapoi, Michael. Adu-mi băiatul înapoi.

Odell era un om mult mai sentimental decât John Cormack.

Nu-şi mai văzuse niciodată prietenul de obicei grav, sec, universitar atât de tulburat şi nici nu-şi închipuise că avea să ajungă aşa.

Cormack se întorsese apoi în dormitor, unde medicul Casei Albe îi administra calmante Primei Doamne care nu mai putea să se oprească din plâns.

Odell se instală în fotoliul central de la masa din Sala Cabinetului, îşi comandă o cafea şi începu să dea telefoane. Răpirea avusese loc în Marea Britanie, deci în afara ţării; avea nevoie de Secretarul de stat. Jim Donaldson dormea încă. Îl trezi şi, fără să îi spună de ce, îi ceru să vină imediat direct în Sala Cabinetului. Donaldson protestă. Sigur că o să vină, dar la ora nouă.

— Jim, fă bine şi mişcă-ţi fundul încoace chiar *acum.* E o urgenţă. Şi nu mai da nici un telefon la Preşedinte ca să-ţi confirme. Nu poate să răspundă acum şi m-a rugat pe mine să mă ocup de problemă.

Cât timp fusese guvernator al statului Texas, Michael Odell considerase întotdeauna afacerile externe drept un capitol imposibil de înţeles. Dar între timp stătuse deja destul la Washington şi, în calitatea lui de vicepreşedinte, participase la numeroase şedinţe de probleme externe, de unde învăţase o seamă de lucruri. Cei înşelaţi de imaginea afabilă pe care îi plăcea să o cultive îi făceau lui Odell o mare nedreptate, pe care ajungeau de multe ori să o regrete mai târziu. Dacă ar fi fost un prostănac oarecare, Michael Odell n-ar fi ajuns niciodată să-şi câştige respectul şi încrederea unui om ca John Cormack. Era, de fapt, chiar foarte inteligent.

Îl convocă şi pe Bill Walters, Procurorul General, conducătorul politic al FBI-ului. Walters era sculat şi îmbrăcat deoarece primise deja un telefon de la Don Edmonds. Directorul Biroului. Era de-acuma la curent.

— Vin imediat, Michael, spuse el. Vreau să-l am la îndemână şi pe Don Edmonds. La treaba asta o să avem neapărată nevoie de cunoştinţele lor tehnice. Şi omul lui Donaldson de la Londra îi dă raportul oră de oră. Avem nevoie de toate informaţiile de ultim moment. În regulă?

— Grozav, îi răspunse Odell uşurat. Adu-l cu tine şi pe Edmonds.

Grupul care se aduna la ora 6.00 dimineaţa îi mai cuprindea şi pe Hubert Reed de la Finanţe (care răspundea de Serviciul

Secret); pe Morton Stannard de la Apărare; pe Brad Johnson, consilierul pentru Securitate Naţională; şi pe Lee Alexander, directorul CIA. La dispoziţia lor aşteptau, gata să fie convocaţi în orice moment, Don Edmonds şi Creighton Burbank de la Serviciul Secret, precum şi directorul adjunct Operaţii de la CIA.

Lee Alexander ştia prea bine că, deşi era director al CIA, fusese numit în această funcţie din considerente pur politice, nu pentru că şi-ar fi făcut cariera la spionaj. Cel care conducea întregul domeniu operativ era directorul adjunct Operaţii CI.A. David Weintraub, care aştepta şi el afară împreună cu ceilalţi. Don Edmonds îşi adusese şi el pe unul din cei mai buni oameni ai săi. Sub directorul FBI-ului există trei directori adjuncţi executivi, care conduc serviciul de aplicare a legii, respectiv administraţie şi investigaţii. Investigaţiile au trei diviziuni – spionaj, legături internaţionale, (din care făcea parte Patrick Seymour de la Londra) şi Investigaţii în criminalistică. Directorul de la Administraţie, Buck Revell, era bolnav, aşa că Edmonds îl adusese pe directorul adjunct de la Investigaţii Philip Kelly.

— Ar fi mai bine să-i convocăm aici pe toţi, spuse Brad Johnson. Deocamdată ei deţin mai multe informaţii decât noi.

Ulterior, experţii aveau să formeze Grupul de Rezolvare a Crizei, care avea să se întrunească în Sala Operativă de jos, de lângă centrul de comunicaţii, unde puteau avea mai multă linişte şi confort. Iar mai târziu, când teleobiectivele aparatelor reporterilor aveau să înceapă să iscodească prin ferestrele Sălii Cabinetului, aflată peste drum de Grădina Trandafirilor, membrii Cabinetului aveau să-şi ţină şedinţele tot în Sala Operativă.

La început îl ascultară pe Creighton Burbank, care dădea înfuriat toată vina pentru dezastru pe britanici. Burbank le aduse la cunoştinţă tot ce aflase echipa lui din Oraşul de Vară, menţionând toate evenimentele care avuseseră loc înaintea plecării alergătorului din şoseaua Woodstock în zorii aceleiaşi zile, precum şi tot ce izbutiseră să vadă şi să afle mai târziu pe Câmpia Shotover.

— Am doi oameni morţi, zise el cu un ton ridicat, două văduve şi trei orfani pe care trebuie să-i vizitez. Şi toate astea numai pentru că nemernicii ăia nu-s în stare să ducă la bun sfârşit o operaţiune de securitate. Şi vreau să se consemneze, domnilor,

că serviciul meu a cerut în repetate rânduri ca Simon Cormack să nu plece un an în străinătate şi că am susţinut că avem nevoie de cincizeci de oameni, nu de doisprezece.

— Ei bine, ai avut dreptate, i-o reteză Odell hotărât.

Don Edmonds tocmai primise un telefon amănunţit de la omul FBI-ului de la Londra, Patrick Seymour. Edmonds le prezentă tot ce se mai aflase până la terminarea şedinţei inaugurale a COBREI, în cadrul Cabinetului, care tocmai se încheiase.

— Dar ce se întâmplă exact în cazul unei răpiri? întrebă Hubert Reed cu un glas potolit.

Dintre toţi consilierii superiori ai Preşedintelui Cormack, Reed era în general considerat cel mai puţin capabil de a face faţă asprei lupte politice interne asociate în mod curent cu puterea de la Washington.

Era un băiat scund, al cărui aer de timiditate, ba chiar de lipsă de apărare, era accentuat de ochelarii de bufniţă. Moştenise o avere substanţială şi îşi începuse activitatea pe Wall Street ca administrator al fondurilor de pensii la o importantă agenţie de bursă. Având un nas fin pentru învestiţii, pe la cincizeci de ani ajunsese o personalitate importantă în domeniul finanţelor şi se ocupase de sumele depuse la bancă ale familiei Cormack şi astfel cei doi ajunseseră să se cunoască şi să se împrietenească.

Geniul lui Reed pentru finanţe îl determinase pe John Cormack să îl invite la Washington. La Finanţe, Reed izbutise să stopeze în anumite limite spirala deficitului bugetar al Americii. Atâta vreme cât era vorba de finanţe, Hubert Reed se simţea în elementul său; doar când i se aduceau la cunoştinţă unele operaţiuni „dure” ale agenţiei de aplicare a legii antidrog sau ale serviciului secret, ambele departamente din subordinea sa, începea să se simtă extrem de incomodat.

Don Edmonds îi aruncă o privire lui Philip Kelly, de la care aştepta un răspuns la întrebarea lui Reed. Printre cei prezenţi, Kelly era expertul criminalist.

— În mod normal, aceşti răpitori şi vizuina lor pot fi identificaţi cu destulă uşurinţă. Mai întâi se aşteaptă ca să ia legătura şi să ceară răscumpărarea. După aceea se încearcă negocierea pentru ca victima să fie eliberată. Între timp cercetările continuă bineînţeles, pentru a se încerca să se depisteze unde stau ascunşi criminalii. În caz de eşec, rămâne să se negocieze.

— În cazul nostru, de către cine? întrebă Stannard.

În încăpere se aşternu liniştea. America are cele mai sofisticate sisteme de alarmă din lume. Savanţii ei au inventat senzori infraroşii care pot detecta de la câteva mile înălţime căldura emisă de corpul omenesc; există senzori care pot auzi până şi cum respiră un şoarece la o depărtare de o milă; există detectori de mişcare şi de lumină care pot detecta mucul unei ţigări dintr-un spaţiu închis. Dar, din întreg arsenalul de sisteme, nici unul nu se poate compara cu sistemul de detectare CAG care funcţionează la Washington. Fusese deja pus în funcţiune de două ore şi acum se îndrepta spre performanţa de vârf.

— Avem nevoie de cineva la faţa locului, insistă Walters. Nu putem să lăsăm totul pe capul englezilor. Trebuie să ne vadă lumea că facem ceva, ceva pozitiv, ceva ca să aducem băiatul înapoi.

— La dracu', chiar aşa, explodă Odell. Putem foarte bine să susţinem că băiatul s-a pierdut din vina lor, chiar dacă serviciul secret a insistat ca poliţia britanică să rămână pe planul doi. Burbank îi aruncă o privire furioasă. Avem cum să-i constrângem. Putem să insistăm ca să participăm la cercetări împreună cu ei.

— Dar nu prea avem cum să trimitem o brigadă de la Departamentul de poliţie din Washington ca să preia cazul din mâinile Scotland Yardului chiar la ei acasă, le deschise ochii procurorul general Walters.

— Păi, atunci ce ziceţi de negocieri? întrebă Brad Johnson.

Profesioniştii continuau să păstreze tăcerea. Prin insistenţa lui, Johnson încălca flagrant Regulamentul Păzeşte-ţi Fundul.

Odell începu să vorbească pentru a acoperi ezitările celorlalţi.

— Dacă se ajunge la negocieri, întrebă el, care este cel mai bun negociator pentru recuperarea ostaticilor din toată lumea?

— La Quantico, îşi luă inima în dinţi Kelly, avem Grupul de Studii Comportamentale din cadrul Biroului nostru. Ei se ocupă de negocierile cu răpitorii din America. Sunt cei mai buni pe care îi avem aici.

— Eu am zis cine e cel mai bun din lume, repetă vicepreşedintele.

— Cel mai renumit negociator din lume, care a obţinut în mod constant eliberarea ostaticilor, observă Weintraub liniştit, este un individ pe nume Quinn. Eu îl cunosc – adică, în orice caz, l-

am întâlnit o dată.

Zece perechi de ochi se întoarseră spre omul de la CIA.

— Amănunte? îi ordonă Odell.

— E american, continuă Weintraub. După ce a ieşit din armată, s-a angajat la o firmă de asigurări din Hartford. După doi ani l-au trimis să conducă biroul lor din Paris, care se ocupă de toţi clienţii din Europa. S-a însurat cu o franţuzoaică, a avut o fetiţă. Atât soţia cât şi fiica i-au murit într-un accident de tren de lângă Orleans. S-a apucat de băutură, cei de la Hartford l-au dat afară, după aceea şi-a revenit şi s-a angajat la o firmă de asigurări din Londra, specializată în securitate personală şi, implicit, în negocierile pentru eliberarea ostaticilor.

După câte îmi aduc aminte, a stat la ei vreo zece ani – din 1978 până în ’88. Apoi şi-a dat demisia. Până atunci s-a ocupat personal – sau, acolo unde existau probleme de limbă, a fost consilier – de vreo douăsprezece eliberări prin toate colţurile Europei. După cum ştiţi şi dumneavoastră, Europa este capitala răpirilor din lumea dezvoltată. Cred că, pe lângă engleză, mai vorbeşte încă trei limbi şi, pe deasupra, cunoaşte Marea Britanie şi Europa ca-n palmă.

— Crezi că e omul potrivit pentru noi? îl întrebă Odell. Ar putea să se ocupe de cazul acesta din partea Statelor Unite?

Weintraub ridică din umeri.

— M-aţi întrebat cine e cel mai bun din lume, domnule vicepreşedinte, observă el.

Toţi cei din jurul mesei clătinară din cap uşuraţi.

— Unde se află acum? întrebă Odell.

— Cred că s-a retras în sudul Spaniei, domnule. E consemnat totul în dosarul nostru de a Langley.

— Du-te şi adu-l aici, domnule Weintraub, îi spuse Odell. Adu-l aici pe acest domn Quinn. Cu orice preţ.

În aceeaşi seară, la ora 19.00, pe ecranele de televiziune primele ştiri explodau ca nişte bombe. La TVE, postul de televiziune spaniol, un comentator emoţionat prezenta publicului spaniol rămas cu gura căscată de uimire evenimentele care avuseseră loc de dimineaţă în vecinătatea oraşului Oxford. Bărbaţii de la barul lui Antonio din Alcantara del Rio ascultau cu toţii în tăcere. Antonio veni la bărbatul cel înalt cu un pahar de vin, oferit din partea casei.

— *No es mi asunto,* comentă acesta în mod cu totul

surprinzător. Nu-i treaba mea.

La ora zece dimineaţa, ora Washingtonului, David Weintraub decola de la baza militară aeriană Andrews de lângă Washington la bordul unui VC2OA al AMSUA, versiunea militară a tipului Gulfstream Trei. Acesta traversă Atlanticul fără nici o escală, la o altitudine de 13.000 de metri, cu o viteză de 483 mile pe oră şi ajunse la destinaţie, ajutat şi de un vânt favorabil din spate, după numai şapte ore şi jumătate.

Diferenţa de fus orar fiind de şase ore, în Spania era ora 23,30 când directorul adjunct Operaţii CIA ateriză la Rota, baza aeriană a SUA din Golful Cadizului, în Andaluzia. Trecu imediat într-un elicopter al marinei SH2F Sea Sprite, care o şi porni spre est înainte ca Weintraub să fi apucat să se aşeze bine. Locul de întâlnire fusese stabilit pe plaja largă şi plată numită Casares, unde era aşteptat de tânărul agent venit de la Madrid cu o maşină a Postului din capitala spaniolă. Sneed era un tânăr isteţ şi înfipt, de-abia ieşit de pe băncile şcolii CIA de la Camp Peary din Virginia, care căuta cu tot dinadinsul să-l impresioneze pozitiv pe directorul adjunct. Weintraub oftă.

Trecură atenţi prin Manilva, unde tânărul ofiţer trebui să se informeze de două ori asupra direcţiei şi descoperiră în sfârşit Alcantara del Rio cu puţin după miezul nopţii. Le veni ceva mai greu cu *casita* spoită cu var din afara oraşului, dar găsiră un ţăran binevoitor care le arătă încotro s-o apuce.

Limuzina frână uşor şi Sneed opri motorul. Coborâră amândoi, se uitară la cabana întunecată şi Sneed încercă uşa. Era descuiată. Pătrunseră direct în camera de zi spaţioasă şi răcoroasă de la parter. La lumina lunii Weintraub observă că era o încăpere locuită de un bărbat singur: piei de vită pe pardoseala de gresie, fotolii, o masă veche de prezbiteriu din stejar spaniol, un perete plin de cărţi.

Sneed începu să bâjbâie în căutarea unui comutator. Weintraub zări cele trei lămpi cu gaz şi îşi dădu seama că acesta îşi pierdea vremea de pomană. Precis exista pe undeva un generator cu motorină care furniza electricitatea de la bucătărie şi de la baie, dar probabil că era oprit la apusul soarelui. Simţi vârful ascuţit al unui jungher drept sub lobul urechii sale şi încremeni. Omul coborâse din dormitor fără să facă nici un zgomot.

— A trecut atâta amar de vreme de la Son Tay, Quinn, spuse

Weintraub cu glas scăzut.

Vârful jungherului se dădu deoparte, eliberându-i jugulara.

— Ce-i asta, domnule? întrebă Sneed voios din cealaltă parte a încăperii.

O umbră se mişcă pe dalele de gresie, un chibrit se aprinse şi lampa de gaz de pe masă începu să arunce o lumină caldă prin încăpere. Sneed sări în sus de un cot. Maiorul Kerkorian din Belgrad s-ar fi prăpădit de plăcere să-l vadă.

— Foarte obositor drumul, zise Weintraub. Te superi dacă mă aşez?

Quinn avea un prosop înfăşurat în jurul şalelor, ca un sarong din Orient. Pieptul slab, cu muşchii dezvoltaţi de munca de la vie, îi era dezgolit. Sneed rămase cu gura căscată văzându-i cicatricele.

— Am terminat cu asta, David, zise Quinn. Se aşează la masa de prezbiteriu, în capătul opus lui Weintraub. M-am retras.

Împinse un pahar cu picior şi o carafă de pământ plină cu vin roşu către Weintraub, care îşi turnă un pahar, bău şi clătină din cap în semn de apreciere. Un vin roşu aspru, care n-avea să ajungă niciodată pe mesele celor înstăriţi. Vin bun pentru ţărani şi pentru soldaţi.

— Te rog, Quinn.

Sneed era complet năucit. Un director nu spune niciodată „te rog”. El dă întotdeauna ordine.

— Nu vin, insistă Quinn.

Sneed înaintă în lumină, cu haina desfăcută. O lăsă să fluture ca să i se poată vedea capătul armei pe care o purta în tocul de la brâu. Quinn nu-i aruncă nici o privire. Nu-l slăbea din ochi pe Weintraub.

— Cine-i dobitocul ăsta? se interesă el fără să ridice tonul.

— Sneed, zise Weintraub, du-te şi verifică anvelopele.

Sneed ieşi şi Weintraub oftă în urma lui.

— Quinn, chestia aia de la Taormina. Fetiţa aceea. Ştim cu toţii despre ce e vorba. Tu n-ai avut nici o vină.

— Nu înţelegi. Am terminat. Gata. Nu mai vreau. Ai făcut drumul de pomană. Caută pe altcineva.

— Nu există nimeni altcineva. Britanicii au nişte oameni, oameni buni. Dar Washingtonul zice că ne trebuie un american. La noi n-avem pe nimeni de talia ta în ce priveşte Europa.

— Washingtonul vrea să-şi apere fundul, se răsti Quinn. Aşa cum face întotdeauna. Au nevoie de un ţap ispăşitor la caz că

lucrurile au să dea cumva greş.

— Da, s-ar putea, recunoscu Weintraub. Dar, pentru ultima oară, Quinn. Nu pentru Washington, nu pentru administraţie, nici măcar pentru băiat. Pentru părinţi. Ei au nevoie de cel mai bun. Eu i-am informat pe cei din comitet că tu eşti acela.

Quinn îşi roti privirea prin încăpere, studiindu-şi obiectele puţine la număr dar preţioase de parcă n-avea să le mai vadă niciodată.

— Am un preţ, zise el în cele din urmă.

— Dă-i drumul, îl invită simplu Weintraub.

— Să-mi culegeţi strugurii. Să-mi strângeţi voi recolta.

După zece minute ieşeau amândoi din casă. Quinn avea în mână un sac de pânză şi era îmbrăcat în cămaşă şi nişte pantaloni închişi la culoare şi încălţat cu nişte tenişi direct pe picioarele goale. Sneed îi ţinu uşa maşinii. Quinn se instală pe scaunul din faţă; Weintraub la volan.

— Tu rămâi aici, îl anunţă acesta din urmă pe Sneed. Să culegi strugurii.

— Să *ce?* întrebă Sneed uluit.

— Ce-ai auzit. Mâine dimineaţă te duci în sat, tocmeşti nişte oameni şi îi strângi omului recolta de struguri. O să îi spun şefului de post din Madrid că e în ordine.

Luă legătura cu elicopterul Sea Sprite, care se rotea deasupra plajei Casares, unde îl lăsase la sosire. Se urcară la bordul lui şi îşi continuară prin întunericul catifelat călătoria spre Rota şi de acolo mai departe până la Washington.

CAPITOLUL CINCI

David Weintraub lipsise din Washington exact douăzeci de ore. Pe drumul de la Rota la Andrews câştigase şase ore datorită diferenţei de fus orar, aşa că ateriză la cartierul general al Aripii 89 de Aviaţie din Maryland, la ora 4.00 dimineaţa. În perioada de timp care se scursese două guverne, cel de la Washington şi cel de la Londra, se aflaseră virtual în stare de asediu.

Nu există prea multe privelişti care să întreacă în grozăvie forţele reunite ale mediilor internaţionale de informare atunci când îşi pierd şi ultimele rămăşiţe de decenţă. Apetitul lor este insaţiabil; metodologia de-a dreptul brutală.

Avioanele care decolau din Statele Unite pentru a se îndrepta spre Londra sau orice alt aeroport britanic erau pline ochi, de la cabina piloţilor şi până la toalete, căci toate agenţiile americane de ştiri vrednice de numele acesta îşi trimiteau câte o echipă de reporteri în capitala britanică. La sosire erau parcă ieşiţi complet din minţi; trebuiau să se conformeze unor programe stabilite minut cu minut şi nu aveau de transmis nimica. Londra convenise cu Casa Albă să se menţină la succinta declaraţie iniţială. Şi bineînţeles că aceasta era departe de a le satisface curiozitatea.

Echipele de ziarişti şi de reporteri de televiziune se proţăpiseră în faţa casei de pe şoseaua Woodstock de parcă, dintr-o clipă într-alta, uşile acesteia s-ar fi putut deschide pentru a-l scoate la iveală pe tânărul dispărut. Dar uşile rămâneau bine ferecate, în vreme ce agenţii serviciului secret, la ordinele lui Creighton Burbank, împachetau până la ultimul obiect şi se pregăteau de plecarea definitivă.

Procurorul oraşului Oxford, folosindu-se de prerogativele pe care i le oferea Secţiunea 20 din cadrul Amendamentului Legii pentru procurori, eliberă trupurile neînsufleţite ale celor doi agenţi americani imediat după încheierea cercetărilor efectuate de medicul legist de la Ministerul afacerilor interne. Formal, acestea erau predate ambasadorului Aloysius Fairweather, ca reprezentant al rudelor; de fapt au fost escortate de un membru superior din personalul ambasadei până la baza militară a Statelor Unite din învecinatul Upper Heyford, unde o gardă de

onoare le-a dat onorul în timp ce sicriele erau îmbarcate într-un avion special care avea să le ducă până la baza militară aeriană de la Andrews, împreună cu ceilalţi zece agenţi rămaşi în viaţă. Aceştia aproape că fuseseră linşaţi de reporterii care umblau după declaraţii, atunci când părăsiseră casa din Oraşul de Vară.

Se întorceau în Statele Unite ca să se prezinte în faţa lui Creighton Burbank şi să înceapă lunga serie de cercetări pentru descoperirea greşelilor comise. În Anglia nu mai aveau nimic de făcut.

Chiar şi după închiderea casei din Oxford, un grup de reporteri solitari continuau să aştepte pe lângă ca doar-doar s-ar mai fi întâmplat ceva, cine ştie ce, orice, pe acolo. Alţii au pornit-o în urmărirea, prin tot oraşul universitar, tuturor celor care avuseseră prilejul să-l cunoască pe Simon Cormack – îndrumători, colegi, personal de serviciu, barmani, atleţi. Alţi doi studenţi americani de la Oxford, cu toate că învăţau la alte colegii, au fost obligaţi să se ascundă. Mama unuia dintre ei, depistată în America, a avut amabilitatea de a declara că avea de gând să-şi aducă imediat băiatul acasă ca să-l pună la adăpost de toate pericolele, în Miami. Declaraţia i-a fost trâmbiţată imediat şi i-a adus chiar o invitaţie la o emisiune-concurs de la televiziunea locală.

Trupul neînsufleţit al sergentului Dunn a fost predat familiei şi poliţia din Valea Tamisei se pregătea să-l îngroape cu toate onorurile.

Toate probele de laborator au fost adunate în partea de răsărit a Londrei. Cele militare au fost duse la Institutul Regal de Cercetare şi Dezvoltare a Blindatelor de la Fort Halstead de lângă Skavenous în Kent, unde muniţia Skorpionului a fost identificată imediat, întărind astfel convingerea că putea fi vorba de grupările teroriste europene. Fără însă ca amănuntul să fie adus la cunoştinţa marelui public.

Restul de probe a fost dus la laboratorul Poliţiei Metropolitane din Fulham, Londra. Acestea cuprindeau firele strivite de iarbă cu pete de sânge pe ele, bucăţile de noroi, urmele de anvelope, cricul, urmele de încălţăminte, gloanţele extrase din cele trei cadavre şi fragmente de sticlă din parbrizul sfărâmat al maşinii în care se aflau detectivii. Înainte de căderea primei nopţi, câmpia Shotover arăta de parcă ar fi fost curăţată cu aspiratorul.

Limuzina a fost transportată cu un camion-platformă la Secţia

Vehicule a Brigăzii *Crime Grave,* dar cu mult mai interesantă s-a dovedit a fi furgoneta scoasă din şopronul mistuit de flăcări, printre resturile căruia scormoniseră experţii, ieşind negri ca tăciunele. Lanţul ruginit al fermierului, tăiat de bandiţi, a fost scos de la poartă cu nesfârşite precauţiuni, de parcă era un ouşor gata să se spargă, dar singurul indiciu pe care avea să-l ofere era că se folosise un dispozitiv obişnuit de tăiat nituri. Mai importante aveau să se dovedească urmele limuzinei care plecase peste câmpie după schimbarea maşinilor.

Rămăşiţele Tranzitului au fost aduse într-o ladă la Londra şi desfăcute în bucăţi cu cea mai mare atenţie. Numărul de înscriere în circulaţie era fals, dar criminalii îşi dăduseră toată osteneala; corespundea anului de fabricaţie al furgonetei.

La furgonetă se umblase – de către un mecanic calificat, care o reparase şi îi reglase motorul; cel puţin atâta lucru puteau să afirme cu toată tăria. Cineva încercase să-i şteargă numărul de pe şasiu şi de pe motor cu ajutorul unui polizor unghiular cu carbid/tungsten, care putea fi obţinut de la orice magazin de unelte şi ataşat la o bormaşină electrică. Dar nu izbutise până la capăt. Numerele acestea sunt gravate prin ştanţare, iar examenul spectroscopie poate scoate la iveală urmele imprimate mai adânc în metal.

Computerul central pentru vehicule de la Swansea a scos la iveală numărul adevărat de înscriere în circulaţie şi ultimul proprietar cunoscut. Care, susţinea computerul, locuia în Nottingham. S-a făcut imediat o vizită la adresa respectivă, dar acesta se mutase. Fără să lase noua adresă. Omul a fost pus sub urmărire în toată ţara – foarte discret.

La fiecare oră Nigel Cramer prezenta un raport comitetului COBRA, iar membrii acestuia trimiteau mai departe informaţia la departamentele lor. Langley îl autoriză pe Lou Collins, omul lor din Londra, să recunoască faptul că şi ei îşi puseseră în alertă toţi agenţii infiltraţi în diferitele grupări teroriste din Europa. Dar erau destul de puţini; serviciile de contraspionaj şi antiteroriste din toate ţările în care existau asemenea grupări ofereau şi ele tot sprijinul de care erau capabile. Urmărirea era de-a dreptul impresionantă, dar nu dăduse la iveală nici un fir – nu încă.

Iar răpitorii nu stabiliseră încă nici un contact. Imediat după răspândirea primelor informaţii în presă, toate liniile telefonice au fost bruiate; la Kidlington, la Scotland Yard, la ambasada

americană din Grosvenor Square, în toate birourile guvernamentale. A fost necesar să se angajeze personal suplimentar. Şi trebuie recunoscut un lucru – publicul britanic îşi dădea toată silinţa ca să fie de folos. Fiecare apel telefonic a fost verificat; aproape toate celelalte cercetări criminalistice au fost lăsate deoparte. Printre miile de apeluri telefonice existau farsori, excentrici, glumeţi, optimişti, încrezători, salutari şi pur şi simplu informatori.

Primul filtru îl reprezenta bariera operatorilor de la centrale; apoi miile de agenţi de poliţie care ascultau cu atenţie şi decideau dacă obiectul în formă de trabuc de pe cer era destul de important ca să fie adus la cunoştinţa primului-ministru în persoană. Trierea finală era efectuată de ofiţeri superiori de poliţie care îi interogau pe „posibili”. Printre aceştia se numărau şi doi şoferi care făceau curse de dimineaţă şi zăriseră furgoneta cea verde între Wheatley şi Stanton St. John. Dar totul se oprea la şopron.

Nigel Cramer avusese ocazia să rezolve destule cazuri la viaţa lui; începuse ca agent care făcea ronduri şi trecuse la activitatea de detectiv, în care avea o experienţă de treizeci de ani. Ştia că orice criminal lasă urme; ori de câte ori atingi un lucru, este imposibil să nu laşi o urmă cât de mică după tine. Un sticlete bun putea oricând să descopere urma aceea, mai ales cu ajutorul tehnologiei moderne, dacă se uita destul de atent. Dar asta presupunea timp, iar ei nu aveau deloc. Mai avusese de-a face cu asemenea cazuri presante, dar nici unul ca cel de faţă.

Şi mai ştia că, indiferent de toată tehnologia din lume, succesul unui detectiv depindea de noroc. Aproape întotdeauna, în fiecare caz există câte o descoperire datorată norocului – noroc pentru detectiv şi ghinion pentru criminal. Dacă se întâmpla invers – criminalul avea toate şansele să scape. Cu toate acestea, norocul ţi-l mai faci şi sigur, aşa că dădu ordin brigăzilor sale împrăştiate pe teren să nu treacă nimic cu vederea, absolut nimic, oricât de trăsnit sau de inutil ar fi părut. Dar, după douăzeci şi patru de ore, începu să-l bată gândul, la fel ca şi pe colegul lui din Valea Tamisei, că în acest caz rezolvarea n-avea să fie prea rapidă. Indivizii dispăruseră fără urme şi trebuia multă bătaie de cap ca să-i găsească.

Şi mai era şi celălalt factor – ostaticul. Că acesta era fiul Preşedintelui era o problemă politică, nu de poliţie. Băiatul unui grădinar era şi el tot o fiinţă omenească. Că erai în urmărirea

unora care fugiseră cu un sac de bani sau a altora care lăsaseră o crimă în urmă, tot la fel te îndreptai spre ţintă. Dar în cazul unui ostatic urmărirea trebuia făcută discret. Dacă băgai prea tare spaima în ei, uitau de banii şi de timpul învestit şi o luau la sănătoasa, lăsând în urma lor un cadavru. Era ceea ce Nigel Cramer aducea la cunoştinţa unui comitet sumbru, cu puţin înainte de miezul nopţii, ora Londrei. Cu o oră mai târziu, în Spania, David Weintraub ciocnea un pahar de vin cu Quinn. Cramer, poliţistul britanic, habar n-avea. Nu încă.

Scotland Yardul recunoaşte neoficial că are cu presa britanică relaţii mai bune decât lasă uneori să se vadă. În chestiile mărunte se calcă de multe ori reciproc pe nervi, dar când vine vorba de o problemă gravă cu adevărat, redactorii şi proprietarii, în faţa unei cereri serioase, de obicei se supun şi dau dovadă de reţinere. Gravă înseamnă atunci când e în pericol viaţa unui om sau securitatea naţională. Tocmai de aceea unele cazuri de răpire au putut fi rezolvate fără nici o publicitate, cu toate că redactorii cunoşteau cele mai multe detalii.

În cazul de faţă, din cauza unui tânăr reporter băgăreţ din Oxford, vulpea ieşise deja din vizuină şi presa britanică nu prea mai avea cum să rămână reţinută. Dar Sir Peter Imbert, comisarul, s-a întâlnit personal cu opt proprietari de ziare, douăzeci de redactori, şefii celor două posturi de televiziune şi ai celor douăsprezece posturi de radio. Argumentul invocat de el era că, indiferent de ceea ce ar fi publicat sau ar fi susţinut presa străină, existau cele mai multe şanse ca răpitorii, ascunşi pe undeva prin Marea Britanie, să asculte posturile de radio interne, să urmărească televiziunea locală şi să citească presa britanică. Le ceru prin urmare să nu dea publicităţii istorii aberante despre cum poliţia s-ar fi aflat pe urmele lor, pe punctul de a le ataca bârlogul. Era exact ce le trebuia ca să intre în panică, să-şi ucidă ostaticul şi să se facă nevăzuţi. Şi Imbert izbuti să le obţină consimţământul.

Mai era puţin până când zorii aveau să se reverse în Londra. Mult mai la sud, un VC2OA zbura deasupra Azorelor acoperite de beznă, îndreptându-se spre Washington.

Adevărul este că răpitorii *erau* ascunşi. După ce trecuse prin Buckingham cu o dimineaţă în urmă, automobilul Volvo ajunsese la intersecţia cu autostrada M.1 de la est de Milton Keynes, unde o cotise înspre sud, în direcţia Londrei, se amestecase în

torentul de metal care gonea spre capitală şi se pierduse printre camioane şi automobilele navetiştilor care se îndreptau spre sud venind de la locuinţele lor din Buckinghamshire, Bedfordshire şi Hertfordshire. La nord de Londra, Volvo o luase pe M.25, marea autostradă de centură care înconjoară Londra la o distanţă de 25 de mile de centrul oraşului. Din M.25 se desprind ca spiţele unei roţi arterele care unesc localităţile din provincie cu Londra.

Volvo se înscrisese în cele din urmă pe una din aceste spiţe şi, înainte de ora 10.00 dimineaţa se strecura în garajul unei case de pe şoseaua cu trei benzi din centrul unui orăşel aflat la nici patruzeci de mile în linie dreaptă de Scotland Yard. Casa era cât se poate de nimerită; nici atât de izolată încât să stârnească atenţia, dar nici atât de apropiată de alte case încât să poată fi spionată de vecini. Cu două mile înainte de a ajunge la ea, conducătorul bandei le ordonă celorlalţi trei să se lase jos pentru a nu fi zăriţi. Cei doi din spate se aşezară unul peste celălalt şi traseră o pătură peste ei. Oricine ar fi avut curiozitatea să se uite la maşină ar fi văzut un singur om la volan, îmbrăcat în costumul obişnuit al unui om de afaceri, cu barbă, care intra pe poarta propriei sale case şi pătrundea cu maşina în garaj.

Garajul putea fi deschis automat din maşină şi se închidea în acelaşi fel. De-abia după ce uşile garajului erau bine închise în spatele lor, le îngădui şeful şi complicilor să se ridice şi să se dea jos. Garajul era lipit de casă, cu care comunica direct printr-o uşă.

Cei patru bărbaţi îşi puseră din nou treningurile şi măştile negre şi deschiseră portbagajul. Simon Cormack era încă ameţit şi cu privirea tulbure. Strânse bine din pleoape, orbit de lumina puternică a lanternei. Până să apuce să vadă ceva, se trezi cu o glugă de serj negru trasă peste cap. N-apucă să-i zărească deloc pe cei care-l răpiseră.

Fu condus spre uşa de intrare în casă şi dus jos pe scări, la subsol, unde totul fusese pregătit mai dinainte; podeaua de ciment alb era curată, lumina din tavan ascunsă în spatele unui geam încasabil, patul cu cadru de oţel înfipt în podea, o găleată pentru nevoi acoperită cu un capac de plastic. În uşă era un vizor care se închidea pe dinafară, la fel ca şi cele două zăvoare de oţel.

Răpitorii nu se purtau brutal cu el; îl săltară pur şi simplu în pat iar uriaşul îl imobiliză în timp ce un altul îi strângea o cătuşă

în jurul gleznei, nu atât de strâns încât să-i producă gangrenă, suficient totuşi ca să nu-şi poată scoate piciorul din ea. Cealaltă cătuşă fu însă legată foarte strâns. Prin ea trecea un lanţ de oţel lung de trei metri. Celălalt capăt era deja legat de unul din picioarele patului. După ce terminară, îl lăsară acolo fără să îi adreseze nici un cuvânt, aşa cum aveau să facă de altfel, tot timpul.

Simon aşteptă timp de o jumătate de oră până să îndrăznească să îşi scoată gluga. Nu ştia dacă mai era cineva acolo, cu toate că auzise zgomotul uşii care se închidea şi a zăvoarelor trase. Avea mâinile libere, dar îşi scoase gluga cu foarte mare precauţie. Nu primi nici o lovitură, nu strigă nimeni la el. Când ajunse, în sfârşit, să şi-o dea jos, clipi orbit de lumină, aşteptă să i se acomodeze privirea şi începu să cerceteze locul în care se afla. Încă îi mai vuia tot capul. Îşi aduse aminte că, în timp ce alerga pe iarba moale, văzuse o furgonetă şi un bărbat care îi schimba o roată; două siluete îmbrăcate în negru se năpustiseră asupra lui, auzise un zgomot asurzitor de focuri de armă, apoi impactul, senzaţia de greutate a celor care îl acopereau şi iarba care-i intrase în gură.

Îşi mai amintea de uşile deschise ale furgonetei, cum încercase să strige, sfârşeala din trup, saltelele din furgonetă, bărbatul cel voinic care îl ţinea jos, ceva dulce şi aromat la gură şi apoi nimic. Până acum. Până la asta. Apoi înţelese. Odată cu înţelegerea, îl cuprinse spaima. Şi singurătatea, izolarea totală.

Încercă să fie curajos, dar ochii i se umplură de lacrimi care începură să i se scurgă pe obraji.

— Oh, tăticule, murmură el. Iartă-mă, tăticule. Ajută-mă.

Dacă Whitehallul avea probleme cu afluxul de telefoane şi întrebările presei, asupra Casei Albe presiunea era chiar de trei ori mai mare. Prima declaraţie despre evenimentele din preajma Londrei fusese dată publicităţii la ora 19.00, ora Londrei, iar Casa Albă fusese avertizată cu o oră mai devreme că aceasta n-avea cum să fie evitată. Dar la Washington nu era decât ora 14.00 şi mediile de informare americane au avut timp berechet ca să reacţioneze de-a dreptul frenetic.

Craig Lipton, secretarul de presă de la Casa Albă, petrecuse o oră împreună cu comitetul în Sala Cabinetului pentru a primi toate instrucţiunile în legătură cu declaraţia pe care urma să o facă. Din nefericire nu aveau decât prea puţine de declarat. Putea fi confirmată răpirea, precum şi moartea celor doi

însoţitori de la serviciul secret. Plus faptul că fiul Preşedintelui era un foarte bun atlet, specializat în alergările de cros şi că, la ora respectivă, tocmai făcea o cursă de antrenament.

Dar bineînţeles că toate acestea nu prea erau de nici un folos. Nu există discernământ mai strălucit decât acela al unui ziarist ofensat. Creighton Burbank, chiar dacă de acord că nu era cazul să îl critice pe Preşedinte sau să dea vina pe Simon, insistă hotărât asupra faptului că n-avea de gând să accepte ca Serviciul Secret să fie pus la zid pentru că eşuase în acţiunea de protecţie, atâta vreme cât el ceruse insistent să aibă mai mulţi oameni. Până la urmă s-a ajuns la un compromis care n-avea să amăgească pe nimeni.

Jim Donaldson sublinie şi el faptul că, în calitatea lui de Secretar de Stat, trebuia să menţină bunele relaţii cu Londra şi că, în orice caz, fricţiunile dintre cele două capitale nu numai că nu erau de nici un folos, dar puteau fi chiar foarte dăunătoare; şi insistă ca Lipton să scoată în evidenţă faptul că îşi pierduse viaţa şi un sergent al poliţiei britanice. Propunerea fu acceptată, dar corpul de presă de la Casa Albă n-avea să acorde, de altfel, nici o importanţă acestui amănunt.

Lipton veni să înfrunte presa dezlănţuită cu puţin după ora 16.00. Declaraţia era prezentată în direct la radio şi la televiziune. De îndată ce isprăvi se iscă un adevărat vacarm. Lipton se apără, invocând faptul că n-avea împuternicirea să răspundă la alte întrebări. Dar era ca şi cum o victimă din colosseumul roman le-ar fi argumentat leilor că nu era decât un biet creştin slab prăpădit. Vacarmul se intensifică. Multe întrebări s-au pierdut în acest vacarm, dar o bună parte au ajuns la urechile celor o sută de milioane de americani, unde şi-au sădit seminţele. Considera Casa Albă că britanicii erau cei vinovaţi? Ăă... păi, nu.. De ce nu? Nu erau ei cei care răspundeau de securitatea de acolo? Păi, da, dar... De ce fiul Preşedintelui era păzit numai de doi oameni? Şi ce căuta să alerge într-un ţinut atât de pustiu? Era adevărat că Creighton Burbank şi-a dat demisia? S-a primit deja un comunicat din partea răpitorilor? La această întrebare, purtătorul de cuvânt putu să răspundă uşurat că nu, dar deja fusese împins să-şi depăşească limitele misiunii. Era, de fapt, ceea ce şi urmăreau reporterii, care puteau să-l miroasă pe un purtător de cuvânt debusolat ca pe o bucată de brânză.

Lipton izbuti în sfârşit să se retragă în culise, scăldat în

sudoare şi hotărât să se întoarcă imediat acasă la Grand Rapids. Prestigiul activităţii de la Casa Albă se topea cu repeziciune. Comentatorii şi autorii articolelor de fond aveau să spună tot ce voiau ei, indiferent de răspunsurile date de Lipton la întrebările lor. Până la căderea nopţii, tonul presei ajunsese treptat tot mai ostil Marii Britanii.

La ambasada britanică de pe Massachusetts Avenue, ataşatul de presă, care auzise şi el de CAG, făcu la rândul lui o declaraţie publică în care, exprimând şocul şi consternarea ţării sale în faţa celor întâmplate, introduse discret două idei. Că poliţia din Valea Tamisei jucase un rol secundar la cererea expresă a americanilor şi că sergentul Dunn era singurul care reuşise să tragă de două ori în răpitori, pierzându-şi viaţa în această acţiune. Nu era ceea ce urmărise dar avu efect. Şi îl făcu pe Creighton Burbank să spumege de mânie. Ştiau amândoi că cererea, ba chiar insistenţa, ca britanicii să rămână pe planul al doilea era a lui Simon Cormack, prin intermediul părintelui său, dar n-aveau cum să o recunoască în public.

Grupul de depăşire a crizei, profesioniştii, se întâlniră în cursul zilei în Sala Operativă de la subsol, supraveghind fluxul de informaţii care le sosea de la COBRA din Londra şi raportând mai sus ce şi când considerau necesar. Agenţia Naţională de Securitate supraveghea deja toate comunicaţiile telefonice spre şi dinspre Marea Britanie la cazul că răpitorii ar fi transmis un apel prin satelit. Experţii comportamentali ai FBI-ului de la Quantico întocmiseră o listă cu psihoportretele răpitorilor de până atunci şi un meniu cu ceea ce puteau să facă sau nu răpitorii lui Simon Cormack, precum şi o serie de liste cu acţiuni permise sau interzise pentru autorităţile americane. Cei de la Quantico erau convinşi că urma să se facă apel la serviciile lor şi că avea să fie trimişi masiv la Londra; întârzierea îi nedumerea şi nici nu le trecea prin cap că nu aveau nici un fel de experienţă în Europa.

În Sala Cabinetului, comitetul trăia cu nervi, cafea şi tablete antiacide. Era prima criză majoră din timpul mandatului şi aceşti politicieni de vârstă mijlocie învăţau pe pielea lor prima regulă de depăşire a unei crize. Avea să-i coste multe ore de nesomn, aşa că erau obligaţi să doarmă pe apucate. Membrii Cabinetului erau în picioare de la ora patru dimineaţa şi nu apucaseră să ajungă încă la culcare nici până la miezul nopţii.

La ora aceea, VC20A se afla deasupra Atlanticului, cu mult

mai la vest de Azore, la trei ore de scăderea altitudinii de zbor şi la patru ore de aterizare. În spaţiosul compartiment din spatele avionului, cei doi veterani, Weintraub şi Quinn, prindeau câteva ore de somn. Rămaşi departe în urma lor, cei trei membri ai echipajului care adusese supersonicul în Spania dormeau şi ei; nava era adusă înapoi de echipajul „din culise”.

Cei aflaţi în Sala Cabinetului scotoceau prin dosarul celui care se numea Quinn, alcătuit pe baza informaţiilor de la Langley, cu adăugiri de la Pentagon. Născut la o fermă din Delaware, scria acolo; îşi pierduse mama la vârsta de zece ani; avea acuma patruzeci şi şase. Intrase la infanterie la optsprezece ani. În 1963, după doi ani se transferase la Forţele Speciale şi plecase după patru luni în Vietnam, unde rămăsese cinci ani.

— Se pare că nu-şi foloseşte niciodată numele mic, se plânse Hubert Reed. Zice aici că şi intimii îi spun tot Quinn. Quinn şi atâta tot. Ciudat.

— Este el însuşi ciudat, observă Bill Walters, care citise cu câteva pagini mai departe. Mai scrie aici că urăşte violenţa.

— Nu-i nimic ciudat în asta. Îl contrazise Jim Donaldson. Şi eu urăsc violenţa.

Spre deosebire de predecesorul său de la Departamentul de Stat, George Schultz, renumit pentru că lăsa să-i scape din când în când câte un cuvânt din trei litere, Jim Donaldson era un om de o pedanterie excesivă, caracteristică ce-l făcuse de multe ori ţinta scârbită a glumelor lui Michael Odell.

Slab şi osos, mai înalt şi decât John Cormack, arăta ca un flamingo în drum spre o înmormântare şi nu îl văzuse nimeni decât în costum complet gri-mangal, cu ceas de buzunar cu lanţ de aur şi cu guler tare de culoare albă. Odell făcea uz în mod deliberat de diferitele funcţii ale trupului ori de câte ori voia să-l ia în zeflemea pe astringentul avocat din New Hampshire; şi la fiecare menţiune de genul acesta, nasul subţire al lui Donaldson se strâmba cu dezgust. Atitudinea sa faţă de violenţă era asemănătoare cu dezgustul faţă de grosolănie.

— Da, îl aprobă Walters, dar n-ai citit pagina optsprezece.

Donaldson începu să citească, la fel şi Michael Odell. Vicepreşedintele fluieră mirat.

— A făcut el *asta?* se interesă el. Păi, tipului ar fi trebuit să i se dea Medalia Congresului.

— Pentru Medalia Congresului e nevoie de martori, sublinie

Walters. După cum vezi, după înfruntarea asta de pe Mekong n-au mai rămas în viaţă decât doi, iar Quinn l-a dus pe celălalt în spinare cale de patruzeci de mile. Şi după aceea individul a murit de pe urma rănilor căpătate, la spitalul militar CMSUA.

— Totuşi, interveni voios Hubert Reed, a izbutit să ia o Stea de argint, două de bronz şi cinci Inimi purpurii. De parcă ar fi fost o mare distracţie să ajungi rănit ca să primeşti mai multe fireturi.

— Cu medaliile de campanie, individul trebuie să aibă vreo patru rânduri, reflectă Odell. Nu spune cum s-a întâlnit cu Weintraub.

Era adevărat. Weintraub avea acum cincizeci şi patru de ani, cu opt mai mult decât Quinn. Intrase la CIA la douăzeci şi patru, imediat după absolvirea colegiului în 1961, îşi făcuse instrucţia la Fermă – porecla pentru Camp Peary de la fluviul York din Virginia – şi ajunsese în Vietnam ca ofiţer regional GS-12 în 1965, cam în aceeaşi perioadă când tânărul Beretă Verde cu numele de Quinn sosea la Fort Bragg.

În 1961 şi 1962, zece brigăzi de prima mână ale Forţelor Speciale ale Statelor Unite fuseseră desfăşurate în provincia Darlac, unde construiseră sate strategice şi fortificate împreună cu ţăranii, făcând uz de teoria „locului uns” elaborată de britanici pentru a învinge guerilele comuniste din Malaezia: lipsirea teroriştilor de sprijinul local, provizii, alimente, case sigure, informaţii şi bani. Americanii numeau această politică „pentru inimă şi minte”. Sub îndrumarea forţelor speciale, dăduse roade.

În 1963 venise la putere Lyndon Johnson. Armata, care susţinea că forţele speciale trebuiau să fie sub controlul lor, *nu* al celor de la CIA, câştigase disputa. A fost sfârşitul politicii pentru inimă şi minte, deşi mai aveau să treacă încă doi ani până la prăbuşirea ei definitivă. Weintraub şi Quinn se întâlniseră în cursul acestor ultimi doi ani. Agentul CIA se ocupa de strângerea informaţiilor despre Vietcong, folosindu-se de pricepere şi abilitate pentru că ura metodele unor indivizi ca Irving Moss (pe care nu avea să aibă ocazia să-l întâlnească, fiind în zone diferite din Vietnam), cu toate că ştia că erau uneori folosite în cadrul programului Phoenix, în cadrul căruia lucra şi el.

Forţele speciale erau tot mai mult retrase din programul de la sate pentru a fi trimise în misiuni de descoperire şi nimicire în

adâncul junglei. Cei doi se întâlniseră la o bere într-un bar; Quinn avea douăzeci şi unu de ani şi se afla în ’Nam de un an. Cei doi descoperiseră că împărtăşeau convingerea comună că înaltul comandament al armatei nu avea cum să câştige războiul doar cu artileria pe care o pompa în el. Weintraub constatase că îi plăcea foarte mult tânărul soldat neînfricat. E drept că era un autodidact, dar avea o minte de mâna întâi şi învăţase singur să vorbească fluent vietnameza, lucru rar printre soldaţi. Cei doi păstraseră legătura. Ultima oară Weintraub îl văzuse pe Quinn în timpul atacului de la Son Tay.

— Zice aici că tipul a fost la Son Tay, spuse Michael Odell. Afurisitul!

— Cu un dosar ca ăsta, mă întreb de ce n-a ajuns niciodată ofiţer, îşi exprimă nedumerirea Morton Stannard. Sunt destui în Pentagon cu aceleaşi decoraţii din ’Nam, dar care au urcat în grad la prima ocazie.

David Weintraub ar fi putut să-l lămurească, dar mai avea încă şaizeci de minute până să aterizeze. După preluarea controlului asupra forţelor speciale, militarii de carieră – care urau F.S. Pentru că nu-i puteau înţelege – au început să le reducă rolul treptat, pe parcursul celor şase ani în 1970, transferând tot mai mult programul pentru inimă şi minte, ca şi misiunile de descoperire şi nimicire, către ARVN-ul sud-vietnamez – cu rezultate catastrofale.

Cu toate acestea, Beretele Verzi îşi continuau activitatea, încercând să combată Vietcongul prin viclenie şi incursiuni pe ascuns, nu prin bombardamente masive şi defoliere, care nu făceau decât să alimenteze Vietcongul cu recruţi. Aveau proiecte ca Omega, Sigma, Delta şi Blackjack. Quinn era la Delta, comandată de „Charlie atacatorul” Beckwith care, mai târziu, în 1977, avea să înfiinţeze Forţa Delta de la Fort Bragg şi să-l implore pe Quinn să părăsească Parisul şi să revină în cadrul armatei.

Din nefericire, Quinn considera ordinele drept nişte cereri. Pe care uneori nu putea să le accepte. Şi prefera să acţioneze de capul lui. Nici una din aceste atitudini nu constituia o bună recomandare pentru a promova în grad. Ajunsese caporal după şase luni, sergent după zece. Apoi iarăşi soldat simplu şi iar sergent şi iar soldat... Cariera lui era ca un hopa-mitică.

— Cred că avem răspunsul la întrebarea ta, Morton, observă Odell, chiar aici.. Afacerea de după Son Tay. Începu să

chicotească. Tipul i-a rupt falca unui general.

Grupa 5 a Forţelor Speciale a fost definitiv retrasă din Vietnam la 31 decembrie 1970, cu trei ani înaintea retragerii masive a militarilor, inclusiv a colonelului Easterhouse şi cu cinci ani înainte de jenanta evacuare via acoperişul ambasadei a ultimilor americani din Vietnam. Son Tay avusese loc în noiembrie 1970.

Se primiseră informaţii că o serie de prizonieri de război americani erau deţinuţi în închisoarea de la Son Tay, aliată la douăzeci şi patru de mile de Hanoi. Se luase hotărârea de a trimite Forţele Speciale pentru a-i scoate de acolo. Era o acţiune deosebit de complexă şi îndrăzneaţă. Cei cincizeci şi opt de voluntari veneau de la Fort Bragg, Carolina de Nord, via baza militară aeriană de la Englin din Florida, ca să-şi facă instrucţia în junglă. Toţi în afară de unul: aveau nevoie de cineva care vorbea fluent vietnameza. Weintraub, care participa la acţiune din partea spionajului, le spusese că ştia el pe cineva. Quinn se alăturase celorlalţi în Thailanda, de unde veniseră împreună cu avionul.

Acţiunea era comandată de colonelul Arthur „Taurul” Simons, dar grupa de atac ce avea să intre în închisoare era condusă de căpitanul Dick Meadows. Quinn făcea parte din ea. La câteva secunde după aterizare, află de la un paznic nord-vietnamez uluit că americanii fuseseră mutaţi – cu două săptămâni mai înainte. Membrii F.S. Reveniseră nevătămaţi, doar cu câteva răni superficiale.

Întors la bază, Quinn îl făcuse albie de porci pe Weintraub pentru informaţiile sub orice critică. Agentul CIA protestase că oamenii lui aflaseră de mutare şi acest lucru îi fusese comunicat comandantului. Quinn intrase în clubul ofiţerilor, se dusese direct la bar şi îi rupsese falca generalului. Totul fusese, bineînţeles, muşamalizat. Un bun avocat al apărării poate face praf orice carieră cu un asemenea argument. Quinn a fost retrogradat la simplu soldat – din nou – şi s-a întors acasă împreună cu toţi ceilalţi. După o săptămână îşi dădea demisia din armată şi se angaja la asigurări.

— Omul ăsta e un rebel, observă scârbit Secretarul de stat în timp ce închidea dosarul. E un singuratic, un nonconformist şi un violent. Cred că am făcut o greşeală cu el.

— Dar are şi o reputaţie de neegalat în negocierile pentru eliberarea ostaticilor, îl contrazise procurorul general. Zice aici

că e capabil de îndemânare şi subtilitate în tratativele cu răpitorii. Paisprezece cazuri încununate de succes în Irlanda, Franţa, Olanda, Germania şi Italia. Pe care le-a rezolvat direct sau în calitate de consilier.

— Tot ce ne trebuie nouă, zise Odell, este ca să ni-l aducă întreg pe Simon Cormack. Pe mine nu mă interesează nici dacă se ia la harţă cu generalii, nici dacă fute oi.

— Te rog, îl imploră Donaldson. Apropo, că am uitat. De ce s-a lăsat de treaba asta?

— S-a retras, zise Brad Johnson.. Ceva în legătură cu o fetiţă care a fost omorâtă în Sicilia acum trei ani. Şi-a luat toţi banii şi-a încasat poliţa de asigurare pe viaţă şi şi-a cumpărat un teren în sudul Spaniei.

Un adjunct de la centrul de comunicaţii îşi vârî capul pe uşă. Era ora patru dimineaţa; trecuseră douăzeci şi patru de ore de când fuseseră treziţi cu toţii.

— Weintraub tocmai a aterizat la Andrews cu însoţitorul lui, îi anunţă el.

— Aduceţi-i aici fără întârziere, îi ordonă Odell şi chemaţi-i şi pe directorul de la Anchetări Penale, directorul FBI şi domnul Kelly să vină împreună cu ei.

Quinn era îmbrăcat tot cu hainele cu care plecase din Spania. Din cauza frigului îşi mai pusese şi un pulover scos din sac. Pantalonii negri ai unicului său costum erau numai buni ca să meargă la biserică în Alcantara del Rio, pentru că în satele din Andaluzia ţăranii încă mai merg la biserică îmbrăcaţi în negru. Dar erau groaznic de şifonaţi. Trecuse multă vreme de când puloverul văzuse zile mai bune şi barba îi era nerasă de trei zile.

Cu toată lipsa de somn, membrii comitetului arătau cu mult mai bine. De acasă li se aduseseră haine de schimb, lenjerie de corp, cămăşi proaspăt călcate şi costume, iar alături aveau la dispoziţie săli de baie unde puteau să-şi facă toaleta. Weintraub nu făcuse nici o escală de la Andrews la Casa Albă; Quinn arăta ca o lepădătură din banda dezmoşteniţilor.

Weintraub pătrunse primul în încăpere, se dădu la o parte ca să-i facă loc lui Quinn şi apoi închise uşa. Oficialităţile din Washington se uitau la Quinn în tăcere.

Bărbatul cel înalt se îndreptă fără vorbă către fotoliul de la capătul mesei, se aşeză în el fără să fie invitat şi anunţă simplu:

— Eu sunt Quinn.

Vicepreşedintele Odell îşi drese vocea.

— Domnule Quinn, te-am invitat aici pentru că ne gândim să-ţi cerem să accepţi misiunea de a negocia cu bine eliberarea lui Simon Cormack.

Quinn clătină din cap. Îşi închipuise doar că nu l-au invitat acolo ca să discute despre fotbal.

— Aveţi la dispoziţie situaţia la zi a celor ce se întâmplă la Londra? întrebă el.

Membrii comitetului răsuflară uşuraţi văzând că acesta intrase în subiect atât de rapid. Brad Johnson îi întinse un telex pe care Quinn îl studie în tăcere.

— Cafea, domnule Quinn? îl întrebă Hubert Reed.

În mod normal, miniştrii de finanţe nu servesc chiar ei cafeaua, dar Reed se sculă de la masă şi se îndreptă spre ibricul de pe măsuţa de lângă perete. Se consumase deja cafea în cantităţi industriale.

— Neagră, spuse Quinn continuându-şi lectura. Nu v-au contactat încă?

Nu mai era nevoie să spună cine.

— Nu, îi răspunse Odell. Tăcere deplină. Au existat, bineînţeles, sute de telefoane false. O parte în Anglia. Numai la Washington am primit deja o mie şapte sute de apeluri. E o mană cerească pentru toţi ţăcăniţii.

Quinn continuă să citească. Weintraub îi povestise cazul în linii mari în timpul zborului. Acum se punea doar la curent cu ultimele evenimente. Care erau întristător de puţine.

— Domnule Quinn, aveţi cumva idee cine ar fi putut să comită treaba asta? îl întrebă Donaldson.

Quinn îşi ridică privirea.

— Domnilor, există patru tipuri de răpitori. Numai atât. Cei care ne-ar avantaja pe noi cel mai mult sunt amatorii. Aceştia nu sunt buni planificatori. Chiar dacă reuşesc să ducă la bun sfârşit operaţiunea de răpire, lasă întotdeauna urme. De obicei sunt depistaţi cu uşurinţă. Le lipseşte sângele rece, ceea ce poate fi periculos. În mod obişnuit, echipele de eliberare a ostaticilor le iau urma, îi păcălesc şi reuşesc să recupereze ostaticii teferi. Dar în cazul nostru nu e vorba de amatori.

Nu-l contrazise nimeni. Îl urmăreau cu toţii cu cea mai mare atenţie.

— Cei mai periculoşi sunt maniacii – cei de genul bandei lui

Manson. Inabordabili, ilogici. Nu doresc nici o recompensă materială; ucid din pură plăcere. Partea bună este că oamenii noştri nu par să fie maniaci. Pregătirile sunt prea meticuloase şi execuţia prea precisă.

— Dar celelalte două tipuri? întrebă Bill Walters.

— Dintre celelalte două tipuri, cei mai periculoşi sunt fanaticii, politici sau religioşi. Cererile lor sunt uneori imposibil de satisfăcut – practic. Aceştia caută gloria, publicitatea – mai presus de orice. Luptă pentru o Cauză. O parte din ei sunt gata să-şi dea şi viaţa pentru ea; şi toţi sunt gata de crimă. Pentru noi se prea poate ca această Cauză a lor să pară o simplă aberaţie. Nu însă şi pentru ei. Şi nu sunt proşti deloc – doar plini de ură împotriva Societăţii şi, deci şi a victimei, care face parte din ea. Fanaticii omoară ca să facă un gest, nu pentru ca să se apere.

— Care e cel de-al patrulea tip? voi să ştie Morton Stannard.

— Criminalii profesionişti, îi răspunse Quinn fără nici o ezitare. Aceştia vor bani – asta-i cel mai uşor. Pentru ei ostaticul reprezintă o investiţie. Şi nu sunt dispuşi să-şi distrugă investiţia cu prea multă uşurinţă.

— Dar oamenii *aceştia?* întrebă Odell.

— Oricine ar fi ei, au un mare dezavantaj, care poate să fie ori în favoarea, ori în defavoarea noastră. Guerilele din America Centrală şi de Sud, Mafia din Sicilia, Camorra din Calabria, muntenii din Sardinia sau Hezbollah din sudul Beirutului – acţionează cu toţii la ei acasă, unde se simt în siguranţă. Ei nu ucid, pentru că nu au nici o grabă. Pot să reziste o veşnicie. Dar oamenii noştri sunt ascunşi în Marea Britanie; un mediu foarte ostil – pentru ei. Aşa că sunt deja în tensiune. Vor dori să încheie afacerea cât mai repede şi să şteargă putina, ceea ce este foarte bine. Dar dacă sunt mânaţi de teama unei descoperiri iminente, pot să renunţe şi să îşi ia tălpăşiţa. Lăsând în urma lor un trup neînsufleţit, ceea ce este foarte rău.

— Sunteţi dispus să negociaţi cu ei? îl întrebă Reed.

— Dacă e posibil. Dacă au să intre în contact, tot trebuie s-o facă cineva.

— Mi se întoarce stomacul pe dos la gândul de a plăti bani unor lepădături ca astea, zise Philip Kelly de la Departamentul de Investiţii în Criminalistică al FBI-ului. Oamenii ajung la Birou din locuri diferite. Kelly venea de la departamentul poliţiei din New York.

— Criminalii profesionişti sunt mai îndurători decât fanaticii?

întrebă Brad Johnson.

— Nici un răpitor nu e îndurător, îi răspunse Quinn scurt. E cea mai murdară dintre crime. Să sperăm că sunt destul de lacomi.

Michael Odell aruncă o privire spre colegii lui, care încuviinţară cu toţii printr-o clătinare a capului.

— Domnule Quinn, vreţi să încercaţi să negociaţi eliberarea băiatului?

— Presupunând că cei care l-au răpit au să ne contacteze, da. Cu anumite condiţii.

— Bineînţeles. Să le auzim.

— Eu nu lucrez pentru guvernul SUA. Vom colabora în toate acţiunile, dar eu lucrez pentru părinţi. Numai pentru ei.

— De acord.

— Am să acţionez de la Londra, nu de aici. E prea departe. Fără amănunte în presă, fără publicitate, fără tămbălău. O să am apartamentul meu şi telefoanele necesare. Şi o să am întâietate în procesul de negociere – şi asta trebuie convenit cu Londra. N-am chef de nici o dispută cu Scotland Yardul.

Odell îi aruncă o privire Secretarului de stat.

— Cred că o să reuşim să convingem guvernul britanic să-şi dea acordul, spuse Donaldson. Ei au să aibă întâietate la cercetările judiciare, care vor continua în paralel cu negocierile directe. Altceva?

— Voi acţiona cum consider eu de cuviinţă şi voi lua personal hotărâri asupra modului de a trata cu respectivii. S-ar putea să fie necesar să dăm nişte bani în schimb. Trebuie să-mi fie puşi la dispoziţie. Sarcina mea este să aduc înapoi băiatul. Asta-i tot. După ce au să-l elibereze, sunteţi liberi să-i urmăriţi până la capătul pământului.

— Oho, asta o să şi facem, zise Kelly cu o voce ameninţătoare.

— În privinţa banilor nu-i nici o problemă, spuse Hubert Reed. Înţelegeţi că nu există nici o limită financiară pentru ceea ce va trebui să plătim.

Quinn rămase tăcut, deşi îşi dădea seama că a le spune aşa ceva răpitorilor era cea mai proastă dintre metode.

— Nu vreau nici o îmbulzeală, nici o urmărire, nici un fel de iniţiative particulare. Şi, înainte de a pleca, vreau să mă întâlnesc cu Preşedintele Cormack, între patru ochi.

— Dar e vorba de Preşedintele Statelor Unite, exclamă Lee Alexander de la CIA.

— Care este părintele ostaticului, îi răspunse Quinn. Trebuie să aflu nişte amănunte despre Simon Cormack pe care numai el poate să mi le dea.

— Este foarte deznădăjduit, spuse Odell. Nu se poate să-l laşi în pace?

— După experienţa mea, părinţii simt întotdeauna nevoia de a vorbi cu cineva, fie el şi un străin. Aveţi încredere în mine.

Chiar în momentul în care pronunţa aceste cuvinte, Quinn îşi dădu seama că nu era nici o speranţă pentru aşa ceva.

Odell oftă.

— Am să văd ce pot să fac. Jim, vrei să lămureşti tu totul cu Londra? Anunţă-i de sosirea lui Quinn. Spune-le ce doreşte dumnealui. Şi trebuie să îi facă cineva rost de nişte haine. Domnule Quinn, vreţi să folosiţi toaleta de la capătul holului ca să vă înviorаţi? Eu o să vorbesc cu Preşedintele. Cum se poate ajunge cel mai rapid la Londra?

— Cu Concordul care pleacă de la Dulles peste trei ore, îi răspunse Weintraub fără ezitare.

— Reţineţi un loc în el, spuse Odell şi se ridică în picioare.

Ceilalţi îi urmară exemplul.

La ora 10.00 dimineaţa, Nigel Cramer prezenta ultimele noutăţi comitetului COBRA de la Whitehall. Centrul de înmatriculare a vehiculelor şi a şoferilor din Swansea făcuse o descoperire. Un individ care purta acelaşi nume ca şi fostul proprietar al Tranzitului cumpărase şi înscrisese în circulaţie o altă furgonetă, o Sherpa, cu o lună în urmă. De data aceasta exista o adresă, în Leicester. Comandantul Williams, şeful OS 13 şi anchetatorul oficial, era deja pe drum cu un elicopter al poliţiei. Dacă individul nu mai avea Tranzitul însemna că îl vânduse altcuiva. Nu se înregistrase nici o reclamaţie că ar fi fost furat.

După conferinţă, Sir Harry Marriott îl luă deoparte pe Cramer.

— Washingtonul vrea să conducă negocierile, dacă au să aibă loc, îi spuse el. Îşi trimit un om aici în acest scop.

— Domnule ministru de interne, trebuie să insist ca Met-ul să aibă întâietate în toate domeniile, îi spuse Cramer. Vreau să utilizez doi oameni de la divizia informaţiilor în criminalistică ca negociatori. Aici nu-i teritoriu american.

— Regret, îi răspunse Sir Harry. Trebuie să te contrazic în chestia asta. Am stabilit deja cu Downing Street. Dacă aşa vor

ei, opinia este că trebuie să-i lăsăm să facă cum vor.

Cramer era jignit, dar apucase deja să-şi exprime protestul. Pierderea iniţiativei în cadrul negocierilor îl determina pur şi simplu să fie şi mai hotărât să rezolve răpirea, descoperindu-i pe cei care o comiseseră pe baza activităţii detectivilor poliţiei.

— Îmi permiteţi să vă întreb cine-i omul lor, domnule ministru de interne?

— După cât se pare, e un individ cu numele de Quinn.

— Quinn?

— Da. Ai auzit de el?

— Sigur că da, domnule ministru de interne. A lucrat la o firmă de la Lloyd's. Credeam că s-a retras.

— Păi, Washingtonul zice că a revenit. E bun?

— Extrem de bun. Are o reputaţie excelentă în cinci ţări, inclusiv în Irlanda. Cu ocazia respectivă l-am şi cunoscut. Victima era un cetăţean britanic, un om de afaceri pe care au pus mâna nişte ticăloşi de la Armata Irlandeză.

Cramer simţi că i se lua o piatră de pe inimă. Se temuse că era vorba de cine ştie ce teoretician comportamentalist care ar fi fost uluit să descopere că englezii îşi conduceau maşinile pe partea stângă.

— Splendid, exclamă Sir Harry. Deci, cred că putem să îi aprobăm elegant în punctul acesta. Colaborarea noastră totală, în regulă?

Ministrul de interne, care auzise şi el de sistemul de detectare CAG – deşi ar fi pronunţat şi scris primul cuvânt „cur" – nu-i displăcea deloc cererea Washingtonului. La urma urmelor, dacă ar fi dat ceva greş...

Quinn fu poftit în biroul personal de la etajul doi al Locuinţei executive la o oră după ce plecase din Sala Cabinetului. Odell îl condusese personal, nu printre tufele de ilice şi buxuşi din Grădina Trandafirilor, ci prin coridorul de la subsol care, la capătul unei scări, dădea în coridorul de la parterul locuinţei. În prezent asupra grădinii erau aţintite obiectivele camerelor de luat vederi de la distanţă Long Tom, care puteau filma chiar şi de la o depărtare de o jumătate de milă.

Preşedintele Cormack era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă şi arăta palid şi obosit, încordarea nervoasă fiind vizibilă în cutele de sub gură şi pungile de sub ochi. După ce dădu mâna, îi făcu un semn vicepreşedintelui şi acesta se retrase.

Îi arătă lui Quinn un scaun iar el se aşeză la locul său obişnuit din spatele biroului. Un mecanism de apărare care forma o barieră şi nu îl lăsa să se încovoaie. Era gata să vorbească, dar Quinn îi luă vorba din gură.

— Cum se simte doamna Cormack?

Nu „Prima doamnă”. Simplu! Doamna Cormack, soţia lui. Era uluit.

— Oh, doarme. A fost un şoc îngrozitor pentru ea. E sub efectul sedativelor. Făcu o pauză. Aţi mai trecut prin aşa ceva, domnule Quinn?

— De mai multe ori, domnule.

— Ei bine, după cum vezi, în spatele pompei şi al ceremonialului nu se află decât un om, un om îngrijorat.

— Da, domnule, ştiu. Povestiţi-mi despre Simon, vă rog.

— Simon? Ce să-ţi povestesc despre el?

— Cum arată. Cum ar reacţiona la... la chestia asta. De ce l-aţi avut la o vârstă atât de înaintată?

Nu exista nimeni la Casa Albă care să fi avut curajul să-i pună o asemenea întrebare. John Cormack se uită peste birou. Era foarte înalt, dar omul ăsta era cât el, cam de 1,85 în. Costum gri deschis, cravată în dungi, cămaşă albă – toate împrumutate, dar Preşedintele nu avea de unde să ştie. Proaspăt ras, puternic bronzat. Un chip colţuros, ochi calmi cenuşii, un aer de forţă şi de răbdare.

— Aşa de târziu? Păi, habar n-am. M-am căsătorit la treizeci de ani; Myra avea douăzeci şi unu. Eram profesor pe vremea aceea. Ne-am gândit că aveam să facem copii peste doi sau trei ani. Dar nu s-a întâmplat aşa. Am aşteptat. Doctorii ziceau că nu există nici un motiv... Apoi, după zece ani de căsnicie, a apărut Simon. Eu aveam atunci patruzeci de ani, Myra treizeci şi unu. Nu a fost decât acest unic copil... doar Simon.

— Îl iubiţi foarte mult, nu-i aşa?

Preşedintele Cormack se uită surprins la Quinn. Întrebarea era atât de neaşteptată. Ştia că Odell era complet înstrăinat de cele două odrasle ale sale, ajunse la vârsta maturităţii, dar nu-i trecuse niciodată prin cap să se gândească ce mult îşi iubea el băiatul. Se ridică, ocoli biroul şi veni să se aşeze pe un scaun cu spătar, mult mai aproape de Quinn.

— Domnule Quinn, e ca soarele şi ca luna pentru mine – pentru amândoi. Adu-mi-l înapoi.

— Povestiţi-mi despre el în copilărie, când era foarte mic.

Preşedintele sări în sus.

— Am o poză, exclamă el triumfător.

Se îndreptă spre un scrin, de unde se întoarse cu o poză înrămată, în care se vedea un prichindel voinic de vreo patru sau cinci ani, în chiloţi de baie şi cu o găletuşă şi o lopăţică în mână. Un părinte mândru stătea ghemuit, zâmbind în spatele său.

— Asta era la Nantucket în ’75. De-abia fusesem ales deputat de New Haven.

— Povestiţi-mi despre Nantucket, îl îndemnă Quinn cu blândeţe.

Preşedintele Cormack îi vorbi cale de o oră. Se vedea că îi făcea bine. Când Quinn se ridică gata să-şi ia rămas-bun, Cormack scrise în grabă un număr pe o foaie de hârtie şi i-o întinse..

— Acesta este numărul meu particular de telefon. Nu-l au decât foarte puţini oameni. Orice apel ajunge direct la mine, la orice oră din zi sau din noapte. Îi întinse mâna. Noroc, domnule Quinn. Dumnezeu să te însoţească.

Încerca să-şi păstreze sângele rece. Quinn dădu din cap şi plecă repede. Mai văzuse şi altă dată efectul, efectul acela înspăimântător.

În vreme ce Quinn mai era încă în baie, Philip Kelly se întorcea la Clădirea J. Edgar Hoover, unde ştia că îl aşteaptă locţiitorul directorului adjunct al DIC. Aveau amândoi multe trăsături comune, de aceea şi insistase pentru numirea lui Brown.

Directorul adjunct era deja în biroul lui Kelly, adâncit în lectura dosarului lui Quinn. Kelly îi făcu un semn cu capul în timp ce se aşeza.

— Aşadar, ăsta-i omul nostru forte. Ce zici de el?

— A fost destul de viteaz în luptă, recunoscu Brown. În rest, mare şmecher. Cam singurul lucru care-mi place la el e numele.

— Ei bine, l-au pus acolo peste capul Biroului. Don Edmonds n-a avut nici o obiecţie. Pesemne că-şi face planul că dacă iese prost... Pe scurt, imbecilii care au făcut treaba asta au încălcat cel puţin trei statute ale SUA. Biroul are jurisdicţie chiar dacă s-a întâmplat în Marea Britanie. Şi nu vreau ca nebunul ăsta să acţioneze de capul lui, fără nici o supraveghere, oricât ar susţine cineva altfel.

— Chiar aşa, îl aprobă Brown.

— Omul Biroului de la Londra, Patrick Seymour – îl cunoşti?

— Am auzit de el, bodogăni Brown. Am auzit că-i la cataramă cu britonii. Chiar cam prea la cataramă.

Kevin Brown venea de la poliţia din Boston, era irlandez ca şi Kelly şi admiraţia faţă de Marea Britanie şi de britanici putea să îi încapă toată pe o marcă poştală şi să îi mai şi rămână loc berechet. Nu că ar fi simpatizat cu Armata Republicană Irlandeză; pusese mâna pe doi traficanţi de arme care făceau afaceri cu A.R.I. Şi i-ar fi băgat cu siguranţă la zdup dacă nu intervenea tribunalul.

Era un ofiţer de poliţie de modă veche, care nu stătea la nici o discuţie cu infractorii, de orice natură ar fi fost ei. Şi îşi mai amintea şi acum de poveştile bunicii – în copilăria pe care şi-o petrecuse în mahalalele Bostonului, despre oamenii care muriseră înverziţi la gură de iarba mâncată în timpul foametei din 1848 şi despre spânzurătorile şi împuşcările din 1916. Se gândea la Irlanda, ţară pe care nu o vizitase niciodată, ca la un ţinut înceţoşat, cu dulci coline înverzite, însufleţit de scripcari şi cântăreţi, prin care hălăduiau şi compuneau inspiraţi poeţi ca Yeats şi O'Faolain. Ştia că Dublinul era plin de băruleţe primitoare, în care oamenii paşnici stăteau la o halbă de bere pe lângă focurile de turbă, adânciţi în lectura operelor lui Joyce şi O'Casey.

Auzise că Dublinul avea cel mai mare consum de droguri în rândurile tineretului din toate ţările din Europa, dar era convins că nu era decât propaganda Londrei. Îi ascultase pe primii-miniştri irlandezi veniţi în vizită în America cerând insistent să nu mai fie finanţată A.R.I. Foarte bine, fiecare era liber să aibă propriile sale păreri. Cum şi el şi le avea pe ale lui. Faptul că se ocupa de stârpirea infractorilor nu însemna că trebuia să-i şi iubească pe cei pe care îi considerase întotdeauna drept împilătorii de veacuri ai pământului strămoşilor săi. De cealaltă parte a biroului, Kelly ajunsese la o decizie.

— Seymour e un apropiat al lui Buck Revell, dar Revell e bolnav. Directorul m-a însărcinat cu treaba asta din punctul de vedere al biroului. Şi nu vreau ca acest Quinn să ne scape din mână. Vreau să aduni o echipă bună care să plece acolo cu avionul de la prânz. O să fiţi cu câteva ore în urma Concordului, dar n-are nici o importanţă. Stabiliţi-vă la ambasadă – o să-i spun lui Seymour că tu eşti şeful doar aşa, pentru orice

eventualitate.

Brown se ridică satisfăcut.

— Şi încă un lucru, Kevin. Vreau un agent special în imediata apropiere a lui Quinn. Tot timpul şi ziua şi noaptea. Dacă tipul sughite, noi trebuie s-o ştim şi pe asta.

— Ştiu exact cine-i persoana nimerită, spuse Brown posomorât. Lucrează bine, e tenace şi are cap. Şi arată şi foarte bine. Agentul Sam Somerville. O să-i dau instrucţiuni personal. Chiar acum.

La Langley, Weintraub se întreba când avea să mai ajungă să şi doarmă. În absenţa sa se strânseseră munţi întregi de dosare. Majoritatea cuprindeau date despre grupările teroriste cunoscute din Europa – ultimele noutăţi, agenţii infiltraţi în ele, sediul conducătorilor, posibilele incursiuni în Marea Britanie în ultimele patruzeci de zile... simpla listă a titlurilor era nesfârşită. Aşa că Duncan McCrea avea să primească instrucţiuni de la şeful secţiei europene.

— O să te întâlneşti cu Lou Collins de la ambasada noastră, îl informă acesta, dar el o să ne ţină la curent cu ce se întâmplă în afara cercului restrâns. Trebuie să avem pe cineva în imediata apropiere a acestui Quinn. Trebuie să-i identificăm pe răpitori şi tare mi-ar place s-o facem noi înaintea britonilor. Şi, mai ales, înaintea Biroului. Englezii ne sunt prieteni, n-am nimic de zis, dar vreau ca primii să fim noi, Agenţia. Dacă răpitorii sunt străini, e în avantajul nostru; noi avem nişte dosare mai bune asupra străinilor decât Biroul, poate chiar şi mai bune decât ale britanicilor. Dacă Quinn miroase ceva, îi spune instinctul ceva despre ei şi lasă să-i scape vreo vorbă, trebuie să ne-o transmiţi imediat.

Agentul operativ McCrea înlemnise de uimire. Lucra de zece ani la GS-12 din cadrul Agenţiei; fusese recrutat în străinătate – tatăl lui era un om de afaceri din America Centrală – şi participase la două acţiuni peste hotare, dar niciodată la Londra. Răspunderea era enormă, dar şi ocazia de a avansa pe măsură.

— Puteţi să vă bazaţi pe m-m-mine, domnule.

Quinn insistase să nu-l însoţească nimeni cunoscut de presă până la aeroportul internaţional Dulles. Plecase de la Casa Albă într-o maşină simplă condusă de un ofiţer al Serviciului Secret

îmbrăcat în haine civile. Quinn se lăsase jos, până aproape de podea, pe scaunul din spate, atunci când trecuseră pe lângă grupul de reporteri adunaţi la Alexander Hamilton Place de la capătul de răsărit al complexului Casei Albe, aflat la cea mai mare distanţă de Aripa de Apus. Reporterii priviseră maşina în treacăt, nu văzuseră nimic interesant şi nu-i dăduseră nici o atenţie.

La Dulles, Quinn pătrunsese împreună cu însoţitorul său, care refuzase să-l părăsească înainte de a-l vedea urcat în Concord şi îi făcuse pe mulţi să se încrunte miraţi la vederea legitimaţiei de la Casa Albă pe care acesta o tot flutura ca să treacă de controlul paşapoartelor. Până la urmă se dovedise totuşi bun la ceva; Quinn intrase în magazinul liber de taxe de la aeroport şi îşi cumpărase o serie de lucruri: articole de toaletă, cămăşi, cravate, lenjerie de corp, şosete, pantofi, o haină de ploaie, o valiză şi un mic magnetofon cu o duzină de baterii şi de benzi. Ajuns la plată, îl arătase cu degetul pe agentul Serviciului Secret.

— Plata o face prietenul meu cu o carte de credit, anunţase el.

Pisălogul îl lăsase în sfârşit la uşa Concordului. Stewardesa îl conduse la locul din faţă, fără să-i acorde cu nimic mai multă atenţie decât celorlalţi pasageri, Quinn se instală în fotoliu. Peste câteva minute, în scaunul de la margine se aşeza un alt pasager. Quinn îi aruncă o privire. Blondă, cu părul scurt şi strălucitor, cam de 35 de ani, cu un chip plăcut şi bine conturat. Tocurile erau cu o idee prea joase, costumul cu o idee prea serios pentru chip.

Concordul se urni, se opri, începu să tremure şi se aruncă cu zgomot pe pistă. Ciocul ca de pasăre de pradă se ridică, ghearele de la roţile din spate pierdură contactul, pământul de dedesubt se înclină la 45° şi Washingtonul începu să se piardă repede în zare.

Mai era ceva. Cele două orificii minuscule de la piept, de felul celor lăsate de un ac de siguranţă. Un ac de siguranţă din acelea cu care se prinde o legitimaţie. Quinn se aplecă în faţă.

— De la ce departament eşti?

— Poftim? îl întrebă femeia privindu-l speriată.

— Biroul. Din ce departament al Biroului faci parte?

Avu bunul simţ să roşească. Îşi muşcă buzele şi stătu puţin să reflecteze. Foarte bine, tot avea să se afle, mai devreme sau mai

târziu.

— Îmi pare rău, domnule Quinn. Numele meu e Somerville. Agentul Sam Somerville. Mi s-a spus...

— E-n ordine, domnişoară Sam Somerville. Ştiu ce ţi s-a spus.

Se stinseră luminile de interdicţie a fumatului. Vicioşii de pe locurile din spate îşi aprinseră ţigările. O stewardesă îşi făcu apariţia şi începu să distribuie pahare cu şampanie. Omul de afaceri de pe locul din stânga lui Quinn luă ultimul pahar. Stewardesa se întoarse să plece; Quinn o reţinu, îşi ceru scuze, îi luă tava de argint din mână, dădu deoparte şervetul de pe ea şi o ridică. Se uită în ea ca într-o oglindă, studiind câteva clipe locurile din spate. După care îi mulţumi stewardesei uluite şi îi înapoie tava.

— Când o să se stingă anunţul de legare a centurilor, ai face bine să te duci la tinerelul ăla de la Langley, din rândul 21 şi să-i spui să-şi mute fundul încoace, i se adresă el agentei Somerville.

După câteva minute, aceasta se întorcea însoţită de tânărul din spate. Era roşu la faţă ca racul şi îşi tot ridica moţul de păr blond, dar izbuti să scoată un zâmbet de băiat bun.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Quinn. N-am vrut să vă deranjez. Dar mi s-a spus...

— Da, ştiu. Ia loc. Quinn îi arătă un loc liber pe rândul din faţă. Cineva pe care îl deranjează atât de tare fumul de ţigară iese clar în evidenţă dacă stă acolo în spate.

— Aha.

Tânărul se supuse şi făcu exact aşa cum i se ceruse.

Quinn se uită pe fereastră. Concordul era acum deasupra coastei Noii Anglii, pregătindu-se să atingă nivelul supersonic. Nici nu ieşise încă bine din America şi erau deja încălcate promisiunile. Era ora 10.15, ora răsăriteană şi 15.15 la Londra; în trei ore aveau să ajungă la Heathrow.

CAPITOLUL ŞASE

Simon Cormack îşi petrecu primele douăzeci şi patru de ore de captivitate într-o izolare completă. Experţii pot să spună că aceasta făcea parte din procesul de calmare, un prelungit prilej pentru ca ostaticul să reflecteze la izolarea şi neajutorarea sa. Şi prilej, în acelaşi timp, ca să simtă foamea şi oboseala. Un ostatic plin de vigoare, gata să se certe şi să se plângă, sau chiar să plănuiască o evadare, pur şi simplu le creează mari probleme răpitorilor. O victimă redusă la deznădejde şi patetică recunoştinţă pentru mici hatâruri este mult mai uşor de manevrat.

În dimineaţa următoare, pe la ora zece, cam pe la vremea când Quinn intra în Sala Cabinetului de la Washington, Simon moţăia când auzi declicul de la vizorul din uşa pivniţei. Se uită înspre el dar nu putu să vadă decât un ochi care îl urmărea; patul se afla exact în partea opusă uşii şi nici la capătul celor trei metri de lanţ nu reuşea să iasă din raza lui.

După câteva secunde auzi zgomotul zăvoarelor trase. Uşa o deschise o şchioapă şi de după ea apăru o mână cu o mănuşă neagră. Ţinea o foaie albă pe care scria cu carioca, cu litere mari:

> CÂND AUZI TREI BĂTĂI ÎŢI PUI GLUGA. AI ÎNŢELES? RĂSPUNDE.

Simon aşteptă câteva clipe, neştiind ce să facă. Foaia se mişcă impacientată.

— Da, zise el. Am înţeles. Trei bătăi la uşă şi îmi pun gluga.

Foaia fu retrasă şi înlocuită cu alta. Pe cea de-a doua era scris:

> CÂND AUZI DOUĂ BĂTĂI POŢI SĂ SCOŢI GLUGA LA ORICE ŞMECHERIE – MORI.

— Am înţeles şi asta, strigă el către uşă.

Foaia se retrase. Uşa se închise. După câteva clipe se auziră trei bătăi puternice. Ascultător, tânărul se întinse după gluga

groasă şi neagră de la marginea patului. Şi-o trase peste cap, chiar până la umeri, îşi aşeză mâinile pe genunchi şi începu să aştepte tremurând. Nu auzea nimic prin materialul gros, dar simţi că intrase cineva în pivniţă, care purta nişte pantofi uşori.

De fapt, cel care intrase era îmbrăcat în negru din cap până în picioare, cu masca de ski pe faţă, prin care nu i se zăreau decât ochii, cu toate că Simon Cormack n-avea cum să vadă ceva. Aşa erau instrucţiunile şefului. Omul aşeză ceva lângă pat apoi se retrase. Simon auzi cum se închidea uşa, zgomotul zăvoare lor, pe urmă două bătăi puternice. Începu să-şi scoată încet gluga. Pe duşumea era o tavă de plastic pe care se aflau o farfurie, un cuţit, o furculiţă şi o cană de plastic. În farfurie erau cârnaţi, fasole, slănină şi un codru de pâine. Cana era plină cu apă.

Simon era mort de foame deoarece nu pusese nimic în gură încă din seara dinaintea cursei de antrenament şi, fără să se gândească, strigă un „Mulţumesc” înspre uşa închisă. Îi venea să se ia la palme. N-avea de ce să le mulţumească nemernicilor ăştia. Nu-şi dădea seamă, în inocenţa sa, că începea deja să se instaleze sindromul Stockholm: acea ciudată empatie care porneşte de la victimă spre prigonitorii ei, în aşa fel încât aceasta îşi îndreaptă furia mai degrabă împotriva autorităţilor care au permis să se întâmple ce s-a întâmplat decât împotriva răpitorilor.

Simon mâncă totul până la ultima fărâmă, bău apa încet şi cu satisfacţie şi apoi adormi. Peste o oră semnalele se repetară, procesul se desfăşură în sens invers şi tava dispăru. Băiatul folosi pentru a patra oară găleata, apoi se aşeză în pat şi îşi îndreptă gândul spre casă şi ce se făcea acolo pentru el.

În vreme ce el stătea întins, comandantul Williams se înapoia la Londra, venind de la Leicester şi îi dădea raportul locţiitorului CA. Cramer în biroul acestuia din urmă de la Noul Scotland Yard, sediul Met-ului, aflat la o distanţă convenabilă, de numai patru sute de metri, de Oficiul Cabinetului.

Fostul proprietar al Ford Tranzitului fusese adus sub escortă de către poliţia din Leicester. Era un om înspăimântat şi, după cum avea să se dovedească, întru totul nevinovat. Protestă că Tranzitul său nu fusese nici furat, nici vândut: fusese pur şi simplu scos din circulaţie în urma unui accident întâmplat cu două luni în urmă. Cum tocmai era pe cale să se mute la o nouă adresă, uitase să informeze Centrul de înmatriculare de la

Swansea.

Pas cu pas, comandantul Williams verificase toată povestea. Omul, lucrător zilier la construcţii, ridicase două şemineuri de marmură de la un intermediar din sudul Londrei. După ce dăduse colţul de la şantierul de demolări de unde luase şemineurile, intrase într-o dispută cu un excavator, pe care o pierduse în favoarea acestuia din urmă. Furgoneta Tranzit, pe vremea aceea încă de culoarea albastră originală, trebuise să fie definitiv scoasă din circulaţie. Chiar dacă urmele accidentului nu erau foarte vizibile, fiind concentrate mai ales în zona radiatorului, şasiul era atât de strâmb, că nu mai putuse fi îndreptat.

Se întorsese la Nottingham fără maşină. Firma de asigurări examinase Tranzitul în curtea firmei locale care îl recuperase de la locul accidentului, dăduse verdictul că era ireparabil, dar refuzase să plătească pentru că asigurarea nu era completă iar excavatorul fusese lovit din vina lui. Foarte întristat, proprietarul acceptase cele douăzeci de lire pentru epava maşinii, pe care firma de recuperări i le oferise prin telefon şi nu se mai întorsese niciodată la Londra.

— Cineva a repus-o în circulaţie, spuse Williams.

— Foarte bine, îi răspunse Cramer. Asta înseamnă că sunt „nărăviţi”. Se potriveşte. Băieţii de la laborator ziceau că a umblat cineva la şasiu cu un aparat de sudură. Şi că vopseaua verde a fost pusă pe deasupra stratului de celuloză albastră al fabricantului. Un strat subţire dat cu pompa. Află cine a făcut-o şi cui a vândut-o.

— O să plec chiar acum la Balham, spuse Williams. Firma care se ocupă de recuperarea maşinilor accidentate îşi are sediul acolo.

Cramer se întoarse la lucrul său. Avea un vraf de date provenind de la o duzină de echipe diferite. Rapoartele de laborator erau aproape toate acolo şi erau de-a dreptul strălucite. Din nefericire, nu erau nici pe departe satisfăcătoare. Gloanţele extrase din cadavre se potriveau cu cartuşele Skorpionului, ceea ce nici nu era de mirare. Nu mai apăruse nici un martor în zona Oxfordului. Răpitorii nu lăsaseră nici o amprentă, nici o urmă în afară de cele de la roţile maşinii. Urmele furgonetei erau inutile – furgoneta o aveau deja, chiar dacă mistuită de flăcări. Nimeni nu zărise pe cineva umblând pe lângă şopron. Urmele de la roţile limuzinei ce plecase de acolo

fuseseră identificate ca marcă şi model, dar se potriveau la o jumătate de milion de maşini.

O duzină de brigăzi regionale făceau cercetări discrete printre agenţii imobiliari, încercând să identifice o casă închiriată în ultimele şase luni, destul de spaţioasă şi de retrasă ca să convină răpitorilor. Met-ul se ocupa de acelaşi lucru la Londra, în eventualitatea că răpitorii şi-ar fi găsit bârlogul chiar în capitală. Ceea ce presupunea verificarea a mii de case închiriate. Tranzacţiile cu bani lichizi erau pe primul plan, dar şi dintre acestea le mai rămâneau de identificat vreo câteva sute bune. Descoperiseră deja o duzină de mici cuibuşoare discrete, două închiriate chiar de nişte celebrităţi naţionale.

Informatorii din lumea interlopă, „ierburile”, erau însărcinaţi să afle dacă se zvonea ceva despre o bandă de infractori cunoscuţi pregătiţi să dea o lovitură grasă sau despre „zgure” şi „feţe” (în argou, infractori cunoscuţi) dispărute brusc de prin bârlogurile lor. Lumea interlopă fusese cercetată intens şi cu de-amănuntul dar până în prezent nu se descoperise nimic.

Cramer mai avea şi un maldăr de declaraţii despre „zărirea” lui Simon Cormack, de la cele plauzibile până la cele posibile şi chiar lunatice, toate în curs de verificare. Un alt maldăr conţinea transcrierea mesajelor telefonice primite de la cei care susţineau că îl aveau ostatic pe fiul Preşedintelui. Şi printre acestea unele erau simple scorneli dar altele sunau destul de plauzibil. Autorii celor din urmă fuseseră trataţi, fiecare în parte, cu toată consideraţia şi imploraţi să menţină în continuare legătura. Dar Cramer avea senzaţia instinctivă că adevăraţii răpitori păstrau încă tăcerea, lăsând autorităţile să fiarbă deocamdată în suc propriu. De altfel, era lucrul cel mai indicat.

Fusese deja amenajată o încăpere specială de la subsol în care o echipă specializată de la Divizia Informaţii în Criminalistică, negociatorii folosiţi în cazurile de răpire din Marea Britanie, aşteptau marea descoperire răspunzând între timp, cu mult calm şi răbdare, la toate apelurile false. O bună parte dintre autorii acestora fuseseră deja depistaţi şi urmau să fie puşi sub acuzare la momentul potrivit.

Nigel Cramer se îndreptă spre fereastră şi aruncă o privire în stradă. Trotuarul de pe Victory Street era înţesat de reporteri – trebuia să-i evite de câte ori pleca la Whitehall, trecând printre ei bine sigilat în maşina cu geamurile închise. Chiar şi aşa, tot

zbierau la el prin geam, încercând să afle o cât de măruntă fărâmă de informaţie. Biroul de presă al Met-ului era deja înnebunit.

Se uită la ceas şi oftă. Dacă răpitorii mai întârziau câteva ore, era de presupus că americanul, Quinn, avea să preia el conducerea. Nu-i plăcea deloc că fusese dat deoparte în treaba asta. Citise dosarul lui Quinn, pe care i-l împrumutase Lou Collins de la CIA şi stătuse deja de vorbă mai bine de două ore cu şeful executiv de la firma de asigurări Lloyd's care, vreme de zece ani, se folosise de Quinn şi de ciudatele dar eficientele sale talente. Tot ce aflase îi lăsase un sentiment foarte amestecat. Omul era bun, dar folosea metode foarte neortodoxe. Nici unei forţe poliţieneşti nu-i convine să lucreze cu un rebel, oricât ar fi fost acela de talentat. N-avea de gând să meargă la Heathrow ca să-l întâmpine, se hotărî el. Avea să-l vadă mai târziu şi să-l prezinte celor doi inspectori şefi care urmau să stea cu el şi să-i dea sfaturi pe parcursul negocierilor – dacă până la urmă avea să se ajungă la aşa ceva. Era timpul să se întoarcă la Whitehall şi să le dea raportul celor de la COBRA – îngrozitor de puţin. Nu, era de-acuma limpede că n-avea să fie un caz „rapid".

La 18.000 de metri altitudine, Concordul prinsese un curent de aer favorabil şi ajunsese la Londra cu cincisprezece minute mai devreme decât era prevăzut, la ora 6.00. Quinn îşi luă valijoara şi se îndreptă prin tunel spre zona sosirilor, cu Somerville şi McCrea pe urmele lui. La câţiva metri dincolo de intrarea în tunel stăteau şi aşteptau răbdători doi bărbaţi tăcuţi în costume gri. Un pas înainte.

— Domnul Quinn? întrebă unul dintre ei cu glas scăzut. Quinn dădu din cap. Omul nu-şi flutură nici o legitimaţie, în stil american; era convins că manierele şi atitudinea erau suficiente pentru a-l indica drept reprezentant al autorităţilor. Vă aşteptam, domnule. Dacă vreţi să veniţi cu mine... Colegul meu o să vă ducă valiza.

Fără să mai aştepte eventualele obiecţiuni, începu să înainteze prin tunel, se despărţi de fluxul pasagerilor la intrarea în coridorul principal şi în curând intră într-un mic birou care nu avea decât un simplu număr pe uşă. Celălalt, mai voinic, cu un aer de SO (subofiţer) imprimat în toată făptura, îi făcu un semn amabil lui Quinn şi îi luă valiza. În birou, bărbatul cel tăcut

frunzări rapid paşaportul lui Quinn, precum şi pe cele ale „asistenţilor dumneavoastră”, scoase din buzunar o ştampilă, le viză pe toate trei şi spuse:

— Bine aţi venit la Londra, domnule Quinn.

Ieşiră din birou pe o altă uşă, coborâră câteva trepte până la o maşină care îi aştepta. Dar dacă Quinn îşi închipuia că aveau să o pornească direct spre Londra, se înşela. Se îndreptară către sala rezervată înaltelor oficialităţi. Fără tămbălău, aşa ceruse el. Fără nici o publicitate. Iar aici erau reprezentanţi de la ambasada americană, Ministerul afacerilor interne britanic, Scotland Yard, Ministerul afacerilor externe, CIA, FBI şi poate şi de la McDonald’s şi Coca Cola, după cât de mulţi erau adunaţi în încăpere. Stătură acolo cale de douăzeci de minute.

Cavalcada prin Londra era şi mai îngrozitoare. Quinn era primul, într-o limuzină lungă cât o jumătate de bloc, cu steguleţul pe ea. Doi motociclişti îi deschideau calea prin traficul aglomerat de la lăsarea serii. În spate venea Lou Collins, care îl ducea – şi îl şi punea la curent în acelaşi timp – pe colegul său de la CIA, Duncan McCrea. În maşina următoare era Patrick Seymour care făcea acelaşi lucru cu Sam Somerville. După ei veneau englezii în Rovere, Jaguare şi Granade.

Se îndreptară pe autostrada M4 spre Londra, o luară pe linia de centură din nord şi apoi pe şoseaua Finchley. Imediat după intersecţia Lords, maşina din faţă o coti în Regent’s Park, merse o vreme pe linia de centură exterioară şi pătrunse apoi pe o poartă oficială, salutată de cei doi paznici.

Quinn îşi petrecu tot drumul privind luminile oraşului pe care îl cunoştea la fel de bine ca pe oricare altul din lume, ba chiar mai bine decât toate, păstrând o tăcere care îl obligă până şi pe ministrul/consilierul cel plin de ifose să amuţească. Quinn începu să vorbească doar atunci când maşina se îndrepta spre portalul iluminat al unei clădiri cu aspect de palat. De fapt se răsti. Se aplecă înainte – era mult spaţiu – şi îi strigă şoferului în ureche.

— Opreşte maşina.

Şoferul, soldat la infanteria marină americană, fu atât de surprins încât execută comanda prompt. Maşina din spatele lor nu fu însă la fel de promptă. Se auzi un zgomot de cioburi de la farurile şi semnalizatoarele sparte. Mai în spate, şoferul de la ministerul de interne, ca să evite coliziunea, intră în tufele de rododendron. Cavalcada se strânse ca o armonică şi se opri.

Quinn coborî şi se uită la clădire. Un om stătea pe treapta cea mai de sus a portalului.

— Unde suntem? întrebă Quinn. Ştia însă foarte bine.

Diplomatul ieşi grăbit din spate. Îl avertizaseră asupra lui Quinn. Dar nu-i crezuse. Alte siluete din spatele coloanei se îndreptau spre ei.

— Winfield House, domnule Quinn. Ambasadorul Fairweather vă aşteaptă ca să vă ureze bun sosit. Totul a fost stabilit: aveţi un apartament – au fost comandate toate.

— Decomandă-le, îi spuse Quinn. Deschise portbagajul limuzinei, îşi luă valiza şi o porni pe alee.

— Unde vreţi să mergeţi, domnule Quinn? se văită diplomatul.

— Înapoi în Spania, îi strigă Quinn.

Lou Collins era în faţa lui. Vorbise cu David Weintraub pe linia cifrată în timp ce Concordul era încă în aer.

— E un individ afurisit şi foarte ciudat, îi spusese Weintraub, dar dă-i tot ce doreşte.

— Noi avem un apartament, îl anunţă Collins cu glas scăzut. Foarte discret, foarte intim. Îl folosim uneori pentru primele interogatorii în cazul dezertorilor din blocul sovietic. Alteori pentru tipii care ne vin în vizită de la Langley. Domnul Weintraub stă întotdeauna în el.

— Adresa, i-o reteză Quinn.

Collins i-o dădu. O stradă lăturalnică din Kensington. Quinn îi mulţumi din mers. Pe şoseaua de centură trecea un taxi. Quinn îl opri, îi dădu instrucţiunile necesare şi dispăru.

Trecură cincisprezece minute până să se descurce talmeş-balmeşul de pe alee. Într-un târziu, Lou Collins, însoţit de McCrea şi de Somerville, porni cu maşina sa spre Kensington.

Quinn plăti taxiul şi studie blocul. Aveau să-i pună microfoane oricum; cel puţin în apartamentul Companiei acestea erau deja instalate şi nu mai era nevoie de tot felul de subterfugii jalnice pentru schimbarea decorului. Numărul pe care îl căuta era la etajul trei. Sună şi îi răspunse un individ mătăhălos, cu grad inferior în Companie, îngrijitorul.

— Dumneata cine eşti? îl întrebă acesta.

— Eu intru, îi răspunse Quinn trecând pe lângă el. Tu ieşi.

Se plimbă prin apartament, verificând salonul, dormitorul principal şi cele două dormitoare mai mici. Îngrijitorul dădea frenetic telefoane; după ce i se făcu legătura cu Lou Collins în maşină, se linişti. Îşi făcu îmbufnat bagajul. Collins sosi

împreună cu cei doi ogari la numai trei minute după Quinn, care îşi şi alesese pentru el dormitorul principal. În urma lui Collins îşi făcu apariţia şi Patrick Seymour. Quinn îi cercetă pe toţi patru.

— Ăştia doi trebuie să stea cu mine? întrebă el făcând un semn către agentul special Somerville şi McCrea de la GS-12.

— Ascultă, Quinn, fii rezonabil, îi spuse Collins. Încercăm să-l eliberăm pe fiul Preşedintelui. Toată lumea vrea să ştie ce se întâmplă. Şi n-au cum să se mulţumească ştabii cu mai puţin. Cei care ţin frânele puterii n-au decât să te lase să stai pur şi simplu aici ca un călugăr, fără să le sufli o vorbă.

Quinn reflectă câteva clipe.

— În regulă. Şi ce mai puteţi să faceţi voi doi în afară de a da târcoale?

— Putem să vă fim foarte utili, domnule Quinn, îi răspunse McCrea cu glas rugător. Să ne ducem şi să vă aducem diferite lucruri – să vă ajutăm.

Cu părul său moale, cu permanentul zâmbet timid şi aerul de neajutorare, arăta mult mai tânăr decât cei treizeci şi patru de ani pe care îi avea, mai mult ca un elev la colegiu decât ca agent operativ al CIA. Sam Somerville continuă şi ea pe aceeaşi temă.

— Eu sunt o bucătăreasă bună, zise ea. Acum, că ai dat peste cap Reşedinţa şi tot personalul din ea, o să ai nevoie de cineva care să pregătească mâncarea. Având în vedere cine suntem, tot o să fie o fantomă.

Pentru prima oară de când se cunoscuseră, Quinn zâmbi. Îi transforma în întregime chipul de obicei enigmatic, constată Somerville în sinea ei.

— E-n ordine, le spuse Quinn lui Collins şi lui Seymour. Oricum, tot o să ascultaţi în toate camerele şi tot ce se vorbeşte la telefon. Voi doi vă instalaţi în celelalte două dormitoare.

Cei doi agenţi ieşiră pe hol.

— Dar asta-i tot, îi anunţă Quinn pe Collins şi pe Seymour. Fără alţi invitaţi. Eu trebuie acum să iau legătura cu poliţia britanică. Cine-i şeful?

— Locţiitorul comisarului adjunct Cramer. Nigel Cramer. Omul numărul doi în Departamentul operaţii specialişti. Îl cunoşti?

— Îmi sună cunoscut, răspunse Quinn.

În momentul acela sună telefonul. Collins răspunse, ascultă ce i se comunica, apoi acoperi receptorul cu mâna.

— Cramer e la telefon, zise el. E la Winfield House. S-a dus acolo ca să ia legătura cu tine, tocmai a aflat ce s-a întâmplat. Vrea să vină încoace. E-n ordine?

Quinn încuviinţă din cap. Collins îl anunţă pe Cramer că poate să vină. După douăzeci de minute, acesta sosea într-o maşină fără însemne ale poliţiei.

— Domnul Quinn? Nigel Cramer. Ne-am mai întâlnit cândva dar în treacăt.

Intră scârbit în apartament. Nu avusese până atunci nici o idee de existenţa lui ca locuinţă secretă a Companiei, dar aflase acum. Şi mai ştia şi că CIA avea să îl părăsească imediat la încheierea acestei afaceri pentru a-şi face rost de altul.

Quinn îşi aminti de Cramer de cum îi zări chipul.

— Irlanda, cu ani în urmă. Afacerea Don Tidey. Cred că trebuie să avem o discuţie.

Îl pofti în salon. Îl invită să se aşeze, se aşeză şi el pe un scaun în faţa lui Cramer şi arătă cu mâna prin încăpere pentru a-i atrage atenţia că era plină de microfoane. Lou Collins era el un om amabil din fire, dar nici un detectiv n-avea cum să fie chiar *atât* de amabil. Poliţistul britanic dădu din cap plin de gravitate. Îşi dădea seama că, practic, se afla pe teritoriu american şi încă în chiar inima capitalei sale, dar ceea ce avea de spus avea să raporteze şi COBREI, cuvânt cu cuvânt.

— Dă-mi voie, aşa cum spuneţi în America, să dau cărţile pe faţă cu dumneata. Poliţia metropolitană a primit prioritate deplină în investigarea acestei crime. Guvernul dumitale a fost de acord. Până în prezent n-am ajuns la nici o descoperire esenţială, dar e încă devreme şi muncim cu toţii pe rupte.

Quinn dădu din cap. Mai lucrase şi altădată în încăperi ascultate şi mai vorbise de multe ori la telefoane interceptate. Trebuia să facă întotdeauna eforturi ca să desfăşoare conversaţia pe un ton normal. Îşi dădea seama că Cramer vorbea special pentru a fi înregistrat, de aici şi pedanteria.

— Noi am cerut să avem prioritate şi în procesul de negociere dar am fost refuzaţi, la cererea Washingtonului. Sunt obligat să accept acest lucru. Dar nu sunt obligat să-mi şi placă. Mi s-au dat de asemenea instrucţiuni să-ţi ofer cooperarea Met-ului şi a tuturor celorlalte departamente guvernamentale de care o să ai nevoie. Şi o vei avea. Îţi dau cuvântul meu.

— Îţi sunt foarte îndatorat, domnule Cramer, îi spuse Quinn. Ştia că sună foarte pretenţios, dar benzile se învârteau pe

undeva.

— De ce anume ai nevoie?

— Mai întâi un tablou exact. Ultimele date pe care le-am citit sunt de la Washington... Quinn se uită la ceas – la ora 20.00, ora Londrei. Acum mai bine de şapte ore. Răpitorii au luat deja legătura?

— După câte ne putem da seama până în prezent, nu, îi răspunse Cramer. Am primit telefoane, bineînţeles. Unele evident false, altele nu chiar atât de evident, vreo duzină chiar plauzibile. La acestea din urmă am cerut să ne dea o dovadă că îl au cu adevărat pe Simon Cormack...

— Cum?

— O întrebare la care să ni se dea răspuns. Ceva din cele două luni petrecute la Oxford, care ar fi greu de aflat. Nu ne-a mai sunat nimeni cu răspunsul corect.

— Patruzeci şi opt de ore nu e o perioadă de aşteptare neobişnuită pentru stabilirea primului contact, observă Quinn.

— De acord, îl susţinu Cramer. S-ar putea să comunice prin poştă, o scrisoare sau o bandă înregistrată şi în acest caz pachetul poate să fie deja pe drum. Sau prin telefon. Dacă e vorba de primul caz, o să le aducem pe toate aici, deşi vreau ca specialiştii noştri să se uite ei primii la hârtie, la plic, la ambalaj şi la scrisoarea propriu-zisă, poate dau de vreo urmă de amprente, de salivă sau orice altceva. Cred că e ceva foarte corect. Aici n-ai nici un fel de instalaţii de laborator.

— Cât se poate de corect, îl aprobă Quinn.

— Dar dacă primul contact va fi prin telefon, dumneata cum vrei să acţionezi, domnule Quinn?

Quinn îi povesti ce dorea. Un anunţ public la programul *Ştirile de la zece,* prin care să se ceară celor care îl ţineau prizonier pe Simon Cormack să ia contact cu ambasada americană şi numai cu ea, la anumite numere de telefon. O centrală în subsolul ambasadei care să filtreze toate apelurile, să le înlăture pe cele evident false şi să le conecteze pe cele plauzibile direct la el în apartament.

Cramer se uită la Collins şi Seymour, care încuviinţară. Aveau să instaleze o centrală cu mai multe linii pentru filtrarea la ambasadă chiar în următoarea jumătate de oră, tocmai la timp pentru emisiunea de ştiri. Quinn continuă.

— Oamenii dumitale de la Telecom pot să urmărească toate apelurile sosite la ambasadă, poate că au să facă şi unele

arestări în cazul farsorilor destul de idioţi ca să nu dea telefon de la o cabină publică sau ca să stea prea mult pe fir. Dar nu cred că răpitorii au să fie chiar atât de tâmpiţi.

— De acord, zise Cramer. Până în prezent, sunt chiar mult mai deştepţi.

— Legătura trebuie să aibă derivaţii şi să se facă doar cu unul din telefoanele de aici din apartament. Există trei, nu?

Collins îl aprobă. Unul era o derivaţie directă din biroul lui, care oricum se afla în interiorul ambasadei.

— Folosiţi-l pe acela, spuse Quinn. După ce am stabilit contactul cu răpitorii adevăraţi, în cazul în care îl vom stabili, vreau să le dau un număr nou; un fir special care să ajungă la mine şi numai la mine.

— O să-ţi instalez un post urgent în nouăzeci de minute, zise Cramer, un număr care n-a mai fost folosit niciodată. O să trebuiască să-l interceptăm, bineînţeles, dar în aparat n-o să se audă nici un sunet. În sfârşit, trebuie să am doi inspectori şefi detectivi care să stea aici cu dumneata, domnule Quinn. Sunt oameni buni şi cu experienţă. Un singur om nu poate să stea treaz douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Regret, dar nu, îl refuză Quinn.

— Pot să-ţi fie de mare folos, insistă Cramer. Dacă răpitorii sunt englezi, o să se pună problema accentelor regionale, a cuvintelor din argou, al indiciilor de încordare sau disperare din glasul de la celălalt capăt al firului, urme insignifiante pe care numai un englez le poate sesiza. N-au să spună nimic, au să asculte doar.

— Pot să asculte şi la centrală, spuse Quinn. De altfel, ai să înregistrezi oricum totul. Treci pe la experţii în vorbire, adaugă propriile dumitale comentarii despre cât de prost mă descurc eu şi vino să-mi baţi la uşă cu rezultatele. Dar eu lucrez singur.

Cramer strânse uşor din buze. Primise însă ordine precise. Se ridică să plece. Quinn se ridică şi el.

— Dă-mi voie să te conduc până la maşină, îi spuse el. Ştiau cu toţii ce voia să spună – scările nu erau ascultate. La uşă Quinn le făcu semn cu capul lui Collins şi lui Seymour să rămână în urmă. Aceştia se executară fără prea multă tragere de inimă. Pe scări, Quinn îi murmură lui Cramer la ureche:

— Ştiu că nu-ţi place aşa. Nici eu nu sunt prea fericit. Dar încearcă să ai încredere în mine. N-am de gând să pierd băiatul, dacă îmi stă în putinţă. O să auzi fiecare nenorocită de silabă de

la telefon. Chiar şi ai mei au să mă audă tot în căşti.. E ca o staţie de radioemisie aici.

— Prea bine, domnule Quinn. O să ai tot ce-ţi pot pune eu la dispoziţie. E o făgăduială.

— Un ultim lucru... Ajunseseră pe trotuar; maşina poliţiei aştepta. Dacă tipii dau telefon sau dacă rămân ceva mai mult pe fir, fără patrule motorizate care să se-ndrepte cu mare tărăboi către cabină...

— Ştim şi noi asta, domnule Quinn. Dar va trebui să avem oameni în civil care să se îndrepte spre sursa apelului. Au să fie foarte discreţi, aproape invizibili. Dar dacă am putea zări numărul maşinii... sau să facem rost de o descriere a înfăţişării... asta ar reduce treaba la două-trei zile.

— Să nu fiţi văzuţi, îl avertiză Quinn. Omul din cabină o să fie într-o tensiune de nedescris. Nu vrem nici unul să înceteze legătura. Asta ar însemna probabil că s-au hotărât să lase totul baltă şi să-şi ia tălpăşiţa fără alte urme decât un cadavru.

Cramer dădu din cap, îi strânse mâna şi se urcă în maşină.

Peste treizeci de minute îşi făceau apariţia tehnicienii, nici unul în uniforma Telecomului, dar prezentând cu toţii legitimaţii autentice. Quinn le făcu un semn amabil cu capul, ştiind că erau cu toţii de la MI-5, serviciul de securitate şi aceştia se puseră imediat pe treabă. Erau foarte îndemânatici şi rapizi. De altfel, cea mai mare parte a operaţiei era realizată la centrala din Kensington.

Unul dintre tehnicieni, ţinând în mână baza telefonului demontat din sufragerie, ridică uşor din sprâncene. Quinn se făcu că nu observă. Încercând să introducă un microfon, omul dăduse peste un altul deja instalat. Însă ordinele sunt ordine; îl introduse şi pe al lui lângă cel american, realizând astfel o nouă colaborare anglo-americană în miniatură. La 21.30, Quinn avea la dispoziţie firul urgent, postul ultraizolat la care să-l transfere pe răpitorul adevărat dacă acesta avea să i se adreseze vreodată. Cel de-al doilea post fu legat permanent de centrala de la ambasadă, ca să fie folosit pentru „posibilii” ce urmau să apară. Cel de-al treilea rămânea pentru telefoanele care urmau să se dea din apartament.

În subsolul ambasadei americane din Grosvenor Square era o activitate mult mai intensă. Existau deja zece posturi şi toate erau ocupate. Zece tinere, unele americane, altele englezoaice, stăteau pregătite şi aşteptau.

O a treia operaţie se desfăşura la centrala telefonică din Kensington, unde poliţia instală un ofiţer care să urmărească toate apelurile de la postul urgent al lui Quinn. Kensington era o centrală electronică modernă, localizarea avea să fie rapidă, în opt până la zece secunde. La ieşirea din centrală, apelurile către postul urgent mai aveau două derivaţii, una spre centrul de comunicaţii al MI-5 din Cork Street, Mayfair, celălalt spre subsolul ambasadei Statelor Unite, unde centrala avea să se transforme în post de ascultare după ce răpitorul avea să fie identificat.

La treizeci de secunde după plecarea grupului de englezi, sosea şi tehnicianul american al lui Lou Collins ca să înlăture toate microfoanele britanice proaspăt instalate şi să le regleze pe cele ale Agenţiei. În felul acesta, atunci când vorbea altfel decât la telefon, Quinn avea să fie ascultat doar de amicii săi americani. „Frumoasă încercare”, observă Seymour peste o săptămână în timp ce bea un pahar la Clubul Brook împreună cu colegul său de la MI-5.

La ora 22.00, comentatorul de ştiri a reţelei ITN, Sandy Gaster, îşi aţintea privirea în obiectivul aparatului de filmat, în timp ce se stingeau ultimele sunete ale Big Benului şi anunţa comunicatul către răpitori. Numerele de telefon rămaseră pe ecran pe tot parcursul anunţului despre răpirea lui Simon Cormack, anunţ care nu spunea prea multe dar spunea, totuşi ceva.

În salonul casei liniştite, la patruzeci de mile depărtare de Londra, patru oameni tăcuţi şi încordaţi urmăreau emisiunea de la televizor. Şeful traduse rapid în franceză pentru doi dintre ei. De fapt, unul era belgian iar celălalt corsican. Cel de-al patrulea n-avea nevoie de nici o traducere. Vorbea engleza foarte bine, dar cu pronunţatul accent afrikaaner din Africa de Sud natală.

Cei doi din Europa nu cunoşteau deloc engleza, iar şeful le interzisese cu desăvârşire să iasă din casă înainte de a se fi încheiat afacerea. El era singurul care pleca şi venea, totdeauna prin garajul lipit de casă, totdeauna în aceeaşi limuzină Volvo, prevăzută acum cu anvelope şi numere de circulaţie noi – numerele originale şi legitime. Nu pleca niciodată fără perucă, barbă, mustaţă şi ochelari de culoare închisă. Câtă vreme lipsea, ceilalţi aveau instrucţiuni stricte să nu se arate în nici un fel la

vedere, nici măcar la fereastră şi să nu răspundă cu nici un preţ oricui ar fi venit să bată la uşă.

În timp ce emisiunea de actualităţi trecea la situaţia din Orientul Mijlociu, unul din europeni întrebă ceva. Şeful dădu din cap.

— *Demain,* răspunse el, mâine dimineaţă.

Peste noapte, în subsolul ambasadei aveau să fie recepţionate mai bine de două sute de apeluri. La toate s-a răspuns atent şi curtenitor, dar numai şapte dintre ele i-au fost transferate lui Quinn. Acesta răspunse de fiecare dată cu un glas voios şi prietenos, adresându-i-se celui de la celălalt capăt al firului cu „prietene" sau „amice" şi explicându-i că „oamenii lui" erau pur şi simplu obligaţi să îndeplinească plicticoasa formalitate de a stabili cu certitudine că autorul telefonului îl *avea* cu adevărat pe Simon Cormack. Şi îl rugă pe fiecare să-l sune din nou pentru a-i da răspuns la o întrebare foarte simplă. N-a mai revenit nici unul. Într-o perioadă de acalmie, de la ora trei până la răsăritul soarelui, dormi ca o pisică timp de patru ore.

Sam Somerville şi Duncan McCrea rămaseră alături de el toată noaptea. Sam comentă asupra performanţei sale reţinute de la telefon.

— Nici n-a început încă, îi spuse el liniştit.

Tensiunea însă da. Cei doi mai tineri o şi resimţeau.

Puţin după miezul nopţii, Kevin Brown, care luase avionul de prânz de la Washington, ateriza şi el la Heathrow împreună cu o echipă de opt agenţi FBI. Avertizat, un Patrick Seymour exasperat era de faţă ca să-i întâmpine. Îi prezentă ofiţerului superior o dare de seamă asupra evenimentelor petrecute până la ora 23.00, când plecase la aeroport. Inclusiv instalarea lui Quinn într-o zonă aleasă de acesta în detrimentul lui Winfield House şi situaţia la zi a interceptării telefoanelor.

— Ştiam eu că e un dobitoc care se dă mare, bombăni Brown auzind de tot talmeş-balmeşul de pe aleea de la Winfield House. Trebuie să ne aşezăm pe capul nemernicului că altfel cine ştie ce renghiuri mai e în stare să ne joace. Să mergem la ambasadă. O să dormim pe nişte paturi pliante instalate chiar acolo, la subsol. Dacă sonatul ăsta trage vreo băşină, vreau s-o aud; clar şi limpede.

În sinea lui, Seymour oftă adânc. Auzise de Kevin Brown şi ar fi preferat să se lipsească de vizita lui. Acum, cugetă el, avea să fie chiar mai rău decât îşi închipuise. Când ajungeau la

ambasadă, la ora 1.30 noaptea, tocmai se primea cel de-al o sută şaselea apel fals.

***

Mai existau şi alţi oameni care au dormit pe apucate în noaptea aceea. Comandantul Williams de la S.O.13 şi un individ pe nume Sidney Sykes, şi-au petrecut orele de întuneric confruntându-se într-o sală de anchetă a postului de poliţie Wandsworth din sudul Londrei. Celălalt ofiţer de faţă era şeful secţiei vehicule al brigăzii crime Grave, ai cărui oameni îl depistaseră pe Sykes.

Pentru un infractor de duzină de teapa lui Sykes, cei doi bărbaţi din partea cealaltă a mesei simple erau nişte barosani şi, la capătul unei ore, era deja un om foarte înspăimântat. După care lucrurile începură să meargă şi mai rău.

Secţia vehicule, urmând descrierea pusă la dispoziţie de zilierul constructor din Leicester, depistase firma de recuperare a vehiculelor avariate care transportase Tranzitul accidentat în urma fatalei îmbrăţişări cu excavatorul. De îndată ce fusese stabilit că vehiculul avea şasiul deformat şi era bun de scos din circulaţie, firma îl oferise înapoi proprietarului. Dar, cum costul de a-l aduce înapoi la Leicester cu un camion-platformă depăşea valoarea maşinii, acesta refuzase categoric. Firma îl vânduse lui Sykes drept fier vechi pentru cimitirul lui de maşini de la Wandsworth. Echipele de cercetare ale secţiei vehicule îşi petrecuseră toată ziua întorcând pe dos cimitirul.

Descoperiseră un butoi pe trei sferturi plin cu ulei negru uzat, ale cărui adâncimi mlăştinoase dăduseră la iveală douăzeci şi patru de plăcuţe cu numere de înscriere în circulaţie, 12 perechi care se potriveau perfect, toate făcute în cimitirul lui Sykes şi autentice ca o bancnotă de trei lire. O nişă de sub podeaua biroului prăpădit dezvăluise un teanc de treizeci de documente de înscriere în circulaţie, toate aparţinând unor automobile şi furgonete care îşi încetaseră existenţa doar pe hârtie.

Escrocheria lui Sykes se baza pe achiziţionarea unor vehicule accidentate, scoase din circulaţie de cei de la asigurări şi anunţarea proprietarului că el, Sykes, urma să-i informeze pe cei de la Swansea că acesta îşi încetase existenţa, nemaifiind decât un morman de fiare vechi; după care comunica la Swansea exact contrariul – că îl cumpărase de la fostul proprietar. Computerul din Swansea avea să consemneze acest lucru drept „fapt”. Dacă maşina era chiar iremediabil avariată,

Sykes cumpăra pur şi simplu actele legale, care puteau fi apoi folosite pentru orice vehicul de acelaşi tip şi marcă aflat în circulaţie, vehicul furat de prin câte o parcare de asociaţii mai iuţi de mână ai acestuia. Cu noile numere corespunzătoare documentelor de la maşina distrusă, maşina furată putea să fie după aceea revândută. Operaţiunea finală era de a şterge numerele originale de pe şasiu şi de pe blocul motor, de a grava unele noi şi de a turna destulă unsoare şi murdărie ca să-l înşele pe clientul obişnuit. Bineînţeles că poliţia n-avea cum să fie înşelată dar, atâta vreme cât toate tranzacţiile se făceau cu bani gheaţă, Sykes putea ulterior să nege nu numai că o vânduse, ba chiar că ar fi văzut-o vreodată.

O variaţie a acestei escrocherii era de a lua o furgonetă cum era Tranzitul, aflată în bună stare cu excepţia şasiului strâmb, de a-i tăia porţiunea distorsionată, a-i acoperi partea lipsă cu o bucată de longrină şi a o repune în circulaţie. Ilegal şi periculos, dar astfel de furgonete puteau probabil să mai circule încă vreo câteva mii de mile până să se desfacă în bucăţi.

Confruntat cu mărturiile zilierului de la construcţii, ale firmei de recuperări care-i vânduse epava maşinii drept fiare vechi în schimbul a douăzeci de lire şi cu urmele numerelor vechi dar adevărate de pe şasiu şi motor; şi informat de asemenea în ce acţiune fusese utilizată furgoneta, Sykes pricepu că se băgase într-o belea mare de tot şi făcu o declaraţie completă.

Omul care cumpărase Tranzitul, îşi aduse el aminte după ce-şi scormoni bine mintea, se plimbase într-o zi prin curte, acum şase săptămâni şi, când îl întrebase ce dorea, îi spusese că era în căutarea unei furgonete ieftine. Din întâmplare, Sykes tocmai terminase de reciclat şasiul Tranzitului albastru, vopsit de-acuma în verde. La capătul unei ore, omul pleca din curte lăsându-i în schimb trei sute de lire bani peşin. Nu-l mai văzuse niciodată de atunci. Cele cincisprezece bancnote de douăzeci de lire se făcuseră praf de mult.

— Descrierea? îi ceru comandantul Williams.

— Încerc, încerc, se văită Sykes.

— Dă-ţi toată silinţa, îl sfătui Williams. O să facă să-ţi treacă mult mai uşor tot restul vieţii.

Înălţime mijlocie, statură mijlocie. În jur de cincizeci de ani. Chip şi maniere dure. Glasul lipsit de eleganţă şi nu era originar din Londra. Păr roşcat – putea să fie perucă, dar una foarte bună. De altfel, avea pălărie, cu toată arşiţa de la sfârşitul lui

august. Mustaţă, mai închisă la culoare decât părul – putea să fie lipită, dar foarte bine. Şi ochelari de culoare închisă. Nu de soare, cu sticle obişnuite albastre, cu ramă de baga.

Cei trei aveau să-şi mai petreacă alte trei ore cu desenatorul poliţiei. Chiar înainte de ora mesei de dimineaţă, comandantul Williams aducea cu sine portretul la Scotland Yard şi i-l arăta lui Nigel Cramer. La ora nouă, acesta îl prezenta, la rândul lui, comitetului COBRA. Nenorocirea era că cel din fotografie putea să fie oricine. Şi cu asta pista se termina.

— Ştim că la maşină a mai umblat cineva, un mecanic mai bun decât Sykes, explică Cramer comitetului. Şi că un zugrav de firme a pictat inscripţia firmei Barlow de pe ambele părţi. Trebuie să fi fost depozitată pe undeva, într-un garaj cu dispozitive de sudură. Dar dacă facem un apel la public, au să-l vadă şi răpitorii şi au să-şi piardă capul, au să o şteargă şi au să-l lase pe Simon Cormack mort.

S-a căzut de acord ca descrierea să fie trimisă la toate posturile de poliţie fără ca presa şi marele public să fie implicate.

Andrew „Andy” Laing îşi petrecu noaptea cercetând din ce în ce mai nedumerit dosarele tranzacţiilor bancare până când, înainte de mijirea zorilor, nedumerirea făcu loc certitudinii tot mai pronunţate că avea dreptate şi că nu putea să existe nici o altă explicaţie.

Andy Laing era şeful serviciului de credit şi marketing de la filiala Jiddah a Băncii de Învestiţii a Arabiei Saudite, instituţie fondată de guvernul saudit pentru a se ocupa de cea mai mare parte a astronomicelor sume de bani în care se scăldau ţinuturile acelea.

Cu toate că era o proprietate saudită şi avea un comitet de direcţie cu preponderenţă saudit, BIAS angajase prin contract mai mult funcţionari din străinătate, cel mai mare furnizor de personal fiind banca Rockmann-Queens din New York, de unde fusese trimis şi Laing.

Acesta era tânăr, entuziast, conştiincios şi ambiţios, dornic să îşi facă o carieră în domeniul bancar şi se bucura că fusese detaşat în Arabia Saudită. Avea un salariu mai bun decât la New York, un apartament atrăgător, câteva iubite în sânul marii comunităţi de expatriaţi din Jiddah, nu-l deranja interdicţia alcoolului şi se înţelegea de minune cu toţi colegii.

Chiar dacă sediul BIAS era la Riad, filiala cea mai activă era la Jiddah, capitala comerţului şi afacerilor din Arabia Saudită. În mod normal, cu o seară în urmă Laing ar fi trebuit să plece din clădirea albă cu creneluri – care aducea mai mult cu o fortăreaţă a Legiunii străine decât cu sediul unei bănci – şi să se ducă la Hyatt Regency de pe aceeaşi stradă ca să bea ceva. Dar mai avea de încheiat două dosare şi preferase să mai stea o oră în plus ca să nu-i mai rămână pe a doua zi.

Aşa se face că era încă la biroul lui atunci când apăruse bătrânul mesager arab, cu căruţul plin de formularele scoase din computerul băncii, pe care le distribuia în fiecare birou executiv pentru a fi rezolvate a doua zi. Aceste formulare conţineau înregistrările tranzacţiilor de peste zi, încheiate de diferitele departamente ale băncii. Bătrânul aşează meticulos un teanc de formulare pe biroul lui Laing, dădu din cap şi se retrase. Laing strigă un „Shukran” voios în urma lui – se mândrea că se purta întotdeauna curtenitor cu personalul arab de serviciu – şi continuă să-şi vadă de lucru.

După ce termină, aruncă o privire spre hârtiile de lângă el şi scoase o exclamaţie agasată. I se aduseseră nişte formulare greşite. Cele de lângă el erau înregistrările de intrări şi ieşiri ale depunerilor şi retragerilor din toate conturile majore deschise la bancă. De acestea se ocupa şeful serviciului operaţii, nu cel de la credit şi marketing. Le luă şi se îndreptă cu ele spre biroul gol al şefului serviciului operaţii, domnul Amin, colegul său din Pakistan, care lucra pe acelaşi coridor.

Pe drum, aruncă o privire la foile din mână; ceva îi atrase atenţia. Se opri, se întoarse şi începu să cerceteze înregistrările filă cu filă. Din toate reieşea acelaşi tipar. Se aşeză la computer şi îi ceru să verifice înregistrările din conturile a doi clienţi. Tiparul era mereu acelaşi.

Către dimineaţă era de-acuma sigur că nu putea să existe nici o îndoială. Ce avea el în faţă era o fraudă majoră. Coincidenţele erau mult prea bizare. Puse formularele pe biroul domnului Amin şi se hotărî să plece cu prima ocazie la Riad cu avionul pentru o întrevedere personală cu colegul lui american, directorul general Steve Pyle.

În timp ce Laing străbătea străzile întunecate ale Jiddahului îndreptându-se spre casă, cu opt fusuri orare mai la apus Comitetul de la Casa Albă îl asculta pe doctorul Nicholas

Armitage, psihiatrul experimentat care tocmai sosise în Aripa de Vest, venind de la Locuinţa executivă.

— Domnii mei, până în prezent trebuie să vă spun că şocul a afectat-o pe Prima Doamnă într-un grad mai mare decât pe Preşedinte. Dânsa continuă tratamentul cu medicamente sub supravegherea doctorului personal. Preşedintele are, fără îndoială, un temperament mai puternic, dar mă tem că încordarea începe să-şi spună deja cuvântul şi au şi început să se arate primele semne evidente ale traumei părinteşti post-răpire.

— Ce semne, doctore? se interesă Odell fără nici o ceremonie.

Psihiatrul – căruia nu-i plăcea să fie întrerupt şi nici nu era niciodată atunci când le ţinea prelegeri studenţilor – îşi drese glasul.

— Trebuie să înţelegeţi că, în cazurile acestea, mama se poate uşura, din fericire, vărsând lacrimi sau chiar făcând crize de isterie. Părintele masculin suferă însă adesea mai mult pentru că resimte, pe lângă normala îngrijorare pentru soartă copilului răpit şi un profund sentiment de vinovăţie, de autoînvinovăţire, apărut din convingerea că e într-un anume fel răspunzător, că ar fi trebuit să facă mai mult, să ia mai multe măsuri de precauţie, să aibă mai multă grijă.

— Dar nu e logic, protestă Morton Stannard.

— Nu-i vorba de nici o logică aici, spuse doctorul. E vorba de simptomele traumei, agravate de faptul că Preşedintele era – *este* – extrem de ataşat de fiul său, că, de fapt, îl iubeşte foarte mult. Adăugaţi la asta şi sentimentul de neputinţă, incapacitatea de a face ceva. Până în prezent, fără nici un contact de la răpitori, normal că nici nu ştie dacă băiatul lui mai e măcar sau nu în viaţă. E încă prematur, desigur, dar nu se întrevăd nicidecum şanse de ameliorare.

— Răpirile astea pot să dureze săptămâni de zile, zise Jim Donaldson. Omul de care vorbim este şeful nostru executiv. La ce schimbări putem să ne aşteptăm?

— Încordarea va mai slăbi puţin atunci când se va stabili primul contact şi dacă se va obţine dovada că Simon mai este în viaţă, răspunse doctorul Armitage. Dar această uşurare nu va dura prea mult. Pe măsură ce va trece timpul, starea se va agrava. Solicitarea va atinge punctul maxim şi va da naştere iritabilităţii. Vor apărea insomnii – acestea pot fi însă combătute cu medicamente. În cele din urmă se va ajunge la apatie în

problemele de serviciu ale părintelui…

— În cazul nostru e vorba de conducerea unei afurisite de ţări, observă Odell.

— Şi lipsă de concentrare, pierderea memoriei în problemele de guvernare. Într-un cuvânt, domnilor, Preşedintele îşi va concentra cea mai mare parte a gândurilor asupra fiului său şi o altă bună parte asupra stării soţiei. În unele cazuri, chiar după rezolvarea cu succes a cazurilor de răpire, părinţii au fost aceia care au avut nevoie de o perioadă îndelungată, de luni şi ani de zile, de tratament post-traumatic.

— Cu alte cuvinte, constată procurorul general Bill Walters, n-o să avem decât o jumătate de Preşedinte şi poate că nici atât.

— Ei, hai, n-o lua chiar aşa, interveni ministrul de finanţe Reed. Ţara asta a mai avut şi altădată preşedinţi pe masa de operaţii, în incapacitate totală de a o conduce. Trebuie să-i preluăm noi îndatoririle, să rezolvăm toate treburile aşa cum ar fi dorit prietenul nostru şi să încercăm să-l deranjăm cât mai puţin posibil.

Dar optimismul lui stârni prea puţine reacţii pozitive. Brad Johnson se ridică.

— De ce dracu’ nu iau odată legătura nemernicii ăştia? întrebă el. Au trecut aproape patruzeci şi opt de ore.

— Cel puţin avem un negociator instalat în aşteptarea primului apel, spuse Reed.

— Şi avem o prezenţă în număr mare la Londra, adăugă Walters. Domnul Brown a sosit acolo împreună cu echipa lui de la Birou de acum două ore.

— Ce naiba face poliţia britanică, bodogăni Stannard. De ce nu reuşeşte să-i găsească pe nemernicii ăştia?

— Trebuie să nu uităm că n-au trecut decât patruzeci şi opt de ore – nici măcar atât, observă secretarul de stat Donaldson. N-o fi ea Marea Britanie tot atât de mare cât SUA, dar are cincizeci şi patru de milioane de locuitori şi o grămadă de locuri în care să te poţi ascunde. Aţi uitat cât l-a ţinut Armata de eliberare simbioneză pe Patty Hurst, cu tot FBI-ul de pe urmele sale? Luni de zile.

— Haideţi să fim realişti, domnilor, rosti Odell tărăgănat, problema e că n-avem cum să facem mai mult.

Asta şi *era* problema; că nu exista nimeni care să poată face ceva.

***

Băiatul despre care tocmai vorbeau îşi petrecea a doua noapte în captivitate. Chiar dacă n-avea de unde să ştie, pe culoarul din faţa celulei cineva stătea de pază toată noaptea. O fi avut ea pivniţa zidurile din ciment turnat, dar răpitorii erau hotărâţi să-i pună un căluş ca să-l liniştească în cazul în care s-ar fi hotărât să strige şi să urle. Simon însă se feri să facă această greşeală. Se hotărâse să-şi înăbuşe temerile şi să se poarte cu cea mai mare demnitate. Făcu două duzini de exerciţii de gimnastică, urmărit de un ochi sceptic prin vizor. Simon nu avea ceas – plecase la antrenament fără el – şi începuse să piardă noţiunea timpului. Lumina ardea în permanenţă dar când i se păru că venise miezul nopţii – nu greşea decât cu două ore – se ghemui în pat, îşi trase pătura peste cap ca să se ferească de lumină şi se adânci în somn. În timp ce el adormea, la ambasada ţării sale din Grosvenor Square, la o depărtare de patruzeci de mile, se primeau ultimele zece-douăsprezece telefoane false.

Lui Kevin Brown şi echipei lui de opt duri nu le ardea de somn. Supersonicul îi adusese în alt fus orar, iar orologiile lor biologice erau rămase încă pe ora Washingtonului, cu cinci ore mai devreme decât la Londra.

Brown insistase ca Seymour şi Collins să-i arate centrala telefonică de la subsol şi postul de ascultare din ambasadă, aflat într-un birou de la marginea complexului, în care tehnicienii americani – britanicilor nu li se permisese accesul – instalaseră nişte difuzoare în perete, care să redea sunetele înregistrate de nenumăratele microfoane din apartamentul din Kensington.

— Avem două microfoane în salon, îl informă Collins pe Brown fără nici o tragere de inimă.

Nu vedea de ce să-i explice tehnicile Companiei unuia de la Birou, dar dacă aşa erau ordinele! Şi, de fapt, apartamentul din Kensington era, în orice caz, „consumat” din punct de vedere operativ.

— Dacă vreun ofiţer superior de la Langley îşi stabileşte baza acolo, bineînţeles că microfoanele sunt dezactivate. Dar dacă avem de chestionat vreun sovietic, microfoanele care nu se văd sunt mai puţin inhibante decât un magnetofon în funcţiune. Salonul este zona principală de chestionare. Dar mai există două şi în dormitorul principal – Quinn doarme în el, dar nu în clipa de faţă, după cum o să auziţi – şi altele în cele două dormitoare mici şi în bucătărie. Din respect pentru domnişoara Somerville

şi pentru McCrea, omul nostru, le-am scos din funcţiune pe cele din camerele lor. Dar dacă Quinn intră în oricare din ele pentru o discuţie confidenţială, putem să le reactivăm oricând, răsucind butoanele de aici şi de aici.

Collins le arătă două butoane de la pupitrul de comandă.

— În orice caz şi dacă vorbeşte cu unul din ei în afara razei de acţiune a microfoanelor, e de presupus că au să vină să ne dea raportul, nu? întrebă Brown.

Collins şi Seymour încuviinţară.

— Apoi, mai avem şi cele trei telefoane, continuă Collins. Unul este noul post pentru comunicările urgente. Quinn are să-l folosească doar atunci când o să fie convins că vorbeşte cu răpitorii autentici, nu în alte scopuri. Toate conversaţiile de la telefonul acesta au să fie interceptate de englezi la centrala din Kensington şi transmise prin difuzorul de aici. Al doilea telefon este o derivaţie directă din camera lui, pe care o foloseşte acum cu unul dintre aceia pe care îi credem impostori, dar poate că nu e. Şi firul ăsta trece prin centrala Kensington. Al treilea este un telefon obişnuit, interceptat şi el, dar probabil că va fi folosit numai dacă Quinn o să vrea să dea el un telefon.

— Vrei să spui că englezii ascultă şi ei toate astea? îl întrebă Brown cu un ton acru.

— Numai telefoanele, îi răspunse Seymour. Trebuie să ne asigurăm de colaborarea lor în ceea ce priveşte telefoanele – în fond centralele le aparţin. În plus, pot să contribuie în direcţia tiparului vocii, a defectelor de vorbire, a accentelor regionale. Şi, bineînţeles, urmărirea trebuie să fie efectuată de ei, direct de la centrala Kensington. N-avem nici un fir care să nu fie interceptat între apartament şi subsolul nostru.

Collins tuşi.

— Ba avem, zise el, dar funcţionează numai pentru microfoanele din încăperi. Avem de fapt două apartamente în clădirea respectivă. Tot ce e prins de microfoanele din camere se transmite prin nişte legături interioare în cel de-al doilea apartament, mai mic, pe care îl avem la subsol. Chiar şi în clipa de faţă am un om acolo. La subsol, cuvintele sunt distorsionate şi transmise prin ultrascurte la ambasadă, unde sunt recepţionate, decodate şi trimise aicea jos.

— Le transmiteţi prin radio pe o distanţă de numai o milă? întrebă Brown.

— Domnule, Agenţia mea se înţelege foarte bine cu englezii.

Dar nici un serviciu secret din lume nu îşi transmite informaţiile direct prin intermediul legăturilor terestre de sub un oraş pe care nu îl controlează.

— Deci, britanicii pot să asculte conversaţiile telefonice, dar nu şi ce se discută în cameră, se veseli Brown.

Se înşela însă amarnic. De cum aflase de apartamentul din Kensington, de refuzul de a-i accepta pe cei doi inspectori şefi metropolitani în apartament şi de înlăturarea microfoanelor proprii, MI-5 îşi făcuse socoteala că trebuia să mai existe încă un apartament american în clădire, care să transmită cele aflate din interogarea sovieticilor până la centrul de control al CIA, aflat pe undeva prin altă parte. În nici o oră toate documentele clădirii erau studiate şi micul apartament de la subsol localizat. La miezul nopţii, echipa de instalatori descoperise deja firele de legătură care treceau prin sistemul central de încălzire şi îşi instalase postul de intercepţie într-un apartament de la parter al cărui locatar fusese invitat politicos să îşi ia un scurt concediu pentru a fi de folos Majestăţii Sale. În zorii zilei nu exista nimeni care să nu fie ascultat.

Omul lui Collins de la ELINT – spionajul electronic – care se afla la pupitru, îşi ridică de pe urechi căştile.

— Quinn tocmai a terminat convorbirea, anunţă el. Acuma stau de vorbă între ei. Vreţi să-i ascultaţi, domnule?

— Bineînţeles, îi răspunse Brown.

Tehnicianul transferă conversaţia ce se desfăşura în salonul din Kensington de la ascultarea la cască la cea prin difuzoarele de pe pereţi. Se auzi imediat glasul lui Quinn.

— ... ar fi grozav. Mulţumesc, Sam. Cu lapte şi cu zahăr.

— Credeţi că o să mai sune? Era McCrea.

— Nu. Plauzibil, dar nu prea îmi miroase. Quinn.

Cei din ambasadă se întoarseră să plece. În mai multe birouri alăturate fuseseră instalate paturi de campanie. Brown era hotărât să fie la post la orice oră. Desemnă doi dintre cei opt oameni ai echipei sale care să rămână în schimbul de noapte. Era ora 2.30.

Aceeaşi discuţie, atât de la telefon cât şi din încăpere, fusese ascultată şi transmisă la centrul de comunicaţii al MI-5 din strada Cork. La centrala Kensington poliţia ascultase doar ceea ce se vorbise la telefon, stabilind în opt secunde că apelul provenea de la o cabină telefonică din apropiere de Paddington şi trimisese imediat un poliţist civil de la postul de poliţie din

cartier, aflat la două sute de metri de acolo. Fu arestat un bătrân cu o boală mintală cu antecedente.

La ora nouă dimineaţa în cea de-a treia zi, una dintre operatoarele din Grosvenor Square răspundea la un nou apel. Glasul era al unui englez, grosolan şi tăios.

— Fă-mi legătura cu negociatorul.

Fata se înverzi. Nu mai folosise nimeni cuvântul până atunci. Îşi păstră glasul cât mai suav cu putinţă.

— Aveţi legătura, domnule.

Quinn ridică receptorul la jumătatea primului ţârâit.

— Cineva întreabă de negociator. Doar atât, se grăbi să spună fata în şoaptă.

Peste o jumătate de secundă avea legătura. În difuzoare se auzi glasul adânc, liniştit al lui Quinn.

— Salut, amice. Ai vrut să vorbeşti cu mine?

— Dacă-l vrei pe Simon Cormack înapoi, o să te coste. O groază. Acum ascultă aici la mine...

— Nu, prietene, tu ai să mă asculţi pe mine. Am primit deja o duzină de telefoane false pe ziua de azi. Înţelegi că există o sumedenie de nebuni pe lumea asta, nu? Aşa că fă-mi o favoare – o simplă întrebare...

În Kensington, urmăritorii făcură „intercepţia” în opt secunde. Hichin, Hertfordshire... o cabină publică... la gară. Cramer transmise informaţia la Yard în zece secunde; poliţia din Hichin se puse mai greu în mişcare. Omul lor porni cu maşina după treizeci de secunde, se dădu jos la două colţuri de gară după un minut şi se îndreptă spre cabinele telefonice la 141 de secunde după începerea convorbirii. Prea târziu. Omul stătuse la aparat treizeci de secunde şi era de-acum cu trei străzi mai departe, pierdut în aglomeraţia de dimineaţă...

McCrea se uită uluit la Quinn.

— I-aţi închis telefonul, exclamă el.

— A trebuit, îi răspunse Quinn laconic. Până să fi terminat depăşeam deja timpul.

— Dacă îl mai ţineai la telefon, observă Sam, poate că l-ar fi prins poliţia.

— Dacă e omul nostru, vreau să-l fac să aibă încredere, nu să-l bag în sperieţi – nu încă, îi răspunse Quinn şi rămase tăcut.

Părea complet relaxat; cei doi însoţitori ai săi erau încordaţi amândoi şi se holbau la telefon de parcă imediat ar fi putut să

înceapă să sune din nou. Quinn ştia că omul n-avea cum să mai dea telefon mai înainte de două ore. Cu multă vreme în urmă, învăţase pe câmpul de luptă atâta lucru: dacă n-ai nimic altceva de făcut decât să aştepţi, atunci relaxează-te.

În Grosvenor Square, Kevin Brown fusese trezit de unul din oamenii lui şi dăduse fuga la postul de ascultare, la timp ca să audă sfârşitul convorbirii, ultimele cuvinte ale lui Quinn.

— E numele cărţii? Dă-mi mai târziu un telefon ca să-mi răspunzi. Eu o să aştept, amice. Şi acum, salut.

Collins şi Seymour veniră şi ei şi ascultară toţi trei înregistrarea. Trecură apoi la difuzorul din perete şi o auziră pe Sam Somerville exprimându-şi părerea.

— Chiar aşa, bodogăni Brown.

Auziră şi răspunsul lui Quinn.

— Imbecilul, exclamă Brown. Încă două minute şi puteau să pună mâna pe ticălos.

— Pun mâna pe unul, observă Seymour. Ceilalţi au băiatul.

— Deci îl prind pe unul şi-l conving să spună unde-i vizuina, zise Brown, pocnindu-se vânjos cu pumnul peste palma cealaltă.

— Pesemne că au un termen. Şi noi folosim aşa ceva dacă vreunul din reţea e prins cumva. Dacă nu se întoarce la ascunzătoare în, să zicem, nouăzeci de minute, având în vedere aglomeraţia, ceilalţi ştiu că a fost prins. Îl elimină pe băiat şi se evaporă.

— Uite ce e, domnule, oamenii ăştia n-au nimic de pierdut, adăugă Seymour spre iritarea lui Brown. Chiar dacă ar veni ei singuri ca să-l dea înapoi pe Simon şi tot ar încasa-o pe viaţă. Au omorât doi oameni de la serviciul secret şi un curcan britanic.

— Quinn ăsta ar face mai bine să ştie ce face, zise Brown şi ieşi.

La ora 10.15, în uşa celulei lui Simon Cormack de la subsol se auziră trei lovituri puternice. Simon îşi puse gluga. Când şi-o scoase, pe peretele de lângă uşă era o bucată de carton:

CÂND ERAI MIC ŞI TE DUCEAI LA NANTUCKET ÎN VACANŢĂ MĂTUŞA EMILY ÎŢI CITEA DIN CARTEA EI PREFERATĂ.

CE CARTE ERA?

Simon rămase cu ochii holbaţi la bucata de carton. Simţi cum

îl cuprindea un val de uşurare. Cineva vorbise cu tatăl lui la Washington. Cineva încerca să-l scape. Încercă să-şi stăpânească lacrimile, dar acestea îi inundau ochii. Cineva îl urmărea prin vizor. Îşi trase nasul; n-avea nici măcar o batistă, îşi aminti de mătuşa Emily, sora tatălui său, impecabilă în rochiile ei până la gât, care-l ducea la plimbare pe plajă, îl aşeza pe iarbă şi îi citea despre animale care vorbeau şi se purtau ca oamenii. Se smiorcăi din nou şi începu să strige răspunsul spre vizor. Acesta se închise. Uşa se întredeschise şi o mână cu mănuşă neagră apăru de după ea şi retrase cartonul.

Omul cu vocea grosolană reveni la orele 13.30. Legătura de la ambasadă s-a făcut pe loc. Apelul a fost localizat în 11 secunde – de la o cabină dintr-un magazin universal din Milton Keynes, Buckinghamshire. În momentul în care un poliţist civil de la postul de poliţie din Milton Keynes ajungea la cabină şi se uita în jurul ei, cel care dăduse telefonul plecase de 90 de secunde. La telefon nu pierduse nici o clipă.

— Cartea, scrâşnise el. Se numeşte *Vântul din sălcii.*

— În ordine, amice, eşti omul pe care îl aşteptam. Acuma notează numărul ăsta, închide şi dă-mi telefon de la altă cabină. E un fir care ajunge numai şi numai la mine. Trei-şapte-zero; zero-zero-patru-zero. Ţine legătura, te rog. Acum salut.

Şi închise din nou. De data aceasta îşi ridică fruntea şi se adresă către perete.

— Collins, poţi să anunţi Washingtonul că ăsta-i omul nostru. Simon e în viaţă. Tipii vor să discute. Poţi să demontezi centrala de la ambasadă.

Îl auziră foarte bine. Îl auziră cu toţii. Collins se folosi de legătura codificată cu Weintraub la Langley, care îl anunţă pe Odell, iar acesta pe Preşedinte. Nu peste multe minute, centralistele din Grosvenor Square erau trimise la plimbare. Mai venise un ultim apel, o voce nechezată şi plângăreaţă.

— Suntem Armata de eliberare proletară. Îl deţinem pe Simon Cormack. Dacă America nu-şi distruge armele nucleare...

Glasul fetei de la centrală sună ca melasa care se prelinge.

— Iubitule, spuse ea, du-te dracului.

— Aţi făcut la fel, zise McCrea. Iar i-aţi închis telefonul.

— Are dreptate, spuse Sam. Oamenii ăştia pot să fie nişte dezaxaţi. Nu crezi că tratamentul ăsta l-ar putea supăra atât de

tare încât să-i facă ceva lui Simon Cormack?

— Posibil, îi răspunse Quinn. Dar sper să am dreptate şi sunt convins că am. Nu sună a terorişti politici. Mă rog să fie vorba doar de un infractor profesionist.

Rămaseră cu toţii cu gura căscată.

— Şi ce-i aşa de grozav la un infractor de profesie?

— Nu prea mult, recunoscu Quinn care, în mod ciudat, părea foarte uşurat. Dar un profesionist nu lucrează decât pentru bani. Pe care deocamdată nu îi are.

CAPITOLUL ŞAPTE

Răpitorul nu mai dădu telefon decât la ora 18.00. Între timp, Sam Somerville şi Duncan McCrea stătuseră aproape fără încetare cu ochii pe telefon, rugându-se ca oricine ar fi fost acela, să dea telefon din nou şi să nu întrerupă comunicarea.

Numai Quinn părea să aibă capacitatea de a se relaxa. Stătea întins pe canapeaua din salon, cu pantofii scoşi şi citea o carte. *Anabasis* de Xenofon, dădu Sam raportul cu glas scăzut din camera ei. O adusese cu el din Spania.

— N-am auzit niciodată de ea, bodogăni Brown în subsolul ambasadei.

— Este despre tactica militară, îl informă Seymour plin de bunăvoinţă, scrisă de un general grec.

Brown scoase un mormăit. Ştia despre greci că sunt membri ai NATO, dar asta era tot.

Poliţia britanică era mult mai ocupată. Două cabine publice, una în Hichin, un mic şi cochet târguşor de provincie de la capătul de nord al comitatului Hertfordshire, cealaltă în noul cartier al oraşului Milton Keynes, au fost vizitate de oamenii tăcuţi ai Scotland Yardului şi cercetate cu de-amănuntul pentru a preleva amprentele. Erau zeci şi zeci dar, cu toate că n-aveau de unde să ştie, nici una nu-i aparţinea răpitorului, care purtase mănuşi chirurgicale de culoarea pielii.

S-au făcut cercetări discrete în vecinătatea cabinelor pentru a se descoperi dacă exista vreun martor care să fi văzut cine le folosise în momentele când se făcuseră apelurile. Ambele cabine făceau parte din câte un şir de trei sau patru şi erau folosite fără încetare. În plus, ambele locuri erau foarte aglomerate la orele respective. Cramer bombăni.

— Foloseşte orele cele mai aglomerate. De dimineaţă şi la prânz.

Benzile pe care era înregistrată vocea bărbatului de la telefon au fost duse unui profesor de filologie, expert în tiparele de vorbire şi originea accentelor, dar cel mai mult vorbise Quinn şi savantul îşi clătină capul cu regret.

— Foloseşte câteva straturi de şerveţele sau de pânză subţire pe deasupra receptorului, spuse el. Primitiv, dar foarte eficient.

N-are cum să inducă în eroare oscilografele de înregistrare a tiparului vocii dar şi eu şi maşinile avem nevoie de mai mult material ca să discernem tiparele.

Comandantul Williams îi promise mai mult material când omul avea să mai telefoneze. În cursul zilei, şase case au fost puse sub observaţie discretă. Una din Londra, celelalte cinci în Comitatele Interioare. Toate erau case închiriate şi toate pentru şase luni. Până la căderea nopţii, două au fost scoase din cauză: într-una era un funcţionar bancar căsătorit, cu doi copii, care lucra cât se poate de legal la filiala din Londra a băncii Societe Generale; iar în cealaltă un profesor german care făcea cercetări la Muzeul Britanic.

Până la sfârşitul săptămânii aveau să fie eliminate şi celelalte patru, dar piaţa caselor de închiriat producea un flux constant de tot mai multe „posibile". Aveau să fie verificate absolut toate.

— Dacă infractorii au cumpărat de fapt proprietatea, spuse Cramer comitetului COBRA, sau au închiriat una de la un proprietar bona fide, mă tem că toată treaba devine imposibilă. În ultimul caz nu există nici o urmă, în primul volumul caselor cumpărate în Sud-Est într-un singur an ne-ar înghiţi toate resursele, timp de luni de zile.

În sinea lui, Nigel Cramer era de acord cu argumentul lui Quinn (pe care-l ascultase pe bandă) că cel de la telefon suna mai mult a infractor profesionist decât a terorist politic. Cu toate acestea, continuă să-i cerceteze pe toţi cei care încălcaseră legea din ambele tipuri, ceea ce avea să facă până la încheierea cazului. Chiar dacă răpitorii *erau* infractori din lumea interlopă. Se putea foarte bine ca ei să-şi fi făcut rost de carabina automată cehească de la vreun grup de terorişti. Cele două lumi se întâlneau uneori ca să facă afaceri.

Dacă poliţia britanică era ocupată până peste cap, pentru echipa din subsolul ambasadei problema o reprezenta tocmai lipsa oricărei activităţi. Kevin Brown se plimba ca un leu în cuşcă. Patru din oamenii lui erau întinşi pe paturile de campanie, în timp ce ceilalţi patru urmăreau lumina care avea să se aprindă de îndată ce unicul telefon special din apartamentul din Kensington, al cărui număr îl avea de-acum răpitorul, începea să fie folosit. Lumina se aprinse la două minute după ora şase.

Spre uimirea tuturor, Quinn îl lăsă să sune de patru ori. Apoi răspunse, grăbindu-se să vorbească el primul.

— Salut. Mă bucur că ai sunat.

— Cum ţi-am zis, îl vrei pe Simon Cormack viu, o să te coste.

Acelaşi glas adânc, grosolan, gutural şi înăbuşit de şerveţelele de hârtie.

— Foarte bine, să vorbim, spuse Quinn cu un ton prietenos. Pe mine mă cheamă Quinn. Doar Quinn. Poţi să-mi dai şi tu un nume?

— Du-te dracului.

— Haide, nu pe cel adevărat. Doar nu suntem idioţi nici unul din noi. Orice nume. Aşa ca să pot să spun, „Salut, Smith sau Jones...".

— Zack, spuse glasul.

— Z-A-C-K? Asta-i. Ascultă, Zack, trebuie să nu treci de douăzeci de secunde când vorbim, bine? Eu nu sunt vrăjitor. Umbrele ascultă şi urmăresc. Mai sună-mă ca să mai discutăm peste două ore. De acord?

— Da, zise Zack şi închise telefonul.

Magicienii de la centrala Kensington îşi făcură „captura" în şapte secunde. Altă cabină telefonică din centrul oraşului Great Dunmow, comitatul Essex, cu nouă mile mai la apus de autostrada M 11 dinspre Londra spre Cambridge. Ca şi în cazul celorlalte două oraşe de dinainte, la nord de Londra. Un târguşor mititel, cu un post de poliţie cu un efectiv redus. Ofiţerul în civil ajunse la şirul de trei cabine la optzeci de secunde după ce telefonul fusese închis. Prea târziu. La ora aceea, de închidere a magazinelor şi deschidere a cârciumilor, exista un adevărat furnicar de oameni, dar nici unul cu aerul că se ascunde sau cu perucă roşie, mustaţă şi ochelari cu lentile colorate. Zack alesese cea de-a treia perioadă de aglomeraţie de peste zi, la asfinţit, pe înserat dar nu încă beznă pentru că noaptea cabinele telefonice sunt luminate înăuntru.

În subsolul ambasadei Kevin Brown făcu explozie.

— De partea cui dracu' se crede Quinn ăsta? întrebă el. Se poartă cu ticălosul de parcă ar fi cea mai aleasă mirodenie.

Cei patru agenţi îi ţinură isonul.

În Kensington, Sam Somerville şi Duncan McCrea puneau şi ei aceeaşi întrebare. Quinn se întinse însă pe canapea şi ridică doar din umeri, întorcându-se la cartea pe care o citea. Spre deosebire de novici, ştia că are de făcut două lucruri: să încerce

să pătrundă în mintea celui de la capătul firului şi să încerce să-i câştige încrederea.

Bănuia deja că Zack nu era fraier deloc. Până în prezent, în orice caz, comisese prea puţine greşeli, altfel ar fi fost prins deja. Aşa că precis că ştia şi el că telefoanele îi erau supravegheate şi urmărite. Quinn nu-i spusese nimic de care să nu fi avut deja cunoştinţă. Oferindu-i un sfat cum să rămână în siguranţă şi libertate nu îl făcea în nici un caz pe Zack să acţioneze altfel decât ar fi făcut-o chiar şi fără indicaţiile lui Quinn. Quinn încerca doar să construiască o punte, oricât de respingătoare era această activitate, aşezând primele cărămizi într-o legătură personală cu un ucigaş care, aşa spera, îl va determina pe individ să creadă, aproape fără voie, că atât el cât şi Quinn aveau un ţel comun – şi că autorităţile erau acelea care le stăteau împotrivă.

Din timpul anilor petrecuţi în Anglia, Quinn ştia că accentul american poate suna pentru urechile englezilor drept cel mai prietenos ton din lume. Poate din cauza tărăgănării. Mai amabilă decât tonul repezit al britanicilor. Quinn îşi accentuase tărăgănarea cu puţin peste nivelul său obişnuit. Era vital ca să nu-i lase lui Zack impresia că îi vorbea de sus sau că îşi bătea joc de el. Şi tot atât de vital era să nu lase să-i scape scârba faţă de acest om care răstignea pe cruce un tată şi o mamă aflaţi la trei mii de mile depărtare. Era atât de convingător, încât îl înşelă pe Kevin Brown.

Dar nu şi pe Cramer.

— Tare mi-aş dori să-l ţină pe ticălosul ăsta de vorbă măcar un pic mai mult, zise comandantul Williams. Ca unul din colegii noştri din provincie să apuce să-l vadă la faţă, sau măcar maşina.

— Nu încă, îi spuse Cramer clătinând din cap. Problema este că aceşti detectivi de poliţie de la posturile mai mici din provincie nu sunt nişte agenţi experimentaţi când vine vorba de urmărirea oamenilor. Quinn o să încerce să prelungească perioadele de conversaţie mai târziu, în speranţa că Zack n-are să observe.

Zack nu mai dădu nici un telefon în seara aceea; nici unul până a doua zi de dimineaţă.

Andy Laing îşi luă o zi liberă şi plecă la Riad cu o cursă internă saudită, unde căută şi izbuti să obţină o întrevedere cu

directorul general Steve Pyle.

Blocul în care se găseau birourile BIAS din capitala saudită era departe de clădirea cu aspect de fortăreaţă a Legiunii străine din Jiddah.

După o aşteptare de treizeci de minute, fu poftit în cabinetul directorului general un şir de încăperi atât de luxoase încât, până şi preşedintele de la Rockmann-Queens care, cu şase luni în urmă, se oprise pentru o scurtă vizită trebuise să recunoască faptul că erau mai luxoase până şi decât locuinţa lui.

Steve Pyle era un director voinic şi deschis, care se mândrea cu modul patern în care îşi trata angajaţii mai tineri.

Îl salută pe Laing cu amabilitate dar şi cu oarecare uimire.

— Domnul Al-Haroun nu m-a anunţat de venirea ta, Andy, îi spuse el. Ţi-aş fi trimis o maşină să te aştepte la aeroport.

Domnul Al-Haroun era directorul din Jiddah, şeful saudit al lui Laing.

— Nu i-am spus că vin, domnule. Pur şi simplu mi-am luat o zi liberă. Cred că avem o problemă la noi şi am vrut să v-o aduc personal la cunoştinţă.

— Andy, Andy, pe mine mă cheamă Steve, bine? Mă bucur că ai venit. Şi care-i problema?

Laing nu adusese cu el formularele; dacă cineva de la Jiddah era implicat în escrocherie să le fi luat cu el însemna să dea totul în vileag. Dar îşi făcuse notiţe copioase. Îi luă o oră ca să-i explice lui Pyle ce descoperise.

— Nu poate fi vorba de nici o coincidenţă, Steve, argumentă el. Cifrele astea n-au altă explicaţie decât o fraudă bancară de proporţii.

Amabilitatea lui Steve Pyle dispăruse în timp ce Laing îi explică situaţia grea în care se afla.

— Andy, eşti un tânăr foarte atent. Foarte inteligent. Şi devotat. Apreciez acest lucru. Apreciez faptul că ai venit la mine cu această... problemă. Îl însoţi pe Laing până la uşă. Acum te rog să laşi totul în seama mea. O să mă ocup personal. Credemă, o să ajungi foarte departe.

Andy Laing plecă din clădirea băncii şi se întoarse la Jiddah, îmbujorat de satisfacţie. Făcuse ceea ce era bine. Directorul general avea să pună capăt acestei pungăşii.

După plecarea lui. Steve Pyle dădu un singur telefon.

***

Cel de-al patrulea apel al lui Zack şi cel de-al doilea pe firul

special, sosi la ora nouă fără un sfert dimineaţa. Fu localizat la Royston, la hotarul de nord al comitatului Hertfordshire, acolo unde acesta se învecinează cu Cambridge. Ofiţerul de poliţie care sosea acolo după două minute era cu *nouăzeci* de secunde în întârziere. Şi nu era nici urmă de amprente.

— Quinn, hai să fim scurţi. Vreau cinci milioane de dolari şi repede. Bancnote mici, folosite.

— Doamne, Zack, asta-i al dracului de mult. Ştii cât *cântăreşte* asta?

O pauză. Zack era năucit de referinţa neaşteptată la greutatea banilor.

— Asta-i, Quinn. Nu mă contrazice. Orice şmecherie şi noi putem oricând să-ţi trimitem vreo două degete ca să revii pe calea cea bună.

În Kensington, McCrea se înecă şi fugi la baie. În trecere, dădu peste o măsuţă de cafea.

— Cine-i cu tine? întrebă Zack.

— O umbră, îi răspunse Quinn. Ştii şi tu cum e. Imbecilii ăştia nu vor să mă lase singur, nu vezi?

— Eu am vorbit serios.

— Haide, Zack, nu-i nevoie de aşa ceva. Suntem amândoi profesionişti. Nu-i aşa? Hai să rămânem tot aşa, nu? Facem ce trebuie să facem, nici mai mult, nici mai puţin. Şi acum a expirat timpul. Închide.

— Tu vezi să aduci banii, Quinn.

— Trebuie să vorbesc cu tatăl pentru asta. Sună-mă din nou peste douăzeci şi patru de ore. Apropo, cum se mai simte puştiul?

— Bine. Până în prezent.

Zack închise telefonul şi ieşi din cabină.

Stătuse la telefon treizeci şi una de secunde. Quinn puse receptorul în furcă. McCrea se întoarse în încăpere.

— Dacă mai faci aşa ceva încă o dată, i se adresă Quinn pe un ton liniştit, vă dau imediat afară pe amândoi şi-mi bag picioarele şi în Agenţie şi în Birou.

McCrea avea un aer atât de spăşit, aproape gata să plângă.

În subsolul ambasadei, Brown îi aruncă o privire lui Collins.

— Omul tău a călcat în străchini, zise el. Şi, în orice caz, ce-a fost cu zgomotul ăla pe fir?

Fără să mai aştepte răspunsul, formă numărul telefonului care lega direct subsolul de apartament. Îi răspunse Sam

Somerville care îi povesti despre ameninţarea cu tăierea degetelor şi măsuţa lovită de McCrea cu genunchiul.

— Cine era? întrebă Quinn după ce Sam închisese.

— Domnul Kevin Brown, îi răspunse ea oficial.

— Cine e? întrebă Quinn.

Sam se uită la perete plină de nervozitate.

— Locţiitorul directorului adjunct al diviziei CI de la Birou, spuse ea oficial, ştiind că Brown o asculta.

Quinn făcu un gest exasperat. Sam ridică din umeri.

La prânz, în apartament avea loc o conferinţă. Împărtăşeau cu toţii convingerea că Zack nu avea să mai dea nici un telefon până a doua zi de dimineaţă, pentru a permite americanilor să reflecteze la cererea sa.

Participau Kevin Brown, Seymour şi Collins. Precum şi Nigel Cramer, însoţit de comandantul Williams. Quinn îi cunoştea pe toţi, în afară de Brown şi de Williams.

— Poţi să-i spui lui Zack că Washingtonul şi-a dat acordul, spuse Brown. Ne-a sosit acum douăzeci de minute. Eu personal sunt împotrivă, dar ei au fost de acord. Cinci milioane de dolari.

— Dar nu sunt eu de acord, zise Quinn.

Brown se uită la el cu gura căscată, de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Aha, tu nu eşti de acord, Quinn. *Tu* nu eşti de acord. Guvernul Statelor Unite este de acord, dar domnul Quinn, nu. Pot să te întreb cumva de ce?

— Pentru că este extrem de periculos ca să accepţi prima cerere a răpitorilor, spuse el pe un ton calm. Fă aşa ceva şi o să-l determini să creadă că ar fi trebuit să ceară mai mult. Şi un om care crede aşa ceva, crede şi că a fost tras pe undeva pe sfoară. Dacă e psihopat, asta poate să-l înfurie. Şi n-are pe cine să-şi verse furia, decât pe ostatec.

— Crezi că Zack e psihopat? întrebă Seymour.

— Poate că da, poate că nu, îi răspunse Quinn. Dar unul din acoliţii lui s-ar putea să fie. Chiar dacă Zack e şeful – şi s-ar putea foarte bine să nu fie el – un psihopat poate scăpa de sub control.

— Şi atunci ce sfat ne dai? întrebă Collins.

Brown mârâi.

— Suntem încă la început, îi răspunse Quinn. Cea mai bună şansă ca Simon Cormack să scape teafăr este să îi convingem pe

răpitori de două treburi: că au stors de la familie maximum absolut pe care aceasta îl poate plăti şi că vor vedea banii respectivi numai dacă îl prezintă pe Simon viu şi nevătămat. Şi n-au cum s-ajungă la aceste concluzii în câteva secunde. Pe deasupra, mai e şi poliţia, care poate oricând să dea de un fir şi să ajungă la ei.

— Sunt de aceeaşi părere cu domnul Quinn, spuse Cramer. Poate să mai dureze vreo două săptămâni. Pare greu, dar e mai bine decât un caz pripit şi prost, al cărui rezultat să fie o eroare de judecată şi un băiat mort.

— Iar eu apreciez orice minut în plus pe care mi-l lăsaţi la dispoziţie, adăugă comandantul Williams.

— Atunci eu ce să le spun la Washington? întrebă Brown.

— Să le spui, îl lămuri Quinn liniştit, că mi-au cerut să duc tratative pentru eliberarea lui Simon şi că asta şi fac. Dacă vor să mă ia de la acest caz, foarte bine. N-au decât să-i spună asta Preşedintelui.

Collins tuşi. Seymour rămase cu ochii la podea. Întrunirea se terminase.

Când Zack telefona din nou, Quinn era plin de scuze.

— Uite ce-i, am încercat să vorbesc personal cu Preşedintele Cormack. Dar n-a fost chip. Omul e sub efectul sedativelor cea mai mare parte din vreme. Vreau să spun, trece prin momente infernale...

— Aşa că las-o mai moale şi fă rost de bani, se răsti Zack.

— Am încercat, îţi jur. Uite care-i treaba, cinci milioane e prea mult, n-are atâţia bani gheaţă – sunt toţi băgaţi în conturi bancare oarbe şi durează câteva săptămâni până să le lichideze. Treaba e că pot să-ţi fac rost de nouă sute de mii de dolari şi asta încă foarte repede.

— Nici gând, mârâi glasul de la telefon. Voi, yankeii, puteţi să îi faceţi rost din altă parte iar eu pot să aştept.

— Da, sigur, ştiu, cum să nu, îi spuse Quinn cu seriozitate. Eşti în siguranţă. Curcanii umblă aiurea, asta-i clar – până acum. Dacă ai putea să mai reduci un pic... Băiatul e bine?

— Da.

Quinn putea să-şi dea seama ce era în capul lui Zack.

— Trebuie să te întreb ceva, Zack. Nemernicii ăştia care stau pe capul meu mă pisează rău de tot. Întreabă-l pe băiat cum îl chema pe câinele lui – ăla pe care l-a avut de când era mic până

la zece ani. Doar ca să ştim că e bine. Nu te costă nimic. Iar pe mine mă ajută mult.

— Patru milioane, se răsti Zack şi, la dracu', nici un sfanţ mai puţin.

Telefonul se întrerupse. Fusese dat din St. Neots, un oraş din sudul Cambridgeului, cu puţin mai la răsărit de hotarul comitatului cu Bedfordshire. Nimeni nu fusese zărit când ieşea din cabină, una dintre cele câteva aflate în faţa poştei principale.

— Ce faci? întrebă Sam curioasă.

— Îl pun sub presiune, îi răspunse Quinn fără nici o altă explicaţie.

Ceea ce Quinn înţelesese deja cu mai multe zile înainte era că, în cazul acesta, avea un atu care nu prea era la îndemâna negociatorilor. Bandiţii din Munţii Sardiniei sau din America Centrală puteau să reziste luni şi ani de zile dacă voiau. Nici un control al armatei, nici o patrulă a poliţiei n-aveau cum să-i descopere în dealurile acelea pline de văgăuni şi bine împădurite. Singurul pericol venea din partea elicopterelor.

În dens populata regiune din sud-estul Angliei, Zack şi oamenii lui se găseau pe un teritoriu în care legile erau respectate – adică ostil. Cu cât se ascundeau mai multă vreme, cu atât creşteau şansele, conform legii probabilităţii, de a fi identificaţi şi localizaţi. Aşa că presiunea asupra *lor* era de a încheia târgul şi de a o şterge cât mai repede. Trucul era să-i facă să creadă că au câştigat, că au obţinut cel mai bun târg cu putinţă şi că nu era nevoie să-şi omoare prizonierul când îşi luau tălpăşiţa.

Quinn conta pe ceilalţi din banda lui Zack – poliţia ştia de la locul ambuscadei că erau cel puţin patru oameni – care stăteau închişi în vizuină. Aceştia aveau să devină nerăbdători, cuprinşi de claustrofobie şi în cele din urmă aveau să-şi îndemne şeful să bată palma şi să termine odată, exact argumentul pe care urma să-l folosească şi Quinn. Asaltat din două părţi, Zack avea să fie ispitit să ia ce se putea lua şi să dispară. Dar asta n-avea să se întâmple înainte ca presiunea asupra răpitorilor să fi crescut mai mult.

Quinn sădise în mod deliberat două seminţe în mintea lui Zack: că el, Quinn, era băiat bun şi îşi dădea toată silinţa să încheie repede târgul dar era împiedicat de Orânduire – îşi amintea ce mutră făcuse Kevin-Brown şi se întreba dacă era în

întregime minciună – şi că Zack era în deplină siguranţă... până acum. Vrând să spună exact pe dos. Cu cât avea să aibă Zack somnul mai tulburat de coşmarul descoperirii de către poliţie, cu atât mai bine.

Profesorul de lingvistică ajunsese de-acum la concluzia că Zack avea aproape sigur 45-50 de ani şi că era, probabil, şeful bandei. Nu exista nici o ezitare care să indice că ar fi trebuit să se consulte cu altcineva pentru a accepta propunerile. Era născut din rândurile clasei muncitoare, n-avea o foarte bună educaţie şcolară şi provenea aproape sigur din zona Birminghamului. Dar accentul originar fusese diminuat de-a lungul anilor de perioadele cât stătuse departe de Birmingham, posibil în străinătate.

Un psihiatru încercase să-i facă portretul. Era în mod sigur sub tensiune, care creştea pe măsură ce se prelungeau convorbirile. Animozitatea faţă de Quinn scădea treptat, odată cu trecerea timpului. Era obişnuit cu violenţa – n-avusese nici urmă de ezitare sau mustrări de conştiinţă atunci când menţionase tăierea degetelor lui Simon Cormack. Pe de altă parte, era logic, viclean, prudent, dar nu speriat. Un individ periculos, dar nu nebun. Nu psiho şi nici „politic".

Aceste rapoarte ajunseră pe masa lui Nigel Cramer, care le trecu mai departe comitetului COBRA. Imediat au fost trimise copii la Washington, direct la comitetul de la Casa Albă. Alte copii au ajuns în apartamentul din Kensington. Quinn le citi şi, după ce le termină, i le dădu lui Sam.

— Ce nu pot eu să înţeleg, spuse ea lăsând din mână ultima pagină, este de ce l-au ales tocmai pe Simon Cormack. Preşedintele vine dintr-o familie înstărită, dar trebuie să mai fie şi alţi copii bogaţi care se plimbă prin Anglia.

Quinn, care descoperise deja motivul pe când stătea şi se uita la televizor în Spania, îi aruncă o privire dar nu-i răspunse. Asta o călca pe nervi. Dar o şi intriga. Pe măsură ce treceau zilele, Sam descoperea că era din ce în ce mai intrigată de Quinn.

***

În cea de-a şaptea zi de la răpire şi a patra de când Zack dăduse primul telefon, CIA şi SIS din Marea Britanie renunţară la serviciile agenţilor infiltraţi în toate organizaţiile teroriste europene. Nu aflaseră nimic în legătură cu modul de procurare a carabinei automate Skorpion de la aceste surse şi se renunţase la părerea că erau implicaţi terorişti politici. Printre

grupările cercetate erau ARI şi INLA, ambele irlandeze şi în amândouă CIA şi SIS aveau agenţi adormiţi, a căror identitate nu aveau de gând să şi-o dezvăluie reciproc; facţiunea Armata Roşie germană, succesoarea lui Baader Meinhof: Brigăzile Roşii italiene; Acţiunea Directă franceză; ETA spaniolă/bască; şi CCC belgian. Mai erau şi alte grupări mai mici şi mai trăsnite, dar acestea au fost considerate mult prea neînsemnate pentru a fi putut organiza operaţiunea Cormack.

A doua zi, Zack era înapoi. Apelul venea de la una din cele câteva cabine de lângă o staţie service de pe autostrada M-11, puţin mai la sud de Cambridge şi a fost interceptat şi identificat în opt secunde, dar aveau să se mai scurgă şapte minute până să ajungă acolo un poliţist civil. În furnicarul de maşini şi de oameni care treceau primprejur, era o speranţă deşartă ca Zack să mai fie în apropiere.

— Câinele, anunţă el cu glas repezit. Îl chema domnul Spot.

— Mulţumesc, Zack, spuse Quinn. Ai doar grijă de băiat şi o să încheiem afacerea chiar mai devreme decât crezi. Iar eu am veşti. Până la urmă oamenii de finanţe ai domnului Cormack pot să strângă unu virgulă două milioane de dolari, bani lichizi şi încă foarte repede. Ia-i, Zack.

— Du-te dracului, lătră vocea de la capătul firului.

Dar se grăbea; intrase în criză de timp. Îşi reduse cererea la 3 milioane de dolari. Şi telefonul amuţi.

— De ce nu închei afacerea, Quinn? întrebă Sam.

Stătea pe marginea scaunului; Quinn se ridicase, gata să meargă la baie.

Întotdeauna se spăla, se îmbăia, se îmbrăca, se ducea la toaletă şi mânca după fiecare telefon al lui Zack. Ştia că o perioadă de vreme nu mai avea să urmeze nici un contact.

— Nu e vorba de bani, spuse Quinn în timp ce ieşea din încăpere. Zack nu e pregătit încă. O să înceapă iar să crească preţul, crezând că e tras pe sfoară. Vreau să-l mai subminez încă puţin; vreau să-l pun şi mai mult sub presiune.

— Dar nu te gândeşti la presiunea asupra lui Simon Cormack? strigă Sam după el pe coridor. Quinn se opri şi se întoarse în uşă.

— Da, zise el cu sobrietate şi asupra mamei şi a tatălui lui. N-am uitat. Dar în cazurile acestea criminalii trebuie să creadă, să creadă cu adevărat, că spectacolul s-a încheiat. Altfel se înfurie şi îi fac rău prizonierului. Am mai văzut aşa ceva şi altă dată. E,

zău, mai bine mai încet şi mai cu uşurelul decât în cavalcadă ca la cavalerie. Dacă nu se poate rezolva în patruzeci şi opt de ore printr-o arestare rapidă, se ajunge la un război al nervilor, ai răpitorului şi ai negociatorului. Dacă nu obţine nimic, i se urcă sângele la cap; dacă obţine prea mult şi prea repede, se gândeşte că a încurcat-o şi amicii lui o să-i spună şi ei exact acelaşi lucru. Aşa că iar i se urcă sângele la cap. Şi asta-i rău pentru ostatec.

Cuvintele lui erau ascultate peste câteva minute, înregistrate pe bandă, de Nigel Cramer care dădu din cap aprobator. În două cazuri cu care avusese el de-a face, trecuse prin aceeaşi experienţă. Într-unul ostatecul fusese recuperat viu şi nevătămat, în celălalt fusese lichidat de un psihopat furios şi plin de ranchiună.

În subsolul ambasadei americane, cuvintele au fost ascultate în direct.

— Prostii, comentă Brown. Să facă odată târgul, pentru numele lui Dumnezeu. Să aducă băiatul înapoi acum. Şi după aia vreau să mă duc chiar eu după nenorociţii ăştia.

— Dacă scapă, lasă-i mai bine în seama Met-ului, îl povăţui Seymour. O să-i găsească ei.

— Da şi un tribunal britanic o să-i trimită pe viaţă într-o închisoare blândă. Ştii ce înseamnă pe viaţă aici? Paişpe ani, cu scăderile. Rahat. Ascultă la mine, domnule: nimeni, dar nimeni nu face aşa ceva fiului Preşedintelui meu şi după aia scapă. Într-o bună zi treaba asta o să ajungă sigur o problemă a Biroului, aşa cum ar fi trebuit să fie de la bun început. Iar eu am să mă ocup de ea – după legile din Boston.

În noaptea aceea Nigel Cramer veni personal în apartament. Noutăţile pe care le avea erau tocmai că n-avea nici una. Patru sute de oameni fuseseră interogaţi discret, aproape cinci sute de „apariţii" fuseseră verificate, alte o sută şaizeci de case supravegheate cu discreţie. Fără nici un rezultat.

DIC din Birmingham cercetase toate registrele lor din ultimii cincizeci de ani, în căutarea unor infractori cu acţiuni violente în antecedente, care ar fi putut să fi plecat din oraş cu multă vreme în urmă. Apăruseră opt posibili dar, după cercetări, fuseseră scoşi din cauză; erau ori morţi, ori în închisoare, ori identificabili prin alte părţi.

Printre resursele Scotland Yardului, una mai puţin cunoscută publicului este banca de glasuri. Cu ajutorul tehnologiei

moderne, glasul omenesc poate fi redus la o serie de amplitudini maxime şi minime, reprezentând modul în care vorbitorul inspiră, expiră, foloseşte tonalităţile şi înălţimile, îşi formează şi rosteşte cuvintele. Tiparul înregistrat pe oscilograf este ca o amprentă; poate fi echivalat şi, dacă există o mostră la dosar, identificat.

Adeseori, mulţi infractori au vocile înregistrate pe bandă fără ştirea lor şi depuse în banca de glasuri: autorii telefoanelor anonime, informatorii anonimi şi mulţi alţi arestaţi, înregistraţi în camera de anchetă. Vocea lui Zack nu apărea pur şi simplu nici unde.

Cercetarea de laborator nu dăduse nici ea nici un rezultat. Cartuşele uzate, gloanţele de plumb, urmele de încălţăminte şi cele de la roţi stăteau inactive în laboratoarele poliţiei şi refuzau să mai dezvăluie alte secrete.

— Pe o rază de cincizeci de mile în jurul Londrei, inclusiv în capitală, există opt milioane de unităţi locative, spuse Cramer. Plus canale fără apă, depozite, galerii subterane, cripte, tunele, catacombe şi clădiri părăsite. Am avut odată un criminal şi siluitor pe nume Pantera Neagră care locuia pur şi simplu într-o serie de mine părăsite de sub un parc naţional. Îşi ducea victimele acolo jos. L-am prins – până la urmă. Regret, domnule Quinn. Noi continuăm cercetările.

Într-a opta zi tensiunea din apartamentul din Kensington era de-acum vizibilă. Îi afecta mai mult pe cei doi mai tineri; dacă o resimţea şi Quinn, acesta lăsa să se vadă prea puţin. Stătea mult întins în pat, în perioadele dintre telefoane şi informări, cu ochii ţintă în tavan, încercând să se pună în mintea lui Zack şi în felul acesta, să afle cum să se poarte la apelul următor. Când să facă pasul final? Cum să aranjeze schimbul?

McCrea rămânea în toane bune dar începea să obosească. Ajunsese la un fel de devoţiune faţă de Quinn, gata oricând să plece după un comision, să pregătească un ibric de cafea sau să se achite de partea lui de treabă în apartament.

În cea de-a noua zi, Sam ceru permisiunea să plece la cumpărături. În silă, Kevin Brown sună din Grosvenor Square şi îşi dădu asentimentul. Sam plecă din apartament; ieşea pentru prima oară din el după aproape două săptămâni; luă un taxi până la Knightbridge şi petrecu patru ore minunate plimbându-se prin Harvey Nichols şi Harrods. La Harrods îşi făcu singură cinste cu o extravagantă şi foarte arătoasă poşetă din piele de

crocodil.

La înapoiere, amândoi bărbaţii i-o admirară foarte tare.

Avea şi câte un dar pentru ei: un pix de aur pentru McCrea şi un pulover de caşmir pentru Quinn. Tânărul operativ CIA se arătă emoţionant de recunoscător. Quinn îmbrăcă puloverul şi scoase unul din rarele dar atât de luminoasele sale zâmbete. A fost singurul moment de bună dispoziţie pe care l-au petrecut împreună toţi trei în apartamentul din Kensington.

În aceeaşi zi la Washington, comitetul de depăşire a crizei îl asculta posomorât pe doctorul Armitage. De la răpire, Preşedintele nu mai apăruse niciodată în public, ceea ce populaţia plină de simpatie înţelegea foarte bine, dar pe membrii comitetului îi îngrijora în mod deosebit comportarea sa din spatele scenei.

— Sunt tot mai preocupat de starea Preşedintelui, îi anunţă doctorul Armitage pe vicepreşedinte, consilierul de securitate naţională, cei patru secretari ai cabinetului şi pe directorii FBI şi CIA. Au mai existat şi altădată perioade de tensiune în guvernare şi au să mai existe mereu. Dar aceasta este personală şi mult mai adâncă. Mintea omenească, lăsând deoparte trupul, nu este înzestrată pentru tolerarea prea îndelungată a unor astfel de nivele de anxietate.

— Cum se simte din punct de vedere fizic? întrebă Bill Walters, procurorul general.

— Foarte obosit, trebuie să ia medicamente ca să poată dormi peste noapte, dacă apucă să doarmă. Îmbătrâneşte văzând cu ochii.

— Dar din punct de vedere psihic? întrebă Morton Stannard.

— L-aţi văzut dumneavoastră încercând să se ocupe de treburile normale ale statului? le aminti Armitage. Dădură toţi din cap cu gravitate. Ca să vorbesc mai pe şleau, îşi pierde controlul. Puterea de concentrare îi scade constant; memoria îi este adeseori deficitară.

Stannard clătină din cap plin de simpatie, dar ochii îi rămaseră acoperiţi. Cu o decadă mai tânăr decât Donaldson de la Stat sau Reed de la Finanţe, secretarul apărării era un foarte bun bancher internaţional din New York, specialist în acţiunile de la bursă, cosmopolit şi cu un dezvoltat gust pentru mâncăruri alese, vinuri de soi şi arta impresioniştilor francezi. În perioada cât lucrase la Banca Mondială îşi stabilise reputaţia de negociator abil şi eficient, de om greu de convins – aşa cum

aveau să descopere ţările din lumea a treia în căutare de credite depăşite şi cu mică şansă de înapoiere, atunci când plecau de la el cu mâna goală.

În cei doi ani care se scurseră, îşi pusese amprenta asupra Pentagonului pentru că insistase mereu pe eficienţă, fiind partizan al ideii că fiecare contribuabil trebuia să primească apărare în valoare de un dolar pentru fiecare dolar pe care îl plătea impozit, îşi făcuse mulţi duşmani pe acolo, printre militarii de profesie şi lobişti. Însă mai apoi apăruse Tratatul Nantucket care schimbase multe profesiuni de credinţă de cealaltă parte a Potomacului. Stannard ajunsese şi el de aceeaşi parte a baricadei cu furnizorii contractuali şi statul major general, opunându-se reducerilor radicale.

În vreme ce Michael Odell lupta împotriva Nantucketului doar din instinct, priorităţile lui Stannard priveau şi jocurile puterii iar opoziţia sa faţă de tratat nu fusese în întregime bazată pe motive filosofice. Cu toate acestea, atunci când pierduse în Cabinet, pe chip nu îi apăruse nici o expresie, la fel ca acum, când asculta darea de seamă despre deteriorarea sănătăţii Preşedintelui.

Nu acelaşi lucru se întâmpla cu Hubert Reed.

— Bietul de el. Doamne, săracul de el, murmură el.

— O problemă în plus, încheie psihiatrul, o reprezintă faptul că nu e om demonstrativ, emoţional. Nu pe dinafară. Înăuntru... bineînţeles că suntem cu toţii. Toţi oamenii normali, în orice caz. Dar el ţine totul în el, nu ţipă, nu urlă. Prima Doamnă e altfel – ea n-are tensiunea funcţiei; e mai dispusă să accepte medicamentele. Chiar şi aşa, cred că starea ei e la fel de proastă, dacă nu mai rea. E vorba de singurul ei copil. Şi asta reprezintă o presiune în plus asupra Preşedintelui.

La plecarea spre Locuinţa executivă, lăsa în urmă opt oameni foarte îngrijoraţi.

Curiozitatea, mai presus de orice, îl făcu pe Andy Laing ca, după două nopţi să rămână până târziu la biroul lui de la sucursala din Jiddah a Băncii de Învestiţii a Arabiei Saudite pentru a-şi consulta computerul. Ceea ce îi arăta acesta îl lăsă mut de uimire.

Potlogăria continua. Se mai făcuseră încă patru tranzacţii de când vorbise el cu directorul general, care ar fi putut să-i pună capăt printr-un simplu telefon. Contul fraudulos era umplut cu

bani în întregime sustraşi din fondurile publice saudite. Laing ştia că delapidările nu erau deloc străine funcţionarilor din Arabia Saudită, dar sumele de care era vorba în cazul de faţă erau imense, destul pentru a finanţa o operaţie comercială majoră sau de orice alt soi.

Îşi dădu seama cu o tresărire de oroare că Steve Pyle, un om pe care el îl respecta, era cu siguranţă implicat în escrocherie. N-ar fi fost pentru prima oară când un înalt funcţionar bancar băga mâna în sac. Dar tot era un şoc. Şi când te gândeşti că se dusese cu descoperirile direct la cel vinovat. Îşi petrecu restul nopţii acasă, aplecat asupra maşinii de scris portabile. Din întâmplare, angajarea sa nu se făcuse la New York, ci la Londra, pentru că lucra la o altă bancă americană atunci când îl recrutase Rockmann-Queens.

Londra era şi baza pentru operaţiunile europene şi din Orientul Mijlociu ale băncii Rockmann-Queens, cea mai mare sucursală a ei din afara New Yorkului. La Londra se afla şi revizorul contabil intern pentru operaţiile din străinătate. Laing îşi cunoştea îndatoririle; către acest funcţionar îşi trimitea el raportul acuma, anexând patru formulare din computer pentru a-şi susţine afirmaţiile.

Dacă ar fi fost puţin mai deştept şi-ar fi trimis pachetul cu poşta obişnuită. Dar aceasta funcţiona greoi şi nu era întotdeauna sigură. Laing îşi puse pachetul la curierul băncii care, în mod normal, ar fi plecat la Londra direct de la Jiddah. În mod normal. Dar, de când îl vizitase Laing la Riad cu o săptămână în urmă, directorul general ceruse ca tot ce se punea în sacul poştal de la Jiddah să treacă mai întâi prin Riad. A doua zi, Steve Pyle se uită printre mesajele ce urmau să fie expediate, extrase raportul lui Laing, lăsă restul, să plece şi citi ce avea acesta de spus cu cea mai mare atenţie. După ce isprăvi de citit, luă telefonul şi formă un număr local.

— Colonele Easterhouse, avem aici o problemă. Cred că trebuie să ne întâlnim.

***

De ambele părţi ale Atlanticului, mijloacele de informare spuseră tot ce era de spus, apoi o luaseră iar de la capăt şi continuau să toarne un noian de vorbe. Experţi de toate felurile, de la profesori de psihiatrie până la mediile telepatice, îşi oferiseră autorităţilor analizele şi sfaturile lor. Psihiatrii îşi dăduseră mâna cu lumea spiritelor – la televiziune – şi primiseră

o sumedenie de mesaje diferite, toate contradictorii. Oferte de a plăti răscumpărarea, la orice sumă s-ar fi ridicat, curseseră cu duiumul de la tot felul de indivizi particulari sau fundaţii putrede de bani. Predicatorii TV intraseră într-o adevărată frenezie; se stătea în permanenţă de veghe pe treptele bisericilor şi catedralelor.

Cei ce căutau publicitatea cu orice preţ erau în elementul lor. Câteva sute se oferiseră să ia locul lui Simon Cormack, ştiind cu certitudine că această înlocuire nu avea să aibă loc niciodată. În cea de-a zecea zi de la primul telefon dat de Zack lui Quinn la Kensington, în unele dintre emisiunile cu care era bombardat poporul american se strecură o notă nouă.

Un evanghelist din Texas, ale cărui case de bani se îmbogăţiseră cu o substanţială şi neaşteptată donaţie din partea unei corporaţii petroliere, susţinea că avusese o viziune de inspiraţie divină. Fărădelegea comisă împotriva lui Simon Cormack şi deci a părintelui său Preşedintele, adică împotriva Statelor Unite, fusese comisă de comunişti. Nu exista nici urmă de îndoială. Mesajul ecleziastic a fost preluat de reţelele de informare naţionale şi folosit foarte pe scurt. Fuseseră trase primele gloanţe din Planul Crockett, sădite primele seminţe.

Lipsită de taiorul costumului de serviciu, pe are nu-l mai purtase încă din prima seară petrecută în apartament, agentul special Sam Somerville era o femeie de o izbitoare frumuseţe. Se folosise de aceasta de două ori în carieră. Odată, când se întâlnise de câteva ori cu un ofiţer superior de la Pentagon şi pretinsese că o dăduse în cele din urmă gata băutura pe care o consumase, atunci când ajunsese în apartamentul acestuia. Indus în eroare de leşinul ei, omul dăduse un telefon extrem de compromiţător, dovedind astfel că încheia contracte preferenţiale ale apărării în favoarea anumitor producători, de la care primea şperţ o parte din profiturile rezultate.

Într-un alt caz, acceptase invitaţia la cină a unui boss al Mafiei şi, în timp ce era în maşina acestuia, îi introdusese adânc în tapiţerie un emiţător minuscul, cu ajutorul căruia Biroul aflase destul cât să-l poată aduce în faţa justiţiei sub o serie de acuzaţii federale.

Kevin Brown era foarte conştient de acest lucru atunci când o alesese ca agent al Biroului care să-l urmărească pe

negociatorul impus de Casa Albă la Londra: Spera ca şi Quinn să fie tot atât de impresionat ca şi atâţia alţii dinaintea lui şi, astfel slăbit, să-i încredinţeze lui Sam Somerville toate gândurile intime şi intenţiile pe care nu aveau cum să le prindă microfoanele.

Ceea ce nu-i trecuse nici o clipă prin cap era că se putea să se întâmple taman pe dos. În cea de-a unsprezecea seară de când erau în apartamentul din Kensington, cei doi se întâlniră pe coridorul îngust care ducea de la baie spre salon. Era atât de strâmt, că de abia se putea trece. Acţionând din impuls, Sam îşi întinse braţele, îl luă pe Quinn de gât şi îl sărută. De o săptămână tot voia să facă gestul acesta. Nu fu nici dezamăgită, nici respinsă, doar uşor surprinsă de intensitatea cu care acesta îi răspundea.

Îmbrăţişarea dură câteva momente, în timp ce McCrea, neştiutor, trebăluia cu o tigaie în bucătăria de dincolo de salon. Mâna aspră şi bronzată a lui Quinn îi mângâia părul blond şi strălucitor. Sam simţi cum din trup îi ieşeau unde de încordare şi de sfârşeală.

— Cât mai e, Quinn? îl întrebă ea în şoaptă.

— Nu mult, murmură el. Câteva zile, dacă totul merge bine... poate o săptămână.

La întoarcerea în salon, McCrea îi chemă la masă fără să observe nimic.

Colonelul Easterhouse traversă şchiopătând covorul gros din biroul lui Steve Pyle şi rămase cu ochii pierduţi pe fereastră, lăsând raportul lui Laing pe măsuţa din spatele lui. Pyle îl privea cu o expresie îngrijorată.

— Mă tem că tânărul acesta ar putea să dăuneze enorm intereselor pe care le are ţara lui aici, spuse Easterhouse cu glas scăzut. Fără nici o intenţie, bineînţeles. Sunt sigur că e un tânăr foarte conştiincios. Cu toate acestea...

În sinea lui era mult mai îngrijorat decât lăsa să se vadă. Planul lui de a răsturna Casa de Saud până în temelii se afla în faza de mijloc şi era foarte sensibil la subminare.

Imamul fundamentalist şiit era în bârlogul lui, la adăpost de Poliţia securităţii, deoarece întregul dosar din computerul central al Securităţii fusese şters, scoţându-se toate urmele contactelor, prietenilor, suporterilor şi ale posibilelor lui localizări. Fanaticul de la Poliţia religioasă Mutawain păstra în continuare legătura cu el. Printre şiiţi, recrutarea voluntarilor

fanatici era în plină desfăşurare, acestora anunţându-li-se doar că urmau să participe la o acţiune de nepieritoare glorie în slujba imamului şi, aşadar, a lui Allah.

Construcţia noii arene se desfăşura conform programului. Uşile ei uriaşe, ferestrele, ieşirile laterale şi sistemul de aerisire erau toate controlate printr-un computer central programat cu un sistem conceput de Easterhouse. Pregătirile pentru manevrele din deşert, care aveau să scoată din capitală cea mai mare parte a trupelor regulate saudite, erau foarte avansate. Un general maior egiptean şi doi maiştri armurieri palestinieni erau în solda lui, gata să înlocuiască muniţia normală cu una defectă în momentul în care avea să fie distribuită gărzii regale din seara respectivă.

Mitralierele sale americane Piccolo, cu încărcătoarele şi muniţiile lor, trebuiau să fie aduse la începutul noului an cu vaporul şi se făceau deja pregătiri pentru depozitarea şi punerea lor la punct până când aveau să fie distribuite şiiţilor. Aşa cum îi promisese lui Cyrus Miller, n-avea nevoie de dolari SUA decât pentru cumpărăturile din străinătate. Conturile interne puteau fi reglate în riali.

Lui Steve Pyle îi prezentase însă cu totul altă poveste. Directorul general de la BIAS auzise de Easterhouse şi de influenţa de invidiat pe care acesta o avea asupra familiei regale şi fusese deosebit de flatat când, cu două luni în urmă, îl invitase să cineze împreună. Vederea legitimaţiei CIA superb falsificate pe care Easterhouse i-o prezentase îl impresionase profund. Când te gândeşti că omul acesta nu era independent deloc, ci în realitate lucra pentru guvernul ţării sale şi că numai el, Steve Pyle, avea cunoştinţă de acest lucru.

— Am auzit zvonuri despre existenţa unui plan pentru răsturnarea casei regale, îi spusese Easterhouse cu gravitate. L-am informat pe regele Fahd de descoperirile noastre. Maiestatea Sa a consimţit la o acţiune comună a Companiei cu forţele sale de securitate pentru a-i demasca pe vinovaţi.

Pyle încetase să mai mănânce şi rămăsese cu gura căscată de uimire. Şi totuşi, lucrurile erau foarte plauzibile..

— După cum ştii şi dumneata, în ţara asta cu bani se poate cumpăra orice, inclusiv informaţiile. De ele avem noi nevoie şi fondurile normale ale poliţiei de securitate nu pot fi folosite. Pot să existe conspiratori şi printre poliţişti. Îl cunoşti pe prinţul Abdul?

Pyle dădu din cap. Vărul regelui, ministrul lucrărilor publice.

— Pe el l-a însărcinat regele să ţină legătura cu mine, continuă colonelul. Prinţul a fost de acord ca toate fondurile de care avem nevoie noi toţi ca să depistăm conspiraţia să fie scoase din bugetul lui. Nu mai e nevoie să-ţi spun că Washingtonul, până la cele mai înalte nivele, doreşte cu disperare ca acest guvern atât de prietenos să nu păţească nimic.

Şi în felul acesta banca, chiar dacă în persoana unui funcţionar foarte credul, îşi dăduse consimţământul să participe la crearea fondului respectiv. Practic, Easterhouse nu făcuse nimic altceva decât să introducă în computerul contabil al Ministerului lucrărilor publice, pe care îl instalase personal, patru instrucţiuni noi.

Una era aceea de a fi alertat propriul său terminal ori de câte ori ministerul emitea câte o tratăpentru achitarea facturilor de la contractori. Suma acestor facturi achitate pe bază lunară era uriaşă; în zona Jiddah, ministerul finanţa şosele, şcoli, spitale, porturi maritime, stadioane sportive, poduri, trecători, construcţia de locuinţe în case şi blocuri.

Cea de-a doua instrucţiune era de a se adăuga 10% în plus la fiecare plată, care să fie transferată în propriul său cont numeric de la sucursala Jiddah a BIAS. Instrucţiunile numărul trei şi patru erau de apărare: dacă ministerul s-ar fi interesat de suma totală pe care o avea în contul de la BIAS, propriul computer i-ar fi comunicat suma totală plus 10%. În sfârşit, dacă ar fi fost întrebat direct, Easterhouse ar fi putut să nege că avea cunoştinţă de aşa ceva şi să şteargă totul din memorie. Până în prezent strânsese în contul lui suma de patru miliarde de riali.

Laing observase faptul foarte straniu că, ori de câte ori BIAS, pe baza instrucţiunilor primite de la minister, efectua un transfer de credit către un contractor, un transfer analog de precis 10% din suma respectivă era efectuat din contul ministerului într-un cont numeric de la aceeaşi bancă.

Escrocheria lui Easterhouse era o variaţie a potlogăriei cu cea de-a patra casă de bani şi nu putea fi descoperită decât la revizia generală anuală a ministerului care urma să aibă loc în primăvara anului următor. (Escrocheria se bazează pe istoria cu proprietarul unui bar american care, deşi barul îi era mereu plin până la refuz, era convins că încasa cu 25% mai puţin decât ar fi trebuit. Aşa că îl angajase pe cel mai bun detectiv particular şi

acesta se instalase într-o încăpere de deasupra barului, făcuse o gaură în duşumea şi îşi petrecuse o săptămână întins pe burtă ca să urmărească ce se întâmpla dedesubt. După care venise, în sfârşit şi-i dăduse raportul:

— Regret că trebuie să vă dezamăgesc dar personalul dumneavoastră de la bar este foarte cinstit. Fiecare dolar şi centimă pe care le încasează intră într-una din cele patru case de bani.

— Cum vine asta, patru? întrebase proprietarul. Dar eu n-am instalat decât trei).

— Nu-i doreşte nimeni nici un rău tânărului acesta, spuse Easterhouse, dar dacă va continua cu chestiile astea, dacă refuză să stea liniştit, nu crezi că e mai înţelept să-l transferi înapoi la Londra?

— Nu-i chiar aşa de uşor. De ce să plece fără să protesteze? întrebă Pyle.

— Sigur, spuse Easterhouse, e convins că pachetul lui a ajuns la Londra. Dacă îl cheamă Londra – sau asta o să-i spui dumneata – o să plece ca un mieluşel. Celor de la Londra trebuie doar să le spui că vrei să fie transferat. Motivele: nu se potriveşte aici, a fost grosolan cu personalul şi a dăunat moralului colegilor. Mărturia o ai chiar în mâinile dumitale. Dacă face şi la Londra aceleaşi afirmaţii, nu va fi decât o dovadă a celor spuse de dumneata.

Pyle era încântat. Asta acoperea toate eventualităţile.

Quinn avea prea multă experienţă ca să nu-şi închipuie că existau nu unul, ci chiar două microfoane în dormitorul său. Îi luă o oră ca să-l găsească pe primul şi încă una ca să-l depisteze pe cel de-al doilea.

Lampa uriaşă de alamă de pe masă avea un orificiu de un milimetru la bază. Orificiul acesta nu era câtuşi de puţin necesar; firul intra pe partea laterală. Orificiul era chiar dedesubt. Mestecă mai multe minute o bucată de gumă – dintre cele pe care i le dăduse vicepreşedintele Odell pentru traversarea Atlanticului – şi o înfundă bine în deschizătură.

În subsolul ambasadei, specialistul ELINT de serviciu la pupitrul de comandă se întoarse după câteva minute şi îl chemă pe unul din oamenii FBI-ului. Nu mult după aceea Collins şi Brown erau şi ei la postul de ascultare.

— Unul din microfoanele din dormitor tocmai şi-a încetat transmisia, îi anunţă tehnicianul. Cel de la baza lămpii de pe

masă. Prezintă defecte...

— Defecte mecanice? întrebă Collins.

În ciuda reclamei producătorilor, tehnologia avea obiceiul de a se defecta la intervale regulate.

— S-ar putea, îi răspunse cel de la ELINT. N-am cum să ştiu. Parcă mai funcţionează. Dar nivelul de recepţie a sunetului este zero.

— E posibil să-l fi descoperit? întrebă Brown. Să fi pus ceva în el? E un pui de căţea tare şmecher.

— S-ar putea, spuse inginerul. Vreţi să mergem acolo?

— Nu, îi răspunse Collins. Tot nu vorbeşte niciodată în dormitor. Doar stă întins pe spate şi reflectează. Oricum, îl avem pe celălalt, cel de la priza din perete.

În noaptea aceea, cea de-a douăsprezecea de la primul telefon al lui Zack, Sam veni în camera lui Quinn, aflată în capătul opus dormitorului lui McCrea. La deschidere, uşa scoase un scârţâit uşor.

— Ce-a fost asta? întrebă unul din agenţii FBI care stătea lângă tehnicianul din schimbul de noapte.

Tehnicianul ridică din umeri.

— Dormitorul lui Quinn. Balamaua de la uşă, fereastra. Poate că merge la toaletă. Are nevoie de aer proaspăt. Nu se aude nici un glas, vezi?

Quinn stătea întins în pat, liniştit în bezna aproape totală. Felinarele de stradă din Kensington dădeau prea puţină lumină în încăpere. Era aproape imobil, cu ochii ţintă în tavan, în pielea goală, doar cu sarongul înfăşurat în jurul mijlocului. Auzind scârţâitul uşii, întoarse capul. Sam stătea la intrare, fără nici o vorbă. Ştia şi ea de existenţa microfoanelor. Ştia că odaia ei nu era interceptată, dar era chiar alături de camera lui McCrea.

Quinn îşi coborî picioarele pe podea, îşi înnodă sarongul şi îi făcu semn cu degetul la buze ca să păstreze tăcerea. Se dădu jos din pat fără un sunet, îşi luă magnetofonul de pe noptieră, îi dădu drumul să meargă şi îl aşeză lângă o priză electrică aflată la trei metri de capul patului.

Tot fără să facă nici un zgomot, luă fotoliul mare din colţ, îl întoarse cu picioarele în sus şi îl aşeză deasupra magnetofonului, sprijinit de perete, acoperind cu nişte perne crăpăturile unde braţele acestuia nu ajungeau până la zid.

Fotoliul forma cele patru laturi ale unei cutii goale, celelalte două fiind formate de duşumea şi de perete. Magnetofonul se

afla în interiorul cutiei.

— Acum putem să vorbim, murmură el.

— Nu vreau, îi răspunse Sam în şoaptă şi îşi întinse braţele.

Quinn o ridică şi o duse în pat. Sam rămase o clipă în şezut ca să-şi scoată cămaşa de noapte de mătase. Quinn se întinse lângă ea. După zece minute făceau dragoste.

În subsolul ambasadei tehnicianul şi cei doi oameni de la FBI ascultau indiferenţi sunetul care venea din priza aflată la două mile depărtare.

— S-a dus, spuse tehnicianul.

Cei trei auzeau respiraţia adâncă şi regulată a unui om care dormea profund, înregistrată în noaptea precedentă când Quinn lăsase magnetofonul lângă el pe pernă. Brown şi Seymour trecură şi ei pe la postul de ascultare. Nu se aşteptau să se întâmple nimic în noaptea aceea; Zack dăduse telefon în perioada de aglomeraţie de la ora şase – gara Bedford, imposibil de reperat.

— Nu înţeleg, zise Patrick Seymour, cum poate să doarmă aşa omul ăsta, cu nivelul de tensiune la care este supus. Eu de două săptămâni de-abia dacă am închis un ochi şi mă întreb când o să ajung să mai dorm din nou. Trebuie să aibă corzi de pian în loc de nervi.

Tehnicianul căscă şi clătină din cap. În mod normal, activitatea pe care o presta în Marea Britanie şi Europa în folosul Companiei nu îi cerea prea multe schimburi de noapte, în orice caz nu permanent ca acum.

— Da, aş vrea al dracului de mult să fac şi eu ce face dumnealui.

Brown se întoarse fără nici o vorbă şi reveni în biroul pe care şi-l transformase în reşedinţă. Era de aproape 14 zile în oraşul ăsta împuţit şi, pe zi ce trecea, se convingea tot mai mult că poliţia britanică n-avea să ajungă la nici un rezultat şi că Quinn se juca de-a pisica cu un şobolan care n-ar fi trebuit să se numere printre cei din rasa umană. Ei bine, Quinn şi amicii lui britanici n-aveau decât să accepte să stea pe bucile lor colective până avea să ajungă să degere tot iadul; *el* îşi pierduse răbdarea. Se hotărî ca a doua zi să-şi adune echipa chiar de dimineaţă şi să vadă dacă puţină activitate de detectiv de modă veche n-avea să ducă mai repede la găsirea unui fir. N-ar fi fost pentru prima oară când o puternică forţă poliţienească trecea cu vederea cine ştie ce detaliu cu totul minuscul.

CAPITOLUL OPT

Quinn şi Sam petrecură aproape trei ceasuri unul în braţele celuilalt, ba făcând dragoste, ba vorbind în şoaptă. Aproape tot timpul vorbi Sam, despre ea şi despre cariera ei la Birou. Îl avertiză pe Quinn asupra caracterului abraziv al lui Brown, care o alesese personal pentru această misiune şi se stabilise la Londra cu o echipă de opt oameni ca să „ţină lucrurile sub ochi".

Tocmai căzuse într-un somn adânc şi fără vise, pentru prima dată în două săptămâni, când fu trezită de un ghiont al lui Quinn.

— E o bandă doar de trei ore, îi spuse el în şoaptă. O să se termine în 15 minute.

Sam îl sărută, se strecură în cămaşa de noapte şi se întoarse pe vârfuri în camera ei. Quinn luă fotoliul de la perete, plescăi de câteva ori pentru a da satisfacţie microfonului din zid, se întoarse în pat şi adormi de-adevăratelea. Sunetele înregistrate în Grosyenor Square erau ale unui om adormit care îşi schimbă poziţia, se întoarce şi îşi reia somnul. Tehnicianul şi cei doi oameni de la FBI aruncară o privire spre pupitrul de comandă şi se întoarseră la cărţile lor de joc.

Zack dădu telefon la nouă şi jumătate. Suna mai brusc şi mai ostil decât în ziua trecută – ca un om ai cărui nervi au început să se destrame, un om asupra căruia creştea presiunea şi care se hotărâse să o exercite şi el cumva, la rândul lui.

— Foarte bine, ticălosule, acuma ascultă bine la mine. Fără îmbrobodeli. M-am săturat de ele. Sunt gata să închei târgul la două milioane de dolari, dar atât. Mai cere tu un singur lucru şi o să-ţi trimit vreo două deşte. O să iau un ciocan şi-o să-i ciopârţesc deştele de la mâna dreaptă nemernicului ăla – să vedem dacă Washingtonului o să-i mai placă de tine dup-aia.

— Zack, liniştеşte-te, îl imploră Quinn cu toată seriozitatea. Ai reuşit. Ai câştigat. Aseară le-am spus să facă rost de două milioane de dolari că altfel plec. Iisuse, crezi că *tu eşti* cel obosit? Eu nici măcar n-apuc să-nchid un ochi de grijă că poţi să mă suni.

Zack păru să se liniştească la gândul că exista cineva cu

nervii şi mai ferfeniţiţi decât ai lui.

— Încă ceva, bombăni el. Nu bani. Nu bancnote. Nemernici cum sunteţi, aţi fi în stare să-mi puneţi microfoane în geantă. Diamante. Uite cum...

Vorbi încă zece secunde apoi închise. Quinn nu-şi notă nimic. N-avea nevoie. Totul era înregistrat pe bandă. Apelul fusese localizat într-una din cele trei cabine publice alăturate din Saffron Walden, un târg comercial din Essexul de Vest, puţin mai lateral de autostrada M 11 care ducea de la Londra la Cambridge. Se scurseră trei minute până să ajungă un poliţist în civil lângă cabine şi de-acuma erau toate goale. Cel care dăduse telefonul fusese înghiţit în mulţime.

La aceeaşi oră, Andy Laing lua masa de prânz la cantina personalului executiv al sucursalei BIAS din Jiddah. Îl însoţea prietenul şi colegul lui domnul Amin, directorul pakistanez pentru operaţii.

— Sunt foarte nedumerit, prietene, i se plângea tânărul pakistanez. Ce se întâmplă?

— Nu ştiu, îi răspunse Laing. Tu să-mi spui mie.

— Ştii sacul poştal care pleca în fiecare zi de aici la Londra? Am avut o scrisoare urgentă pentru Londra, inclusiv nişte documente. Am nevoie de un răspuns urgent. Când o să-l primesc? Mă tot întreb. De ce n-a venit? M-am interesat la biroul de expediţii de ce nu am nici un răspuns. Mi-au spus ceva tare ciudat.

Laing îşi lăsă jos cuţitul şi furculiţa.

— Ce răspuns, amice?

— Îmi spun că e întârziat. Toate mesajele de aici pentru Londra sunt duse o zi la biroul din Riad înainte să pornească mai departe.

Laing îşi pierdu pofta de mâncare. Avea o senzaţie de gol în stomac, dar în nici un caz de foame.

— De când zici că se petrece treaba asta?

— Cred că de o săptămână.

Laing plecă de la cantină şi se întoarse la birou. Pe masă îl aştepta un mesaj de la directorul sucursalei, domnul Al-Haroun. Domnul Pyle dorea să-l vadă neîntârziat la Riad.

Luă cursa saudită de după-amiază care făcea naveta de la Jiddah la Riad. Pe drum îi venea să se ia la palme. Mintea cea de pe urmă e foarte bună, numai dacă ar fi trimis pachetul pentru

Londra cu poşta obişnuită... Îi adresase personal revizorului şef şi o scrisoare cu o asemenea adresă şi încă scrisă chiar de mâna lui, sărea în ochi de la o poştă când scrisorile aveau să fie răspândite pe biroul lui Steve Pyle. Fu introdus în cabinetul acestuia exact după ce banca îşi închisese porţile pentru public.

Nigel Cramer veni să-l vadă pe Quinn la ora prânzului, ora Londrei.

— Ai încheiat schimbul la două milioane de dolari, spuse el.

Quinn îl aprobă clătinând din cap.

— Felicitările mele, îi spuse Cramer. Treisprezece zile e chiar foarte repede pentru o chestie ca asta. Apropo, sfranciocul meu domesticit a ascultat telefonul de dimineaţă. E de părere că omul e serios, sub mare tensiune de a scăpa din treaba asta.

— Va trebui să mai suporte câteva zile, zise Quinn. Toată lumea va trebui să mai suporte. L-ai auzit că a cerut diamante în loc de bancnote. E nevoie de timp ca să le adune. Vreun fir spre bârlogul lor?

Cramer îşi clătină capul cu regret.

— Mă tem că nu. Am verificat până la ultima închiriere posibilă. Ori nu stau într-un cartier cu case de închiriat, ori au cumpărat-o pe nenorocita aia. Sau au împrumutat-o.

— Nici o şansă de verificat cumpărările directe? întrebă Quinn.

— Mă tem că nu. Volumul proprietăţilor cumpărate şi vândute în estul Angliei e de-a dreptul imens. Există mii şi mii deţinute de cetăţeni străini, corporaţii străine sau firme ai căror împuterniciţi – avocaţi, bănci et cetera – le reprezintă la vânzare. Ca şi locul ăsta, de exemplu.

Era o înţepătură la adresa lui Lou Collins şi CIA, care ascultau.

— Apropo, am vorbit cu unul din oamenii noştri din cartierul Hatton Garden, care a discutat cu un contact de-al lui din comerţul cu diamante. Oricine ar fi, omul dumitale se pricepe la diamante. Sau unul din acoliţii lui. Ce ţi-a cerut e uşor de cumpărat şi de plasat. Şi fără greutate. Cam un kilogram, poate ceva mai mult. Te-ai gândit cum o să faci schimbul?

— Sigur că da, îi răspunse Quinn. Aş vrea să mă ocup singur de asta. Dar nu vreau nici un microfon ascuns – probabil că or să se gândească şi ei la asta. Nu cred că au să-l aducă pe Simon la rendez-vous, aşa că tot poate să moară dacă există înşelătorii.

— Fii fără grijă, domnule Quinn. Evident că ne-ar plăcea să încercăm să punem mâna pe ei, dar sunt şi eu de părerea dumitale. Din partea noastră n-o să fie nici un fel de trucuri, nici un act de eroism.

Kevin Brown îşi petrecu dimineaţa închis în biroul lui de sub ambasadă. La deschiderea magazinelor, îşi trimise doi dintre oameni să cumpere o listă de articole de care avea nevoie: o hartă la scară mare a zonei de nord a Londrei, pe o rază de cincizeci de mile în toate direcţiile; o folie de plastic de aceleaşi dimensiuni; creioane de ceară de diferite culori. Îşi adună echipa de detectivi şi întinse plasticul peste hartă.

— În ordine, hai să ne uităm la cabinele astea pe care le-a folosit şobolanul. Chuck, citeşte-le una câte una.

Chuck Moxon studie lista.

— Primul apel, Hichin, comitatul Hertfordshire.

— Bun, avem Hichinul chiar... aici.

Înfipse o pioneză la Hichin.

Zack dăduse opt telefoane în treisprezece zile; cel de-al nouălea era pe cale de a fi dat. Pe rând, au fost înfipte pioneze în zona fiecărui apel. Chiar înainte de ora zece, unul dintre cei doi agenţi FBI de la postul de ascultare îşi vârî capul pe uşă.

— Tocmai a dat telefon. Ameninţă să-i taie degetele lui Simon cu o daltă.

— Fir-ar al dracului, înjură Brown. Tâmpitul ăsta de Quinn o să rateze totul. Ştiam eu că aşa o să se întâmple. De unde a dat telefon?

— Un loc numit Saffron Walden, îi răspunse tânărul.

După ce puse cele nouă pioneze la locul lor, Brown uni cu o linie perimetrul zonei respective. Era de formă neregulată şi cuprindea cinci comitate. Luă apoi o riglă şi uni extremităţile cu opusul lor din cealaltă parte a figurii. În centrul aproximativ apăru un păienjeniş de linii care se încrucişau. În extremitatea de sud-est era Great Dunmow, Essex, la nord era St. Neots, Cambridge; iar la vest Milton Keynes din Buckinghamshire.

— Zona cea mai densă a liniilor care se încrucişează e aici, arătă Brown cu degetul chiar la est de Biggleswade, comitatul Bedfordshire. Din zona asta nu s-a dat nici un telefon. De ce?

— Prea aproape de bază? îndrăzni unul din oamenii lui.

— S-ar putea, băiete, s-ar putea. Uite ce e, vreau să luaţi oraşele astea de provincie, Biggleswade şi Sandy, cele mai

aproape de centrul geografic al reţelei. Mergeţi acolo şi faceţi vizite tuturor agenţilor imobiliari care au birouri în oraşele astea. Daţi-vă drept clienţi posibili, care căutaţi o casă mai retrasă ca să scrieţi o carte sau ceva de genul ăsta. Ascultaţi tot ce au să vă spună – poate vreun loc care urmează să se elibereze în curând, poate vreun loc pe care ar fi putut să vi-l închirieze acum trei luni dar l-a luat altcineva. Aţi înţeles?

Dădură din cap cu toţii.

— Trebuie să-l anunţăm pe domnul Seymour că plecăm? întrebă Moxon. Vreau să zic, poate că Scotland Yardul a fost deja în zona asta.

— Lasă-l pe domnul Seymour în seama mea, îi răspunse Brown ca să-l liniştească. Ne înţelegem foarte bine. Iar copoii poate că au fost acolo dar poate că le-a scăpat ceva. Poate că da, poate că nu. Noi doar verificăm.

Steve Pyle îl întâmpină pe Laing cu o tentativă de bonomie obişnuită.

— Eu... ăă... te-am chemat aici, Andy, pentru că mi s-a cerut de la Londra să le faci o vizită. Se pare că asta poate fi începutul unei cariere ascendente pentru tine.

— Sigur, îi răspunse Laing. Cererea asta de la Londra are cumva vreo legătură cu pachetul şi raportul trimise de mine şi care n-au ajuns niciodată fiindcă au fost interceptate în biroul acesta?

Pyle renunţă la orice urmă de amabilitate.

— Foarte bine. Eşti deştept, poate chiar prea deştept. Dar ţi-ai băgat nasul în lucruri care nu te privesc. Am încercat să te previn, dar nu, a trebuit să mergi mai departe, să faci pe detectivul particular. Perfect, am să dau cărţile pe faţă. *Eu* te transfer la Londra. Nu te potriveşti aici, Laing. Nu sunt satisfăcut de activitatea ta. Te întorci înapoi. Asta-i. Ai şapte zile la dispoziţie ca să-ţi faci ordine la birou. Ţi s-a reţinut biletul de avion. Peste şapte zile.

Dacă ar fi fost mai în vârstă, mai matur, Andy Laing probabil că şi-ar fi jucat cărţile cu mai mult sânge rece. Dar era furios că un individ cu nivelul pe care Pyle îl avea în bancă putea să fure banii clienţilor ca să se îmbogăţească dumnealui. Şi avea naivitatea celor tineri şi entuziaşti, convingerea că Binele avea să triumfe. În pragul uşii se întoarse:

— Şapte zile. Ca să ai destul timp să aranjezi lucrurile la

Londra. Nici pomeneală. Mă întorc la Londra, foarte bine, dar mă întorc mâine.

Ajunse la timp ca să prindă cursa de noapte pentru Jiddah. De cum ajunse acolo, se duse glonţ la bancă. Avea paşaportul în sertarul de sus al biroului, împreună cu alte hârtii de valoare – furturile din apartamentele europenilor nu erau ceva neobişnuit iar banca era mai sigură. Cel puţin aşa era de presupus. Paşaportul lipsea.

* * *

În noaptea aceea între cei patru răpitori avu loc o ceartă.

— Coborâţi-vă dracului glasurile, şuierase Zack de mai multe ori. *Baissez les voix, merde.*

Ştia că oamenii lui ajunseseră la capătul răbdării. Exista întotdeauna riscul acesta când te foloseai de un asemenea material uman. După adrenalina şi urletele de la răpirea de lângă Oxford, fuseseră întemniţaţi zi şi noapte într-o singură casă. Beau berea din cutiile pe care le cumpărase el de la staţiile de benzină de pe autostradă, stăteau ascunşi tot timpul şi îi lăsau pe cei ce veneau la uşă să tot sune până li se acrea şi plecau fără să li se răspundă. Încordarea nervoasă fusese foarte mare şi nu erau ei oamenii care să se adâncească în cărţi sau în gânduri. Corsicanul asculta toată ziua programele pop în limba franceză, presărate cu scurte buletine de ştiri. Sud-africanul fluiera fals timp de ore întregi şi întotdeauna aceeaşi melodie, „Marie Marais”. Belgianul se uita la televizor, fără să înţeleagă o vorbă. Cel mai mult îi plăceau desenele animate.

Disputa era asupra hotărârii lui Zack de a încheia târgul cu negociatorul, ca să termine odată cu toată treaba, pentru o răscumpărare de două milioane.

Corsicanul obiectase şi, pentru că vorbeau amândoi franceza, belgianul tindea să fie de partea lui. Sud-africanul se săturase, voia să plece acasă şi era de acord cu Zack. Principalul argument al corsicanului era că puteau să reziste o veşnicie. Zack ştia că nu era adevărat, dar îşi dădea seama că putea să ajungă într-o situaţie foarte periculoasă dacă le-ar fi spus că începuseră să dea semne de clacare şi că nu aveau cum să mai îndure mai mult de încă şase zile de inactivitate şi de plictis de moarte.

Aşa că îi linişti, îi împăcă, le spuse că se descurcaseră strălucit şi că doar în câteva zile aveau să devină bogaţi. Gândul la tot bănetul acela îi calmă şi se liniştiră. Zack se simţi uşurat

că totul se isprăvise fără nici o încăierare. Spre deosebire de cei trei oameni din casă, la el problema era nu plictiseala, ci stresul. De fiecare dată când era la volanul maşinii pe străzile aglomerate ştia că orice verificare întâmplătoare a poliţiei, sau o coliziune uşoară cu o altă maşină, sau un mic moment de neatenţie ar fi atras un poliţist cu cască albastră, care s-ar fi uitat pe geamul maşinii şi s-ar fi întrebat de ce purta perucă şi mustaţă falsă. Deghizarea mergea pe o stradă aglomerată, dar nu la o distanţă de cincisprezece centimetri.

De câte ori intra într-una din cabinele telefonice, avea imaginea mentală a vreunei greşeli întâmplătoare, a unei localizări mai rapide ca de obicei, a unui poliţist civil la numai câţiva metri, care să dea alarma prin radio şi să se îndrepte spre cabina în care se afla el. Zack purta armă şi ştia că avea să se folosească de ea pentru a scăpa. În cazul acesta însă, trebuia să abandoneze Volvo-ul, parcat întotdeauna la câteva sute de metri mai departe şi să scape pe jos. Vreun membru mai idiot al mulţimii s-ar fi putut să încerce să-l oprească. Ajunsese într-un asemenea hal că, ori de câte ori vedea vreun poliţist umblând pe străzile pe care şi le alesese pentru a da telefon, simţea că i se răsuceşte ceva în stomac.

— Du-te să-i duci puştiului mâncarea, îi spuse el sud-africanului.

Simon Cormack era de cincisprezece zile în celula lui subterană şi de treisprezece de când răspunsese la întrebarea despre mătuşa Emily şi era sigur că tatăl lui încerca să-l scoată de acolo. Îşi dădea seama acum ce înseamnă să stai în carceră şi se întreba cum izbutiseră unii să supravieţuiască luni şi chiar ani de zile. În închisorile de care auzise el cel puţin, la carceră aveau ustensile de scris, cărţi, uneori chiar şi televizor, ceva cu care să-şi ocupe mintea. El nu avea nimic. Dar era un băiat tare şi hotărât să nu se dea bătut.

Făcea regulat exerciţii de gimnastică, forţându-se să depăşească letargia prizonieratului, făcând genuflexiuni de zece ori pe zi, alergând pe loc de alte douăsprezece. Era tot în tenişi, şosete, pantaloni scurţi şi maiou şi îşi dădea seama că trebuie să fi mirosit îngrozitor. Folosea găleata pentru nevoi cu cea mai mare atenţie, ca să nu facă murdărie pe jos şi era recunoscător că îi era golită la fiecare două zile.

Mâncarea era anostă, mai ales prăjeli şi hrană rece, dar suficientă. N-avea, bineînţeles, nici un aparat de ras, aşa că îi

crescuse o barbă răzleaţă şi mustaţă. Părul i se lungise; încerca să şi-l pieptene cu degetele. Ceruse şi până la urmă i se adusese, o găleată de plastic şi un burete. Nu-şi dăduse niciodată seama până atunci câtă recunoştinţă poate să simtă un om pentru că i se oferea posibilitatea de a se spăla. Se dezbrăcase până la piele, lăsându-şi chiloţii până la jumătatea lanţului de la gleznă, ca să nu şi-i ude şi se ştersese cu buretele din cap până în picioare, frecându-se bine ca să-şi cureţe pielea. Se simţise după aceea transformat. Dar nu încercase nici o manevră pentru a evada. Lanţul era imposibil de rupt; uşa solidă şi încuiată pe dinafară.

Între exerciţii, încerca să-şi umple mintea cu tot felul de lucruri; recita toate poeziile pe care era în stare să şi le aducă aminte, se făcea că îşi dictează autobiografia unui stenograf invizibil, rememorând tot ce i se întâmplase până la vârsta de douăzeci şi unu de ani. Şi se gândea la casa lui, la New Haven şi la Nantucket şi la Yale şi la Casa Albă. Se gândea la mami şi la tati şi ce mai făceau ei; spera că nu erau prea îngrijoraţi din cauza lui dar îşi închipuia că, de fapt, sunt. Numai dacă ar fi putut să le spună că era bine, în formă, că se gândea la ei...

Se auziră trei bătăi puternice în uşă. Se întinse după gluga cea neagră şi şi-o trase peste cap. Masa de seară – sau o fi fost micul dejun...?

***

În aceeaşi seară, dar după ce Simon Cormack adormise, pe când Sam Somerville se afla în braţele lui Quinn şi magnetofonul respira adânc în faţa microfonului din priză, cu cinci fusuri orare mai la apus, comitetul de la Casa Albă se întrunea în şedinţa de noapte. Pe lângă membrii obişnuiţi ai Cabinetului şi şefii de departamente, participau şi Philip Kelly de la FBI şi David Weintraub de la CIA.

Ascultară înregistrarea telefonului dat de Zack lui Quinn, glasul repezit al infractorului englez şi tărăgănarea liniştitoare a americanului care încerca să-l calmeze, aşa cum făcuseră zilnic în ultimele două săptămâni.

După ce Zack isprăvi, Hubert Reed era verde la faţă.

— Dumnezeule, exclamă el şocat, daltă şi ciocan cu sânge rece. Omul ăsta e un animal.

— Ştim asta, îi spuse Odell. Dar, cel puţin, acum s-a convenit asupra răscumpărării. Două milioane de dolari. În diamante. Vreo obiecţie?

— Bineînţeles că nu, răspunse Jim Donaldson. Ţara asta o să plătească suma cu uşurinţă, pentru fiul Preşedintelui. Mă surprinde doar că a durat două săptămâni.

— De fapt, e foarte repede, sau aşa mi s-a spus, interveni Bill Walters.

Don Edmonds îl aprobă clătinând din cap.

— Vrem să ascultăm şi restul, înregistrările din apartament? întrebă vicepreşedintele.

Nu voia nimeni.

— Domnule Edmonds, ce părere ai despre ceea ce i-a spus lui Quinn domnul Cramer de la Scotland Yard? Vreun comentariu de la oamenii dumneavoastră?

Edmonds îi aruncă o privire piezişă lui Philip Kelly, dar răspunse în numele Biroului.

— Oamenii noştri de la Quantico sunt de acord cu colegii lor britanici, spuse el. Acest Zack este la capătul puterilor, vrea să isprăvească, să facă schimbul. Tensiunea se simte în glas, de aici foarte probabil şi ameninţările. Sunt de acord cu analiştii de acolo şi asupra altei probleme. Că, după cum se pare, Quinn a stabilit un soi de empatie precaută cu animalul ăsta de Zack. Se pare că eforturile lui – şi asta a luat două săptămâni – continuă el aruncând o privire spre Jim Donaldson în timp ce vorbea, de a se prezenta ca fiind cel care încearcă să-l ajute pe Zack, în timp ce noi, cei de aici şi cei de acolo, suntem oamenii răi care îi fac probleme, toate eforturile acestea au avut succes. Lucrul acesta poate să fie de o importanţă primordială în procesul de predare sigură şi fără pericole. Cel puţin aşa spun specialiştii în analiza glasului şi cei în psihologia comportamentală.

— Dumnezeule, ce muncă, să vorbeşti ca să câştigi încrederea unui ticălos ca ăsta, observă Jim Donaldson cu dispreţ.

David Weintraub, care se uitase până atunci în tavan, îi aruncă o privire secretarului de stat. Pentru a-i menţine pe nişte amatori ca dumnealui în funcţii, ar fi putut el să-i spună dar n-o făcu, el şi oamenii lui trebuiau de multe ori să aibă de a face cu indivizi de teapa lui Zack.

— În ordine, domnilor, zise Odell, suntem de acord cu târgul. Până la urmă mingea a ajuns înapoi la noi în America, aşa că e bine să ne grăbim. Eu personal cred că acest Quinn a făcut o treabă foarte bună. Dacă reuşeşte să aducă înapoi băiatul teafăr şi nevătămat, e numai datorită lui. Şi acum, diamantele. De

unde le luăm?

— New York, spuse Weintraub, centrul mondial al diamantelor.

— Morton, tu eşti din New York. Ai ceva contacte discrete pe care să le pui urgent în acţiune? îl întrebă Odell pe fostul bancher.

— Sigur că da, îi răspunse Stannard. Cât am lucrat la Rockmann-Queens am avut o serie de clienţi foarte importanţi în comerţul cu diamante. Foarte discreţi – sunt obligaţi să fie. Vrei să mă ocup de asta? Dar cum e cu banii?

— Preşedintele a insistat să plătească răscumpărarea personal, nu vrea altfel cu nici un chip, zise Odell. Dar nu văd de ce să fie deranjat cu toate amănuntele astea. Hubert, pot da Finanţele un împrumut personal Preşedintelui până când o să-şi lichideze el conturile depuse?

— Nici o problemă, zise Hubert Reed. O să primeşti banii, Morton.

Comitetul se ridică în picioare. Odell trebuia să-l vadă pe Preşedinte la Locuinţa executivă.

— Cât poţi de repede, Morton, spuse el. Vreau să discutăm aici peste două-trei zile. Cel mult.

De fapt, aveau să treacă şapte.

Andy Laing nu izbuti să aibă o întrevedere cu domnul Al-Haroun, directorul sucursalei, decât a doua zi dimineaţa. Dar nu îşi pierdu noaptea de pomană.

Domnul Al-Haroun fiind înfruntat, s-a dovedit plin de scuze binevoitoare cum numai un arab bine crescut poate să fie atunci când se confruntă cu un occidental înfuriat. Problema îl umplea de nemăsurat regret, fără îndoială o situaţie nefericită, a cărei rezolvare se afla în mâinile atotîndurătorului Allah; nu avea mai mare plăcere decât să-i înapoieze paşaportul domnului Laing, pe care îl luase în custodie peste noapte numai şi numai la cererea specifică a domnului Pyle. Se îndreptă spre seif, de unde scoase cu degetele lui subţiri şi bronzate paşaportul albastru american şi i-l dădu înapoi.

Laing se linişti, îi mulţumi cu mai oficialul şi graţiosul „Ashkurak” şi se retrase. Numai după ce ajunsese înapoi în biroul lui îi dădu prin cap să se uite în el.

În Arabia Saudită străinii nu au nevoie doar de o vizită de intrare, ci şi de una de ieşire din ţară. Viza lui Laing, valabilă pe

o perioadă nelimitată, fusese anulată. Ştampila Oficiului de control al emigrării, din Jiddah era perfect autentică. Fără îndoială, reflectă el cu amărăciune, domnul Al-Haroun avea un prieten pe acolo. Era, de altfel, sistemul local de a face afaceri.

Dându-şi seama că nu avea cum să plece, Andy Laing se hotărî să evadeze. Îşi aduse aminte de ceea ce îi povestise cândva şeful de la Operaţii.

— Amin, prietene, nu ziceai tu odată că ai o rudă la Serviciul de imigrare de aici? îl întrebă el.

Amin nu descoperi nici o capcană în această întrebare.

— Da, e adevărat. Un văr.

— În ce birou lucrează?

— Ah, dar nu aici, prietene. E la Dhahran.

Dhahran nu era în apropierea Jiddahului, situat la Marea Roşie, ci tocmai în cealaltă parte a ţării, de la extrema răsăriteană, la Golful Persic. Spre sfârşitul dimineţii, Andy Laing îi dădu un telefon domnului Zulfiqar Amin, la biroul acestuia din Dhahran.

— La telefon domnul Steve Pyle, directorul general al Băncii de Învestiţii a Arabiei Saudite, spuse el. Unul din angajaţii mei se află cu treabă la Dhahran în momentul de faţă şi trebuie să plece urgent în Bahrein. Din nefericire, mi-a spus că i-a expirat viza. Dumneata ştii cât durează treaba asta în mod normal... Mă gândesc că, în virtutea aprecierilor de care se bucură vărul dumitale la noi la firmă... O să vezi că domnul Laing e foarte generos...

În pauza de prânz, Andy Laing se întoarse în apartamentul lui. Îşi făcu valiza şi luă cursa Saudia de la ora 15.00 spre Dhahran. Domnul Zulfiqar Amin îl aştepta. Emiterea unei noi vize de ieşire îi luă două ore şi o mie de riali.

Domnul Al-Haroun observă lipsa directorului de la Credit şi marketing cam la ora când aceasta decola spre Dhahran. Verifică la aeroportul din Jiddah, dar numai pe cursele internaţionale. Nici urmă de Laing. Nedumerit, dădu un telefon la Riad. Pyle îl întrebă dacă Laing putea fi oprit să se îmbarce pe orice cursă, fie ea şi internă.

— Mă tem, dragă colega, că aşa ceva nu poate fi aranjat, îi răspunse domnul Al-Haroun, întristat că trebuia să-l dezamăgească. Dar pot să-l întreb pe prietenul meu dacă a plecat cu vreun avion intern.

Laing fu descoperit în Dhahran chiar în clipa când trecea

graniţa pe şoseaua care ducea în Emiratul Bahrein învecinat. De acolo îi fu foarte uşor să ia un avion al companiei British Airways, care făcea escală în cursa dinspre Mauritius spre Londra.

Neştiind că Laing obţinuse o nouă viză de ieşire, Pyle aşteptă până a doua zi dimineaţa şi de-abia atunci telefonă la banca din Dhahran ca să-i pună pe angajaţii acesteia să vadă cu ce se ocupa Laing pe acolo. Dar nici după trei zile aceştia nu aflaseră încă nimic.

La trei zile după ce ministrul apărării fusese însărcinat de comitetul de la Washington să facă rost de pachetul cu diamante cerut de Zack, Stannard îi anunţa că această misiune dura mai mult decât fusese prevăzut. Banii îi fuseseră deja puşi la dispoziţie; în privinţa lor nu era nici o problemă.

— Uitaţi care-i treaba, le spuse el colegilor săi. Eu nu mă pricep deloc la diamante. Dar contactele mele din acest domeniu – mă folosesc de trei, toţi oameni discreţi şi înţelegători – mi-au spus că numărul de pietre de care e vorba este considerabil. Răpitorul acesta a cerut meleuri – amestecuri – brute, neşlefuite, de o cincime de carat până la o jumătate de carat şi de calitate medie. Pietrele respective, aşa mi s-a spus, valorează între două sute cincizeci şi trei sute de mii de dolari caratul. Ca o măsură de prevedere, au calculat la preţul de bază de două sute cincizeci. E vorba aici de vreo opt mii de carate.

— Şi care-i problema? întrebă Odell.

— Timpul, îi răspunse Morton Stannard. La o cincime de carat de piatră, înseamnă patruzeci de mii de pietre. La jumătate de carat, şaisprezece mii. La un amestec de diferite greutăţi, să zicem cam douăzeci şi cinci de mii de pietre. E foarte mult de adunat şi încă repede. Trei oameni cumpără pe rupte şi încearcă să nu facă valuri.

— Şi care-i termenul? întrebă Brad Johnson. Când sunt gata de expediere?

— Peste încă o zi sau două, îi răspunse ministrul apărării.

— Stai pe capul lor, Morton, îi ordonă Odell. Am încheiat un târg. Nu-i mai putem lăsa pe băiat şi pe taică-său să aştepte prea multă vreme.

— În clipa când le am în sac, cântărite şi expertizate, o să le ai, îl asigură Stannard.

A doua zi dimineaţa, Kevin Brown primea un telefon personal

la ambasadă de la unul din oamenii lui.

— S-ar putea să fi dat de ceva, şefule, îi spuse agentul cu glas încordat.

— Nu mai sufla nici o vorbă la telefon, băiete. Mişcă-ţi fundul aici, repede. Spune-mi între patru ochi.

Agentul ajunse la Londra la prânz. Ceea ce avea de spus era mai mult decât interesant.

La est de oraşele Biggleswade şi Sandy, ambele pe şoseaua A.1 care porneşte din Londra către partea de nord, comitatul Bedfordshire se învecinează cu Cambridgeshire. Zona este străbătută doar de şosele secundare de tip B şi drumuri de ţară, nu cuprinde nici un oraş mai răsărit şi este în cea mai mare parte agricolă. În ţinutul de la hotarul comitatului nu există decât vreo câteva sate cu nume vechi englezeşti ca Pottow, Tadlow, Wrestlingworth şi Gamlingay.

Între două dintre aceste sate, alături de cărarea bătută, există o fermă veche, parţial distrusă de incendiu dar încă mobilată şi locuibilă, amplasată într-o vale puţin adâncă la care se ajunge doar printr-o alee.

Cu două luni în urmă, descoperise agentul, locul fusese închiriat de un grup de „excentrici rustici” care susţineau că voiau să se întoarcă la natură, să trăiască simplu şi să creeze produse artizanale din lut şi din nuiele.

— Treaba este, spuse agentul, că au plătit banii de chirie în numerar. Nu prea par să vândă multe oale, dar au două jepuri parcate sub prelate în şoproane. Şi nu se amestecă nimeni.

— Cum se numeşte locul ăsta? întrebă Brown.

— Ferma Pajiştea verde.

— Perfect, avem destulă vreme dacă nu rămânem prea mult pe acolo. Haideţi să aruncăm o privire la Ferma Pajiştea verde.

Mai erau încă două ore până la apusul soarelui când Kevin Brown şi agentul lui îşi parcau maşina la intrarea pe aleea care ducea la fermă. Făcură restul drumului pe jos. Îndrumaţi de agent, se apropiară amândoi cu multă precauţie, ascunzându-se pe după copaci, până ajunseră la marginea dinspre vale a pădurii. De acolo porniră târâş pe ultimii trei metri care îi despărţeau de ridicătura de unde puteau să se uite în jos. Casa era chiar sub ei, cu aripa arsă ridicându-se neagră în după-amiaza de toamnă şi cu licărul unei lămpi de gaz la una din ferestrele din aripa cealaltă.

În vreme ce ei se uitau, din casă ieşi un bărbat voinic şi se

îndreptă spre unul din cele trei şoproane. Rămase înăuntru zece minute apoi se întoarse înapoi în casă. Brown cercetă complexul de clădiri ale fermei cu un binoclu foarte puternic. Pe drumul din stânga lor venea o puternică maşină de teren japoneză în patru trepte. Aceasta parcă în faţa fermei şi din ea coborî un bărbat care cercetă cu atenţie vreo urmă de mişcare pe creastă. Nu se vedea nici una.

— Ei drăcia dracului, exclamă Brown. Păr roşcat, ochelari.

Şoferul intră în casă, de unde ieşi peste câteva secunde, însoţit de bărbatul cel voinic. De data aceasta aveau un Rottweiler uriaş cu ei. Se îndreptară amândoi către acelaşi şopron, stătură zece minute înăuntru şi după aceea se întoarseră. Bărbatul cel voinic duse jeepul în alt şopron şi închise uşile.

— Olărit rustic, pe dracu', zise Brown. Au ceva sau pe cineva în şopronul ăsta împuţit. Pun pariu că e un tânăr.

Se întoarseră pe brânci până la lizieră. Începea să se lase înserarea.

— Ia-ţi pătura din portbagaj, zise Brown. Şi rămâi aici. Stai de veghe toată noaptea. Eu o să mă întorc cu ceilalţi înainte de răsărit – dacă răsare vreodată soarele în ţara asta împuţită.

De cealaltă parte a văii, un bărbat în uniformă de camuflaj stătea întins pe creanga unui stejar uriaş. Avea şi el un binoclu puternic cu care studiase mişcările din pădurea de vizavi de el. În vreme ce Brown şi omul său se furişau dincolo de creastă strecurându-se în pădure, omul îşi scoase un mic emiţător din buzunar şi începu să vorbească încet şi cu mare urgenţă, timp de mai multe secunde. Era 28 octombrie, la nouăsprezece zile de când fusese răpit Simon Cormack şi şaptesprezece de la primul telefon al lui Zack în apartamentul din Kensington.

Zack sună din nou în aceeaşi seară, pierdut în mulţimea grăbită din centrul oraşului Luton.

— Ce dracu' se întâmplă, Quinn? Au trecut trei împuţite de zile.

— Hei, ia-o mai uşurel, Zack. E vorba de diamante. Ne-ai luat prin surprindere, bătrâne. Îţi ia ceva vreme ca să aduni un pachet ca ăsta. Am insistat la Washington – vreau să spun chiar foarte tare. Lucrează la ele cât pot de repede dar, dă-o naibii, Zack, douăzeci şi cinci de mii de pietre, toate autentice, toate imposibil de urmărit – asta durează ceva.

— Da, bine, spune-le că nu mai au decât două zile şi după aia o să-şi primească băiatul înapoi într-un sac. Spune-le numai asta.

Închise telefonul. Experţii aveau să declare mai târziu că nervii îi erau zdruncinaţi rău de tot. Era aproape de punctul în care putea să fie ispitit să-i facă rău băiatului din pură frustrare sau pentru că-şi închipuia că fusese cumva înşelat.

Kevin Brown şi echipa lui erau buni şi, pe deasupra, înarmaţi cu toţii. Veneau împărţiţi în patru perechi dinspre cele patru direcţii din care putea să fie asaltată ferma. Doi se strecurau pe alee, ascunzându-se după fiecare copac. Celelalte trei perechi veneau dinspre lizieră, coborând pantele cultivate în cea mai deplină tăcere. Era ceasul acela, cu puţin înainte de mijirea zorilor, când lumina e cea mai înşelătoare, când duhurile celor hăituiţi se află în punctul cel mai coborât, ceasul vânătorii.

Surpriza fu totală. Chuck Morton şi partenerul său pătrunseră în şopronul suspect. Moxon trase zăvorul; tovarăşul său se aruncă înăuntru, se rostogoli şi reveni în picioare pe podeaua prăfuită din interior, cu arma în mână. În afară de un generator cu petrol, ceva care arăta ca un cuptor şi o bancă plină cu diverse sticle de laborator, înăuntru nu era nimeni.

Cei şase oameni plus Brown, care atacaseră casa, avură mai mult succes. Două perechi pătrunseră pe fereastră, doborând geamul şi pervazul odată cu ei, ajunseră în picioare fără nici o pauză şi o porniră direct pe scări înspre dormitoare.

Brown şi ceilalţi doi intrară pe uşa din faţă. Încuietoarea se sfărâmă la o singură lovitură cu ciocanul şi iată-i înăuntru.

În bucătăria prelungă, lângă jăratecul din cămin, dormea pe un scaun bărbatul cel voinic. Avea misiunea de a sta de veghe peste noapte, dar îl doborâseră plictisul şi oboseala. La auzul zgomotului făcut de uşa dărâmată, sări din scaun şi întinse mâna să apuce o armă de calibrul 12 de pe masa de pin. Izbuti aproape dar strigătul de „Nu mişca!” de la uşă şi vederea namilei cu aspect de poliţist aplecat asupra unui colt 45 cu care-i ţintea pieptul îl făcu să se oprească. Zdrahonul scuipă şi îşi ridică încet mâinile.

La etaj, omul cu părul roşu era în pat cu unica femeie din grup. Se treziseră amândoi la auzul paşilor şi ferestrelor sfărâmate de la parter. Omul ieşi în uşa dormitorului şi dădu nas

în nas cu primul agent FBI de pe coridor. Erau mult prea aproape ca să folosească armele; se prăbuşiră încleştaţi în beznă până când un alt american izbuti să se dumirească cine era fiecare şi să-l lovească zdravăn cu patul Coltului pe individul cu părul roşu.

Cel de-al patrulea membru al grupului din casă era şi el scos după câteva secunde, clipind des din ochi; un tânăr slab, deşirat, cu părul lins. Echipa FBI-ului era prevăzută cu lanterne. Le mai luă două minute până cercetară toate celelalte dormitoare şi stabiliră că cei patru oameni erau singurii de acolo. Kevin Brown îi aduse pe toţi în bucătărie, unde aprinseră lampa. Se uită la ei plin de scârbă.

— În regulă, unde-i puştiul? întrebă el.

Unul din oamenii lui aruncă o privire spre fereastră.

— Şefule, avem companie.

Vreo cincizeci de oameni coborau în vale şi se îndreptau spre casă din toate părţile, toţi cu cizme până la genunchi, toţi în albastru, vreo doisprezece cu alsacieni care se zbăteau în lesă. Într-un şopron de afară, un Rottweiler îşi urla furia împotriva intruşilor. Un Range Rover cu însemne albastre se îndreptă hurducăindu-se pe alee şi se opri la trei metri de uşa spartă. Din el coborî un bărbat de vârstă mijlocie, în albastru, strălucind de nasturi şi insigne, cu un chipiu ascuţit şi plin de fireturi pe cap. Pătrunse în hol fără o vorbă, intră în bucătărie şi se uită la cei patru prizonieri.

— Foarte bine, vi-i predăm dumneavoastră acum, zise Brown. E aici pe undeva. Şi ticăloşii ăştia ştiu unde.

— Exact, întrebă bărbatul în albastru, cine sunteţi dumneavoastră?

— Da, bineînţeles.

Kevin Brown îşi scoase legitimaţia Biroului. Englezul o studie cu atenţie şi i-o dădu îndărăt.

— Uite ce este, zise Brown, ce-am făcut noi...

— Ce-aţi făcut dumneavoastră, domnule Brown, este că mi-aţi dat peste cap cea mai mare operaţiune de arestare a unor traficanţi de droguri pe care urma să o realizeze ţara asta şi acum mă tem că n-o s-o mai realizeze niciodată. Oamenii de aici sunt nişte rotiţe neînsemnate, plus chimistul. Peştii cei mari trebuiau să vină cu transportul lor de pe o zi pe alta. Acum vreţi, vă rog, să vă întoarceţi la Londra?

La ora aceea, Steve Pyle se găsea cu domnul Al-Haroun în

biroul acestuia din urmă de la Jiddah, unde sosise cu avionul în urma unui telefon neliniştitor.

— Ce a luat exact? întrebă el pentru a patra oară.

Domnul Al-Haroun ridică din umeri. Americanii ăştia erau şi mai şi decât europenii, într-o grabă permanentă.

— Vai, eu nu sunt expert în maşinăriile astea, îi spuse el, dar paznicul de noapte zice...

Se întoarse spre paznicul de noapte saudit şi îi turui ceva în arabă. Omul îi răspunse întinzându-şi mâinile pentru a arăta ce dimensiune avea ceva.

— Zice că în noaptea când i-am dat înapoi paşaportul domnului Laing, cu modificarea respectivă, tânărul şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului în sala computerelor şi a plecat înaintea zorilor cu o mare cantitate de formulare. S-a întors la program la ora normală, fără ele.

Steve Pyle se întoarse la Riad foarte îngrijorat. Să-şi ajute ţara şi guvernul era foarte bine, dar lucrul ăsta n-avea cum să se vadă la o revizie contabilă internă. Ceru să se întâlnească urgent cu colonelul Easterhouse.

Specialistul în probleme arabe îl ascultă calm, clătinând din cap de mai multe ori.

— Crezi că a ajuns la Londra? întrebă el.

— Nu ştiu cum o fi făcut, dar unde naiba ar putea să fie în altă parte?

— Hmm! Pot să am acces la computerul dumitale câtva timp?

Colonelul stătu patru ore la pupitrul computerului central din Riad. Treaba nu era grea deoarece avea toate codurile de acces. Când termină, toate înregistrările computerizate erau şterse şi un nou dosar era creat.

Nigel Cramer primi un raport telefonic din Bedford pe la mijlocul dimineţii, cu mult înaintea sosirii raportului scris. Când sună să-l anunţe pe Patrick Seymour, era incandescent de mânie. Brown şi echipa lui se aflau încă pe şoseaua de sud.

— Patrick, am avut întotdeauna relaţii al dracului de bune, dar asta e o ofensă strigătoare la cer. Cine dracului se crede? Unde dracului crede că se află?

Seymour era pus într-o situaţie imposibilă. Petrecuse trei ani ca să clădească excelenta colaborare dintre Birou şi Yard moştenită de la predecesorul său Darrel Mills. Urmase personal cursuri în Anglia şi aranjase ca unii şefi ai Metropolitanei să

viziteze clădirea Hoover pentru a se forma relaţiile acelea de la om la om care, în caz de criză, pot să înlocuiască kilometri întregi de bandă roşie.

— Ce s-a întâmplat exact la fermă? întrebă el.

Cramer se calmă şi începu să-i povestească. Cu luni în urmă, Yardul fusese înştiinţat că o importantă reţea de traficanţi de droguri îşi stabilea o nouă şi solidă bază de operaţii în Anglia. După investigaţii meticuloase, fusese indicată ferma unde era această bază. Oamenii din Brigada operaţiuni ascunse a propriului său departament OS o supraveghease mai multe săptămâni, în colaborare cu poliţia din Bedford. Individul pe care voiau să-l prindă era un ţar al heroinei născut în Noua Zeelandă, urmărit şi în alte vreo zece ţări, dar lunecos ca un ţipar. Vestea bună era că acesta avea să sosească împreună cu un însemnat transport de cocaină care urma să fie prelucrată, tăiată şi distribuită; vestea proastă era că acum individul nu mai avea să se apropie niciodată de locul respectiv.

— Regret, Patrick, dar va trebui să apelez la ministrul de interne ca să ceară Washingtonului să-l cheme înapoi.

— Păi, dacă trebuie, trebuie, zise Seymour.

Când puse receptorul în furcă îşi spuse în sinea lui: Foarte bine şi faci.

Cramer mai avea o sarcină, încă şi mai urgentă. De a opri toate relatările care apăreau în toate publicaţiile sau la radio şi la televiziune. În dimineaţa respectivă trebuise să facă un apel deosebit la bunăvoinţa extremă a proprietarilor şi redactorilor din mediile de informare.

Comitetul din Washington primi raportul lui Seymour la prima – ora 7.00 dimineaţa – întrunire de peste zi.

— Ascultaţi, a prins un fir important şi l-a urmat până la capăt, protestă Philip Kelly.

Don Edmonds îi aruncă o privire de avertizare.

— Trebuia să fi cooperat cu Scotland Yardul, spuse secretarul de stat. N-avem nevoie să ne stricăm relaţiile cu autorităţile britanice în clipa de faţă. Ce dracu’ am să-i spun lui Sir Harry Marriott atunci când o să-mi ceară înlăturarea lui Brown?

— Uite ce e, spuse secretarul de finanţe Reed, de ce să nu le propui un compromis? Brown a dat dovadă de prea mult zel şi noi regretăm. Dar credem că în curând Quinn şi englezii au să asigure eliberarea lui Simon Cormack. Când se va întâmpla aceasta, o să avem nevoie de un grup puternic care să escorteze

băiatul până acasă. Brown şi echipa lui pot să primească aprobarea să mai rămână câteva zile tocmai ca să îndeplinească această sarcină. Să zicem, până la sfârşitul săptămânii?

Jim Donaldson îl aprobă clătinând din cap.

— Da, s-ar putea ca Sir Harry să accepte asta. Apropo, cum se mai simte Preşedintele?

— Îşi revine în fire, îi răspunse Odell. E foarte optimist. I-am spus acum o oră că Quinn a obţinut o nouă dovadă că Simon e în viaţă şi, după toate aparenţele, în bună stare – a şasea oară când Quinn le-a cerut răpitorilor să dovedească acest lucru. Ce se aude cu diamantele, Morton?

— Gata până la apusul soarelui, spuse Stannard.

— Pregăteşte o păsărică rapidă care să stea gata de plecare, zise vicepreşedintele Odell.

Stannard dădu din cap şi îşi notă.

Andy Laing obţinu în sfârşit întrevederea cu revizorul intern chiar în ziua aceea, după ora prânzului. Omul era şi el american şi fusese într-un turneu pe la sucursalele europene pe parcursul ultimelor trei zile.

Ascultă cu seriozitate şi din ce în ce mai multă uimire ceea ce avea de povestit tânărul funcţionar bancar din Jiddah şi cercetă formularele computerizate de pe biroul său cu un ochi experimentat. După ce acesta îşi termină relatarea, se rezemă de spătar, îşi umflă obrajii şi expiră zgomotos.

— Dumnezeule, dar astea sunt nişte acuzaţii foarte grave de fapt. Şi da, par să fie susţinute de suficient de multe dovezi. Unde stai la Londra?

— Am un apartament în Chelsea, îi răspunse Laing. Stau în el de când am venit. Din fericire, chiriaşii mei s-au mutat din el acum două săptămâni.

Revizorul îşi notă adresa şi numărul de telefon.

— Va trebui să mă consult cu directorul general de aici, poate chiar şi cu preşedintele din New York. Înainte să-l înfruntăm pe Steve Pyle. Stai pe lângă telefon vreo două zile.

Ceea ce nu ştia nici unul din ei era că în sacul cu corespondenţa din Riad care sosise în dimineaţa aceea se afla o scrisoare confidenţială a lui Steve Pyle, adresată directorului general pentru Operaţii în străinătate, cu sediul la Londra.

***

Presa britanică îşi ţinu cuvântul, dar Radio Luxemburg îşi are

sediul la Paris şi pentru ascultătorii săi francezi ocazia de-a relata despre altercaţia de mâna-ntâi dintre vecinii anglo-saxoni de la apus era mult prea bună pentru a fi irosită.

De unde provenea această informaţie n-avea să se stabilească niciodată, doar că sosise prin telefon şi era anonimă. Dar fusese verificată de biroul de la Londra, care confirmase că tăcerea adâncă a poliţiei din Bedford îi dădea credibilitate. Aveau o zi cu puţine ştiri, aşa că o transmiseră în buletinul de la ora patru.

Quinn aflase şi el deja, adevărată mană cerească pentru că avea astfel timp să-şi pregătească un răspuns în caz că Zack i-ar fi telefonat. Ceea ce acesta şi făcu, puţin înainte de ora 19.00, înecându-se de furie.

— Ticălos mincinos ce eşti. Ziceai că n-au să fie nici un fel de măscărici cowboy de la poliţie sau de prin alte părţi. M-ai minţit ca un nemernic...

Quinn protestă că habar n-avea despre ce îi vorbea – ar fi fost prea de tot să ştie toate amănuntele dinainte. Zack îl puse la curent în trei propoziţii furibunde.

— Dar n-are nici o legătură cu tine, îi strigă Quinn. Broscarii au dat-o în bară, ca de obicei. Au dat greş cu o arestare de la ALA. Îi ştii pe Rambo ăştia de la Agenţia de aplicare a legii antidrog – ei au făcut-o. Nu te căutau pe tine – căutau cocaină. A fost un tip de la Scotland Yard pe la mine acum o oră şi făcea spume pe chestia asta. Pentru numele lui Dumnezeu. Zack, ştii cum sunt mediile de informare. Dacă e să te iei după ele, Simon a fost reperat în opt sute de locuri diferite şi tu ai fost prins de cel puţin cincizeci de ori până acum.

Suna plauzibil. Quinn conta pe faptul că Zack îşi petrecuse trei săptămâni citind kilometri de inepţii fără nici o bază apărute în diferitele publicaţii şi că îşi formase deja un sănătos dispreţ faţă de presă. În cabina de la depoul de autobuze din Linslade, acesta se calmă. Timpul de stat la telefon i se apropia de sfârşit.

— Ar fi mai bine să nu fie adevărat, Quinn. Mult mai bine, zise el şi închise.

Sam Somerville şi Duncan McCrea erau livizi de spaimă la terminarea convorbirii.

— Unde sunt nenorocitele alea de diamante? întrebă Sam.

Aveau însă să vină lucruri şi mai rele. La fel ca majoritatea celorlaltor ţări, Marea Britanie are şi ea o serie de programe de dimineaţă, un talmeş-balmeş de flecăreală fără minte din partea prezentatorului, muzică pop, ştiri pe scurt şi banalităţi ale

ascultătorilor care dădeau telefoane. Ştirile sunt extrase de ultimă oră preluate din imprimantele agenţiilor de ştiri, reformulate în grabă de nişte subredactori de calitate inferioară şi aruncate sub nasul disc jockeyului. Ritmul este atât de rapid, încât nu are loc nici o cercetare şi reverificare atentă, aşa cum au obiceiul să facă reporterii specializaţi ai „greilor" de duminică.

Glasului american care sună la supraaglomeratul oficiu de ştiri pentru programul, „Bună dimineaţa" prezentat de Radio City, îi răspunse o începătoare care, mai târziu, avea să recunoască plângând că nici nu-i trecuse prin cap să pună la îndoială afirmaţia că era consilierul de presă al ambasadei SUA, care transmitea un comunicat autentic. După numai şaptezeci de secunde, acesta era transmis în eter de glasul plin de emoţie al prezentatorului.

Nigel Cramer nu-l auzi, însă fiica lui, adolescentă, da.

— Tăticule, îi strigă ea de la bucătărie, o să-i prindeţi astăzi?

— Să-i prindem pe cine? o întrebă tatăl, îmbrăcându-se de plecare în hol. Maşina oficială îl aştepta la colţ.

— Pe răpitori – ştii tu.

— Mă îndoiesc. De ce mă întrebi?'

— Aşa zice la radio.

Cramer simţi că parcă îl lovise cineva la plex. Se întoarse din uşă şi intră în bucătărie. Fata prăjea pâine.

— Ce a spus exact la radio? o întrebă el cu glasul înţepenit.

Aceasta îi relată. Că urma să se efectueze schimbul – răscumpărarea contra lui Simon Cormack – în cursul zilei şi că autorităţile erau încredinţate că răpitorii aveau să fie prinşi cu toţii pe parcursul acestei efectuări. Cramer alergă la maşină, luă receptorul de pe bord şi începu să dea o serie de telefoane disperate în timp ce maşina îl transporta în cea mai mare goană.

Era prea târziu. Zack nu ascultase programul, sud-africanul însă da.

CAPITOLUL NOUĂ

Telefonul lui Zack sosi mai târziu ca de obicei – la ora 10.20 dimineaţa. Dacă în ziua precedentă fusese înfuriat de raidul asupra fermei din Bedfordshire, acum era aproape turbat şi în pragul isteriei.

Nigel Cramer avusese timp să-l avertizeze pe Quinn, din maşina cu care gonea spre Scotland Yard. Când Quinn lăsă din mână receptorul, Sam îl văzu pentru prima oară vizibil zdruncinat. Se plimbă prin apartament în tăcere; ceilalţi doi stăteau şi îl urmăreau înfricoşaţi. Auziseră esenţa celor comunicate de Cramer la telefon şi aveau senzaţia că, pe undeva, totul avea să dea greş.

Aşteptând să sune telefonul direct, neştiind dacă răpitorii ascultaseră sau nu emisiunea de la radio sau cum aveau să reacţioneze în caz că da, Sam simţea că o apucă greaţa de atâta încordare. Când telefonul sună în sfârşit, Quinn răspunse cu obişnuitul său calm şi bună dispoziţie. Zack nici măcar nu-şi mai bătu capul cu preambuluri.

— Ei bine, de data asta ai dat-o al dracului de rău în bară, yankeu împuţit. Mă crezi idiot, nu-i aşa? Ei bine, fraierul eşti tu, amice. Pentru că o să arăţi ca un fraier pe cinste când o să-ngropi stârvul lui Simon Cormack.

Quinn mimă convingător şocul şi uluirea.

— Zack, despre ce naiba vorbeşti? Ce nu-i în regulă?

— Termină, urlă răpitorul, ridicându-şi glasul lui grosolan. Dacă n-ai ascultat ştirile, atunci întreabă-i pe amicii tăi de la poliţie. Şi nu mai tot spune că-i o minciună – a venit chiar de la blestemata ta de ambasadă.

Quinn îl convinse pe Zack să-i spună ce auzise, cu toate că ştia prea bine şi el. Povestirea îl făcu pe Zack să se calmeze uşor; şi timpul i se apropia de sfârşit.

— Zack, e o minciună, un fals. Orice schimb va fi doar între tine şi mine, amice. Singuri şi neînarmaţi. Fără dispozitive de aflare a direcţiei, fără trucuri, fără poliţie, fără soldaţi. Tu dictezi termenii, locul, timpul. Numai aşa o să accept eu.

— Da, bine, e prea târziu. Oamenii tăi vor un stârv, asta au să şi aibă.

Era gata să închidă. Pentru ultima oară. Quinn ştia că dacă se întâmpla lucrul acesta, totul avea să se isprăvească. Peste zile sau săptămâni, cineva avea să intre într-o casă sau apartament de pe undeva, un om de serviciu, un îngrijitor, un agent imobiliar şi el avea să fie acolo. Unicul fiu al Preşedintelui, împuşcat în cap, sau sugrumat, pe jumătate descompus...

— Zack, te implor, mai stai numai câteva secunde.

Pe chipul lui Quinn sudoarea se scurgea şiroaie, prima dată când arăta încordarea intensă pe care o strânsese în sine în aceste ultime douăzeci de zile. Ştia cât de aproape se afla de dezastru.

În centrala din Kensington, un grup de tehnicieni Telecom şi ofiţeri de poliţie se uitau la monitoare şi ascultau delirul care curgea ca un torent pe fir; în strada Cork, sub trotuarele elegantului Mayfair, patru oameni de la MI-5 erau înţepeniţi în fotolii, nemişcaţi în faţa furiei turbate care ţâşnea dinspre vorbitor în încăpere şi banda se învârtea singură în tăcere.

La ambasada SUA din Grosvenor Square erau doi tehnicieni ELINT şi trei agenţi FBI, plus Lou Collins de la CIA şi reprezentantul FBI-ului; Patrick Seymour. Ştirea transmisă la emisiunea de dimineaţă îi adunase pe toţi acolo, presimţind ceva de genul celor auzite acum – ceea ce nu făcea nicidecum ca lucrurile să stea mai bine.

Faptul că toate posturile de radio ale naţiunii, inclusiv Radio City, denunţaseră cale de două ore apelul fals de la ora micului dejun era neesenţial. Ştiau cu toţii lucrul acesta; puteau să repudieze scurgerea de informaţii cât le poftea inima – de schimbat tot nu se mai schimba nimic. Aşa cum spusese Hitler, minciuna cea mare este cea care e crezută.

— Te rog, Zack, lasă-mă să vorbesc personal cu Preşedintele Cormack. Încă douăzeci şi patru de ore, numai atât. După atâta vreme, nu arunca totul pe apa sâmbetei. Preşedintele are autoritatea să le ordone cretinilor ăstora să plece de aici şi să lase totul doar în seama ta şi a mea. Numai noi doi – suntem singurii în care poate avea încredere că o să facem bine lucrurile. Tot ce-ţi cer, după douăzeci de zile, este încă una doar. Douăzeci şi patru de ore. Zack, numai atât.

Pe fir urmă o pauză. Undeva, pe străzile din Aylesbury, Buckinghamshire, un tânăr agent de poliţie se îndrepta cu pas normal spre şirul de cabine telefonice.

— La ora asta, mâine, zise Zack în cele din urmă şi închise.

Plecă din cabină şi de-abia dăduse colţul când, de pe o alee, se ivi poliţistul în civil care aruncă o privire spre cabine. Toate erau goale. Pierduse ocazia de a-l zări pe Zack cu opt secunde.

Quinn puse receptorul în furcă, se îndreptă spre canapeaua lungă, se întinse pe ea cu mâinile strânse sub cap şi rămase cu ochii aţintiţi în tavan.

— Domnule Quinn, i se adresă McCrea şovăielnic.

În ciuda repetatelor asigurări că putea să uite de „domnule”, tânărul agent CIA, timid, insista să-l trateze pe Quinn ca pe profesorul lui de la liceu.

— Taci din gură, spuse Quinn răspicat.

Uluit, McCrea, care era pe cale să-l întrebe dacă voia cafea, se retrase în bucătărie şi o pregăti pentru orice eventualitate. Cel de-al treilea telefon, cel „obişnuit”, începu să sune. Era Cramer.

— Ei bine, am auzit cu toţii, zise el. Cum te simţi?

— Terminat, îi răspunse Quinn. Vreo veste despre sursa emisiunii?

— Nu încă, spuse Cramer. Subredactora care a răspuns la telefon e încă la poliţia din Holborn. Jură că era un glas american, dar ce ştie ea? Jură că omul şi l-a făcut să sune convingător de oficial, ştia cum să vorbească. Vrei o transcriere a emisiunii?

— Cam târziu acum, spuse Quinn.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă Cramer.

— Să mă rog puţin. O să mă gândesc la ceva.

— Noroc. Trebuie să mă duc la Whitehall acum. Păstrăm legătura.

Urmă ambasada. Seymour. Felicitări pentru felul în care se descurcase Quinn... Dacă putea face ceva... Asta-i nenorocirea, se gândi Quinn. Cineva face al dracului de prea mult. Dar nu i-o spuse cu voce tare.

Era la jumătatea cafelei când îşi ridică picioarele de pe canapea şi dădu telefon la ambasadă. I se răspunse imediat de la subsol. Tot Seymour.

— Vreau un telefon pe un fir sigur cu vicepreşedintele Odell, spuse Quinn şi îl vreau acum.

— Ăă, uite, Quinn, Washingtonul tocmai este alertat despre ce s-a întâmplat aici. Au să primească benzile imediat. Mă gândesc că ar trebui să-i lăsăm să audă ce s-a întâmplat şi să discute...

— Ori vorbesc cu Michael Odell în zece minute, ori îl sun pe linia obişnuită, spuse Quinn, alegându-şi cu grijă cuvintele.

Seymour reflectă. Linia obişnuită era nesigură. ASN avea să prindă convorbirea cu sateliţii lor; CGSM britanic avea să afle şi el. Şi ruşii...

— O să iau legătura şi o să-i cer să accepte telefonul tău, zise Seymour.

Peste zece minute Michael Odell era la telefon. Era ora 6.15 dimineaţa la Washington; se afla încă la locuinţa lui de la Observatorul Marinei. Dar fusese trezit cu o jumătate de oră în urmă.

— Domnule vicepreşedinte, îi spuse Quinn cu glas egal, aveţi o oglindă la îndemână?

Urmă o pauză uluită.

— Da, cred că da.

— Dacă vă uitaţi în ea, puteţi să vă vedeţi nasul de pe chip, nu?

— Ia ascultă, ce-i asta? Da, bine, pot să-mi văd nasul.

— Tot aşa de sigur cum îl vedeţi, Simon Cormack o să fie omorât în douăzeci şi patru de ore...

Lăsă vorbele să pătrundă în mintea omului şocat care stătea pe marginea patului său din Washington.

— Dacă nu...

— Foarte bine, Quinn, spune ce ai de spus.

— Dacă nu primesc pachetul cu diamante, în valoare comercială de două milioane, în mâinile mele, aici, până la răsăritul soarelui la Londra, mâine. Apelul acesta a fost înregistrat ca document. Bună ziua, domnule vicepreşedinte.

Închise telefonul. La celălalt capăt, timp de câteva minute, vicepreşedintele Statelor Unite ale Americii folosi un limbaj care l-ar fi făcut să-şi piardă voturile majorităţii morale, dacă aceşti buni cetăţeni ar fi avut ocazia să îl audă. După ce se răcori, chemă centrala.

— Fă-mi legătura cu Morton Stannard, spuse el. Acasă, oriunde o fi. Dar *fă-mi legătura.*

Andy Laing fu surprins că era chemat înapoi la bancă atât de repede. Întrevederea fusese fixată pentru ora unsprezece dimineaţa, dar el ajunse cu zece minute mai devreme. Fu poftit însă nu în biroul revizorului intern, ci în cel al directorului general. Revizorul era alături de director. Funcţionarul superior

îi făcu semn lui Laing să se aşeze în faţa biroului, fără să-i adreseze nici un cuvânt. Se ridică, se duse la fereastră, se uită o vreme peste turnurile din City, se întoarse şi începu să vorbească. Glasul îi era grav şi glacial.

— Ieri, domnule Laing, ai venit să-l vezi pe colegul meu aici de faţă, după ce ai plecat din Arabia Saudită prin ce mijloace ai avut la dispoziţie şi ai făcut unele acuzaţii grave cu privire la integritatea domnului Steve Pyle.

Laing era îngrijorat. Domnul Laing? Unde era Andy? Îşi spuneau întotdeauna pe numele mic la bancă, făcea parte din atmosfera familială asupra căreia insistau cei din New York.

— Şi am adus un teanc de formulare scoase din computer cu care să-mi susţin descoperirea, spuse el precaut, dar simţea că i se strânge stomacul. Ceva nu era în regulă. Directorul general făcu un semn de respingere cu mâna la menţiunea dovezilor de către Laing.

— Ieri am primit şi o scrisoare amănunţită de la Steve Pyle. Astăzi am avut o îndelungată conversaţie telefonică. Pentru mine este cât se poate de limpede, ca şi pentru revizorul intern de aici de faţă, că eşti un ticălos, Laing şi un delapidator.

Lui Laing nu-i venea să-şi creadă urechilor. Aruncă o privire cerând sprijin de la contabil. Omul se uita în tavan.

— Mi s-a povestit tărăşenia, continuă directorul. Toată tărăşenia. Toată tărăşenia *adevărată.*

În caz că Laing nu avea idee despre ce era vorba, îi povesti tânărului ceea ce ştia de-acum cu certitudine că era adevărat. Laing delapidase bani din contul unui client, Ministerul Lucrărilor Publice. Nu o sumă mare în termeni saudiţi, dar destul; 1% din fiecare factură plătită de minister contractorilor. Domnul Amin, din nefericire, nu observase cifrele; dar domnul Al-Haroun văzuse cifrele eronate şi îl alertase pe domnul Pyle.

Directorul general din Riad, într-un exces de devotament, încercase să apere cariera lui Laing, insistând doar ca suma sustrasă să fie pusă înapoi, până la ultimul rial, în contul ministerului, ceea ce se şi făcuse.

Răspunsul lui Laing la acest gest de extraordinară solidaritate din partea unui coleg, în furia sa nemăsurată de a fi pierdut banii, fusese de a-şi petrece o noapte întreagă în sucursala Jiddah ca să falsifice registrele pentru a „dovedi” că o sumă mult mai mare fusese delapidată chiar cu colaborarea lui Steve Pyle în persoană.

— Dar banda pe care am adus-o cu mine, protestă Laing.

— Falsuri, bineînţeles. Avem înregistrările reale aici. Azi dimineaţă am dat ordin computerului nostru central să intre în computerul din Riad şi să verifice. Înregistrările adevărate sunt acum aici, pe biroul meu. Ele arată limpede ce s-a întâmplat. Cei 1% pe care i-ai furat au fost puşi la loc. Nu lipseşte nici un alt ban. Reputaţia băncii în Arabia Saudită a fost salvată, mulţumim lui Dumnezeu – sau, mai degrabă, să-i mulţumim lui Steve Pyle.

— Dar nu-i adevărat, protestă Laing prea ascuţit. Delapidarea pe care Pyle o comitea împreună cu asociatul lui necunoscut era de *zece* la sută din plăţile ministerului.

Directorul general se uită împietrit la Laing şi apoi la dovezile proaspăt sosite de la Riad.

— Al, întrebă el, vezi vreo înregistrare că s-au luat zece la sută?

Contabilul negă clătinând din cap.

— Ar fi absurd, în orice caz, zise el. La sumele uriaşe mânuite, 1% mai poate fi ascuns într-un minister mare de pe acolo. Dar 10% niciodată. Revizia anuală din aprilie ar fi descoperit potlogăria. Şi atunci unde ai fi fost? Într-o împuţită de celulă saudită, pe vecie. Putem presupune, nu-i aşa, că guvernul saudit va mai fi acolo şi la primăvară, nu crezi?

Directorul general surâse glacial. Era cât se poate de evident.

— Ba da. Mă tem, zise în încheiere revizorul, că e un caz încheiat. Domnul Pyle nu ne-a făcut numai nouă o mare favoare, ţi-a făcut şi dumitale una, domnule Laing. Te-a salvat de la o lungă condamnare la închisoare.

— Ceea ce cred că probabil şi meriţi, spuse directorul. În orice caz, noi n-avem cum să facem aşa ceva. Şi nu ne place scandalul. Noi furnizăm personal multor bănci din lumea a treia şi n-avem nevoie de nici un scandal. Dar dumneata, domnule Laing, nu mai faci parte din personalul băncii. Scrisoarea de demitere e în faţa dumitale. Bineînţeles că n-o să primeşti nici un ban de preaviz şi nici vorbă de referinţe. Acuma te rog să pleci.

Laing ştia că era o sentinţă: n-avea să mai lucreze niciodată la nici o bancă din lume. După şaizeci de secunde se găsea pe trotuarul din strada Lombard.

La Washington, Morton Stannard ascultase delirul lui Zack înregistrat pe banda care se derula pe masa de conferinţe din

Sala operativă.

Ştirile despre iminentul schimb de la Londra, reale sau nu, galvanizaseră presa din Washington, a cărei frenezie renăscuse. Încă dinainte de ivirea zorilor, Casa Albă fusese inundată de telefoane care cereau amănunte, iar purtătorul de cuvânt era din nou la capătul puterilor.

La terminarea benzii, cei opt membri prezenţi rămaseră muţi de indignare.

— Diamantele, se răsti Odell. Faci promisiuni după promisiuni. Unde dracu' sunt?

— Sunt gata, îi răspunse prompt Stannard. Îmi cer scuze pentru optimismul meu exagerat de la început. Nu mă pricep deloc la chestii de genul ăsta – credeam că durează mai puţin ca să faci rost de un astfel de lot. Dar sunt gata – aproape douăzeci şi cinci de mii de pietre amestecate, toate autentice şi evaluate la două milioane de dolari – puţin peste.

— Unde sunt? întrebă Hubert Reed.

— În seiful şefului de birou al Pentagonului din New York, biroul care se ocupă cu achiziţionarea de sisteme de pe Coasta de Est. Din motive evidente este un seif foarte sigur.

— Şi cum facem cu transportul lor la Londra? întrebă Brad Johnson. Eu propun să ne folosim de una din bazele noastre aeriene din Anglia. N-avem nevoie de probleme cu presa la Heathrow sau cine ştie ce alte chestii de soiul ăsta.

— Eu am întâlnire cu un expert superior de la aviaţia militară peste o oră, spuse Stannard. El o să ne sfătuiască asupra celei mai bune modalităţi de a face să ajungă pachetul acolo.

— O să ne trebuiască o maşină a Companiei care să le ia de la aeroport şi să le ducă la Quinn în apartament, spuse Odell. Lee, ocupă-te tu de asta. La urma urmelor, apartamentul e al tău.

— Nici o problemă, îl asigură Lee Alexander de la CIA. O să-l pun pe Lou Collins să le ia chiar el de la baza aeriană, imediat după aterizare.

— Până mâine în zori, ora Londrei, spuse vicepreşedintele. La Londra, în Kensington, până în zori. Ştim ceva despre amănuntele schimbului?

— Nu, îi răspunse directorul FBI-ului. Fără îndoială că Quinn o să pună la punct toate amănuntele, în colaborare cu oamenii noştri.

Aviaţia militară a SUA propuse ca pentru traversarea

Atlanticului să se folosească un avion de vânătoare cu un singur loc, un F-15 Eagle (Vultur).

— E numai bun dacă îl dotăm cu pachete FAST, îi spusese generalul de aviaţie lui Stannard la Pentagon. Trebuie să predăm pachetul la baza gărzii naţionale a forţelor aeriene de la Trenton, New Jersey, cel târziu până la ora 14.00.

Pilotul ales pentru misiune era un locotenent-colonel experimentat, cu mai bine de şapte mii de ore de zbor pe F-15 la activul său. Până la sfârşitul dimineţii, Eagle de la Trenton a fost verificat şi alimentat ca niciodată în tot timpul existenţei sale, iar pachetele FAST au fost introduse în compartimentele de admisie a aerului de la babord şi tribord. Aceste pachete, în ciuda numelui, nu făceau să crească viteza avionului Eagle; acronimul vine de la „combustibil şi senzor tactic” şi sunt de fapt compartimente pentru combustibil suplimentar în cazul zborurilor la mare distanţă.

În mod normal, Eagle duce 10.500 kg de combustibil, ceea ce îi oferă o independenţă de zbor de 2.878 de mile; cele 2.000 kg de combustibil suplimentar din fiecare pachet FAST o ridică la 3.450 mile.

În sala de navigaţie, colonelul Bowers îşi studie planul de zbor în timp ce îşi mânca sandvişul de prânz. De la Trenton la baza AMSUA de la Upper Heyford din apropierea oraşului Oxford erau 3.063 mile. Meteorologii îi comunicaseră puterea vântului la altitudinea aleasă de 15.000 de metri şi calculă că avea să ajungă în 5,4 ore, zburând la Mach 0,95 şi să-i mai şi rămână 2.000 kg de combustibil în plus.

La ora 14.00 un uriaş tanc aerian KC-l35 decola de la baza militară Andrews de lângă Washington, îndreptându-se spre un rendez-vous aerian cu Eagle la 13.500 în deasupra ţărmului răsăritean.

La Trenton există o ultimă întârziere. La ora 15.00 colonelul Bowers era în costum de zbor şi gata de plecare când, la intrarea principală, apăru limuzina lungă şi neagră a biroului din New York al Pentagonului. Un funcţionar civil, însoţit de un general de aviaţie, îi înmână o servietă diplomat plată şi o bucată de hârtie pe care era notat numărul combinaţiei cu care avea să fie deschisă.

Nici nu apucase bine să facă acest lucru, că în bază intră o altă limuzină, fără nici un fel de inscripţie. Pe pistă avu loc o conferinţă agitată între cele două grupuri de oficialităţi. Până la

urmă, valiza diplomat şi bucata de hârtie fură recuperate de la colonelul Bowers şi duse pe bancheta din spate a uneia dintre maşini.

Valiza diplomat a fost deschisă şi conţinutul ei, un pachet plat de catifea neagră, de 25 cm pe 25 cm, gros de 7,5 cm, a fost transferat într-o valiză diplomat nouă, care îi fu înmânată colonelului impacientat.

Avioanele de vânătoare de intercepţie nu au obiceiul de a face transport de mărfuri, dar sub scaunul pilotului fusese amenajat un spaţiu de depozitare şi valiza fu instalată în el. Colonelul decolă la ora 15.31.

Se înălţă rapid la 13.500 m, se întâlni cu tancul de alimentare şi îşi umplu la maximum compartimentele de combustibil pentru a-şi începe cursa spre Anglia cu încărcătura completă. După alimentare, se înălţă, la 15.000 m, îşi îndreptă acul busolei spre Upper Heyford şi mări puterea la Mach 0,95, cu puţin sub zona de tremur care marchează bariera sunetului. Prinse vântul din coadă dinspre vest pe care îl aştepta deasupra Nantucketului.

În timp ce pe pista de la Trenton conferinţa era în plină desfăşurare, un avion cu reacţie al unei curse regulate decola de la Kennedy spre Heathrow, Londra. În compartimentul rezervat oamenilor de afaceri se afla un tânăr înalt şi cu trăsături bine conturate care se urcase venind de la Houston cu un alt avion. Lucra la o însemnată corporaţie petrolieră din acel oraş, pe nume Pan-Global şi se simţea mândru că-i fusese încredinţată o misiune atât de discretă chiar de către patronul său, proprietarul firmei, în persoană.

Nu că ar fi avut cea mai vagă idee despre conţinutul plicului pe care îl ducea în buzunarul de la piept al hainei, haină pe care refuzase să i-o dea stewardesei. Şi nici nu îl interesa. Ştia doar că trebuia să conţină documente de mare valoare pentru firmă, având în vedere că nu putuseră fi trimise prin poştă sau fax şi nici prin curierul poştal comercial.

Instrucţiunile erau cât se poate de limpezi: le repetase de mai multe ori. Trebuia să se ducă la o adresă anume, într-o zi anume, a doua zi, la o oră anume. Nu trebuia să sune, doar să pună scrisoarea prin deschizătura pentru scrisori, apoi să se întoarcă la aeroportul Heathrow şi la Houston. Obositor, dar simplu. La servirea cocktailurilor dinaintea mesei, nu se atinse de alcool şi rămase cu privirea pe fereastră.

Când zbori dinspre apus spre răsărit într-o zi de iarnă, dai foarte curând de întuneric. După numai două ore de la decolare, observă că cerul devenise purpuriu închis şi că se zăreau bine stelele. Uitându-se pe geam, văzu deasupra avionului un mic punct de foc roşu care se mişca printre stele, îndreptându-se în aceeaşi direcţie cu el. Cu toate că n-avea de unde s-o ştie, se uita la jetul de flăcări de la F-l5 Eagle pilotat de colonelul Bowers, căci amândoi se îndreptau cu misiuni diferite spre capitala britanică, fără să ştie nici unul ce aducea cu sine.

Colonelul ajunse primul. Ateriză la Upper Heyford conform programului, la ora 1.55, ora locală, tulburând somnul sătenilor în timpul turului final înainte de a se îndrepta spre luminile de acces. Turnul îl îndrumă în ce direcţie s-o apuce la sol şi se opri în sfârşit într-un cerc de lumini puternice din interiorul unui hangar, ale cărui uşi se închideau în momentul în care el îşi stingea motoarele. De cum deschise centroplanul, fu întâmpinat de comandantul bazei însoţit de un civil. Civilul fu cel care i se adresă.

— Colonelul Bowers?

— Eu sunt, domnule.

— Ai un pachet pentru mine?

— Am o valiză diplomat. Chiar sub scaunul meu.

Se întinse înţepenit, ieşi şi începu să coboare scara de metal către podeaua hangarului. Infernal mod de a vedea Anglia, se gândi el. Civilul urcă scara şi scoase diplomatul. Întinse mâna şi formă cifrele combinaţiei. După zece minute, Lou Collins era înapoi la limuzina Companiei, îndreptându-se spre Londra.

Ajunse în apartamentul din Kensington la zece minute după ora patru. Luminile erau aprinse; nu dormise nimeni. Quinn era în salon şi bea cafea.

Collins puse diplomatul, pe măsuţa joasă, se uită la bucata de hârtie şi formă cifrul. Scoase din valiză pachetul plat, aproape pătrat, învelit în catifea şi i-l înmână lui Quinn.

— În mâinile tale, până în zori, zise el.

Quinn cântări pachetul în mână. Puţin mai mult de un kilogram – cam 1.400 g.

— Vrei să-l deschizi? îl întrebă Collins.

— Nu-i nevoie, îi răspunse Quinn. Dacă sunt de sticlă sau imitaţii, sau măcar o parte din ele, sau chiar numai una, probabil că cineva are să-i ia viaţa lui Simon Cormack.

— Imposibil, zise Collins. Nu, sunt autentice şi în regulă.

Crezi că o să te sune?

— Roagă-te s-o facă, îi spuse Quinn.

— Şi schimbul?

— Va trebui să-l stabilim astăzi.

— Cum ai de gând să acţionezi, Quinn?

— Treaba mea.

Ieşi din încăpere ca să facă o baie şi să se îmbrace. Pentru foarte mulţi oameni ultima zi a lunii octombrie avea să fie o zi deosebit de agitată.

Tânărul din Houston ateriză la ora 6.45, ora Londrei şi, cum nu avea decât o valijoară cu articole de toaletă, trecu repede prin vamă şi ieşi în holul clădirii numărul trei. Se uită la ceas, ştiind că mai avea de aşteptat trei ore. Suficient ca să se spele, să se învioreze, să-şi ia micul dejun şi să ajungă cu taxiul în centrul Cartierului de Vest al Londrei.

La 9.55 se prezentă la intrarea unei clădiri înalte şi impunătoare, cu un bloc înainte de strada Great Portland din cartierul Marble Arch. Ajunsese cu cinci minute prea devreme. I se spusese că trebuia să fie exact. Un individ îl urmărea dintr-o maşină parcată pe partea cealaltă a străzii, dar tânărul n-avea de unde să ştie. Se plimbă în sus şi în jos cale de cinci minute apoi, la ora zece fix, lăsă să cadă plicul prin deschizătura pentru scrisori din uşa casei. În hol nu exista nici un portar care să-l ridice. Plicul rămase acolo, pe preşul din interior. Satisfăcut că urmase întru totul instrucţiunile, tânărul american se întoarse pe jos până la şoseaua Bayswater, de unde se urcă într-un taxi.

De-abia dăduse colţul şi individul ieşi din maşina parcată, traversă strada şi intră în bloc. Locuia acolo de mai multe săptămâni. Staţionarea în maşină fusese pur şi simplu ca să se asigure că mesagerul corespundea descrierii primite şi că nu era urmărit de nimeni.

Ridică plicul căzut, luă liftul până la etajul opt, intră în apartament şi deschise scrisoarea. Era satisfăcut de ceea ce citea şi fornăia pe nas, şuierând prin canalele nazale deformate în timp ce respira. Irvin Moss se afla acum în posesia a ceea ce considera că erau instrucţiunile finale.

***

În apartamentul din Kensington minutele se scurgeau în tăcere. Tensiunea era aproape tangibilă. La centrala telefonică, în strada Cork, în Grosvenor Square, ascultătorii stăteau

aplecaţi deasupra aparatelor, aşteptând să vorbească Quinn sau să deschidă gura McCrea ori Sam Somerville. În difuzoare nu se auzea nimic. Quinn le spusese foarte clar că, dacă Zack n-avea să telefoneze, totul se terminase. Era cazul să înceapă cercetarea minuţioasă pentru găsirea unei case abandonate şi a unui cadavru.

Iar Zack nu suna.

La 10.30, Irvin Moss plecă din apartamentul său din Marble Arch, îşi luă maşina închiriată de la locul de parcare şi se îndreptă spre Gara Paddington. Barba pe care şi-o lăsase să crească la Houston, în timp ce elabora planurile, îi schimbase complet înfăţişarea. Paşaportul canadian, falsificat cu măiestrie, îl adusese fără efort în Republica Irlanda şi de acolo cu feribotul până în Anglia. Permisul de conducere, tot canadian, nu-i ridicase nici o problemă la închirierea pe termen lung a unui automobil imens. Locuise liniştit şi discret mai multe săptămâni în Marble Arch, un străin oarecare printre cei mai bine de un milion aflaţi în capitala britanică.

Era un agent cu suficient de multă experienţă ca să poată să se instaleze fără să bată la ochi în aproape oricare oraş din lume. Londra, în orice caz, o cunoştea. Ştia foarte bine cum mergeau treburile aici, unde să se adreseze pentru ce avea nevoie, avea contacte în lumea interlopă, era destul de deştept şi de experimentat ca să nu comită greşeli dintre acelea care atrag atenţia autorităţilor asupra unui vizitator.

Scrisoarea de la Londra îl punea la curent cu o serie întreagă de amănunte imposibil de introdus în mesajele codificate trimise spre şi de la Houston sub forma unei liste de preţuri pentru produse. Scrisoarea mai conţinea şi unele instrucţiuni suplimentare dar cel mai important era raportul asupra situaţiei din Aripa de vest a Casei Albe, mai ales gradul de deteriorare la care ajunsese John Cormack în ultimele trei săptămâni.

Şi mai era şi un bilet de la biroul de bagaje din Gara Paddington, care nu putea să traverseze Atlanticul decât adus personal de cineva. Cum ajunsese acesta de la Londra la Houston nu ştia şi nici nu-l interesa. Ştia doar cum venise înapoi la Londra, la el şi că acuma îl ţinea în mână. La ora 11.00 îl folosi.

Funcţionarul de la căile ferate nu-i acordă nici o atenţie. În fiecare zi, sute de pachete, geamantane şi valize erau lăsate în

păstrare în biroul lui şi alte câteva sute erau ridicate. Numai dacă treceau trei luni fără ca cineva să se intereseze de ele, erau luate de pe raft şi deschise pentru a fi aruncate în caz că nu erau identificate. Biletul prezentat în dimineaţa respectivă de bărbatul taciturn, cu pardesiu gri de gabardină, arăta ca orice alt bilet obişnuit. Căută prin rafturi, găsi numărul, o valiză mică de pânză şi i-o aduse. De altfel, fusese plătită la depunere. Până la căderea serii avea să-i iasă complet din minte.

Moss se întoarse cu valiza în apartament, forţă încuietoarea ieftină şi îi cercetă conţinutul. Totul era la locul lui, aşa cum i se spusese. Mai avea trei ceasuri până când trebuia să plece.

Era o casă de pe o stradă liniştită din suburbia unui oraş de navetişti, la nici patruzeci de mile de centrul Londrei. La o anumită oră avea să treacă pe lângă ea, aşa cum făcea la fiecare două zile şi poziţia geamului de la portiera din partea sa – închis, lăsat pe jumătate sau deschis complet – avea să-i transmită celui care îl urmărea ceea ce trebuia să afle. În ziua aceasta, pentru prima oară, geamul avea să fie în poziţia deschis complet. Puse una din videocasetele SM cumpărate pe plan local – cu conţinut superdur, dar ştia de unde să şi le procure – la televizor şi se pregătea să se distreze.

La ieşirea din bancă, Andy Laing era într-o stare aproape de şoc. Prea puţini oameni ajung să treacă prin experienţa de a-şi vedea întreaga carieră, pe care s-au trudit să şi-o clădească de-a lungul unor ani de eforturi, sfărâmată în cioburi mici şi ireparabile la picioarele lor. Prima reacţie este imposibilitatea de a înţelege; a doua nehotărâre.

Laing rătăci fără ţintă prin străzile înguste şi curţile dosnice care se ascund în spatele zgomotosului trafic al cartierului City din Londra, cea mai veche milă pătrată din capitală şi centrul bancar şi comercial al ţării. Trecu pe lângă zidurile mănăstirilor care răsunaseră cândva de incantaţiile Fraţilor Cenuşii, Fraţilor Albi şi Fraţilor Negri, pe lângă sălile breslelor unde se adunau negustorii ca să discute afacerile lumii în vreme ce Henric al VIII-lea îşi executa nevestele puţin mai jos, la Turn, pe lângă bisericuţele delicate concepute de Wren după Marele Incendiu din 1666.

Oamenii care se îndreptau zoriţi pe lângă el, printre care un număr tot mai mare de femei tinere şi atrăgătoare, se gândeau la preţul mărfurilor, dacă era cazul să cumpere pe termen lung

sau scurt sau dacă mişcările insesizabile de pe pieţele financiare ar fi putut să se transforme într-un curent ori nu erau decât ceva trecător. Se foloseau de computere în loc de pixuri, dar rezultatul activităţii lor era acelaşi care fusese de veacuri: comerţul, achiziţionarea şi vânzarea unor obiecte pe care le fabricau alţi oa meni. Era o lume care cucerise imaginaţia lui Andy Laing în urmă cu zece ani, când ieşise de pe băncile şcolii şi în lume; în aceasta el n-avea să mai pătrundă niciodată.

Prânzi uşor la un băruleţ cu sandvişuri de pe o stradă numită Fraţii în Cârje, pe care cândva săltau călugări cu un picior legat la spate, izvor de dureri întru şi mai deplina glorie a Domnului şi se hotărî ce avea de făcut.

Îşi termină cafeaua şi se urcă în metrou ca să se întoarcă în apartamentul-birou din strada Bedford, Chelsea unde, prevăzător, îşi păstrase fotocopii ale dovezilor aduse de la Jiddah. Când omul nu mai are nimic de pierdut poate să devină foarte periculos. Laing se hotărâse să aştearnă totul pe hârtie, de la un cap la altul, să anexeze copii ale formularelor *lui,* care ştia că sunt autentice şi să le trimită fiecărui membru al consiliului de direcţie din New York. Componenţa acestui consiliu era de notorietate publică; adresele lor de la serviciu erau publicate de ediţia americană a *Who's Who*-ului.

Nu vedea de ce să sufere în tăcere. Să-şi mai facă griji şi Steve Pyle, aşa ca o schimbare, se gândi el. Şi îi trimise o scrisoare personală directorului din Riad, prin care îi aducea la cunoştinţă tot ce avea de gând să facă.

Zack sună în sfârşit la ora 13.20, ora de aglomeraţie maximă din timpul prânzului, în vreme ce Laing îşi termina cafeaua şi Irving Moss se delecta cu un recent film despre maltratarea copiilor, proaspăt primit de la Amsterdam. Zack era într-una din cele patru cabine publice ale oficiului poştal din Dunstable – ca de obicei, la nord de Londra.

Quinn se îmbrăcase şi se pregătise încă de la răsăritul soarelui care chiar se vedea în ziua aceea, strălucind pe un cer azuriu, cu o undă de răcoare în aer. Dacă o simţea nu le trecuse prin cap să-l întrebe nici lui McCrea, nici lui Sam, dar îşi pusese o pereche de jeanşi, puloverul cel nou de caşmir peste cămaşă şi o jachetă de piele cu fermoar.

— Quinn, e ultimul telefon...

— Zack, bătrâne, mă uit acum la o fructieră, o fructieră mare

şi ştii ce văd? E plină ochi cu diamante care lucesc şi fac ape de parcă sunt vii. Hai să încheiem târgul, Zack, să-l încheiem acum.

Imaginea mentală pe care o desenase îl făcu pe Zack să se oprească.

— Bine, consimţi glasul de la telefon. Uite care sunt instrucţiunile...

— Nu, Zack. Facem aşa cum vreau eu, dacă nu, n-are decât să sară în aer tot Regatul...

În centrala Kensington, în strada Cork şi în Grosvenor Square ascultătorii rămaseră toţi cu gura căscată. Quinn ori ştia el ce face, ori avea să-l determine pe răpitor să închidă telefonul. Glasul lui Quinn continuă fără nici o pauză.

— Oi fi eu nemernic, Zack, dar sunt singurul nemernic din toată bulibăşeala asta în care poţi să ai încredere şi o să trebuiască să ai. Ai un creion?

— Da. Ascultă-mă acum, Quinn.

— Tu să mă asculţi, amice. Vreau să te muţi într-o altă cabină şi să mă suni peste patruzeci de secunde la numărul ăsta. Trei-şapte-zero; unu-doi-zero-patru. Acum DU-TE!

Ultimul cuvânt era un răcnet. Sam Somerville şi Duncan McCrea aveau să relateze mai târziu la anchetă că rămăseseră la fel de împietriţi ca şi cei care ascultau pe fir. Quinn aruncă telefonul, înşfăcă diplomatul – diamantele erau tot acolo, nu în fructieră – şi ieşi în goană pe uşa salonului. Se întoarse din uşă şi le strigă: „Staţi aici!”.

Surprinderea, strigătul, autoritatea din glas îi făcuseră să rămână înlemniţi pe scaune vreme de cinci secunde vitale. Când ajungeau la uşa apartamentului, auziră cum se răsucea cheia în broască. Se pare că fusese instalată acolo înainte de zori.

Quinn evită ascensorul şi o porni pe scări cam în clipa în care McCrea scotea primul răcnet, urmat de o izbitură puternică în încuietoare. Printre cei care ascultau era deja un haos incipient care în scurtă vreme avea să ajungă un adevărat Babei.

— Ce dracului face? se întrebau unul pe celălalt în şoaptă poliţiştii de la centrala Kensington, ridicând cu toţii din umeri. Quinn coborî în goană cele trei etaje până la parter. Ancheta avea să stabilească faptul că americanul de la postul de ascultare de la subsol nu se mişcase pentru că nu intra în atribuţiile lui să se mişte. El trebuia doar să înregistreze glasurile din apartamentul de deasupra sa, să le codifice şi să le transmită prin radio pentru a fi decodate şi digerate de

ascultătorii aflaţi în subsolul din Grosvenor Square. Aşa că rămăsese la locul lui.

Quinn traversă holul la 15 secunde după ce trântise telefonul. Portarul britanic îşi ridică privirea din cabină, dădu din cap şi se întoarse la ziarul *Daily Mirror.* Quinn împinse uşa de la intrare, care se deschidea în afară, o închise după el, puse sub ea o pană de lemn – pe care o cioplise în intimitatea toaletei – şi o lovi puternic cu piciorul. Apoi traversă strada în fugă, ferindu-se de maşinile care treceau.

— Cum adică, a plecat? strigă Kevin Brown în postul de ascultare din Grosvenor Square. Stătuse acolo aşteptând, cu toţi ceilalţi, britanici şi americani deopotrivă, ultimul, poate chiar final, telefon al lui Zack. La început sunetele din Kensington erau doar confuze; auziseră cum se închisese telefonul, cum Quinn striga către cineva „Staţi acolo”, apoi o serie de pocnete, ţipete confuze ale lui McCrea şi Somerville, după aceea o serie de lovituri regulate de parcă cineva izbea într-o uşă.

Sam Somerville se întorsese în cameră şi strigase către microfoane: „A plecat! Quinn a plecat!”. Întrebarea lui Brown putea fi auzită de postul de ascultare dar nu şi de Somerville. Înnebunit, Brown se năpusti spre telefonul care avea să-i facă legătura cu agentul special din Kensington.

— Agent Somerville, răcni el când o auzi la celălalt capăt al firului, du-te după el.

În acest moment, cea de-a cincea lovitură a lui McCrea sparse încuietoarea de la uşa apartamentului. Acesta o porni în goană pe scări, urmat de Sam. Amândoi erau în papuci de casă.

Magazinul de fructe şi delicatese de pe cealaltă parte a străzii, al cărui număr Quinn îl obţinuse din cartea de telefon a Londrei aflată pe bufetul din salon, se numea Bradshaw, după numele celui care îl deschisese, dar aparţinea acum unui indian cu numele de domnul Patel. Quinn îl urmărise de peste drum cum îşi aranja taraba cu fructele expuse afară sau dispărea înăuntru ca să servească pe câte un client.

Quinn ajunse pe trotuarul opus la treizeci şi trei de secunde după terminarea convorbirii cu Zack. Ocoli doi trecători şi năvăli pe uşa magazinului ca un uragan. Telefonul era pe tarabă, lângă registru; în spatele ei se afla domnul Patel.

— Puştii ăia îţi fură portocalele, îl anunţă Quinn fără nici un preambul.

În clipa aceea sună telefonul. Nehotărât între telefonul care

suna şi portocalele furate, domnul Patel reacţionă ca un bun Gujarati şi ieşi repede afară. Quinn ridică receptorul.

Centrala Kensington reacţionase rapid şi la anchetă avea să se dovedească faptul că făcuse tot ce-i stătuse în putinţă. Dar se pierduseră câteva secunde pur şi simplu din cauza surprizei; apoi se ivise o problemă tehnică. La ei era prins telefonul direct din apartament. De câte ori se făcea un apel la numărul respectiv, centrala lor electronică putea să facă verificări pe fir pentru a-i stabili proveniența. Numărul era apoi depistat de computer ca fiind cutare sau cutare cabină din cutare sau cutare loc. Între şase şi zece secunde.

Aveau deja reperat numărul pe care îl folosise Zack prima oară dar, când acesta schimbă cabinele, chiar dacă erau alături în Dunstable, îl pierdură. Mai rău, suna acum la un alt număr din Londra pe care ei nu-l aveau sub urmărire. Singurul noroc era că numărul pe care i-l dictase Quinn la telefon lui Zack era tot în centrala Kensington. Cu toate acestea, dispozitivele de urmărire trebuiau să pornească de la zero, mecanismul lor de depistare a apelurilor cercetând cu frenezie printre cele douăzeci de mii de posturi ale centralei. Intrară pe firul domnului Patel la cincizeci şi opt de secunde după ce Quinn dictase numărul, apoi îl prinseră şi pe celălalt din Dunstable.

— Scrie numărul ăsta, Zack, intrase Quinn direct în subiect.

— Ce dracu’ se întâmplă? mârâi Zack.

— Nouă-trei-cinci; trei-doi-unu-cinci, continuă Quinn implacabil.

Se făcu o pauză în vreme ce Zack îşi nota numărul.

— Acuma o să facem totul între noi, Zack. I-am lăsat baltă pe toţi. Numai tu şi cu mine; diamantele în schimbul băiatului. Fără şmecherii – îţi dau cuvântul meu. Sună-mă la numărul ăsta peste 60 de minute şi peste 90, dacă nu răspund prima dată. Nu e urmărit.

Închise telefonul. La centrală, cei ce ascultau auziră cuvintele: „... minute şi peste 90, dacă nu răspund prima dată: Nu e urmărit.”

— Nemernicul i-a dat alt număr, le spuse tehnicianul de la Kensington celor doi ofiţeri ai Metropolitanei care se aflau lângă el. Unul dintre ei era deja la telefon cu Yardul.

Quinn ieşi din magazin la timp ca să-l vadă pe McCrea încercând să iasă prin uşa înţepenită de pe cealaltă parte a străzii. Sam era în spatele lui, făcând semne cu mâna şi

gesticulând. Apăru şi portarul, scărpinându-se prin părul rărit. Două maşini treceau pe stradă pe partea opusă; pe partea lui Quinn se apropia un motociclist. Quinn coborî pe carosabil, drept în calea lui, cu braţele ridicate, cu diplomatul legănându-se în mâna dreaptă. Motociclistul frână, derapă, alunecă şi se opri.

— Ia zii, ce naiba...

Quinn îi zâmbi dezarmant în timp ce ocolea ghidonul. Lovitura scurtă la rinichi isprăvi toată treaba. În timp ce tânărul cu cască de protecţie se prăbuşea, Quinn îl aruncă de pe motocicletă, o încălecă, răsuci cheia şi porni motorul. Plecă în josul străzii tocmai când mâna ridicată a lui McCrea îi trecea la 15 cm de haină.

McCrea rămase în stradă abătut. Sam i se alătură. Se uitară unul la celălalt, apoi fugiră înapoi în clădire. Cel mai rapid mijloc de comunicare cu Grosvenor Square era tot la etajul trei.

— Exact, asta-i, zise Brown după ce-i ascultase timp de cinci minute pe cei doi, McCrea şi Somerville, care-i telefonau din Kensington. Să-l găsim pe nemernic, asta-i.

Se auzi soneria unui alt telefon. Era Nigel Cramer de la Scotland Yard.

— Negociatorul vostru a şters-o, spuse el sec. Puteţi să-mi spuneţi şi mie cum? Am încercat la apartament – numărul obişnuit e ocupat.

Brown îi dădu explicaţiile în treizeci de secunde. Cramer bombăni. Mai era însă jignit de afacerea de la ferma Pajiştea verde, avea să rămână întotdeauna, dar evenimentele de acum îl făcuseră să treacă peste dorinţa de a-i vedea daţi deoparte pe Brown şi echipa de la FBI.

— Oamenii voştri au luat numărul motocicletei? întrebă el. Pot să o pun sub urmărire generală.

— Mai mult, îl anunţă Brown cu satisfacţie. Valiza diplomat pe care o duce cu el. Conţine un detector de direcţie.

— Conţine *ce?*

— Încorporat, nedetectabil, o bijuterie, spuse Brown. L-am prevăzut din Statele Unite, am schimbat diplomatul pe care îl dăduse Pentagonul chiar azi-noapte, înainte de decolare.

— Înţeleg, zise Cramer gânditor. Şi dispozitivul de recepţie?

— Chiar aici, îi răspunse Brown. A venit cu cursa comercială din zori. Unul din băieţii mei s-a dus la Heathrow să-l ridice. Rază de două mile, aşa că trebuie să ne punem în mişcare.

Vreau să spun chiar acum.

— De data aceasta, domnule Brown, vrei, te rog, să ţii legătura cu brigăzile motorizate ale Met-ului? Nu dumneata faci arestările în City. Eu le fac. Maşina dumitale are radio?

— Sigur.

— Stai pe o bandă deschisă, te rog. O să îţi transmitem şi o să luăm legătura cu dumneata dacă ne spui unde eşti.

— Nici o problemă. Aveţi cuvântul meu.

Limuzina ambasadei ieşea în trombă de la Grosvenor Square după 60 de secunde. La volanul ei era Chuck Moxon; colegul de lângă el opera aparatul de recepţie D/D, o cutiuţă ca un televizor în miniatură, doar că pe ecran în locul imaginii era un unic punct strălucitor. Când antena legată acum de marginea de metal de deasupra portierei din dreapta avea să prindă sunetul emis de transmiţătorul D/D din diplomatul lui Quinn, o linie avea să ţâşnească rapid din punctul luminos către perimetrul ecranului. Şoferul maşinii trebuia să o manevreze în aşa fel încât linia de pe ecran să fie îndreptată chiar înspre botul maşinii. Astfel avea să urmărească detectorul de direcţie. Dispozitivul din valiza diplomat avea să fie activat, prin control de la distanţă, din interiorul limuzinei.

Trecură repede prin Park Lane, prin Knightbridge şi intrară în Kensington.

— Activaţi, spuse Brown.

Operatorul ridică butonul. Ecranul nu răspunse.

— Continuaţi să activaţi la fiecare treizeci de secunde până îl prindem, ordonă Brown. Chuck, începe să te învârţi prin Kensington.

Moxon o luă pe şoseaua Cromwell, apoi se îndreptă spre sud pe şoseaua Gloucester către şoseaua Brompton. Antena stabili legătura.

— E-n spatele nostru, se-ndreaptă spre nord, anunţă colegul lui Moxon. Distanţa, cam o milă şi un sfert.

Peste treizeci de secunde, Moxon traversa din nou şoseaua Cromwell, luând-o pe şoseaua Expoziţiei spre nord, către Hyde Park.

— Drept înainte, spre nord, spuse operatorul.

— Spune-le băieţilor în albastru că l-am prins, îi ordonă Brown.

Moxon informă ambasada prin radio şi pe la jumătatea şoselei

Edgware un Rover al poliţiei metropolitane li se alătură în spate.

Pe banchetă, alături de Brown, erau Collins şi Seymour.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Collins cu regret. Ar fi trebuit să observ diferenţa de timp.

— Ce diferenţă de timp? întrebă Seymour.

— Nu-ţi aminteşti de învălmăşeala de pe aleea Casei Winfield de acum trei săptămâni? Quinn a plecat cu 15 minute înaintea mea, dar în Kensington n-a ajuns decât cu trei minute mai devreme. Şi eu n-am cum să-l depăşesc pe un taximetrist în traficul de la ora de vârf din Londra. S-a oprit pe undeva şi-a făcut el ceva pregătiri.

— N-avea cum să plănuiască aşa ceva de acum trei săptămâni, obiectă Seymour. N-avea de unde să ştie cum decurg lucrurile.

— Nici n-avea de ce, îi spuse Collins. Doar i-ai citit dosarul. A fost destulă vreme în luptă ca să fie la curent cu poziţiile de retragere pregătite în caz că lucrurile nu merg bine.

— Tocmai a intrat în St. John’s Wood, anunţă operatorul.

La intersecţia cu Lord, maşina poliţiei se apropie lateral, cu fereastra deschisă.

— Se îndreaptă spre nord, spuse Moxon, arătând spre şoseaua Finchley.

Celor două maşini li se alătură o altă maşină de patrulă; se îndreptau acum spre nord prin Swiss Cottage, Hendon şi Mill Hill. Distanţa se micşorase la 300 m şi se uitau cu toţii atent în faţă după un bărbat înalt, fără cască, pe motoretă.

Trecură prin Mill Hill Circus doar la 100 m în spatele emiţătorului şi începură să urce panta spre intersecţia Five Ways. De-abia atunci înţeleseră că Quinn trebuie să-şi fi schimbat vehiculul. Trecură pe lângă doi motociclişti care nu emiteau nici un sunet şi fură depăşiţi de alte două motociclete puternice dar detectorul D/D pe care îl căutau continua să înainteze în faţa lor. Când sunetul o coti la intersecţia Five Ways pe A 1 care ducea către Hertfordshire, văzură că ţinta lor era acum un Volkswagen Golf GTi cu capota deschisă, al cărui şofer purta o căciulă groasă de blană trasă până peste urechi.

Primul lucru pe care avea să şi-l amintească Cyprian Fothergill despre evenimentele din acea zi era că se îndrepta spre fermecătoarea lui căsuţă de la ţară şi, înainte de Borehamwood, fusese brusc depăşit de o uriaşă maşină neagră care i se băgase apoi în faţă şi îl obligase să frâneze brusc şi să

se oprească în afara drumului. Cât ai bate din palme, trei indivizi imenşi, avea să povestească el mai târziu prietenilor de la club care-l ascultau cu gura căscată, au ţâşnit din ea, i-au înconjurat maşina şi şi-au aţintit nişte puşcoace enorme asupra lui. Apoi în spate a tras o maşină a poliţiei şi din ea au ieşit trei jandarmi drăgălaşi care le-au spus americanilor – păi, trebuie să fi fost sigur americani şi erau *imenşi* – să lase armele dacă nu voiau să fie dezarmaţi cu forţa.

Îşi mai aducea aminte – de-acum se bucura de atenţia încordată a *întregului* bar – că unul din americani i-a scos căciula de blană şi a zbierat: „Ascultă, idiotule, unde e?”, în timp ce unu dintre poliţişti a întins mâna pe scaunul din spate şi a scos o valiză diplomat pentru care el, Cyprian, a trebuit să-şi piardă o oră ca să-i convingă că nu-l văzuse niciodată în viaţa lui.

Americanul acela voinic şi cu părul cărunt, care după toate aparenţele era şeful celor din maşina neagră, i-a smuls poliţistului diplomatul din mână, l-a deschis şi s-a uitat în el. Era gol. După toată tevatura asta, era gol. Atâta tevatură pentru o geantă goală... În orice caz, americanii înjurau ca nişte birjari şi foloseau un limbaj pe care el, Cyprian, nu l-a mai auzit în viaţa lui şi spera să nici nu mai aibă ocazia. Şi după aceea a început şi sergentul britanic, de parcă nici el nu era de pe lumea asta...

La ora 14.25, sergentul Kidd se întorcea la maşina poliţiei ca să răspundă la apelurile insistente transmise prin radio.

— Tango Alpha, începu el.

— Tango Alpha, aici locţiitorul comisarului adjunct Cramer. Cine e acolo?

— Sergentul Kidd, domnule. Divizia F.

— Ce-aveţi acolo, sergent?

Kidd aruncă o privire spre Volkswagenul prins, cu ocupantul lui înspăimântat, spre cei trei agenţi FBI care examinau valiza diplomat goală ceilalţi doi yankei care stăteau şi se uitau plini de speranţă la cer şi spre cei trei colegi ai săi care încercau să ia declaraţii.

— Niţică încurcătură, domnule.

— Sergent Kidd, ascultă-mă cu atenţie. Aţi pus cumva mâna pe un american înalt care tocmai a furat două milioane de dolari?

— Nu, domnule, îi răspunse Kidd. Am pus mâna pe un frizer foarte vesel care tocmai a făcut pe el.

— Cum adică, dispărut?

Ţipătul, urletul sau zbieretul, într-o varietate de tonalităţi şi accente, răsuna peste nici o oră ca un ecou în apartamentul din Kensington, la Scotland Yard, la Whitehall, la Ministerul de interne, în Downing Street, Grosvenor Square şi Aripa de vest a Casei Albe. Nu se poate să se fi evaporat.

Dar era întocmai ceea ce şi făcuse.

CAPITOLUL ZECE

Quinn aruncase valiza diplomat pe bancheta din spate a Golfului decapotabil la treizeci de secunde după ce dăduse colţul străzii pe care era apartamentul. Când deschisese diplomatul adus de Collins înaintea zorilor, n-apucase să zărească nici un dispozitiv de detectare a direcţiei, dar nici nu se aştepta la aşa ceva. Oricine ar fi fost cel care prelucrase geanta în laborator era mult prea deştept ca să lase urme vizibile ale implantului. Quinn îşi închipuia însă că precis diplomatul conţinea ceva care să conducă poliţia şi detaşamentele ei la orice rendez-vous pe care l-ar fi stabilit el cu Zack.

Aşteptând la semafor, deschisese încuietorile, îşi îndesase pachetul cu diamante în haina de piele cu fermoar şi aruncase o privire în jur. Golful era chiar lângă el. Şoferul, încotoşmănat cu căciula de blană, nu apucase să bage de seamă nimic.

După o jumătate de milă, Quinn abandonase motoreta; fără obligatoria cască de protecţie, mai mult ca sigur că ar fi atras atenţia vreunui poliţist. Lângă Brompton Oratory luase un taxi, îi spusese să-l ducă în Marylebone, îl plătise în strada George şi îşi terminase drumul pe jos.

În buzunare avea tot ce reuşise să sustragă din apartament fără să atragă atenţia; paşaportul american şi permisul de conducere – deşi acestea n-aveau să-i mai fie în curând de nici un folos, după ce se va fi dat alerta generală – un teanc de bani englezeşti din poşeta lui Sam, briceagul său cu multe lame şi un cleşte din tabloul de siguranţe. De la o drogherie din Marylebone îşi făcu rost de o pereche de ochelari cu lentile normale, cu ramă groasă de baga, iar de la un magazin de confecţii de o pălărie de tweed şi un impermeabil.

Mai făcu o serie de cumpărături de la un magazin de dulciuri, de la unul de ustensile metalice şi altul de articole de voiaj. Se uită la ceas: cincizeci şi cinci de minute de când închisese telefonul din magazinul de fructe al domnului Patel. Intră pe strada Blandford şi descoperi cabina pe care o căuta în colţul străzii Chiltern, una dintr-un şir de două. Intră în cea de-a doua, al cărei număr îl memorase cu trei săptămâni în urmă şi pe care

i-l dictase lui Zack acum un ceas. Telefonul sună punctual la ora fixată.

Zack era prudent, nelămurit şi furios.

— Foarte bine, ticălosule, ce dracu' ai de gând?

În câteva propoziţii scurte, Quinn îi explică ceea ce făcuse. Zack îl ascultă în tăcere.

— Nu minţi? întrebă el. Că dacă da, puştiul tot într-un sac de plastic o să sfârşească.

— Uite ce e, Zack, pe mine mă doare-n cot dacă au să te prindă sau nu. Un lucru mă interesează pe mine şi numai unul: să duc băiatul înapoi la familia lui, teafăr şi nevătămat. Şi în buzunarul de la haină am diamante brute în valoare de două milioane de dolari care cred că te interesează. Acuma, le-am tras clapa copoilor pentru că tot voiau să-şi bage nasul şi să facă pe deştepţii. Aşa că, vrei să stabilim un schimb sau nu?

— A trecut vremea, zise Zack. Mă mut.

— Din întâmplare asta-i o cabină publică din Marylebone, spuse Quinn, dar ai dreptate, e mai bine să fii prudent. Sună-mă la acelaşi număr diseară pentru amănunte. Eu o să vin singur, neînarmat, cu pietrele, oriunde. Pentru că sunt urmărit, mai bine după ce se întunecă. Să zicem, la ora opt.

— În ordine, mârâi Zack. Să fii acolo.

În clipa aceea sergentul Kidd lua microfonul maşinii ca să vorbească cu Cramer. După câteva minute toate posturile de poliţie primeau descrierea individului şi instrucţiunile ca fiecare poliţist care-şi făcea rondul să fie cu ochii în patru, să-l depisteze dar să nu se apropie, să anunţe prin radio postul de poliţie şi să urmărească suspectul fără să intervină. Nu se dădea nici un nume, nici motivul pentru care omul era sub urmărire generală.

La plecarea din cabină, Quinn se îndreptă pe jos pe strada Blandford până la hotelul Blackwood's. Era unul din acele hanuri vechi, ascunse pe străzile dosnice ale Londrei, care au reuşit cumva să evite să fie achiziţionate şi igienizate de către firmele mari, o clădire cu douăzeci de camere, acoperită cu iederă, cu paneluri şi ferestre largi şi un foc care ardea în căminul de cărămidă de lângă recepţie, cu podeaua inegală de scânduri acoperită cu preşuri. Quinn se apropie de fata cu înfăţişare plăcută de la recepţie.

— Salut, i se adresă el cu cel mai larg zâmbet de care era în stare.

Fata îşi ridică privirea şi îi întoarse zâmbetul. Înalt, adus de spate, cu pălărie de tweed, impermeabil şi valiză din piele de viţel – un turist american sută la sută.

— Bună ziua, domnule. Pot să vă fiu de folos cu ceva?

— Păi, acuma, sper că da, domnişoară. Da, sigur că da. Vedeţi, tocmai am sosit cu avionul din Statele Unite şi am luat British Airways a dumneavoastră – compania mea preferată întotdeauna – şi ştiţi ce mi-au făcut? Mi-au pierdut bagajele. Da, domnişoară, le-au dus tocmai la Frankfurt din greşeală.

Chipul fetei se încreţi îngrijorat.

— Şi acum, vedeţi dumneavoastră, or să mi le aducă ei înapoi, peste douăzeci şi patru de ore. Treaba e însă că toate amănuntele despre excursie sunt în valiza aia mică şi, nu ştiu dacă vă vine să credeţi, dar nu pot în ruptul capului să-mi aduc aminte unde trebuia să mă cazez. Am stat o oră cu doamna de la compania de aviaţie şi am studiat toate numele de hoteluri din Londra – ştiţi cât de multe sunt? – dar nici gând să mi-l aduc aminte, numai dacă îmi vine înapoi valiza. Aşa că, pe scurt, am luat un taxi până în oraş şi şoferul mi-a spus că aici la dumneavoastră e foarte bine... ăă... nu cumva aveţi o cameră pentru o noapte? Apropo, numele meu e Harry Russell.

Fata era pur şi simplu fermecată. Bărbatul acesta înalt arăta atât de dezorientat de pierderea bagajelor, de incapacitatea de a-şi aduce aminte unde trebuia să stea. Văzuse o grămadă de filme şi i se părea că aduce puţin cu domnul acela care le tot spunea celorlalţi să-l lase în pace dar vorbea mai degrabă ca cel cu pana caraghioasă de la pălărie din *Dallas*. Nu-i trecu nici o clipă prin minte că ar fi putut să mintă, nici să-i ceară să se legitimeze. În mod normal, la Blackwood’s nu primeau clienţi fără bagaj şi fără rezervare, dar să-ţi pierzi bagajele şi să-ţi uiţi şi hotelul pe deasupra şi asta numai din cauza unei companii britanice... Se uită pe diagrama de camere libere; majoritatea clienţilor erau obişnuiţi ai hotelului care trăgeau la el când veneau din provincie, câţiva locuiau permanent.

— Ar fi una, domnule Russell – una mică şi mai în spate, mă tem...

— E tocmai bună, tânără doamnă. Oh şi am să plătesc în numerar – mi-am schimbat nişte dolari la aeroport.

— Mâine dimineaţă, domnule Russell. Se întinse după o cheie veche de alamă. Sus pe scări, la etajul doi.

Quinn urcă scările cu treptele tocite, găsi numărul 11 şi intră

în odaie. Micuţă, curată şi confortabilă. Mai mult decât adecvată. Se dezbrăcă până la chiloţi, îşi puse ceasul cumpărat de la magazinul de obiecte metalice să sune la ora 18.00 şi adormi.

— Păi, de ce Dumnezeu a făcut treaba asta? întrebă ministrul de interne, Sir Harry Marriott.

Erau în cabinetul lui de la ultimul etaj al clădirii Ministerului de interne şi Cramer tocmai terminase de povestit cu lux de amănunte tot ce se întâmplase. Sir Harry stătuse zece minute la telefon cu Downing Street şi doamna care îşi avea reşedinţa acolo nu era câtuşi de puţin mulţumită.

— Presupun că a avut sentimentul că nu poate să aibă încredere în nimeni, spuse Cramer cu delicateţe.

— Sper că nu e vorba de noi, protestă ministrul. Doar am făcut tot ce-am putut.

— Nu, nu de noi, îi răspunse Cramer. Era aproape de momentul schimbului cu individul ăsta, Zack. În cazurile de răpiri, aceasta este întotdeauna faza cea mai periculoasă. Trebuie acţionat cu o delicateţe extremă. După cele două scurgeri de informaţii confidenţiale de la programele de radio, unul francez şi celălalt britanic, se pare că preferă să acţioneze singur. Noi, desigur, nu putem permite aşa ceva. Trebuie să-l găsim, domnule ministru de interne.

Cramer se mai resimţea încă de pe urma faptului că pierduse complet supremaţia în procesul de negociere, fiind redus doar la investigaţii.

— Nu pot să înţeleg în primul rând cum a scăpat, se plânse ministrul.

— Dacă aveam doi oameni de-ai mei în apartament, n-ar fi izbutit, îi aminti Cramer.

— Bine, bine, asta-i să plângi după oalele sparte. Încearcă să-l găseşti, dar fără zarvă, fără tămbălău, cu discreţie.

Părerea personală a ministrului de interne era că dacă individul ăsta Quinn avea să-l elibereze pe Cormack de unul singur, n-avea decât. Marea Britanie putea să-i expedieze frumuşel pe amândoi la ei acasă cât mai urgent posibil. Dar dacă americanii aveau să încurce ei borcanele, n-avea decât să fie încurcătura lor, nu a lui.

La aceeaşi oră, Irving Moss primea un telefon de la Houston. Îşi notă lista de preţuri a produselor oferite de grădinile de

legume din Texas, închise telefonul şi începu să decodifice mesajul. Începu să fluiere de uimire. Dar cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea mai bine seama că nu avea de făcut decât o foarte mică modificare a propriilor sale planuri.

***

După acel fiasco de pe şoseaua de lângă Mill Hill, Kevin Brown descindea în apartamentul din Kensington iritat la maxim. Patrick Seymour şi Lou Collins îl însoţeau. Împreună, cei trei superiori purceseră să-i ancheteze cale de mai multe ceasuri pe cei doi colegi subalterni.

Sam Somerville şi Duncan McCrea le explicară pe larg ce se întâmplase în cursul dimineţii, cum se întâmplase şi de ce nu putuseră ei să prevadă nimic. Ca întotdeauna, McCrea avea un aer de parcă îşi cerea scuze cu totul dezarmant.

— Dacă a restabilit contactul telefonic cu Zack, e complet scăpat de sub control, observă Brown. Dacă se folosesc de un sistem de la cabină la cabină, englezii n-au nici un mijloc să-i intercepteze. Habar n-avem ce au de gând să facă.

— Poate că fac aranjamente pentru efectuarea schimbului între Simon Cormack şi diamante, spuse Seymour.

Brown mârâi.

— De cum o să se termine toată treaba, o să pun eu mâna pe deşteptul ăsta.

— Dacă o să se întoarcă împreună cu Simon Cormack, îi atrase atenţia Collins, o să ne înghesuim cu toţii să-i cărăm bagajele la aeroport.

Se luă hotărârea ca Somerville şi McCrea să rămână în apartament pentru eventualitatea că ar fi dat Quinn telefon. Cele trei posturi telefonice aveau să rămână în funcţiune ca să-i primească apelul şi interceptate. Superiorii se întoarseră la ambasadă, Seymour pentru a lua legătura cu Scotland Yardul ca să afle amănunte despre ceea ce de-acum erau două urmăriri în loc de una, ceilalţi ca să aştepte şi să asculte.

Quinn se trezi la şase, se spălă şi se bărbieri cu noile articole de toaletă cumpărate în ziua precedentă în High Street, luă o cină uşoară şi se aventură pe jos cei două sute de metri până la cabina din strada Chiltern la opt fără zece. Cabina era ocupată de o doamnă în vârstă, care însă plecă la opt fără cinci. Quinn rămase înăuntru, cu spatele la stradă, prefăcându-se că cercetează cărţile de telefon până când aparatul începu să sune la două minute după ora opt.

— Quinn?

— Da.

— Poate că nu minţi că le-ai dat cu tifla, poate că da. Dacă-i vreo şmecherie, o să plăteşti pentru ea.

— Nu-i şmecherie. Spune-mi unde şi când să mă prezint.

— La zece mâine dimineaţă. O să te sun tot la numărul ăsta la nouă, ca să-ţi spun unde. O să ai exact atâta timp cât să ajungi acolo la zece. Oamenii mei au să ţină locul sub observaţie încă din zori. Dacă se arată copoii sau dacă se face vreo mişcare mai iute pe acolo, o s-o vedem şi ne luăm tălpăşiţa imediat. Simon Cormack o să moară cu un telefon mai târziu. Dacă-ncerci să mă tragi pe sfoară, spune-le amicilor tăi aşa. Că poate or să pună mâna pe unul sau doi dintre noi, dar o să fie prea târziu pentru băiat.

— Cum vrei, Zack. O să vin singur. Fără şmecherii.

— Fără aparate electronice, fără detectori de direcţie, fără microfoane. O să te verificăm. Dacă eşti cuplat, băiatul o păţeşte.

— Exact cum ţi-am spus, fără şmecherii. Doar eu şi diamantele...

— Să fii acolo în cabină la ora nouă.

Se auzi un declic şi bâzâitul de pe fir. Quinn ieşi din cabină şi se întoarse la hotel pe jos. Se uită o vreme la televizor apoi îşi goli valiza şi se ocupă vreme de două ore de lucrurile achiziţionate în aceeaşi după-amiază. Se făcuse de-acum ora două când ajunse să se declare satisfăcut.

Făcu iar un duş ca să scape de mirosul care-l trăda, îşi potrivi deşteptătorul şi apoi se întinse în pat şi rămase cu ochii ţintă în tavan, aproape imobil, reflectând. Nu dormea niciodată prea mult înainte de bătălie; tocmai de aceea şi prinsese cele trei ore de odihnă de după masă. Aţipi cu puţin înainte de a se lumina şi se trezi când începu să sune deşteptătorul la şapte.

Aceeaşi fermecătoare recepţioneră era de serviciu când coborî la recepţie la opt şi jumătate. Quinn avea ochelarii cu rama groasă de baga şi pălăria de tweed iar impermeabilul îi era închis până la gât. Îi povesti că trebuia să meargă la Heathrow să-şi ia bagajele şi că voia să achite nota şi să plece.

La nouă fără un sfert se îndrepta agale pe strada pe care era cabina telefonică. La ora respectivă nu mai exista nici o doamnă în vârstă. Rămase în cabină 15 minute până când, la nouă fix, telefonul începu să sune. Glasul lui Zack era răguşit de

încordare.

— Şoseaua Jamaica, Rotherhithe, spuse el.

Quinn nu cunoştea zona, dar auzise de ea. Docurile vechi, parţial transformate în case noi şi apartamente elegante pentru tinerii care lucrau în City, dar cu porţiuni încă aproape părăsite, cheiuri şi depozite abandonate.

— Continuă.

Zack îi dădu îndrumările. Din şoseaua Jamaica pe o stradă care ducea în jos la Tamisa.

— E un hangar de oţel, fără etaj, deschis la ambele capete. Pe uşă se mai vede scris numele de Babbidge. Plăteşte taxiul la capătul străzii. Vino singur. Intră prin partea de sud. Mergi până în centru şi aşteaptă. Eşti urmărit, nu ne arătăm.

Telefonul amuţi. Quinn ieşi din cabină şi îşi aruncă valiza goală într-o ladă de gunoi. Se uită după un taxi. Nici urmă la ora asta de vârf de dimineaţă. Prinse unul după zece minute în High Street şi coborî la staţia de metrou din Marble Arch. La ora aceea taxiului i-ar fi luat o veşnicie ca să străbată străzile întortocheate din City şi să ajungă pe celălalt mal al Tamisei la Rotherhithe.

Se urcă în metroul care mergea spre est la Bank, apoi se mută în cel de nord care trecea pe sub Tamisa până la Podul Londrei. Ajunse în şoseaua Jamaica la cincizeci şi cinci de minute după ce Zack închisese telefonul.

Strada pe care i se spusese să coboare era îngustă, murdară şi pustie. Pe o latură, magaziile de ceai părăsite, gata de dărâmare, de pe malul Tamisei. Pe cealaltă, fabrici şi depozite de fier abandonate. Ştia că era urmărit de undeva. Coborî strada păşind drept prin mijlocul ei. Hangarul de fier cu numele Babbidge aproape şters se afla chiar la capăt. Quinn intră înăuntru.

Lung de 65 m, lat de 25 m. Lanţuri ruginite spânzurau din bârnele acoperişului; podeaua era din ciment, plină de resturile aduse de vânt de-a lungul anilor cât fusese părăsit. Prin uşa pe care intrase el putea să treacă un om, nu însă şi o maşină; cea din partea opusă era destul de largă şi de înaltă pentru un camion. Se îndreptă spre centru şi se opri. Îşi scoase ochelarii falşi şi pălăria de tweed şi-şi le îndesă în buzunare. Nu mai avea nevoie de ele. Avea ori să iasă de aici cu un târg în privinţa lui Simon Cormack, ori să necesite o escortă a poliţiei.

Aşteptă o oră aproape imobil. La 11.00, în celălalt capăt al

hambarului apăru imensul Volvo, care înaintă încet şi se opri cu motorul mergând la doisprezece metri de el. În faţă erau doi oameni mascaţi în aşa fel încât nu li se puteau vedea decât ochii prin deschizături.

Simţi mai degrabă decât auzi zgomotul uşor al tenişilor care lunecau pe cimentul din spatele lui şi aruncă o privire indiferentă peste umăr. Era un al treilea bărbat, în trening negru fără însemne, cu o mască de schi care-i acoperea capul. Era încordat, bine înfipt pe picioare, cu carabina automată ţinută lejer la umăr dar gata să o folosească în orice clipă, la caz de nevoie.

Portiera din dreapta maşinii se deschise şi din ea coborî un bărbat. Statură potrivită, talie potrivită.

— Quinn? strigă el.

Glasul lui Zack, inconfundabil.

— Ai diamantele?

— Chiar aici.

— Dă-mi-le.

— Ai băiatul, Zack?

— Nu fă pe prostul. Să-l dau pentru un sac de pietricele de sticlă? Cercetăm pietrele mai întâi. Ia timp. O bucată de sticlă, o bucată de imitaţie – ai încurcat-o. Dacă-s bune, primeşti băiatul.

— Exact cum mi-am imaginat. Nu merge.

— Nu te juca cu mine, Quinn.

— Nici nu mă gândesc, Zack. Dar trebuie să văd băiatul. Tu s-ar putea să primeşti nişte bucăţi de sticle – nu-i aşa, dar vrei să fii sigur. Eu s-ar putea să primesc un cadavru.

— Nu-i adevărat.

— Trebuie să fiu sigur. De aceea trebuie să merg cu tine.

Zack se uită la Quinn din spatele măştii, nevenindu-i să creadă. Începu să râdă cu poftă.

— Îl vezi pe omul ăla din spatele tău? Un cuvânt şi te face praf. Şi după aceea o să ne luăm pietrele oricum.

— S-ar putea să încerci, recunoscu Quinn. Ai văzut vreodată o chestie de-asta?

Îşi desfăcu impermeabilul până jos, luă ceva care îi atârna mai sus de brâu şi îşi întinse mâna.

Zack aruncă o privire cercetătoare spre Quinn şi ansamblul legat de pieptul lui peste cămaşă şi începu să înjure cu glas scăzut dar violent.

De sub stern până la brâu, partea din faţă a lui Quinn era

ocupată de o cutie plată de lemn în care fuseseră cândva bomboane de ciocolată cu lichior. Bomboanele dispăruseră, ca şi capacul cutiei. Partea de jos forma un container plat, legat cu leucoplast peste piept.

În centrul lui se afla pachetul de catifea cu diamante, încadrat pe fiecare latură de câte o jumătate de bucată de substanţă vâscoasă de culoare bej. Într-una din aceste bucăţi era introdusă o sârmă electrică de culoare verde aprins; celălalt capăt al firului ajungea la una din fălcile controlate de un arc ale unui cârlig de rufe de lemn, pe care Quinn îl ţinea sus în mână. Firul pătrundea în lemn printr-un orificiu minuscul şi ieşea între fălcile cârligului.

Tot în cutia de ciocolată se mai afla şi o baterie de 9 volţi PP3, legată de o altă sârmă verde aprins. Într-o direcţie, firul cel verde lega ambele bucăţi de substanţă bej la baterie; în cealaltă direcţie, sârma ajungea în falca opusă a cârligului. Fălcile cârligului erau ţinute la distanţă de un ciot de creion. Quinn îşi îndoi degetele; ciotul căzu pe jos.

— Fals, spuse Zack fără convingere. Nu-i adevărat.

Cu mâna dreaptă, Quinn rupse o bucăţică din substanţa cafeniu deschis, o rotunji şi o aruncă la picioarele lui Zack. Criminalul se aplecă, o ridică şi o adulmecă. Mirosul de marţipan îi umplu nările.

— Semtex, zise el.

— E cehesc, adăugă Quinn. Eu prefer RDX.

Zack se pricepea destul de bine la explozivele gelatinoase ca să ştie că arătau şi miroseau la fel ca orice bomboană inofensivă de marţipan. Dar asemănarea se oprea aici. Dacă omul lui deschidea focul acum, aveau să moară cu toţii. În cutie exista exploziv plastic suficient ca să măture podeaua magaziei, să ridice acoperişul în aer şi să împrăştie diamantele până pe malul celălalt al Tamisei.

— Ştiam eu că eşti un nemernic, spuse Zack. Ce vrei?

— Să ridic creionul, să-l pun la loc, să mă urc în portbagajul maşinii şi să mă duci să văd băiatul. Nu m-a urmărit şi nici n-o să mă urmărească nimeni. N-am cum să te recunosc, nici acum, nici altădată. Eşti în destulă siguranţă. Dacă văd că băiatul e viu, demontez drăcia asta şi-ţi dau pietrele. Tu le verifici; când eşti satisfăcut, pleci. Eu rămân închis cu puştiul. După 24 de ore, dai un telefon anonim. Curcanii vin şi ne eliberează. E curat, simplu şi tu scapi.

Zack păru nehotărât. Nu acesta era planul lui, dar fusese depăşit şi o ştia foarte bine. Îşi băgă mâna în buzunarul de la costum şi scoase o cutie neagră şi plată.

— Ţine mâinile sus şi cârligul deschis. Vreau să verific dacă n-ai emiţătoare.

Se apropie şi trecu detectorul de circuite peste trupul lui Quinn, din cap până în picioare. Orice circuit electric activat, de genul celor conţinute în detectoarele de direcţie sau emiţătoarele în funcţiune, ar fi declanşat un şuierat ascuţit al aparatului. Bateria din bomba lui Quinn era inactivă. Diplomatul original l-ar fi declanşat.

— În regulă, zise Zack. Se dădu un metru înapoi. Quinn putea să-i simtă mirosul de transpiraţie. Eşti curat. Pune înapoi creionul şi urcă-te în portbagaj.

Quinn se conformă. Văzu ultima geană de lumină înainte ca peste el să se lase capacul portbagajului. Existau deja orificii de aerisire din urmă cu trei săptămâni, când fusese transportat Simon Cormack. Era sufocant, dar suportabil şi, cu toată înălţimea lui, destul de spaţios, cu condiţia să stea încolăcit ca un embrion – ceea ce însemna că era aproape sufocat de mirosul de migdale.

Cu toate că el n-avea cum să vadă, maşina făcu o întoarcere de 180° şi cel cu arma alergă şi se urcă în spate. Cei trei îşi scoaseră măştile şi partea de sus a treningurilor, rămânând în cămaşă, haină şi cravată. Hainele scoase le aruncară pe bancheta din spate, peste carabina automată Scorpion. După ce terminară, maşina ieşi din depozit, cu Zack din nou la volan şi o porni spre bârlogul lor.

Le luă o oră şi jumătate ca să ajungă la garajul lipit de casa aflată la 40 de mile de Londra. Zack conduse tot drumul cu viteza legală, în timp ce însoţitorii săi stăteau drepţi şi tăcuţi la locurile lor. Pentru aceştia doi era pentru prima oară că ieşeau din casă după trei săptămâni.

După ce uşa garajului se închise, cei trei îşi puseră la loc treningurile şi măştile şi unul dintre ei intră în casă ca să-l prevină pe cel rămas acolo. Numai după ce terminară toate pregătirile, Zack deschise portbagajul maşinii. Quinn era înţepenit şi începu să clipească des din cauza luminii din garaj. Scosese creionul din cârlig şi îl ţinea între dinţi.

— Bine, bine, îi spuse Zack. Nu-i nevoie de asta. O să-ţi arătăm băiatul. Dar cât treci prin casă trebuie să-ţi pui asta.

Ţinea în mână o glugă. Quinn dădu din cap. Zack i-o trase peste ochi. Exista pericolul ca ei să încerce să-l doboare, dar într-o fracţiune de secundă putea să dea drumul cârligului deschis. Îl conduseră, cu mâna stângă ridicată sus, prin toată casa, pe un coridor scurt şi apoi jos pe scările dinspre beci. Auzi trei bătăi puternice într-o uşă, apoi o pauză. Uşa scârţâi şi se deschise iar el fu împins înăuntru. Rămase acolo singur, auzind cum erau trase zăvoarele de la uşă.

— Poţi să-ţi scoţi gluga, auzi el glasul lui Zack.

Vorbea prin vizorul de la uşă. Quinn îşi scoase gluga cu mâna dreaptă. Se afla într-o pivniţă goală: podea de ciment, pereţi de ciment, pesemne un beci pentru vinuri transformat în alt scop. Pe un pat de fier de lângă peretele opus stătea o siluetă prelungă, cu umerii şi capul acoperiţi de o glugă. Se auziră două bătăi în uşă. Ca la comandă, silueta de pe pat îşi scoase gluga.

Simon Cormack rămase cu ochii holbaţi la bărbatul cel înalt de lângă uşă, cu impermeabilul desfăcut pe jumătate, cu un cârlig de rufe în mâna stângă. Quinn se uita şi el la fiul Preşedintelui.

— Salut, Simon. Te simţi bine, băiatule?

Un glas de acasă.

— Cine eşti dumneata? şopti el.

— Păi, negociatorul. Ne-am făcut griji din cauza ta. Te simţi bine?

— Da... Minunat.

Se auziră trei bătăi în uşă. Tânărul îşi trase gluga peste cap. Uşa se deschise. În ea apăru Zack. Mascat. Înarmat.

— Foarte bine, l-ai văzut. Acuma, diamantele.

— Desigur, zise Quinn. Tu te-ai ţinut de cuvânt. Mă ţin şi eu.

Puse la loc creionul în cârlig şi îl lăsă să atârne de sârme până la brâu. Îşi dădu jos impermeabilul şi scoase cutia de la piept. Din centrul ei luă pachetul de catifea cu pietre preţioase şi i-l întinse. Zack le apucă şi le trecu unui om de pe coridorul din spatele lui. Îşi ţinea arma îndreptată spre Quinn.

— O să iau şi bomba, zise el. N-ai să te mai foloseşti de ea ca să ieşi de aici.

Quinn împături sârmele şi cârligul în spaţiul gol din cutia deschisă, scoase sârmele din substanţa bej. Sârmele nu aveau nici un detonator legat la capete. Quinn rupse o bucată din substanţă şi o gustă.

— N-am reuşit niciodată să-mi placă marţipanul, spuse el.

Prea dulce pentru mine.

Zack rămase cu ochii holbaţi la ansamblul de obiecte casnice din cutia pe care Quinn o ţinea în cealaltă mână.

— Marţipan?

— Cel mai bun pe care-l poţi găsi în High Street din Marylebone.

— Îmi vine al dracului de mult să te omor, Quinn.

— S-ar putea, dar sper să n-o faci. Nu-i nevoie, Zack. Ai obţinut ce ai vrut. Cum ţi-am spus, profesioniştii nu omoară decât atunci când sunt obligaţi. Cercetează diamantele în linişte, vezi cum aranjezi ca să scapi, lasă-mă pe mine aici cu puştiul până telefonezi la poliţie.

Zack închise uşa şi o zăvorî în urma lui. I se adresă prin vizor.

— Trebuie să recunosc, yankeule. Ai mare curaj.

Apoi vizorul se închise. Quinn se întoarse către silueta de pe pat şi îi scoase gluga. Se aşează şi el lângă băiat.

— Acuma, ar cam fi cazul să te pun puţin la curent. Încă vreo câteva ore, dacă totul merge bine şi o să ieşim de aici ca să mergem acasă. Apropo, tăticul şi mămica îţi transmit toată dragostea lor.

Îl mângâie pe tânăr pe părul încâlcit. Ochii lui Simon Cormack se umplură de lacrimi. Începu să plângă în hohote. Încercă să şi le şteargă cu mâneca de pânză cadrilată a cămăşii, dar nu-i folosi la nimic. Quinn îl luă de umerii subţiri, amintindu-şi de o zi de demult din delta Mekongului; prima dată când intrase în luptă şi cum rămăsese în viaţă în vreme ce ceilalţi mureau şi cum după aceea, de uşurare, începuseră să-i curgă lacrimile pe care nu mai putea să şi le oprească.

După ce Simon conteni şi începu să-l bombardeze cu întrebări despre ce mai era pe acasă, Quinn avu ocazia să-l privească mai bine. Cu barbă, cu mustaţă, murdar, dar de altfel în stare bună. Îl hrăniseră bine şi avuseseră bunul simţ să-i dea nişte haine curate; cămaşa cadrilată, blugi şi o cingătoare lată de piele cu o cataramă de alamă gravată care să-i susţină – articole de voiaj, dar foarte adecvate pentru răcoarea din noiembrie.

Sus se părea că era ceartă. Quinn auzea vag glasurile ridicate, cel mai distinct pe al lui Zack. Sunetele erau prea nedesluşite ca să înţeleagă ce spuneau, dar tonul era destul de limpede. Omul era furios. Quinn se încruntă; nu verificase pietrele – nu era în stare să deosebească nişte diamante veritabile de unele imitaţii reuşite – dar acum se ruga lui

Dumnezeu să nu fi avut nimeni ideea cretină de a include o bună parte de falsuri printre nestemate.

De fapt nu acesta era motivul disputei, care se linişti după câteva minute. Într-o încăpere de la etaj – răpitorii aveau tendinţa să evite camerele de jos în timpul zilei, în ciuda draperiilor groase de la ferestre – sud-africanul era aşezat la o masă adusă acolo cu un scop bine definit. Masa era acoperită cu un cearşaf, pachetul de catifea tăiat era aruncat pe pat şi cei patru se uitau cu toţii muţi de admiraţie la micul morman de diamante neşlefuite.

Folosindu-se de o spatulă, sud-africanul începu să împartă mormanul în grămezi mai mici, apoi şi mai mici, până când împărţi tot muntele în 25 de moviliţe mai mici. Îl pofti cu un gest pe Zack să îşi aleagă una dintre ele. Zack ridică din umeri, alese una din mijloc – aproximativ o mie de pietre dintre cele 25.000 de pe masă. Fără o vorbă, sud-africanul începu să adune celelalte 24 de mormane şi să le aşeze într-un sac de pânză groasă cu o sfoară la gură. După ce rămase doar cu moviliţa aleasă, aprinse o veioză puternică, îşi scoase o lupă de bijutier din buzunar, luă o pensetă în mâna dreaptă şi ridică prima piatră în lumină.

După câteva secunde mormăi şi dădu din cap, punând diamantul în sacul de pânză cu gura deschisă. Verificarea celor o mie de pietre avea să dureze şase ore.

Răpitorii aleseseră foarte bine. Diamantele de calitate, chiar şi cele mai mărunte, sunt în mod normal prevăzute cu un certificat de origine atunci când sunt transmise în comerţ de Organizaţia Centrală pentru Vânzări, care domină lumea comerţului cu diamante, ocupându-se de circulaţia a 85% din pietrele care se îndreaptă dinspre mine spre comercianţi. Chiar şi Uniunea Sovietică este destul de inteligentă ca să nu încalce acest cartel rentabil cu extracţiile sale din Siberia. Pietrele mai mari de o calitate mai redusă sunt şi ele vândute cu un certificat de provenienţă.

Dar alegând pietre de diamante de calitate medie, între o cincime şi o jumătate de carat, răpitorii intraseră într-o zonă a comerţului care era aproape incontrolabilă. Aceste pietre sunt crema bijutierilor producători şi vânzători cu amănuntul din toată lumea, trecând din mână în mână în pachete de câteva sute odată, fără nici un certificat. Orice bijutier producător poate să preia în mod foarte cinstit un lot de câteva sute de

pietre, mai ales dacă i se oferă o reducere de 10 sau 15% din preţul pieţei. Transferate în monturi în jurul unor pietre mai mari, aveau pur şi simplu să dispară la vânzare.

Dacă erau autentice. Diamantele neşlefuite nu strălucesc şi nu scânteiază precum cele tăiate şi şlefuite, care apar la capătul prelucrării. Arată ca nişte bucăţi mate de sticlă, cu o suprafaţă lăptoasă şi opacă. Dar nu pot fi confundate cu sticla de nici un examinator cu îndemânare şi experienţă moderate.

Diamantele veritabile au o structură distinctă, spumoasă la suprafaţă şi sunt imune la apă. Dacă o bucată de sticlă este cufundată în apă, picăturile de lichid rămân câteva clipe pe suprafaţa ei; de pe un diamant se scurg imediat, lăsând nestemata uscată ca un os.

Mai mult, sub lupă diamantele au o foarte vizibilă cristalografie triunghiulară de suprafaţă. Sud-africanul urmărea acest tipar, ca să fie sigur că nu le fuseseră strecurate sticle din nisip curat sau din celălalt înlocuitor important, zirconiu cubic.

În vreme ce se desfăşura această cercetare, senatorul Bennett R. Hapgood se ridica în picioare pe podiumul special amenajat la parterul centrului în aer liber Hancock din inima Austinului şi se uita plin de satisfacţie la mulţimea adunată.

Drept în faţă putea să vadă domul Capitoliului statului Texas, al doilea ca mărime din ţară după cel din Washington, care strălucea în lumina soarelui de dimineaţă. Mulţimea ar fi putut să fie mai numeroasă, având în vedere masiva publicitate plătită care anunţase această importantă lansare, dar mediile de informare – locale, statale şi naţionale – erau prezente toate şi asta îl umplea de mulţumire.

Îşi ridică mâinile ca un boxer victorios, pentru a saluta tunetul de aplauze al celor prezenţi, izbucnit chiar în clipa când se încheiase prezentarea elogioasă. În timp ce continuau incantaţiile fetelor cu picioarele lungi cărora mulţimea se simţise obligată să li se alăture, senatorul îşi clătină capul într-un bine simulat gest de neîncredere că i se acordau asemenea onoruri şi îşi întinse mâinile cu palmele deschise către public parcă pentru arăta că asemenea urale nu i se cuveneau unui senator mărunt şi neînsemnat din Oklahoma.

După ce ovaţiile amuţiră, luă microfonul şi îşi începu cuvântarea. Nu se folosea de nici un fel de note; după ce primise

invitaţia, făcuse destule repetiţii cu vorbele pe care urma să le adreseze la această inaugurare ce avea să-l proclame preşedintele unei noi mişcări de natură să cuprindă întreaga Americă.

— Prieteni, concetăţeni americani sau de pretutindeni.

Cu toate că publicul de faţă era în covârşitoare majoritate alcătuit din texani, prin intermediul camerelor de televiziune ţintea spre un auditoriu mult mai larg.

— Chiar dacă provenim din ţinuturi atât de diferite ale acestei uriaşe naţiuni. Chiar dacă avem origini diferite, avem drumuri diferite în viaţă, avem speranţe diferite, temeri şi aspiraţii diferite. Un lucru însă îl avem în comun, oriunde am fi, orice am face – suntem cu toţii, bărbaţi, femei şi copii, patrioţi ai acestui pământ măreţ...

Afirmaţia era incontestabilă şi mărturie îi stăteau ovaţiile.

— Mai presus de toate avem în comun acest lucru: vrem ca naţiunea noastră să fie puternică... Mai multe ovaţii... şi mândră... Extaz.

Vorbi vreme de o oră. Telejurnalele de seară de pe întreg cuprinsul Statelor Unite aveau să utilizeze între treizeci de secunde şi un minut, în funcţie de preferinţe. Se aşeză după ce termină de vorbit, iar vântul care adia de-abia dacă-i clintea părul alb ca neaua, uscat cu foehnul şi dat cu fixativ, de deasupra chipului bine bronzat de proprietar de cirezi; mişcarea „Cetăţenii pentru o Americă puternică” fusese lansată.

Dedicată, în termeni largi, regenerării mândriei şi onoarei naţionale prin intermediul puterii – noţiunea că nu degeneraseră niciodată în mod vizibil fusese trecută cu vederea – C.A.P. Avea să se opună categoric Tratatului Nantucket în totalitatea lui, cerând cu tărie Congresului ca să-l repudieze.

Duşmanul mândriei şi onoarei prin putere fusese limpede şi incontestabil identificat; era comunismul, adică socialismul, manifestat prin Medicaid, cercurile de asistenţă socială şi chiar majorările de impozite. Cărăuşii comunismului, care căutau să amăgească poporul american ca să accepte reducerea înarmărilor la nivele inferioare, nu erau identificaţi, ci subînţeleşi. Campania avea să se desfăşoare pe toate planurile – birouri regionale, influenţare pe scară naţională a electoratului şi apariţii publice ale unor patrioţi veritabili care aveau să se pronunţe împotriva tratatului şi a autorului lui – omul copleşit de durere de la Casa Albă.

În momentul în care mulţimea era invitată să se delecteze cu fripturile la grătar risipite în jurul parcului, oferite prin generozitatea marelui filantrop şi patriot local, Planul Crockett, cea de-a doua campanie de destabilizare a lui John Cormack în scopul de a-l aduce în pragul demisiei, era deja lansat.

Quinn petrecu o noapte agitată în beci, împreună cu fiul Preşedintelui. Băiatul se întinsese pe pat, la insistenţele lui Quinn, dar nu putea să adoarmă. Quinn se aşează pe jos, cu spatele rezemat de zidul tare şi ar fi moţăit dacă nu erau întrebările lui Simon.

— Domnule Quinn.

— Quinn. Doar Quinn.

— L-ai văzut pe tăticu'? Personal?

— Sigur. El mi-a spus de tanti Emily... Şi domnul Spot.

— Cum se simţea?

— Bine. Îngrijorat, bineînţeles. Era chiar după răpire.

— Ai văzut-o şi pe mămica?

— Nu, era cu doctorul de la Casa Albă. Îngrijorată, dar bine şi ea.

— Ei ştiu că eu sunt bine?

— Până acum două zile, da, le-am spus că eşti în viaţă. Încearcă să dormi puţin.

— Bine... Când crezi că o să ieşim de aici?

— Depinde. De dimineaţă sper că au să-şi ia tălpăşiţa şi s-o întindă. Dacă au să dea telefon peste 12 ore, poliţia britanică are să ajungă aici la câteva minute. Depinde de Zack.

— Zack? El e şeful?

— Da.

După ora două, tânărul surescitat ajunse să-şi epuizeze întrebările şi aţipi. Quinn rămase treaz, încordându-şi auzul ca să identifice sunetele înfundate de la etaj. Se făcuse aproape patru când în uşă răsunară trei bătăi puternice.

Simon se dădu jos din pat şi şopti: „Glugile". Îşi puseră amândoi glugile care îi împiedicau să-i vadă pe răpitori. După ce-şi acoperiră ochii, Zack intră în beci urmat de doi dintre oamenii lui. Avea fiecare câte o pereche de cătuşe. Făcu un semn spre cei doi captivi. Bandiţii îi răsuciră şi le legară mâinile la spate cu cătuşele.

Ceea ce ei n-aveau de unde să ştie era că examinarea diamantelor se terminase încă înainte de miezul nopţii, spre

deplina satisfacţie a lui Zack şi a complicilor săi. Cei patru îşi petrecuseră restul nopţii făcând curăţenie lună în toată casa, de sus până jos. Toate suprafeţele care ar fi putut să aibă vreo amprentă fuseseră şterse; toate urmele la care le dăduse prin cap să se gândească, distruse. Nu-şi bătură capul cu demontarea patului de metal din beci sau a lanţului care, timp de trei săptămâni, îl ţinuse legat pe Simon de el. Nu-i preocupa atâta faptul că, într-o zi, aveau să vină alţii aici şi să identifice locul drept bârlog al răpitorilor, ci mai degrabă ca aceştia să nu ajungă niciodată să-i descopere pe autorii răpirii.

Lui Simon Cormack i se desfăcu lanţul de la gleznă şi fu dus împreună cu Quinn pe scări şi prin casă, până în garaj. Volvo-ul îi aştepta. Portbagajul era plin cu lucrurile răpitorilor şi nu mai avea nici un locşor liber. Quinn fu împins pe uşa din spate şi obligat să se întindă pe jos, apoi fu acoperit cu o pătură. Era incomod, dar Quinn se simţea plin de optimism.

Dacă răpitorii ar fi avut de gând să-i omoare pe amândoi, cel mai potrivit loc ar fi fost beciul. El le propusese să fie lăsaţi acolo, pentru a fi eliberaţi de poliţie după primirea unui telefon din străinătate. Era clar că aşa ceva n-avea să se întâmple. Presupunea, pe bună dreptate, că răpitorii nu voiau să li se descopere ascunzătoarea, cel puţin nu deocamdată. Aşa că rămase ghemuit pe jos în maşină, respirând cum putea mai bine prin gluga groasă.

Simţi lăsarea pernelor de deasupra, pe care îl obligaseră să se culce pe Simon Cormack. Acesta fu, la rândul lui, acoperit cu o pătură. Cei doi bandiţi mai mici de statură se urcară tot în spate, stând pe marginea banchetei, în faţa trupului subţire al lui Simon, cu picioarele lăsate pe Quinn. Uriaşul se urcă pe scaunul din faţă; Zack se aşeză la volan.

La ordinul lui îşi scoaseră toţi patru măştile şi partea de sus a treningurilor şi le azvârliră pe fereastra maşinii în garaj. Zack porni motorul şi apăsă pe butonul care deschidea uşile. Ieşi cu spatele pe alee, închise uşa garajului, se întoarse cu botul spre stradă şi plecă. Nimeni nu observă maşina. Era încă întuneric, mai erau două ore şi jumătate până să se lumineze de ziuă.

Maşina merse continuu vreo două ore. Quinn n-avea nici o idee unde se aflau sau încotro se îndreptau. În cele din urmă (avea să se stabilească ulterior că trebuie să fi fost, cu aproximaţie de câteva minute, în jurul orei şase şi treizeci) maşina încetini şi se opri. Pe drum nu vorbise nimeni. Stătuseră

cu toţii ţepeni pe locurile lor, în costume şi cu cravate şi păstraseră cea mai deplină tăcere. După oprirea maşinii, Quinn auzi cum se deschideau portierele din spate şi simţi cum cele două perechi de picioare se ridicară de pe el. Cineva îl scoase afară din maşină, trăgându-l de picioare. Simţi umezeala ierbii sub mâinile încătuşate şi îşi dădu seama că erau pe marginea unui drum de pe undeva. Se chinui să se ridice în genunchi, apoi în picioare şi izbuti. Îi auzi pe cei doi oameni intrând la loc în maşină şi trântind uşa în urma lor.

— Zack, strigă el. Ce-i cu băiatul?

Zack era în drum, lângă portiera de la volan şi se uita la Quinn pe deasupra maşinii.

— La zece mile mai sus pe şosea, pe margine ca şi tine.

Se auzi sunetul motorului puternic şi zgomotul pietrişului de sub roţi. Maşina plecase. Quinn simţi cum răceala dimineţii de noiembrie îi pătrundea trupul prin piepţii şi mânecile cămăşii. De cum dispăru maşina, se apucă de lucru.

Munca grea de la vie îl menţinuse în formă. Avea şoldurile înguste, ca ale unui bărbat cu 15 ani mai tânăr şi mâinile lungi. Când i se puseseră cătuşele, îşi încordase muşchii de la încheieturile mâinilor ca să îşi asigure maximum de spaţiu atunci când şi-i relaxa. Trăgându-şi cătuşele cât putea mai mult în jos pe mână, îşi duse braţele încătuşate la spate şi le lăsă în jos. Apoi se aşeză pe iarbă, îşi scoase mâinile pe sub genunchi, se descălţă şi îşi vârî picioarele prin braţele legate, unul câte unul. Cu mâinile ajunse astfel în faţă îşi scoase gluga.

Drumul era lung, îngust, drept şi complet pustiu în semiobscuritatea de dinaintea zorilor. Îşi umplu plămânii cu aerul proaspăt şi rece şi se uită în jur după vreo aşezare omenească. Nu se zărea nici una. Îşi puse pantofii şi începu să alerge pe drum, în direcţia în care o luase maşina.

După două mile, ajunse la un garaj pe partea stângă, o şandrama micuţă, cu pompe manuale de tip vechi şi un birouaş minuscul. Din trei lovituri doborî uşa şi găsi telefonul pe raftul din spatele scaunului vânzătorului. Ridică receptorul cu amândouă mâinile, îşi aplecă urechea ca să fie sigur că are ton, îl puse jos, formă 01, prefixul Londrei şi apoi numărul telefonului direct din apartamentul din Kensington.

În Londra haosul dură trei secunde după care intrară cu toţii în priză. Un tehnician britanic de la centrala Kensington ţâşni din scaun şi începu să caute numărul de unde era transmis

apelul, îl găsi în două secunde.

În subsolul ambasadei SUA, tehnicianul de la ELINT scoase un strigăt când i se aprinse lumina roşie din faţă şi auzi telefonul sunând în cască. Kevin Brown, Patrick Seymour şi Lou Collins se năpustiră în postul de ascultare de pe paturile de campanie pe care moţăiau.

— Pune sunetul în difuzor, se răsti Seymour.

În apartament, Sam Somerville aţipise pe canapeaua preferată cândva de Quinn pentru că era lângă telefon. McCrea adormise într-un fotoliu. Era a doua noapte pe care şi-o petreceau aşa.

La auzul soneriei, Sam tresări dar trecură trei secunde până să-şi dea seama care telefon suna. Becul roşu care pulsa la firul direct o lămuri. Ridică receptorul la al treilea apel.

— Da?

— Sapi?

Glasul adânc de la celălalt capăt al firului nu putea fi confundat.

— Oh, Quinn! exclamă ea. Eşti întreg?

— La dracu' Quinn! Ce-i cu băiatul? spumegă Brown neauzit din subsolul ambasadei.

— Minunat. M-au eliberat. Pe Simon trebuie să-l elibereze acum, poate că i-au şi dat drumul deja. Dar mai în susul drumului.

— Quinn, unde eşti?

— Nu ştiu. Într-un garaj părăsit de pe un drum drept – numărul de telefon e imposibil de citit.

— Număr din Bletchley, spuse tehnicianul de la centrala Kensington. Gata... l-am prins. Şapte-patru-cinci-zero-unu.

Colegul lui vorbea deja cu Nigel Cramer, care-şi petrecuse toată noaptea la Scotland Yard.

— Unde dracu' vine? şuieră el...

— Aşteptaţi... aici, garajul Tubbs Cross, pe A.421 între Fenny Stratford şi Buckingham.

În acelaşi timp Quinn zărise şi el un teanc de facturi ale garajului. Cuprindeau şi adresa şi i-o transmise lui Sam. După câteva secunde, telefonul amuţi. Sam şi Duncan McCrea coborâră în goană până în stradă, unde Collins lăsase o maşină a CIA în caz că cei ce ascultau în apartament ar fi avut nevoie de un mijloc de transport. Plecară imediat cu McCrea la volan şi Sam căutând drumul pe hartă.

De la Scotland Yard, Nigel Cramer porni împreună cu alţi şase poliţişti în două maşini de patrulă, cu sirenele urlând, apucând-o pe Whitehall şi pe Mall pentru a ajunge în Park Lane şi pe drumul de nord care ieşea din Londra. În acelaşi timp, două limuzine uriaşe ţâşneau din Grosvenor Square, ducându-i pe Kevin Brown, Lou Collins, Patrick Seymour şi şase agenţi FBI aduşi de Brown de la Washington.

A.421 dintre Fenny Stratford şi târguşorul Buckingham, aflat cu 12 mile mai la vest, este un drumeag lung, aproape drept, fără oraşe sau sate, care străbate un ţinut în cea mai mare parte agricol, presărat din loc în loc cu câte un pâlc de copaci. Quinn alergă constant spre vest, în direcţia în care o luase maşina. Primele mijiri ale zorilor începeau să se cearnă prin norii cenuşii de deasupra, permiţând o vizibilitate tot mai sporită, până la trei sute de metri. Atunci Quinn zări silueta zveltă care alerga spre el în obscuritate şi auzi zgomotul motoarelor care veneau cu viteză din spate. Îşi întoarse capul: o maşină a poliţiei britanice, urmată de încă una la fel, două limuzine negre americane chiar în faţa lor şi o maşină fără însemne, a Companiei, în urmă. Maşina din faţă îl văzu şi începu să încetinească; din cauza drumului îngust, cele din spate încetiniră şi ele.

Nici unul dintre ocupanţii maşinilor nu văzuse silueta care se clătina mai departe pe drum. Simon Cormack îşi adusese şi el mâinile în faţa trupului şi străbătuse cinci mile, faţă de cele patru şi jumătate ale lui Quinn. Dar el nu dăduse nici un telefon. Slăbit de captivitate, năucit de eliberare, alerga încet, clătinându-se dintr-o parte în alta. Maşina din frunte a ambasadei ajunse lângă Quinn.

— Unde-i băiatul? tună Brown de lângă şofer.

Nigel Cramer sări din maşina albă cu roşu a poliţiei şi strigă aceeaşi întrebare. Quinn se opri, trase aer în piept şi arătă cu capul spre drum.

— Acolo, zise el gâfâind.

De-abia atunci îl zăriră şi ei. Ieşiţi deja din maşini, grupul de americani şi de poliţişti britanici începu să alerge pe drum către silueta care se afla la două sute de metri de ei. În spatele lui Quinn frână şi maşina cu McCrea şi Sam Somerville.

Quinn se oprise; nu mai putea să facă nimic. Simţi cum Sam alergase în spatele lui şi îl luase de mână. Îi spunea ceva, dar ce era n-avea să-şi mai amintească niciodată.

Simon Cormack, văzând că salvatorii se apropie de el, încetini

până ajunse să nu mai alerge aproape deloc. Nici o sută de metri nu-l mai despărţeau de poliţiştii celor două naţiuni când îşi pierdu viaţa.

Mai târziu, martorii aveau să declare că strălucirea orbitoare, de un alb incandescent, parcă durase câteva secunde. Savanţii aveau să-i lămurească însă că practic nu durase decât trei milisecunde, dar că retina omenească mai reţine o astfel de fulgerare încă vreo câteva secunde în plus. Globul de foc care o însoţea dură o jumătate de secundă şi înfăşură în întregime silueta care se împiedicase.

Patru dintre privitori, oameni cu experienţă, nu atât de uşor de şocat, au trebuit să fie supuşi mai târziu unor tratamente. Ei aveau să descrie cum trupul tânărului a fost ridicat şi azvârlit douăzeci de metri spre ei, ca o păpuşă stricată, mai întâi zburând, apoi săltând şi rostogolindu-se într-un ansamblu contorsionat de mădulare dezarticulate. Unda exploziei o simţiseră cu toţii.

Cea mai mare parte aveau să fie de acord că totul parcă se petrecuse cu încetinitorul atât pe parcursul crimei cât şi după aceea. Amintirile veneau bucată cu bucată, iar anchetatorii aveau să-şi noteze cu migală toate aceste fragmente, care de obicei se suprapuneau în parte, până aveau să reconstituie exact suita evenimentelor.

Nigel Cramer, nemişcat ca o stâncă, palid ca hârtia, repeta „Oh, Doamne, oh, Doamne” mereu şi mereu. Un agent FBI mormon căzuse în genunchi la marginea drumului şi începuse să se roage. Sam Somerville scosese un ţipăt, îşi îngropase faţa în spinarea lui Quinn şi începuse să plângă. În spatele celor doi, Duncan McCrea, în genunchi, cu capul peste marginea şanţului, sprijinit cu mâinile în apă, vomita.

Quinn, aveau ei să spună, rămăsese nemişcat. Fusese depăşit de grupul principal, totuşi putuse să vadă ce se întâmplase mai încolo pe drum şi îşi clătina capul nevenindu-i să creadă, murmurând „Nu... nu... nu”.

Cel care a rupt primul imobilitatea provocată de şoc a fost un sergent britanic cu părul cărunt, care înaintă spre trupul dezarticulat aflat la şaizeci de metri mai sus pe drum. Îl urmară câţiva agenţi FBI, printre care şi Kevin Brown, palid şi tremurând din tot corpul, apoi Nigel Cramer şi alţi, trei oameni de la Yard. Se uitară la cadavru în tăcere. Apoi experienţa şi

meseria îşi spuseră cuvântul.

— Eliberaţi terenul, ordonă Nigel Cramer. Era un glas pe care nimeni nu era pregătit să-l contrazică. Păşiţi cu mare atenţie.

Se întoarseră cu toţii la maşini.

— Sergent, du-te la Yard. Vreau să vină OSE aici, cu elicopterul, într-un ceas. Fotografii, analize de laborator, cea mai bună echipă pe care o au la Fulham. Voi – către cei din cea de-a doua maşină – duceţi-vă în susul şi în josul drumului. Blocaţi-l. Luaţi-i pe băieţii locali – vreau bariere până după garaj încolo şi până la Buckingham dincolo. Nu intră nimeni pe porţiunea asta de drum până la noi ordine, doar cei pe care îi autorizez eu.

Ofiţerii desemnaţi să treacă pe şosea dincolo de cadavru erau obligaţi să meargă pe jos; pătrunseră pe câmp o parte din drum ca să evite să calce pe fragmente, apoi începură să alerge pe carosabil ca să oprească maşinile care se apropiau. Cea de-a doua maşină a poliţiei se îndreptă spre est, către garajul Tubbs Cross, pentru a bloca drumul în direcţia opusă. Prima maşină fu folosită pentru a lua legătura prin radio.

În decurs de şaizeci de minute, poliţiştii din Buckingham spre apus şi cei din Bletchley spre răsărit aveau să sigileze complet drumul cu bariere de oţel. Un cordon de poliţişti locali avea să se desfăşoare pe câmp pentru a-i îndepărta pe curioşii care încercau să se apropie pe lateral. Puteau să pună blocarea drumului pe seama spargerii unei conducte de apă – suficient ca să-i reţină pe reporterii locali, mai fără însemnătate.

După cincizeci de minute, îndrumat prin radioul din maşină, deasupra câmpiei se ivi primul elicopter al poliţiei metropolitane pentru a-l depozita pe drum pe un omuleţ mărunt, cu înfăţişare de pasăre, pe nume Barnard, şeful secţiei explozive al Met-ului, cel care, datorită atacurilor cu bombe comise de ARI în Marea Britanie, avusese ocazia să examineze cu mult mai multe scene ale exploziilor decât şi-ar fi dorit. Aducea cu sine, pe lângă „geanta cu şmecherii”, cum îi plăcea lui s-o numească şi o reputaţie fantastică.

Despre Dr. Barnard se spunea că, din fragmente atât de minuscule încât puteau să înşele până şi o lupă, putea să reconstituie atât de bine o bombă, încât să afle până şi fabrica la care fuseseră construite componentele şi omul care o asamblase. Îl ascultă pe Nigel Cramer câteva minute, îşi clătină capul şi începu să dea ordine celor o duzină de oameni care

coborâseră din cel de-al doilea şi al treilea elicopter – echipa de la laboratoarele de cercetare criminalistică din Fulham.

Se apucară impasibili de treabă şi maşinăria ştiinţei post-crimă intră în acţiune.

Cu mult înainte să se fi întâmplat toate acestea, Kevin Brown se întorsese de lângă cadavrul lui Simon Cormack, venind până în punctul unde Quinn mai stătea încă nemişcat. Era negru la faţă de şoc şi turbare.

— Ticălosule, zbieră el. Erau amândoi de aceeaşi înălţime şi se priveau în ochi. E vina ta. Într-un fel sau altul, tu ai făcut să se întâmple asta şi am să te fac să plăteşti.

Pumnul, atunci când sosi, îi luă prin surprindere pe cei doi agenţi FBI mai tineri care îl însoţeau; aceştia îl apucară de mâini, încercând să-l potolească. E posibil ca Quinn să fi văzut pumnul care se îndrepta spre el. Oricum, nu făcuse nici o încercare de a se feri. Cu mâinile încă încătuşate, primi lovitura drept în falcă. Suficient ca să-l doboare pe spate; apoi capul i se izbi de capota maşinii dinapoia sa şi ajunse la pământ leşinat.

— Puneţi-l în maşină, mârâi Brown după ce-şi recapătă controlul.

Cramer nu avea cum să reţină grupul de americani. Seymour şi Collins se bucurau de imunitate diplomatică; după 15 minute îi lăsă pe toţi să plece la Londra cu maşinile lor, avertizându-i că acolo îl voia pe Quinn, care nu avea nici un statut diplomatic, la dispoziţie pentru declaraţii amănunţite. Seymour îi dădu cuvântul de onoare că aveau să i-l aducă. După plecarea lor, Cramer se folosi de telefonul din garaj ca să-l sune pe Sir Harry Marriott la el acasă şi să îl pună la curent cu cele întâmplate; telefonul era mai sigur decât banda de frecvenţă radio a poliţiei.

Politicianul fu zguduit până în măduva oaselor. Totuşi, era politician.

— Domnule Cramer, am fost noi, autorităţile britanice, implicate în vreun fel în toată chestia asta?

— Nu, domnule ministru de interne. Din clipa în care Quinn a fugit din apartament, a fost numai treaba lui. S-a ocupat de ea cum a vrut el, fără să ne implice nici pe noi, nici pe ai lui. A preferat să joace singur şi a pierdut.

— Înţeleg, spuse ministrul de interne. Totuşi, eu trebuie s-o anunţ imediat pe doamna prim-ministru – de toate aspectele. Se referea la faptul că autorităţile britanice nu avuseseră nici un fel de amestec în această afacere, deloc. Pentru moment ţine

mediile de informare la distanţă cu orice preţ. În cel mai rău caz, va trebui să declarăm că Simon Cormack a fost găsit mort. Şi, bineînţeles, ţine-mă la curent cu tot ce se mai întâmplă, oricât de neînsemnat.

***

De data aceasta Washingtonului i-a parvenit ştirea de la propriile sale surse din Londra. Patrick Seymour l-a anunţat personal pe vicepreşedintele Odell pe o linie telefonică sigură. Crezând că avea să răspundă la telefonul prin care omul de legătură al FBI-ului din Londra îi anunţa eliberarea lui Simon Cormack, Michael Odell n-avea nimic împotriva orei – 5.00 dimineaţa, ora Washingtonului. La auzul celor spuse de Seymour, se albi la faţă.

— Dar cum? De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Nu ştim, domnule, îi răspunse glasul de la Londra. Băiatul a fost eliberat teafăr şi nevătămat. Alerga înspre noi, era la nouăzeci de metri când s-a întâmplat. Nici măcar nu ştim ce-a fost. Dar e mort, domnule vicepreşedinte.

Comitetul a fost convocat peste o oră. Toţi membrii lui se îmbolnăviră de indignare la auzul veştilor. Întrebarea era cine avea să îl anunţe pe Preşedinte. În calitatea sa de şef al comitetului, de om căruia, cu douăzeci şi patru de zile în urmă, i se dăduse sarcina „Adu-mi băiatul înapoi”, era de datoria lui Michael Odell. Cu inima grea, se îndreptă dinspre Aripa de vest către locuinţa din Casa Albă.

Preşedintele Cormack nu trebuia să fie trezit. Dormise foarte puţin în aceste ultime trei săptămâni şi jumătate, trezindu-se adeseori singur în bezna dinaintea zorilor şi îndreptându-se către biroul personal pentru a încerca să se concentreze asupra documentelor de stat. Aflând că vicepreşedintele era jos şi voia să îl vadă, Preşedintele Cormack intră în Salonul galben oval şi anunţă că avea să-l primească pe Odell acolo.

Salonul galben oval de la etajul doi este o sală spaţioasă de recepţie, situată între birou şi sala tratatelor. În spatele ferestrelor care dau spre South Lawn este Balconul Truman. Ambele se află în centrul geometric al Casei Albe, sub cupolă şi chiar deasupra Portalului de sud.

Odell intră. Preşedintele Cormack era în mijlocul încăperii, cu faţa spre el. Odell rămase tăcut. Nu-i venea să vorbească. Aerul de speranţă de pe chipul Preşedintelui se topi.

— Ei, Michael? întrebă el cu un glas şters.

— El… Simon… a fost găsit. Mă tem că e mort.

Preşedintele Cormack nu se clinti, nici măcar un muşchi.

Glasul, atunci când vorbi, îi era egal; limpede dar fără emoţie.

— Lasă-mă, te rog.

Odell se întoarse şi plecă, ieşind în Holul central. Închise uşa şi se întoarse spre scări. În urma sa auzi un singur răcnet, de animal rănit de moarte. Se cutremură şi îşi continuă drumul.

Agentul serviciului secret Lepinsky era la capătul holului, la un birou de lângă perete, cu telefonul ridicat în mână.

— E primul-ministru britanic, domnule vicepreşedinte, spuse el.

— Vorbesc eu. Alo, la telefon Michael Odell. Da, doamnă prim-ministru, acum i-am comunicat. Nu, doamnă, nu poate răspunde la nici un telefon acum. *Nici unul.*

La celălalt capăt al telefonului se făcu o pauză.

— Înţeleg, spuse ea liniştit. Apoi. Ai un creion şi o bucată de hârtie?

Odell îi făcu un semn lui Lepinsky, care îi dădu registrul de serviciu. Odell notă ce i se ceruse.

Preşedintele Cormack primi bucata de hârtie la ora la care majoritatea locuitorilor Washingtonului, neştiutori de cele întâmplate, îşi beau prima cană cu ceai. Era încă în birou, într-un halat de mătase, uitându-se mohorât la dimineaţa cenuşie din spatele ferestrelor. Soţia lui dormea; avea să se trezească şi să afle mai târziu. Dădu din cap în vreme ce funcţionarul ieşea din încăpere şi desfăcu foaia împăturită din registrul lui Lepinsky.

Pe ea era scris doar atât: *Samuel, a doua, XVIII 33.*

După câteva minute se ridică şi se îndreptă spre etajera pe care îşi ţinea câteva cărţi personale, printre care şi Biblia familiei, cu semnăturile părintelui, bunicului şi străbunicului său. Găsi versetul spre sfârşitul celei de a doua Cărţi a lui Samuel.

„Şi regele a fost foarte mişcat şi s-a dus în odaia de deasupra porţii şi a plâns: şi în timp ce mergea, astfel spunea, O fiul meu Absalom! fiul meu, fiul meu Absalom! De-ar fi vrut Domnul să mor eu în locul tău, O Absalom, fiul meu. Fiul meu!”

CAPITOLUL UNSPREZECE

Doctorul Barnard refuză să facă apel la serviciile celor o sută de tineri poliţişti puşi la dispoziţie de poliţia din Valea Tamisei pentru căutarea indiciilor de pe drum şi din iarba care îl mărginea. Era de părere că cercetările masive erau numai bune pentru a descoperi cadavrul ascuns al unui copil ucis sau chiar o unealtă a morţii cum ar fi fost un cuţit, o armă sau o măciucă.

Dar pentru treaba asta era nevoie de îndemânare, migală şi delicateţe extremă. Nu se folosi decât de specialiştii săi cu experienţă de la Fulham.

Făcu un cordon pe o zonă cu diametrul de o sută de metri în jurul exploziei; se dovedi că era exagerat. Toate dovezile aveau să fie până la urmă găsite în interiorul unui cerc cu diametrul de treizeci de metri. Literalmente pe mâini şi în genunchi, oamenii lui se târau cu săculeţe de plastic şi cu pensete, avansând centimetru cu centimetru în zona desemnată.

Fiecare fragment minuscul de pânză, de doc şi de piele era ridicat şi pus în săculeţe. Unele aveau lipite de ele fire de păr, de ţesut sau alte materii. Inclusiv fire de iarbă pătate de sânge. Detectoare ultrafine de metal acopereau fiecare centimetru al drumului, şanţurilor şi câmpurilor înconjurătoare, recoltând inevitabila colecţie de cuie, cutii de conserve, şuruburi ruginite, piuliţe, piroane şi bucăţi corodate de utilaje agricole.

Sortarea şi separarea aveau să vină mai târziu. Opt recipiente de plastic au fost umplute cu săculeţele din plastic transparent şi trimise pe calea aerului la Londra. Zona ovală în care stătuse Simon Cormack în clipa morţii până în punctul în care se oprise după rostogolire, în centrul cercului cel mare, fu tratată cu o deosebită atenţie. Cadavrul a putut fi ridicat de-abia după patru ore.

Lângă cadavru a fost apoi aşezat un sac de plastic desfăcut şi tot ce mai rămăsese din Simon Cormack a fost ridicat cu mare delicateţe şi aşezat pe plasticul întins. Sacul a fost împăturit deasupra şi i s-a tras fermoarul, apoi a fost aşezat pe o targă şi într-un coş de sub elicopter pentru a fi trimis la laboratorul unde urma să i se facă autopsia.

Crima avusese loc în ţinutul Buckinghamshire, unul dintre

cele trei comitate care formau zona poliţiei din Valea Tamisei. Întâmplarea făcea ca după moarte Simon Cormack să revină tot la Oxford, la spitalul Radeliffe, ale cărui dotări puteau să rivalizeze până şi cu cele ale spitalului Guy's de la Londra.

De la Guy's a sosit un coleg şi prieten al doctorului Barnard, un om care mai lucrase cu şeful de la Explozive de la Metropolitană şi în multe alte cazuri, realizând o strânsă legătură profesională cu el. De fapt, de multe ori erau priviţi drept o echipă, chiar dacă activau în discipline diferite. Doctorul Ian Macdonald era consultant superior în patologie la cel mai mare spital din Londra, angajat ca patolog de Ministerul de interne şi era în mod curent cerut de Scoţiană Yard dacă era disponibil. El era cel care primea cadavrul lui Simon Cormack la Radeliffe.

Pe întreg parcursul zilei, în vreme ce oamenii se târau prin iarba de pe marginea lui A.421, între Londra şi Washington s-au desfăşurat consultări permanente în legătură cu anunţul pe care trebuiau să-l prezinte mediilor de informare şi întregii lumi. S-a convenit ca declaraţia să fie dată de Casa Albă, cu imediata confirmare a Londrei. Comunicatul avea să anunţe pe scurt că fusese stabilit un schimb în condiţii de totală discreţie, aşa cum ceruseră răpitorii, se plătise o răscumpărare, nespecificată, iar aceştia îşi încălcaseră promisiunea. În urma unui telefon anonim, autorităţile britanice sosiseră pe un drum secundar din Buckinghamshire, unde îl descoperiseră pe Simon Cormack mort.

Evident, condoleanţele exprimate de monarhul, guvernul şi poporul britanic Preşedintelui şi poporului american nu aveau limită în ceea ce priveşte sinceritatea şi adâncimea, iar acum se afla în curs de desfăşurare o anchetă de o nemaiegalată vigoare pentru a-i identifica, descoperi şi aresta pe vinovaţi.

Sir Harry Marriott insistase cu înverşunare ca fraza care se referea la condiţiile schimbului să includă cinci cuvinte suplimentare: „între autorităţile americane şi răpitori". Casa Albă, chiar dacă fără nici o tragere de inimă, trebuise să-şi dea acordul.

— Presa o să ne ia şi pielea de pe noi, bombăni Odell.

— Ei bine, dumneata l-ai vrut pe Quinn, spuse Philip Kelly.

— De fapt, *voi* l-aţi vrut pe Quinn, se răsti Odell la Lee Alexander şi David Weintraub, care se aflau cu el în Sala operativă. Apropo, unde-i acum?

— A fost reţinut, spuse Weintraub. Britanicii au refuzat să-i permită să fie adăpostit pe teritoriul suveran al SUA din interiorul ambasadei. Oamenii lor de la MI-5 ne-au împrumutat o casă de ţară din Surrey. Acolo e.

— E bine, are al dracului de multe lucruri de explicat, spuse Hubert Reed. Diamantele au dispărut, răpitorii au dispărut şi bietul băiat a murit. Cum a murit exact?

— Britanicii încearcă să descopere cum, spuse Brad Johnson. Kevin Brown zice că parcă ar fi fost lovit cu o bazucă, drept sub nasul lor, dar n-au văzut nimic care să semene cu o bazucă. Sau o fi călcat pe vreo mină îngropată, de cine ştie ce fel.

— Pe un drum de la capătul lumii? întrebă Stannard.

— După cum v-am spus, autopsia are să ne arate exact ce s-a întâmplat.

— După ce termină britanicii cu interogatoriul, trebuie să-l aducem înapoi aici, spuse Kelly. Trebuie să vorbim cu el.

— Este exact ce face acum locţiitorul directorului adjunct de la divizia dumitale, spuse Weintraub.

— Dacă refuză să vină, putem să-l obligăm s-o facă? întrebă Bill Walters.

— Da, domnule procuror general, putem, îi răspunse Kelly. Kevin Brown crede că s-ar putea să fie implicat cumva. Nu ştim cum... încă. Dar dacă emitem un mandat de martor principal, cred că britanicii au să îl urce în avion.

— Mai aşteptăm 24 de ore, să vedem cu ce ies britanicii, spuse Odell cu hotărâre.

Declaraţia Washingtonului, dată publicităţii la ora 17.00, ora locală, zdruncină Statele Unite tot atât de mult ca la asasinarea lui Bobby Kennedy şi Martin Luther King. Mediile de informare fură cuprinse de o frenezie pe care refuzul secretarului de presă Craig Lipton de a răspunde la cele două sute de întrebări suplimentare nu avea cum s-o potolească. Cine a aranjat răscumpărarea, la cât s-a ridicat, cum a fost predată, de ce nu s-a făcut nici o încercare de a-i aresta pe răpitori în momentul predării, pachetul sau teancul de bani a fost prevăzut cu microfoane, secrete, au fost răpitorii urmăriţi cu prea multă neîndemânare şi de aceea au omorât băiatul şi au fugit, ce nivel de neglijenţă a existat din partea autorităţilor, dădea Casa Albă vina pe Scotland Yard, dacă nu, de ce, de ce n-a lăsat Casa Albă totul în seama Scotland Yardului încă de la bun început, s-a

obţinut vreo descriere a răpitorilor, era poliţia britanică gata să-i prindă...? Şi întrebările curgeau tot aşa. Craig Lipton luă hotărârea definitivă de a demisiona înainte de a ajunge să fie linşat.

La Londra era cu cinci ore mai târziu decât la Washington, dar reacţia era aceeaşi. Telejurnalele de noapte au fost întrerupte cu anunţuri fulger care au lăsat naţiunea încremenită de uimire. Centralele de la Scotland Yard, Ministerul de interne, Downing Street şi ambasada americană erau supraaglomerate. Echipele de ziarişti gata să plece acasă la ora 22.00 au primit ordinul de a lucra toată noaptea pentru a pregăti noile editoriale până cel târziu la cinci dimineaţa. În zori, asaltau spitalul Radeliffe, Grosvenor Square, Downing Street şi Scotland Yardul, în elicoptere închiriate, se roteau deasupra drumului pustiu dintre Fenny Stratford şi Buckingham ca să fotografieze, de cum se ivise lumina, terenul pustiu şi cele câteva ultime bariere şi maşini ale poliţiei rămase acolo.

Dormiră prea puţini în noaptea aceea. Impulsionaţi de îndemnul personal al lui Sir Harry Marriott de a-şi înteţi eforturile, doctorul Barnard şi echipa lui lucrară toată noaptea. Savanţii de la laboratorul de criminalistică părăsiseră drumul la căderea nopţii, convinşi că acesta nu mai avea ce să le ofere. Zece ore de cercetări amănunţite lăsaseră cercul de treizeci de metri mai curat decât orice altă bucată de pământ din Anglia. Ceea ce le oferise acest teren se odihnea acum într-o serie de bidoane înşirate de-a lungul pereţilor laboratorului. Pentru doctorul Barnard şi pentru echipa lui avea să fie noaptea microscoapelor.

Nigel Cramer îşi petrecu noaptea într-o încăpere simplă, goală, dintr-un conac stil Tudor, ascuns în spatele drumului de o centură de pomi, în inima comitatului Surrey. În ciuda elegantului aspect exterior, casa cea veche era bine echipată pentru interogatorii. Serviciul de securitate britanic se folosea de beciurile ei străvechi drept şcoală de antrenament în aceste probleme delicate.

Brown, Collins şi Seymour erau şi ei prezenţi, la insistenţele lor. Cramer nu se opusese – instrucţiunile lui Sir Harry Marriott erau de a colabora cu americanii oricând şi oriunde posibil. Şi, de altfel, orice informaţie a lui Quinn avea să parvină oricum ambelor guverne. O reţea de benzi se schimbau automat în maşinile de lângă el.

Quinn mai avea încă o vânătaie lungă şi decolorată pe falcă, un cucui şi un mic pansament la cap. Era tot în cămaşă, deacum murdară şi pantaloni. Pantofii îi fuseseră luaţi, ca şi cureaua şi cravata. Era neras şi arăta istovit. Dar răspundea la întrebări calm şi răspicat.

Cramer o porni de la bun început. De ce plecase din apartamentul din Kensington. Quinn îi explică. Brown se uita la el turbat de furie.

— Ai avut vreun motiv, domnule Quinn, ca să crezi că una sau mai multe persoane necunoscute ar fi încercat să se amestece în efectuarea schimbului, de aşa natură încât să pună în pericol securitatea lui Simon Cormack?

Nigel Cramer îşi formula întrebările ca la carte.

— Instinctul, îi răspunse Quinn.

— Doar instinctul, domnule Quinn?

— Pot să vă pun o întrebare, domnule Cramer?

— Nu pot promite că o să-ţi răspund.

— Valiza diplomat cu diamantele. Era interceptată, nu-i aşa?

Răspunsul i-l dădură toate cele patru chipuri din încăpere.

— Dacă m-aş fi prezentat cu el la orice schimb, continuă el, indivizii ar fi descoperit şi ar fi omorât băiatul.

— Au făcut-o şi aşa, deşteptule, mârâi Brown.

— Da, au făcut-o, spuse Quinn mohorât. Recunosc că nu mi-am închipuit aşa ceva.

Cramer îl readuse la momentul în care plecase din apartament. Quinn le povesti despre Marylebone, despre noaptea de la hotel, condiţiile pe care le pusese Zack pentru rendez-vous şi cum izbutise să ajungă acolo la timp. Pentru Cramer esenţa o constituia întâlnirea din fabrica abandonată. Quinn îi povesti despre maşină, un automobil Volvo şi îi dădu numărul; amândoi presupuneau, corect, că numerele fuseseră schimbate special pentru întâlnirea respectivă şi apoi înlocuite iar. Inclusiv discul cu plata taxei rutiere din parbriz. Indivizii se dovediseră tot timpul foarte precauţi.

Putea să ofere o descriere a lor doar atât cât îi văzuse, mascaţi şi cu nişte treninguri informe. Pe unul dintre ei, cel deal patrulea, nu-l zărise deloc, cel care rămăsese acasă ca să-l omoare pe Simon Cormack în urma unui telefon sau în cazul în care colegii nu i-ar fi apărut până la o anumită oră. Le descrise înfăţişarea celor doi pe care îi văzuse în picioare, Zack şi cel cu arma. De statură potrivită, talie potrivită. Regret.

Identifică mitraliera Skorpion şi, bineînţeles, depozitul Babbidge. Cramer ieşi din încăpere ca să dea un telefon. O a doua echipă de specialişti criminalişti de la Fulham descinse înainte de ivirea zorilor la depozit şi îşi petrecu toată dimineaţa în el. Nu descoperiră nici o urmă, doar un rotocol de marţipan şi un set de dâre perfecte de roţi; rămase în praful de acolo. Acestea aveau să ducă în cele din urmă la identificarea automobilului Volvo, dar nu înainte de a fi trecut două săptămâni.

De un interes deosebit era casa utilizată de răpitori. O alee cu pietriş – Quinn auzise zgomotul pe care-l făcea – cam zece metri de la poartă până la uşile garajului; sistem automat de deschidere a uşilor; garajul lipit de casă; o casă cu o pivniţă de ciment dedesubt – agenţii imobiliari puteau să dea o mână de ajutor aici. Dar direcţia faţă de Londra – nimic. Prima oară Quinn fusese în portbagaj, a doua oară mascat, întins pe jos în spatele maşinii. Cât merseseră, o oră şi jumătate cu prima ocazie, două ore la a doua. Dacă au luat-o pe un drum ocolit, putea să fie oriunde; chiar şi în inima Londrei sau până la cincizeci de mile de ea în orice direcţie.

— Nu avem nimic pentru care să-l acuzăm, domnule ministru de interne, avea să-i raporteze Cramer ministrului său la începutul dimineţii următoare. Nu mai putem nici să-l reţinem. Şi, ca să fiu sincer, nici nu cred că ar trebui. Nu cred să fi avut vreun amestec criminal în această moarte.

— Da, dar după câte se pare, a cam făcut-o de oaie, spuse Sir Harry.

Presiunea Downing Streetului de a găsi urme noi era tot mai intensă.

— Aşa se pare, îi răspunse poliţistul. Dar dacă criminalii aceştia erau hotărâţi să omoare băiatul şi după cele întâmplate aşa se pare, puteau s-o facă oricând, înainte sau după primirea diamantelor, în pivniţă, pe drum sau prin vreo mlaştină pustie din Yorkshire. Şi pe Quinn odată cu el. Este un mister de ce l-au lăsat pe Quinn în viaţă şi de ce l-au eliberat mai întâi pe băiat ca să-l omoare după aceea. Parcă ar fi ţinut cu tot dinadinsul să ajungă în situaţia de a fi cei mai detestaţi şi vânaţi oameni din lume.

— Foarte bine, suspină ministrul de interne. Noi nu mai avem nici un interes în domnul Quinn. Americanii tot îl mai ţin încă?

— Din punct de vedere tehnic, este oaspetele lor voluntar, îi

răspunse Cramer, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Păi, treaba lor, n-au decât să-l lase să plece în Spania când poftesc.

În vreme ce ei susţineau această conversaţie, Sam Somerville făcea demersuri pe lângă Kevin Brown. Collins şi Seymour se aflau şi ei de faţă, în elegantul salon al conacului.

— Vă rog să înţelegeţi, insistă ea, că în aceste trei săptămâni eu m-am apropiat de el mai mult decât oricine. Dacă ascunde ceva, orice, poate că eu am să reuşesc să scot de la el, domnule.

Brown părea nehotărât.

— Nu văd ce rău ar putea face, interveni Seymour.

Brown dădu din cap.

— E jos. Treizeci de minute.

În aceeaşi după-amiază, Sam Somerville lua cursa regulată de la Heathrow spre Washington, unde ateriză cu puţin după lăsarea întunericului.

***

La vremea când Sam Somerville decola de la Heathrow, doctorul Barnard stătea în laboratorul său de la Fulham şi se uita la o mică colecţie de bucăţi de sfărâmături întinse pe o bucată albă şi aspră de hârtie de pe masă. Era foarte obosit. De la apelul acela urgent pe care-l primise în căsuţa sa din Londra în zorii zilei trecute, nu făcuse nici o pauză. Cea mai mare parte a activităţii sale îi obosise foarte mult ochii pentru că se folosise de lupe şi de microscoape. Dar dacă se freca la ochi în după-amiaza aceea era mai mult din cauza surprinderii decât de istoveală.

Ştia acum ce se întâmplase, cum se întâmplase şi care fusese efectul. Petele de pe ţesături şi de pe piele îşi dezvăluiseră tainele în urma analizei chimice, dând la iveală componentele exacte al explozibilului; dimensiunile deteriorării prin ardere sau impact îi arătaseră ce cantitate fusese folosită, unde fusese amplasat şi cum fusese detonat. Mai existau şi unele bucăţi lipsă, desigur. Unele n-aveau să mai apară niciodată, evaporate, pierdute pe vecie, încetând deja să existe. Altele aveau să se ivească din chiar rămăşiţele trupului şi doctorul Barnard fusese în legătură permanentă cu Ian Macdonald care mai lucra încă la Oxford. Recolta de la Oxford avea să-i parvină în scurtă vreme. Dar ştia foarte bine la ce se uita chiar dacă pentru un ochi neexersat nu erau decât un morman de fragmente minuscule.

Unele dintre acestea alcătuiau rămăşiţele unei baterii

miniaturale, a cărei sursă era identificată. Bucăţi de sârmă de cupru, sursa. Şi o masă de metal contorsionat, legat la ceea ce fusese cândva un mic, dar foarte eficient, receptor de impuls. Nici urmă de detonator. Era sută la sută sigur, dar voia să fie două sute. S-ar putea să trebuiască să se întoarcă la drumul acela şi să o ia din nou de la capăt. Unul din asistenţi îşi vârî capul pe uşă.

— Doctorul Macdonald la telefon, de la Radeliffe.

Patologul lucrase şi el începând din după-amiaza precedentă, la o treabă care multora li se părea înfiorătoare, dar care pentru el era mult mai plină de fascinaţie detectivistă decât şi-ar fi putut imagina cineva. Trăia atât de mult pentru meserie, încât, în loc să se limiteze la examinarea rămăşiţelor victimelor bombelor, urmase cursurile şi prelegerile asupra fabricării bombelor şi a metodelor de dezamorsare a lor oferite de Fort Halstead unui auditoriu foarte restrâns. Voia să ştie nu numai că trebuia să caute ceva, ci şi ce era acest ceva şi cum arăta el.

Începuse prin a studia cale de două ceasuri fotografiile, înainte de a purcede la atingerea cadavrului. Apoi înlăturase cu mare atenţie hainele, activitate pe care n-o încredinţase nici unui asistent, ci o făcuse chiar cu mâna lui. Începuse cu tenişii, apoi şosetele. Restul fusese extras cu ajutorul unor foarfeci fine. Fiecare articol era pus într-un sac şi trimis direct lui Barnard la Londra. Recolta de haine ajunsese la Fulham la răsăritul soarelui.

După ce a fost dezbrăcat, cadavrul a fost radiografiat din cap până în picioare. Macdonald studiase radiografiile timp de o oră, identificând patruzeci de particule neumane. Apoi tamponase cadavrul cu un praf lipicios care desprinsese o duzină de particule infinitezimale lipite de piele. Unele erau fărâme de iarbă şi de noroi; altele nu. O a doua maşină a poliţiei îi adusese această recoltă cumplită doctorului Barnard la Fulham.

Ian Macdonald efectuase autopsia externă, dictând rezultatele într-un magnetofon, cu o măsurată cadenţă scoţiană. Începuse disecţia doar înainte de mijirea zorilor. Prima sarcină era să extirpeze din cadavru toate „ţesuturile revelatorii”. Acestea se întâmplau să fie în întregime concentrate în partea de mijloc a trupului, care-şi pierduse aproape tot interiorul, inclusiv ultimele două coaste, până la partea superioară a pelvisului. În interiorul materialului extirpat existau mici particule rămase din cei 20 cm ai părţii inferioare a coloanei,

care trecuseră prin trup şi peretele ventral pentru a rămâne în partea din faţă a pantalonilor.

Autopsia – stabilirea cauzelor decesului – nu prezenta nici o problemă. Era lezarea masivă, produsă de explozibil, a coloanei şi abdomenului. Pentru post-mortemul complet era nevoie de mai mult. Doctorul Macdonald radiografie din nou materialul extirpat, în granule mult mai fine. Existau acolo lucruri, neîndoios, care sfidau penseta. Carnea şi oasele extirpate fuseseră în cele din urmă „digerate" într-o cultură de enzime pentru a forma un bulion gros de ţesut uman dizolvat, inclusiv oase. Centrifuga fusese cea care dăduse la iveală ultima selecţie, o uncie finală de aşchii de metal.

Când această uncie ajunse gata de examinare, doctorul Macdonald alese bucata cea mai mare, cea pe care o zărise la cea de-a doua radiografiere încastrată adânc într-o bucată de os îngropat în splina tânărului. O studie o bucată de vreme, începu să fluiere şi dădu telefon la Fulham.

Barnard veni la aparat.

— Ian, mă bucur că m-ai sunat. Mai ai ceva pentru mine?

— Da. Am aici ceva şi trebuie să te uiţi şi tu. Dacă am dreptate, e ceva ce n-am mai văzut niciodată. Cred că ştiu ce este, dar nu-mi vine să cred.

— Ia o maşină de patrulă. Trimite-mi-o imediat, îi spuse Barnard mohorât.

Peste două ore, cei doi oameni vorbeau din nou. De data aceasta telefonase Barnard.

— Dacă te gândeai la ce cred eu că te gândeai, ai avut dreptate, îl anunţă Barnard. Avem acum cele două sute la sută.

— N-avea cum să vină din altă parte? îl întrebă Macdonald.

— Nu. O chestie de-asta n-are cum să ajungă în nici un caz în alte mâini decât în cele ale fabricantului.

— Ei drăcia dracului, exclamă patologul fără să ridice tonul.

— Nici o vorbă, colega, îi spuse Barnard. Ori o facem, ori murim, nu? O să-i prezint raportul ministrului de interne la prima oră a dimineţii. Poţi să faci şi tu la fel?

Macdonald se uită la ceas. Treizeci şi şase de ore de când fusese sculat. Şi mai avea încă douăsprezece.

— Nu mai dormi. Barnard ucide somnul, parodie el din *Macbeth.* În regulă, pe biroul lui la micul dejun.

În aceeaşi seară îi predă cadavrul sau, mai bine zis, ambele părţi ale acestuia reprezentantului parchetului. De dimineaţă,

procurorul din Oxford avea să deschidă şi să amâne ancheta judiciară, permiţând eliberarea lui rudelor apropiate, în cazul de faţă ambasadorului Fairweather în persoană, ca reprezentant al Preşedintelui Cormack.

În vreme ce cei doi savanţi britanici îşi petreceau noaptea scriind rapoarte, Sam Somerville era primită, la cererea ei, de comitetul întrunit în Sala operativă din Aripa de vest. Făcuse apel personal la directorul Biroului şi, după ce-i telefonase vicepreşedintelui Odell, acesta acceptase să o aducă acolo.

La intrarea lui Sam, erau deja cu toţii la locurile lor. Lipsea doar David Weintraub, aflat la Tokio pentru convorbiri cu omologul său japonez. Sam se simţea intimidată; oamenii aceştia erau cei mai puternici din ţară, oameni pe care ea îi văzuse doar la televizor sau prin ziare. Respiră adânc, îşi ridică fruntea şi se îndreptă spre celălalt capăt al mesei. Vicepreşedintele Odell îi făcu semn să ia loc.

— Aşază-te, tânără doamnă.

— Înţelegem că vrei să ne ceri să-l lăsăm liber pe domnul Quinn, spuse procurorul general Bill Walters. Putem însă să te întrebăm de ce?

Sam respiră adânc.

— Domnilor, ştiu că s-ar putea ca unii să-l bănuiască pe domnul Quinn că a fost amestecat în moartea lui Simon Cormack. Vă rog să mă credeţi. Am fost în strâns contact cu el în apartamentul acela timp de trei săptămâni şi am convingerea că a încercat foarte sincer să-i asigure tânărului eliberarea, teafăr şi nevătămat.

— Atunci de ce a fugit? întrebă Philip Kelly.

Nu-i plăcea ca agenţii săi inferiori să fie aduşi să-şi prezinte personal părerile în faţa comitetului.

— Pentru că au existat două scurgeri de informaţii false în cele 48 de ore care i-au precedat plecarea. Pentru că şi-a petrecut trei săptămâni ca să-i câştige încrederea animalului ăla şi a reuşit. Pentru că era convins că Zack avea să spele putina dacă n-ajungea la el singur şi neînarmat, fără nici o umbră din partea autorităţilor britanice sau americane.

Nu-i scăpă nimănui faptul că „autorităţi americane” se referea la Kevin Brown. Kelly se încruntă.

— Rămâne bănuiala că ar fi putut să fie amestecat în vreun fel, spuse el. Nu ştiu cum, dar trebuie verificat.

— N-avea cum, domnule, îi răspunse Sam. Dacă s-ar fi propus

el singur ca negociator, poate. Dar alegerea s-a făcut chiar aici. Mi-a spus că nici n-a vrut să vină. Şi din momentul în care domnul Weintraub s-a dus la el în Spania, a fost permanent în compania cuiva douăzeci şi patru de ore pe zi. Fiecare cuvânt pe care l-a comunicat răpitorilor l-aţi ascultat şi dumneavoastră.

— Nu şi în cele 48 de ore dinainte de a-şi face apariţia pe marginea unui drum, interveni Morton Stannard.

— Dar de ce să facă un târg cu răpitorii tocmai în perioada aceasta? întrebă Sam. Cu excepţia celui pentru înapoierea lui Simon Cormack?

— Pentru că două milioane reprezintă o grămadă de bani pentru un om sărac, sugeră Hubert Reed.

— Dar dacă voia să dispară cu diamantele, insistă ea, am fi şi acum în căutarea lui.

— Ei bine, interveni Odell pe neaşteptate, s-a dus la răpitori singur şi neînarmat – cu excepţia unui marţipan nenorocit. Dacă nu se cunoştea deja cu ei, asta înseamnă mare curaj.

— Şi totuşi, bănuielile domnului Brown s-ar putea să nu fie întru totul justificate, spuse Jim Donaldson. Putea să fi luat legătura şi să facă o înţelegere cu ei.. Ei îl omoară pe băiat, îl lasă pe el în viaţă şi iau pietrele. Mai târziu se întâlnesc şi-şi împart prada.

— Dar de ce? întrebă Sam, cu mai mult curaj de data aceasta căci se părea că vicepreşedintele era de partea ei. Aveau diamantele. Puteau să îl omoare şi pe el. Chiar dacă n-au făcut-o, de ce să împartă cu el? *Dumneavoastră* aţi avea încredere?

N-avea nici unul nici de doi bani. Se aşternu tăcerea în timp ce reflectau.

— Dacă i se permite să plece, ce-are de gând să facă? Să se întoarcă la via lui din Spania? întrebă Reed.

— Nu, domnule. Vrea să plece după ei. Vrea să pună mâna pe ei.

— Hei, stai puţin, agent Somerville, protestă Kelly indignat. Asta-i treaba Biroului. Domnilor, nu mai e nevoie de nici o discreţie ca să apărăm viaţa lui Simon Cormack. A fost omorât şi crima asta este infracţiune, conform legilor noastre, la fel ca cea de pe vaporul *Achille Ixiuro.* O să trimitem echipe de-ale noastre în Britania şi în Europa, în colaborare cu toate poliţiile naţionale. Vrem să-i prindem şi o să punem noi mâna pe ei. Domnul Brown conduce aceste operaţiuni de la Londra.

Sam Somerville îşi jucă ultima carte.

— Dar, domnilor, dacă Quinn nu a fost amestecat, el a fost cel care s-a aflat cel mai aproape de ei. Dacă *a fost,* atunci va şti unde să meargă. Este cel mai bun fir al nostru.

— Vrei să spui să-i dăm drumul şi să-l urmărim? întrebă Walters.

— Nu, domnule. Vreau să spun să mă lăsaţi pe mine să merg cu el.

— Tânără doamnă, Michael Odell se aplecă pentru a o vedea mai bine, îţi dai seama ce spui? Omul ăsta a mai ucis – de acord, în luptă. Dar dacă e amestecat, poţi să-ţi iei adio de la viaţă.

— Ştiu asta, domnule vicepreşedinte. Tocmai asta e. Eu cred că e nevinovat şi sunt gata să-mi asum riscul.

— Hmm. Perfect. Rămâi în oraş, domnişoară Somerville. O să te anunţăm noi. Trebuie să mai discutăm asupra acestei probleme – între noi, spuse Odell.

Ministrul de interne Marriott îşi petrecu o dimineaţă agitată citind rapoartele doctorilor Barnard şi Macdonald. Apoi îi convocă pe amândoi în Downing Street. La prânz se întoarse la Ministerul de interne, unde îl aştepta Nigel Cramer.

— Ai văzut astea? îl întrebă Sir Harry.

— Am citit copiile, domnule ministru de interne.

— Este ceva îngrozitor, de-a dreptul stupefiant. Dacă se ajunge să se afle... Ştii cumva unde e ambasadorul Fairweather?

— Da. E la Oxford. Procurorul i-a predat cadavrul acum o oră. Cred că Air Force One aşteaptă la Upper Heyford ca să ducă sicriul acasă în SUA. Ambasadorul aşteaptă până decolează şi se întoarce la Londra.

— Hmm! Trebuie să le cer la Ministerul de externe să ne fixeze o întrevedere. Nu vreau ca aceste copii să mai ajungă la nimeni. E ceva înfiorător. Mai ai vreo veste în legătură cu urmărirea?

— Nu prea, domnule. Quinn a declarat categoric că nici unul din ceilalţi doi n-a scos un sunet. S-ar putea să fie străini. Ne-am concentrat asupra urmăririi maşinii la toate porturile şi aeroporturile principale din care se pleacă spre Europa. Mă tem că ne-au scăpat. Bineînţeles că noi ne continuăm cercetările ca să descoperim casa. Nu mai trebuie să fim discreţi – am de gând să lansez un apel public diseară, dacă sunteţi de acord. O casă singură în curte, cu un garaj lipit de ea, o pivniţă şi un Volvo de culoarea respectivă – trebuie să fi văzut cineva ceva.

— Da, în orice caz. Ţine-mă la curent, spuse ministrul de

interne.

În aceeaşi seară la Washington, Sam Somerville, care aştepta plină de încordare în apartamentul ei din Alexandria, era convocată în Clădirea Hoover şi poftită în biroul lui Philip Kelly, şeful ei cel mai mare, pentru a i se comunica decizia Casei Albe.

— E-n ordine, agent Somerville, ţi s-a aprobat. Autorităţile la putere zic că te poţi întoarce în Anglia ca să-l eliberezi pe domnul Quinn. Dar de data asta stai cu el tot timpul, nu te mişti de lângă el nici o clipă. Şi îl anunţi pe domnul Brown tot ce face şi unde merge.

— Da, domnule. Vă mulţumesc, domnule.

De-abia dacă mai avea timp să prindă lanterna roşie din cursul nopţii către Heathrow. Avionul plecă de la aeroportul Dulles cu o foarte mică întârziere. La câteva mile mai departe, la Andrews, Air Force One ateriza cu sicriul lui Simon Cormack. Şi în toată America, toate aeroporturile îşi încetară orice activitate timp de două minute.

Sam ateriză la Heathrow în zori. Erau zorii celei de-a patra zile de după crimă.

Irving Moss fu trezit foarte devreme în zori de sunetul telefonului. Nu putea să fie decât o singură sursă – singura care avea numărul lui de acolo. Se uită la ceas: ora 4.00 dimineaţa, 22.00 la Houston. Îşi notă lunga listă de preţuri, toate în dolari şi cenţi americani, şterse zerourile, sau „nulele” – care indicau pauzele din mesaj – şi, potrivit zilei din lună, aşeză rândurile de cifre alături de şirul de litere pregătite dinainte.

Când isprăvi de decodificat, îşi supse obrajii. Ceva extra, ceva neprevăzut, ceva de care trebuia să se mai ocupe. Fără întârziere.

Aloysius Fairweather, Jr., ambasadorul Statelor Unite la Curtea lui St. James, primise mesajul transmis de Ministerul de externe britanic în seara precedentă, la întoarcerea de la baza militară aeriană a SUA din Upper Heyford. Fusese o zi grea, o zi tristă: primise permisiunea procurorului din Oxford de a prelua cadavrul fiului Preşedintelui său, ridicase sicriul de la pompele funebre, care-şi dăduseră toată silinţa fără prea mult succes şi expediase tragicul transport la Washington la bordul avionului Air Force One.

Ocupa postul acesta de aproape trei ani, fiind numit de noua

administraţie şi ştia că se descurcase foarte bine chiar dacă îi urmase incomparabilului Charles Price din vremea lui Reagan. Dar aceste ultime patru săptămâni fuseseră un calvar prin care nu-i dorea nici unui alt ambasador să treacă.

Cererea Ministerului de externe îl nedumerea pentru că nu urma să îl întâlnească pe ministrul de externe, cu care discuta în mod normal, ci pe Sir Harry Marriott, ministrul de interne. Îl cunoştea pe Sir Harry pentru că se cunoscuse deja suficient de bine cu cea mai mare parte a miniştrilor ca în particular să renunţe la titluri şi să se adreseze cu numele mic. Dar ca să fie invitat chiar la Ministerul de interne şi încă la prima oră, asta era ceva foarte neobişnuit şi mesajul celor de la Externe nu dădea nici o explicaţie. Cadillacul lui lung şi negru intra pe strada Victoria la nouă fără cinci.

— Dragul meu Al. Marriott era plin de afabilitate, chiar dacă vorbea cu gravitatea cerută de împrejurări. Sper că nu mai e nevoie să-ţi spun cât de zguduită a fost toată ţara în ultimele zile.

Fairweather clătină din cap. N-avea nici o îndoială că reacţia guvernului şi a poporului britanic era cât se poate de sinceră. Zile întregi coada celor care voiau să semneze în registrul de condoleanţe fusese atât de lungă, încât înconjura de două ori Grosvenor Square. La începutul primei pagini era notat simplu „Elisabeth R”, după care urma tot cabinetul, cei doi arhiepiscopi, şefii celorlalte culte şi mii de alte nume mai însemnate sau mai mărunte. Sir Harry îi împinse în faţă cele două rapoarte legate în pânză.

— Am vrut să vezi dumneata mai întâi astea, în particular şi cred că e mai bine chiar acum. S-ar putea să existe unele probleme pe care să trebuiască să le discutăm înainte să pleci.

Raportul doctorului Macdonald era cel mai scurt; Fairweather îl citi primul. Simon Cormack decedase în urma masivei lezări explozive a coloanei şi abdomenului, provocate de o explozie cu efect restrâns dar concentrat de la baza spinării. În momentul decesului avea bomba asupra lui. Mai erau şi alte amănunte, dar în jargon tehnic, despre fizic, starea sănătăţii, ultima masă cunoscută etc.

Doctorul Barnard avea mai multe de spus. Bomba pe care o avea Simon Cormack asupra sa era ascunsă în cingătoarea lată de piele pe care o purta la brâu şi pe care răpitorii i-o dăduseră ca să-şi prindă pantalonii daţi tot de ei.

Cingătoarea avea lăţimea de 8 cm şi era formată din două benzi cusute din piele de vită. În faţă se prindea cu o cataramă grea de metal cu ornamente lungă de 10 cm şi puţin mai lată decât cingătoarea, decorată cu imaginea gravată a unui cap de cerb. Era o curea dintre acelea care se vindeau în mod curent în magazinele specializate în articole western şi de voiaj. Catarama arăta solidă, dar era goală pe dinăuntru.

Explozibilul era o bucată de două uncii de Semtex, compus din 45% pentatetroeternitrat (sau PETN), 45% RDX şi 10% plastifiant. Bucata de 8 cm pe 4 cm fusese introdusă între cele două fâşii de piele exact în dreptul coloanei.

În acest explozibil plastic exista un detonator miniatural, sau minidet, extras ulterior dintr-un fragment de vertebră îngropat în splină. Era deformat, dar putea fi recunoscut – şi identificat.

De la explozibil şi detonator pleca un fir care mergea până la capătul cingătorii, unde era conectat la o baterie cu litiu asemănătoare şi de aceleaşi dimensiuni cu cele utilizate la ceasurile digitale, introduse într-un spaţiu gol acoperit de grosimea pielii duble. Acelaşi fir mergea în continuare până la un receptor de impulsuri ascuns în cataramă. De la receptor pornea o altă sârmă, antena, care mergea în continuarea cingătorii, între cele două fâşii de piele.

Receptorul de impulsuri nu putea să fi fost mai mare decât o cutie de chibrituri şi probabil că primea semnalul cam pe la 72,15 megaherţi, de la un mic transmiţător. Bineînţeles că acesta nu fusese descoperit la locul crimei, dar probabil că era o cutie plată de plastic, mai mică decât un pachet de ţigări, cu un singur buton care putea fi apăsat cu degetul mare pentru a produce detonarea. Distanţa: în jur de peste trei sute de metri.

Al Fairweather era vizibil zdruncinat.

— Dumnezeule, Harry, dar asta e ceva... satanic.

— Şi cu o tehnologie complexă, îl aprobă ministrul de interne. Dar acul se găseşte în coadă. Citeşte rezumatul.

— Dar de ce? întrebă ambasadorul ridicându-şi privirea după ce terminase de citit. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce, Harry? Şi cum au făcut-o?

— Cât despre cum, nu există decât o singură explicaţie. Animalele alea au pretins că i-au dat drumul lui Simon Cormack. Trebuie să mai fi mers după aceea puţin cu maşina, apoi s-au apropiat de drum venind pe jos dinspre câmpie. Probabil că s-au ascuns în vreun pâlc de copaci, cam pe la două sute de metri de

drum. Asta ar fi chiar în raza de acţiune. Oamenii noştri sunt acum în cercetarea urmelor posibile din pădure. Cât despre de ce, nu ştiu Al. Nimeni nu ştie. Dar savanţii sunt de nezdruncinat. N-au greşit cu nimic. Pentru moment, propun ca acest raport să rămână secret. Până aflăm mai multe. Noi încercăm să descoperim şi alte amănunte. Sunt sigur că şi ai tăi au să încerce acelaşi lucru înainte de a da totul publicităţii.

Fairweather se ridică, luând cu sine copiile rapoartelor.

— N-am de gând să le trimit prin curier, spuse el. Am să plec chiar eu acasă după-amiază.

Ministrul de interne îl însoţi până la parter.

— Îţi dai seama ce efect ar avea dacă s-ar afla? întrebă el.

— Nu-i nevoie să-mi spui, îi răspunse Fairweather. O să fie omor. Trebuie să-i duc astea lui Jim Donaldson şi poate şi lui Michael Odell. *Ei* o să trebuiască să-i spună Preşedintelui. Dumnezeule mare, ce chestie.

Maşina închiriată de Sam Somerville era tot acolo unde o lăsase, în parcarea pe termen scurt de la Heathrow. Se îndreptă imediat spre conacul din Surrey. Kevin Brown citi scrisoarea pe care i-o adusese şi îl apucă turbarea de furie.

— Faci o mare greşeală, agent Somerville, îi spuse el. Directorul Edmonds face şi el o mare greşeală. Omul ăsta de jos ştie mult mai multe decât spune – aşa a făcut mereu şi tot aşa o să facă şi de acum înainte. Mă mănâncă palmele că-l las să plece. Ar trebui să fie pus într-un avion şi dus în Statele Unite – în cătuşe.

Dar semnătura de pe scrisoare era foarte limpede. Brown îl trimise pe Moxon să-l aducă din beci pe Quinn. Încă mai avea cătuşele la mâini; trebuiau să i le scoată. Şi era nespălat, neras şi flămând. Echipa FBI se apucă să facă ordine în clădire pentru a o preda gazdelor. La uşă Brown se întoarse spre Quinn.

— Nu vreau să te mai văd, Quinn. Doar în spatele unor gratii de fier. Şi cred că am să reuşesc într-o zi.

Pe drumul de înapoiere la Londra, Quinn rămase tăcut, în vreme ce Sam îi povestea rezultatul călătoriei ei la Washington şi decizia Casei Albe de a-l lăsa să-şi urmărească firul atâta timp cât ea îl însoţea.

— Quinn, ai grijă, te rog. Oamenii ăştia trebuie să fie nişte animale. Ce i-au făcut băiatului e atât de sălbatic!

— Mai rău. E ilogic, spuse Quinn. Asta nu pot eu să înţeleg.

N-are nici un sens. Au primit totul. Puteau să plece fără nici o urmă. De ce să se întoarcă şi să-l omoare?

— Pentru că sunt sadici, spuse Sam. Ştii şi tu cum sunt oamenii ăştia – doar ai avut de-a face cu ei ani de zile. N-au îndurare, n-au milă. Le place să facă rău. Aveau de la bun început intenţia să-l omoare.

— Şi atunci de ce nu în beci? De ce nu şi pe mine? De ce nu cu o puşcă, un cuţit, o frânghie? Pentru ce, la urma urmelor?

— N-o să ştim niciodată. Numai dacă o să-i găsim. Şi au toată lumea la dispoziţie ca să-şi piardă urma. Unde vrei să mergi?

— În apartament, spuse Quinn. Mi-am lăsat lucrurile acolo.

— Şi eu, zise Sam. Am plecat la Washington doar cu ce aveam pe mine.

Se îndreptau spre nord pe şoseaua Warwick.

— Ai mers prea departe, îi atrase atenţia Quinn, care cunoştea Londra tot atât de bine ca şoferii de taxi. Ia-o la dreapta pe şoseaua Cromwell, prima intersecţie.

Semaforul era roşu. În faţa lor mergea un Cadillac lung şi negru, cu drapelul fluturând al Statelor Unite. Pe bancheta din spate stătea ambasadorul Fairweather care se îndrepta spre aeroport, adâncit în lectura unui raport. Îşi ridică privirea în treacăt la cei doi fără să îi recunoască şi îşi continuă drumul.

Duncan McCrea mai era încă la reşedinţă, parcă uitat în violenţa ultimelor câteva zile. Îl salută pe Quinn ca un pui de labrador reunit cu stăpânul lui.

Mai devreme, îi raportă el, Lou Collins şi-a trimis oamenii de serviciu să facă curăţenie. Nu erau dintre aceia care mânuiesc cârpele de praf, ci se ocupau de înlăturarea microfoanelor şi a transmiţătoarelor. Apartamentul se „arsese” din punctul de vedere al Companiei şi nu mai aveau la ce să-l folosească. McCrea primise instrucţiuni să rămână, să împacheteze lucrurile, să pună totul la loc şi să-i predea cheile proprietarului când avea să plece a doua zi de dimineaţă. Era tocmai pe punctul de a împacheta hainele lor când sosiseră Quinn şi cu Sam.

— Păi, Duncan, ce mi-e aici, ce mi-e la hotel. Te deranjăm dacă rămânem şi noi în această ultimă noapte?

— Oh, dar nu-i nici o problemă. Vă rog să fiţi oaspeţii Agenţiei. Îmi pare tare rău, dar dimineaţă trebuie să lăsăm totul liber.

— Până dimineaţă e foarte bine, spuse Quinn. Era ispitit să-l

mângâie pe păr cu un gest părintesc. Zâmbetul lui McCrea era de-a dreptul contagios. Trebuie să fac o baie, să mă bărbieresc, să mănânc şi să dorm zece ore.

McCrea plecă peste drum la domnul Patel şi se întoarse cu două sacoşe mari pline cu alimente. Le pregăti friptură, cartofi prăjiţi cu salată şi două sticle de vin roşu. Quinn se simţi mişcat observând că alesese un Rioja spaniol – nu din Andaluzia, dar cel mai apropiat pe care îl găsise.

Sam consideră că nu mai trebuia să ţină secret legătura ei cu Quinn. Veni în camera lui imediat după el şi chiar dacă McCrea i-ar fi auzit cum făceau dragoste, ce mai conta? După a doua oară adormi pe burtă, cu faţa pe pieptul lui. Quinn o luă de gât şi Sam murmură ceva în somn când îi simţi mâna.

Dar, în ciuda oboselii, Quinn nu putea să adoarmă. Rămase întins pe spate, cu ochii în tavan, ca în atâtea nopţi precedente, reflectând. Era ceva la oamenii aceia din depozit, ceva care îi scăpase. Îşi aminti de-abia spre ziuă. Omul din spatele lui, care ţinea Skorpionul cu o lejeritate experimentată, nu cu atenţia încordată a celui neobişnuit cu armele; echilibrat, relaxat, plin de aplomb, conştient că putea oricând să-şi aducă mitraliera în poziţie de tragere, să ţintească şi să tragă în aceeaşi fracţiune de secundă. Poziţia, atitudinea – Quinn le mai zărise cândva.

— Era soldat, şopti el în întuneric. Sam murmură „mmmm”, dar îşi continuă somnul.

Altceva, ceva în timp ce trecea pe lângă Volvo ca să se urce în portbagaj, îi scăpa în continuare, dar până la urmă izbuti să adoarmă.

De dimineaţă, Sam se sculă prima şi se întoarse în camera ei ca să se îmbrace. Chiar dacă Duncan McCrea o văzuse ieşind din camera lui Quinn, nu-i spuse nimic. Era prea preocupat ca oaspetele lui să mănânce bine la micul dejun.

— Aseară... am uitat de ouă, strigă el şi o tuli pe scări ca să le cumpere de la un magazin de după colţ care deschidea mai devreme.

Sam îi aduse lui Quinn micul dejun la pat. Acesta era pierdut în gânduri. Sam se obişnuise de-acum cu reveriile lui şi îl lăsă în pace. Lou Collins a trimis nişte oameni de serviciu care n-au făcut curat deloc, se gândi ea. Încăperile erau pline de praful adunat în cele patru săptămâni.

Pe Quinn praful nu-l interesa. Se uita la păianjenul din colţul camerei. Cu multă migală, mica vietate îşi ţesu ultimele două

ochiuri ale pânzei perfecte, verifică dacă erau toate la locul lor şi apoi se furişă în centru şi rămase acolo la pândă. Această ultimă mişcare a păianjenului îi aduse lui Quinn în minte ceea ce-i scăpase peste noapte.

Comitetul de la Casa Albă avea în faţă rapoartele complete ale doctorilor Barnard şi Macdonald. Erau adânciţi cu toţii în studierea celui scris de primul. Îl terminară pe rând şi se lăsară pe spate.

— Ticăloşii dracului, spuse Michael Odell cu patimă.

Vorbea în numele tuturor. Ambasadorul Fairweather stătea în capul mesei.

— Există vreo posibilitate, întrebă secretarul de stat Donaldson, ca savanţii britanici să se fi înşelat? Asupra originii?

— Ei susţin că nu, îi răspunse ambasadorul. Ne-au invitat să trimitem acolo pe cine dorim noi ca să verifice, dar sunt foarte buni. Tare mi-e teamă că au dreptate.

Aşa cum spusese şi Sir Harry Marriott, acul stătea în coadă, în rezumat. Toate componentele, până la ultima, afirma doctorul Barnard susţinut întru totul de colegii săi militari de la Fort Halstead – sârmele de cupru, învelişul de plastic, Semtexul, receptorul de pulsaţii, bateria, metalul şi pielea cusută – erau de fabricaţie sovietică.

Recunoştea că era posibil ca aceste articole, chiar dacă fabricate în Uniunea Sovietică, să cadă în mâinile unor persoane din afara URSS. Dar argumentul hotărâtor îl reprezenta minidetul. Nu mai mari decât o agrafă de birou, aceste detonatoare miniaturale sunt folosite numai şi *numai* în cadrul programului spaţial sovietic de la Baikonur. Ele sunt utilizate pentru a permite schimbări infinitezimale de direcţie la navele cosmice Saliut şi Soiuz, când acestea sunt manevrate pentru a se cupla în spaţiu.

— Dar n-are nici o noimă, protestă Donaldson. De ce ei?

— Sunt o grămadă de lucruri în toată harababura asta care n-au nici o noimă, spuse Odell. Dacă e adevărat, nu văd cum Quinn ar fi putut să aibă cunoştinţă de aşa ceva. Se pare că l-au tras pe sfoară cu totul, ne-au tras pe toţi.

— Problema e ce facem noi? întrebă Reed de la Finanţe.

— Mâine e înmormântarea, spuse Odell. Să terminăm mai întâi cu asta. După aceea o să vedem ce hotărâre o să luăm în

privinţa amicilor noştri ruşi.

Pe parcursul celor patru săptămâni care se scurseseră, Michael Odell descoperise că autoritatea de Preşedinte în funcţiune i se potrivea din ce în ce mai uşor. Cei din jurul mesei ajunseseră să-l accepte tot mai mult drept conducător, observase Odell, de parcă el ar fi fost chiar Preşedintele.

— Cum se mai simte Preşedintele? se interesă Walters, de când...

— După părerea doctorului, rău, îi răspunse Odell. Foarte rău. Dacă răpirea fiului a fost ceva foarte grav, moartea băiatului şi încă în felul acesta, a fost ca un glonte în burtă.

La cuvântul „glonte” toţi cei aşezaţi în jurul mesei se gândiră la acelaşi lucru. Nici unul nu avu curajul să-l rostească cu voce tare.

Julian Hayman era de vârsta lui Quinn. Se întâlniseră pe vremea când Quinn locuia la Londra şi era angajat de firma de asigurări afiliată la Lloyd’s, specializată în protecţia şi eliberarea ostatecilor. Drumurile li se întâlniseră deoarece Hayman, fost maior la AMS, conducea o firmă care se ocupa de furnizarea sistemelor de alarmă anticrimă şi protecţia personală, inclusiv escortă. Clientela sa era aleasă, bogată şi precaută. Erau oameni care aveau toate motivele să fie prevăzători, altfel nu l-ar fi plătit atât de scump pe Hayman pentru serviciile sale.

Biroul din Victoria, unde o condusese Quinn pe Sam pe la mijlocul dimineţii, după plecarea din apartament şi despărţirea de Duncan McCrea, era tot atât de bine apărat pe cât era de discret.

Quinn o lăsă pe Sam să-l aştepte într-o cafenea de pe aceeaşi stradă.

— Şi eu de ce nu pot să vin cu tine? îl întrebă ea.

— Pentru că nu te-ar primi. S-ar putea să nu vrea să mă vadă nici pe mine. Dar sper că da – ne cunoaştem de prea multă vreme. Străinii nu-i plac, doar cei care plătesc bine; şi nu e cazul nostru. Iar când e vorba de femei şi încă de la FBI, ar fi ca un vânat sperios.

Quinn se anunţă prin interfonul de la uşă, conştient că era scrutat de camera de luat vederi de deasupra capului. Când uşa îi fu deschisă, se îndreptă direct în încăperea din spate, trecând de două secretare care nici măcar nu-şi ridicară privirea să se

uite la el. Julian Hayman era în biroul său de la celălalt capăt al parterului. Încăperea era la fel de elegantă ca şi cel care o ocupa. N-avea nici o fereastră; ca şi Hayman.

— Ei, ei, ei, spuse el tărăgănat. A trecut multă vreme, soldat. Îi întinse o mână moale. Ce vânt te aduce pe la prăvălia mea umilă?

— Informaţiile, îi răspunse Quinn. Şi îi spuse ce dorea.

— În alte vremuri, dragă băiete, n-ar fi fost nici o problemă. Dar lucrurile se mai schimbă, nu vezi? Treaba e că toată lumea e pornită împotriva ta. Persona non grata, aşa se spune la club. Nu mai eşti chiar omul zilei, mai ales pentru ai tăi. Regret, bătrâne, eşti pe lista neagră. Nu pot să te ajut.

Quinn ridică receptorul telefonului de pe birou şi apăsă pe câteva butoane. Telefonul începu să sune la celălalt capăt al firului.

— Ce faci? îl întrebă Hayman.

Tărăgănarea îi dispăruse.

— Nu m-a văzut nimeni când am intrat aici, dar jumătate din Fleet Street o să mă vadă când am să plec, îi răspunse Quinn.

— *Daily Mail,* se auzi un glas în telefon.

Hayman se întinse şi îl închise. Mulţi dintre cei mai buni clienţi ai săi erau corporaţii americane în Europa, faţă de care prefera să evite amănuntele explicative.

— Eşti un ticălos, Quinn, zise el cu glas slab. Ca întotdeauna. Foarte bine, două ore la dosare, dar o să te încui acolo. Nu trebuie să lipsească nimic.

— Crezi că ţi-aş face eu aşa ceva? îl întrebă Quinn blajin.

Hayman îl conduse la subsolul în care era arhiva.

În parte în interesul afacerilor, în parte din curiozitate personală, Hayman îşi adunase de-a lungul anilor o arhivă remarcabil de completă a criminalilor de toate culorile. Ucigaşi, teroriştі, răpitori, bancheri veroşi, contabili, avocaţi, politicieni şi poliţişti; morţi, vii, în închisoare sau pur şi simplu dispăruţi – dacă fusese publicat ceva în ziare, ba de multe ori şi dacă nu, îi avea pe toţi în dosare. Arhiva se întindea pe sub toată clădirea.

— Vreun domeniu anume? întrebă aprinzând lumina.

Fişetele cu dosare se întindeau în toate direcţiile şi aici nu erau decât fişe şi fotografii. Datele principale erau în computer.

— Mercenari, îi răspunse Quinn.

— Ca în Congo? îl întrebă Hayman.

— Ca în Congo, Yemen, sudul Sudanului, Biafra, Rodezia.

— De aici până aici, îi spuse Hayman arătând cu mâna spre zece metri de fişete de metal înalte până la bărbie. Masa e la capăt.

Quinn rămase patru ceasuri acolo fără să îl deranjeze nimeni. Fotografia arăta patru bărbaţi, toţi de rasă albă. Erau grupaţi în jurul botului unui jeep, pe un drum îngust şi prăfuit pe marginea căruia creşteau nişte tufe ca prin Africa. Vreo câţiva soldaţi negri se învârteau în spatele lor. Erau cu toţii în uniformă camuflată de luptă, cu cizme din piele de viţel. Trei purtau pălării coloniale. Toţi aveau puşti automate FLN belgiene. Camuflajul era de tipul pete de leopard preferat de europeni, nu varietatea cu dungi neregulate pe care o foloseau britanicii şi americanii.

Quinn luă fotografia de pe masă, o puse sub o lampă de birou şi căută o lupă puternică în sertar. Sub privirea sa scrutătoare, desenul de pe mâna unuia dintre ei ieşi mai clar la iveală, cu toată tenta sepia a vechii fotografii. Un motiv de pânză de păianjen, pe dosul mâinii stângi, cu păianjenul în centrul pânzei.

Cercetă dosarele până la capăt fără să mai dea de nimic interesant. Nimic care să-i aprindă vreo luminiţă în creier. Apăsă pe butonul soneriei ca să i se dea drumul să iasă.

În birou, Julian Hayman întinse mâna după fotografie.

— Cine? întrebă Quinn.

Hayman cercetă dosul pozei. Ca toate fişele şi fotografiile din colecţia sa şi aceasta avea înscris pe verso un număr alcătuit din şapte cifre. Îl introduse în computerul de pe biroul său. Dosarul complet apăru pe ecran.

— Hmmm, ţi-ai *ales* nişte drăgălaşi, bătrâne. Începu să citească ceea ce scria pe ecran. Poza aproape sigur făcută în provincia Maniema din partea de răsărit a Congoului, acum Zair, cândva în iarna lui 1964. Omul din stânga e Jacques Schramme, Jack Schramme cel Negru, mercenar belgian.

Începu să se încălzească în timp ce povestea.

— Schramme a fost unul dintre cei dintâi. A luptat împotriva trupelor Naţiunilor Unite în încercarea de secesiune a Katangăi din 1960 până în 1962. După ce au pierdut, a trebuit să plece şi să se refugieze în Angola învecinată, care pe vremea aceea era portugheză şi de extremă dreaptă. A fost invitat să se întoarcă şi să înăbuşe revolta Simba din toamna lui 1964. Şi-a reconstituit Grupul Leopard şi s-a apucat de pacificarea provinciei Maniema. Ăsta-i individul. Altceva.

— Ceilalţi, spuse Quinn.

— Hmm. Cel din margine, din dreapta, e tot belgian, comandantul Wauthier. Pe vremea aceea comanda un contingent de recruţi katanghezi şi vreo douăzeci de mercenari albi la Watsa. Trebuie să fi fost în vizită. Te interesează belgienii?

— Tot ce se poate.

Quinn se gândi din nou la automobilul din depozit. Trecuse pe lângă uşa deschisă, prinsese mirosul fumului de ţigară. Nu Marlboro, nu Dunhill. Mai degrabă Gauloise franceze. San Bastos, de tip belgian. Zack nu fuma; îi simţise respiraţia.

— Cel fără pălărie din mijloc este Roger Lagaillarde şi el tot belgian. A fost ucis într-o ambuscadă pe drumul către Punia. Nu-i nici o îndoială în privinţa asta.

— Şi cel voinic? întrebă Quinn. Uriaşul?

— Da, e imens, îl aprobă Hayman. Trebuie să aibă cel puţin doi metri. Parcă-i o uşă de hambar. Cam de douăzeci şi ceva de ani, după cum arată. Păcat că şi-a întors capul. Cu umbra de la pălărie nu prea ai ce vedea din chip. Probabil că de aceea nu e nici un nume pentru el. Doar o poreclă. Marele Paul. Asta-i tot ce spune aici.

Închise computerul. Quinn mâzgălise ceva pe o hârtie. Îi întinse desenul lui Hayman.

— Ai mai văzut aşa ceva?

Hayman se uită la pânza de păianjen, cu păianjenul în centrul ei. Ridică din umeri..

— Tatuaj. Au toţi huliganii tineri, punkiştii, suporterii de fotbal fanatici. Foarte obişnuit...

— Ia mai gândeşte-te, îi spuse Quinn. Belgia, să zicem acum treizeci de ani.

— Aha, stai puţin. Cum naiba îi spuneau? Araignee – asta e. Nu-mi mai amintesc cuvântul flamand pentru păianjen, doar pe cel francez.

Apăsă pe butoanele computerului timp de câteva secunde.

— Pânză neagră, cu un păianjen roşu în centru, pe dosul mâinii stângi?

Quinn încercă să-şi amintească. Trecuse pe lângă portiera din faţă a Volvoului ca să se urce în portbagaj. Cu Zack în spatele lui. Cel de la volan se aplecase ca să-l vadă prin crăpăturile glugii. Un bărbat voinic, aproape că ajungea cu capul până la acoperiş, aşa cum stătea aşezat. Se aplecase într-o parte,

sprijinindu-se în mâna stângă. Şi, ca să poată fuma, îşi scosese mănuşa stângă.

— Da, spuse Quinn. Asta e.

— O adunătură fără nici o importanţă, spuse Hayman dispreţuitor, citind de pe ecran. Organizaţie de extremă dreaptă formată în Belgia la sfârşitul anilor ’50, începutul anilor ’60. Opuşi decolonizării unicei colonii belgiene, Congo. Anti-negri, bineînţeles, antisemiţi – mai e ceva nou? Recrutau tineri vagabonzi şi huligani, criminali şi lepădături de pe stradă. Specializaţi în aruncarea cu pietre în vitrinele evreilor, în huiduirea oratorilor de stânga, au bătut vreo doi membri liberali din Parlament. S-a desfiinţat de la sine. Dizolvarea imperiilor coloniale a dat la iveală tot felul de grupări de soiul ăsta.

— Mişcare flamandă sau valonă? întrebă Quinn.

Se referea la cele două comunităţi culturale din Belgia: flamanzii, mai ales în jumătatea de nord, dinspre Olanda, care vorbeau flamanda şi valonii din sud, dinspre Franţa, care vorbeau franceza. Belgia e o ţară cu două limbi oficiale.

— De fapt de amândouă, îi răspunse Hayman după ce-şi consultă ecranul. Dar zice aici că a început şi a fost întotdeauna mai puternică în Antwerp. Aşa că bănuiesc că e flamandă.

Quinn îl părăsi şi se întoarse la cafenea. Orice altă femeie ar fi făcut o criză de isterie dacă ar fi fost lăsată să aştepte patru ore şi jumătate. Din fericire pentru Quinn, Sam era agent calificat şi în timpul uceniciei trecuse prin misiuni de supraveghere care n-aveau pereche în ceea ce priveşte plictiseala.

— Când trebuie să dai maşina înapoi? o întrebă Quinn.

— Diseară. Dar pot s-o prelungesc.

— Poţi s-o dai înapoi la aeroport?

— Sigur. De ce?

— Zburăm la Bruxelles.

Sam îşi ridică privirea, cu un aer nefericit.

— Te rog, Quinn. Chiar trebuie să zburăm? O fac dacă e neapărat nevoie, dar dacă poate fi evitat, mai bine renunţ, că am zburat deja prea mult în ultima vreme.

— Bine, îi spuse el. Dă înapoi maşina la Londra. O să luăm trenul şi o ambarcaţiune pe pernă de aer. O să trebuiască oricum să închiriem o maşină belgiană. Putem s-o facem foarte bine şi la Ostende. Şi avem nevoie de bani. Eu n-am nici o carte de credit.

— N-ai *ce?*

Nu mai auzise pe nimeni făcând o asemenea afirmaţie.

— N-am nevoie de ele la Alcantara del Rio.

— Bine, mergem la bancă. O să încasez un cec şi sper să am destui bani în contul de acasă.

În drum spre bancă, Sam deschise radioul. Muzica era funebră. Era ora patru după-amiaza la Londra şi se lăsa întunericul. La mare distanţă, dincolo de Atlantic, familia Cormack îşi înmormânta fiul.

CAPITOLUL DOISPREZECE

L-au îngropat pe Prospect Hill, cimitirul de pe insula Nantucket şi vântul rece de noiembrie se năpustea peste Sound, venind dinspre nord.

Slujba s-a ţinut în mica biserică episcopală de pe strada Fair, mult prea mică pentru a-i cuprinde pe toţi cei care voiau să participe la ea. Prima Familie stătea în primele două strane, cu tot Cabinetul în spate şi o varietate de alţi demnitari mai la coadă. La cererea familiei, slujba a fost scurtă şi discretă – ambasadorii străini şi delegaţii au fost rugaţi să participe la slujba de parastas care avea să se ţină mai târziu la Washington.

Preşedintele ceruse să fie lăsat în pace de mediile de informare, dar o parte dintre reporteri se arătaseră oricum. Locuitorii insulei – nu existau turişti în această perioadă – îi luaseră dorinţa ad literam. Până şi agenţii serviciului secret, nu prea renumiţi pentru maniere excesive, au fost surprinşi să se vadă depăşiţi de nantuckienii cei posomorâţi şi taciturni care, fără menajamente, i-au luat pur şi simplu pe sus pe câţiva fotoreporteri şi i-au înlăturat la propriu, lăsându-i pe doi dintre ei să protesteze zadarnic că li se stricaseră filmele expuse la lumină.

Sicriul a fost adus în biserică de la singura capelă de pe strada Uniunii, unde fusese depus imediat ce-l adusese un avion militar C-130 – micul aeroport nu avea cum să primească Boeingul 747 – şi rămăsese până la începerea slujbei.

La jumătatea serviciului divin şi-au făcut apariţia primele picături de ploaie, scânteind pe acoperişul cenuşiu de ardezie şi scurgându-se pe vitraliile ferestrelor şi pe blocurile de piatră roză şi cenuşie ale clădirii.

La terminarea slujbei, sicriul a fost aşezat pe un dric care a străbătut la pas jumătatea de milă până la Hill; până la capătul străzii Fair, pe piatra cubică plină de hârtoape de pe strada Principală şi în sus pe strada Moara Nouă până la aleea Cato.

Alaiul funebru a mers prin ploaie, în frunte cu Preşedintele care se uita ţintă la sicriul învelit în drapel aflat la câţiva metri în faţa lui. Fratele mai tânăr o sprijinea pe Myra Cormack care plângea.

De-o parte şi de cealaltă a drumului se aflau oamenii din Nantucket, tăcuţi şi cu capul descoperit. Erau negustorii care vindeau familiei peşte, carne, ouă şi legume; proprietarii care îi serveau în cele câteva localuri cu hrană bună de pe insulă. Mai erau şi chipurile arse de soare ale bătrânilor pescari care, cu vreme în urmă, îl trăseseră de păr pe copilul din New Haven şi-l învăţaseră să înoate, să se scufunde şi să pescuiască sau îl duseseră la cules de scoici dincolo de Farul Sankaty.

Îngrijitorul şi grădinarul stăteau plângând la colţul dintre străzile Fair şi Principală, ca să-i arunce o ultimă privire băiatului care învăţase să alerge pe plajele acelea tari, spălate de flux, de la Coatue până la Marele Punct şi înapoi până la Plaja Stasconset. Dar victimele bombelor nu sunt pentru ochii celor vii şi sicriul era sigilat.

La Prospect Hill au cotit-o spre jumătatea protestantă a cimitirului, trecând pe lângă mormintele vechi de sute de ani ale celor care vânau balene în micile lor ambarcaţiuni sau sculptau incrustaţii pe lămpile de gaz în timpul lungilor nopţi de iarnă. Ajunseră la mormântul care fusese pregătit.

Oamenii se înşirau în spate şi umpleau tot terenul, rând după rând şi în locul acela înalt şi deschis vântul care se năpustea peste Sound şi peste oraş îi trăgea de păr şi de basmale. Nici un magazin nu era deschis în ziua aceea, nici un garaj, nici un bar. Nu ateriza nici un avion, nu ancora nici un feribot. Pastorul începu să intoneze cuvintele străvechi şi glasul îi era purtat de vânt până departe.

În văzduhul de deasupra, un şoim rotitor singuratic, plutind înspre Arctica precum un fulg de nea spulberat, se uită în jos, văzu fiecare amănunt cu ochiul său incredibil şi unicul ţipăt, de suflet pierdut, fu adus în jos de vânt.

Ploaia, care contenise de la începerea slujbei din biserică, se porni din nou în rafale. Velele strânse de pe Moara Veche scârţâiau. Cei veniţi de la Washington tremurau şi îşi strângeau mai bine pe ei paltoanele groase. Preşedintele stătea imobil şi se uita la ce mai rămăsese din fiul lui fără să simtă nici frigul, nici ploaia.

La un metru de el stătea Prima Doamnă. Pe chipul ei ploaia se amesteca cu şiroaiele de lacrimi. Când predicatorul ajunse la „Reînviere şi viaţă” începu să se clatine, gata să se prăbuşească.

Lângă ea, un agent al serviciului secret, cu haina desfăcută ca să poată ajunge mai repede la arma de sub braţul stâng, cu o

alură şi statură de fundaş, uită de tot protocolul şi instrucţia primită şi o luă pe după umeri cu braţul drept. Ea se sprijini de el, plângând cu chipul îngropat în haina lui udă.

John Cormack stătea singur, izolat în durerea din care era incapabil să iasă, ca o stâncă.

Un fotograf, mai isteţ decât ceilalţi, luă o scară dintr-o curte aflată la un sfert de milă depărtare şi se urcă pe moara veche de lemn de la intersecţia străzilor South Prospect şi South Mill. Până să apuce să-l vadă cineva, folosindu-se de teleobiectivul aparatului şi de lumina unui singur mănunchi de raze iernatice care străbăteau printre nori, îi făcu o poză pe deasupra capetelor mulţimii adunate la marginea mormântului.

Era o poză care avea să facă înconjurul Americii şi al întregii lumi. Prezenta chipul lui John Cormack aşa cum nu-l mai văzuse nimeni niciodată: un om bătrân, un om îmbătrânit mai mult decât vârsta, bolnav, obosit, secătuit. Un om care nu mai era în stare de nimic, un om gata să se retragă.

La intrarea în cimitir, familia Cormack zăbovi în timp ce restul participanţilor la înmormântare treceau pe lângă ei. Preşedintele dădea din cap de parcă ar fi înţeles şi strângea mâinile oficial.

După cei câţiva apropiaţi din familie, veneau prietenii şi colegii cei mai intimi, conduşi de vicepreşedinte şi cei şase membri ai Cabinetului care constituiau baza comitetului ce încerca să se ocupe de criză în locul lui. Cu patru dintre ei – Odell, Reed, Donaldson şi Walters – era împreună de foarte multă vreme.

Michael Odell se opri, într-o încercare de a găsi ceva de spus, scutură din cap şi se întoarse să plece. Ploaia i se scurgea pe capul plecat, lipindu-i părul cărunt de ţeastă.

Diplomaţia atât de precisă a lui Jim Donaldson era şi ea la fel de dezarmată de emoţie; nici el nu putea decât să se uite cu simpatie mută la prietenul său, să-i scuture mâna uscată şi moale şi să treacă mai departe.

Bill Walters, procurorul general, îşi ascundea ce simţea în spatele unei atitudini oficiale. Murmură: „Domnule Preşedinte, condoleanţele mele. Regret, domnule.”

Morton Stannard, bancherul din New York strămutat la Pentagon era cel mai în vârstă dintre ei. Mai participase la multe înmormântări, ale unor prieteni şi colegi, dar nici una nu era ca cea de faţă. Se pregătea să spună ceva convenţional dar

nu reuşi decât să îngaime: „Dumnezeule, îmi pare atât de rău, John.”

Brad Johnson, universitarul de culoare, consilier pentru securitatea naţională, clătină doar din cap parcă înspăimântat.

Hubert Reed de la Finanţe îi surprinse pe toţi cei prezenţi în apropierea familiei Cormack. Nu era un om demonstrativ, prea timid pentru manifestări deschise de afecţiune, un celibatar care nu simţise niciodată nevoia unei neveste sau a unor copii. Dar se uită fix la John Cormack prin lentilele ude, îi întinse mâna şi apoi se întinse spontan să-şi îmbrăţişeze prietenul vechi cu amândouă braţele. Parcă surprins de propria sa impulsivitate, se întoarse şi o porni grăbit spre ceilalţi care se urcau deja în maşinile ce-i aşteptau să-i ducă la aeroport.

Ploaia se linişti iar şi doi bărbaţi voinici începură să arunce lopeţi de pământ umed în groapă. Se isprăvise.

Quinn studie orarul feriboturilor care mergeau de la Dover la Ostende şi descoperi că îl pierduseră deja pe ultimul din ziua aceea. Îşi petrecură noaptea la un hotel liniştit şi a doua zi luară trenul de dimineaţă de la Charing Cross.

Traversarea fu lipsită de peripeţii şi către sfârşitul dimineţii Quinn îşi şi închiriase un Ford albastru de dimensiuni mijlocii de la o agenţie locală de închirieri. Se îndreptau acum spre vechiul port flamand care se ocupa de comerţul de pe Schelde încă dinaintea lui Columb.

Belgia e străbătută de un sistem foarte modern de autostrăzi de prima clasă; distanţele sunt scurte iar durata călătoriei şi mai redusă. Quinn alese E.5 care ieşea din Ostende pe la est, trecu pe la sud de Bruges şi Ghent şi o luă apoi spre nord-est pe E.3 care ducea drept în centrul Antwerpului, unde ajunse la timp pentru o masă de prânz ceva mai târzie.

Europa era un teritoriu necunoscut pentru Sam; Quinn părea familiarizat cu locurile pe unde mergea. Îl auzise vorbind de câteva ori într-o franceză fluentă şi rapidă în cele câteva ceasuri de când intraseră în această ţară. Ceea ce nu ştia însă era că de fiecare dată, înainte de a se lansa în această limbă, Quinn întreba dacă flamandul avea ceva împotriva francezei. De obicei, flamanzii vorbesc puţin franceza, dar le place să fie mai întâi întrebaţi. Doar cât să stabilească faptul că nu sunt valoni.

Parcară maşina, se instalară într-un mic hotel de pe Italie Lei şi merseră să mănânce după colţ, la unul din nenumăratele

restaurante de pe ambele părţi ale străzii De Keyser Lei.

— Ce cauţi exact? întrebă Sam în timp ce mâncau.

— Un bărbat, îi răspunse Quinn.

— Ce fel de bărbat?

— O să aflu când o să-l văd.

După masă, Quinn se consultă în franceză cu un şofer de taxi şi o luară din loc. Se opri la un magazin cu obiecte de artă, cumpără două articole, achiziţionă o hartă a oraşului de la un chioşc de pe trotuar şi mai avu o parlamentare cu şoferul. Sam auzi cuvintele *Falcon Rui* şi apoi *Schipperstraat.* Şoferul se rânji puţin la ea în vreme ce Quinn îi plătea cursa.

Falcon Rui se dovedi a fi o stradă înclinată cu mai multe magazine de haine ieftine, printre altele. De la unul din ele Quinn cumpără o flanelă de marinar, o pereche de pantofi de pânză şi nişte cizme grosolane. Le îndesă pe toate într-un sac de pânză şi porniră spre Schipperstraat. Pe deasupra acoperişurilor, Sam vedea vârfurile macaralelor uriaşe care indicau apropierea docurilor.

Quinn ieşi de pe Falcon Rui şi o luă pe un labirint de străzi înguste şi prăpădite care păreau să alcătuiască un întreg cartier de case vechi şi sărăcăcioase între Falcon Rui şi fluviul Schelde. Trecură pe lângă nişte oameni cu înfăţişare aspră care, după cum arătau, păreau să fie marinari comerciali. În stânga lui Sam era o vitrină iluminată din sticlă turnată. Aruncă o privire înăuntru. O tânără robustă, cu o pereche de chiloţi strâmţi şi un sutien pe ea, stătea într-un fotoliu.

— Iisuse, Quinn, ăsta-i cartierul felinarelor roşii, protestă ea.

— Ştiu, îi răspunse el. Eu i-am cerut şoferului să ne aducă aici.

Quinn continuă să meargă, uitându-se la firmele de deasupra magazinelor. În afară de barurile şi vitrinele luminate în care stăteau curvele făcând semne îmbietoare, alte magazine nu prea se vedeau. Dar găsi trei dintre acelea pe care le căuta, toate pe o rază de două sute de metri.

— Specialişti în tatuaje? se interesă ea.

— Docuri, îi răspunse el cu simplitate. Docurile înseamnă marinari; marinarii înseamnă tatuaje. Mai înseamnă şi baruri şi fete şi scursorile care trăiesc de pe urma lor. O să ne întoarcem diseară.

La ora stabilită, senatorul se ridică din sala Senatului şi o

porni spre tribună. A doua zi după înmormântarea lui Simon Cormack, ambele camere ale Congresului îşi manifestară încă o dată indignarea şi repulsia faţă de cele petrecute cu trei săptămâni în urmă pe drumul singuratic de ţară din îndepărtata Anglie.

Rând pe rând, vorbitorii cerură să se acţioneze energic pentru a-i depista pe vinovaţi şi a-i aduce în faţa justiţiei, cu orice preţ. Preşedintele pro-Cormack al Senatului bătu cu ciocănelul.

— Senatorul cu primul mandat de Oklahoma are cuvântul.

Bennett Hapgood n-avea reputaţia de bun vorbitor în cadrul Senatului. Sesiunea ar fi avut prea puţini participanţi dacă nu ar fi fost vorba de problema la ordinea zilei. Nu îşi închipuia nimeni că senatorul de Oklahoma ar mai fi avut prea multe de adăugat. Se înşelau. Acesta începu cu obişnuitele cuvinte de condoleanţe pentru Preşedinte, revolta faţă de cele întâmplate şi dorinţa ca cei vinovaţi să fie traduşi în faţa justiţiei. Făcu apoi o pauză, gândindu-se la ceea ce avea să spună în continuare. Ştia că era riscant, un risc al dracului de mare. I se spusese lui ce i se spusese, dar n-avea nici o dovadă. Dacă greşea, colegii senatori aveau să-l considere un alt pisălog care foloseşte vorbele mari fără nici o bază serioasă. Dar ştia că trebuia să continue pentru că altfel şi-ar fi pierdut sprijinul proaspătului şi foarte impresionantului susţinător financiar.

— Dar poate că nu trebuie să ne uităm prea departe ca să-i descoperim pe cei vinovaţi de acest act duşmănos.

Rumoarea din cameră încetă. Cei din coridor, gata să plece, se opriră şi se întoarseră înapoi.

— Vreau să pun doar o singură întrebare. Nu e oare adevărat că bomba care l-a ucis pe tânărul acesta, unicul fiu al Preşedintelui nostru, a fost concepută, fabricată şi asamblată în întregime de Uniunea Sovietică şi că acest lucru se poate dovedi? Nu provenea dispozitivul respectiv din Rusia?

Demagogia înnăscută poate că l-ar fi dus mai departe. Dar scena se dezintegră în vacarm şi confuzie. Peste zece minute, presa transmitea naţiunii întrebarea pe care o pusese. Timp de două ceasuri, administraţia dădu din colţ în colţ. Apoi fu obligată să recunoască afirmaţiile făcute de doctorul Barnard în raportul său.

Până la căderea nopţii, toată ura de moarte împotriva cuiva necunoscut, care îi cuprinsese pe cei de la Nantucket cu o zi în

urmă ca un torent bubuitor, avea să-şi găsească o ţintă precisă. Mulţimi adunate spontan atacară şi distruseră biroul liniei aeriene sovietice Aeroflot de pe Fifth Avenue numărul 630 din New York înainte ca poliţia să apuce să facă un cordon de apărare în jurul ei. Personalul cuprins de panică se refugie la celelalte etaje, retrăgându-se din faţa mulţimii dezlănţuite doar pentru a fi respinşi de funcţionarii de la etajele de deasupra. Scăpară, împreună cu ceilalţi ocupanţi ai clădirii, cu ajutorul Departamentului Pompierilor, sosiţi când fuseseră incendiate etajele ocupate de Aeroflot ca să evacueze întreaga clădire.

Departamentul Pompierilor îşi postă la ţanc forţele pe lângă misiunea sovietică de pe lângă Naţiunile Unite din East Street 136. O gloată de new-yorkezi furioşi încercă să-şi croiască drum cu forţa în strada înconjurată de cordoane; din fericire pentru ruşi, liniile în uniformă albastră au rezistat asaltului. Poliţia New Yorkului se trezi angajată într-o luptă cu o mulţime hotărâtă să facă ceva, faţă de care mulţi dintre poliţişti nutreau simpatie în inima lor.

La Washington era la fel. Poliţia capitalei apucă să îi avertizeze şi să interzică accesul atât la ambasada, cât şi la consulatul sovietic din Phelps Place. Telefoanele frenetice ale ambasadorului sovietic au fost primite la Departamentul de Stat cu asigurarea că raportul britanic era încă în cercetare şi că exista posibilitatea să se dovedească eronat.

— Dorim să vedem raportul acesta, insistă ambasadorul Iermakov. E o minciună. Vă spun categoric. E o minciună.

Agenţiile Tass şi Novosti, împreună cu toate ambasadele sovietice din lume, dădură publicităţii seara târziu un comunicat prin care negau categoric descoperirile din raportul Barnard şi acuzau Londra şi Washingtonul de calomnie perversă şi deliberată.

— Cum dracului a transpirat? întrebă Michael Odell. Cum dracului a auzit individul ăsta Hapgood despre el?

Nu exista nici un răspuns. Nici o organizaţie importantă, ca să nu mai vorbim de un guvern, nu poate exista fără o armată de secretare, stenografe, funcţionari, curieri şi oricare dintre ei poate să dezvăluie un document secret.

— Un lucru e sigur, reflectă Stannard de la Apărare. După chestia asta Tratatul Nantucket e mort ca o mumie. Trebuie să ne revizuim bugetul apărării pornind de la premisa că nu se va face nici o reducere, că nu vor exista nici un fel de limite.

Quinn începu să cerceteze barurile din labirintul de străzi înguste care porneau din Schipperstraat. Se înfiinţă acolo pe la ora zece seara şi rămase până acestea se închiseră în zori, un marinar zdravăn, pe jumătate beat, care vorbea confuz franceza şi, în bar după bar, dădea peste cap câte un ţap de bere. Afară era frig şi prostituatele sumar îmbrăcate dârdâiau pe lângă radiatoarele electrice din vitrine. Uneori, după ce-şi terminau tura, îşi trăgeau câte o haină pe ele şi plecau pe trotuar spre câte unul din barurile în care îşi luau ceva de băut şi îşi făceau schimbul curent de glume deocheate cu barmanul şi obişnuiţii localului.

Cele mai multe baruri purtau nume precum Las Vegas, Hollywood, California. Optimiştii lor proprietari sperau că aceste denumiri care aminteau de fascinanta vrajă a străinătăţii aveau să-l convingă pe marinarul care rătăcea fără ţintă că în spatele uşilor de lemn domnea opulenţa. Dar în general, erau locuri prăpădite, dar calde, care serveau o bere de calitate.

Quinn îi spusese lui Sam că trebuia să-l aştepte ori la hotel, ori în maşina parcată cu două străzi mai jos de Falcon Rui. Sam preferase maşina, ceea ce n-o împiedică să primească o cantitate apreciabilă de propuneri prin fereastra acesteia.

Quinn stătea şi bea încet, observând mulţimea de localnici şi de străini care intrau şi ieşeau din barurile şi străzile respective. Pe mâna stângă, desenat cu tuşul cumpărat de la magazinul de obiecte de artă şi uşor pătat pentru a da impresia de vechime, avea pânza neagră de păianjen, cu păianjenul de un roşu aprins în centru. Se uită toată noaptea la nenumărate alte mâini stângi fără să descopere nimic asemănător.

Se plimbă pe Guit Straat şi Pauli Plein, luându-şi câte o bere mică în fiecare bar apoi se întoarse în Schipperstraat şi o luă de la capăt. Fetele îl credeau nehotărât în căutarea unei femei. Clienţii masculini nu-l băgau deloc în seamă pentru că erau şi ei într-o permanentă mişcare. Vreo doi barmani, la a treia vizită, dădură din cap şi se hliziră la el.

— Iar te-ai întors, n-ai noroc?

Aveau dreptate, dar într-un sens cu totul diferit. N-avusese nici un noroc şi în zori se înapoie la Sam, care îl aştepta în maşină. Era pe jumătate adormită şi avea motorul pornit ca să se încălzească.

— Şi acum ce facem? îl întrebă ea în timp ce se întorceau la

hotel.

— Mâncăm, dormim şi la noapte o luăm de la capăt, o lămuri el.

Sam fu deosebit de senzuală în dimineaţa pe care şi-o petrecură în pat, gândindu-se că poate Quinn fusese ispitit de fetele care îşi etalau nurii în Schipperstraat. Chiar dacă nu fusese, Quinn n-avea nici un motiv s-o dezamăgească.

În aceeaşi zi, Peter Cobb se întâlnea cu Cyrus Miller, la cererea lui, la ultimul etaj al Clădirii Pan-Global.

— Vreau să ies, îl anunţă el cu un ton categoric. Ce s-a petrecut cu băiatul ăsta este de-a dreptul înfiorător. Asociaţii mei sunt şi ei de aceeaşi părere. Cyrus, ai promis că n-o să se ajungă niciodată la asta. Ai spus că simpla răpire e suficientă ca să... schimbe lucrurile. Nu ne-a trecut nici o clipă prin minte că băiatul o să moară. Dar ce i-au făcut animalele astea... e oribil... e imoral...

Miller se ridică de la birou şi îl fulgeră cu privirea pe bărbatul mai tânăr.

— Nu-mi mai ţine mie predici despre moralitate, băiete. Să nu te mai prind că faci aşa ceva. Nici eu n-am vrut să se întâmple cum s-a întâmplat, dar am ştiut cu toţii că s-ar putea să fim obligaţi la asta. Chiar şi tu, Peter Cobb, martor mi-e Dumnezeu – chiar şi tu. Şi aşa a trebuit să fie. Spre deosebire de tine, eu m-am rugat Lui ca să mă îndrume; spre deosebire de tine, eu mi-am petrecut nopţi întregi rugându-mă în genunchi pentru tânărul ăsta. Şi Domnul mi-a dat răspunsul, amice; şi Domnul a grăit: Mai bine să fie sacrificat mielul acesta tânăr, decât să piară toată turma. Nu vorbim aici numai de un singur om, Cobb. E vorba de securitate, de supravieţuire, de chiar viaţa poporului american. Şi Domnul mi-a grăit – ce trebuie să fie trebuie să fie. Comunistul ăsta de la Washington trebuie doborât înainte să distrugă templul Domnului, templul care este toată ţara asta a noastră. Întoarce-te la fabrica ta, Peter Cobb. Du-te înapoi ca să transformi plugurile în săbiile de care avem nevoie ca să ne apărăm naţiunea şi să-i distrugem pe antihriştii de la Moscova. Şi ţine-ţi gura, domnule. Nu-mi mai vorbi mie de moralitate pentru că aceasta este lucrarea Domnului şi El mi-a grăit.

Peter Cobb se întoarse la fabrica sa complet zdruncinat.

***

Mihail Sergheevici Gorbaciov avea şi el o confruntare foarte

serioasă în ziua aceea. Din nou, toată masa de conferinţe, lungă cât întreaga cameră, era plină de ziare occidentale care prezentau tărăşenia în poze şi titluri cu litere de-o şchioapă. Nu avea nevoie de traducere decât pentru acestea din urmă. Ministerul de Externe i le prinsese cu agrafe de fiecare ziar.

Pe birou se mai afla şi un maldăr de rapoarte care n-aveau nevoie de nici o traducere. Erau în limba rusă, de la toţi ambasadorii din lume, de la consulii generali şi de la proprii corespondenţi de presă ai URSS. Până şi în sateliţii est-europeni fuseseră organizate demonstraţii antisovietice. Moscova continua să nege cu toată sinceritatea şi totuşi...

În calitatea sa de etnic rus şi de aparatcik de partid cu vechi state de serviciu, Gorbaciov nu era deloc un novice în realpolitik. Cunoştea foarte bine tactica dezinformării; nu-şi înfiinţase Kremlinul un întreg departament dedicat acesteia? Numai în cadrul KGB-ului nu exista oare un directorat întreg care se ocupa de semănarea sentimentelor anti-occidentale prin plasarea unor minciuni bine ticluite şi a unor jumătăţi de adevăr şi mai devastatoare? Dar actul de dezinformare de care era vorba acum era de-a dreptul incredibil.

Îl aştepta pe cel pe care-l convocase cu mare nerăbdare. Era aproape de miezul nopţii şi fusese obligat să renunţe la vânătoarea de raţe programată pentru sfârşitul săptămânii pe lacurile nordice şi la picanta mâncare georgiană, una din cele două mari pasiuni ale sale.

Omul aşteptat veni de-abia după miezul nopţii.

Mai mult decât oricine altcineva, secretarul general al URSS nu trebuie să se aştepte ca preşedintele KGB-ului să fie un individ plin de căldură şi de afecţiune. Dar pe chipul general-colonelului Vladimir Kriucikov se citea un aer de cruzime rece pe care Gorbaciov îl găsea întru totul detestabil.

E adevărat că îl promovase chiar el din postul de prim-adjunct al preşedintelui când îl înlăturase pe Scebrikov, în urmă cu trei ani. Dar n-avusese de ales. Trebuia să-i ia locul unul dintre cei patru adjuncţi şi pregătirea juridică a lui Kriucikov îl impresionase în suficient de mare măsură ca să-i ofere această funcţie. De atunci, însă, începuse să aibă mari rezerve.

Recunoştea că poate fusese prea dominat de dorinţa de a transforma Uniunea Sovietică într-un „stat socialist bazat pe legalitate”, în care legea să fie supremă, concepţie pe care Kremlinul o considerase înaintea lui burgheză. Fusese o

perioadă extrem de frenetică în acele prime zile ale lunii octombrie când convocase o bruscă adunare generală a Comitetului Central pentru a-şi inaugura propria Noapte a cuţitelor lungi împotriva oponenţilor. Poate că în graba sa îi scăpaseră unele lucruri. Printre care şi biografia lui Kriucikov.

Kriucikov activase în Procuratura Publică a lui Stalin, funcţie cu totul nepotrivită celor slabi din fire şi participase la sălbatica represiune a revoltei din Ungaria din 1956, ajungând la KGB în 1967. Se cunoscuse cu Andropov în Ungaria, cel care avea să fie şeful KGB-ului vreme de 15 ani. Andropov îl desemnase pe Scebrikov drept succesorul său, iar Scebrikov îl alesese pe Kriucikov ca să conducă ramura de spionaj extern, Primul directorat superior. Poate că el, secretarul general, subestimase vechile devotamente.

Îşi ridică privirea spre fruntea pleşuvă, ochii îngheţaţi, favoriţii încărunţiţi şi gura posomorâtă, cu colţurile lăsate. Şi îşi dădu seama că acest om ar fi putut, la urma urmelor, să-i fie adversar.

Gorbaciov ocoli biroul şi îi întinse mâna, o strângere seacă şi fermă. Ca întotdeauna când vorbea cu cineva, i se uită tot timpul în ochi, de parcă ar fi căutat în ei semne de prefăcătorie sau de timiditate. Spre deosebire de majoritatea predecesorilor săi, îi făcea plăcere dacă lipseau amândouă. Îi arătă cu un gest al mâinii rapoartele primite din străinătate. Generalul clătină din cap. Le văzuse pe toate, ba chiar mai multe. Evită privirea lui Gorbaciov.

— Hai să fim cât mai scurţi, îi spuse Gorbaciov. Ştim ce se spune în ele. E o minciună. Noi continuăm să negăm. Minciuna asta nu trebuie să prindă. Dar de unde vine? Pe ce se bazează?

Kriucikov bătu cu dispreţ în mormanul de rapoarte. Cu toate că fusese *rezidentul* KGB la New York, ura America din toată inima.

— Tovarăşe secretar general, se pare că se bazează pe raportul unui om de ştiinţă britanic care a efectuat cercetările de laborator asupra modului în care a decedat americanul. Ori individul a minţit, ori i-au modificat alţii raportul. Bănuiesc că e vorba de o şmecherie a americanilor.

Gorbaciov se întoarse şi se aşeză la birou. Îşi alese cuvintele cu mare atenţie.

— S-ar putea cumva... cine ştie prin ce împrejurare... să existe un sâmbure de adevăr în toată acuzaţia asta?

Vladimir Kriucikov tresări speriat. În cadrul organizaţiei sale exista un departament care avea sarcina specifică de a concepe, inventa şi construi în laboratoare cele mai diabolice dispozitive de curmare a vieţii sau pur şi simplu de invalidare permanentă. Dar nu era cazul acum; nu asamblaseră nici o bombă care să fie pusă în cingătoarea lui Simon Cormack.

— Nu, tovarăşe, precis nu.

Gorbaciov se aplecă înainte şi bătu cu degetul în sugativa de pe birou.

— Descoperă, îi ordonă el. Odată pentru totdeauna, că e laie, că-i bălaie, descoperă despre ce e vorba.

Generalul dădu din cap în semn că a înţeles şi ieşi din încăpere. Secretarul general rămase cu privirea pierdută în încăperea prelungă. Avea nevoie – poate că trebuia mai bine să spună „avusese nevoie" – de Tratatul Nantucket mai mult decât ştiau cei din Biroul Oval. Fără acesta, ţara lui înfrunta spectrul bombardierului invizibil B-2 Stealth, iar el coşmarul de a trebui să încerce să facă rost de trei sute de miliarde de ruble pentru a reconstrui reţeaua de apărare antiaeriană. Până când avea să se isprăvească ţiţeiul.

Quinn îl reperă de-abia în cea de-a treia noapte. Era scund şi îndesat, cu urechile umflate şi nasul turtit ca de mops, de luptător cu pumnii. Stătea singur la marginea barului din Montana, o speluncă murdară din Oude Mann Straat, numită pe bună dreptate strada Bătrânului. Mai erau încă o duzină de oameni în local, dar nu vorbea nimeni cu el şi, după câte se părea, nici nu-şi dorea aşa ceva.

În mâna dreaptă îşi ţinea berea iar în stânga o ţigară pe care şi-o răsucise singur. Pe dosul mâinii erau pânza neagră cu păianjenul roşu. Quinn traversă tot localul şi se aşeză la două scaune de individ.

O vreme rămaseră amândoi tăcuţi. Mopsul aruncă o privire în direcţia lui Quinn dar fără să-l bage în seamă. Se scurseră zece minute. Omul îşi răsuci o nouă ţigară. Quinn îi oferi un foc. Mopsul clătină din cap dar nu scoase nici un cuvânt. Un ins morocănos, suspicios, greu de atras în conversaţie.

Quinn prinse privirea barmanului şi îi făcu semn spre pahar. Acesta îi mai aduse o sticlă. Quinn făcu un gest spre paharul gol al omului de lângă el şi ridică întrebător din sprâncene. Mopsul îl refuză dând din cap, îşi vârî mâna în buzunar şi plăti pentru ce

băuse.

Quinn oftă în sinea lui. Avea să fie foarte greu. Omul arăta a bătăuş de prin baruri; un ticălos de duzină care n-avea minte nici cât un codoş – nu că acesta ar fi avut nevoie de prea multă. Existau şanse foarte reduse ca să vorbească franceza şi mai mult ca sigur că era foarte posac. Dar se potrivea ca vârstă, aproape cincizeci şi avea tatuajul. Va trebui să se mulţumească cu el.

Quinn plecă de la bar şi o găsi pe Sam ghemuită în maşină, la două străzi mai departe. Îi povesti cu glas scăzut ce voia să facă ea.

— Ţi-ai ieşit din minţi? îl întrebă Sam. Nu pot să fac aşa ceva. Trebuie să te anunţ, domnule Quinn, că sunt fiica unui predicator din Rockcastle, continuă ea începând să zâmbească în timp ce vorbea.

Peste zece minute, Quinn era la loc pe scaunul de la bar, iar Sam îşi făcea intrarea. Îşi ridicase fusta atât de sus, încât talia trebuia să-i fi ajuns pe la subsuori, dar era acoperită de tricoul până la gât. Folosise toată cutia de Kleenex din compartimentul pentru mănuşi ca să-şi aducă pieptul şi-aşa destul de plin, la nişte dimensiuni înfiorătoare. Se îndreptă unduindu-se către Quinn şi se aşeză pe scaunul dintre el şi mops. Mopsul se holbă la ea. La fel ca toţi ceilalţi. Quinn o tratã cu indiferenţă.

Sam se întinse şi îl sărută pe obraz, apoi îi vârî limba în ureche. Quinn continua să n-o bage în seamă. Mopsul îşi mutase privirea înapoi la pahar, dar din când în când, arunca o privire spre pieptul revărsat peste bar. Barmanul se apropie, zâmbi şi aruncă o privire întrebătoare.

— Whisky, comandă Sam.

Cuvântul e internaţional şi pronunţia n-are cum să trădeze ţara de origine. O întrebă în flamandă dacă voia şi gheaţă. Sam nu înţelegea, dar îl aprobă dând energic din cap. I se aduse gheaţa. Dădu noroc cu Quinn, care nici nu se uita la ea. Ridicând din umeri, se întoarse spre mops şi ciocni paharul cu el. Surprins, acesta îi răspunse.

Cu bună ştiinţă, Sam deschise gura şi îşi trecu limba peste buza de jos, care îi strălucea umedă. Îl ademenea pe mops fără ruşine. Acesta îi răspunse, arătându-şi dinţii rupţi într-un surâs. Fără să mai aştepte, Sam se aplecă şi-l sărută pe gură.

Cu dosul palmei, Quinn o mătură de pe scaun, trântind-o la

podea şi se aplecă spre mops.

— Vrei să te bagi în rahat dându-te la curva mea? se răţoi el într-o franceză de om beat.

Fără să mai aştepte răspunsul, îi arse o stângă care îl atinse pe mops în falcă şi îl aruncă pe spate în rumeguşul de pe jos.

Omul căzu zdravăn, se ridică la loc în picioare şi se aruncă asupra lui Quinn. Sam urmă instrucţiunile primite şi ieşi imediat pe uşă. Barmanul se întinse repede după telefonul de sub tejghea, formă 101, numărul poliţiei şi, când i se răspunse, anunţă scurt „Luptă la bar” şi le dădu adresa.

În cartierul respectiv există întotdeauna maşini de patrulă, mai ales noaptea şi prima Sierra albă cu inscripţia POLIŢIE pe lateral îşi făcu apariţia după patru minute. Din ea coborâră doi poliţişti în uniformă, urmaţi îndeaproape de încă doi din altă maşină care sosise la douăzeci de secunde după ei.

Este de-a dreptul surprinzător cât de multe pot distruge doi bătăuşi într-un bar în numai patru minute. Quinn ştia că îl putea întrece pe mops, care era amorţit de băutură şi de ţigări şi îl stâlci în pumni. Dar îl lăsă şi pe el să-i tragă vreo două la coaste ca să îl încurajeze, apoi îi trase un pumn mai zdravăn în piept ca să-l potolească. Când mopsul începu să dea semne că nu mai putea, Quinn intră într-un corp la corp ca să-l mai ajute.

Îmbrăţişaţi strâns, cei doi reuşiră să scoată din ţâţâni cea mai mare parte a mobilierului din bar, rostogolindu-se prin rumeguş într-un amestec de picioare de scaune, blaturi de mese, pahare şi sticle sparte.

La sosirea poliţiei, cei doi bătăuşi au fost arestaţi pe loc. Sediul central al poliţiei din cartier este Zona Vest P/l, iar cel mai apropiat post de poliţie pe Blindenstraat. Cele două maşini de patrulă îi lăsau acolo separat peste două minute, dându-i în grija sergentului de serviciu Van Maes. Barmanul îşi socoti daunele şi dădu o declaraţie din spatele tejghelei. Nu era necesar să fie reţinut – doar trebuia să-şi conducă localul. Ofiţerii împărţiră daunele estimate pe din două şi îl puseră să semneze.

Bătăuşii arestaţi sunt întotdeauna ţinuţi separat la Blindenstraat. Sergentul Van Maes îl aruncă pe mops, pe care îl cunoştea foarte bine din alte întâlniri, în *wachtkamera* goală şi murdară din spatele biroului său; Quinn fu pus să stea pe o bancă tare din zona de primire în timp ce îi era examinat paşaportul.

— American, ei? întrebă Van Maes. N-ar trebui să intraţi în încăierări, domnule Quinn. Pe Kuyper ăsta îl cunoaştem; mereu intră în belele. De data asta s-a isprăvit. El v-a lovit primul, nu?

— De fapt, eu l-am atins.

Van Maes studie declaraţia barmanului.

— Hmm. *Ja,* barmanul zice că eraţi amândoi de vină. Păcat. Trebuie să vă reţin acum pe amândoi. De dimineaţă o să vă prezentaţi la Magistraat. Din cauza daunelor de la bar.

Magistraatul însemna multă hârţogăreală. Când, la ora cinci dimineaţa, o foarte elegantă tânără americancă într-un costum sobru de afaceri se prezentă la postul de poliţie cu un teanc de bani ca să achite daunele de la Montana, sergentul Van Maes răsuflă uşurat.

— Achitaţi jumătatea de daune pricinuite de american, *ja?*

— Plăteşte pentru tot, îi spuse Quinn de pe bancă.

— Plătiţi şi partea lui Kuyper, domnule Quinn? E un criminal, ba înăuntru, ba afară, de când era copil. Are un cazier lung, tot felul de mărunţişuri mereu.

— Plăteşte şi pentru el, îi spuse Quinn lui Sam care se conformă. Având în vedere că nu mai există nici o datorie, mai vrei să continui ancheta, sergent?

— Nu prea. Puteţi pleca.

— Poate să vină şi el? Quinn arătă cu mâna spre *wachtkamer* în care Kuyper putea fi văzut prin uşă sforăind.

— Îl vreţi şi pe *el?*

— Sigur, suntem amici.

Sergentul îşi ridică sprâncenele, îl trezi pe Kuyper, îi spuse că străinul plătise şi pentru el, norocul lui, că altfel ar fi stat iar o săptămână la închisoare. Dar aşa, era liber să plece. Când sergentul Van Maes îşi ridică din nou privirea, doamna dispăruse. Americanul îşi petrecu braţul pe după umerii lui Kuyper şi plecară amândoi clătinându-se pe treptele postului de poliţie. Spre marea uşurare a sergentului.

La Londra, cei doi oameni liniştiţi se întâlneau în pauza de prânz într-un restaurant discret în care ospătarii i-au lăsat singuri de îndată ce le-au adus mâncarea. Cei doi se ştiau din vedere, mai bine zis din fotografii. Ştia fiecare cum îşi câştiga celălalt existenţa. Dacă vreun curios ar fi avut obrăznicia să-i întrebe, ar fi aflat că englezul era funcţionar la Ministerul de externe iar celălalt era adjunctul ataşatului cultural de la

ambasada sovietică.

N-ar fi aflat însă niciodată, oricâte dosare ar fi studiat, că cel de la Ministerul de externe era adjunctul şefului secţiei sovietice de la Century House, sediul serviciului secret de spionaj din Marea Britanie; nici că cel care, chipurile, organiza vizita Corului de Stat din Georgia era *Rezidentul* adjunct al KGB-ului în cadrul misiunii. Amândoi ştiau că se aflau acolo cu aprobarea guvernelor lor, că întâlnirea avea loc la cererea ruşilor şi că şeful SSS reflectase îndelung dacă să o permită sau nu. Britanicii cam ştiau ce voiau să îi întrebe ruşii.

După ce rămăşiţele cotletelor de miel au fost îndepărtate de pe masă şi ospătarul a plecat după cafele, rusul puse întrebarea cu pricina.

— Mă tem că da, Vitali Ivanovici, îi răspunse englezul cu gravitate.

Şi începu să vorbească mai multe minute în şir, prezentându-i descoperirile din raportul de laborator al lui Barnard. Rusul era vizibil zdruncinat.

— E imposibil, spuse el în cele din urmă. Negările guvernului meu sunt cât se poate de adevărate.

Agentul spionajului britanic rămase tăcut. Ar fi putut să-i spună că, după ce spui destule minciuni, când ajungi în sfârşit să spui adevărul e greu să te mai creadă lumea. Dar n-o făcu. Din buzunarul de la piept scoase o fotografie. Rusul o studie.

Imaginea era mărită de mai multe ori faţă de dimensiunea originală, cât o agrafă de birou. În fotografie avea 10 cm. Un minidet de la Baikonur.

— S-a găsit asupra cadavrului?

Englezul clătină afirmativ din cap.

— Înfipt într-un fragment de os care a ajuns în splină.

— Eu n-am calificarea tehnică, îi spuse rusul. Pot s-o păstrez?

— De aceea am şi adus-o, îi răspunse cel de la SSS.

Drept răspuns, rusul oftă şi scoase şi el o bucată de hârtie. Englezul se uită la ea şi se încruntă. Era o adresă din Londra. Rusul ridică din umeri.

— Un mic gest, spuse el. Ceva ce a ajuns sub ochii noştri.

Cei doi îşi achitară nota de plată şi se despărţiră. După patru ore, departamentul special şi brigada antiteroristă se uneau pentru a face o razie într-o casă semiizolată din Mill Hill şi a-i aresta pe toţi cei patru membri al Unităţii de serviciu activ a ARI, capturând suficient echipament de produs bombe ca să fi

realizat o duzină de atacuri majore în capitală.

Quinn îi propuse lui Kuyper să caute un bar care mai era încă deschis şi să bea ceva în cinstea eliberării. De data aceasta nu fu întâmpinat cu nici o obiecţiune. Kuyper nu-i purta ranchiună pentru încăierarea din bar; de fapt, se plictisea de moarte şi bătaia îl mai înviorase. Faptul că îi fusese plătită amenda era un beneficiu suplimentar. Mai mult, mahmureala de care se resimţea trebuia uşurată cu o bere sau două şi dacă bărbatul cel înalt era şi cel care plătea...

Franceza lui Kuyper era înceată dar acceptabilă. Se părea că o înţelegea mult mai bine decât o vorbea. Quinn i se prezentă drept Jacques Degueldre, cetăţean francez din părinţi belgieni, plecat multă vreme pe mare cu marina comercială franceză.

La a doua bere, Kuyper observă tatuajul de pe dosul mâinii lui Quinn şi şi-l oferi mândru şi pe al lui pentru comparaţie.

— Ehei, ce vremuri, nu? rânji Quinn.

Kuyper chicoti aducându-şi aminte.

— Am spart ceva capete în zilele alea, îşi aminti el cu satisfacţie. Tu când ai intrat?

— În Congo, în 1962, îi răspunse Quinn.

Kuyper se încruntă, încercând să-şi dea seama cum puteai să te înscrii în organizaţia Păianjenul în Congo. Quinn se aplecă spre el conspirativ.

— Am luptat acolo din ’62 până în ’67, spuse el. Cu Schramme şi Wauthier. Mişuna de belgieni pe acolo în zilele alea. Mai ales flamanzi. Cei mai buni luptători din lume.

Kuyper îl asculta cu satisfacţie. Dădu posomorât din cap, aprobând adevărul celor spuse de Quinn.

— Le-am tras o lecţie pe cinste nemernicilor ălora de negri, ascultă-mă pe mine.

Kuyper era şi mai satisfăcut.

— Era cât pe-aci să merg şi eu, spuse el cu regret. Era clar că pierduse o ocazie capitală de a ucide o grămadă de africani. Numai că eram la puşcărie.

Quinn îi mai turnă o bere, a şaptea.

— Cel mai bun camarad al meu era de aici, continuă el. Erau patru tatuaţi cu păianjenul. Dar el era cel mai bun. Într-o noapte ne-am dus cu toţii în oraş, l-am găsit pe unul care făcea tatuaje şi m-au iniţiat şi pe mine, că tot trecusem deja prin toate probele. Poate că îl ştii şi tu de aici. Paul Uriaşul.

Kuyper lăsă cuvintele să-i pătrundă foarte încet în minte, se gândi o vreme, se încruntă şi dădu din cap.

— Paul care?

— Să mă ia dracu' dacă mai ţin minte. Amândoi aveam douăzeci de ani. Şi a trecut atâta vreme. Nu-i ziceam decât Paul Uriaşul. Un tip imens, peste doi metri. Un malac cât un camion. Avea cel puţin 120 kg. Trăsni-l-ar... cum îi mai zice*a...?*

Kuyper se înseninã.

— Mi-am adus aminte, îl anunţă el. Da, bun cu pumnii. A trebuit s-o şteargă, înţelegi? Cu un pas înaintea curcanilor. De-aia s-a dus în Africa. Nemernicii îl căutau pentru un viol. Stai un pic... Marchais. Asta e, Paul Marchais.

— Sigur că da, îl susţinu Quinn. Bun băiat, Paul.

Steve Pyle, directorul general al BIAS, primi scrisoarea lui Andy Laing la zece zile după ce acesta o pusese la poştă. O citi în intimitatea biroului său şi, după ce termină, începură să-i tremure mâinile. Toată treaba asta începea să devină un coşmar.

Ştia că noile înregistrări din computere rezistau la o verificare electronică – opera colonelului de a şterge un set şi a-l înlocui cu altul era aproape genială – dar... Dacă i se întâmpla ceva ministrului, prinţul Abdul? Dacă ministerul avea să facă revizia din aprilie şi prinţul refuza să recunoască aprobarea de strângere a fondurilor? Iar el, Steve Pyle, nu avea decât cuvântul colonelului...

Încercă să ia legătura cu Easterhouse la telefon, dar acesta era plecat, Pyle nu află unde, pe undeva prin munţii din nord, de lângă Hail, unde făcea planuri cu un imam şiit care credea că Allah îşi pogorâse mâna asupra lui şi îi adusese papucii Profetului în picioare. Până să dea Pyle de colonel aveau să mai treacă trei zile.

Quinn îl îndopă pe Kuyper cu bere până pe la jumătatea după-amiezii. Trebuia să fie foarte prevăzător. Prea puţin şi omul nu avea să îşi dezlege limba în suficientă măsură ca să treacă peste precauţia şi ursuzenia înnăscute; prea mult şi ar fi căzut pur şi simplu lat. Era genul acesta de beţiv.

— L-am pierdut din vedere în 1967, spuse Quinn vorbind despre amicul lor comun şi dispărut Paul Marchais. Am întins-o când a început să fie groasă pentru noi, mercii. Pun rămăşag că

el n-a şters-o. Pesemne că a sfârşit-o mort în vreun şanţ.

Kuyper chicoti, se uită în jurul lui şi se bătu în nas cu gestul pe care-l face un prostănac atunci când îşi închipuie că ştie ceva deosebit.

— S-a întors, spuse el voios. A scăpat. S-a întors aici.

— În Belgia?

— Da – 1968 tre' să fi fost. De-abia ieşisem şi eu de la pârnaie. L-am văzut cu ochii mei.

Douăzeci şi trei de ani, se gândi Quinn. Putea să fie oriunde.

— Tare mi-ar plăcea să mai beau o halbă cu Paul Uriaşul, să ne aducem aminte de demult, zise el gânditor.

Kuyper scutură din cap.

— Nici gând, zise el cu glasul omului beat. A dispărut. N-a avut încotro, ce crezi, cu toată chestia aia cu poliţia. Ultima dată am auzit că lucra pe la un bâlci de distracţii de prin sud.

După cinci minute adormea. Quinn se întoarse la hotel destul de nesigur pe picioare. Simţea şi el nevoia să doarmă.

— E vremea să-ţi mai câştigi şi tu pâinea, îi spuse el lui Sam. Du-te la birourile de turism şi cere-le să-ţi spună tot ce ştiu despre parcurile de distracţii, parcurile principale, orice. În sudul ţării.

Era ora 18.30. Dormi douăsprezece ore.

— Două sunt, îi povesti Sam în timp ce-şi luau micul dejun în cameră. Unul Bellewaerde. Ăsta-i lângă oraşul Ieper din capătul cel mai de apus, lângă coastă şi graniţa cu Franţa. Sau mai e Walibi de lângă Wavre. Ăsta-i la sud de Bruxelles. Am luat broşurile.

Cu puţin înainte de zece, Quinn duse bagajul la maşină. Odată ce îşi aleseseră sistemul de autostrăzi, nu era decât o altă cursă rapidă, spre sud pe lângă Mechelen, ocolind Bruxelles pe drumul de centură din jurul lui şi iar spre sud pe E.40 spre Wavre. Mai departe, parcul de distracţii era anunţat prin indicatoare rutiere.

Era aproape, normal. Toate bâlciurile de distracţii arată triste în frigul posomorât al iernii, cu maşinile care vara se ciocnesc ghemuite în giulgiul lor de pânză, pavilioanele reci şi pustii, ploaia cenuşie scurgându-se pe lanţurile căluşeilor şi vântul aruncând frunze umede şi cafenii în peştera lui Ali Baba. Din cauza ploii fusese întreruptă şi activitatea de întreţinere. Nici în

biroul administraţiei nu era nimeni. Se îndreptară spre o cafenea aflată mai jos pe şosea.

— Şi acum ce facem? întrebă Sam.

— Domnul Van Eyck, la el acasă, spuse Quinn şi ceru cartea de telefon locală.

Chipul jovial al directorului parcului de distracţii, Bertie Van Eyck le zâmbea larg de pe coperta broşurii, deasupra invitaţiei scrise pentru toţi vizitatorii. Numele fiind flamand iar Wavre adânc implantat în teritoriul francez, nu existau decât trei Van Eyck în cartea de telefon. Unul dintre ei era Albert. Bertie. O adresă din afara oraşului. Mâncară de prânz şi porniră într-acolo cu maşina, Quinn oprindu-se de mai multe ori ca să ceară îndrumări.

Era o vilă plăcută pe un drum lung de ţară numit Chemin des Charrons. Le răspunse doamna Van Eyck şi îşi chemă soţul, care se ivi în curând în vestă tricotată de mână şi papuci de casă. Din spatele lui se auzea zgomotul unei transmisii sportive de la televizor.

Chiar dacă era de origine flamandă, Bertie Van Eyck lucra în domeniul turismului aşa că vorbea atât franceza, cât şi flamanda. Vorbea şi engleza la perfecţie. De la prima vedere îşi recunoscu vizitatorii ca fiind americani şi le spuse:

— Da, eu sunt Van Eyck. Pot să vă fiu de folos cu ceva?

— Sper din tot sufletul că da, domnule. Da, sigur că da, spuse Quinn. Îşi luase iar poza sa inocentă şi sociabilă de turist american, care o trăsese pe sfoară pe recepţionera de la hotelul Blackwood’s. Eu şi cu doamna, nevasta mea de faţă, am venit în Belgia ca să încercăm să dăm de rudele noastre de aici. Ştiţi, bunicul meu din partea mamei, el era din Belgia, aşa că am nişte veri pe aici şi m-am gândit că poate dau de urma lor, măcar unul sau doi, ar fi aşa de grozav să pot să le povestesc la toţi din familie când ne ducem înapoi în SUA...

Din televizor se auzi o explozie de zbierete. Van Eyck părea vizibil îngrijorat. Liderii campionatului belgian, Tournai, jucau cu campioana franceză Saint Etienne, o partidă de prima mână pe care nici un microbist nu putea s-o piardă.

— Tare mi-e teamă că eu n-am nici o rudă în America, începu el.

— Nu, domnule, nu m-aţi înţeles. Mi s-a spus la Antwerp că nepotul mamei mele ar putea să fie angajat pe aici, la un parc de distracţii. Paul Marchais?

Van Eyck se încruntă şi dădu din cap.

— Ştiu foarte bine ce personal am angajat. Nu avem pe nimeni cu numele acesta.

— Un tip mare şi voinic. Paul Uriaşul, aşa i se spune. Doi metri înălţime, lat cam aşa, tatuat pe mâna stângă...

— *Ja, ja,* dar nu-i Marchais. Paul Lefort, vreţi să spuneţi.

— Păi, cine ştie, poate şi aşa, spuse Quinn. Parcă îmi aduc aminte că sora mămicii a fost căsătorită de două ori, pesemne că şi-a schimbat numele. Ştiţi cumva unde locuieşte?

— Aşteptaţi, vă rog.

Bertie Van Eyck reveni după două minute cu o bucată de hârtie. Apoi se întoarse glonţ la meciul de fotbal. Tournai marcase un gol şi el n-apucase să-l vadă.

— N-am auzit niciodată, îi spuse Sam pe drumul de întoarcere la Wavre, o caricatură atât de groaznică de nătăfleţ american în vizită în Europa.

Quinn zâmbi.

— A mers bine, nu-i aşa?

Găsiră pensiunea ţinută de Madame Garnier în spatele gării. Se făcea deja întuneric. Era o văduvă micuţă şi uscată, care începu imediat să-i spună lui Quinn că n-avea nici o cameră liberă dar o lăsă mai moale când acesta o anunţă că nu căuta aşa ceva ci doar dorea să aibă ocazia să discute cu prietenul lui, Paul Lefort. Vorbea franceza atât de fluent, încât văduva îl luă drept francez.

— Dar a plecat, *monsieur.* S-a dus la lucru.

— La Walibi? întrebă Quinn.

— Dar bineînţeles. Roata mare. Face revizia motorului din perioada iernii.

Quinn făcu un elocvent gest galic de frustrare.

— Nu dau niciodată de el, se plânse el. La începutul lunii trecute am fost la bâlci şi era în concediu.

— Ah, dar nu în concediu, *monsieur.* I-a murit biata maică-sa. A bolit mult. Şi a îngrijit-o până şi-a dat ultima suflare la Antwerp.

Deci asta le spusese. Toată jumătatea lui septembrie şi întreaga lună octombrie lipsise de acasă şi de la lucru. Sigur că da, se gândi Quinn, dar zâmbi larg şi îi mulţumi doamnei Garnier, după care se întoarseră iar patru kilometri până la bâlci.

Era tot atât de pustiu ca şi în urmă cu şase ceasuri dar acum,

în întuneric, arăta ca un oraş fantomă. Quinn sări peste gardul înconjurător şi o ajută pe Sam să treacă şi ea. Pe fundalul catifelat al nopţii putea să zărească lanţurile negre ale roţii gigantice, cea mai înaltă structură din parc.

Trecură pe lângă caruselul demontat, ai cărui cai vechi de lemn erau precis la adăpost, pe lângă chioşcul cu crenvurşti acum cu obloanele trase. Roata mare se înălţa deasupra lor în noapte.

— Stai aici, murmură Quinn.

Lăsând-o pe Sam în umbră, înaintă până la baza maşinii.

— Lefort, strigă el încet.

Nici un răspuns.

Scaunele duble care spânzurau de lanţurile lor de fier erau acoperite cu o pânză care le apăra interiorul. Nu era nimeni în sau sub scaunele cele mai apropiate de pământ. Poate că omul stătea ghemuit în umbră şi îl aştepta. Quinn aruncă o privire în spatele lui.

Într-o parte a structurii era casa maşinii, un hangar mare de fier verde care adăpostea motorul electric şi deasupra lui cabina de control vopsită în galben. Amândouă uşile se deschiseră la o simplă atingere. Nu se auzea nici un sunet de la generator. Quinn îl atinse uşor. Maşina avea încă urme de căldură.

Se urcă în cabina de control, aprinse lampa pilot de deasupra pupitrului, studie manetele şi apăsă un buton. Sub el, motorul începu să freamăte, trezit la viaţă. Angajă mecanismul de punere în mişcare şi fixă maneta de înaintare la „încet”. În faţa lui, roata gigantică începu să se învârtă în beznă. Găsi butonul de iluminat, îl atinse şi zona de la baza roţii fu scăldată în lumină.

Quinn coborî şi rămase lângă rampa de îmbarcare, în vreme ce locurile ca nişte cupe se mişcau tăcut prin faţa lui. Sam veni şi ea lângă el.

— Ce faci? şopti ea.

— Era o cuvertură de pânză în plus în cabina motorului, spuse el.

În dreapta lor, cabina care fusese cândva la zenitul roţii începu să se ivească din beznă. Omul din ea n-avea cum să se mai bucure de călătorie.

Stătea răsturnat pe spate peste locul cu două scaune, umplând cu trupul lui uriaş cea mai mare parte a spaţiului destinat pentru doi pasageri. Mâna cu tatuajul îi atârna moale

peste burtă; ochii orbi căutau înţepeniţi la lanţuri şi la cer. Trecu încet la câţiva metri în faţa lor. Avea gura pe jumătate deschisă, dinţii pătaţi de nicotină îi scânteiau umezi în lumina reflectoarelor. În mijlocul frunţii avea săpată o gaură adâncă, înnegrită pe margini de urme de arsură. Trecu de ei şi îşi începu urcuşul înapoi spre cerul nopţii.

Quinn se întoarse la cabina de control şi opri roata mare aşa cum fusese, cu singura cabină ocupată ridicată la punctul cel mai de sus, imposibil de văzut în întuneric. Închise motorul, stinse luminile şi încuie amândouă uşile; scoase cheia de pornire şi ambele chei de la uşi şi le aruncă departe, în lacul ornamental. Cuvertura de pânză rămasă în plus era încuiată în camera motorului. Rămase foarte gânditor; Sam, când se uită la ea, era palidă şi zdruncinată.

Pe drumul de plecare din Wavre, ca să se întoarcă pe autostradă trecură din nou pe lângă casa de pe Chemin des Charrons a directorului parcului de distracţii care tocmai îşi pierduse un angajat. Începuse din nou să plouă.

La o jumătate de milă mai încolo zăriră hotelul Domaine des Champs, ale cărui lumini îşi transmiteau invitaţia prin bezna umedă.

După ce se instalară, Quinn o invită pe Sam să facă prima baie. Ea nu obiectă. În vreme ce era în baie, îi cercetă bagajul. Sacul cu articolele de toaletă nu ridica nici o problemă; valiza cu pereţii moi îi luă treizeci de secunde ca s-o verifice.

Poşeta pudrieră de formă pătrată şi cu pereţii tari era grea. Scoase colecţia de spray de păr, şampon, parfum, trusa de machiaj, oglinzile, periile şi pieptenii. Tot grea era. O măsură de la un capăt la celălalt pe dinafară şi apoi în interior. Există mai multe raţiuni pentru care oamenii să nu poată suferi avioanele şi aparatele cu raze X pot să fie una dintre ele. Exista o diferenţă de 5 cm în înălţime. Quinn îşi luă briceagul şi găsi crăpătura din fundul interior al poşetei.

Sam ieşi din baie după zece minute, periindu-şi părul ud. Tocmai voia să spună ceva când zări ce se afla pe pat şi se opri.

Nu era ceea ce se numeşte în mod normal o armă pentru doamne. Era un Smith & Wesson cu ţeavă lungă, de calibrul 38, iar gloanţele întinse lângă el pe cuvertură erau perforate. Un stoper bărbătesc.

CAPITOLUL TREISPREZECE

— Quinn, exclamă Sam, îţi jur pe toţi sfinţii că Brown mi-a vârât chestia asta pe gât şi numai aşa a fost de acord să mă lase să vin cu tine. În caz că se îngroaşă gluma, aşa a zis.

Quinn dădu din cap şi începu să ciugulească din mâncare dar îi pierise toată pofta.

— Ascultă-mă, ştii că nu s-a tras cu el şi eu am fost tot timpul cu tine încă de la Antwerp.

Avea dreptate, bineînţeles. Chiar dacă dormise 12 ore noaptea trecută, suficient ca cineva să ajungă cu maşina la Wavre şi înapoi şi să-i mai şi rămână timp berechet. Madame Garnier zicea că chiriaşul ei plecase la lucru la roata mare de dimineaţă, după micul dejun. Sam era în pat lângă el când se trezise la şase.

Dar *există* telefoane în Belgia.

Sam nu ajunsese la Marchais înaintea lui; altcineva însă da. Brown şi vânătorii lui de la FBI? Quinn ştia că erau şi ei în Europa, având concursul tuturor poliţiilor naţionale din spatele lor. Dar Brown l-ar fi vrut în viaţă, capabil să vorbească, capabil să-şi identifice complicii. Poate. Îşi dădu deoparte farfuria.

— A fost o zi tare lungă, spuse el. Hai la culcare.

Dar rămase întins în întuneric, cu ochii ţintă în tavan. La miezul nopţii adormi; se hotărâse să o creadă.

Plecară a doua zi după masa de dimineaţă. Sam se aşeză la volan.

— Încotro, O Maestre?

— Hamburg, spuse Quinn.

— Hamburg? Ce-i cu Hamburgul?

— Cunosc un om la Hamburg, fu tot ce catadicsi să-i spună.

O luară iar pe autostrăzi, spre sud ca să ajungă pe E.41 la nord de Namur, apoi şoseaua dreaptă către est, pentru a trece de Liege şi a traversa frontiera germană la Aachen. O luară apoi spre nord prin densa întindere industrială a Ruhrului, pe la Dusseldorf, Duisburg şi Essen, pentru a ieşi în final în câmpiile agricole ale Saxoniei Inferioare.

Quinn o înlocui la volan după trei ore şi după încă două se

opreau să-şi facă plinul şi să mănânce un prânz din cârnaţi cărnoşi de Westfalia cu salată de cartofi la *Gasthaus,* una din nenumăratele care apar la fiecare două-trei mile pe drumurile mari din Germania. Se lăsa deja întunericul când intrară în coloana de maşini care înaintau prin suburbiile sudice ale Hamburgului.

Vechiul port hanseatic de pe Elba rămăsese foarte mult aşa cum şi-l amintea Quinn. Găsiră un hotel mic, anonim dar confortabil, în spatele Steindammtorului şi se cazară.

— Nu ştiam că vorbeşti şi germana, îi spuse Sam după ce intrară în cameră.

— Nu m-ai întrebat niciodată, îi răspunse Quinn.

De fapt, o învăţase singur, cu ani în urmă, pentru că în zilele acelea îşi făcea de cap banda Baader-Meinhof şi apoi intrase în scenă succesoarea acesteia, Facţiunea Armata Roşie; răpirile erau foarte frecvente în Germania şi de multe ori deosebit de sângeroase. De trei ori, pe la sfârşitul anilor ’70, lucrase la unele cazuri din Republica Federală.

Dădu două telefoane, dar află că omul cu care voia să vorbească nu avea să fie la birou decât a doua zi de dimineaţă.

Generalul Vadim Vasilievici Kirpicenko stătea în biroul de afară şi aştepta. În ciuda exteriorului impasibil, simţea o undă de nervozitate. Nu pentru că omul pe care voia să-l vadă ar fi fost inabordabil, ba avea o reputaţie contrară şi chiar se mai şi întâlniseră de câteva ori, dar totdeauna oficial şi în public. Neliniştea îi izvora din altă cauză. Să treacă peste superiorii săi din KGB, să ceară o întrevedere personală cu secretarul general fără să-i anunţe era riscant. Dacă lucrurile aveau să iasă prost, era în joc cariera lui.

Un secretar apăru la uşa cabinetului personal şi rămase în picioare lângă ea.

— Secretarul general vă primeşte acum, tovarăşe general, îl anunţă el.

Adjunctul şefului Primului Directorat Superior, ofiţerul superior de spionaj, se îndreptă traversând încăperea prelungă direct spre omul care stătea la biroul din celălalt capăt. Dacă Mihail Gorbaciov era nedumerit pentru că i se ceruse această audienţă, nu arăta deloc. Îl salută tovărăşeşte pe generalul KGB, spunându-i pe numele mic, acelaşi cu al lui şi aşteptă ca acesta să înceapă să vorbească.

— Aţi primit raportul de la omul nostru din postul de la Londra cu privire la aşa-zisa dovadă extrasă de britanici din cadavrul lui Simon Cormack.

Era o afirmaţie, nu o întrebare. Kirpicenko ştia că secretarul general trebuia să-l fi văzut. Ceruse rezultatele întâlnirii de la Londra de îndată ce sosiseră. Gorbaciov încuviinţă din cap.

— Şi trebuie să ştiţi, tovarăşe secretar general, că toţi colegii noştri din armată neagă că fotografia reprezintă un obiect din dotarea lor.

Programul spaţial de la Baikonur era în subordinea armatei. O altă clătinare a capului. Kirpicenko se aruncă în gol.

— Acum patru luni am predat un raport primit de la *rezidentul* meu din Belgrad, pe care l-am considerat atât de important încât l-am desemnat să fie transmis de tovarăşul preşedinte personal la acest cabinet.

Gorbaciov înţepeni. Motivul ieşise la iveală. Ofiţerul din faţa lui, chiar dacă superior, îl lucra pe la spate pe Kriucikov. Mai bine pentru dumneata să fie vorba de ceva serios, tovarăşe general, se gândi el. Chipul îi rămase impasibil.

— Mă aşteptam, să primesc instrucţiuni de a continua cercetările. N-am primit nimic. Mi-a trecut apoi prin minte că poate nici n-aţi văzut deloc raportul din august – la urma urmelor, e luna concediilor…

Gorbaciov îşi aminti de vacanţa ratată. Refuznicii ăia evrei bătuţi în plină stradă la Moscova în faţa camerelor de luat vederi ale mediilor de informare occidentale.

— Ai o copie a raportului la dumneata, tovarăşe general? întrebă el neliniştit.

Kirpicenko scoase două foi împăturite din buzunarul hainei de dedesubt. Purta întotdeauna haine civile, nu putea să sufere uniformele.

— S-ar putea să nu existe nici o legătură, tovarăşe secretar general. Sper să nu. Dar nu-mi plac coincidenţele. Am fost antrenat ca să nu-mi placă.

Mihail Gorbaciov studie raportul maiorului Kerkorian din Belgrad şi se încruntă nedumerit.

— Cine sunt indivizii ăştia? întrebă el.

— Cinci industriaşi americani. Pe tipul Miller l-am identificat că este de extremă dreaptă, un individ care ne urăşte ţara. Tipul Scanlon e antreprenor; ceea ce americanii numesc intermediar. Ceilalţi trei fabrică armament extrem de sofisticat pentru

Pentagon. Numai cu datele tehnice pe care le au în cap şi n-ar fi trebuit niciodată să se expună riscului de a ne vizita teritoriul.

— Dar chiar au venit? întrebă Gorbaciov. Pe ascuns cu un transport militar? Ca să aterizeze la Odessa?

— Tocmai asta-i coincidenţa, îi spuse şeful spionilor. Am verificat la cei de la controlul aerian al traficului militar. După ce Antonovul a ieşit din spaţiul aerian român şi-a modificat planul de zbor, a trecut peste Odessa şi a aterizat la Baku.

— Azerbaigean? Ce naiba au făcut ei în Azerbaigean?

— Baku, tovarăşe secretar general, este cartierul general al înaltului Comandament de Sud.

— Dar e o bază militară strict secretă. Ce-au făcut acolo?

— Nu ştiu. Au dispărut după aterizare, au petrecut 16 ore în interiorul bazei şi s-au întors la aceeaşi bază aeriană din Iugoslavia cu acelaşi avion. S-au întors apoi în America. N-au vânat nici un mistreţ, n-au făcut nici o vacanţă.

— Altceva?

— O ultimă coincidenţă. În ziua respectivă mareşalul Kozlov era într-o inspecţie la cartierul general din Baku. De rutină. Aşa spune.

După plecarea lui, Mihail Gorbaciov anulă toate audienţele şi stătu să reflecteze la cele aflate. Era rău, totul era rău, aproape totul. Dar era şi o recompensă. Adversarul său, generalul conservator care conducea KGB-ul făcuse o greşeală foarte serioasă.

Ştirile proaste nu erau reduse doar la Piaţa Nouă din Moscova. Pătrunseseră şi în elegantul cabinet de la ultimul etaj al lui Steve Pyle din Riad. Colonelul Easterhouse lăsă jos scrisoarea lui Andy Laing.

— Înţeleg, zise el.

— Hristoase, căcatul ăsta mic tot mai poate să ne bage în belele mari, se vaită Pyle. Or arată înregistrările din computer ceva diferit de ceea ce susţine el. Dar dacă tot continuă să facă afirmaţii din astea, poate că revizorii contabili de la minister or să vrea să arunce o privire, o privire ca lumea. Înainte de aprilie. Vreau să spun, ştiu foarte bine că toată treaba asta are aprobarea prinţului Abdul în persoană şi e pentru o cauză bună dar, dă-o naibii, ştii şi dumneata cum sunt oamenii ăştia. Presupunând că o să-şi retragă protecţia, că o să spună că habar n-are de aşa ceva... Pot să fac asta, ştii foarte bine. Uite ce e,

poate că ar trebui să pui pur şi simplu banii ăştia la loc şi să găseşti fondurile în altă parte...

Easterhouse stătea cu ochii săi albastru deschis pierduţi în continuare în deşert. E chiar mai rău, prietene, se gândea el. Nu *există* nici o permisiune a prinţului Abdul, nici o aprobare a Casei regale. Şi jumătate din bani s-au şi dus deja pe finanţarea unei lovituri care într-o bună zi avea să aducă ordine şi disciplină, ordinea şi disciplina *lui,* printre economiile zănatice şi structurile politice instabile din tot Orientul Mijlociu. Se îndoia că şi Casa de Saud vedea lucrurile la fel, sau chiar departamentul de Stat.

— Calmează-te, Steve, îi spuse el cu glas liniştitor. Doar ştii pe cine reprezint eu aici. Au să se ia măsuri. Te asigur.

Pyle îl conduse să plece dar nu era liniştit deloc. Până şi CIA mai încurca uneori borcanele, îşi aminti el cu mare întârziere. Dacă ar fi ştiut mai multe şi ar fi citit mai puţină literatură, ar fi trebuit să ştie că un ofiţer superior al Companiei nu putea să aibă gradul de colonel. Langley nu angajează foşti ofiţeri de armată. Pyle începu să se îngrijoreze.

În timp ce cobora scările, Easterhouse îşi dădu seama că era obligat să se întoarcă în Statele Unite pentru consultări. În orice caz, era timpul. Toate lucrurile erau la locul lor şi ticăiau ca o bombă răbdătoare. Îşi depăşise termenele. Era cazul să le prezinte patronilor săi un raport asupra situaţiei. Şi cât era acolo avea să menţioneze numele lui Andy Laing. Sigur că omul ăsta putea fi cumpărat, convins să-şi înceteze tirul, cel puţin până în aprilie?

Nu îşi dădea seama cât de mult greşea.

— Dieter, ai o datorie faţă de mine şi a venit scadenţa.

Quinn stătea cu cunoscutul său într-un bar de la două blocuri de biroul în care lucra acesta. Sam asculta iar cunoscutul arăta îngrijorat.

— Dar, Quinn, te rog încearcă să înţelegi. Nu e vorba de regulamentul de ordine interioară. Legea federală chiar interzice accesul la morgă al celor care nu sunt angajaţi.

Dieter Lutz era cu zece ani mai tânăr decât Quinn dar mult mai prosper. Avea luciul unei cariere înfloritoare. De fapt, era reporter superior angajat al ziarului *Der Spiegel,* cea mai mare şi mai prestigioasă publicaţie de ştiri curente din Germania.

Nu fusese însă întotdeauna aşa. Pe vremuri era liber-

profesionist şi trăia de azi pe mâine, încercând s-o ia cu un pas înaintea concurenţei ori de câte ori apărea câte o istorie. Existase o răpire care ocupase zile în şir prima pagină. În cel mai delicat moment al negocierilor cu răpitorii, Lutz scăpase din neatenţie un amănunt care aproape că ratase târgul.

Poliţia înfuriată voise să afle de unde provenea scăparea. Victima era un mare industriaş, un binefăcător al partidului şi Bonnul, făcuse presiuni crâncene asupra poliţiei. Quinn ştiuse cine era vinovatul dar păstrase tăcerea. Răul fusese deja făcut, trebuia acum reparat şi distrugerea unui tânăr reporter cu prea mult entuziasm şi prea puţină minte n-avea cum să îndrepte lucrurile.

— Nu trebuie să merg chiar eu, îi spuse Quinn răbdător. Tu eşti angajat. Tu ai dreptul să te duci şi să obţii materialul, dacă e acolo.

Sediul central al lui *Der Spiegel* este la nr. 19 pe Brandswiete, o stradă scurtă dintre canalul Dovenfleet şi Ost-west-Strasse. Sub clădirea modernă cu unsprezece etaje se întinde cea mai mare arhivă de ziare din Europa. În ea sunt îndosariate mai bine de optsprezece milioane de documente. La vremea când Lutz şi Quinn îşi beau berea la barul din Dom-Strasse în după-amiaza aceea de noiembrie, computerizarea dosarelor începuse de zece ani. Lutz oftă.

— Foarte bine, spuse el. Cum îl cheamă?

— Paul Marchais, îi răspunse Quinn. Mercenar belgian. A luptat în Congo între 1964 şi 1968. Şi, tot cadrul general al evenimentelor din perioada asta.

Dosarele lui Julian Hayman poate că aveau şi ele ceva despre Marchais dar Quinn n-avusese cum să-i dea numele atunci. Lutz se întoarse cu dosarul peste o oră.

— Lucrurile astea nu trebuie să iasă din posesia mea, spuse el. Şi trebuie duse înapoi până diseară.

— Prostii, i-o reteză Quinn cu amabilitate. Du-te înapoi la lucru. Întoarce-te la ora patru. O să le ai atunci.

Lutz plecă. Sam nu înţelesese discuţia în germană dar acum se aplecă să vadă ce primise Quinn.

— Ce cauţi? întrebă ea.

— Vreau să văd dacă ticălosul avea tovarăşi, prieteni cu adevărat apropiaţi, îi răspunse Quinn.

Începu să citească.

Prima tăietură era dintr-un ziar din Antwerp din 1965, o

trecere generală în revistă a localnicilor înscrişi să lupte în Congo. Pe vremea aceea pentru Belgia era o problemă deosebit de emoţionantă – istoriile despre rebelii simba care violau, torturau şi asasinau preoţii, călugăriţele, plantatorii, misionarii, femeile, copiii, mulţi dintre ei belgieni, îi înzestraseră pe mercenarii care urmau să înăbuşe revolta simba cu un fel de aureolă. Articolele erau în flamandă, cu o traducere în germană.

Marchais, Paul: născut la Liege în 1943, fiul unui tată valon şi al unei mame flamande – asta explica sonoritatea franceză a numelui unui băiat care îşi petrecuse copilăria la Antwerp. Tatăl ucis la eliberarea Belgiei din 1944/45. Mama s-a întors în Antwerpul natal.

Copilăria petrecută la mahala, în jurul docurilor. În conflict cu poliţia încă de mic. Un şir de condamnări minore până în primăvara lui 1964. Apare în Congo cu Grupul Leopard al lui Jacques Schramme. Nici un cuvânt despre acuzaţia de viol; poate că poliţia din Antwerp păstra tăcerea în speranţa că avea să revină şi să fie arestat.

A doua bucată era o menţiune în treacăt. În 1966 se pare că l-a părăsit pe Schramme şi s-a înrolat în Comandoul Cinci, condus pe atunci de John Peters, care îi luase locul lui Mike Hoare. Majoritatea sud-africană – Peters îi înlăturase rapid pe englezii lui Hoare. Aşa că flamanda îl putuse ajuta pe Marchais să supravieţuiască printre afrikaaneri pentru că flamanda şi afrikaans seamănă destul de bine.

Celelalte două tăieturi îl menţionau pe Marchais sau pur şi simplu un uriaş belgian numit Paul Uriaşul, care rămăsese după desfiinţarea Comandoului Cinci şi plecarea lui Peters, întorcându-se alături de Schramme la timp pentru revolta din Stanleyville din 1967 şi lungul marş până la Bukawu.

La sfârşit Lutz mai indusese cinci fotocopii ale unor pagini extrase din lucrarea clasică a lui Anthony Mockler, *Histoire des Mercenaires,* cu ajutorul cărora Quinn putea să reconstituie ultimele luni petrecute de Marchais în Congo.

La sfârşitul lui iulie 1967, incapabil să reziste la Stanleyville, grupul lui Schramme se îndreptase spre graniţă şi-şi croise drum printre adversari până ajunseseră la Bukawu, pe vremuri o încântătoare oază pentru belgieni, o localitate balneară răcoroasă situată pe malul unui lac, unde îşi făcuseră bârlogul.

Rezistaseră acolo trei luni până ajunseseră să rămână fără muniţii. Apoi trecuseră pe jos podul de peste lac – până în

învecinata Ruanda.

Quinn auzise restul. Cu toate că nu aveau muniţii, înspăimântaseră guvernul din Ruanda care îşi închipuia că dacă nu erau pacificaţi puteau pur şi simplu să terorizeze toată ţara. Consulul belgian fusese copleşit. Mulţi dintre mercenarii belgieni îşi pierduseră actele de identitate, întâmplător sau intenţionat. Consulul hărţuit emisese buletine de identitate belgiene pe numele care îi erau date. În felul acesta trebuie să fi devenit Marchais Paul Lefort. Nu era imposibil ca cineva să transforme actele respective în unele permanente cu o altă ocazie. Mai ales dacă existase şi un Paul Lefort care murise pe acolo.

Până la urmă, pe 23 aprilie 1968, două avioane ale Crucii Roşii îi repatriaseră pe mercenari. Un avion se îndreptase direct spre Belgia, la Bruxelles, cu toţi belgienii la bord. Toţi cu excepţia unuia. Publicul belgian era pregătit să-şi întâmpine mercenarii ca pe nişte eroi; nu şi poliţia. Îi verificase pe toţi cei ce coborau din avion uitându-se la propriile liste de urmăriţi. Marchais trebuie să se fi urcat în celălalt avion DE-6, cel care îşi lăsase încărcătura umană la Pisa, Zurich şi Paris. Cele două avioane aduceau 123 mercenari amestecaţi, europeni şi sud-africani, înapoi în Europa.

Quinn era convins că Marchais fusese în al doilea avion, că dispăruse timp de 23 de ani în slujbe neînsemnate de pe la bâlciuri până fusese recrutat pentru ultima misiune. Ceea ce voia Quinn era numele unuia sau altuia dintre cei care fuseseră cu el tocmai în această ultimă misiune. În ziare nu exista nimic care să-i ofere un indiciu. Lutz se întoarse.

— Un ultim lucru, îi spuse Quinn.

— Nu pot, protestă Lutz. Se vorbeşte deja că scriu un editorial despre mercenari. Şi nu pot – eu sunt cu adunarea miniştrilor agriculturii din Piaţa Comună.

— Lărgeşte-ţi orizontul, îi sugeră Quinn. Câţi mercenari germani au fost la revolta din Stanleyville, marşul spre Bukawu, asediul de la Bukawu şi lagărul de internare din Ruanda.

Lutz îşi notă.

— Am o nevastă şi nişte copii la care să mă întorc, ştii.

— Atunci eşti un om norocos, îi spuse Quinn.

Domeniul de informaţie pe care îl ceruse era mai restrâns şi Lutz se întoarse de la arhivă în douăzeci de minute.

Ceea ce îi aducea era dosarul complet al mercenarilor

germani începând din 1960. Cel puţin o duzină. Wilhelm fusese în Congo, la Watsa. Decedat în urma rănilor din ambuscada de pe drumul spre Paulis. Rolf Steiner fusese în Biafra, mai locuia încă la München dar nu fusese niciodată în Congo. Quinn întoarse pagina. Siegfried „Congo” Muller fusese în Congo de la început până la sfârşit; murise în Africa de Sud în 1983.

Mai erau doi germani, ambii trăiau la Nurnberg, li se dădea adresa, dar amândoi plecaseră din Africa în primăvara anului 1967. Cu asta mai rămânea unul.

Werner Bernhardt fusese în Comandoul Cinci dar trecuse la Schramme după desfiinţarea acestuia. Participase la revoltă, la marşul spre Bukawu şi asediul staţiunii de pe malul lacului. Nu exista nici o adresă pentru el.

— Unde ar putea să fie acum? întrebă Quinn.

— Dacă nu e dată, a dispărut, îi răspunse Lutz. Atunci era în 1968, înţelegi. Acum suntem în 1991. Poate că a murit. Sau poate fi oriunde. Oameni ca el... Înţelegi... America Centrală sau de Sud, Africa de Sud...

— Sau aici în Germania, sugeră Quinn.

Drept răspuns, Lutz împrumută cartea de telefon de la bar. Erau patru coloane cu Bernhardt. Şi asta numai la Hamburg. Există zece landuri în Republica Federală şi toate au cărţi de telefon asemănătoare.

— Dacă e trecut în ele, zise Lutz.

— Caziere? întrebă Quinn.

— Dacă nu e ceva federal, trebuie trecut pe la autorităţi de poliţie separate, îi răspunse Lutz. Ştii foarte bine că de la război, când aliaţii au fost atât de amabili ca să ne scrie constituţia, totul este descentralizat. Ca să nu mai putem să avem un alt Hitler. Face ca depistarea cuiva să fie o treabă foarte amuzantă. Ştiu asta – face parte din meserie. Dar un om ca ăsta... prea puţine şanse. Dacă vrea să dispară, dispare. Şi ăsta aşa vrea, că altfel ar fi dat măcar un interviu în 23 de ani, ar fi apărut în ziare. Dar nimic. Dacă da, ar fi fost în dosarele noastre.

Quinn mai avea o ultimă întrebare. De unde era originar Bernhardt ăsta? Lutz se uită prin hârtii.

— Dortmund, zise el. S-a născut şi a crescut la Dortmund. Poate ştie ceva poliţia de acolo. Dar n-o să-ţi spună. Drepturile omului, înţelegi – suntem foarte pătrunşi de drepturile omului în Germania.

Quinn îi mulţumi şi îl lăsă să plece. Plecă şi el împreună cu

Sam, plimbându-se apoi pe stradă în căutarea unui restaurant promiţător.

— Unde mergem în continuare? întrebă ea.

— La Dortmund, îi răspunse el. Cunosc un om în Dortmund.

— Iubitule, observă ea, tu cunoşti câte un om peste tot.

Pe la mijlocul lui noiembrie, Michael Odell se afla singur cu Preşedintele Cormack în Biroul Oval. Vicepreşedintele era şocat de schimbarea pe care o suferise vechiul său prieten. Departe de a-şi fi revenit după înmormântare, John Cormack parcă se împuţinase.

Nu numai înfăţişarea fizică îl îngrijora pe Odell; puterea de concentrare dinainte dispăruse, vechea incisivitate se topise. Încercă să-i atragă atenţia Preşedintelui asupra agendei de întrevederi.

— Ah, da, spuse Cormack, făcând o încercare de înviorare. Hai să ne uităm.

Începu să studieze pagina pentru luni.

— John, e marţi, îi spuse Odell cu blândeţe.

În timp ce întorcea paginile, Odell observă liniile roşii şi groase de întrevederi anulate. Era un şef de stat din NATO în oraş. Preşedintele ar trebui să-l întâmpine pe pajiştea de la Casa Albă; nu să ducă tratative cu el – europenii înţelegeau asta – ci doar să-l întâmpine.

În plus, problema nu era dacă liderul european avea să înţeleagă; problema era dacă presa americană avea să înţeleagă în caz că preşedintele nu se arăta. Odell se temea că putea să înţeleagă chiar prea bine.

— Du-te tu în locul meu, Michael, îl imploră Cormack.

Vicepreşedintele încuviinţă din cap.

— Desigur, spuse el posomorât. Era a treia întrevedere anulată într-o săptămână. Hârţogăreala putea fi foarte bine rezolvată pe plan intern; Casa Albă avea în prezent o echipă foarte bună. Cormack alesese bine. Dar poporul american investeşte foarte multă putere în omul acela care este Preşedintele, Capul Statului, Şeful Executivului, Comandantul şef al Forţelor armate, omul cu degetul pe butonul nuclear. Cu anumite condiţii. Una este ca să li se dea dreptul de a-l vedea în acţiune – des. Procurorul general era cel care peste o oră avea să dea glas temerilor lui Odell.

— Nu poate să stea aşa o veşnicie, zise Walters.

Odell le adusese la cunoştinţă starea în care îl găsise pe Preşedinte. Nu erau prezenţi decât cei şase apropiaţi – Odell, Stannard, Walters, Donaldson, Reed şi Johnson – plus Armitage care fusese convocat alături de ei pe post de consilier.

Doctorul Armitage le explică faptul că Preşedintele Cormack suferea un sever şoc post-traumatic din care părea incapabil să-şi revină.

— Ce vrea să spună asta, minus jargonul? se răsti Odell.

Asta însemna, le spuse Armitage cu răbdare, că Şeful Executivului era cuprins de o durere personală atât de profundă, încât îi lipsea voinţa de a mai continua.

În urma răpirii, îi informă psihiatrul, mai existaseră traume similare, dar nu atât de profunde. Atunci problema o reprezentau stresul şi anxietatea, născute din ignoranţă şi îngrijorare – neştiind ce se întâmpla cu fiul său, dacă băiatul era în viaţă sau mort, în bună stare sau maltratat, sau dacă avea să fie eliberat.

În timpul detenţiei greutatea se mai uşurase cumva. Aflase prin Quinn că cel puţin fiul său era în viaţă. Pe măsură ce se apropia schimbul, parcă îşi mai revenise.

Dar moartea unicului copil şi metoda brutală şi sălbatică prin care fusese ucis erau ca o lovitură fizică. Prea introvertit ca să se descarce cu uşurinţă, prea inhibat ca să-şi exprime durerea, se adâncise într-o melancolie permanentă care îi măcina forţele mentale şi morale, calităţile pe care oamenii le numesc voinţă.

Comitetul asculta mohorât. Se bazau pe psihiatru ca să le spună ce era în mintea Preşedintelui lor. În puţinele ocazii în care îl văzuseră n-aveau nevoie de nici un doctor ca să le spună ce vedeau şi ei cu ochii lor. Un om terminat şi consternat; obosit până la nivelul unei extenuări profunde, îmbătrânit înainte de vreme, lipsit de energie şi de interes. Mai fuseseră şi mai înainte preşedinţi bolnavi în timpul mandatului; maşinăria statului putea să facă faţă. Dar niciodată ceva asemănător. Chiar şi fără întrebările tot mai insistente ale presei, unii dintre cei prezenţi începuseră să-şi pună şi singuri întrebarea dacă John Cormack mai putea, sau ar mai fi trebuit, să-şi continue mandatul.

Bill Walters îl ascultă pe psihiatru cu un chip lipsit de expresie. Avea 44 de ani şi era cel mai tânăr membru al Cabinetului, jurist strălucit şi tenace din California. John Cormack îl adusese la Washington ca procuror general pentru a se folosi de talentele lui în lupta împotriva crimei organizate,

care acum se ascundea din ce în ce mai mult în spatele faţadei corporaţiilor. Cei care-l admirau recunoşteau că putea fi neîndurător, chiar dacă urmărea să impună supremaţia legii; duşmanii şi îşi făcuse câţiva, se temeau de implacabilitatea lui.

Era plăcut la înfăţişare, uneori aproape juvenil, cu haine tinereşti şi păr îngrijit, tuns şi uscat cu foehnul. Dar în spatele farmecului exista o răceală, o impasibilitate care îi ascundea interiorul. Cei care avuseseră ocazia să ducă tratative cu el observaseră că singurul semn că se apropia de ţintă era faptul că înceta să clipească. Atunci privirea lui holbată putea să fie foarte enervantă. După ce Armitage ieşi din încăpere, Walters rupse tăcerea mohorâtă.

— S-ar putea, domnilor, să trebuiască să ne gândim serios la al 25-lea.

Ştiau cu toţii, de el, dar Walters era primul care îl invoca. Conform Amendamentului 25, vicepreşedintele împreună cu majoritatea Cabinetului puteau să comunice în scris preşedintelui *pro tempore* şi preşedintelui Camerei Reprezentanţilor părerea lor că Preşedintele nu mai era capabil să-şi exercite prerogativele şi funcţia conform mandatului. Secţiunea 4 din Amendamentul 25, mai precis.

— Nu mă îndoiesc că l-ai memorat, se răsti Odell.

— Mai uşor, Michael, îi spuse Jim Donaldson. Bill doar l-a menţionat.

— O să-şi dea demisia înainte de asta, spuse Odell.

— Da, aprobă Walters ca să-l liniştească. Pe motive de sănătate, absolut justificate şi cu simpatia şi recunoştinţa naţiunii. S-ar putea doar ca noi să trebuiască să i-o spunem. Asta-i tot.

— Nu încă, desigur, protestă Stannard.

— Haide, haide. Mai e timp, interveni Reed. Durerea o să treacă în mod cert. O să-şi revină. Să fie iar cum a fost.

— Şi dacă nu? întrebă Walters. Privirea lui fixă se plimbă pe chipurile celor din încăpere.

Michael Odell se ridică brusc. Avusese ocazia să mai participe şi la alte lupte politice la vremea lui, dar Walters avea o răceală pe care nu putuse s-o sufere niciodată. Individul nu bea şi, după cum arăta nevastă-sa, probabil că şi dragoste făcea tot după poruncile cărţii.

— Foarte bine, o să ne gândim, spuse el. Acum, totuşi, o să amânăm decizia în această privinţă. De acord, domnilor?

Clătinară cu toţii dându-şi acordul şi se ridicară. Aveau să amâne luarea în considerare a lui 25. Pentru moment.

Combinaţia dintre câmpiile bogate în grâu şi orz ale Saxoniei Inferioare şi ale Westfaliei de la nord şi est, plus apa curată precum cristalul care izvora din dealurile învecinate făcuseră încă de la început din Dortmund un oraş al berii. În 1293, Regele Adolf din Nassau le dăduse cetăţenilor din târguşorul de la hotarul sudic al Westfaliei dreptul de a fabrica bere.

Metalurgia, asigurările, băncile şi comerţul aveau să vină mai târziu, cu mult mai târziu. Berea era fundamentul şi vreme de veacuri dortmundezii o consumaseră chiar ei în cea mai mare parte. Revoluţia industrială de la mijlocul şi sfârşitul secolului al XIX-lea oferise cel de-al treilea ingredient, pe lângă cereale şi apă – muncitorii însetaţi din fabricile care înfloriseră ca ciupercile de-a lungul văii Ruhrului. Situat la capătul văii, cu o deschidere spre sud-vest, de unde se vedea până departe la turnurile înalte din Essen, Duisburg şi Dusseldorf, oraşul stătea între câmpiile de cereale şi consumatori. Edilii oraşului au profitat: Dortmundul ar devenit capitala europeană a berii.

Şapte fabrici de bere imense dominau comerţul: Brinkhoff, Kronen; DAB, Stifts, Ritter, Thier şi Moritz. Hans Moritz era şeful penultimei ca dimensiune şi capul unei dinastii care se întindea în urmă cu opt generaţii. Dar era ultimul proprietar care-şi controla imperiul personal, ceea ce îl făcea extrem de bogat. Pe de o parte bogăţia şi pe de alta faima numelui îi determinase pe vandalii din banda Baader-Meinhof să-i răpească fiica în urmă cu zece ani.

Quinn şi Sam se cazară la hotelul Roemischer Kaiser din centrul oraşului, după care Quinn încercă fără prea mare convingere cartea de telefon a oraşului. Telefonul de acasă, bineînţeles, nu era trecut. Scrise o scrisoare personală pe hârtia cu antetul hotelului, chemă un taxi şi îl trimise s-o ducă la sediul fabricii de bere.

— Crezi că prietenul tău mai e aici? întrebă Sam.

— E aici, nici o grijă, îi răspunse Quinn. Doar dacă nu e prin străinătate sau la vreuna din cele şase reşedinţe.

— Îi place să se plimbe mult, observă Sam.

— Da. Se simte mai în siguranţă aşa. Riviera franceză, Caraibele, cabana de schi, iahtul...

Avea dreptate când îşi închipuia că vila de pe malul lacului

Constanza fusese vândută; acolo avusese loc răpirea.

Avea şi noroc. Erau la cină când Quinn fu chemat la telefon.

— Herr Quinn?

Recunoscu vocea adâncă şi cultivată. Omul vorbea patru limbi, ar fi putut să fie pianist de concert. Poate că ar fi fost mai bine.

— Herr Moritz. Sunteţi în oraş?

— Îmi mai ţii minte casa? Ar trebui. Ai stat două săptămâni în ea pe vremuri.

— Da, domnule, ţin minte. Nu ştiam dacă o mai aveţi.

— Neschimbată. Renata o adoră, nu mă lasă să o schimb. Cu ce pot să-ţi fiu de folos?

— Aş vrea să vă văd.

— Mâine dimineaţă. La cafea, la 10.30.

— O să vin.

Ieşiră din Dortmund şi se îndreptară spre sud pe Ruhrwald Strasse până când zona industrială şi comercială rămase în urma lor, apoi intrară în suburbia Syburg. De aici începeau dealurile, rotunjite şi împădurite, iar în domeniile situate între păduri îşi aveau casele doar bogătaşii.

Conacul lui Moritz era înconjurat de patru acri de parc la care se ajungea pe o alee din Hohensyburg Strasse. De cealaltă parte a văii, monumentul syburghez domina Ruhrul spre turnurile ascuţite ale Sauerlandului.

Locul era ca o fortăreaţă. Garduri de metal înconjurau tot terenul iar porţile erau din fier înalt ductil, controlate de la distanţă şi cu o videocameră discret aşezată într-un pin alăturat. Quinn era urmărit în timp ce se dădea jos din maşină şi se anunţa prin zăbrelele de oţel din spatele porţilor. După două secunde, acestea se deschideau, acţionate de un motor electric. După trecerea maşinii, se închiseră la loc.

— Domnului Moritz îi place să stea izolat, observă. Sam.

— Are toate motivele, îi răspunse Quinn.

Parcă maşina pe aleea cu prundiş cafeniu din faţa casei cu stucaturi albe şi un intendent în uniformă îi pofti înăuntru. Hans Moritz îi primi în salonul elegant unde cafeaua îi aştepta într-un vas de argint masiv. Avea părul mai alb decât şi-l amintea Quinn, chipul mai brăzdat de riduri, dar mâna la fel de fermă şi zâmbetul la fel de grav.

De-abia se aşezaseră când se deschise o uşă. O tânără rămase

lângă ea nehotărâtă. Chipul lui Moritz se lumină de un zâmbet. Quinn se întoarse s-o vadă.

Era frumuşică dar într-un mod lipsit de expresie, timidă până la punctul de a fi chiar ştearsă. Degetele mici de la mâini i se terminau cu nişte cioturi. Trebuie să aibă acum 25 de ani, se gândi Quinn.

— Renata, puiule, uite-l pe domnul Quinn. Îţi mai aduci aminte de domnul Quinn? Nu, sigur că nu.

Moritz se ridică, se duse lângă ea şi-i murmură câteva cuvinte la ureche, apoi o sărută pe creştet. Renata se întoarse şi ieşi. Moritz se aşeză la loc pe scaun. Chipul îi era impasibil, dar frământarea degetelor îi trăda tulburarea.

— Ea... hmmm... nu şi-a mai revenit niciodată, să ştii. Continuă tratamentul. Preferă să stea în casă, iese foarte rar. N-o să se mai mărite... după ce i-au făcut animalele alea...

Pe pianul Steinbeck era o fotografie; o fetiţă de 14 ani pe schiuri care zâmbea ştrengăreşte. Fusese făcută cu un an înaintea răpirii. După un an, Moritz îşi găsise soţia în garaj, gazele de eşapament se scurgeau printr-un tub de cauciuc în maşina închisă. Quinn fusese anunţat la Londra.

Moritz făcu un efort.

— Scuză-mă. Cu ce pot să te ajut?

— Caut un individ. Cineva care a plecat din Dortmund de multă vreme. S-ar putea să mai fie în oraş, sau în Germania, sau să fi murit, sau în străinătate. Nu ştiu.

— Păi, există agenţii, specialişti. Bineînţeles că eu pot să angajez...

Quinn îşi dădu seama că Moritz îşi închipuia că are nevoie de bani ca să angajeze nişte detectivi particulari.

— Sau ai putea să te informezi prin Einwohnermeldeant.

Quinn scutură din cap.

— Mă îndoiesc că ştiu ceva. E aproape sigur că nu vrea să coopereze de bunăvoie cu autorităţile. Dar cred că poliţia s-ar putea să-l ţină sub observaţie.

Formal, cetăţenii germani care se mută într-o casă nouă în interiorul ţării sunt obligaţi prin lege să anunţe Biroul de evidenţă a populaţiei asupra schimbărilor de adresă, atât de unde pleacă precum şi unde se duc. Dar ca multe sisteme birocratice şi acesta funcţionează mult mai bine în teorie decât în practică. Cei pe care ar dori să-i contacteze poliţia şi/sau reprezentanţii fiscului sunt de cele mai multe ori cei care refuză

să se conformeze.

Quinn îi prezentă sumar biografia individului Werner Bernhardt.

— Dacă mai e în Germania, trebuie să fie la o vârstă când mai are încă serviciu, spuse Quinn. Dacă nu cumva şi-o fi schimbat numele, înseamnă că are un carnet de asigurări sociale, îşi plăteşte impozitul pe venit – sau i-l plăteşte cineva pe numele lui. Având în vedere biografia, s-ar fi putut să aibă necazuri cu legea.

Moritz reflectă.

— Dacă este un cetăţean paşnic – şi chiar şi foştii mercenari pot să nu fi comis nici o infracţiune pe teritoriul Germaniei – atunci nu are cazier la poliţie, spuse el. Cât despre cei de la fisc şi de la asigurările sociale, aceştia consideră că sunt informaţii secrete care nu pot fi divulgate unor persoane particulare ca tine şi nici chiar ca mine.

— Dar vor răspunde unei anchete a poliţiei, observă Quinn. Mă gândeam că poate dumneavoastră aveţi prieteni pe la poliţia orăşenească sau de stat.

— Aha, zise Moritz.

Numai el ştia câte donaţii făcuse la acţiunile de binefacere ale poliţiei din Dortmund şi din statul Westfalia. Ca în orice altă ţară din lume, banii înseamnă putere şi ambele pot cumpăra orice informaţii.

— Lasă-mă 24 de ore. O să te sun eu.

Se ţinu de cuvânt dar avea un ton distant când telefonă la Romischer Kaiser a doua zi dimineaţa, de parcă odată cu informaţiile i se dăduse şi un avertisment.

— Werner Richard Bernhardt, spuse el de parcă citea nişte notiţe, 48 de ani, fost mercenar în Congo. Da, trăieşte, aici în Germania. E pe lista de angajaţi personali ai lui Horst Lenzlinger, traficantul de arme.

— Mulţumesc. Unde îl pot găsi pe Herr Lenzlinger?

— Nu e prea uşor. Are un birou în Bremen dar stă mai mult pe lângă Oldenburg, comitatul Ammerland. Ca şi mine, e un om foarte retras. Dar asemănarea se opreşte aici. Fii atent cu Lenzlinger, Herr Quinn. Sursele mele spun că în ciuda faţadei respectabile e un gangster.

Îi dădu lui Quinn ambele adrese.

— Mulţumesc, îi spuse Quinn în timp ce şi le nota.

Urmă o pauză jenantă la celălalt capăt al firului.

— Un ultim lucru. Îmi pare rău. Un mesaj de la poliţia din Dortmund. Te roagă să pleci din Dortmund. Să nu te mai întorci. Asta-i tot.

Zvonul despre rolul lui Quinn în ceea ce se întâmplase pe drumul din Buckinghamshire pornea să se răspândească. În scurtă vreme uşile aveau să înceapă să i se închidă în multe locuri.

— Eşti în stare să treci la volan? o întrebă pe Sam după ce-şi făcuseră bagajele şi plătiseră hotelul.

— Sigur. Încotro?

— Bremen.

Sam studie harta.

— Dumnezeule mare, e la jumătatea drumului spre Hamburg.

— Două treimi, de fapt. Ia-o pe E. 37 spre Osnabruck şi fii atentă la indicatoare. O să-ţi placă la nebunie.

În aceeaşi seară, colonelul Robert Easterhouse pleca de la Joddah la Londra şi de acolo, după schimbarea avionului, direct la Houston. Cât traversă Atlanticul avu acces la o întreagă gamă de ziare şi reviste americane.

Trei din ele cuprindeau articole pe aceeaşi temă şi raţionamentul celor trei autori era remarcabil de asemănător. Mai erau numai 12 luni până la alegerile prezidenţiale din noiembrie 1992. În mod normal alegerea candidatului republican nu era câtuşi de puţin alegere. Candidatul republican nu mai era nevoie să fie ales. Preşedintele Cormack putea să-şi asigure candidatura pentru al doilea mandat fără nici o opoziţie.

Dar evenimentele din ultimele şase săptămâni nu fuseseră deloc normale, le spuneau reporterii cititorilor lor – de parcă aceştia n-ar fi ştiut şi singuri. Şi continuau cu descrierea efectului pe care îl avusese asupra Preşedintelui Cormack pierderea fiului: traumatică şi mutilantă.

Cei trei autori enumerau o listă întreagă de lipsă de concentrare, cuvântări anulate şi apariţii publice abandonate în cele două săptămâni care se scurseseră de la funeraliile de pe insula Nantucket „Omul invizibil” îl numea unul dintre ei pe Şeful Executivului.

Concluzia la care ajungeau era şi ea extrem de similară. N-ar fi mai bine ca Preşedintele să renunţe în favoarea vicepreşedintelui Odell, dându-i acestuia posibilitatea de a ocupa funcţia în următoarele douăsprezece luni şi a se pregăti

pentru realegere în noiembrie 1992?

La urma urmelor, raţiona *Time,* principalul punct din politica externă de apărare şi economică a lui Cormack, reducerea bugetului apărării cu 100 de miliarde, concomitent cu efectuarea aceleiaşi reduceri de către URSS, intrase deja la apă.

„Cu burta în sus", aşa descria *Newsweek* şansele de ratificare a tratatului de către Senat după vacanţa de Crăciun.

Easterhouse ateriză la Houston aproape de miezul nopţii, după douăsprezece ore de zbor şi două pe aeroportul din Londra. Titlurile ziarelor de la chioşcurile aeroportului Houston erau şi mai limpezi: Michael Odell era texan şi, dacă avea să-i urmeze lui Cormack, ar fi fost primul preşedinte texan de la Lyndon Johnson încoace.

Conferinţa Grupului Alamo era programată peste două zile în clădirea Pan-Global. O limuzină a firmei îl duse pe Easterhouse la Remington, unde îi fusese reţinut un apartament. Înainte de culcare, prinse ultima emisiune de actualităţi. Se punea din nou aceeaşi întrebare.

Colonelul nu fusese informat despre Planul Travis. Nu era necesar să-i cunoască amănuntele. Dar ştia foarte bine că schimbarea Şefului Executivului ar fi înlăturat şi ultimul obstacol din calea fructificării strădaniilor sale – luarea în stăpânire a Riadului şi a terenurilor petrolifere de la Hasa de către un detaşament de intervenţie rapidă trimis de un Preşedinte gata de o astfel de acţiune.

„La ţanc, se gândi el în timp ce luneca în somn. Taman la ţanc".

Placa mică de alamă de pe zidul depozitului renovat, de lângă uşa cu panel de tek, anunţa simplu: THOR SPEDITION AG. După toate aparenţele, Lenzlinger îşi ascundea adevărata natură a afacerilor sale sub faţada unei companii de transport cu camioanele, cu toate că aici nu se vedea nici urmă de maşinării iar mirosul de motorină nu ajunsese niciodată să pătrundă până în intimitatea mochetată a birourilor de la etajul IV spre care urca Quinn.

În stradă era un intercom prin care se cerea admiterea şi încă unul cu o cameră TV cu circuit închis la capătul coridorului de la etajul IV. Transformarea magaziei din strada aflată în apropierea docurilor – acolo unde fluviul Weser se opreşte din drumul său spre Marea Nordului pentru a oferi raţiunea de a

exista a vechiului Bremen – nu fusese deloc ieftină.

Secretara din biroul în care pătrunse Quinn era parcă scoasă din reclame. Dacă Lenzlinger ar fi avut vreun camion, putea să-l pornească pur şi simplu cu o lovitură.

— *Ja, bitte?* îl întrebă ea cu o privire care arăta limpede că el, nu ea, era cel care adresa rugămintea.

— Doresc să am ocazia de a discuta cu Herr Lenzlinger, îi spuse Quinn.

Secretara îşi notă numele şi dispăru în sanctuarul privat închizând uşa după ea. Quinn avea impresia că oglinda din peretele despărţitor reflecta imaginile doar într-o singură direcţie. Se întoarse după treizeci de secunde.

— Şi în ce problemă, vă rog, domnule Quinn?

— Aş dori să am prilejul de a mă întâlni cu unul din angajaţii lui Herr Lenzlinger, un oarecare Werner Bernhardt, îi răspunse el.

Secretara dispăru din nou în culise. De data aceasta rămase mai mult de un minut. La întoarcere, închise ferm uşa asupra oricui o fi fost cel care se afla înăuntru.

— Regret, Herr Lenzlinger nu e liber şi nu poate să vorbească cu dumneavoastră, îl anunţă ea.

Suna fără nici un drept de apel.

— O să aştept, spuse Quinn.

Secretara îi aruncă o privire elocventă. Părea să spună că regreta din adâncul sufletului că, din cauza vârstei, scăpase ocazia de a conduce un lagăr de concentrare în care să-l fi avut şi pe dumnealui. Dispăru pentru a treia oară. După ce se întoarse, se aşeză la biroul ei ignorându-l complet şi începu să bată la maşină cu o înverşunare concentrată.

Se deschise o altă uşă din zona de primire şi un bărbat îşi făcu apariţia. Genul care ar fi putut să fi fost şofer de camion; un frigider-congelator ambulant. Costumul gri deschis era croit cu destulă îndemânare ca să-i ascundă masele de muşchi vânjoşi de sub el; tunsoarea scurtă şi umflată, loţiunea după ras şi pojghiţa de civilizaţie nu erau din cele ieftine. Sub toate acestea se ascundea un bătăuş.

— Herr Quinn, spuse el liniştit. Herr Lenzlinger nu are timp să vă vadă sau să vă răspundă la întrebări.

— Acuma nu, încuviinţă Quinn.

— Nici acum şi nici altă dată, domnule Quinn. Vă rog să plecaţi.

Quinn avea sentimentul că întrevederea se încheiase. Coborî în stradă şi traversă pe partea cealaltă, unde îl aştepta Sam în maşină.

— Nu are vreme în timpul programului, o anunţă el. O să trebuiască să ne vedem la el acasă. Hai la Oldenburg.

Un alt oraş străvechi, cu un port fluvial pe care se făcea de veacuri comerţ pe fluviul Hunter, fusese cândva reşedinţa conţilor de Oldenburg. Centrul, Oraşul Vechi, mai e încă înconjurat de porţiuni din fostul zid al oraşului şi un şanţ cu apă format dintr-o serie de canale legate între ele.

Quinn găsi un hotel dintre acelea pe care le prefera, un han liniştit cu o curte înconjurată de ziduri, cu numele de Graf von Oldenburg, de pe strada Sfântul Duh.

Înainte de ora închiderii mai avea vreme să facă o vizită la un magazin cu articole de fierărie şi altul de voiaj; de la un chioşc îşi cumpără o hartă la cea mai mare scară a împrejurimilor. După cină, o ului pe Sam petrecându-şi un ceas în odaie şi făcând noduri la fiecare 25 cm pe frânghia de 25 în cumpărată de la Fierărie. La urmă, legă o ancoră cu trei picioare la unul din capete.

— Unde te duci? îl întrebă Sam.

— Presupun că într-un pom, fu tot ce-i răspunse.

O lăsă dormind în bezna dinaintea zorilor.

Descoperi domeniul Lenzlinger după o oră, în partea de apus a oraşului, la sud de marele lac Bad Zwischenahn, între satele Portsloge şi Janstrat. Era un ţinut de şes care se întindea fără nici o ridicătură înspre Ems la apus, pentru a deveni după 60 de mile Olanda de nord.

Intersectat de o puzderie de râuri şi canale care drenau câmpia umedă spre mare, ţinutul dintre Oldenburg şi graniţă este înţesat cu păduri de fag, stejar şi conifere. Domeniul lui Lenzlinger se afla între două păduri. Era un fost conac fortificat, înconjurat acum de propriul său parc de cinci acri şi împrejmuit de un zid înalt de doi metri şi jumătate.

Quinn, îmbrăcat din cap până în picioare într-o uniformă verde de camuflaj, cu faţa acoperită de o mască de scrimă, îşi petrecu toată dimineaţa întins pe ramura unui copac uriaş din pădurea de peste drum de domeniu. Binoclul de mare precizie îi arăta tot ce avea nevoie să ştie.

Conacul din piatră cenuşie forma împreună cu acareturile un fel de L. Latura mai scurtă era casa principală, cu două etaje şi

mansardă. Braţul mai lung îl reprezentau fostele grajduri, transformate acum în apartamente complete pentru personal. Quinn numără patru angajaţi domestici: un majordom/ intendent, un bucătar şi două femei de serviciu. Atenţia îi era atrasă de sistemul de securitate. Aparatura era numeroasă şi scumpă.

Lenzlinger îşi începuse cariera în tinereţe ca intermediar, pe la sfârşitul anilor ’50, când vindea pachete ieftine de armament, surplus de război, oricui poftea să le cumpere. Fără permis, certificatele de vânzare erau false şi întrebările egale cu zero. Era perioada războaielor anticoloniale şi a revoluţiilor din lumea a treia. Dar afacerile acestea la marginea legii îi aduceau atât cât să trăiască şi nimic mai mult.

Marea lovitură o dăduse cu prilejul războiului din Nigeria. Îi jefuise pe biafrezi de mai bine de o jumătate de milion de dolari; aceştia plăteau pentru bazuci şi primeau în schimb ţevi de fontă. Dar nu se înşelase când îşi închipuise că erau mult prea ocupaţi să lupte pe viaţă şi pe moarte ca să mai ajungă şi la miază noapte să încheie socotelile cu el.

La începutul anilor ’70 îşi făcuse rost de o autorizaţie comercială – cât îl costase, Quinn nu putea decât să-şi dea cu presupusul – care îi permitea să aprovizioneze cu arme o jumătate de duzină de grupări războinice din Africa, America Centrală şi Orientul Mijlociu, rămânându-i vreme şi pentru alte tranzacţii ilegale întâmplătoare (mult mai rentabile) cu ETA, ARI şi alte câteva. Cumpăra din Cehoslovacia, Iugoslavia şi Coreea de Nord, care aveau toate nevoie de valută forte şi vindea celor disperaţi. În 1985 ajunsese să vândă armament nou-nouţ nord-coreean ambelor părţi din conflictul Iran-Irak. Până şi unele agenţii de spionaj guvernamentale se foloseau de stocurile lui atunci când aveau nevoie de armament cu sursă neidentificată pentru revoluţiile de la distanţă.

Cariera aceasta îi adusese foarte multă bogăţie. Dar îi adusese şi mulţi duşmani. Era hotărât să se bucure de prima şi să îi frustreze pe cei din urmă.

Toate ferestrele, de sus până jos, erau apărate electronic. Cu toate că nu avea cum să vadă dispozitive, Quinn ştia că şi uşile trebuiau să fie la fel. Acesta era cercul interior. Cercul exterior îl forma zidul. Împrejmuia domeniul fără nici o întrerupere şi pe deasupra avea două rânduri de sârmă ghimpată. Pomii din parc aveau ramurile tăiate ca să nu treacă peste el. Şi încă ceva, care

strălucea sporadic în lumina soarelui de iarnă. O sârmă bine întinsă, ca o coardă de pian, care mergea deasupra zidului, sprijinită pe nişte stâlpi din ceramică; electrificată, legată la sistemul de alarmă, sensibilă la atingere.

Între zid şi casă exista un teren deschis – cincizeci de metri în partea cea mai îngustă, măturat de camerele de luat vederi, patrulat de câini. Îi urmări pe cei doi dobermani cu botniţă şi lesă în timp ce îşi făceau alergarea de antrenament. Dresorul era prea tânăr ca să fie Bernhardt.

Quinn observă că Mercedesul 600 cu geamurile negre plecă spre Bremen la nouă fără cinci. Frigiderul-congelator ambulant ajută o siluetă încotoşmănată, cu căciulă de blană, să se urce în spate, se aşeză şi el în faţă şi şoferul ieşi cu maşina în drum trecând printre porţile de oţel. Trecură chiar pe sub craca pe care stătea Quinn.

Quinn îşi făcu socoteala că existau patru paznici, poate chiar cinci. După cum arăta, şoferul părea să fie unul din ei; frigiderul-congelator cu siguranţă. Mai rămânea dresorul câinilor şi probabil încă unul din casă. Bernhardt?

Centrul nervos al sistemului de securitate părea să-l reprezinte o încăpere de la parter, acolo unde aripa pentru angajaţi se unea cu casa principală. Dresorul câinilor intră şi ieşi de mai multe ori, folosindu-se de o uşă mică ce avea acces direct spre gazon. Quinn presupunea că paznicul de noapte putea probabil să controleze dinăuntru reflectoarele, monitoarele TV şi câinii. La prânz, avea deja planul gata făcut. Coborî din pom şi se întoarse la Oldenburg.

Îşi petrecu după-amiaza la cumpărături împreună cu Sam, el ca să închirieze o furgonetă şi o varietate de unelte, ea ca să completeze lista pe care i-o dăduse.

— Pot să vin şi eu cu tine? îl întrebă ea. Aş putea să te aştept afară.

— Nu. Un vehicul pe drumul acela de ţară la miezul nopţii e şi aşa destul de rău. Două ar fi deja un ambuteiaj.

Şi îi spuse ce voia să facă ea.

— Să fii acolo când o să sosesc eu, îi spuse Quinn. S-ar putea să fiu foarte zorit.

Ajunse lângă zidul de piatră şi îşi parcă furgoneta chiar acolo la ora 2.00 a.m. Furgoneta cu acoperiş înalt de panel era destul de aproape de zid ca să poată vedea dincolo de el atunci când se ridica în picioare pe acoperiş. Pe o latură a furgonetei, la caz că

ar fi interesat pe cineva, era scris pentru a induce în eroare numele unui instalator de antene de televiziune. Avea să justifice scara telescopică de aluminiu fixată pe acoperişul portbagajului de deasupra.

Când ajunse cu capul deasupra zidului, la lumina lunii văzu pomii dezgoliţi de frunze din parc, gazonul care ajungea până lângă casă şi lumina slabă de la fereastra camerei de control a paznicului.

Locul pe care şi-l alesese pentru diversiune era un copac singuratic din parc, la numai doi metri şi jumătate de zid. Se ridică pe vârfuri pe acoperişul furgonetei şi începu să învârtă uşor şi continuu cutia mică de plastic atârnată de aţa undiţei. Când îşi luă suficient avânt, dădu drumul firului. Cutia de plastic descrise o uşoară parabolă, pătrunse printre crengile copacului şi căzu spre pământ. Sfoara de pescuit o opri din cădere. Quinn dădu drumul la destul fir ca să lase cutia să se legene în copac la doi metri şi jumătate de gazon, apoi o legă bine.

Porni motorul şi îndreptă uşor furgoneta cu o sută de metri mai sus pe lângă zid, într-un punct opus camerei de control în care se afla paznicul. Furgoneta avea acum suporţi de metal pe laturi, ceea ce avea să lase perplexă firma de închirieri în dimineaţa următoare. Quinn fixă în ei scara în aşa fel încât structura de aluminiu să se înalţe deasupra zidului. De pe treapta cea mai de sus putea să facă un salt înainte şi să ajungă în parc fără să atingă sârma ghimpată şi coarda prevăzută cu senzori. Se urcă pe scară, îşi legă frânghia de salvare de treapta de sus şi se puse pe aşteptat. Vedea umbra prelungă a unui doberman care trecea prin lumina aruncată de lună în parc.

Sunetele, atunci când porniră, erau prea slabe ca să le poată auzi el, nu însă şi pentru câini. Văzu cum unul se opreşte, face o pauză, ascultă şi apoi o ia la goană spre locul unde cutia neagră atârna din copac de firul de nylon. După câteva secunde îl urma şi celălalt. Două camere de luat vederi de pe casă se răsuciră ca să-i urmărească. Câinii nu se întoarseră.

După cinci minute, uşa îngustă se deschidea şi în ea se arăta un bărbat. Nu dresorul de dimineaţă; paznicul de noapte.

— *Lothar, Wotan, was is denn los?* strigă el cu glas scăzut.

Acum atât el cât şi Quinn puteau să-i audă pe dobermani cum lătrau şi mârâiau plini de furie undeva în zona pomilor. Omul se întoarse, îşi studie monitoarele dar nu văzu nimic. Ieşi eu o lanternă, îşi scoase arma şi plecă după câini. Lăsând uşa

descuiată.

Quinn se desprinse din capul scării ca o umbră, se avântă înainte şi apoi patru metri în jos. Ateriză ca un paraşutist, se ridică şi o luă la goană printre pomi, traversă gazonul şi intră în camera de control, încuind uşa pe dinăuntru.

O privire asupra monitoarelor TV îi spuse că paznicul încă mai încerca să-şi recupereze dobermanii de lângă zid, la o sută de metri mai departe. Până la urmă, omul avea să vadă casetofonul care atârna de sfoară la doi metri şi jumătate de sol, spre care se repezeau câinii încercând să-l atace turbaţi de nesfârşitul şuvoi de lătrături şi mârâieli cu care îi întâmpina. Quinn îşi petrecuse o oră la hotel ca să pregătească banda, spre consternarea celorlalţi clienţi. Când paznicul avea să-şi dea seama că fusese tras pe sfoară, avea să fie deja prea târziu.

În interiorul camerei de control exista o uşă prin care se comunica cu casa principală. Quinn o luă pe scări spre etajul camerelor de dormit. Şase uşi din stejar sculptat, probabil toate dormitoare. Dar luminile pe care Quinn le văzuse în zorii zilei indicau că dormitorul principal trebuia să fie la capăt. Acolo şi era.

Horst Lenzlinger se trezi cu senzaţia neplăcută că ceva tare i se înfigea dureros în urechea stângă. Apoi se aprinse veioza. Schelălăi o singură dată revoltat, apoi rămase tăcut, cu privirea aţintită la chipul de deasupra lui. Buza de jos începu să-i tremure. Era individul care venise de dimineaţă la el la birou; nu-i plăcuse atunci deloc de mutra lui. Acum îi plăcea şi mai puţin dar cel mai mult îl deranja ţeava pistolului înfiptă un centimetru în ureche.

— Bernhardt, spuse omul în uniformă camuflată de luptă. Vreau să vorbesc cu Werner Bernhardt. Dă-i telefon. Adu-l aici. Acum.

Lenzlinger bâjbâi după telefonul interior de pe noptieră, formă numărul derivaţiei şi primi un răspuns împăienjenit de somn.

— Werner, scheună el, mută-ţi fundul aici sus. Acum. Da, la mine în dormitor, repede.

În vreme ce aşteptau, Lenzlinger se uită la Quinn cu un amestec de teamă şi rea-voinţă. Pe cearşafurile negre de mătase, copila vietnameză pe care şi-o cumpărase scâncea lângă el în somn, slabă ca o scobitoare, o păpuşă întinată.

Bernhardt sosi cu puloverul tras până la gât peste pijama.

Văzu scena şi rămase cu ochii holbaţi de mirare.

Avea vârsta potrivită, spre cincizeci de ani. Un chip meschin, cu tenul gălbui, cu păr blond-roşcat încărunţit la tâmple, cu ochi cenuşii ca de piatră.

— *Was ist denn hier,* Herr Lenzlinger?

— Întrebările le pun eu, îi spuse Quinn în germană. Spune-i să răspundă la ele urgent şi cinstit. Dacă nu, o să ai nevoie de o lingură cu care să-ţi aduni creierii de pe abajur. Nu-i nici o problemă, lepădătură. Spune-i numai atât.

Lenzlinger îi spuse. Bernhardt dădu din cap.

— Ai fost în Comandoul Cinci sub John Peters?

— *Ja.*

— Ai stat şi la revolta din Stanleyville şi la marşul spre Bukawu şi la asediu?

— *Ja.*

— Ai cunoscut vreodată un belgian imens pe nume Paul Marchais? Paul Uriaşul era poreclit.

— Da, îmi aduc aminte de el. A venit la noi de la Comandoul Doisprezece, gloata lui Schramme. Şi ce-i cu asta?

— Povesteşte-mi despre Marchais.

— Ce să spun despre el?

— Totul. Cum arăta?

— Imens, uriaş, doi metri sau chiar mai mult, bun luptător, fost mecanic auto.

Da, se gândi Quinn, trebuie să fi pus cineva Ford tranzitul în stare de funcţionare, cineva care se pricepea la motoare şi sudură. Deci, belgianul era mecanicul.

— Cine a fost prieten cu el la cataramă, de la început până la sfârşit?

Quinn ştia că pe câmpul de luptă soldaţii, ca şi poliţiştii care fac ronduri, formează de obicei nişte cupluri; au încredere şi se bazează întotdeauna cel mai mult doar pe unul dintre ceilalţi atunci când se îngroaşă gluma. Bernhardt se încruntă concentrându-se.

— Da, era unul. Erau tot timpul împreună. S-au împrietenit când Marchais era la Cinci. Un sud-african. Puteau să vorbească aceeaşi limbă, înţelegi? Flamandă sau afrikaans.

— Numele?

— Pretorius – Janni Pretorius.

Quinn simţi că i se strânge inima. Africa de Sud era la mare distanţă, iar Pretorius un nume foarte obişnuit.

— Ce s-a întâmplat cu el? S-a întors în Africa de Sud? A murit?

— Nu, ultima dată când am auzit de el se stabilise în Olanda. A trecut al naibii de multă vreme. Uite ce e, habar n-am unde-i acum. Spun adevărul, Herr Lenzlinger. E ce am auzit acum zece ani.

— Nu ştie, protestă Lenzlinger. Scoate-mi acum chestia asta din ureche.

Quinn ştia că nu avea ce să mai afle de la Bernhardt. Îl prinse pe Lenzlinger de pieptul cămăşii de noapte din mătase şi îl trase jos din pat.

— O să mergem până la intrare, spuse Quinn. Încet şi uşurel. Bernhardt, mâinile pe cap. Tu o iei înainte. O mişcare şi şeful o să se trezească cu un buric în plus.

Coborâră scările întunecoase în şir indian. La uşa de la intrare se auzea cum cineva bătea cu pumnii în ea pe dinafară – dresorul de câini care încerca să ajungă înapoi înăuntru.

— Ieşirea din spate, spuse Quinn. Ajunseseră la jumătatea coridorului către camera de control când Quinn se lovi de un scaun de lemn nevăzut şi se împiedică. Lenzlinger îi scăpă din mână. Într-o clipă omuleţul cel pântecos o şi zbughise spre holul principal, zbierând ca din gură de şarpe după paznici. Cu o lovitură dată cu revolverul, Quinn îl lăsă lat pe Bernhardt şi o luă la goană spre camera de control şi uşa care dădea în parc.

Era la jumătatea gazonului când Lenzlinger apăru urlând în uşa din spatele lui, chemându-şi câinii să vină din faţă. Quinn se răsuci, ţinti, apăsă o dată pe trăgaci, se întoarse şi continuă să alerge. Se auzi un strigăt de durere al traficantului de arme şi acesta dispăru în casă.

Quinn îşi îndesă pistolul la brâu şi se prinse de frânghia de salvare la trei metri de boturile celor doi dobermani. Se caţără pe zid în timp ce câinii se repezeau să-l prindă, calcă pe o sârmă cu senzori – declanşând un tril ascuţit de sonerii de alarmă din casă – şi se lăsă să cadă pe acoperişul furgonetei. Aruncă scara, porni motorul şi o luă la goană pe drum înainte ca gropul de urmărire să fi putut fi organizat.

Aşa cum se înţeleseseră, Sam îl aştepta în maşina lor cu toate bagajele făcute şi nota de la hotel achitată, vizavi de Graf von Oldenburg. Quinn abandonă furgoneta şi se urcă lângă ea.

— Ia-o spre apus, îi spuse el. E. 22 spre Lier şi Olanda.

Oamenii lui Lenzlinger erau în două maşini care aveau

legătură radio şi între ele şi cu conacul. Cineva de la conac telefona la cel mai bun hotel, City Club, de unde fu anunţat că nu se înregistrase nici un Quinn la ei. Dură încă zece minute până când cel de la telefon, epuizând lista de hoteluri, avea să stabilească de la Graf von Oldenburg că Herr şi Frau Quinn plecaseră deja. Dar obţinu o descriere aproximativă a maşinii lor.

Sam ieşise de pe Ofener Strasse şi ajunsese pe drumul de centură 293, când în spatele lor îşi făcu apariţia un Mercedes cenuşiu. Quinn se lăsă jos şi se ghemui până ajunse cu capul sub prag. Sam ieşi de pe drumul de centură în autostrada E. 22; Mercedesul îi urmărea.

— Se apropie, anunţă ea.

— Condu normal, murmură Quinn din ascunzătoare. Trage-le un zâmbet mare şi frumos şi fă-le cu mâna.

Mercedesul se apropie pe lateral. Era încă întuneric, interiorul Fordului era invizibil de afară. Sam îşi întoarse capul. Nu-i cunoştea pe nici unul, nici pe frigiderul-congelator, nici pe dresorul de câini din dimineaţa trecută.

Sam le zâmbi larg şi le făcu un semn uşor cu mâna. Oamenii se uitară la ea fără nici o expresie. Cei care fug speriaţi nu zâmbesc şi nici nu fac cu mâna. După câteva secunde Mercedesul acceleră, o luă înainte, făcu stânga împrejur la prima intersecţie şi se întoarse înapoi în oraş. După încă zece minute Quinn se ridică şi se aşeză şi el în capul oaselor.

— Se pare că Herr Lenzlinger nu prea te simpatizează, spuse Sam.

— După câte se pare, nu, încuviinţă Quinn cu tristeţe. Tocmai i-am zburat nasul cu un glonte.

CAPITOLUL PAISPREZECE

— De-acum a fost confirmat că ceremonia saudită pentru celebrarea Jubileului de diamant al regatului va avea loc pe 17 aprilie anul viitor, avea să spună colonelul Easterhouse Grupului Alamo ceva mai târziu în aceeaşi dimineaţă.

Erau aşezaţi în spaţiosul cabinet al lui Cyrus Miller de la ultimul etaj al Turnului Pan-Global din centrul Houstonului.

— Stadionul – în valoare de o jumătate de miliard de dolari, acoperit în întregime cu un dom uriaş de două sute de metri, a fost terminat înainte de termen. Cealaltă jumătate de miliard de dolari din suma alocată pentru această ceremonie de autoglorificare va fi cheltuită pe mâncare, bijuterii, daruri, ospitalitate, hoteluri extra şi reşedinţe pentru oaspeţii şefi de stat, precum şi pentru spectacol.

Cu şapte zile înainte de acesta, înainte să sosească cei 50 000 de oaspeţi internaţionali aşteptaţi, va avea loc o repetiţie generală. Punctul culminant al întregului spectacol, care durează patru ore, îl va constitui cucerirea unei copii în mărime naturală a Fortăreţei Musmak, aşa cum arăta ea în 1902. Construcţia va fi executată de cei mai buni proiectanţi şi realizatori de decoruri de la Hollywood. „Apărătorii” vor fi aleşi din garda Regală şi vor fi îmbrăcaţi în costume turceşti de pe vremea aceea. Grupul atacanţilor va fi alcătuit din cincizeci de prinţi mai tineri ai dinastiei, călare cu toţii, conduşi de un tânăr înrudit cu regele care seamănă la înfăţişare cu şeicul Abdal Aziz, aşa cum arăta el în 1902.

— Minunat, spuse Scanlon tărăgănat. Ador culoarea locală. Şi lovitura?

— Lovitura are loc în momentul acesta, îi răspunse colonelul. Pe stadionul acesta uriaş, în seara repetiţiei publicul va fi în întregime alcătuit doar din cei şase sute de membri cu rangurile cele mai înalte ai Casei Regale, conduşi de rege în persoană. Cu toţii sunt părinţii, unchii, mamele şi mătuşile participanţilor la atac. Cu toţii au să fie îngrămădiţi în sectorul regal. După plecarea ultimilor interpreţi din numărul precedent, eu am să închid porţile de ieşire prin computer. Uşile de intrare se vor deschide pentru a permite celor cincizeci de călăreţi să

pătrundă. Ceea ce însă nu este prevăzut decât de mine este că aceştia vor fi urmaţi de zece camioane rapide deghizate în vehicule ale armatei, care vor sta parcate lângă poarta de intrare. Porţile acestea vor rămâne deschise până când va intra şi ultimul camion, după care vor fi încuiate prin computer. După aceea nu mai iese nimeni.

Asasinii vor sări din camioane, vor alerga spre loja regală şi vor deschide focul. Un singur grup va rămâne în arenă ca să-i lichideze pe cei cincizeci de prinţi şi pe „apărătorii" copiei Fortăreţei Musmak din Garda Regală, înarmaţi cu toţii doar cu muniţii de manevră.

Cei cinci sute de soldaţi din Garda Regală aflaţi în jurul lojei regale vor încerca să-şi apere patronii. Muniţia lor va fi defectă, în cele mai multe cazuri va detona în cutia încărcătorului, ucigându-l pe cel care ţine arma. În alte cazuri se va înţepeni. Nimicirea completă a Casei Regale va dura cam patruzeci de minute. Fiecare etapă va fi filmată de videocamere şi transmisă televiziunii saudite; de acolo spectacolul va fi pus la dispoziţia majorităţii statelor din Golf.

— Şi cum o să faci ca Garda Regală să accepte dotarea cu muniţii noi? se interesă Moir.

— În Arabia Saudită securitatea e o adevărată obsesie, îi răspunse colonelul şi tocmai din acest motiv există constante schimbări arbitrare de procedură. Atâta vreme cât autoritatea ordinului pare autentică, au să asculte ordinele. Acestea vor fi date printr-un document pregătit de mine, cu semnătura autentică a ministrului de interne pe care am obţinut-o pe o foaie albă. N-are importanţă cum. Generalul maior Al-Shakry din Egipt răspunde de depozitul de muniţii. El va furniza gloanţele defecte. Mai târziu va trebui ca Egiptul să aibă acces la petrolul saudit la un preţ pe care să şi-l poată permite.

— Şi armata regulată? întrebă Salkind. Sunt cincizeci de mii.

— Da, dar nu toţi la Riad. Unităţile de armată care-şi au baza acolo vor pleca să facă manevre la o sută de mile depărtare, urmând să se întoarcă în ziua repetiţiei generale. Vehiculele armatei sunt întreţinute de palestinieni, o parte a imensei prezenţe străine din ţară, tehnicieni din alte ţări care sunt angajaţi în posturile pe care nu le pot ocupa saudiţii. Aceştia vor imobiliza vehiculele, lăsându-i pe cei nouă mii de soldaţi ai armatei din Riad blocaţi în deşert.

— Şi care e gheşeftul palestinienilor? întrebă Cobb.

— Ocazia de a fi naturalizaţi, îi răspunse Easterhouse. Cu toate că infrastructura tehnică a saudiţilor depinde de cei un sfert de milion de palestinieni angajaţi la toate nivelele, acestora li se refuză permanent cetăţenia. Oricât de devotaţi ar fi în îndeplinirea sarcinilor de serviciu, nu pot s-o primească niciodată. Dar sub regimul post-iman vor avea posibilitatea s-o primească pe baza unei rezidenţe de şase luni. Numai măsura asta singură va face ca în cele din urmă un milion de palestinieni să fie atraşi de pe malul de vest şi Gaza, din Iordania şi Liban, ca să se stabilească în noua patrie de la sud de Nefud, pacificând ţinuturile nordice ale Orientului Mijlociu.

— Şi după masacru? puse Cyrus Miller întrebarea cheie.

N-avea vreme de eufemisme.

— În ultimele faze ale luptei armate de pe stadion, acesta va lua foc, răspunse colonelul Easterhouse cu glas molcom. A fost aranjat. Flăcările vor cuprinde rapid toată construcţia, omorându-i pe toţi cei rămaşi din Garda Regală, precum şi pe asasinii lor. Camerele vor continua să funcţioneze până când au să se topească, după care pe ecran îşi va face apariţia imamul în persoană.

— Şi ce-o să spună? se interesă Moir.

— Destul ca să bage spaima în tot Orientul Mijlociu şi în Occident. Spre deosebire de Khomeini, care era întotdeauna foarte ponderat la vorbă, omul ăsta este un fanatic. Când vorbeşte se simte transportat pentru că transmite mesajul lui Allah şi al lui Mahomet şi doreşte să fie auzit.

Miller clătină din cap plin de înţelegere. Cunoştea şi el această convingere că era purtătorul de cuvânt al divinităţii.

— După ce o să termine cu ameninţările distrugerii iminente a tuturor regimurilor seculare sau sunnit-ortodoxe din jurul Arabiei Saudite; cu promisiunile de a se folosi de întregul venit de 450 milioane de dolari pe zi în slujba Sfintei terori urmând să distrugă terenurile petrolifere de la Hasa dacă i-ar sta cineva împotrivă, toate regatele, emiratele, şeicatele şi republicile arabe, din sud, de la Oman, până la cele de la graniţa cu Turcia din nord, vor face apel la Occident ca să le ajute. Asta înseamnă America.

— Şi ce-i cu prinţul ăla saudit pro-occidental care o să-l înlocuiască? întrebă Cobb. Dacă refuză...

— N-o s-o facă, spuse colonelul sigur pe sine. Tot aşa cum au fost imobilizate atunci când ar fi trebuit să prevină masacrul,

camioanele şi bombardierele de vânătoare vor reintra în luptă la timp ca să răspundă la apelul prinţului. Palestinienii au să aibă grijă de asta.

Prinţul Khalidi bin Sudairi se va opri pe la mine în drum spre repetiţia generală. O să bea ceva – nu încape îndoială; e alcoolic. Băutura o să-i fie drogată. Timp de trei zile va fi reţinut de doi servitori ai mei iemeniţi în pivniţa casei. Acolo o să pregătească benzi video şi radio prin care să anunţe că e în viaţă, succesorul legitim al unchiului său şi că face apel la sprijinul americanilor pentru reinstaurarea legitimităţii. Observaţi expresia, domnilor: Statele Unite vor interveni nu ca să execute o contralovitură, ci pentru a reinstaura legitimitatea, cu sprijinul deplin al lumii arabe.

Apoi am să îl transfer pe prinţ la adăpost, în ambasada SUA, obligând America să intervină fie că-i place sau nu, deoarece ambasada va trebui să se apere de atacul gloatelor şiite care vor cere ca prinţul să fie dat pe mâna lor. Poliţia religioasă, armata şi poporul au nevoie de un imbold pentru a se întoarce împotriva uzurpatorilor şi a-i nimici până la unul. Imboldul acesta îl va reprezenta sosirea primelor unităţi aeropurtate americane.

— Şi care-i urmarea, colonele? întrebă Miller sacadat, o să obţinem ce vrem noi – petrol pentru America?

— O să obţinem ce vrem cu toţii, domnilor. Palestinienii obţin o patrie; egiptenii, o cotă de petrol ca să-şi hrănească masele. Unchiul Sam obţine controlul asupra rezervelor de ţiţei saudite şi kuweitiene şi, prin urmare, asupra preţului mondial al petrolului în beneficiul întregii omeniri. Prinţul devine noul rege, un alcoolic tot timpul beat, cu mine alături în fiecare clipă din zi şi din noapte. Singuri saudiţii vor fi dezmoşteniţi şi se vor întoarce la caprele lor.

Statele arabe sunnite vor trage o învăţătură după ce vor scăpa ca prin urechile acului. În faţa furiei şiiţilor de a fi fost înfrânţi când erau atât de aproape de ţintă, statele seculare nu vor avea de ales şi vor trebui să combată şi să extirpeze fundamentalismul înainte să le cadă chiar ele victimă. În maximum cinci ani, va exista un întins corn al păcii şi prosperităţii de la marea Caspică până la Golful Bengal.

Cei Cinci din Alamo rămaseră tăcuţi. Doi dintre ei nu se gândiseră decât la schimbarea cursului petrolului saudit în direcţia Americii şi nimic mai mult. Ceilalţi trei fuseseră de acord să-i urmeze. Acum tocmai ascultaseră un plan de

reîmpărţire a unei treimi din omenire. Lui Cobb şi lui Moir le trecu prin minte îngroziţi, dar nu şi celorlalţi trei şi în nici un caz colonelului, că Easterhouse era un egomaniac complet dezechilibrat. Îşi dădeau seama cu toţii că se aflau într-un carusel imposibil de oprit din care nu mai aveau cum să coboare.

Cyrus Miller îl invită pe Easterhouse la un prânz privat în sufrageria de alături.

— Nu-i nici o problemă, colonele? se interesă el când ajunseră la piersicile proaspete din sera proprie. Chiar nici o problemă?

— S-ar putea să existe una, domnule, îi răspunse colonelul precaut. Mai am 140 de zile până la ora H. Suficient ca o singură scăpare să ducă totul de râpă. Există un tânăr, un fost funcţionar de bancă... locuieşte la Londra acum. Aş vrea să discute cineva cu el.

— Spune-mi mie, îl îndemnă Miller. Spune-mi mie ce-i cu domnul Laing.

Quinn şi Sam intrau în oraşul Groningen din nordul Olandei la două ore şi jumătate după ce fugiseră din Oldenburg. Capitală a provinciei cu acelaşi nume, Groningenul, la fel ca şi oraşul german de pe cealaltă parte a graniţei, datează din epoca medievală şi are în mijloc un centru, Oraşul Vechi, apărat de un şir de canale. Pe vremuri, locuitorii puteau să se refugieze în oraş şi să ridice cele 14 poduri, ferecându-se în spatele întăriturilor pline cu apă.

În înţelepciunea lui, consiliul municipal decretase că Oraşul Vechi nu avea să fie spoliat de dezvoltarea industrială şi obsesia betonului turnat de la sfârşitul secolului XX. Dimpotrivă, acesta fusese renovat şi restaurat, un cerc de o jumătate de milă de alei, pieţe, străzi, scuaruri, biserici, restaurante, hoteluri şi promenade pentru pietoni, aproape toate pavate cu piatră cubică. La îndrumarea lui Quinn, Sam se îndreptă spre hotelul De Doelen de pe Crote Markt, unde aveau să se cazeze.

Clădirile moderne sunt foarte puţine în Oraşul Vechi, dar una dintre acestea este noul bloc cu cinci etaje din cărămidă roşie care adăposteşte sediul poliţiei.

— Cunoşti pe cineva aici? întrebă Sam în timp ce se apropiau de clădirea respectivă.

— Cunoşteam cândva, recunoscu Quinn. Poate că a ieşit la pensie. Sper să nu.

Nu ieşise. Tânărul ofiţer blond de la biroul de primire îi confirmă că inspectorul De Groot era acum inspector şef şi comanda Politie Gemeente. Pe cine să anunţe?

Quinn putu să audă strigătul din receptor atunci când poliţistul dădu telefon la etaj. Tânărul zâmbi.

— Se pare că vă cunoaşte, *mijnheer.*

Fură poftiţi neîntârziat în biroul inspectorului şef De Groot. Acesta îi aştepta şi traversă încăperea ca să-i întâmpine, o namilă cât un urs, rumen la faţă, în uniformă dar cu papuci de casă, de hatârul picioarelor care bătuseră multe mile de străzi pietruite cale de treizeci de ani.

Poliţia olandeză are trei departamente: Gemeente sau poliţia publică, ramura criminalistică cunoscută sub numele de Recherche şi poliţia circulaţiei, Rijkpolitie. De Groot arăta exact ceea ce era, un şef al poliţiei publice căruia înfăţişarea şi comportarea de unchieş îi atrăseseră atât printre propriii ofiţeri cât şi printre locuitori porecla de Papa De Groot.

— Quinn, pe toţi dumnezeii. Quinn. A trecut multă vreme de la Assen.

— Paisprezece ani, recunoscu Quinn în timp ce dădeau mâna şi o prezenta pe Sam.

Nu menţionă nimic despre statutul ei FBI. N-avea nici o jurisdicţie în Ţările de Jos şi se aflau acolo neoficial. Papa De Groot comandă cafele – era cu puţin după micul dejun – şi îi întrebă ce vânt îi aducea prin oraş.

— Caut un om, îi spuse Quinn. Cred că s-ar putea să locuiască în Olanda.

— Vreun prieten vechi pesemne? Cineva din vremurile vechi?

— Nu, nu l-am întâlnit niciodată.

Zâmbetul din ochii jucăuşi ai lui De Groot nu dispăru dar începu să-şi mestece cafeaua mai încet.

— Am auzit că te-ai retras de la Lloyd’s, zise el.

— Adevărat, îi răspunse Quinn. Eu şi prietena mea încercăm doar să facem un serviciu unor prieteni.

— Urmăriţi persoane dispărute? se interesă De Groot. Un domeniu nou pentru tine. Foarte bine, cum îl cheamă şi unde locuieşte?

De Groot îi datora un serviciu. În mai 1977, un grup de fanatici sud-molucani care căutau să-şi restabilească patria în fosta colonie olandeză, Indonezia, încercase să-şi facă publicitate cauzei lor punând stăpânire pe un tren şi o şcoală

din Assen aflată în apropierea Groningenului. Erau 54 de pasageri în tren şi o sută de copii în şcoală. Aşa ceva era o noutate pentru Olanda; n-aveau echipe calificate pentru recuperarea ostatecilor pe vremea aceea.

Quinn era în primul an de la firma specializată în astfel de lucruri a lui Lloyd's. Fusese trimis în calitate de consilier împreună cu doi sergenţi suavi la vorbă de la SSS britanic, contribuţia oficială a Londrei. Assenul aflându-se în Provincia Dente alăturată, De Groot era comandantul poliţiştilor locali; cei de la SSS făceau legătura cu armata olandeză.

De Groot îl ascultase pe americanul cel slăbănog care se părea că îi înţelege pe oamenii violenţei aflaţi în tren şi în şcoală. Acesta le descrise ce s-ar fi putut probabil întâmpla dacă trupele ar fi intrat în acţiune şi teroriştii ar fi deschis focul. De Groot le comandase oamenilor săi să acţioneze aşa cum propusese americanul şi doi dintre ei rămăseseră în viaţă datorită acestuia. Până la urmă au fost atacate şi trenul şi şcoala; şase terorişti, precum şi doi pasageri fuseseră ucişi în schimbul de focuri. Dintre poliţişti şi soldaţi nici unul.

— Îl cheamă Pretorius, Janni Pretorius, spuse Quinn.

De Groot îşi strânse buzele.

— Un nume destul de obişnuit, Pretorius, observă el. Ştii în ce oraş sau ce sat locuieşte?

— Nu, dar nu e olandez. E sud-african la origine şi bănuiesc că nu s-a naturalizat niciodată.

— Atunci avem o problemă. Noi nu deţinem lista centralizată a tuturor străinilor care locuiesc în Olanda, spuse De Groot. Drepturile omului, înţelegi?

— E un fost mercenar din Congo. Mă gândeam că o astfel de biografie, plus faptul că provine dintr-o ţară pe care Olanda nu prea o aprobă, i-ar da dreptul la un cartonaş prin vreun index pe undeva.

De Groot clătină din cap.

— Nu neapărat. Dacă se află aici ilegal, atunci nu-i pe listă, pentru că altfel ar fi expulzat pentru intrare nepermisă. Dacă stă legal, trebuie să fi fost înregistrat la intrare dar după aceea, dacă n-a comis nici o încălcare a legilor olandeze, are dreptul să se mişte liber şi fără nici un control. Face parte din drepturile omului în vigoare la noi.

Quinn făcu semn că a înţeles. Ştia că Olanda era obsedată de drepturile omului. Chiar dacă era benignă din punct de vedere a

cetăţeanului paşnic, această obsesie făcea ca viaţa să fie o adevărată grădină de trandafiri pentru criminali şi infractori. Tocmai de aceea vechiul şi încântătorul oraş Amsterdam devenise capitala europeană a traficanţilor de droguri, teroriştilor şi producătorilor de filme pornografice cu copii.

— Cum ar putea un om ca el să primească permisul de intrare şi rezidenţă în Olanda? întrebă Quinn.

— Păi, dacă s-a căsătorit cu o daneză, poate să le obţină foarte uşor. Asta i-ar da dreptul şi la naturalizare. Şi apoi ar putea să dispară.

— Asigurările sociale, fiscul, imigrarea?

— Nu ţi-ar spune nimic, îi răspunse De Groot. Omul are tot dreptul la viaţa lui privată. Şi mie ca să-mi spună, ar trebui să prezint dosarul unui proces penal ca să-mi justific întrebările. Crede-mă, n-am cum să fac aşa ceva.

— Nu poţi să mă ajuţi nicicum? întrebă Quinn.

De Groot rămase cu privirea pierdută pe fereastră.

— Am un nepot la BVD, spuse el. Va trebui să fie neoficial... Omul tău s-ar putea să fie pe lista lor.

— Te rog să-l întrebi, insistă Quinn. Ţi-aş fi foarte recunoscător.

În vreme ce Quinn şi Sam se plimbau pe Oosterstraat în căutarea unui local în care să-şi ia masa de prânz, De Groot îi telefonă nepotului de la Haga. Tânărul Koos De Groot era ofiţer inferior la Binnenlandse Veiligheids Dienst, micul serviciu de securitate internă al Olandei. Cu toate că ţinea foarte mult la unchiul uriaş care îi strecura bancnote de zece florini pe vremea când era mic, fu nevoie de foarte multă muncă de lămurire. Să intre în computerul BVD nu era un lucru pe care un copoi de la Publica din Groningen să-l ceară în fiecare zi a săptămânii.

Papa De Groot îi telefonă lui Quinn a doua zi dimineaţa şi după un ceas se întâlneau la sediul poliţiei.

— E o figură Pretorius ăsta al tău, îl anunţă De Groot studiindu-şi notiţele. Se pare că i-a interesat destul de mult pe cei de la BVD când a sosit în urmă cu zece ani şi i-au făcut un dosar, aşa, pentru orice eventualitate. Unele amănunte provin chiar de la el – cele măgulitoare. Altele din tăieturi de ziar. Jan Pieter Pretorius, născut la Bloemfontein, în 1942 – asta-l face acum de 49 de ani. Îşi dă ca profesiune zugrav de firme.

Quinn dădu din cap. Ford Tranzitul fusese vopsit de cineva, care pusese inscripţia PRODUSE DE LIVADĂ BARLOW pe laturi

şi pictase lăzile cu mere din ferestrele din spate. Bănuia că Pretorius era cel cu bomba ce făcuse să ardă Tranzitul în şopron. Ştia că n-avea cum să fie Zack. În depozitul Babbidge mirosise marţipanul şi îşi închipuise că era Semtex. Semtexul n-are miros.

— S-a întors în Africa de Sud în 1968 după ce a plecat din Ruanda, apoi a lucrat ca paznic de securitate la o mină de diamante De Beers în Sierra Leone.

Da, cel care putea să deosebească diamantele veritabile de imitaţii şi avea cunoştinţă de zirconiul cubic.

— A ajuns până la Paris acum doisprezece ani, a cunoscut o olandeză care lucra la o familie de francezi, s-a însurat cu ea. Asta i-a permis accesul în Olanda. Socrul l-a instalat ca barman – se pare că tata-socru are două baruri. Cuplul a divorţat acum cinci ani, dar Pretorius a avut destui bani puşi deoparte ca să-şi cumpere barul lui. Îl conduce şi locuieşte chiar deasupra lui.

— Unde? întrebă Quinn.

— Într-un oraş cu numele de Den Bosch. Îl cunoşti?

Quinn scutură negativ din cap.

— Şi barul?

— De Goulden Leeuw – Leul de aur, spuse De Groot.

Quinn şi Sam îl copleşiră cu mulţumiri şi plecară. După ce ieşiseră, De Groot se duse la fereastră şi îi urmări cum traversau Rade Markt ca să se întoarcă la hotel. Îi plăcea Quinn dar îl îngrijora cercetarea acestuia. Poate că totul era legal, n-avea de ce să-şi facă griji. Dar nu voia ca în vânătoarea lui de oameni Quinn să vină tocmai în oraşul *lui* ca să-l înfrunte pe un mercenar sud-african... Oftă şi se întinse după telefon.

— L-ai găsit? întrebă Quinn în timp ce se îndreptau spre sud, plecând din Groningen. Sam studia harta drumurilor.

— Da. Foarte aproape de graniţa de sud cu Belgia. Veniţi cu Quinn să faceţi turul Ţărilor de Jos, spuse ea.

— Avem noroc, observă Quinn. Dacă Pretorius *este* cel de-al doilea răpitor din banda lui Zack, s-ar fi putut foarte bine să fim nevoiţi să ne ducem până la Bloemfontein.

Autostrada E. 35 ducea drept ca o săgeată spre sud-sud-est către Zwolle, unde Quinn o coti pe şoseaua A. 50 care se îndrepta spre sud către Apeldoorn, Arnhem, Nijmegen şi Den Bosch. La Apeldoorn Sam trecu ea la volan. Quinn îşi lăsă scaunul pe spate în poziţie aproape orizontală şi se culcă. Dormea încă şi centura de siguranţă îi salvă viaţa în momentul

accidentului.

Cu puţin mai la nord de Arnhem, pe partea de vest a şoselei există clubul de deltaplan din Terlet. În ciuda anotimpului, era o zi însorită, destul de rară în Olanda în noiembrie, care atrăsese o mulţime de entuziaşti ai acestui sport. Şoferul camionului care venea din direcţia opusă era atât de ocupat cu urmărirea deltaplanului care plana deasupra şoselei chiar în faţa lui şi se îndrepta spre aterizare, încât nu observă că lunecase pe cealaltă bandă.

Sam fu făcută sandviş între plăcile de lemn de pe marginea terenului mlăştinos din dreapta şi uriaşul deviat din stânga ei. Încercă să frâneze şi aproape izbuti. Ultimul metru din trailerul care se legăna rase aripa din faţă pe partea stângă a Sierrei şi o aruncă din drum, aşa cum o muscă prinsă între degetul mare şi arătător ar fi aruncată de pe o sugativă. Şoferul camionului nici măcar nu băgă de seamă şi îşi continuă drumul netulburat.

Sierra urcă pe parapet şi Sam încercă să o aducă înapoi pe drum. Ar fi reuşit dacă nu erau scândurile aliniate vertical din spatele lui. Una dintre acestea îi lovi roata de pe partea dreaptă din spate şi o făcu să piardă controlul volanului. Sierra ţâşni în josul terasamentului, aproape că se rostogoli, îşi reveni şi se împotmoli până la osii în nisipul umed şi moale al mlaştinii.

Quinn îşi ridică scaunul şi se uită la ea. Erau zdruncinaţi amândoi dar teferi. Ieşiră din maşină. Deasupra lor, automobilele şi camioanele goneau cu toată viteza îndreptându-se spre sud către Arnhem. Terenul din jurul lor era plat; puteau fi lesne văzuţi din drum.

— Obiectul, zise Quinn.

— Ce obiect?

— Smith & Wesson. Dă-mi-l.

Înveli pistolul şi muniţiile într-una din basmalele ei de mătase pe care le avea în geanta cu articole de voiaj şi le îngropă lângă un tufiş de la zece metri de maşină, marcându-şi în minte locul unde zăceau în nisip. Peste două minute un Range Rover roşu cu alb al Rijkpolitie, poliţia circulaţiei, apăru deasupra lor pe creasta tare.

Ofiţerii erau îngrijoraţi, dar răsuflară uşuraţi văzând că erau teferi şi le cerură actele. După treizeci de minute erau depozitaţi cu bagaje cu tot în curtea din spate acoperită cu dale cenuşii de ciment a sediului general al poliţiei din Arnhem de pe Beek Straat. Un sergent îi conduse până la o cameră de anchetă

de la etaj, unde îşi făcu ample însemnări. Trecuse de amiază când isprăviră.

Reprezentantul agenţiei care închiria maşini nu avusese o zi prea grea – turiştii tereştri tind să se subţieze la jumătatea lui noiembrie – şi fu foarte încântat să primească în biroul său din bulevardul Heuvelink telefonul unei doamne care se interesa de o agenţie cu maşini de închiriat. Bucuria îi mai scăzu oarecum auzind că tocmai făcuse praf una din Sierrele firmei pe A. 50 la Terlet, dar îşi aduse aminte că fusese admonestat să-şi dea mai multă silinţă, ceea ce şi făcu.

Se prezentă la postul de poliţie şi începu să discute cu sergentul. Nici Sam, nici Quinn nu înţelegeau o boabă. Din fericire pentru ei, amândoi olandezii vorbeau bine engleza.

— Echipa de recuperări a poliţiei o să aducă Sierra aici, de unde este... parcată, le spuse el. Eu o s-o iau de aici şi o s-o duc la atelierele de reparaţii ale firmei. Aveţi asigurare completă după cum reiese din acte. E o maşină închiriată în Olanda?

— Nu, Ostende, Belgia, îi răspunse Sam. Facem un tur.

— Aha, exclamă omul. Se gândea: hârţogăreală, un maldăr de hârţoage. Doriţi să închiriaţi o altă maşină?

— Da, am vrea, îi răspunse Sam.

— Pot să vă ofer un foarte frumos Opel Ascona, dar numai mâine dimineaţă. E la service acum. Aţi tras la un hotel?

Nu trăseseră, dar amabilul sergent de poliţie dădu un telefon şi primiră o cameră dublă la hotelul Rijn. Cerul se acoperise iar de nori; începuse să cadă ploaia. Omul de la agenţie îi conduse în maşina lui cale de o milă pe digul Rijnkade până la hotel, îi lăsă acolo şi le promise că a doua zi la opt Opelul avea să fie în faţa intrării.

Hotelul era pe două treimi gol iar camera lor era în faţă, cu vedere la fluviu. După-amiaza scurtă se apropia de sfârşit; ploaia bătea în geamuri. Apele cenuşii şi masive ale Rinului se îndreptau spre mare. Quinn se aşeză într-un fotoliu cu spătar înalt lângă fereastră şi rămase cu privirea pierdută în zare.

— Ar trebui să-i dau un telefon lui Kevin Brown, spuse Sam. Să-i spun ce am descoperit.

— Nu cred, o contrazise Quinn.

— O să se înfurie.

— Foarte bine, poţi să-i spui că l-am descoperit pe unul dintre răpitori şi că l-am lăsat în vârful unei roţi gigantice cu glontele altcuiva în cap. Poţi să-i mai spui că ai dus cu tine o armă ilegală

prin Belgia, Germania şi Olanda. Vrei să-i spui toate astea la un telefon ascultat de toată lumea?

— Da, ai dreptate. Dar ar trebui să-mi fac nişte însemnări.

— Fă-ţi-le, o îndemnă Quinn.

Sam făcu o razie în minibar, descoperi o jumătate de sticlă de vin negru şi îi aduse un pahar. Apoi se aşeză la birou şi începu să scrie pe hârtia cu antetul hotelului.

La trei mile de hotel mai în susul fluviului, nedesluşit în amurgul care se lăsa, Quinn putea să zărească lanţurile întunecate şi masive ale vechiului Pod Arnhem, „podul prea îndepărtat", unde timp de patru zile în septembrie 1944 colonelul John Frost şi o mică mână de paraşutişti britanici luptaseră până la ultima suflare încercând să stăvilească Panzerele SS, înarmaţi doar cu puşti cu închizător culisant şi revolvere, în vreme ce Corpul 30 se străduia zadarnic să înainteze dinspre sud pentru a uşura presiunea în partea de sus a podului. Quinn îşi ridică paharul spre încheieturile de oţel care se profilau pe cerul ploios. Sam îi surprinse gestul şi veni şi ea la fereastră. Aruncă o privire pe mal.

— Ai văzut pe cineva cunoscut? îl întrebă ea.

— Nu, îi răspunse Quinn. Au trecut deja.

Sam se înălţă pe vârfuri ca să se uite în stradă.

— Nu văd pe nimeni.

— Demult de tot.

Sam se încruntă nedumerită.

— Eşti un individ foarte enigmatic, domnule Quinn. Ce e ceea ce tu poţi vedea şi eu nu?

— Nu mult, îi răspunse Quinn ridicându-se. Şi nimic de bun augur. Hai mai bine să vedem ce are de oferit sala de mese.

Ascona era promptă în faţa hotelului la ora opt, împreună cu sergentul cel amabil şi doi poliţişti pe motociclete.

— Încotro vă îndreptaţi, domnule Quinn? întrebă sergentul.

— Vissingen, Flushing, îi răspunse Quinn spre surprinderea lui Sam. Să prindem feribotul.

— Minunat, spuse sergentul. Călătorie plăcută. Colegii mei au să vă călăuzească pe autostrada de sud-vest.

La intersecţia cu autostrada, motocicliştii se opriră uitându-se la Opelul care se pierdea în zare. Pe Quinn îl încerca din nou sentimentul de la Dortmund.

Generalul Zvi ben Shaul stătea la biroul său. Îşi ridică

privirea de la raportul pe care-l avea dinainte şi se uită la cei doi bărbaţi din faţa sa. Unul era şeful departamentului Mossad care acoperea Arabia Saudită şi toată peninsula, de la graniţa cu Irakul în nord până la ţărmurile Yemenului de Sud. Era un domeniu bine delimitat. Specialitatea celuilalt nu cunoştea nici un hotar şi, în felul ei, era şi mai importantă, în special pentru securitatea Israelului. Acesta se ocupa de palestinieni, oriunde s-ar fi aflat ei. El era cel care scrisese raportul de pe biroul directorului.

Unii dintre aceşti palestinieni ar fi dat orice ca să cunoască clădirea în care avea loc întrunirea. Aidoma multor altor curioşi, inclusiv o serie de guverne străine, palestinienii continuau să-şi imagineze că tot cartierul general al Mossadului rămăsese încă în suburbiile nordice ale Tel Avivului. Dar începând din 1988, noul său cămin era într-o clădire mare şi modernă din plin centrul Tel Avivului, la un colţ de Rehov Shlomo Ha'me-lekh (strada Regele Solomon) şi aproape de clădirea ocupată de AMAN, serviciul de spionaj al armatei.

— Poţi să afli mai mult? îl întrebă generalul pe David Gur Arieh, expertul palestinian.

Omul zâmbi şi ridică din umeri.

— Întotdeauna vrei mai mult, Zvi. Sursa mea este un mecanic mărunt, tehnician la atelierele de reparaţii auto ale armatei saudite. Asta-i tot ce i s-a spus. Armata trebuie să fie blocată în deşert vreme de trei zile în aprilie care vine.

— Miroase o lovitură de stat, spuse bărbatul care conducea departamentul saudit. Să scoatem noi castanele din foc în locul lor?

— Dacă ar vrea cineva să-l răstoarne pe regele Fahd şi să preia puterea, cine e cel mai probabil? întrebă directorul.

Expertul saudit ridică din umeri.

— Un alt prinţ, îi răspunse el. Nu unul dintre fraţi. Mai probabil cineva din generaţia mai tânără. Sunt lacomi. Oricâte miliarde ar stoarce prin Comisia pentru cotele de petrol, tot vor mai mult. Nu, s-ar putea să vrea chiar totul. Şi bineînţeles că cei mai tineri tind să fie mai… mai moderni, mai occidentali. Poate că e mai bine. A venit vremea ca bătrânii să se dea deoparte.

Nu gândul la un om mai tânăr care să fi condus în Riad îl intriga pe Ben Shaul. Ci vorbele scăpate de tehnicianul palestinian când îi dăduse instrucţiunile sursei lui Gur Arieh. Anul viitor, se sumeţise el, noi palestinienii o să avem dreptul să

devenim cetăţeni naturalizaţi aici.

Dacă era adevărat, dacă asta aveau în cap conspiratorii nenumiţi, perspectivele erau uluitoare. O asemenea ofertă din partea unui nou guvern saudit ar fi atras un milion de palestinieni fără cămin şi fără ţară din Israel, Gaza, Malul de vest şi Liban către o viaţă nouă la mare distanţă în sud. Odată rana palestiniană cicatrizată, Israelul, cu energia şi tehnologia lui, ar fi putut să intre în nişte relaţii cu vecinii lui care să se dovedească benefice şi profitabile. Fusese visul fondatorilor ţării, încă de la Weizmann şi Ben-Gurion. Ben Shaul învăţase despre acest vis încă de pe când era copil, nu crezuse niciodată că avea să se împlinească. Dar...

— Ai de gând să le spui politicienilor? îl întrebă Gur Arieh.

Directorul se gândi la ei, cum se ciorovăiau în Knesset, despicând fire de păr semantice şi teologice în timp ce serviciul lui încerca să le spună din ce parte a cerului avea să răsară soarele. Aprilie era încă departe. Fără îndoială că avea să existe o scăpare dacă îi anunţa. Închise raportul.

— Nu încă, spuse el. Avem prea puţin. Când o să aflăm mai multe, am să le spun.

În sinea lui se decisese să-l îngroape.

Ca să nu-i apuce somnul pe vizitatori, aceştia sunt întâmpinaţi la Den Bosch cu un concurs cine-ştie-câştigă născocit de cei care proiectaseră oraşul. Se numeşte „Găsiţi drumul cu maşina până în centrul oraşului”. Cine câştigă descoperă Scuarul Pieţei şi un loc de parcare. Cine pierde e aruncat înapoi pe drumul de centură printr-un sistem labirintic de străzi cu sens unic.

Centrul oraşului formează un triunghi. Spre nord-vest trece râul Dommel; spre nord-est canalul Zuid-Willemsvaart; pe cea de-a treia latură, de la sud, zidul oraşului. Sam şi Quinn bătură sistemul la a treia încercare, ajunseră în piaţă şi îşi reclamară premiul: o cameră la hotelul Central din Scuarul Pieţei.

În odaie, Quinn consultă cartea de telefon. Nu era trecut decât un singur bar Leul de aur, pe o stradă cu numele de Jans Straat. O porniră într-acolo pe jos. Recepţia hotelului le furnizase o hartă a centrului, dar Jans Straat nu era trecută pe ea. Mai mulţi cetăţeni din scuar clătinară din cap plini de ignoranţă. Până şi poliţistul de la colţul străzii fu obligat să-şi consulte mult răsfoitul plan al oraşului. În cele din urmă izbutiră

să o descopere.

Era o alee îngustă care pornea din St. Jans Singel, vechiul drum de edec de-a lungul Dommelului şi mergea până în strada paralelă cu acesta, Molenstraat. Zona era în întregime străveche, cea mai mare parte datând din urmă cu trei veacuri. Fusese restaurată şi renovată în majoritate; fuseseră reţinute clădirile vechi de cărămidă cu uşile şi ferestrele lor originale dar în interior cuprindeau acum apartamente noi şi elegante. Nu era însă cazul lui Jans Straat.

De-abia dacă era mai lată decât o maşină iar clădirile se sprijineau una de alta ca să nu se prăbuşească. Existau două baruri pentru că pe vremuri luntraşii care îşi duceau marfa pe Dommel şi pe canale ancorau cândva aici ca să-şi astâmpere setea.

Gouden Leeuw se afla în partea de sud a străzii, la douăzeci de metri de drumul de edec, o clădire cu două etaje, cu faţada îngustă, cu o firmă ştearsă care îi anunţa numele. Parterul nu avea decât o singură fereastră boltită, ale cărei mici geamlâcuri pătrate erau din sticlă opacă şi colorată. Lângă ea se afla unica uşă care permitea accesul în bar. Era încuiată. Quinn bătu şi aşteptă. Nici un sunet, nici o mişcare. Celălalt local de pe stradă era deschis. Toate localurile din Den Bosch erau deschise.

— Şi acum? întrebă Sam.

Mai în josul străzii, un bărbat care stătea la fereastra celeilalte cârciumi îşi lăsă ziarul, îi cercetă şi apoi şi-l ridică din nou. Lângă Leul de aur era o poartă din lemn înaltă de doi metri care, după toate aparenţele, dădea într-un pasaj ce ducea în spate.

— Aşteaptă aici, îi spuse Quinn.

Se caţără şi trecu peste poartă într-o secundă, apoi sări în pasaj. După câteva minute, Sam auzi zgomot de sticlă, sunetul paşilor şi uşa de la intrare se deschise pe dinăuntru. Quinn era acolo.

— Hai de pe stradă, spuse el.

Sam intră şi el închise uşa în spatele ei. Nu era nici o lumină. Barul era întunecat, luminat doar de razele care se strecurau de afară prin fereastra boltită cu geamlâcuri colorate.

Era un local mic. Barul se afla în jurul ferestrei şi avea o formă de L. Din uşă pornea un interval de trecere care ocolea barul pentru a se transforma dincolo de colţul L-ului într-o zonă pentru consumatori care se lărgea către spatele încăperii. În

spatele barului exista obişnuita mulţime de sticle; paharele de bere erau înşirate cu gura în jos pe un ştergar de pe tejgheaua barului, pe care se mai aflau trei mânere din porţelan de Delft pentru pompele de bere. Chiar în spate era o uşă, prin care intrase Quinn.

Uşa dădea către un mic spălător căruia Quinn îi spărsese fereastra ca să pătrundă înăuntru. Şi către o scară ce ducea în apartamentul de la etaj.

— Poate că e pe undeva pe sus, spuse Sam.

Nu era. Era un studio foarte mic, doar un dormitor-salon cu o chicinetă într-un alcov şi o mică toaletă/spălător. Pe perete era o poză cu o scenă posibil din Transvaal; o serie de amintiri din Africa, un televizor, un pat nefăcut. Nici o carte. Quinn cercetă toate bufetele şi minusculul pod de deasupra tavanului. Nici urmă de Pretorius. Coborâră.

— Dacă tot am intrat în barul lui prin efracţie, am putea foarte bine să ne servim cu o bere, propuse Sam.

Se duse în spatele tejghelei, luă două pahare şi trase de unul din mânerele de porţelan ale pompei. Berea începu să curgă cu spumă în pahare.

— De unde vine berea asta? întrebă Quinn.

Sam căută sub tejghea.

— Tuburile trec direct prin podea, îl anunţă ea.

Quinn găsi trapa sub un preş din celălalt colţ al încăperii. Treptele de lemn duceau în jos şi lângă ele era un comutator. Spre deosebire de bar, pivniţele erau spaţioase.

La fel ca şi vecinele ei, întreaga clădire era sprijinită pe arcadele de cărămidă care creau pivniţele. Tuburile care duceau sus la pompele de bere de deasupra lor veneau din nişte butoaie moderne de bere, din metal, coborâte evident prin trapă înainte de a fi conectate. Dar nu fusese întotdeauna aşa.

Într-un capăt al pivniţelor era un grilaj lat de oţel. În spatele lui curgea canalul Dieze care trece pe sub Molenstraat. Cu ani în urmă, oamenii aduceau uriaşele butoaie cu bere în bărci pe care le făceau să înainteze pe canal cu ajutorul unor prăjini, apoi le rostogoleau prin grilaj şi le aşezau la locul lor sub bar. Era pe vremea când chelnerii trebuiau să forfotească – în sus şi în jos pe scări pentru a duce halbele de bere clienţilor aflaţi deasupra.

Mai existau încă trei din aceste butoaie străvechi, aşezate în picioare pe soclurile lor din cărămidă din sala cea mai mare pe

care o formau arcadele, fiecare având la bază câte un robinet cu canea. Quinn deschise alene unul din canele; un şuvoi de bere veche şi acră se scurse în lumina lămpii. Al doilea era la fel. Îl lovi pe cel de-al treilea cu piciorul. Lichidul începu să curgă gălbui şi fără strălucire, după care începu să se coloreze în roz.

Fu nevoie de trei opinteli zdravene ale lui Quinn pentru ca butoiul să se culce pe o parte. În cădere se sfărâmă şi tot conţinutul i se revărsă pe podeaua de cărămidă. O parte era alcătuit din ultimele două galoane de bere străveche care nu mai apucaseră să ajungă în barul de deasupra. În băltoaca de bere zăcea, un bărbat întins pe spate, cu ochii opaci deschişi în lumina singurului bec, cu o gaură într-o tâmplă şi o rană sfârtecată pe unde ieşise glonţul în cealaltă. După statură şi conformaţie, Quinn estimă că putea să fie omul care stătuse în spatele lui în depozit, omul cu Skorpionul. Dacă el era, omorâse un sergent britanic şi doi agenţi secreţi americani pe câmpia Shotover.

Celălalt bărbat din beci îşi îndreptă arma direct spre spatele lui Quinn şi i se adresă în olandeză. Quinn se întoarse. Omul coborâse scările neauzit, pentru că paşii îi fuseseră mascaţi de tunetul butoiului care se prăbuşea. Ceea ce spunea el era:

— Bine lucrat, *mijnheer.* Ţi-ai găsit prietenul. Nouă ne-a scăpat.

Alţi doi coborau scările, îmbrăcaţi amândoi în uniforma poliţiei publice olandeze. Bărbatul cu arma era în haine civile, un sergent de la Recherche.

— Mă întreb, spuse Sam în timp ce erau conduşi la postul de poliţie de pe Tolburg Straat, dacă există vreo piaţă de desfacere pentru antologia definitivă a comisariatelor de poliţie olandeze?

Din întâmplare, postul de poliţie din Den Bosch este chiar pe partea cealaltă a străzii pe care se află Groot Zieken Gasthauses – în traducere literală Marea casă de oaspeţi bolnavi – la morga căreia fusese dus cadavrul lui Jan Pretorius pentru autopsie.

Inspectorul şef Dyskra nu dăduse prea mare atenţia avertismentului pe care Papa De Groot i-l dăduse la telefon în dimineaţa precedentă. Un american în căutarea unui sud-african nu însemna automat neplăceri pentru poliţie. În pauza de prânz îşi trimisese unul din sergenţi acolo. Omul găsise barul Leul de aur închis şi se întorsese să-i dea raportul.

Un lăcătuş local le asigurase intrarea dar, totul părea în ordine. Nici o învălmăşeală, nici o urmă de luptă. Dacă Pretorius dorea să închidă şi să plece avea tot dreptul s-o facă. Proprietarul celuilalt bar din josul străzii spunea că avusese impresia că barul fusese deschis până la amiază. Vremea fiind cum era, era cât se poate de normal ca uşa să fi fost închisă. Nu văzuse nici un client intrând sau ieşind din Leul de aur, dar asta nu era ceva neobişnuit. Afacerile mergeau prost.

Sergentul fusese acela care ceruse să mai urmărească o vreme barul şi Dyskra încuviinţase. Şi dăduse roade: americanul sosise după 24 de ore.

Dyskra trimise un mesaj la Gerechtlijk Laboratorium din Voorburg, laboratorul central de anatomopatologie al ţării. Aflând că era vorba de o rană provocată de un glonte şi încă unui străin, aceştia îl trimiseseră chiar pe doctorul Veerman în persoană, cel mai bun medic legist din Olanda.

După-amiază, inspectorul şef Dyskra ascultă cu cea mai mare răbdare explicaţiile date de Quinn că îl cunoscuse pe Pretorius cu 14 ani în urmă la Paris şi că acum, că făcea turul Olandei, sperase să-i facă o vizită ca să-şi mai aducă aminte de trecut. Chiar dacă nu credea o iotă din toată povestea, Dyskra nu lăsă să i se citească nimic pe chip. Dar făcu verificări. BVD-ul din propria-i ţară îi confirmă că sud-africanul fusese la Paris în perioada aceea; foştii patroni ai lui Quinn din Hartford îi confirmară şi ei că da, Quinn era şeful filialei lor de la Paris în anul respectiv.

Maşina închiriată fu adusă de la hotelul Central şi cercetată cu de-amănuntul. Nici urmă de arme. A fost recuperat şi cercetat şi bagajul. Nici urmă de armă. Sergentul recunoscu faptul că nici Quinn, nici Sam nu aveau nici o armă asupra lor atunci când îi descoperise în pivniţă. Dyskra presupunea că Quinn îl omorâse pe sud-africanul cu o zi înainte, până nu-şi începuse pânda sergentul lui şi că se întorsese pentru că uitase ceva care s-ar fi putut afla în buzunarele mortului. Dar în cazul acesta, de ce sergentul îl văzuse încercând să pătrundă prin uşa de la intrare? Dacă ar fi încuiat uşa în urma lui după ce-l omorâse pe sud-african ar fi putut foarte bine s-o şi descuie a doua zi. Totul era confuz. De un lucru însă era sigur Dyskra. Nu credea nici o clipă în acea legătură de la Paris ca motiv al acestei vizite.

Profesorul Veerman sosi pe la şase şi îşi încheie treaba pe la

miezul nopţii. Traversă strada ca să bea o cafea cu un foarte obosit inspector şef Dyskra.

— Ei, profesore?

— O să primeşti raportul meu complet la timpul potrivit, îi spuse doctorul.

— Doar în linii mari, te rog.

— De acord. Decesul în urma masivei laceraţii a creierului produse de un glonte, probabil nouă milimetri, tras de la mică distanţă în tâmpla stângă, ieşirea prin dreapta. Eu aş căuta o gaură în lemn pe undeva prin bar.

Dyskra dădu din cap în semn că a înţeles.

— Ora decesului? întrebă el. Am reţinut doi americani care au descoperit cadavrul, într-o presupusă vizită de prietenie. Cu toate că au spart geamul ca să pătrundă în local şi să-l găsească.

— La mijlocul zilei de ieri, îi răspunse profesorul. Cu aproximaţie de două ore. O să ştiu mai multe mai târziu, după analiza de laborator.

— Dar americanii erau la comisariatul de poliţie din Arnhem ieri la prânz, exclamă Dyskra. Este de necontestat. Au avut un accident de maşină la zece şi li s-a dat drumul ca să-şi petreacă noaptea la hotelul Rijn la patru. Puteau să fi plecat din hotel noaptea, să vină până aici cu maşina, să facă treaba şi să fie înapoi acolo în zori.

— Nici gând, spuse profesorul ridicându-se. Individul ăsta a murit nu mai târziu de ora 2.00 p.m. ieri. Dacă erau în Arnhem, sunt nevinovaţi, regret. Faptele vorbesc.

Dyskra înjură. Sergentul lui trebuie să-şi fi început pânda la treizeci de minute după ce ucigaşul părăsise barul.

— Colegii mei din Arnhem mi-au spus că vă îndreptaţi spre feribotul de la Vissingen când aţi plecat ieri de la ei, le spuse el lui Sam şi lui Quinn când le dădu drumul spre dimineaţă.

— E adevărat, îi răspunse Quinn adunându-şi bagajul atât de mult cercetat.

— V-aş fi recunoscător dacă v-aţi continua drumul într-acolo, spuse inspectorul şef. Domnule Quinn, ţării mele îi face mare plăcere să-i întâmpine pe vizitatorii străini, dar dumneavoastră pe oriunde mergeţi se pare că obligaţi poliţia la muncă suplimentară.

— Regret sincer, îi spuse Quinn din tot sufletul. Dar fiindcă am scăpat ultimul feribot şi suntem flămânzi şi obosiţi, am putea să ne terminăm, noaptea la hotel şi să plecăm mâine?

— Foarte bine, îi răspunse Dyskra. O să trimit doi oameni de-ai mei să vă însoţească la plecarea din oraş.

— Încep să mă simt ca o membră a familiei regale, spuse Sam în timp ce intra în baia de la hotelul Central.

Când ieşi, Quinn plecase. Se întoarse la 5.00, puse Smith & Wesson-ul înapoi pe fundul genţii cu mărunţişuri a lui Sam şi prinse două ore de somn înainte de sosirea cafelei de dimineaţă.

Drumul până la Flushing fu lipsit de peripeţii. Quinn era adâncit în gânduri. Cineva îi omora pe mercenari unul după celălalt şi acum chiar ajunsese să nu mai aibă nici un loc spre care să se îndrepte. Doar poate... Înapoi la arhive. S-ar putea să mai fie ceva de scos din ele, dar era prea puţin probabil, foarte puţin probabil. Odată cu moartea lui Pretorius, pista ajunsese rece ca un cod mort de o săptămână şi puţea tot atât de urât.

O maşină a poliţiei din Flushing era parcată lângă rampa feribotului către Anglia. Cei doi ofiţeri din ea urmăriră cum Opelul Ascona pătrundea încet în carena transportului direct de maşini, dar nu dădură raportul la cartierul general decât după ce feribotul plecă îndreptându-se spre estuarul Westeschelde.

Călătoria se desfăşură în deplină linişte. Sam îşi scrise însemnările care deveneau de-acuma un adevărat catalog al comisariatelor de poliţie din Europa; Quinn citi primele ziare englezeşti pe care le vedea în zece zile. Îi scăpă paragraful care începea cu „Mare epurare la KGB?” Era o informaţie transmisă de Reuters de la Moscova prin care anunţa că obişnuitele surse bine informate făceau aluzie la viitoare schimbări la vârf în cadrul poliţiei secrete sovietice.

Quinn aştepta în bezna din grădiniţa din strada Carlyle aşa cum o făcea de două ore, imobil ca o statuie şi nevăzut de nimeni. Un salcâm galben arunca o umbră care îl apăra de lumina felinarului de pe stradă; vindiacul din piele neagră şi cu fermoar precum şi imobilitatea făceau restul. Oamenii treceau la câţiva metri de el dar nimeni nu-l băga în seamă pe bărbatul din umbră. Era zece şi jumătate; locuitorii elegantului scuar din Chelsea se întorceau pe la casele lor venind de la dineurile din restaurantele din Knightbridge şi Mayfair. David şi Carina Frost trecură în vechiul lor Bentley spre casa aflată puţin mai sus. La ora 23.00 sosi şi omul pe care îl aştepta Quinn.

Îşi parcă maşina în parcarea pentru locatari de pe partea cealaltă a străzii, urcă cele cinci trepte până la uşa de intrare şi introduse cheia în broască. Quinn era la cotul lui înainte să

apuce să o răsucească.

— Julian.

Julian Hayman se răsuci alarmat.

— Dumnezeule mare, Quinn, să nu mai faci aşa ceva. Te-aş fi putut face una cu pământul.

La ani buni după ce plecase de la regiment, Hayman mai era încă un om foarte în formă. Dar anii de trai citadin tociseră vechiul tăiş ascuţit, doar cu o idee. Quinn îşi petrecuse aceşti ani lucrându-şi via sub soarele arzător. Renunţă să-i sugereze că s-ar fi putut întâmpla tocmai invers.

— Trebuie să mă întorc la dosarele tale, Julian.

Hayman, îşi revenise aproape de tot. Clătină cu fermitate din cap refuzându-l.

— Regret, bătrâne. Gata. Nici o şansă. Umblă vorba că eşti tabu. Oamenii vorbesc – pe circuit, ştii – despre afacerea Cormack. Nu pot să risc. Ultimul cuvânt.

Quinn îşi dădu seama că era cu adevărat ultimul cuvânt. Pista se terminase. Se întoarse şi dădu să plece.

— Apropo, îi strigă din capul scărilor Hayman. Am luat ieri masa cu Barney Simkins. Îţi mai aduci aminte de el?

Quinn încuviinţă din cap. Barney Simkins, un director de la Broderick-Jones, firma de asigurări a lui Lloyd’s care îl angajase pe el timp de zece ani prin toată Europa.

— Zice că l-a sunat cineva şi l-a întrebat de tine.

— Cine?

— Nu ştiu. Barney zice că individul a fost foarte scurt. A zis numai că dacă vrei să iei legătura cu el, să dai un mic anunţ la *International Herald Tribune,* ediţia pariziană, oricând vrei în următoarele zece zile şi să-l semnezi Q.

— N-a dat nici un fel de nume? întrebă Quinn.

— Numai unul, bătrâne. Un nume ciudat. Zack.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Quinn se urcă în maşină alături de Sam care îl aşteptase după colţ, în Mulberry Walk. Avea un aer gânditor.

— Nu se prinde?

— Hmmm?

— Hayman. Nu te lasă să te mai uiţi prin dosarele lui?

— Nu. Exclus. Şi e categoric. Dar se pare că există altcineva care vrea să se prindă în joc. Zack a dat telefon.

Sam era uluită. Rămase încremenită de uimire.

— Zack? Ce vrea?

— O întâlnire.

— Cum naiba a dat de tine?

Quinn introduse cheia şi plecă de lângă trotuar.

— Bătaie lungă. Cu ani în urmă s-a făcut o menţiune ocazională despre faptul că lucram la Broderick-Jones. Tot ce avea erau numele meu şi meseria. Se pare că nu sunt singurul care cotrobăie prin tăieturile vechi de prin ziare. Spre bafta noastră Hayman a luat întâmplător masa cu cineva de la vechea mea firmă şi a venit vorba.

Coti pe strada Old Church şi apoi din nou la dreapta pe şoseaua King.

— Quinn, o să încerce să te omoare. I-a terminat deja pe doi dintre ai lui. Fără ei, ajunge să-şi ţină toată răscumpărarea pentru el; dacă te înlătură şi pe tine, se termină cu urmărirea. E limpede că pe tine te socoteşte mai capabil să dai de el decât FBI-ul.

Quinn râse scurt.

— Dacă-ar şti! N-am nici cea mai vagă idee cine e sau unde e.

Se hotărî să nu-i spună că încetase să mai creadă că Zack era ucigaşul lui Marchais şi al lui Pretorius. Nu că un individ ca Zack s-ar fi dat înapoi să-şi elimine acoliţii dacă preţul merita; în Congo unii mercenari fuseseră eliminaţi chiar de tovarăşi de-ai lor.

Ajunsese împreună cu Sam la Marchais la câteva ceasuri după ce acesta murise; din fericire pentru el, nu era nici un poliţist prin preajmă. Dacă n-ar fi fost bafta cu accidentul de lângă Arnhem, s-ar fi aflat în barul lui Pretorius cu o armă

încărcată chiar la o oră după ce *acesta* murise. Ar fi rămas în detenţie mai multe săptămâni, câtă vreme poliţia din Den Bosch făcea cercetări.

O coti la stânga, ieşind de pe şoseaua King în strada Beaufort, se îndreptă către podul Battersea şi nimeri drept în mijlocul ambuteiajului. Circulaţia rutieră de la Londra nu este deloc străină de încurcături şi gâtuituri, dar la ora aceea târzie de iarnă circulaţia prin partea de sud a Londrei ar fi trebuit să fie destul de liberă.

Şirul de maşini se subţia în faţă şi zări un poliţist în uniforma londoneză care le îndruma să ocolească o serie de conuri ce blocau banda alăturată. Maşinile care se îndreptau spre nord trebuiau să le ocolească, iar cele spre sud erau obligate să folosească unica bandă rămasă.

Ajunşi în dreptul obstacolului, Quinn şi Sam văzură două maşini ale poliţiei, cu luminile albastre de pe acoperiş aruncând fulgere în timp ce se roteau. Maşinile poliţiei încadrau o ambulanţă parcată cu uşile deschise. Doi infirmieri coborau din spatele ei cu o targă, apropiindu-se de masa informă de pe trotuar acoperită cu o pătură.

Poliţistul de la controlul circulaţiei le făcu un semn impacientat cu mâna ca să înainteze. Sam îşi încordă privirea cercetând faţada clădirii în faţa căreia zăcea masa informă de pe pavaj. Ferestrele de la ultimul etaj erau deschise şi prin ele se iţea capul unui poliţist care se uita în jos.

— Se pare că cineva a căzut opt etaje, observă ea. Poliţia se uită de la fereastra aia deschisă de sus.

Quinn bombăni ceva, concentrându-se să nu lovească lămpile de semnalizare ale maşinii din faţă, al cărei şofer căsca şi el gura la accident. După câteva clipe drumul era liber şi Quinn ambală maşina pe podul de peste Tamisa, lăsând în urmă cadavrul unui om de care nu auzise şi nici nu avea să audă vreodată: cadavrul lui Andy Laing.

— Încotro mergem? îl întrebă Sam.

— Paris, îi răspunse Quinn.

Pentru Quinn întoarcerea la Paris era ca o întoarcere acasă. Cu toate că la Londra petrecuse mai multă vreme, Parisul ocupa un loc special în viaţa lui.

Aici îi făcuse curte şi o cucerise pe Jeannette, aici se căsătorise cu ea. Vreme de doi ani locuiseră fericiţi într-un

apartament micuţ de pe strada Grenelle; fetiţa lor se născuse la spitalul american de la Neuilly.

Cunoştea barurile Parisului, zeci şi zeci, în care, după moartea Jeannettei şi a fetiţei lor Sophie pe autostrada de la Orleans, încercase să-şi înece durerea în băutură. Fusese fericit la Paris, fusese în al nouălea cer la Paris, cunoscuse iadul la Paris, se trezise în şanţuri la Paris. Cunoştea bine locul.

Îşi petrecură noaptea la un motel de lângă Ashford, prinseră vaporul de ora 9.00 cu care traversară de la Folkestone la Calais şi sosiră la Paris la ora prânzului.

Quinn luă o cameră într-un hotel micuţ de lângă Champs-Elysee şi dispăru cu maşina în căutarea unui loc de parcare. Arondismentul VIII din Paris cuprinde multe atracţii, dar spaţiile largi de parcare nu se numără printre ele. Dacă ar fi parcat în faţa hotelului du Colisee, pe strada cu acelaşi nume, ar fi însemnat să nu mai iasă de acolo niciodată. Preferă să se folosească de parcarea subterană de pe rue Chaveau-Lagarde, chiar în spatele Madeleinei şi se întoarse la hotel cu taxiul. Avea oricum intenţia să umble cu taxiul. În zona Madeleinei îşi notă alte două articole de care s-ar fi putut să aibă nevoie.

După masa de prânz, Quinn şi Sam se îndreptară cu taxiul spre birourile lui *International Herald Tribune* de pe Avenue Charles de Gaulle nr. 181 din Neuilly.

— Mă tem că nu-l putem pune în ediţia de mâine, le spuse fata de la birou. Nu poate să apară decât poimâine. Anunţurile se publică a doua zi numai dacă sunt aduse până la 11.30.

— Nu-i nimic, o asigură Quinn şi îi achită preţul în numerar.

Luă cu el un exemplar primit cadou şi îl citi în taxiul cu care se întorceau în Champs-Elysées.

De data aceasta nu-i mai scăpă ştirea transmisă de la Moscova al cărei titlu anunţa: GEN. KRIUCIKOV ÎNDEPĂRTAT. Mai avea şi un subtitlu: ŞEFUL KGB DAT AFARĂ ÎNTR-O AMPLĂ RESTRUCTURARE A SECURITĂŢII. Citi articolul din curiozitate, dar nu-i spunea nimic.

Corespondentul de presă al agenţiei anunţa că Politbiroul sovietic primise „cu regret” cererea de ieşire la pensie a preşedintelui KGB-ului, generalul Vladimir Kriucikov. Un adjunct avea să conducă un Comitet interimar până când Politbiroul avea să numească un succesor.

Autorul articolului era de părere că schimbările păreau să fie urmarea nemulţumirii Politbiroului de felul cum îşi îndeplinea

sarcinile în special Primul Directorat Superior, al cărui conducător fusese chiar Kriucikov. Reporterul îşi termina articolul cu sugestia că Politbiroul – o slab deghizată referire la Gorbaciov însuşi – dorea să vadă sânge mai tânăr şi mai proaspăt în cel mai înalt post al serviciului de spionaj extern din URSS.

În aceeaşi seară şi în toată ziua următoare Quinn îi oferi lui Sam, care nu mai văzuse niciodată Parisul, întregul meniu turistic. Vizitară Luvrul, grădinile Tuileries pe ploaie, Arcul de Triumf şi Turnul Eiffel, încheindu-şi ziua liberă la cabaretul Lido.

Anunţul apăru în dimineaţa următoare. Quinn se sculă devreme şi, la ora şapte, îşi cumpără un ziar de la un vânzător de pe Champs Elysees ca să fie sigur că era publicat. Anunţul suna simplu „Z. Sunt aici. Caută-mă... Q.”. Dăduse numărul de telefon de la hotel şi o anunţase pe centralistă că avea să primească un telefon. Rămase să aştepte în cameră. Telefonul sună la ora 9.30.

— Quinn.

Glasul era inconfundabil.

— Zack, înainte de orice, aici e un hotel. Nu-mi plac telefoanele din hotel. Sună-mă la telefonul ăsta public peste treizeci de minute.

Îi dictă numărul unei cabine de lângă Place de la Madeleine. O lăsă pe Sam încă în cămaşă de noapte, strigându-i:

— O să mă întorc peste o oră.

Telefonul din cabină sună exact la ora zece.

— Quinn, vreau să vorbesc cu tine.

— Vorbim, Zack.

— Vreau să spun între patru ochi.

— Sigur, nici o problemă. Tu stabileşti unde şi când.

— Fără şmecherii, Quinn. Fără arme, fără întărituri.

— Cum vrei.

Zack îi dictă ora şi locul. Quinn nu-şi făcu nici o însemnare – nu era nevoie. Se întoarse la hotel. O găsi pe Sam în holul-cum-bar, în faţă cu nişte cornuri şi o cană de cafea cu lapte. Ea îşi ridică privirea nerăbdătoare.

— Ce-a vrut?

— O întâlnire, între patru ochi.

— Quinn, iubitule, fii atent. E un ucigaş. Unde şi când?

— Nu aici, îi spuse el.

Mai erau şi alţi turişti care-şi luau masa de dimineaţă cu întârziere.

— În cameră.

— Într-o cameră de hotel, îi spuse el când ajunseră sus. Mâine la opt dimineaţa. În camera lui de la hotelul Robin. Rezervată pe numele lui – îţi vine să crezi? – Smith.

— Trebuie să fiu şi eu acolo, Quinn. Nu-mi place cum sună. Nu uita că şi eu sunt antrenată cu armele. Iar tu ai să iei Smith & Wesson-ul cu tine, nu mai începe discuţie.

— Bineînţeles, o asigură Quinn.

După câteva minute, Sam găsea un pretext ca să coboare la bar. Se întoarse după zece minute şi Quinn îşi aminti că la capătul barului exista un telefon.

Când plecă la miezul nopţii, Sam dormea cu deşteptătorul de pe noptieră pus să sune la şase dimineaţa. Quinn se mişcă prin odaie ca o umbră, adunându-şi pantofii, şosetele, pantalonii, chiloţii, flanelul, haina şi arma în drum spre ieşire. În coridor nu era nimeni. Se îmbrăcă acolo, îşi puse pistolul la brâu, îşi aranja vindiacul ca să-l acopere şi coborî scările fără zgomot.

Găsi un taxi pe Champs-Elysées şi după zece minute era la Hotel Robin.

— *La chambre de Monsieur Smith, s'il vous plaît,* i se adresă el recepţionerului de noapte.

Numărul zece. Etajul doi. Urcă scările şi intră în cameră.

Baia era cel mai bun loc pentru o ambuscadă. Uşa era în colţul dormitorului şi din ea putea să acopere toate unghiurile, mai ales uşa care dădea în coridor. Scoase becul de la lampa din tavan, luă un scaun cu spătar şi îl aşeză în baie. Cu uşa deschisă atât cât să lase o crăpătură de trei degete, se aşeză la pândă. După ce-şi obişnui ochii cu întunericul, putea să vadă foarte bine tot dormitorul gol, slab luminat de lumina din stradă care pătrundea prin ferestrele cu draperiile trase.

Până la şase nu venise nimeni; nu auzise nici un zgomot de paşi pe coridor. La şase şi jumătate, recepţionerul de noapte aduse cafeaua unui client care se scula mai devreme, undeva mai jos pe coridor; auzi paşii care treceau prin faţa uşii, apoi întorcându-se şi coborând scările până în hol. La el nu veni nimeni, nu încercă nimeni să îi intre în odaie.

La opt simţi că-l inundă un val de uşurare. La şi douăzeci plecă, achită nota, luă un taxi şi se întoarse la Hotel du Colisee. Sam era în cameră şi aproape isterizată.

— Quinn, unde dracului ai fost? M-am dat de ceasul morţii de grijă. M-am trezit la cinci... tu nu erai aici... Pentru numele lui Dumnezeu, am pierdut rendez-vous-ul.

Ar fi putut s-o mintă, dar era ros de remuşcări sincere. Îi povesti ce făcuse. Sam se uită la el de parcă tocmai ar fi pălmuit-o.

— Ai crezut că eu eram? îl întrebă ea în şoaptă.

— Da, recunoscu el.

După Marchais şi Pretorius ajunsese obsedat de ideea că cineva îl informa pe ucigaş sau ucigaşi; cum altfel ar fi reuşit să ajungă la mercenarii dispăruţi înainte de el şi de Sam?

Ea îşi înghiţi un nod, se reculese, îşi ascunse durerea din suflet.

— Foarte bine, unde este deci întâlnirea reală, dacă-mi dai voie să te întreb? Adică, dacă ai destulă încredere în mine acum.

— Peste o oră, la zece, îi răspunse el. Un bar de pe rue de Chalon, chiar în spate la Gare de Lyon. E un drum lung – hai acum să mergem.

Luară iarăşi taxiul. Sam păstră o tăcere plină de reproşuri în timp ce coborau cheiurile de pe malul nordic al Senei, străbătând oraşul dinspre nord-vest către sud-est. Quinn lăsă taxiul la colţul dintre rue de Chalon şi Passage de Gatbois. Hotărâse să facă restul drumului pe jos.

Rue de Chalon mergea paralel cu şinele care porneau din gară spre sudul Franţei. Din spatele zidului puteau să audă zăngănitul trenurilor care se mişcau pe numeroasele linii dinafara gării. Era o străduţă sordidă.

— E un loc al dracului de împuţit, zise Sam.

— Da, păi, el a ales-o. Întâlnirea e la bar.

Existau două baruri pe stradă şi nici unul nu reprezenta vreo ameninţare pentru Ritz.

„Chez Hugo” era al doilea, pe partea cealaltă a străzii, la cincizeci de metri mai sus de primul. Quinn deschise uşa. Tejgheaua barului era în stânga; în dreapta, două mese lângă fereastra dinspre stradă, mascată de perdele groase de dantelă. Mesele erau amândouă goale. Întreg localul era gol, în afară de proprietarul nebărbierit care trebăluia pe lângă maşina espresso din spatele tejghelei. Cu uşa deschisă în spatele lui, în care era Sam, Quinn era vizibil şi o ştia foarte bine. Oricine s-ar fi aflat în cotlonul întunecat din spate era foarte greu de văzut. Apoi îl zări şi el pe unicul client din bar. Chiar în fund, singur la

masă, cu o cafea în faţă, cu ochii ţintă la Quinn.

Quinn traversă încăperea, urmat de Sam. Omul nu făcu nici o mişcare. Nu-l slăbea din ochi pe Quinn, doar o scurtă ocheadă spre Sam. În sfârşit, Quinn ajunse şi rămase în picioare lângă el. Avea o haină de catifea raiată şi o cămaşă deschisă la gât. Părul rar, blond-roşcat, spre cincizeci de ani, o faţă subţire, meschină, ciupită rău de tot de vărsat.

— Zack? întrebă Quinn.

— Da. Stai jos. Ea cine-i?

— Partenera mea. Stau eu, stă şi ea. Tu ai vrut. Hai să vorbim.

Se aşeză vizavi de Zack, cu mâinile pe masă. Fără şmecherii. Omul se uita la el răuvoitor. Quinn ştia că-i mai văzuse chipul, se gândi la dosarele lui Hayman şi la cele din Hamburg. Apoi îşi aminti. Sidney Fielding, unul din comandanţii de secţie ai lui John Peters din Comandoul Cinci de la Paulis, fost Congo belgian. Omul tremura de emoţie de-abia stăpânită. După câteva clipe Quinn îşi dădu seama că era furie, dar amestecată cu altceva. Quinn mai văzuse de multe ori privirea aceasta în Vietnam şi aiurea. Omul era speriat, înverşunat dar şi înspăimântat de moarte. Zack nu se mai putu abţine.

— Quinn, eşti un ticălos. Tu şi ai tăi sunteţi nişte ticăloşi mincinoşi. Aţi promis că n-o să fie nici o urmărire, aţi zis că nu trebuie decât să ne dăm la fund şi după câteva săptămâni toată furia o să treacă. Rahat. Acuma aflu că Paul Uriaşul a dispărut şi Janni e la morgă în Olanda. Nici o urmărire, pe dracu. Suntem lichidaţi.

— Hei, calmează-te, Zack. Eu nu sunt dintre cei care ţi-au spus toate astea. Eu sunt de partea cealaltă. De ce nu începi cu începutul. De ce l-aţi răpit pe Simon Cormack?

Zack se uită la Quinn de parcă îl întrebase dacă soarele era îngheţat sau fierbinte.

— Pentru că am fost plătiţi, spuse el.

— Aţi fost plătiţi pentru treaba asta? Nu pentru răscumpărare?

— Nu, asta era extra. O jumătate de milion a fost plata. Am luat două sute pentru mine, câte o sută pentru ceilalţi. Ni s-a spus că răscumpărarea e extra – puteam să cerem cât voiam şi să o ţinem pentru noi.

— Foarte bine. Cine v-a plătit? Îţi jur că eu n-am fost cu ei. Eu am fost chemat a doua zi după răpire ca să încerc să aduc

puştiul înapoi. Cine a făcut aranjamentele?

— Nu-i ştiu numele. Nu l-am ştiut niciodată. Era american, asta-i tot ce ştiu. Scund, gras. M-a contactat aici. Dumnezeu ştie cum m-a găsit – trebuie că a avut ceva contacte. Ne întâlneam totdeauna în camere de hotel. Eu veneam acolo şi el era mereu mascat. Dar banii erau la vedere şi încă bani gheaţă.

— Dar cheltuielile? Răpirile sunt costisitoare.

— Peste taxă. Numerar. Am mai cheltuit încă o sută de mii de dolari.

— Asta include şi casa în care v-aţi ascuns?

— Nu, pe asta ne-au dat-o ei. Ne-am întâlnit la Londra cu o lună înainte de treabă. Mi-a dat cheile, mi-a spus unde e, mi-a zis s-o pregătesc ca pe-o cazemată.

— Dă-mi adresa.

Zack i-o dădu şi Quinn şi-o notă. Nigel Cramer şi savanţii lui de la laboratoarele poliţiei metropolitane aveau s-o viziteze mai târziu şi să o facă praf în căutare de indicii. Dosarele aveau să arate că nu fusese câtuşi de puţin închiriată. Fusese cumpărată cu acte în regulă, cu două sute de mii de lire, printr-o firmă de avocaţi britanici care acţionau în numele unei firme înregistrate în Luxemburg.

Firma avea să se dovedească a fi o corporaţie anonimă pe acţiuni, reprezentată foarte legal de banca din Luxemburg care acţionase ca faţadă şi nu îl văzuse niciodată pe proprietarul acestei fabrici de anvelope. Banii cu care fusese cumpărată casa proveneau din Luxemburg, sub forma unei trate emise de o bancă elveţiană. Elveţienii aveau să declare că aceasta fusese cumpărată în numerar cu dolari SUA de la sucursala lor din Geneva, dar nimeni nu-şi mai aducea aminte de cumpărător.

Mai mult, casa nu era deloc în nordul Londrei; era în Sussex, spre sud, lângă East Grinstead. Zack pur şi simplu înconjura pe centura M. 25 ca să-şi dea telefoanele din partea de nord a capitalei.

Oamenii lui Cramer aveau să cureţe casa de sus până jos; în ciuda eforturilor celor patru mercenari de a nu lăsa nici un fel de urme, mai existau nişte amprente uitate, dar aparţineau lui Marchais şi lui Pretorius.

— Şi Volvo? întrebă Quinn. Tu l-ai plătit?

— Da şi furgoneta şi cea mai mare parte din celelalte. Numai Skorpionul ni l-a dat grăsanul. La Londra.

Quinn n-avea de unde să ştie că Volvoul fusese deja găsit în

apropiere de Londra. Îşi depăşise timpul de staţionare în parcarea cu mai multe etaje de la aeroportul Heathrow. După ce trecuseră prin Buckingham în dimineaţa crimei, mercenarii o luaseră din nou spre sud şi se întorseseră la Londra. De la Heathrow luaseră naveta spre celălalt aeroport din Londra, cel de la Gatwick, ignoraseră aeroportul şi se urcaseră în trenul care ducea la Hastings şi spre sud. Cu taxiuri separate ajunseseră la Newhaven ca să ia feribotul spre Dieppe. Odată ajunşi în Franţa, se despărţiseră şi se dăduseră la fund.

Volvoul, examinat de poliţia din aeroportul Heathrow, prezenta orificii de respiraţie făcute în podeaua portbagajului şi un iz de migdale. A fost chemat Scotland Yardul, care i-a depistat proprietarul iniţial. Dar fusese cumpărat cu banii jos, documentele de schimbare a numelui nu fuseseră completate niciodată, iar descrierea făcută de proprietar corespundea cu cea a omului cu părul roşu care cumpărase şi Ford Tranzitul.

— Grăsanul îţi dădea toate informaţiile din interior? întrebă Quinn.

— Ce informaţii din interior? interveni brusc Sam.

— Cum de ai ştiut de ele? întrebă Zack bănuitor. Era clar că îl suspecta în continuare pe Quinn că ar fi fost unul din patronii transformaţi în persecutori.

— Erai prea bun, îi răspunse Quinn. Ai ştiut să aştepţi până am ajuns eu şi de-abia după aceea te-ai interesat de negociator în persoană. Nici eu măcar n-am ştiut dinainte de asta. Tu ai ştiut când să te înfurii şi când s-o laşi mai moale. Ai schimbat-o din dolari în diamante pentru că ştiai că asta avea să mai întârzie schimbul atunci când noi eram deja gata să acceptăm.

Zack dădu din cap.

— Da, mi s-au dat instrucţiuni înainte de răpire, mi s-a spus ce să fac, unde şi când. În timp ce stăteam ascunşi, a trebuit să mai dau nişte telefoane. Totdeauna din afara casei, totdeauna de la o cabină publică la alta, conform unei liste prestabilite. Era grăsanul; de-acuma îi cunoşteam glasul. Uneori mai făcea câte o schimbare – reglare fină, aşa îi spunea. Eu făceam exact cum îmi zicea.

— Foarte bine, spuse Quinn. Şi grăsanul ţi-a spus că n-o să aveţi nici o problemă ca să scăpaţi după aceea. Doar o urmărire de o lună sau cam pe-acolo, dar fără nici un indiciu după care să poată fi continuată, o să se stingă şi voi o să puteţi să trăiţi liniştiţi până la adânci bătrâneţuri. Şi tu chiar l-ai crezut? Chiar

ai crezut că puteţi să-l răpiţi şi să-l omorâţi pe fiul Preşedintelui american şi să scăpaţi după asta? Atunci de ce aţi mai omorât băiatul? Nu era nevoie.

Muşchii faciali ai lui Zack se mişcau aproape în delir. Ochii îi ieşeau din orbite de furie.

— Tocmai asta e, lua-te-ar dracu. Nu noi l-am omorât. Noi l-am aruncat pe drum aşa cum ni s-a spus. Era viu şi bine mersi – noi nici nu l-am atins. Prima dată am aflat că e mort când s-a făcut totul public a doua zi. Nici nu-mi venea să cred. Era o minciună. Nu noi am făcut-o.

Afară pe stradă îşi făcu apariţia o maşină de după colţ, dinspre rue de Chalon. Un bărbat era la volan; un altul în spate, cu o puşcă în mână. Maşina înainta pe stradă de parcă ar fi căutat pe cineva, se opri în faţa primului bar, înaintă până aproape de uşa de la „Chez Hugo”, apoi dădu înapoi şi se opri la jumătatea drumului dintre cele două baruri. Motorul continua să meargă.

— Puştiul a fost ucis de o bombă din cureaua de piele pe care o purta la brâu, spuse Quinn. N-o avea când a fost răpit de pe câmpia Shotover. Tu i-ai dat-o ca s-o poarte.

— Nu eu, ţipă Zack. Al dracului să fiu dacă eu. Orsini.

— Foarte bine, povesteşte-mi despre Orsini.

— Corsican, ucigaş plătit. Mai tânăr ca noi. Când noi trei am plecat să ne întâlnim cu tine la depozit, puştiul era îmbrăcat cu hainele lui dintotdeauna. Când, ne-am întors, era cu haine noi. I-am făcut un scandal monstru lui Orsini pe chestia asta. Idiotul dracului a plecat din casă, nesocotindu-mi ordinele şi s-a dus să le cumpere.

Quinn îşi aminti de ţipetele şi cearta pe care le auzise deasupra capului după ce mercenarii se retrăseseră să studieze diamantele. Crezuse că se ciorovăiau pentru nestemate.

— De ce-a făcut-o? întrebă Quinn.

— Zicea că puştiul s-a plâns că-i era frig. Zicea că s-a gândit că nu face nici un rău, aşa că s-a dus pe jos până la East Grinstead, a intrat la un magazin cu articole de voiaj şi a cumpărat toate chestiile. M-am înfuriat pentru că habar n-are de engleză şi, cu înfăţişarea lui, arăta ca un deget bubos.

— Mai mult ca sigur că hainele i-au fost aduse cât ai lipsit tu, îi spuse Quinn. Bine şi cum arată Orsini ăsta?

— Cam treizeci şi trei de ani, profesionist, dar niciodată pe câmpul de luptă. Pielea foarte tuciurie, ochii negri, cicatrice de

cuţit pe un obraz.

— De ce l-ai angajat?

— Nu eu. Eu i-am chemat pe Paul Uriaşul şi pe Janni pentru că îi ştiam de pe vremuri şi am păstrat legătura. Pe corsican mi l-a vârât pe gât grăsanul... Şi acu' aud că Janni e mort şi Paul Uriaşul a dispărut.

— Şi cu întâlnirea asta ce vrei? îl întrebă Quinn. Ce ar trebui să fac eu pentru tine?

Zack se aplecă şi îl prinse pe Quinn de braţ.

— Vreau să ies, spuse el. Dacă eşti cu ăia de m-au angajat, spune-le că nu-i nevoie să vină după mine. N-o să suflu niciodată nici o vorbuliţă, niciodată. Nu curcanilor, în orice caz. Aşa că ei sunt în siguranţă.

— Dar nu sunt cu ei, protestă Quinn.

— Atunci spune-le alor tăi că nu eu l-am omorât pe băiat, spuse Zack. Asta n-a făcut niciodată parte din afacere. Jur pe viaţa mea că n-am avut niciodată de gând să moară băiatul.

Quinn reflectă că dacă Nigel Cramer sau Kevin Brown aveau să pună vreodată mâna pe Zack, „pe viaţă" era exact ce avea să primească în calitate de oaspete al Majestăţii Sale sau al Unchiului Sam.

— Câteva ultime amănunte, Zack. Diamantele. Dacă vrei să ceri clemenţă, mai bine să le dai răscumpărarea înapoi de la bun început. Le-ai cheltuit?

— Nu, îi răspunse Zack grăbit. Nici gând. Sunt aici. Fiecare împuţită de piatră.

Băgă mâna sub masă şi aruncă pe ea un sac de pânză. Sam rămase cu ochii holbaţi.

— Orsini, continuă Quinn impasibil. Unde-i acum?

— Dumnezeu ştie. Probabil că s-a întors în Corsica. A plecat de acolo acum zece ani ca să lucreze cu bandele din Marsilia, Nisa şi, mai târziu, din Paris. Asta-i tot ce-am putut să scot de la el. Oh şi vine dintr-un sat pe care-l cheamă Castelblanc.

Quinn se ridică, luă sacul de pânză şi aruncă o privire în jos către Zack.

— Eşti în găleată, camarade. Până la urechi. O să vorbesc cu autorităţile. Poate că au să accepte să depui mărturie. Dar şi asta e destul de greu. Dar o să le spun că *au existat* alţi oameni în spatele tău şi probabil alţii în al lor. Dacă o să creadă chestia asta şi tu o să le povesteşti tot, s-ar putea să te lase în viaţă. Ceilalţi, cei pentru care ai lucrat... nici gând.

Se întoarse să plece. Sam se ridică şi ea să-l urmeze. De parcă ar fi preferat adăpostul pe care i-l oferea americanul, Zack se ridică şi el şi se îndreptară toţi trei spre uşă. Quinn se opri.

— Un ultim lucru. De ce numele de Zack?

Ştia că în timpul răpirii psihiatrii şi specialiştii în descifrarea codurilor îşi bătuseră capul cu numele ăsta, căutând un indiciu posibil pentru identitatea reală a celui care îl alesese. Lucraseră pe o mulţime de variaţii ale lui Zachary, Zachariah, căutaseră rude ale criminalilor cunoscuţi care să fi avut astfel de prenume.

— De fapt era Z-A-K, îi răspunse Zack. Literele de la numărul de înscriere în circulaţie al primei maşini pe care am avut-o.

Quinn îşi ridică o singură sprânceană. Ajunge cu psihiatrii. Făcu un pas afară. Zack venea în urma lui. Sam era încă în uşă când liniştea străzii fu sfâşiată de bubuitul armei.

Quinn nu văzuse nici maşina, nici omul cu arma. Dar auzise clar sunetul „vâââj" al glontelui care-i trecea pe lângă faţă şi simţise adierea rece şi uşoară de pe obraz. Glontele trecu la nici un deget de urechea lui, nu însă şi de Zack. Mercenarul îl recepţionă la baza gâtului.

Reflexele rapide pe care le avea Quinn îi salvară viaţa. Nu era străin de sunetul acela, ceea ce îi dădu un avans. Trupul lui Zack fu aruncat înapoi în tocul uşii, de unde ricoşă înainte. Quinn era la loc în arcada uşii înainte ca genunchii lui Zack să fi apucat să se îndoaie. Secunda cât mercenarul rămăsese încă în picioare acţionă ca o pavăză între Quinn şi maşina parcată la treizeci de metri.

Quinn se aruncă prin uşă cu spatele, se răsuci, o prinse pe Sam şi o trase împreună cu el pe jos pe podea dintr-o singură mişcare. În clipa când atingeau amândoi dalele murdare, un al doilea glonte trecu prin uşa gata să se închidă de deasupra lor şi smulse tencuiala din peretele lateral al cafenelei. Apoi uşa acţionată cu arcuri se închise.

Târându-se rapid în patru labe, Quinn traversă barul, trăgând-o pe Sam după el. Maşina înainta pe alee ca să îndrepte unghiul trăgătorului şi o rafală de împuşcături transformă în ţăndări fereastra de sticlă şi ciurui uşa cu gloanţe. Barmanul, presupusul Hugo, fu mai lent. Rămase cu gura căscată în spatele tejghelei până când o ploaie de cioburi de la stocul de sticle care se pulverizau îl trimise şi pe el la podea.

Împuşcăturile încetară – se încărca arma. Quinn se ridică şi o

porni în goană spre ieşirea din spate, cu stânga trăgând-o pe Sam după el, cu dreapta încă încleştată pe sacul cu diamante. Uşa din spate a barului dădea într-un coridor, cu toalete pe fiecare parte. Drept în faţă era o bucătărie jegoasă. Quinn străbătu bucătăria în goană, deschise uşa de la capătul ei cu piciorul şi ieşi într-o curte interioară.

Lăzi de bere erau stivuite aici, aşteptând să fie preluate. Folosindu-se de ele ca de o scară, Quinn şi Sam trecură peste zidul din spate al curţii şi se lăsară să cadă într-o altă curte interioară care aparţinea unei măcelării de pe strada paralelă, Passage de Gatbois. Peste trei secunde ieşeau din prăvălia unui măcelar înţepenit de uimire şi se găseau în stradă. Din fericire, la treizeci de metri mai sus era un taxi. Din spatele lui cobora clătinându-se o doamnă foarte în vârstă care îşi căuta mărunţişul în poşetă. Quinn ajunse înainte să şi-l găsească, o trânti pur şi simplu pe trotuar şi îi spuse: *„C'est paye, madame".*

Se aruncă în spatele maşinii, ţinând-o încă strâns de mână pe Sam, aruncă sacul pe banchetă, scoase un teanc de bancnote franţuzeşti şi i le vârî şoferului sub nas.

— Să plecăm de aici, repede, îi spuse acestuia. Bărbatul gagicei mele a apărut cu ceva muşchi închiriaţi.

Marcel Dupont era un bătrân cu mustaţa ca de morsă care bătea străzile Parisului cu taxiul de patruzeci şi cinci de ani. Înainte de asta luptase cu Francezii Liberi. La viaţa lui avusese prilejul să-şi ia tălpăşiţa din vreo câteva locuri la un pas înaintea brigăzilor de duri. Pe deasupra, era francez şi fata blondă care era târâtă în taxiul lui era cât se poate de arătoasă. Şi mai era şi parizian şi ştia să recunoască un teanc gros de bancnote atunci când le vedea. Trecuse de mult vremea când americanii dădeau bacşişuri de zece dolari. Acum se părea că cei mai mulţi veneau la Paris cu un buget de zece dolari pentru o zi întreagă. Lăsând în urmă o dâră de fum negru de la cauciucuri, o porni în susul pasajului, ieşind în Avenue Daumesnil.

Quinn se întinse peste Sam ca să tragă mai bine uşa. Aceasta se lovi de un obstacol şi se închise de-abia când o trânti a doua oară. Sam se lăsase pe spate, albă ca varul. Apoi îşi observă nepreţuita ei poşetă din piele de crocodil de la Harrods. Forţa cu care fusese închisă uşa i-o rupsese aproape de bază, sfâşiindu-i cusătura. Inspectă stricăciunea şi se încruntă nedumerită.

— Quinn, ce dracu-i asta?

„Asta” era marginea proeminentă a unei baterii negre cu portocaliu, subţire cât o foaie de napolitană, de genul celor folosite la aparatele polaroid. Quinn tăie cu briceagul restul cusăturii de pe fund, lăsând să se vadă că bateria făcea parte dintr-un şir de trei, de şase pe zece centimetri, legate între ele. Transmiţătorul şi bliperul erau în plăcuţa cu circuite imprimate şi ea tot pe fund, cu un fir care ducea la microfonul din butonul care forma baza încuietorii. Antena era în cureaua cu care se ţinea pe umăr. Era un dispozitiv ultramodern, profesionist, miniatural şi activat cu vocea ca să economisească sursa de alimentare.

Quinn se uită la componentele risipite între ei pe banchetă. Chiar dacă aparatul mai era încă în stare de funcţionare, deacum era imposibil să mai încerce să transmită dezinformări prin intermediul lui. Exclamaţia lui Sam îi va fi anunţat deja pe ascultători că fusese descoperit. Goli toate obiectele din poşeta răsturnată, îi ceru şoferului să tragă lângă trotuar şi aruncă atât geanta cât şi dispozitivul de ascultare electronică într-o ladă de gunoi.

— Ei bine, asta explică ce s-a întâmplat cu Marchais şi Pretorius, spuse Quinn. Trebuie să fi fost doi; unul care stătea în apropierea noastră ca să asculte ce progrese făceam noi şi să transmită totul mai departe prin telefon amicului care putea să ajungă la ţintă înaintea noastră. Dar de ce naiba nu s-au ivit la falsa întâlnire de dimineaţă?

— N-o aveam, spuse Sam brusc.

— N-aveai ce?

— N-aveam poşeta cu mine. Eram la micul dejun în bar – tu ai vrut să vorbim sus. Mi-am uitat geanta, am lăsat-o pe banchetă. A trebuit să mă întorc după ea, am crezut că mi-au furat-o. Mai bine să fi fost aşa.

— Da. Tot ce au auzit a fost că îi spuneam şoferului de la taxi să ne lase pe rue de Chalon, la colţul străzii. Şi cuvântul *bar.* Erau două pe stradă.

— Dar cum naiba au putut să-mi facă aşa ceva la poşetă? întrebă ea. Am avut-o tot timpul cu mine de când am cumpărat-o.

— Nu-i geanta ta – e un duplicat, spuse Quinn. Cineva a văzut-o, a făcut o imitaţie exactă şi a efectuat schimbul. Câţi oameni au venit în apartament la Kensington?

— După ce-ai şters-o tu? Toţi dracii şi mama lor pe deasupra.

Au fost Cramer cu britanicii, Brown, Collins, Seymour şi încă vreo trei-patru de la FBI. Eu m-am dus la ambasadă, la conacul ăla din Surrey unde te-au ţinut pe tine o vreme, în Statele Unite, înapoi – ei drăcia dracului, am fost cu ea peste tot. Şi nu era nevoie decât de cinci minute cât să se golească geanta veche, să se pună conţinutul în duplicat şi să se efectueze schimbul.

— Unde vrei să mergi, camarade? întrebă şoferul.

La Hotel du Colisee nici nu putea fi vorba; ucigaşii ştiau de el. Dar nu şi de garajul unde îşi parcase Opelul. Fusese acolo singur, fără Sam şi geanta ei mortală.

— Race de la Madeleine, spuse el, la colţ cu Chaveau-Lagarde.

— Quinn, poate că ar fi mai bine să mă întorc înapoi în SUA doar cu ce-am aflat până acum. M-aş duce la ambasada noastră de aici şi aş insista să-mi dea doi poliţişti americani care să mă escorteze. Washingtonul trebuie să afle ce ne-a spus Zack.

Quinn se uită la străzile pe care treceau. Taxiul se îndrepta pe rue Royale. Înconjură Place de la Madeleine şi îi lăsă la intrarea în garaj. Quinn îi dădu şoferului un bacşiş gras.

— Încotro mergem? întrebă Sam după ce erau în Opel şi se îndreptau spre sud peste Sena, către cartierul latin.

— Tu mergi la aeroport, îi răspunse Quinn.

— La Washington?

— În nici un caz la Washington. Ascultă, Sam, acum mai mult ca niciodată nu trebuie să te duci acolo lipsită de apărare. Oricine ar fi cei din spatele chestiei ăsteia, sunt mult mai suspuşi decât o mână de foşti mercenari. Mercenarii n-au fost decât mâna de lucru angajată. Lui Zack i s-a transmis tot ce se întâmpla de partea noastră. A fost avertizat de progresele poliţiei, de dispoziţiile Scotland Yardului, Londrei şi Washingtonului. Totul a fost coregrafiat, chiar şi uciderea lui Simon Cormack. Când puştiul alerga pe marginea drumului trebuie să fi fost cineva între pomi cu detonatorul. De unde putea să ştie ca să fie acolo? Pentru că lui Zack i s-a spus ce să facă exact, etapă cu etapă, inclusiv cum să ne elibereze. Motivul pentru care nu m-a ucis şi pe mine este că nu i s-a comandat. Lui nici nu-i trecea prin cap că avea să omoare pe cineva.

— Dar ne-a spus cine, protestă Sam. Americanul ăsta, cel care a organizat totul şi l-a plătit şi pe el.

— Şi grăsanului cine i-a spus?

— Aha! Există cineva în spatele grăsanului.

— Trebuie să existe, îi răspunse Quinn. Şi încă sus – foarte sus. Cu adevărat sus. Ştim ce s-a întâmplat şi cum, dar nu ştim cine sau de ce. Te duci acuma înapoi la Washington şi le spui ce-ai aflat de la Zack. Ce avem? Spusele unui răpitor, criminal şi mercenar, acuma cât se poate de convenabil mort. Un om care fugea speriat până în măduva oaselor în urma celor făcute, încercând să-şi cumpere libertatea cu preţul denunţării propriilor colegi şi returnării diamantelor, cu o poveste de adormit copii că a fost pus să facă tot ce-a făcut.

— Atunci unde mergem de aici?

— Tu te dai la fund. Eu plec după corsican. El e cheia. El e angajatul grăsanului, cel care a furnizat cureaua ucigaşă şi a pus-o pe Simon. Pun pariu că lui Zack i s-a poruncit să întârzie cu negocierile încă şase zile, cerând diamante în loc de bani, pentru că noile haine nu erau încă gata. Programul a fost dat peste cap, mergea prea repede, trebuia încetinit. Dacă reuşesc să ajung la Orsini, să-l prind în viaţă, să-l fac să vorbească, probabil că el ştie numele celui care l-a angajat. După ce avem numele grăsanului, de-abia atunci putem să mergem la Washington.

— Lasă-mă să vin cu tine, Quinn. Aşa ne-am înţeles.

— Aşa s-a înţeles Washingtonul. Înţelegerea s-a anulat. Tot ce ne-a spus Zack a fost înregistrat de microfonul ăla din poşeta ta. Ei ştiu că noi ştim. Pentru ei urmărirea este acum după tine şi după mine. Numai dacă am putea să facem rost de numele grăsanului! Atunci Vânătorii se transformă în vânat. FBI-ul o să aibă grijă de asta. Şi CIA.

— Şi eu unde să merg să mă dau la fund şi pentru câtă vreme?

— Până îţi dau eu telefon şi-ţi spun că am scos-o la capăt într-un fel sau altul. Cât despre loc – Malaga. Am nişte prieteni în sudul Spaniei care au să aibă grijă de tine.

Parisul, ca şi Londra, e un oraş cu două aeroporturi. Nouăzeci la sută din cursele externe pleacă de la aeroportul Charles de Gaulle din nordul capitalei. Dar Spania şi Portugalia sunt în continuare deservite de mai vechiul aeroport de la Orly, din partea de sud. Pentru a mări confuzia, Parisul are şi două terminale separate pentru fiecare aeroport. Autobuzele pentru Orly pleacă de la Maine-Montparnasse din cartierul Latin. Quinn ajunse aici la treizeci de minute după ce plecase din Madeleine, îşi parcă maşina şi o conduse pe Sam în holul principal.

— Dar hainele mele, lucrurile de la hotel? se plânse Sam.

— Fă-le uitate. Dacă ticăloşii nu pândesc acum lângă hotel, înseamnă că sunt nişte dobitoci. Şi nu sunt. Ai paşaportul?

— Da. Îl port întotdeauna la mine.

— Şi eu la fel. Şi cărţile de credit?

— Sigur. La fel.

— Du-te la bancă şi scoate câţi bani îţi permite contul de pe cartea de credit.

În vreme ce Sam era la bancă, Quinn îşi folosi ultimii bani ca să-i cumpere un bilet Paris-Malaga. Pierduse cursa de 12.45, dar mai era una la 17,35.

— Prietena dumneavoastră trebuie să aştepte cinci ore, îi spuse fata de la casa de bilete. Autobuzele pleacă de la Poarta Jevery la fiecare 12 minute şi merg până la terminalul Orly Sud.

Quinn îi mulţumi, se duse pe partea cealaltă la bancă şi îi dădu biletul lui Sam. Ea scosese cinci mii de dolari, dintre care Quinn îşi luă patru mii.

— Te duc la autobuz chiar acum, îi spuse el. Eşti mai în siguranţă la Orly decât aici, în caz că vin să se intereseze de plecările de la aeroport. Cum ajungi acolo, treci direct pe la controlul paşapoartelor şi intri în zona liberă de taxe. E mai greu să te prindă acolo. Ia-ţi o geantă nouă, aşteaptă avionul şi ai grijă să nu-l pierzi. La Malaga au să te aştepte nişte oameni.

— Quinn, dar eu nici măcar nu vorbesc spaniola.

— Nici o grijă. Vorbesc ei engleza.

La scara autobuzului, Sam se întinse şi-şi petrecu braţele pe după gâtul lui Quinn.

— Quinn, iartă-mă. Te-ai fi descurcat mai bine fără mine.

— Nu-i vina ta, iubito. Quinn îi întoarse faţa şi o sărută. O scenă destul de obişnuită, la terminalele de pe aeroport – nu observă nimeni nimic. Pe lângă asta, fără tine n-aş fi avut Smith & Wesson-ul. Cred că s-ar putea să am nevoie de el.

— Ai grijă de tine, şopti ea.

Un vânt îngheţat bătea pe Boulevard de Vaugirard. Ultimul bagaj greu era aşezat sub autobuz şi ultimii pasageri se urcau în el. Sam începu să tremure în braţele lui. Quinn îi mângâie părul blond şi strălucitor.

— O să mă descurc. Ai încredere în mine. O să iau legătura prin telefon peste două zile. Atunci, c-o fi laie sau bălaie, o să putem să mergem acasă în siguranţă.

Se uită cum autobuzul se îndepărta pe bulevard, făcând cu

mâna după mâna mică ce se vedea pe geamul din spate. Apoi acesta dădu colţul şi dispăru.

La două sute de metri de terminal, vizavi de Vaugirard, există un mare oficiu poştal. Quinn îşi cumpără carton şi hârtie de ambalaj de la o papetărie şi intră la poştă. Cu ajutorul briceagului şi al benzii de lipit, al hârtiei şi al sforii, alcătui un pachet solid cu diamantele şi îl puse la poştă recomandat expres pe adresa ambasadorului Fairweather de la Londra.

De la cabinele telefonice internaţionale din clădirea băncii sună la Scotland Yard şi lăsă un mesaj pentru Nigel Cramer, care consta dintr-o adresă de lângă East Grinstead, Sussex. În sfârşit, mai dădu şi un telefon la un bar din Estepona. Omul cu care vorbi nu era câtuşi de puţin spaniol, ci un autentic cockney din Londra.

— Da, în regulă, camarade, îi spuse glasul de la telefon. O să avem noi grijă de domniţa ta în locul tău.

Cu ultimele mărunţişuri puse la punct, Quinn se întoarse la maşină, îi făcu plinul la prima staţie de benzină şi se înscrise în circulaţia de la ora prânzului, îndreptându-se spre drumul de centură. La şaizeci de minute după telefonul cu Spania se găsea pe autostrada A 6 în drum spre sud, către Marsilia.

Se opri să-şi ia cina la Beaune, apoi se aşeză în spatele maşinii şi încercă să recupereze o parte din somnul pierdut. Se făcuse ora trei dimineaţa când îşi reluă călătoria.

În vreme ce el dormea, un om stătea liniştit la restaurantul San Marco de peste drum de Hotel Colisee şi supraveghea intrarea principală a hotelului. Era acolo de la ora prânzului, spre surprinderea transformată până la urmă în agasare a personalului din restaurant. Îşi comandase masa de prânz, stătuse toată după-amiaza şi apoi îşi comandase cina. Ospătarilor li se părea că citea aşezat liniştit lângă fereastră.

La ora 23.00 restaurantul dori să închidă. Omul plecă şi se mută alături, la Hotel Royal. Le explică celor de acolo că îşi aştepta un prieten şi se aşeză pe un scaun de lângă fereastră ca să-şi continue pânda. Până la urmă, la ora două noaptea, renunţă.

Se duse la un oficiu poştal deschis în permanenţă, urcă la telefoanele de la primul etaj şi făcu o comandă cu preaviz. Rămase în cabină până când îl sună centralista.

— *Allo, monsieur,* îi spuse aceasta. Am legătura. Pe fir. Vorbiţi, Castelblanc.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Costa del Sol era de multă vreme locul preferat de retragere al membrilor cei mai căutaţi ai comunităţii interlope britanice. Câteva zeci de astfel de ticăloşii după ce reuşiseră să separe de conţinutul lor băncile sau maşinile blindate sau pe învestitori de economiile pe care le făcuseră, îşi părăsiseră ţara strămoşească doar cu puţin înaintea degetelor apucătoare ale Scotland Yardului şi îşi căutaseră refugiul în soarele din sudul Spaniei, unde se bucurau de proaspăta lor afluenţă. Un om de duh a făcut chiar afirmaţia că într-o zi senină la Estepona poţi să vezi mai mulţi indivizi de categoria A decât în închisoarea Parkhurst a Majestăţii Sale atunci când se face prezenţa.

În seara respectivă, patru dintre ei aşteptau la aeroportul din Malaga în urma telefonului primit de la Paris. Erau Ronnie şi Bernie şi Arthur, pronunţat Arfur, cu toţii maturi şi tinerelul Terry, cunoscut sub numele de Tel. Cu excepţia lui Tel, purtau cu toţii costume deschise la culoare şi pălării de panama şi, în ciuda faptului că se lăsase deja întunericul, ochelari de soare. Se uitară la panoul pe care erau afişate sosirile, observară că avionul de la Paris tocmai aterizase şi rămaseră discret în picioare lângă uşa de ieşire din vamă.

Sam apăru printre primii trei pasageri. N-avea nici un bagaj, doar poşeta proaspăt cumpărată de la Orly şi o mică valiză de piele, nouă şi ea, cu o colecţie de articole de toaletă şi cămăşi de noapte. Mai avea şi costumul din două piese pe care îl purtase la întâlnirea de la „Chez Hugo” şi atât.

Ronnie avea descrierea ei, dar aceasta era departe de realitate. Era căsătorit, la fel ca şi Bernie şi Arfur, dar bătrâna lui, la fel ca şi nevestele celorlalţi, era o blondă dată cu peroxid, albită şi mai mult de statul permanent pe plajă, cu o piele ca de şopârlă produsă de excesul de ultraviolete. Ronnie evaluă aprobator pielea palidă şi nordică şi talia subţire ca de albină a noii sosite.

— Măiculiţă, murmură Bernie.

— Mişto, zise Tel.

Era adjectivul său preferat, dacă nu cumva unicul. Desemna tot ceea ce îl surprindea sau îi plăcea drept „mişto”.

Ronnie înaintă.

— Domnişoara Somerville?

— Da.

— ’Seara. Eu sunt Ronnie. El e Bernie şi Arfur şi Tel. Quinn ne-a rugat să avem grijă de dumneavoastră. Maşina e acolo.

Quinn intră în Marsilia în zorile reci şi ploioase; ultima zi din noiembrie. Avea de ales între a merge cu avionul până la Ajaccio, capitala Corsicei, plecând de la aeroportul Marigriane şi urmând să sosească în aceeaşi seară, sau a lua feribotul de seară pentru a merge cu maşina.

Alese feribotul. Pe de o parte pentru că îl scutea de închirierea unei maşini la Ajaccio; pe de alta, pentru că putea să-şi ia liniştit cu el Smith & Wesson-ul pe care îl mai avea încă la brâu; şi în al treilea rând, pentru că trebuia, ca măsură de precauţie, să mai facă unele mici cumpărături pentru cât avea să stea în Corsica.

Indicatoarele spre portul feribotului de pe Quai de la Joliette erau cât se poate de clare. Portul era aproape gol. Feribotul care venise de dimineaţă de la Ajaccio era ancorat, pasagerii plecaseră de o oră. Casa de bilete a SNCM de pe Boulevard des Dames era încă închisă. Îşi parcă maşina şi îşi luă masa de dimineaţă în tihnă, aşteptând să se deschidă. La nouă, îşi cumpără un bilet de traversare cu feribotul Napoleon care pleca seara la ora 20.00 şi sosea a doua zi la 7.00 dimineaţa. Odată în posesia biletului, putu să-şi lase Ascona în parcarea pentru pasageri de lângă *quai* J4, de unde avea să plece feribotul. După ce termină cu toate acestea, se întoarse pe jos în oraş ca să-şi facă cumpărăturile.

Sacul de voiaj era destul de uşor de găsit, ca şi farmacia unde să-şi înlocuiască articolele de toaletă şi uneltele de bărbierit abandonate la Hotel du Colisee din Paris. Căutarea unui magazin de confecţii bărbăteşti fu întâmpinată cu mai multe clătinări negative ale capului, dar îl descoperi până la urmă în rue St. Ferreol, accesibilă doar pietonilor, chiar la nord de Portul Vechi.

Tânărul vânzător era deosebit de amabil şi achiziţionarea cizmelor, pantalonilor, curelei, cămăşii şi pălăriei nu-i ridică nici o problemă. Auzindu-l pe Quinn menţionând ultimul articol pe care îl cerea, tânărul îşi ridică sprâncenele.

— Doriţi *ce,* monsieur?

Quinn îi repetă ce voia.

— Regret, nu cred că aşa ceva ar putea fi de vânzare.

Se uită la cele două bancnote mari ce se mişcau ispititor în mâna lui Quinn.

— Poate în magazie? Unul vechi şi care nu mai e folosit? îi sugeră Quinn.

Tânărul aruncă o privire în jur.

— O să văd, domnule. Pot să iau sacul?

Rămase în magazia din spate vreme de zece minute. La întoarcere, deschise sacul cât să-l lase pe Quinn să arunce o privire înăuntru.

— Minunat, exclamă Quinn. Exact ce-mi trebuia.

Plăti nota, îi dădu tânărului bacşişul promis şi plecă. Cerul se luminase şi mâncă de prânz la o cafenea în aer liber din Portul Vechi, petrecându-şi o oră la cafea ca să studieze o hartă la scară mare a Corsicei. Singurul lucru pe care îl avea de spus despre Castelblanc lexiconul anexat la aceasta era că se găsea în Lanţul Ospedale de la capătul de sud al insulei.

La opt, *Napoleon* ieşea din Gare maritime şi se îndrepta spre radă. Quinn degusta un pahar cu vin în Bar des Aigles, aproape pustiu în acel anotimp. În timp ce feribotul se întorcea cu prova spre mare, prin faţa ferestrei trecură luminile Marsiliei, pentru a fi apoi înlocuite de vechea fortăreaţă închisoare de la Chateau d'If la distanţă de o ancablură.

Peste cincisprezece minute, trecea de Cap Croisette şi era învăluit de beznă şi de largul mării. Quinn se duse să cineze la Malmaison, se întoarse în cabina sa de pe puntea D şi se culcă înainte de ora 23.00, cu ceasul deşteptător alături de el pus să sune la ora şase.

Cam la aceeaşi oră, Sam stătea împreună cu gazdele ei într-o fostă fermă mică şi izolată aflată sus pe undeva pe colinele din spatele Esteponei. Nici unul dintre bărbaţi nu locuia acolo; ferma era folosită pentru depozitare şi pentru rarele prilejuri când prietenii lor aveau nevoie de puţină „izolare" faţă de pârdalnicii de detectivi care-şi fluturau mandatele de extrădare.

Cei cinci stăteau într-o încăpere închisă şi cu storurile trase, acum albăstrie de atâta fum de ţigară şi jucau pocher. Ronnie făcuse propunerea. Se îndeletniceau cu jocul acesta de trei ore; doar Sam şi Ronnie mai rămăseseră în joc. Tel nu juca; se ocupa de servirea berei – direct din sticlă – aflată într-un stoc mare în

lăzile de lângă un perete. Ceilalţi pereţi erau şi ei plini, dar cu baloturi de frunze exotice proaspăt sosite din Maroc şi destinate exportului în ţările nordice.

Arfur şi Bernie erau curăţaţi şi se uitau posomorâţi la ultimii doi jucători rămaşi la masă. „Potul” de bancnote de o mie de pesetas din mijlocul mesei cuprindea tot ce avuseseră cu ei, plus jumătate din ce avea Ronnie şi jumătate din dolarii lui Sam schimbaţi la cursul oficial dolar/peseta.

Sam aruncă o privire spre ce-i mai rămăsese lui Ronnie, îşi împinse cea mai mare parte a bancnotelor ei spre centru şi plusă. Ronnie zâmbi, plăti sec şi ceru să-i vadă cărţile. Sam îşi întoarse patru cărţi cu faţa în sus. Doi popi, doi decari. Ronnie rânji şi îşi întoarse şi el mâna pe faţă: full, trei dame şi doi valeţi. Se întinse după mormanul de bancnote care reprezentau tot ce avea el, plus tot ce aduseseră Bernie şi Arfur, plus nouă zecimi din cei o mie de dolari ai lui Sam. Sam îşi întoarse repede şi cea de-a cincea carte. Al treilea popă.

— Dumnezeii mă-si! exclamă el şi se lăsă pe spate.

Sam trase teancul de bancnote în faţa ei.

— Chiar aşa! exclamă Bernie.

— Ăăă, tu cu ce te ocupi, Sam? întrebă Artur.

— Nu v-a spus Quinn? se miră ea. Sunt agent special al FBI-ului.

— Măiculiţă, exclamă Ronnie.

— Mişto, zise şi Tel.

La ora şapte fix, *Napoleon* ancoră la Gare maritime din Ajaccio, la jumătatea drumului dintre debarcaderele Capucins şi Citadelle. După zece minute, Quinn se alătura celorlalte vehicule care ieşeau din cală şi se îndreptau în josul rampei spre străvechea capitală a acestei insule de o frumuseţe atât de sălbatică şi tăinuită.

Harta îi indica destul de limpede pe ce drum să meargă, la sud ca să iasă din oraş, pe Boulevard Sampiero până la aeroport, de-acolo la stânga pe N. 196 spre munţi. La zece minute după ce cotise, drumul începu să urce ca peste tot în Corsica pentru că insula este aproape în întregime acoperită de munţi. Drumul cotea şi se încolăcea pe toată porţiunea de la Cauro la Col St. Georges. De aici zări o secundă câmpia îngustă de coastă rămasă undeva jos, mult în spatele lui. Apoi fu din nou învăluit de munţi, pante ameţitoare şi stânci, coline joase

îmbrăcate în păduri de stejar, fag şi măslini. După Bicchisano, drumul începea să coboare din nou încolăcindu-se spre coasta de la Propiano. Nu avea cum să evite drumul ocolit spre Ospedale – în linie dreaptă ar fi traversat valea barăci, o regiune atât de sălbatică, încât nici constructorii de drumuri nu izbutiseră să o străbată.

După Propiano urmă iar câmpia de coastă cale de câteva mile înainte ca D. 268 să-i permită s-o cotească spre munţii Ospedale. Ieşise de-acum de pe drumurile N (naţionale) şi intrase pe cele D (departamentale), nu cu mult mai late decât o alee îngustă dar adevărate şosele în comparaţie cu cărările care aveau să urmeze mai sus în creierul munţilor.

Trecu prin minuscule sătucuri cu case din piatră cenuşie, agăţate pe dealuri şi povârnişuri cu privelişti ameţitoare şi se întrebă cum reuşeau s-o scoată la capăt sătenii din pajiştile şi livezile lor mărunte.

Drumul urca mereu, răsucindu-se şi încolăcindu-se, coborând ca să treacă peste o adâncitură din teren dar înălţându-se constant după acest respiro. Dincolo de St. Lucie de Tallano, liziera pădurii se isprăvea şi colinele erau acoperite cu pătura aceea groasă şi înaltă până la brâu, formată din pârloage şi mirt, numită *maquis.* În timpul celui de-al doilea război mondial, fuga de-acasă în munţi pentru a evita arestarea de către Gestapo se numea „luatul în *maquis" şi* astfel rezistenţa franceză a ajuns să fie cunoscută sub numele de *„maquisards"* sau pur şi simplu „Maquis".

Corsica e tot atât de străveche ca şi munţii săi şi oamenii au locuit aici din timpuri preistorice. Ca şi Sardinia şi Sicilia, Corsica a fost invadată de mult mai multe ori decât îşi aducea aminte şi străinii au sosit întotdeauna în chip de cuceritori, invadatori, adunători de biruri, ca să conducă şi să ia, niciodată ca să dea ceva. Cu atât de puţine de pe urma cărora să-şi ducă traiul, corsicanii au reacţionat retrăgându-se spre înălţimile lor, adevărate metereze şi sanctuare naturale. Generaţii de rebeli şi bandiţi, gherile şi partizani au luat drumul munţilor pentru a împiedica autorităţile care veneau dinspre coastă să ridice impozitele şi birurile de la oamenii prea puţin capabili să le plătească.

Din aceste veacuri de experienţă îşi constituiseră muntenii filosofia lor exclusivistă şi secretă. Autoritatea reprezenta nedreptatea iar Parisul îşi strângea dările tot atât de greu ca

orice alt cuceritor. Corsica poate foarte bine să facă parte din Franţa, căreia i-a şi dat pe Napoleon Bonaparte şi încă o mie de alţi oameni de seamă, pentru munteni străinul rămâne tot străin, mesager al nedreptăţii şi al birurilor, fie că vine din Franţa ori de aiurea. Corsica poate foarte bine să-şi trimită fii cu zecile de mii ca să lucreze pe continent în Franţa, dacă un astfel de fiu ajunge vreodată să aibă necazuri, munţii străvechi continuă să-i ofere adăpost.

Munţii şi sărăcia şi persecuţiile evidente au dat naştere solidarităţii de cremene şi Uniunii Corsicane, considerată de mulţi mai exclusivistă şi mai periculoasă decât Mafia. Către lumea aceasta, pe care nici un secol XX nu izbutise s-o schimbe cu toate Pieţele lui Comune şi Parlamentele lui Europene, se îndrepta Quinn cu maşina în ultima lună a anului 1991.

Cu puţin înainte de oraşul Levie era un indicator care arăta direcţia spre Carbini pe un drumeag notat D.59. Drumul se îndrepta spre sud şi după patru mile traversa Fiumicicoli, aici doar un pârâiaş care se rostogolea din munţii Ospedale. La Carbini, un sătuc cu o singură stradă unde bătrâni îmbrăcaţi în haine albastre stăteau în faţa colibelor lor de piatră şi câţiva pui scurmau în ţărână, ghidul lui Quinn rămase fără combustibil. Din sat porneau două drumeaguri: D. 148 se îndrepta înapoi spre apus, în direcţia de unde venise dar pe partea de miazăzi a văii.

Drept înainte mergea D 59 spre Orone şi, mult mai la sud, Sotta. Putea să vadă piscul proeminent al Muntelui Cagna spre sud-vest, masa tăcută a Lanţului Ospedale la stânga, străjuită de cel mai înalt vârf din Corsica, Punta di la Vacca Morta, numit astfel pentru că dintr-un anumit unghi seamănă cu o vacă moartă. Quinn alese drumul care ducea drept înainte.

De îndată ce ieşi din Orone, munţii se apropiară din stânga; cotul spre Castelblanc era la două mile după Orone. Nu era decât un fel de potecă şi, cum nici un drum nu străbătea prin Ospedale, trebuia să fie o fundătură. Din drum putea să vadă uriaşa stâncă de culoare cenuşiu deschis înfiptă pe povârnişul lanţului de munţi, care făcuse cândva pe cineva să se gândească la un castel alb, eroare care cu multă vreme în urmă dăduse numele acestui cătun. Quinn urcă încet pe drumeag. Peste trei mile, mult deasupra lui D59, intra în Castelblanc.

Drumul se termina în piaţa satului, aflată la celălalt capăt, aproape de munte. Strada îngustă care ducea până în piaţă era

străjuită de case joase din piatră, toate ferecate şi cu obloanele trase. Nici un pui nu scurma în ţărână. Nici un bătrân nu stătea pe trepte. Locul era tăcut. Pătrunse cu maşina în piaţă, opri, se dădu jos şi se întinse să se dezmorţească; pe strada principală se auzi zgomotul unui motor. Un tractor ieşi dintre două case, înaintă până în mijlocul drumului şi se opri. Şoferul scoase cheile, sări din el şi dispăru printre case. Între zid şi partea din spate a tractorului era destul loc ca să treacă o motocicletă, dar nu şi o maşină dacă tractorul nu era mişcat din loc.

Quinn aruncă o privire în jur. Pe lângă drum, piaţa mai avea trei laturi. În dreapta erau patru case; în faţă, o bisericuţă de piatră. În stânga era ceea ce trebuia să reprezinte centrul vieţii din Castelblanc, o tavernă scundă cu două etaje şi un acoperiş de olane, cu o alee care ducea spre ce mai rămânea din Castelblanc dincolo de stradă – un ciorchine de case, sure şi ogrăzi care se terminau în coasta muntelui.

În uşa bisericii apăru un preot mărunt şi foarte bătrân care se întoarse să încuie uşa din spatele lui fără să-l zărească pe Quinn.

— *Bonjour, mon pere,* îi strigă Quinn cu glas voios.

Omul lui Dumnezeu sări ca un iepure împuşcat, se uită la Quinn aproape în panică şi traversă piaţa zorit, dispărând pe aleea din spatele tavernei închinându-se întruna.

Înfăţişarea lui Quinn avea şi de ce să-l surprindă pe orice preot corsican; magazinul specializat în confecţii bărbăteşti din Marsilia reuşise din plin. Avea cizme western cu ornamente, blue-jeanşi deschişi la culoare, o cămaşă cadrilată de un roşu aprins, haină din piele de căprioară cu franjuri şi o pălărie Stetson cu calotă înaltă. Dacă voia să arate ca o caricatură de la un ranch de amuzament, îi izbutise întru totul. Îşi luă cheile maşinii şi sacul de pânză şi se îndreptă spre tavernă.

Înăuntru era întuneric. Proprietarul stătea în spatele tejghelei de la bar, ştergându-şi plin de râvnă paharele – o noutate pentru el, îşi dădu Quinn cu presupusul. În rest, mai erau patru mese de stejar natur, fiecare înconjurată de patru scaune. Numai una din ele era ocupată; patru bărbaţi stăteau şi-şi studiau cărţile de joc din mână.

Quinn se duse la bar şi îşi aşeză sacul pe jos dar îşi păstră pălăria înaltă pe cap. Barmanul îşi ridică privirea.

— *Monsieur?*

Nici urmă de curiozitate, nici urmă de surpriză. Quinn se

prefăcu că nu băgă de seamă şi îşi destinse chipul într-un zâmbet larg.

— Un pahar cu vin negru dacă vreţi, vă rog, spuse el oficial.

Vinul era local, aspru dar bun. Quinn bău o înghiţitură apreciativ. Din spatele barului apăru soţia durdulie a proprietarului, aşeză câteva farfurii cu măsline, brânză şi pâine, nu-i aruncă nici o privire lui Quinn şi, la un scurt cuvânt în dialect local din partea soţului, dispăru înapoi în bucătărie. Oamenii cu cărţile de joc refuzau şi ei să-l privească. Quinn i se adresă barmanului.

— Îl caut, spuse el, pe un domn care cred că locuieşte aici. Cu numele de Orsini. Îl cunoaşteţi?

Barmanul aruncă o ocheadă spre jucători de parcă ar fi aşteptat ca aceştia să-i sufle răspunsul. Nu-i veni nici unul.

— Să fie Monsieur Dominique Orsini? întrebă barmanul.

Quinn se uită la el gânditor. Îi blocaseră drumul, recunoşteau că Orsini există. Două motive ca el să rămână. Până când? aruncă o privire în spate. Cerul din afara ferestrei era bleu deschis în soarele de iarnă. Până la căderea întunericului pesemne. Quinn se întoarse din nou spre bar şi îşi trecu un deget peste obraz.

— Un bărbat cu o cicatrice de cuţit? Dominique Orsini?

Barmanul dădu din cap afirmativ.

— Vreţi să-mi spuneţi unde aş putea să-i găsesc casa?

Din nou barmanul se uită insistent la jucătorii de cărţi pentru răspuns. De data aceasta veni. Unul dintre ei, singurul în costum oficial, îşi ridică privirea de la cărţi şi spuse:

— Monsieur Orsini e plecat astăzi, monsieur. Se va întoarce mâine. Dacă aşteptaţi, o să-l întâlniţi.

— Vai, îţi mulţumesc, amice. E un gest cu adevărat prietenesc din partea dumitale. Barmanului îi spuse: Aş putea să iau o cameră aici pentru la noapte?

Omul făcu doar un semn afirmativ cu capul. Peste zece minute, Quinn îşi primea camera, condus în ea de nevasta proprietarului care refuza în continuare să-i întâlnească privirea. După plecarea ei, Quinn cercetă încăperea. Era în spate, fereastra dădea într-o ogradă înconjurată de hambare fără porţi, lipite de casă. Salteaua de pe pat era subţire, umplută cu câlţi din păr de cal, dar adecvată pentru scopul pe care îl avea. Cu ajutorul briceagului, desfăcu două scânduri de sub pat şi ascunse unul din articolele pe care le conţinea sacul.

Restul îl lăsă pentru inspecţie, închise sacul, îl lăsă pe pat, îşi smulse un fir de păr din cap şi îl lipi cu salivă peste fermoar.

Întors în bar, mâncă o masă bună: brânză de capră, pâine proaspătă şi rumenă, pateu de porc preparat local, măsline zemoase, toate spălate cu vin. Apoi făcu o plimbare prin sat. Ştia că nu era în nici o primejdie până după apusul soarelui; gazdele sale îşi înţeleseseră bine ordinele primite.

Nu era prea mult de văzut. Nu ieşi nimeni pe stradă ca să-l întâmpine. Văzu un copil mic tras grabnic înapoi pe uşă de o pereche de mâini de femeie asprite de muncă. Tractorul de pe strada principală avea roţile din spate chiar la capătul aleii de pe care ieşise, lăsând un spaţiu liber de nici un metru. Partea din faţă era lipită de un hambar de lemn.

Pe la ora 17.60 Quinn se întoarse la tavernă, în căminul căreia ardea un foc vesel din lemne de măslin. Se duse în camera lui după o carte, satisfăcut că sacul îi fusese cercetat fără a i se lua nimic şi că scândurile de sub pat nu fuseseră descoperite.

Îşi petrecu două ceasuri citind în tavernă, refuzând în continuare să-şi scoată pălăria, mâncă din nou, o gustoasă tocană de porc cu fasole şi verdeţuri aromate de munte, cu linte şi pâine, tartă de mere şi cafea. Bău apă în loc de vin. La nouă se retrase în odaie. Peste o oră se stingea şi ultima lumină din sat. În seara aceea nu se uita nimeni la televizorul din tavernă, cu toate că era unul dintre singurele trei care existau în sat. Nimeni nu juca cărţi. La zece satul era în beznă, cu excepţia singurului bec din camera lui Quinn.

Era un bec slab, fără abajur, care atârna de o sârmă prăfuită chiar în mijlocul odăii. Cea mai bună lumină o dădea drept sub el şi acolo se aşezase silueta cu pălăria Stetson înaltă ca să citească rezemată în fotoliul cu spătar.

Luna răsări la unu şi jumătate, se înălţă din spatele lanţului Ospedale şi, după treizeci de minute, scălda Castelblancul într-o stranie lumină albă. Silueta tăcută, subţire se mişca pe stradă la lumina ei slabă, cu gesturile cuiva care ştie exact încotro se îndreaptă. Silueta se strecură pe două alei înguste şi pătrunse în complexul de hambare şi ogrăzi din spatele tavernei.

Fără un sunet, umbra sări pe o căruţă cu fân parcată într-una din curţi şi, de acolo, pe zid. Alergă fără nici un efort pe zid şi sări peste o altă alee, aterizând pe acoperişul înclinat al hambarului aflat drept în partea opusă a ferestrei lui Quinn.

Draperiile erau pe jumătate trase – nu ajungeau decât la jumătatea ferestrei când erau întinse de tot. În spaţiul de treizeci de centimetri, Quinn se vedea foarte bine, cu cartea în poală, cu capul uşor înclinat înainte ca să citească la lumina slabă, cu umerii acoperiţi de cămaşa roşie cadrilată vizibil deasupra pervazului, cu Stetsonul cafeniu pe cap.

Tânărul de pe acoperiş zâmbi; prostia asta îl scutea de a mai intra pe fereastră ca să facă ceea ce avea de făcut. Îşi scoase Lupara care era prinsă cu o curea de piele peste umeri, trase piedica şi ţinti. La doisprezece metri de el, capul cu pălărie umplea spaţiul dintre cele două ţevi, trăgaciurile erau legate unul de celălalt ca să detoneze simultan.

Când trase, zgomotul ar fi trebuit să trezească tot satul dar nu se aprinse nici o lumină. Alicele mari din cele două ţevi făcură ţăndări geamurile ferestrei şi sfâşiară draperiile groase de bumbac. În spatele ferestrei, capul omului aşezat păru să explodeze. Craniul se făcu bucăţi şi un jet puternic de sânge aprins începu să ţâşnească în toate direcţiile. Fără cap, bustul în carouri roşii se rostogoli într-o parte la pământ, ieşind din raza lui de vedere.

Satisfăcut, tânărul văr al clanului Orsini, care tocmai făcuse un comision familiei, alergă înapoi pe acoperiş, pe zid, în căruţa cu fân, pe pământ şi în aleea de unde venise. Fără grabă şi sigur de triumf, tânărul trecu prin sat îndreptându-se spre marginea cătunului, unde îl aştepta omul pe care îl venera. Nu-l văzu şi nici nu-l auzi pe bărbatul mai tăcut şi mai înalt decât el care ieşi dintr-o uşă întunecată şi începu să-l urmărească.

Camera devastată de deasupra barului avea să fie mai târziu curăţată de soţia proprietarului. Salteaua era dincolo de orice salvare, tăiată de la un capăt la celălalt; conţinutul aspru îi fusese folosit ca să umple cămaşa cadrilată, bustul şi braţele, până când ajunseseră suficient de rigide ca să stea în fotoliu fără nici un sprijin. Femeia avea să găsească fâşiii lungi de bandă adezivă care ţinuse bustul fals în poziţie verticală şi rămăşiţele pălăriei Stetson şi ale cărţii.

Avea să adune, bucată cu bucată, resturile capului de polistiren al manechinului pe care Quinn îl convinsese pe vânzătorul de la magazinul din Marsilia să-l şterpelească din magazie şi să i-l vândă. Din cele două prezervative, umplute cu ketchup luat din sala de mese a feribotului, care atârnaseră

cândva în capul manechinului avea să găsească prea puţine urme – doar petele roşii împrăştiate peste tot în odaie care aveau să dispară şterse cu o cârpă umedă.

Proprietarul avea să se minuneze că nu văzuse capul manechinului atunci când îi cercetase americanului bagajele, dar într-un târziu avea să descopere scândurile scoase de Quinn de sub pat la sosire pentru a-l ascunde.

În cele din urmă, individului furios în costum negru care jucase cărţi la tavernă în după-amiaza precedentă aveau să i se arate cizmele ornate de cowboy, pantalonii, jacheta din piele de căprioară cu franjuri şi proprietarul avea să-l informeze pe *capu* local că de-acum americanul trebuie să fi fost îmbrăcat cu celălalt set de haine: pantaloni negri, vindiac negru cu fermoar, bocanci cu talpă de crep din aceia care se poartă în deşert şi flanel pe gât. Aveau să examineze sacul de voiaj şi să descopere că în el nu mai exista nimic. Dar toate acestea aveau să se întâmple la ceasul dinainte de mijirea zorilor.

Când tânărul ajunse la casa pe care o căuta, bătu uşor la uşă. Quinn se strecură în cadrul întunecat al unei porţi la cincizeci de metri în urmă. Trebuie să fi existat un ordin de intrare pentru că tânărul trase zăvorul şi intră. După închiderea uşii, Quinn se apropie, înconjură casa şi găsi o fereastră cu oblonul tras care avea o crăpătură destul de mare ca să poată vedea înăuntru.

Dominique Orsini stătea la o masă din lemn aspru şi tăia bucăţi dintr-un salam cu un cuţit ascuţit ca briciul. Tânărul cu Lupara stătea în faţa lui. Vorbeau în limba corsicană, complet diferită de franceză, de neînţeles pentru un străin. Băiatul descria evenimentele petrecute în ultimele treizeci de minute; Orsini îşi clătină de câteva ori capul în semn de încuviinţare.

După ce băiatul termină de povestit, Orsini se ridică, ocoli masa şi îl îmbrăţişă. Tânărul strălucea de mândrie. În timp ce Orsini se întorcea, lumina lămpii prinse cicatricea lividă care se întindea pe obraz, mergând de la pomet până la falcă, Orsini scoase un teanc de bani din buzunar; băiatul protestă scuturându-şi capul. Orsini îi îndesă teancul în buzunarul de sus, îl bătu pe umeri şi îl concedie. Băiatul dispăru din raza de vedere a lui Quinn.

Să-l fi omorât pe ucigaşul corsican ar fi fost o treabă foarte uşoară, Quinn îl voia însă viu şi în maşină, ca să ajungă la sediul central al poliţiei din Ajaccio până la răsăritul soarelui.

Observase motocicleta puternică din hambarul înclinat de lemn.

După treizeci de minute, în umbra deasă aruncată de hambarul de lemn şi tractorul parcat, Quinn auzi motorul motocicletei care pornea. Orsini întoarse încet motocicleta într-un pasaj lateral şi intră în piaţa principală, apoi se îndreptă pe drumul de ieşire din sat. Era destul loc ca să treacă printre spatele tractorului şi casa cea mai apropiată. Trecu printr-o pată de lumină aruncată de lună; Quinn ieşi din umbră, ţinti şi trase o dată. Anvelopa din faţă a motocicletei explodă. Motocicleta derapă violent şi scăpă de sub control. Căzu pe o parte, îşi aruncă ocupantul şi se opri cu roţile continuând să se învârtească.

Orsini fu izbit cu toată greutatea într-o latură a tractorului dar se ridică remarcabil de iute. Quinn stătea la trei metri, cu Smith & Wesson-ul îndreptat spre pieptul corsicanului; Orsini respira greu, avea dureri şi se sprijinea cu un picior rezemat de roata mare din spate a tractorului. Quinn putea să vadă cum îi scânteiau ochii negri, barba ţepoasă de pe bărbie. Orsini îşi ridică încet mâinile.

— Orsini, i se adresă Quinn cu glas scăzut. *Je m'appelle Quinn. Je veux te parler.*

Reacţia lui Orsini fu de a-şi apăsa piciorul vătămat, respirând zgomotos de durere şi lăsându-şi mâna stângă în jos spre genunchi. Era bun. Mâna stângă se mişca uşor ca să-şi maseze genunchiul şi îi distrase atenţia lui Quinn pentru o secundă. Mâna dreaptă i se mişcă mult mai rapid, lăsându-se în jos şi dând drumul cuţitului din mânecă în aceeaşi clipă. Quinn surprinse lucirea oţelului în lumina lunii şi sări într-o parte. Lama îi trecu pe lângă gât, pătrunse în umărul hainei de piele şi se înfipse adânc în scândurile hambarului din spatele său.

Quinn pierdu o secundă cât să apuce hăcuitorul de oase şi să-l scoată din lemn ca să-şi elibereze haina. Pentru Orsini era destul. Ajunsese deja în spatele tractorului, alergând pe aleea din spatele vehiculului ca o pisică. Dar o pisică rănită.

Dacă n-ar fi fost rănit, Quinn l-ar fi pierdut cu siguranţă. Oricât de în formă era americanul, când un corsican o apucă *în maquis,* prea puţini pot să se ia la întrecere cu el. Firele aspre ale pârloagelor înalte până la brâu se agaţă şi trag de haine ca o mie de degete. Senzaţia este că înaintezi prin apă. După două sute de metri toată energia ţi-e stoarsă; picioarele parcă sunt de plumb. Un om poate să se lase la pământ în oceanul de *maquis*

şi să dispară, invizibil de la trei metri.

Dar Orsini nu mai avea viteză. Şi mai avea un duşman: lumina lunii. Quinn îi văzu umbra ajunsă la capătul aleii care marca ultimele case din cătun cum pătrundea în pârloagele de pe coasta dealului. Quinn se luă după el pe aleea care ajunsese mai încolo în potecă şi apoi în *maquis.* Putea să audă fâşâitul ierburilor din faţa lui şi se orientă după zgomot.

Văzu apoi din nou capul lui Orsini la şapte-opt metri în faţă, înaintând de-a curmezişul coastei muntoase dar înălţându-se permanent. La o sută de metri mai departe, sunetele încetară. Orsini se lăsase la pământ. Quinn se opri şi făcu acelaşi lucru. Să fi mers înainte cu luna în spate ar fi fost pur şi simplu o nebunie.

Mai vânase şi mai fusese vânat şi altă dată în timpul nopţii, în tufişurile dese de pe Mekong, prin jungla de nepătruns de la nord de Khe Sanh, în ţinuturi muntoase cu călăuze montagnarde. Toţi băştinaşii sunt foarte buni pe propriul lor teren, Vietcongul, în jungla lor, boşimanii din Kalahari în deşertul în care s-au născut. Orsini era şi el pe teren propriu, acolo unde se născuse şi fusese crescut, încetinit de un genunchi vătămat, fără cuţit dar aproape sigur cu o armă. Iar Quinn avea nevoie de el viu. Aşa că rămaseră amândoi ghemuiţi în pârloage, ascultând sunetele nopţii ca să-l discearnă pe acela care nu poate fi făcut nici de un greiere, nici de un iepure, nici de o pasăre care-şi flutură aripile, ci numai de un om. Quinn se uită la lună; mai avea o oră până să apună. După aceea nu avea să mai vadă nimic, până în zori, când corsicanului aveau să îi sosească ajutoare din satul aflat cu un sfert de milă mai la poalele muntelui.

Vreme de 45 de minute din ora aceea nu se mişcă nici unul. Fiecare stătea şi asculta, aşteptând ca celălalt să facă prima mişcare. Când Quinn auzi scrâşnetul îşi dădu seama că era sunet de metal lovit de stâncă. Încercând să-şi aline durerea din genunchi. Orsini îşi lăsase arma să se lovească de piatră. Nu era decât una; la cinci metri în dreapta lui Quinn, iar Orsini era în spatele ei. Quinn începu să se târască încet prin pârloage la nivelul solului. Nu spre stâncă – ar fi însemnat să se trezească cu un glonte în faţă, ci spre un tufiş mai mare de pârloage aflat la trei metri în faţa acesteia.

În buzunarul din spate mai avea un rest din sfoara de pescuit pe care o folosise la Oldenburg ca să lase magnetofonul să

spânzure printre ramurile copacului; legă un capăt în jurul tufişului la o înălţime de trei sferturi de metru de pământ, apoi se retrase spre locul de unde pornise, desfăşurând sfoara pe măsură ce înainta. Când fu sigur că se afla destul de departe, începu să tragă uşor de sfoară.

Tufişul se mişca şi foşnea. Se opri, lăsând sunetul să pătrundă în urechile ciulite, mai trase o dată şi încă o dată. Apoi îl auzi pe Orsini că începe să se târască.

Corsicanul se ridică în sfârşit în genunchi la trei metri de tufiş. Quinn îi văzu ceafa şi trase puternic de frânghie pentru ultima oară. Tufişul tresări. Orsini îşi ridică arma cu amândouă mâinile şi trase o salvă de şapte gloanţe în terenul de la baza tufişului. Când se opri, Quinn era în spatele lui, în picioare, cu Smith & Wesson-ul aţintit în spinarea lui Orsini.

În vreme ce ecoul ultimelor împuşcături se stingea în josul muntelui, corsicanul simţi că ceva nu era în regulă. Se întoarse încet, îl văzu pe Quinn.

— Orsini.

Avea de gând să spună: Nu vreau decât să stăm de vorbă. Oricine altul în situaţia lui Orsini ar fi fost nebun să încerce. Sau disperat. Sau convins că era mort dacă nu încerca. Orsini îşi întoarse bustul şi trase ultimul cartuş. Era inutil. Glonţul se îndreptă spre văzduh pentru că, doar cu o jumătate de secundă înainte ca Orsini să tragă, Quinn făcuse acelaşi lucru. N-avea de ales. Glonţul îl atinse pe corsican în plin piept şi îl aruncă înapoi, cu faţa în sus, în *maquis.*

Nu era o lovitură în inimă dar destul de gravă. N-avusese vreme să-l ţintească în umăr şi erau mult prea aproape pentru jumătăţi de măsură. Orsini zăcea întins pe spate cu privirea îndreptată spre americanul aplecat, către el. Coşul pieptului i se umplea cu sângele scurs din plămânii găuriţi, ajungându-i în gât.

— Ţi-au spus că am venit să te omor, nu-i aşa? îl întrebă Quinn.

Corsicanul îşi mişcă încet capul încuviinţând.

— Te-au minţit. El te-a minţit. Ca şi în ce priveşte hainele băiatului. Am venit să-i aflu numele. Grăsanul, cel care a organizat totul. Nu-i mai datorezi nimic, acum. Cine e?

Dacă în ultimele lui momente Orsini mai era legat de codul tăcerii sau dacă nu era decât sângele care îi gâlgâia în gât, Quinn nu avea să mai afle niciodată. Omul întins pe spate îşi

deschise gura în ceea ce ar fi putut fi un efort de a vorbi sau poate doar un zâmbet dispreţuitor. În loc de acestea, tuşi uşor şi gura i se umplu de un şuvoi de sânge înspumat, roşu aprins, care prinse să i se scurgă pe piept. Quinn auzi sunetul acela pe care-l mai auzise şi altă dată şi pe care îl cunoştea atât de bine; hârâitul slab al plămânilor care se golesc pentru ultima oară. Orsini îşi prăvăli capul într-o parte şi Quinn văzu cum scânteierea dură din ochii lui negri începe să pălească.

Satul era tot tăcut şi întunecat când se întoarse pe aleea care ducea în piaţa principală. Trebuie să fi auzit cu toţii bubuitul puştii, unicul tunet al revolverului pe strada principală, canonada de pe munte. Dar dacă ordinele erau ca să rămână înăuntru, le ascultau cu toţii cu sfinţenie. Totuşi cineva, tânărul poate, devenise curios. Poate că văzuse motocicleta care zăcea răsturnată lângă tractor şi se temea de ce-i mai rău. Oricum ar fi fost, acesta stătea în aşteptare.

Quinn se urcă în Opelul rămas în piaţa principală. Nu se atinsese nimeni de el. Îşi prinse centura de siguranţă, se întoarse cu faţa spre stradă şi ambală motorul. Când izbi partea laterală a hambarului de lemn, chiar în faţa roţilor tractorului, scândurile vechi se făcură ţăndări. Se auzi zgomotul maşinii care se izbea de nişte baloturi de fân din interiorul hambarului şi încă un tunet de lemn spintecat când Ascona dărâmă celălalt perete.

Alicele loviră partea din spate a maşinii în timp ce ieşea din hambar, o încărcătură completă care găuri portbagajul dar nu atinse rezervorul. Quinn porni în trombă pe drumeag, într-o ploaie de bucăţi de lemn şi smocuri de paie zburătoare, îndreptă volanul şi plecă pe drumul spre Orone şi Carbini. Era cu puţin înainte de patru dimineaţa şi mai avea de mers trei ore până la aeroportul din Ajaccio.

Cu şase fusuri orare mai la vest se apropia de ora 22.00 a serii precedente şi membrii cabinetului, convocaţi de Odell ca să pună întrebări experţilor profesionişti, nu erau într-o dispoziţie uşor de mulţumit.

— Ce înseamnă asta, nici un progres până în prezent? întrebă vicepreşedintele. A trecut o lună. Aţi avut resurse nelimitate, toţi oamenii pe care i-aţi cerut şi cooperarea europenilor. Ce se întâmplă?

Ţinta întrebărilor era Don Edmonds, directorul FBI, care

stătea lângă directorul adjunct (DES) Philip Kelly. Lee Alexander de la CIA îl avea alături pe David Weintraub. Edmonds tuşi, se uită la Kelly şi dădu din cap.

— Domnilor, ne aflăm mult mai avansaţi decât eram acum treizeci de zile, zise Kelly cu un ton defensiv. Cei de la Scotland Yard mai cercetează chiar şi acum casa în care, ştim în prezent, a fost ţinut captiv Simon Cormack. Aceasta a dat deja la iveală o seamă de dovezi de cercetat în laborator, inclusiv două seturi de amprente pe cale de a fi identificate.

— Cum au descoperit casa? întrebă secretarul de stat.

Philip Kelly îşi studie notiţele.

Weintraub fu acela care răspunse la întrebarea lui Jim Donaldson.

— Quinn le-a dat telefon de la Paris şi le-a spus.

— Splendid, exclamă Odell cu sarcasm. Şi ce alte veşti de la Quinn?

— Se pare că a fost foarte activ în mai multe părţi din Europa, răspunse Kelly diplomatic. Aşteptăm să primim o informare completă asupra lui din clipă în clipă.

— Ce înseamnă activ? întreabă Bill Walters, procurorul general.

— S-ar putea să avem o problemă cu domnul Quinn, spuse Kelly.

— Am avut întotdeauna câte o problemă cu domnul Quinn, observă Morton Stannard de la Apărare. Care-i asta nouă?

— Poate că ştiţi că de multă vreme colegul meu Kevin Brown a avut bănuieli că domnul Quinn ştia încă de la bun început mult mai multe decât a lăsat să se vadă; poate că a fost chiar implicat într-o anume fază. Se pare că dovezile aduse acum tind să susţină această teorie.

— Ce dovezi aduse? întrebă Odell.

— Păi, de când a fost eliberat pe baza instrucţiunilor comitetului, pentru a-şi urmări propriile cercetări asupra identităţii răpitorilor, a fost reperat într-o serie de aşezări europene ca să dispară iarăşi după aceea. A fost reţinut în Olanda la locul unei crime şi eliberat apoi de poliţia olandeză din lipsă de probe...

— A fost eliberat, interveni Weintraub liniştit, pentru că a putut să dovedească faptul că se afla la mai multe mile depărtare atunci când a fost comisă crima.

— Da, dar mortul era un fost mercenar din Congo ale cărui

amprente au fost acum găsite în casa unde a fost deţinut Simon Cormack, zise Kelly. Noi considerăm acest lucru drept suspect.

— Alte dovezi asupra lui Quinn? întrebă Hubert Reed.

— Da, domnule. Poliţia belgiană tocmai ne-a anunţat că a găsit un cadavru cu un glonte în ţeastă, în vârful unei roţi gigantice. Data morţii, acum trei săptămâni. Un cuplu care corespunde descrierii lui Quinn şi a agentului Somerville se interesau de locuinţa lui la patronul acestuia cam în acelaşi timp când a dispărut. Apoi la Paris un alt mercenar a fost împuşcat pe un trotuar. Un şofer de taxi a informat că doi americani care corespund aceleiaşi descrieri au fugit cu taxiul lui de la locul crimei exact în vremea când a fost comisă.

— Minunat, spuse Stannard. Splendid. Noi îl lăsăm să plece ca să facă cercetări şi el lasă o dâră de cadavre prin tot nordul Europei. Avem, sau mai bine zis aveam, aliaţi pe acolo.

— Trei cadavre, în trei ţări, observă Donaldson cu sarcasm. Mai există ceva de care ar trebui să avem cunoştinţă?

— Mai este un om de afaceri german, în convalescenţă, după o operaţie estetică la spitalul general din Bremen; susţine că din cauza lui Quinn, spuse Kelly.

— Ce i-a făcut? întrebă Walters.

Kelly îi răspunse.

— Dumnezeule mare şi bun, omul ăsta e maniac, exclamă Stannard.

— În ordine, ştim ce a făcut Quinn, spuse Odell. Îi termină pe cei din bandă înainte să vorbească. Sau poate că îi face să vorbească mai întâi pentru el. Ce a făcut FBI-ul?

— Domnilor, începu Kelly, domnul Brown a mers pe firul cel mai bun pe care îl avem – diamantele. Toţi negustorii şi producătorii de bijuterii din Europa şi din Israel, ca să nu mai vorbesc de cei de aici din SUA, sunt cu ochii în patru după pietre. Oricât ar fi ele de mici, avem convingerea că o să putem să-i sărim vânzătorului în spinare chiar în clipa în care au să apară.

— Mai dă-o dracului, Kelly, *au apărut* deja, strigă Odell. Cu un gest teatral ridică un sac de pânză de lângă picior şi îl întoarse cu gura în jos deasupra mesei de conferinţe. Un şuvoi de pietre ieşiră zdrăngănind din el şi se împrăştiară pe mahon. Ceilalţi rămaseră înlemniţi de uimire.

— Trimise prin poştă ambasadorului Fairweather la Londra acum două zile, de la Paris. Scrisul identificat ca fiind al lui

Quinn. Acuma ce dracu' se întâmplă acolo? Vrem să-l aduceţi pe Quinn înapoi aici la Washington ca să ne spună ce s-a întâmplat cu Simon Cormack, cine a făcut-o şi de ce. Credem că, după toate aparenţele, e cam singurul care cunoaşte ceva. Am dreptate, domnilor?

Urmă o serie de clătinări din cap aprobative din partea celorlalţi membri ai cabinetului.

— Aveţi dreptate, domnule vicepreşedinte, spuse Kelly. Noi... ăăă... S-ar putea să avem o mică problemă aici.

— Şi care-i asta?

— A dispărut din nou, îi răspunse Kelly. Ştim că a fost la Paris. Ştim că a închiriat un Opel în Olanda. O să cerem poliţiei franceze să depisteze Opelul, să-l pună sub urmărire în toate porturile din Europa, chiar de dimineaţă. Apoi o să cerem extrădarea înapoi aici.

— De ce nu puteţi mai bine să-i daţi un telefon agentului Somerville? întrebă Odell bănuitor. Ea e împreună cu el. E copoiul nostru.

Kelly tuşi defensiv.

— Avem o mică problemă şi aici, domnule...

— Doar n-aţi pierdut-o şi pe ea? întrebă Stannard nevenindu-i să creadă.

— Europa e un loc foarte mare, domnule. Se pare că este temporar în imposibilitate de a fi contactată. Francezii ne-au confirmat astăzi mai devreme că a plecat din Paris în sudul Spaniei. Quinn are un loc acolo; poliţia spaniolă face cercetări. Nu s-a arătat, probabil că e la vreun hotel. Le verifică şi pe acestea.

— Uite ce e acum, spuse Odell. Îl descoperiţi pe Quinn şi-i mutaţi fundul înapoi aici. Repede. Şi pe domnişoara Somerville. Vrem să discutăm cu domnişoara Somerville.

Adunarea se termină.

— Nu numai ei, bombăni Kelly în timp ce îşi însoţea directorul nemulţumit spre limuzinele de afară.

Quinn era într-o dispoziţie foarte proastă în timp ce străbătea deprimat ultimele 15 mile care coborau de la Cauro spre câmpia de pe litoral. Ştia că odată cu moartea lui Orsini pista ajunsese în sfârşit definitiv şi cu adevărat rece. Fuseseră doar patru oameni în bandă, de-acuma morţi cu toţii. Grăsanul oricine ar fi fost el şi oamenii din spatele lui, dacă cumva mai *erau* şi alţi

plătitori, puteau să se dea la fund pentru totdeauna, cu identităţile în siguranţă. Ceea ce se întâmplase exact cu unicul fiu al Preşedintelui, de ce, cum şi cine o făcuse avea să rămână în istorie la fel ca uciderea lui Kennedy şi ca *Marie Celeste.* Va exista raportul oficial cu care va fi închis dosarul şi teoriile care să încerce să explice ambiguităţile... pe vecie.

La sud-est de aeroportul Ajaccio, acolo unde drumul dinspre munţi se întâlneşte cu şoseaua litorală, Quinn traversă râul Prunelli, la vremea aceea foarte umflat de ploile de iarnă care se scurgeau pe dealuri către mare. Smith & Wesson-ul îl servise cu credinţă la Oldenburg şi Castelblanc dar el nu mai putea să stea să aştepte feribotul şi trebuia să plece cu avionul – fără bagaj. Îşi luă rămas bun de la arma FBI-ului şi o aruncă departe în râu, creând o nouă durere birocratică de cap pentru Clădirea Hoover. Apoi porni mai departe pe ultimele patru mile rămase până la aeroport.

Acesta este o clădire modernă, joasă, lată, uşoară şi diafană, împărţită în două părţi legate printr-un tunel, una pentru sosiri şi alta pentru plecări. Îşi parcă Opelul Ascona în parcare şi intră în terminalul pentru plecări. Locul de-abia era la ora deschiderii. La jumătatea drumului, chiar după magazinul de ziare, găsi biroul de informaţii şi se interesă de prima cursă. Nu era nici una pentru Franţa în următoarele două ore, dar exista ceva şi mai bun. Lunea, marţea şi duminica, Air France are o cursă directă spre Londra la ora 9.00 a.m.

Oricum, tot voia să se ducă acolo ca să le dea un raport complet lui Kevin Brown şi lui Nigel Cramer; se gândea că cei de la Scotland Yard erau la fel de îndreptăţiţi ca şi FBI-ul să ştie ce se întâmplase din octombrie până în noiembrie, jumătate în Marea Britanie şi jumătate în Europa. Îşi cumpără un bilet până la Heathrow şi se interesă de cabinele telefonice. Erau mai multe în şir în spatele biroului de informaţii. Avea nevoie de fise şi se duse să-şi schimbe o bancnotă la magazinul cu reviste. De-abia trecuse de ora şapte; mai avea de aşteptat două ore.

În vreme ce îşi schimba banii şi se întorcea la telefon, nu-l observă pe omul de afaceri britanic care intrase în terminal din direcţia curţii exterioare. Se părea că nici acesta nu-l observase pe el. Îşi scutură câteva picături de ploaie de pe umerii superb croitului costum cu vestă, îşi împături pardesiul gri-cărbune şi şi-l puse pe braţ, îşi agăţă umbrela închisă de acelaşi cot şi se duse să studieze revistele. După câteva minute îşi cumpără una,

se uită în jur, alese o banchetă circulară dintre cele opt care înconjurau stâlpii de susţinere a acoperişului.

Cea pe care şi-o alesese îi permitea să vadă porţile de la intrare, biroul de control al biletelor, şirul de cabine telefonice şi uşile de îmbarcare ce duceau spre holul de plecare. Omul îşi încrucişă picioarele elegant încălţate şi începu să-şi citească revista.

Quinn cercetă cartea de telefon şi făcu primul apel la firma de maşini închiriate. Agentul venise devreme la birou. Îşi dădea şi el cea mai mare silinţă.

— Sigur că da, monsieur. La aeroport? Cheile sub preşul de la picioarele şoferului? Putem s-o luăm de colo. Cât despre plată... Apropo, ce marcă este?

— Un Opel Ascona, îi răspunse Quinn.

Urmă o pauză plină de îndoială.

— Monsieur, noi nu avem nici un Opel Ascona. Sunteţi sigur că aţi închiriat-o de la noi?

— Sigur că da, dar nu de aici din Ajaccio.

— Aha, v-aţi dus pesemne la filiala noastră din Bastia? Sau Calvi?

— Nu, Arnhem.

De-acuma omul chiar îşi dădea cu adevărat toată silinţa.

— Unde vine Arnhem, monsieur?

— În Olanda.

În clipa aceasta, omul renunţă la orice strădanie.

— Cum dracului o să izbutesc eu să trimit înapoi o maşină olandeză de aici de la aeroportul din Ajaccio?

— Aţi putea s-o conduceţi chiar dumneavoastră, îl sfătui Quinn rezonabil. O să fie foarte bună după ce o s-o reparaţi.

Urmă o pauză prelungită.

— Să o reparăm? Ce s-a stricat la ea?

— Păi, partea din faţă a trecut printr-un hambar şi partea din spate a primit o duzină de gloanţe.

— Şi plata pentru toate astea? întrebă agentul în şoaptă.

— Trimiteţi nota ambasadorului american de la Paris, îi răspunse Quinn şi închise imediat. I se părea gestul cel mai uman pe care-l putea face.

Sună la barul din Estepona şi vorbi cu Ronnie, care-i dădu numărul vilei din munţi unde Bernie şi Arfur o păzeau pe Sam după ce anunţară sus şi tare că refuzau să mai joace poker cu ea. Quinn sună la noul număr şi Arfur o chemă la telefon.

— Quinn, iubitule, eşti întreg?

— Minunat. Ascultă, iubito, s-a terminat. Poţi să te urci în avionul de la Malaga la Madrid şi de acolo la Washington. Or să vrea să vorbească cu tine; probabil comitetul ăla fantezist o să vrea să-ţi asculte povestea. O să fii în siguranţă. Spune-le aşa: Orsini a murit fără să vorbească. N-a suflat nici un cuvânt, oricine ar fi grăsanul menţionat de Zack sau susţinătorii lui, nu mai poate să ajungă nimeni la ei niciodată. Eu trebuie s-o şterg. Şi acuma, pa.

Închise retezându-i şuvoiul întrebărilor.

Plutind liniştit în spaţiu, un satelit ale agenţiei naţionale de securitate ascultă convorbirea, împreună cu alte milioane din aceeaşi dimineaţă şi transmise vorbele jos la computerele de la Fort Meade. Era nevoie de timp ca ele să fie prelucrate, ca să se sorteze ce avea să se păstreze şi ce urma să fie aruncat, dar faptul că Sam folosise numele lui Quinn asigură păstrarea mesajului la dosar. Acesta fu studiat la începutul după-amiezii, după ora Washington-ului şi transmis mai departe la Langley.

Pasagerii pentru zborul către Londra erau chemaţi să se prezinte la plecare când se opri camionul în curtea exterioară clădirii de plecări. Cei patru bărbaţi coborâţi din el se îndreptară hotărâţi spre uşile de intrare dar nu arătau deloc a pasageri pentru Londra; nimeni nu observă nimic. Cu excepţia elegantului om de afaceri. Acesta îşi ridică privirea, îşi împături revista, se sculă ţinându-şi pardesiul pe o mână şi umbrela pe cealaltă şi rămase cu ochii la ei, urmărindu-i.

Conducătorul celor patru în costum negru şi cu o cămaşă deschisă la gât, juca cărţi într-o tavernă din Castelblanc în după-amiaza precedentă. Ceilalţi trei erau în cămăşile albastre şi pantalonii obişnuiţi ai lucrătorilor din viile şi livezile de măslin, îşi purtau cămăşile peste pantaloni, amănunt ce nu-i scăpă omului de afaceri. Quinn nu se vedea, era la toaletă. Sistemul public de adresare îşi repetă ultimul apel. Quinn îşi făcu apariţia. O coti brusc spre dreapta, către uşile de îmbarcare, scoţându-şi biletul din buzunarul de la piept, fără să-i vadă pe cei patru din Castelblanc. Aceştia începură îndată să înainteze către spatele întors al lui Quinn. Un hamal începu să traverseze holul împingând un şir lung de cărucioare legate între ele, pline cu bagaje.

Omul de afaceri traversă până la hamal şi rămase mai într-o parte. Aşteptă momentul potrivit şi dădu un ghiont zdravăn

coloanei de cărucioare. Pe podeaua netedă de marmură, coloana prinse viteză şi se năpusti plină de avânt asupra celor patru bărbaţi aflaţi în mers. Unul dintre ei le zări la timp, se aruncă într-o parte, se împiedică şi se întinse lat pe jos. Coloana îl izbi pe cel de-al doilea în şold, îl dădu peste cap, se rupse în mai multe bucăţi şi porni zăngănind în trei direcţii diferite. *Capu* cel cu costumul negru primi o bucată de opt cărucioare în diafragmă şi se îndoi. Cel de-al patrulea îi sări în ajutor. Îşi reveniră şi se regrupară la timp ca să vadă ceafa lui Quinn dispărând în holul de plecare.

Cei patru bărbaţi din sat o luară la fugă spre uşa de sticlă. Stewardesa le oferi un zâmbet profesional şi le sugeră că nu mai era posibil nici un rămas bun plin de afecţiune – plecarea fusese deja anunţată demult. Prin geam puteau să vadă cum americanul trecea prin controlul paşapoartelor şi ieşea pe pistă. O mână politicoasă îi dădu deoparte.

— Hei, scuză-mă, bătrâne, zise omul de afaceri şi intră şi el înăuntru.

În avion se aşeză în sectorul pentru fumători, cu zece rânduri mai în spatele lui Quinn, îşi comandă un suc de portocale şi fuma două ţigări cu un port-ţigaret de argint. Ca şi Quinn, nu avea bagaje. La controlul paşapoartelor de la Heathrow era cu patru pasageri în spatele lui Quinn şi doar la zece paşi de el când trecură prin vamă, unde ceilalţi pasageri îşi aşteptau bagajele. Se uită cum Quinn aştepta să-i vină rândul să se urce în taxi şi apoi făcu un semn spre o maşină lungă şi neagră care aştepta pe cealaltă parte a străzii. Se urcă în ea din mers şi când intrară în tunelul care ducea de la aeroport la autostrada M.4 către Londra, limuzina era cu trei maşini, mai în spatele taxiului lui Quinn.

Atunci când Philip Kelly spusese că avea să ceară britanicilor punerea sub urmărire a paşaportului lui Quinn în porturi începând de a doua zi de dimineaţă, se referea de fapt la dimineaţa de la Washington. Din cauza diferenţei de fus orar, britanicii primeau cererea la ora 11.00, ora Londrei. După o jumătate de oră, ordinul de urmărire era adus de un coleg ofiţerului de la controlul paşapoartelor din Heathrow care îl văzuse pe Quinn trecând prin faţa lui – cu o jumătate de oră mai devreme, îşi lăsă colegul la post în locul lui şi se duse să-şi anunţe superiorul.

Doi ofiţeri de la Departamentul Special, de serviciu la biroul

imigrări, îi chestionară pe cei de la vamă. Unul din vameşii de la canalul „verde” îşi aducea aminte de un american înalt, fără nici un bagaj, pe care îl oprise foarte puţin pentru că nu avea ce să-i controleze. Când i se arătă fotografia, îl recunoscu.

La şirul de taxiuri de afară, cei de la circulaţie, care se ocupă de alocarea taxiurilor pentru a preîntâmpina încercările de a sări pese rând, făcură şi ei acelaşi lucru. Dar nu-şi notaseră numărul maşinii în care se urcase.

Şoferii de taxi sunt de multe ori nişte surse de informaţii vitale pentru poliţie şi, cum sunt o rasă plină de respect faţă de lege, cu excepţia unor mici scăpări la declararea veniturilor care nu intră în preocupările Met-ului, relaţiile sunt cordiale şi se menţin întotdeauna astfel. Mai mult, şoferii care fac de serviciu pe foarte profitabilul traseu de la Heathrow se supun unui sistem de rotaţie foarte strict şi păzit cu mare gelozie. Până să fi depistat şi contactat cel care-l dusese pe Quinn mai trecu o oră dar şi acesta îşi recunoscu pasagerul.

— Deh, zise el. L-am dus la hotelul Blackwood’s din Marylebone.

De fapt, îl lăsase pe Quinn în faţa treptelor care duceau la hotel la ora unu fără douăzeci, fără să observe nici unul limuzina care trăsese în spatele lor. Quinn plăti taxiul şi urcă scările. Deja un om de afaceri îmbrăcat într-un costum de culoare închisă venise lângă el. Ajunseră la uşa turnantă în acelaşi timp. Se punea problema cine să treacă primul. Ochii lui Quinn se îngustară când îl zări pe omul de lângă el. Omul de afaceri i-o luă înainte.

— Ia ascultă, nu erai dumneata în avionul care a venit din Corsica azi-dimineaţă? Pe Dumnezeul meu, am fost şi eu în el. Mică-i lumea, nu? După dumneata, dragă domnule.

Îi făcu un semn lui Quinn să o ia înainte. Acul care ieşea din vârful umbrelei era deja dezgolit. Quinn de-abia dacă simţi împunsătura în timp ce intra în gamba de la piciorul stâng. Acul rămase înfipt o jumătate de secundă şi apoi se retrase. Quinn intrase deja în uşile turnante. Acestea se înţepeniră la jumătate; prinse între segmentul dintre arcadă şi hol. Quinn rămase între uşi doar cinci secunde. Când ieşi, avu impresia că se simţea uşor ameţit. De la căldură, fără îndoială.

Englezul era lângă el, continuând să flecărească.

— A naibii uşă, nu pot să le sufăr. Ia spune, bătrâne. Te simţi bine?

Lui Quinn i se întunecă din nou privirea şi se clătină. Un portar în uniformă se apropie cu chipul îngrijorat.

— Vă simţiţi bine, domnule?

Omul de afaceri preluă controlul cu un calm plin de eficienţă. Ţinându-l pe Quinn de subsuoară cu o mână surprinzător de puternică, se aplecă spre portar şi îi strecură o bancnotă de zece lire în mână.

— L-a atins paharul de Martini dinainte de masă, cred. Asta şi diferenţa de fus orar. Uite ce e, maşina mea e afară... Dacă vrei să fii atât de amabil... Haide, Clive. Hai să mergem, acasă, bătrâne.

Quinn încercă să opună rezistenţă dar mădularele parcă îi erau din gelatină. Portarul cunoştea atât îndatoririle pe care le avea faţă de hotel cât şi un domn veritabil atunci când îl avea în faţă. Domnul veritabil îl luă pe Quinn de o parte, portarul de cealaltă. Îl scoaseră prin uşa pentru bagaje, care nu era turnantă şi-l coborâră cele trei trepte până în drum. Acolo, doi dintre colegii domnului veritabil coborâră din maşină şi-l ajutară pe Quinn să se urce în spate. Cu un gest al capului, omul de afaceri îi mulţumi portarului care se întoarse să se ocupe de alţi oaspeţi care soseau la hotel şi limuzina se îndepărtă.

În acelaşi timp, două maşini ale poliţiei se iveau de după colţul străzii Blandford, îndreptându-se spre hotel. Quinn se lăsă pe spate şi se rezemă de bancheta maşinii; mintea îi era încă limpede dar trupul neputincios şi limba ca o bucată murată de lemn. Apoi îl cuprinse bezna în valuri şi leşină.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Când se trezi, Quinn era într-o încăpere albă şi goală, întins pe spate pe un pat de campanie. Fără să facă nici o mişcare, se uită în jurul lui. O uşă solidă, albă şi ea; un bec într-o nişă, apărat de o reţea de metal. Oricine ar fi fost aceia care amenajaseră camera, nu voiau ca ocupantul ei să spargă becul şi să-şi taie venele. Îşi aminti de omul de afaceri englez mult prea insinuant, de înţepătura din spatele gambei, lunecarea în leşin. Dracu' să-i ia pe britanici.

La uşă era un vizor. Îi auzi clinchetul. Un ochi se uita la el. Nu mai avea nici un rost să se prefacă leşinat sau adormit. Dădu deoparte pătura care-l acoperea şi-şi lăsă picioarele pe podea. De-abia atunci îşi dădu seama că era în pielea goală, doar în chiloţi.

Se auzi un scârţâit în timp ce se trăgeau zăvoarele şi uşa se deschise. Omul care intră în cameră era scund, butucănos, cu părul tuns perie şi cu o haină albă ca de ospătar. Nu scoase nici o vorbă. Intră doar cu o masă simplă de scândură şi o aşeză lângă peretele opus. Ieşi şi reapăru cu un lighean mare de tablă şi o cană deasupra căreia ieşeau aburi. Pe acestea le aşeză pe masă. Apoi ieşi din nou, dar numai până în coridor. Quinn se întrebă dacă era cazul să-l doboare şi să încerce să evadeze. Se decise că nu. Lipsa ferestrelor indica faptul că se aflau undeva sub pământ; el n-avea decât o pereche de chiloţi, servitorul avea înfăţişarea unui om care se descurca foarte bine într-o luptă şi precis că trebuiau să mai existe şi alţi „grei" pe undeva pe afară.

Când omul reveni a doua oară, aducea un prosop flocos, o cârpă de spălat, săpun, pastă de dinţi, o periuţă nouă de dinţi încă în ambalaj, aparat şi spumă de ras şi o oglindă cu stativ pentru bărbierit. Ca un valet perfect, le aranjă pe toate pe masă, se opri la uşă, făcu un gest spre masă şi plecă. Zăvoarele reveniră la locul lor.

Foarte bine, se gândi Quinn, dacă agenţii secreţi ai britanicilor care îl răpiseră voiau să arate prezentabil pentru Majestatea Sa, era gata să le facă pe plac. În plus, chiar simţea nevoia să se învioreze.

Nu se grăbi deloc. Apa fierbinte îi dădea un sentiment plăcut

şi se săpuni din cap până în picioare. Făcuse un duş pe feribotul *Napoleon,* dar asta fusese cu 48 de ore în urmă. Atât să fi fost? Ceasul îi dispăruse. Ştia că fusese răpit la ora prânzului, dar acum patru ore, douăsprezece sau douăzeci şi patru? Oricum ar fi fost, gustul ascuţit de mentă al pastei de dinţi îi dădea o senzaţie plăcută în gură. Avu un şoc doar când, după ce-şi săpuni barba, luă aparatul de ras şi se uită în oglindă. Nemernicii îl tunseseră altfel.

Şi nici nu-i stătea rău. Părul castaniu îi fusese tuns şi aranjat, dar pieptănat diferit. Nu exista nici un pieptene printre articolele de toaletă; putea să şi-l aşeze cum voia doar cu degetele şi atunci stătea în smocuri, aşa că îl puse la loc aşa cum i-l lăsase frizerul necunoscut. De-abia terminase, că ospătarul se şi întoarse.

— Foarte bine, îţi mulţumesc, amice, îi spuse Quinn.

Omul nu dădu nici un semn că îl auzise; îndepărtă obiectele cu care se spălase, lăsă masa şi reapăru cu o tavă. Pe ea avea suc proaspăt de portocale, fulgi, lapte, zahăr, o tigăiţă în care erau ouă cu costiţă, pâine prăjită, unt, marmeladă de portocale şi cafea. Cafeaua era proaspătă şi avea o aromă îmbietoare. Ospătarul aşeză un scaun simplu de lemn lângă masă, făcu o plecăciune ţeapănă şi plecă.

Quinn îşi aminti de o veche tradiţie engleză. Când te duceau în Turn să-ţi taie capul, îţi dădeau întotdeauna o masă bună înainte. Mâncă oricum. Totul.

De cum isprăvi, Rumpelstiltskinul reveni, de data aceasta cu un vraf de haine, proaspăt spălate şi călcate. Dar nu ale lui. O cămaşă albă apretată, cravată, şosete şi un costum din două piese. Totul îi venea de parcă ar fi fost croite special pentru el. Servitorul îi arătă hainele cu un gest şi bătu în ceas ca şi cum ar fi vrut să îi spună că nu mai era mult timp de pierdut.

După ce se îmbrăcă, uşa se deschise din nou. Acum era elegantul om de afaceri şi, cel puţin, acesta putea să vorbească.

— Dragă amice, arăţi mult mai bine şi te şi simţi mai bine, sper. Scuze sincere pentru invitaţia neceremonioasă de a veni aici. Am avut impresia că fără ea n-ai fi binevoit să ni te alături.

Arăta tot ca scos din cutie şi vorbea ca un ofiţer din regimentele de gardă.

— Al naibii să fiu dacă nu-ţi recunosc meritele atunci când o meriţi, spuse Quinn. Ai stil.

— Câtă amabilitate, murmură omul de afaceri. Şi acum, dacă

vrei să mă însoţeşti, superiorul meu doreşte să schimbe cu dumneata câteva vorbe.

Îl conduse pe Quinn pe un coridor pustiu până la un ascensor. În timp ce liftul zumzăia urcând, Quinn îl întrebă cât era ceasul.

— Ah, da, spuse omul de afaceri. Obsesia americană cu ora din zi. De fapt, e aproape miezul nopţii. Mă tem că bucătarul nostru de peste noapte nu e specializat decât în micul dejun.

Ieşiră din lift într-un alt coridor, de data aceasta cu covoare pluşate, cu mai multe uşi din lemn lambrisat. Călăuza îl conduse pe Quinn până la celălalt capăt, deschise o uşă, îl pofti înăuntru, se retrase şi o închise la loc.

Quinn se trezi într-o încăpere care ar fi putut să fie tot atât de bine cabinet sau salon. În jurul căminului cu gaze erau grupate nişte canapele cu fotolii, dar la fereastră era un birou impunător. Bărbatul care se ridică din spatele acestuia înaintând ca să-l salute era mai în vârstă decât Quinn, cam de 55 de ani, îşi dădu Quinn cu presupusul, într-un costum elegant. Avea şi el un aer de autoritate în mişcări şi pe chipul sever, care nu admitea replică. Dar tonul îi era destul de amabil.

— Dragă domnule Quinn, ce bine că ai venit la mine!

Quinn începuse să se plictisească. Tot jocul ăsta avea şi el o limită.

— În regulă, putem să terminăm cu joaca asta de-a v-aţi ascunselea? M-aţi înţepat, m-aţi drogat până mi-am pierdut cunoştinţa, m-aţi adus aici. Splendid. Complet inutil. Dacă voi ăştia, britanicii din umbră, voiaţi să vorbiţi cu mine, era mult mai simplu să fi trimis doi curcani ca să mă salte, fără nici un fel de ace hipodermice şi alte tâmpenii de soiul ăsta.

Omul din faţa lui se opri cu un aer sincer mirat.

— Aha, înţeleg. Crezi că eşti în mâinile celor de la MI 5 sau MI 6? Mă cam tem că nu. Cealaltă parte, ca să zic aşa. Dă-mi voie. Sunt generalul Vadim Kirpicenko, proaspăt numit şef al Primului Directorat Superior, KGB. Geografic te afli încă la Londra; tehnic eşti pe teritoriu suveran sovietic – ambasada noastră din Kensington Park Gardens. Nu vrei să iei loc?

Pentru a doua oară în viaţa ei, Sam Somerville era poftită în Sala Operativă din subsolul Aripii de Vest a Casei Albe. De-abia sosise cu avionul de la Madrid de cinci ore. Nu ştia ce ar fi vrut să afle oamenii puterii de la ea, dar era cât se poate de evident că nu doreau să fie lăsaţi să aştepte.

Vicepreşedintele era înconjurat de patru membri superiori ai Cabinetului, plus Brad Johnson, Consilierul pentru securitate naţională. Mai participau şi directorul FBI şi Philip Kelly. Lee Alexander de la CIA venise singur. Mai era de faţă şi Kevin Browo, repatriat de la Londra pentru a da personal raportul, ceea ce tocmai terminase de făcut la intrarea lui Sam. Era limpede că atmosfera îi era ostilă.

— Ia loc, tânără doamnă, o invită vicepreşedintele Odell.

Se aşează pe un scaun de la capătul mesei, de unde puteau s-o vadă cu toţii. Kevin Brown se uita la ea încruntat; ar fi preferat ca mai întâi s-o fi chestionat el personal şi de-abia după aceea să informeze comitetul. Nu era deloc plăcut să-ţi vezi subalternii chemaţi să dea socoteală direct.

— Agent Somerville, i se adresă vicepreşedintele, comitetul acesta ţi-a permis să te întorci la Londra şi să-l eliberezi pe individul Quinn pe răspunderea dumitale pentru un singur motiv: afirmaţia pe care ai făcut-o că acesta ar putea să înregistreze unele progrese în identificarea răpitorilor deoarece era singurul care îi văzuse. Ţi s-a mai spus să păstrezi legătura şi să transmiţi informaţii. De atunci... nimic. Cu toate acestea, am primit un potop de informări despre cadavre împrăştiate prin toată Europa şi mereu dumneata şi Quinn aţi fost la câţiva metri de ele. Acuma vrei să ne spui, te rog, ce dracu' aţi făcut?

Sam le povesti. Porni de la bun început, cu amintirea nedesluşită pe care o avea Quinn despre un tatuaj cu un păianjen pe mâna unuia dintre cei de la depozitul Babbidge; pista urmată via gangsterul Kuyper din Antwerp până la Marchais, deja mort sub un pseudonim în roata mare din Wavre. Le povesti despre bănuiala lui Quinn că Marchais şi-ar fi putut aduce un vechi camarad în operaţiune şi despre descoperirea lui Pretorius în barul acestuia de la Den Bosch. Le povesti despre Zack, comandantul de mercenari Sidney Fielding. Ceea ce avusese acesta de spus cu câteva minute înainte să moară îi lăsă pe toţi amuţiţi. Termină cu microfonul ascuns în poşetă şi plecarea lui Quinn de unul singur în Corsica pentru a-l găsi şi chestiona pe cel de-al patrulea membru al bandei, misteriosul Orsini care, după spusele lui Zack, era cel care adusese centura cu explozibil în ea.

— După aceea mi-a dat telefon, acum douăzeci de ore şi mi-a spus că s-a isprăvit, pista s-a răcit, Orsini e mort şi n-a suflat o vorbă despre grăsan...

După ce termină, urmă o perioadă de tăcere.

— Iisuse! exclamă Reed. E incredibil. Avem vreo dovadă care să tindă să sprijine toate astea?

Lee Alexander îşi ridică privirea.

— Belgienii informează că glontele care l-a ucis pe Lefort, alias Marchais, era de 45, nu de 38. Numai dacă n-o fi avut Quinn vreo altă armă...

— N-a avut, se grăbi să intervină Sam. Singura pe care am avut-o amândoi a fost cea de 38 pe care mi-a dat-o mie domnul Brown. Şi Quinn nu mi-a scăpat de sub ochi niciodată atât de mult încât să fi putut să ajungă la Wavre şi înapoi la Antwerp sau la Den Bosch şi înapoi la Arnhem. Cât despre cafeneaua din Paris, Zack a fost ucis cu un automat cu care s-a tras dintr-o maşină de pe stradă.

— Asta se potriveşte, spuse Alexander. Francezii au recuperat gloanţele cu care s-a tras la cafenea. Salvă de gloanţe Armalite.

— Quinn putea să aibă un partener, sugeră Walters.

— Atunci nu mai era nevoie să mi se pună microfonul în poşetă, observă Sam. Putea foarte simplu să o şteargă cât eram eu în baie sau la WC şi să dea un telefon. Vă rog să mă credeţi, domnilor, Quinn e curat. Şi aproape că a ajuns până la capăt. Ne-a luat-o mereu cineva înainte pe drum.

— Grăsanul la care s-a referit Zack? se interesă Stannard. Cel despre care Zack s-a jurat că a organizat totul, că a plătit pentru tot? Se prea poate. Dar... un amer*ican?*

— Pot să fac o sugestie? întrebă Kevin Brown. Poate că am greşit când am crezut că Quinn a fost amestecat în toată chestia asta de la început. Şi recunosc acest lucru. Dar mai există un scenariu care face ca totul să aibă şi mai mult sens.

Se bucura de atenţia neprecupeţită a tuturor celor prezenţi.

— Zack a spus că grăsanul era american. Cum? După accent. Ce poate să ştie un englez despre accentele americane? Ei îi confundă pe canadieni cu americanii. Să zicem că grăsanul e rus. Atunci se potriveşte totul. KGB-ul are zeci de agenţi care vorbesc o engleză perfectă şi cu impecabile accente americane.

Fu aprobat printr-o serie de clătinări afirmative ale capetelor din jurul mesei.

— Colegul meu are dreptate, interveni Kelly. Avem motivul. Destabilizarea şi demoralizarea Statelor Unite este de multă vreme prioritatea numărul unu a Moscovei – nu încape nici o îndoială în privinţa asta. Ocazia? Nici o problemă. S-a făcut

destulă publicitate asupra plecării lui Simon Cormack la Oxford pentru studii, deci KGB-ul pune la cale o importantă operaţie „udă” ca să ne facă nouă rău. Finanţele? Aici chiar că n-au nici o problemă. Utilizarea mercenarilor – angajarea unor înlocuitori pentru treburile murdare este o practică foarte comună. Până şi CIA apelează la aşa ceva. Cât despre lichidarea celor patru mercenari după îndeplinirea misiunii – este o practică foarte obişnuită în cadrul mafiei şi KGB-ul are similarităţi cu mafia în această direcţie.

— Dacă acceptăm faptul că grăsanul e rus, adăugă Brown, se potriveşte totul. Sunt gata să accept, pe baza informării făcute de agentul Somerville, că a existat, un individ care l-a plătit, l-a îndrumat şi l-a „condus” pe Zack, împreună cu acoliţii lui. Dar în ce mă priveşte, omul ăsta e de-acuma înapoi de unde a venit – la Moscova.

— Dar de ce, se interesă Jim Donaldson, ar încheia Gorbaciov mai întâi Tratatul, Nantucket pentru ca să-l distrugă apoi de o manieră atât de îngrozitoare?

Lee Alexander tuşi discret.

— Domnule secretar, se ştie că în interiorul Uniunii Sovietice există unele forţe foarte puternice care se opun *glasnostului, perestroikăi,* reformelor lui Gorbaciov chiar şi mai ales Tratatului Nantucket. Să nu uităm doar că fostul preşedinte al KGB-ului, generalul Kriucikov, tocmai a fost dat afară. Poate că motivul îl reprezintă exact ceea ce discutăm noi acum.

— Cred că i-am dat de capăt, spuse Odell. Ticăloşii ăia de la KGB au pus la cale o operaţie secretă pentru a lovi în America şi în tratat cu o singură lovitură. Gorbaciov nu trebuie să fie personal răspunzător de asta.

— Nu schimbă cu nimic împuţita de situaţie, observă Walters. Publicul american n-are să creadă niciodată aşa ceva. Nici Congresul. Dacă a fost fapta Moscovei, domnul Gorbaciov va sta pe banca acuzării indiferent dacă a avut sau nu cunoştinţă de ea. Aţi uitat de Irangate?

Nu, nu uitase nimeni de Irangate. Sam îşi ridică privirea.

— Dar poşeta mea? întrebă ea. Dacă totul a fost pus la cale de KGB, de ce mai aveau nevoie de noi ca să-i ducem la mercenari?

— Nici o problemă, îi răspunse Brown. Mercenarii nu ştiau că băiatul avea să moară. Când au aflat, au intrat în panică şi s-au dat la fund. Poate că nu s-au mai arătat la întâlnirea la care îi aştepta KGB-ul. În plus, s-au făcut încercări de a vă implica pe

dumneata şi pe Quinn, negociatorul american şi un agent FBI, în două dintre omoruri. Tot practica obişnuită. Aruncarea de praf în ochii opiniei publice; să pară că guvernul american îi reduce pe ucigaşi la tăcere înainte să apuce să spună ceva.

— Dar poşeta mea a fost schimbată cu o copie care avea microfonul ascuns, protestă Sam. Undeva la Londra.

— De unde ştii, agent Somerville? întrebă Brown. Poate că la aeroport sau pe feribotul spre Ostende. Ei drăcia dracului – putea să fie chiar unul din britanici – au venit la apartament după plecarea lui Quinn. Şi la conacul din Surrey. Au mai lucrat destui pentru Moscova în trecut. Aduceţi-vă aminte de Burgess, Maclean, Philby, Vassall, Blunt, Blake – toţi trădători care au lucrat pentru Moscova. Poate că au acum unul nou.

Lee Alexander îşi studia degetele de la mână. I se părea nediplomatic să-i menţioneze pe Mitchell, Marshall, Lee, Boyce, Harper, Walker, Lonetree, Conrad, Howard şi ceilalţi încă douăzeci de americani care-l trădaseră pe Unchiul Sam pentru bani.

— În ordine, domnilor, spuse Odell după un ceas, acceptăm raportul. De la A la Z. Descoperirile trebuie să fie limpezi. Centura era de fabricaţie sovietică. Bănuiala o să rămână nedovedită dar, cu toate acestea, de nezdruncinat – a fost o operaţie KGB care se sfârşeşte cu agentul dispărut cunoscut doar drept grăsanul, presupus a se fi întors de-acum în spatele Cortinei de Fier. Ştim „ce” şi „cum”, credem că ştim „cine”, iar „de ce” este cât se poate de limpede. Tratatul Nantucket este definitiv cu burta în sus şi avem un preşedinte bolnav de durere. Iisuse Hristoase, n-aş fi crezut să ajung să spun aşa ceva, chiar dacă nu sunt renumit că aş avea păreri liberale, dar chiar acum aproape că mi-aş dori să-i putem trimite cu o nucleară pe toţi ticăloşii ăştia de roşii înapoi în epoca de piatră.

Peste zece minute, şedinţa îşi încheia sesiunea. Numai când ajunse în maşina care o ducea înapoi în apartamentul ei din Alexandria observă Sam greşeala din superba lor soluţie. Cum de a ştiut KGB-ul să copieze o poşetă din piele de crocodil cumpărată de ea de la Harrds?

Philip Kelly şi Kevin Brown se întorceau cu aceeaşi maşină spre Clădirea Hoover.

— Tânăra doamnă a ajuns mai apropiată de Quinn, cu mult mai apropiată decât am avut eu de gând, spuse Kelly.

— Am mirosit asta de la Londra, în timpul negocierilor, încuviinţă Brown. A luptat tot timpul de partea lui şi în carneţelul meu am notat în continuare că vrem să vorbim cu Quinn – dar să vorbim serios. Nu l-au depistat încă francezii sau englezii?

— Nu, tocmai aveam de gând să-ţi spun. Francezii au mers pe urma lui până la Ajaccio, de unde a plecat cu un avion cu destinaţia Londra. Şi-a abandonat maşina ciuruită de gloanţe la parcare. Englezii au dat de el la Londra într-un hotel, dar când au ajuns ei acolo, se evaporase – nici măcar nu şi-a luat o cameră.

— La dracu', omul ăsta e ca un ţipar, înjură Brown.

— Exact, îl aprobă Kelly. Dar dacă ai dreptate, s-ar putea să existe o persoană cu care să ia legătura. Somerville; singura. Nu-mi place să fac o chestie de-asta chiar oamenilor mei, dar vreau să i se asculte apartamentul, să i se intercepteze telefonul şi să i se controleze corespondenţa. Încă de astă seară.

— Imediat, îl asigură Brown.

Rămaşi între ei, vicepreşedintele şi cei cinci membri ai Cabinetului restrâns ridicară din nou problema Amendamentului 25.

Procurorul general fu cel care o aduse în discuţie şi cu mult regret. Odell era în defensivă. El se vedea mai mult decât ceilalţi cu Preşedintele lor izolat. Trebuia însă să recunoască faptul că John Cormack părea să fie în aceeaşi apatie dintotdeauna.

— Nu încă, spuse el. Daţi-i vreme.

— Cât? întrebă Morton Stannard. Au trecut trei săptămâni de la înmormântare.

— Anul viitor sunt alegerile, accentua Bill Walters. Dacă e să fii tu, Michael, va trebui să începi campania clar din ianuarie.

— Dumnezeule, explodă Odell. Omul ăsta de la Casa Albă e bolnav de durere şi vouă vă arde de alegeri.

— Nu facem decât să fim realişti, Michael, zise Donaldson.

— Ştim cu toţii că după Irangate Ronald Reagan a fost într-un asemenea hal de confuzie, încât aproape că s-a invocat 25-ul atunci, sublinie Walters. Raportul Cannon de la vremea aceea arată limpede că a fost foarte pe muchie de cuţit. Dar criza asta e şi mai şi.

— Preşedintele Reagan şi-a revenit, insistă Hubert Reed. Şi-a

reluat îndatoririle.

— Da, chiar la ţanc, zise Stannard.

— Asta-i toată problema, interveni Donaldson. Cât timp avem?

— Nu prea mult, recunoscu Odell. Presa a avut foarte multă răbdare până în prezent. E un om al naibii de popular. Dar acum au început să apară crăpături, rapide.

Supuseră la vot. Odell se abţinu. Walters îşi ridică creionul de argint. Stannard îşi clătină capul afirmativ. Brad Johnson şi-l clătină negativ. Walters zise da. Jim Donaldson reflectă şi se alătură refuzului lui Johnson. Era strâns, trei la doi. Hubert Reed se uită la ceilalţi, încruntându-se îngrijorat. Apoi ridică din umeri.

— Îmi pare rău, dar dacă trebuie, trebuie.

Se alătură da-urilor. Odell expiră zgomotos.

— Foarte bine, spuse el. Suntem de acord în majoritate. În ajunul Crăciunului, dacă nu apare nici o schimbare importantă, o să trebuiască să mă duc la el şi să-l anunţ că invocăm 25-ul în ziua de Anul Nou.

Nu se ridicase bine pe jumătate, că toţi ceilalţi erau deja în picioare, plini de deferenţă. Odell descoperi că îi făcea plăcere.

— Nu te cred! exclamă Quinn.

— Te rog, spuse bărbatul în costum elegant. Îi arătă cu un gest fereastra cu draperiile trase.

Quinn se uită prin încăpere. Pe şemineu, Lenin se adresa maselor. Quinn se îndreptă spre geam şi aruncă o privire pe el.

Dincolo de pomii desfrunziţi din grădină, pe deasupra zidului, partea de sus a unui autobuz roşu cu două etaje pentru transportul în comun din Londra trecea pe şoseaua Bayswater. Quinn îşi reluă locul.

— Păi, dacă minţi, e un decor de film al dracului de izbutit, zise el.

— Nu-i deloc decor, îl contrazise generalul KGB. Prefer să las treaba asta oamenilor voştri de la Hollywood.

— Aşadar, ce mă aduce pe mine aici?

— Ne interesezi, domnule Quinn. Te rog să nu mai stai aşa în defensivă. Oricât de ciudat ar suna, cred că pentru moment ne aflăm de aceeaşi parte.

— Sună ciudat, spuse Quinn. Prea al dracului de ciudat.

— Foarte bine, lasă-mă deci pe mine să vorbesc. De o

oarecare vreme am aflat că eşti omul ales să negocieze eliberarea lui Simon Cormack din mâinile răpitorilor. Ştim de asemenea că după moartea lui ai petrecut o lună în Europa, încercând să dai de ei – cu oarecare succes după cum se pare.

— Şi asta ne aşază pe aceeaşi parte?

— Poate că da, domnule Quinn. Poate că da. Meseria mea nu este să îi apăr pe tinerii americani care insistă să facă alergări la ţară cu o protecţie necorespunzătoare. Ci *este* să încerc să-mi apăr ţara de conspiraţiile ostile care-i aduc prejudicii imense: Şi această... această afacere Cormack... este o conspiraţie a unor persoane necunoscute pentru a-i face rău şi a-mi discredita ţara în ochii opiniei publice din întreaga lume. Nouă nu ne place asta, domnule Quinn. Nu ne place deloc. Aşa că dă-mi voie, aşa cum spuneţi voi americanii, să joc cu cărţile pe faţă. Răpirea şi uciderea lui Simon Cormack nu a fost o conspiraţie sovietică. Dar noi suntem învinuiţi pentru ea. De când a fost analizată cureaua aceea, am fost mereu puşi pe banca acuzării de opinia publică. Relaţiile cu ţara dumitale, pe care liderul nostru a încercat sincer să le îmbunătăţească, au fost otrăvite; un tratat de reducere a nivelului înarmărilor, în care noi ne-am pus mari speranţe, este acum în ruină.

— Se pare că nu prea apreciaţi dezinformarea atunci când acţionează împotriva URSS-ului, cu toate că sunteţi şi voi extraordinar de buni la chestia asta, observă Quinn.

Generalul avu tactul de a ridica din umeri în semn de acceptare a înţepăturii.

— Bine, bine, ne dedăm şi noi la *disinformatsia* din când în când. La fel ca şi CIA. Face parte din meserie. Şi recunosc că e destul de neplăcut să fii acuzat de ceea ce *ai* făcut. Dar este intolerabil pentru noi să fim acuzaţi de afacerea asta pe care nu am instigat-o noi.

— Dacă aş fi fost un om mai generos, spuse Quinn, mi-ar fi fost până la urmă chiar milă de voi. Dar adevărul este că eu nu pot să fac absolut nimic. Nu mai pot.

— Posibil, îl aprobă generalul. Să vedem. Se întâmplă să cred că eşti destul de deştept ca să-ţi fi dat deja seama şi singur că acest complot nu ne aparţine. Dacă eu aş fi pus la cale chestia asta, de ce dracu' ar fi trebuit să-l omor pe Cormack cu un dispozitiv atât de evident sovietic?

— Ai dreptate, zise Quinn clătinând din cap. Se întâmplă să cred că nu voi aţi fost în spatele ei.

— Mulţumesc. Acuma, ai idee cine ar fi putut să fie?

— Cred că vine din America. Poate ultra-dreapta. Dacă scopul a fost de a nimici şansele de ratificare a Tratatului Nantucket de către Senat, atunci nu e nici o îndoială că au izbutit.

— Precis.

Generalul Kirpicenko se duse la birou şi se întoarse cu cinci fotografii mărite. Le aşează în faţa lui Quinn.

— I-ai mai văzut vreodată pe indivizii aceştia, domnule Quinn?

Quinn examină fotografiile de pe paşapoartele lui Cyrus Miller, Melville Scanlon, Lionel Moir, Peter Cobb şi Ben Salkind. Îşi scutură capul.

— Nu, nu i-am văzut niciodată.

— Păcat. Numele lor sunt pe verso. Au vizitat ţara mea acum câteva luni. Omul cu care au purtat discuţii – omul cu care cred *eu* că au purtat discuţii – ar fi fost în măsură să le furnizeze centura. Se întâmplă să fie mareşal.

— L-aţi arestat? L-aţi anchetat?

Generalul Kirpicenko zâmbi pentru prima dată.

— Domnule Quinn, romancierilor şi ziariştilor dumneavoastră occidentali le face mare plăcere să sugereze că organizaţia pentru care lucrez eu are puteri nelimitate. Nu-i chiar aşa. Până şi pentru noi, să arestezi un mareşal sovietic fără nici o fărâmă de dovadă e ceva exagerat. Acuma, eu am fost cinstit cu dumneata. Vrei să-mi întorci complimentul? Vrei să-mi spui ce ai izbutit să descoperi în aceste ultime treizeci de zile?

Quinn reflectă asupra cererii. Nu vedea ce motiv avea să refuze; afacerea era încheiată în privinţa pistei pe care ar mai fi putut el să meargă eventual. Îi istorisi generalului toată povestea din clipa în care fugise din apartamentul din Kensington ca să-şi stabilească rendez-vous-ul particular cu Zack. Kirpicenko îl ascultă cu atenţie, încuviinţând din cap, de parcă ceea ce auzea ar fi coincis cu ceva deja cunoscut. Quinn îşi termină istorisirea cu moartea lui Orsini.

— Apropo, adăugă el, pot să te întreb cum m-aţi depistat la aeroportul din Ajaccio?

— Aha, înţeleg. Păi, departamentul meu a fost, în mod normal, foarte interesat de toată afacerea asta încă de la bun început. După moartea tânărului şi scăparea deliberată a amănuntelor despre curea, am intrat în priză. Dumneata nu prea ai trecut nevăzut prin Ţările de Jos. Împuşcăturile din Paris

au fost bomba zilei în toate ziarele de seară. Barmanul a descris înfăţişarea omului care a fugit de la faţa locului şi corespundea cu a dumitale. O verificare a avioanelor care plecau şi a listelor lor de pasageri – da, avem oamenii noştri la Paris – ne-a arătat că prietena dumitale de la FBI a plecat în Spania, dar nici un semn despre dumneata. Am presupus că era posibil să fii înarmat, că preferai să eviţi procedurile de securitate de la aeroport şi am verificat la feriboturi. Omul meu din Marsilia a avut noroc, te-a depistat pe feribotul spre Corsica. Cel pe care l-ai văzut la aeroport s-a dus acolo chiar în dimineaţa când ai sosit dumneata, cu avionul, dar ţi-a pierdut urma. Acuma, noi ştiam că te-ai dus în munţi. El s-a aşezat în punctul unde se unesc drumurile de la aeroport şi de la docuri. Apropo, ştii că patru bărbaţi înarmaţi au venit la terminal în timp ce erai la toaletă?

— Nu, nu i-am văzut deloc.

— Hmm. Nu prea arătau că le-ai fi fost simpatic. Din cele ce mi-ai spus acum despre Orsini pot să şi înţeleg de ce. N-are importanţă. Colegul meu... a avut grijă de ei.

— Englezul dumitale cel blajin?

— Andrei? Nu e englez. De fapt, nu-i nici măcar rus. Etnic, e cazac. Nu-ţi subestimez deloc capacitatea de a te descurca, domnule Quinn, dar te sfătuiesc să nu ajungi niciodată să te pui cu Andrei. E unul dintre cei mai buni oameni ai mei, cu adevărat.

— Transmite-i mulţumirile mele, zise Quinn. Uite ce e, generale, a fost o discuţie foarte plăcută. Dar asta-i tot. Nu mai am încotro s-o apuc, doar să mă întorc la via mea din Spania şi să încerc s-o iau de la capăt.

— Nu sunt de acord cu dumneata, domnule Quinn. Cred că ar trebui să te întorci în America. Cheia se află acolo, pe undeva prin America. Ar trebui să te întorci.

— Aş fi săltat în mai puţin de o oră, spuse Quinn. FBI-ul nu mă simpatizează – unii dintre ei cred că am fost amestecat.

Generalul Kirpicenko se întoarse la birou şi-i făcu semn lui Quinn să se apropie şi el. Îi înmână un paşaport, un paşaport canadian, nu nou, corespunzător frunzărit, cu o duzină de ştampile de intrare şi de ieşire. Propriul său chip, aproape de nerecunoscut cu tunsoarea diferită îl privea din el.

— Mă tem că ţi-au făcut-o când erai drogat, spuse generalul. Dar, la urma urmelor, nu sunt toate la fel? Paşaportul este

foarte autentic, unul din cele mai reuşite eforturi ale noastre. O să ai nevoie de haine cu etichete canadiene, bagaje – chestii de genul ăsta. Andrei ţi le-a pregătit deja. Şi, bineînţeles, astea.

Puse trei cărţi de credit, un permis de conducere canadian şi un teanc de 20000 de dolari canadieni pe birou. Paşaportul, permisul şi cărţile de credit erau toate pe numele lui Roger Lefevre. Canadian-francez; accentul pentru un american care vorbea franceza nu ridica nici o problemă.

— Îţi propun ca Andrei să te ducă până la Birmingham cu maşina ca să iei primul avion spre Dublin. De acolo poţi să faci legătura cu Toronto. Cu o maşină închiriată o să poţi trece liniştit în America. Eşti gata să mergi, domnule Quinn?

— Generale, se pare că n-am fost destul de limpede. Orsini nu mi-a spus nici o vorbă înainte să moară. Dacă ştia cine e grăsanul şi eu sunt convins că da, n-a suflat nimic. Nu ştiu de unde să pornesc. Pista e rece. Grăsanul e în siguranţă, la fel şi cei cu plata din spatele lui şi trădătorul care cred că e undeva foarte sus în guvern – sursa de informaţii. Cu toţii sunt în siguranţă pentru că Orsini a păstrat tăcerea. N-am nici un as, nici un popă, nici o damă, nici un valet. N-am nimic în mână.

— Aha, analogia cu cărţile de joc. Americanii se referă întotdeauna la asul de pică. Joci şah, domnule Quinn?

— Puţin, nu prea bine, răspunse Quinn.

Generalul sovietic se îndreptă spre o etajeră cu cărţi de pe un perete şi îşi trecu degetul peste ele, de parcă ar fi căutat una anume.

— Ar trebui, spuse el. Aidoma profesiunii mele, e un joc de dibăcie şi viclenie, nu de forţă brută. Toate piesele sunt la vedere şi totuşi... există mai multă şiretenie în şah decât la pocher. Aha, uite-o!

Şi îi oferi lui Quinn o carte. Autorul era rus, textul în engleză. O traducere, ediţie particulară. *Mari maeştri celebri: Studiu.*

— Eşti în şah, domnule Quinn, dar poate nu încă mai. Întoarce-te în America, domnule Quinn. Citeşte cartea în avion, îmi permit să îţi recomand să acorzi o deosebită atenţie capitolului despre Tigran Petrosian. Un armean, a murit demult, dar poate cel mai mare tactician şahist din toate timpurile. Îţi urez noroc, domnule Quinn.

Generalul Kirpicenko îl chemă pe operativul Andrei şi îi dădu un torent de ordine în limba rusă. Apoi Andrei îl duse pe Quinn într-o altă încăpere şi îl echipă cu un geamantan cu haine noi,

toate canadiene; plus biletul de avion şi tichetele pentru bagaje. Merseră împreună cu maşina până la Birmingham şi Quinn se urcă în cursa British Midland spre Dublin din ziua respectivă. Andrei aşteptă până la plecarea avionului apoi se întoarse la Londra.

Quinn se mută din Dublin la Shannon, aşteptă câteva ceasuri şi luă cursa Air Canada spre Toronto.

Aşa cum promisese, citi cartea în holul de aşteptare din Shannon şi apoi încă o dată în timpul zborului. Citi capitolul despre Petrosian de şase ori. Înainte să aterizeze la Toronto înţelese de ce atâţia rivali dezamăgiţi îl porecliseră pe vicleanul mare maestru armean Marele Înşelător.

La Toronto, paşaportul nu-i fu cercetat cu nimic mai mult decât la Birmingham sau la Dublin ori Shannon. Îşi luă bagajul de pe caruselul din sala vămii şi trecu de ea cu un control superficial. N-avea nici un motiv ca să-l observe pe omul liniştit care îl urmărea cum iese din vamă şi se lua după el până la gara principală, urcându-se odată cu el în trenul ce se îndrepta spre nord-est către Montreal.

La un magazin de maşini vechi din primul oraş al Quebecului, Quinn îşi cumpără un Jeep Renegade folosit cu anvelope grele de iarnă şi de la un magazin cu articole de voiaj din apropiere, bocanci, pantaloni şi o haină lungă şi groasă, cu glugă, necesare în această perioadă a anului în climatul respectiv. După ce făcu plinul Jeepului, se îndreptă spre sud-est prin St. Jean spre Bedford, apoi spre sud către graniţa americană.

Quinn traversă graniţa şi intră în Statele Unite pe la punctul de frontieră de pe malul lacului Champlain, acolo unde Autostrada Statală 89 trece din Canada în Vermont.

Există un ţinut la hotarul de nord al Vermontului cunoscut localnicilor sub numele foarte simplu de Regatul de Nord-est. Cuprinde cea mai mare parte a comitatului Essex, cu porţiuni din Orleans şi Caledonia, un loc muntos şi sălbatic, plin de lacuri şi râuri, coline şi defilee cu câte un drumeag plin de hârtoape şi câte un sătuc mititel pe ici, pe colo. Iarna, deasupra Regatului de Nord-est pogoară un ger atât de năprasnic, de parcă ţinutul ar fi fost supus unei stări de decor îngheţat literalmente. Lacurile se transformă în gheaţă; copacii înţepenesc de ger; pământul scrâşneşte sub tălpi. Iarna nimic nu trăieşte aici, doar hibernează, numai câte un elan singuratic se mişcă prin pădurile scârţâitoare. Oamenii de duh de mai la sud spun că nu

există decât două anotimpuri în regat – august şi iarna. Cei care cunosc mai bine locul afirmă că asta e o adevărată prostie; nu există decât 15 august şi iarna.

Quinn trecu cu Jeepul de Swanton şi St. Albans, îndreptându-se spre oraşul Burlington, apoi se îndepărtă de lacul Champlain pentru a urma Ruta 89 spre capitala statului, Montpellier. De aici ieşi pe şoseaua principală pentru a o lua pe Ruta 2 care urca prin East Montpellier, urmând valea râului Winooski prin Plainfield şi Marshfield către West Danville.

Iarna sosise devreme în regatul de Nord-Est şi dealurile se apropiau unele de altele, parcă chircite de frig; vehiculele care treceau arar în sens opus erau nişte baloane anonime de căldură, cu radiatoarele date la maximum, care conţineau câte o fiinţă umană capabilă, mulţumită tehnologiei, să supravieţuiască unui ger care ar fi ucis un trup neapărat în câteva minute.

Drumul se îngusta din nou dincolo de West Danville, străjuit de mari ridicături de zăpadă pe ambele laturi. După ce trecu prin comunitatea bine ferecată a Danvilului însuşi, Quinn îşi puse maşina în tracţiune dublă pentru etapa finală până la St. Johnsbury.

Orăşelul de pe râul Passumpsic era ca o oază între munţii îngheţaţi, cu magazine şi baruri şi lumini şi căldură. Quinn găsi un agent imobiliar pe Strada Principală, căruia îi adresă cererea sa. Nu era cea mai aglomerată perioadă din an pentru el. Omul reflectă asupra cererii nedumerit.

— O cabană? Păi, sigur, închiriem cabane vara. Majoritatea proprietarilor nu vor să-şi petreacă decât o lună, maximum şase săptămâni în cabanele lor, apoi şi le închiriază pentru restul sezonului. Dar acum?

— Acum, spuse Quinn.

— Undeva anume? întrebă agentul.

— În Regat.

— Chiar vreţi să vă pierdeţi urma, domnule.

Dar îşi verifică lista şi se scărpină în cap.

— S-ar putea să existe un loc, zise el. Al unui dentist din Barre, de jos din ţinutul cald.

Ţinutul cald era în perioada respectivă cu 15° sub zero în loc de 20°. Agentul îl sună pe dentist care se arătă de acord cu închirierea pentru o lună. Se uită apoi la Jeepul de afară.

— Aveţi lanţuri de zăpadă la Renegadă, domnule?

— Nu încă.

— O să aveţi nevoie de ele.

Quinn îşi cumpără şi îşi montă lanţurile şi plecară împreună. Era doar la 15 mile dar drumul le luă mai bine de un ceas.

— Este pe Lost Ridge, spuse agentul. Proprietarul o foloseşte numai în toiul verii, pentru plimbări şi pescuit. Încercaţi să vă ascundeţi de avocaţii nevestei sau ceva în genul ăsta?

— Am nevoie de linişte şi pace ca să scriu o carte, îi răspunse Quinn.

— Aha, scriitor, exclamă agentul dumirit. Oamenii sunt întotdeauna gata să-i scuze pe scriitori, la fel ca şi pe toţi ceilalţi zănateci ca ei.

Se îndreptară mai întâi înapoi spre Danville, apoi o luară spre nord pe un drumeag mai mic. La North Danville agentul îl călăuzi pe Quinn către vest, înspre ţinutul sălbatic. În faţa lor Dealurile Kittredge se profilau pe cer impenetrabile. Drumeagul ducea spre stânga lanţului, către Muntele Ursului. Pe pantele muntelui agentul îi făcu un semn cu mâna spre un drumeag înecat în zăpadă. Quinn trebui să se folosească de toată puterea motorului, de dubla tracţiune şi de lanţurile pentru zăpadă ca să ajungă acolo.

Cabana era din buşteni, trunchiuri uriaşe aşezate orizontal sub un acoperiş jos, cu un metru de omăt pe deasupra. Dar era bine clădită, cu o căptuşeală interioară şi triplă lăcuire. Agentul îi arătă garajul alipit – o maşină lăsată neîncălzită peste noapte în climatul acesta, a doua zi nu ar fi fost decât o bucată solidă de metal şi benzină îngheţată – şi soba cu lemne care încălzea apa şi radiatoarele.

— O iau, spuse Quinn.

— O să aveţi nevoie de petrol pentru lămpi, de butelii cu butan pentru gătit, de un topor cu care să tăiaţi lemnele pentru sobă, îl informă agentul. Şi de benzină de rezervă. Nu-i bine să vă terminaţi proviziile pe aici. Şi îmbrăcăminte adecvată. Hainele dumneavoastră mi se par cam subţiri. Aveţi grijă să vă acoperiţi faţa ca să nu vă îngheţe. Telefon n-are. *Sigur* vreţi s-o luaţi?

— O iau, repetă Quinn.

Se întoarseră în St. Johnsbury. Quinn îşi dădu numele şi naţionalitatea şi plăti dinainte.

Agentul ori era prea curtenitor, ori prea lipsit de curiozitate ca să întrebe de ce şi-ar fi dorit un quebechez un refugiu în Vermont atâta vreme cât Quebecul era plin de atâtea locuri

liniştite.

Quinn reperă câteva telefoane publice pe care să le poată folosi la orice oră din zi şi din noapte şi rămase să-şi petreacă noaptea la hotel. Dimineaţa îşi umplu Jeepul cu toate proviziile de care avea nevoie şi o porni înapoi în munţi.

La un moment dat, când se oprise pe drumul de dincolo de North Danville ca să se dumirească încotro s-o apuce, i se păru că aude zgomotul unui motor undeva în spate, mai la poalele munţilor, dar trase concluzia că era vreun sunet de prin sat sau poate chiar ecoul propriei sale maşini.

Aprinse focul şi încet-încet cabana începu să se dezgheţe. Soba era eficientă, duduind în spatele uşilor de metal şi când le deschidea parcă se afla în faţa unui furnal. Apa din rezervor se dezgheţă şi începu să se înfierbânte, încălzind radiatoarele din cele patru camere ale cabanei şi rezervorul secundar pentru apă de la bucătărie şi de la baie. Pe la mijlocul zilei ajunsese în cămaşă şi începea să simtă bine căldura. După prânz îşi luă toporul şi tăie lemne de foc pentru o săptămână, din mormanul de trunchiuri de pin stivuite în spate.

Îşi cumpărase un radio cu tranzistori dar n-avea nici televizor, nici telefon. După ce se văzu dotat cu provizii pentru o săptămână, îşi luă noua maşină de scris portabilă şi începu să bată la ea. A doua zi se duse cu maşina la Montpellier şi plecă cu avionul la Boston şi de acolo la Washington.

Destinaţia sa era Gara Uniunii de pe Massachusetts Avenue colţ cu Strada Doi, una dintre cele mai elegante gări din America, strălucind încă de recentele renovări. O parte din aranjament fusese schimbat faţă de ce îşi amintea el că era cu ani în urmă. Dar şinele erau tot la locul lor, pornind din sala mare de plecare de la subsol, chiar de sub holul principal.

Descoperi ce căuta vizavi de porţile de îmbarcare H şi J pentru Amtrak. Între uşa biroului de poliţie a Amtrakului şi toaleta pentru doamne exista un şir de opt cabine telefonice. Toate numerele începeau cu prefixul 789; şi le notă pe toate opt, îşi puse scrisoarea la poştă şi plecă.

În timp ce taxiul îl aducea înapoi traversând Potomacul spre aeroportul internaţional din Washington, când o coti pe strada 14th, în dreapta zări în fugă Casa Albă. Se întrebă ce mai făcea omul care îi spusese „Adu-mi-l înapoi” şi faţă de care nu se ţinuse de cuvânt.

În luna care se scursese de la înmormântarea fiului lor, în familia Cormack şi în relaţiile dintre soţi se petrecuse o schimbare căreia numai un psihiatru ar fi putut să-i găsească logica sau explicaţia.

În timpul răpirii, cu toate că era grav afectat de stres, griji, anxietate şi insomnie, Preşedintele izbutise să-şi menţină controlul. Către sfârşitul perioadei de captivitate a băiatului, când informaţiile din Londra tindeau să indice că se apropia schimbul, păruse chiar că-şi revine. Soţia lui era cea care, mai puţin intelectuală şi cu mai puţine responsabilităţi administrative să-i, distragă atenţia, se lăsase pradă durerii şi sedativelor.

Dar din ziua aceea sinistră de la Nantucket când îşi încredinţaseră unicul fiu ţărânii reci, rolurile părinţilor se inversaseră subtil. Myra Cormack plânsese la pieptul agentului secret lângă groapă şi în avionul cu care se întorceau la Washington. Dar, pe măsură ce se scurgeau zilele, dădea semne că începea să-şi revină. Poate pentru că recunoştea că, după ce-şi pierduse copilul dependent de ea, moştenise un altul, soţul care nu mai depinsese niciodată de ea până atunci.

Instinctele ei materne şi protectoare păreau să-i dea o tărie interioară, negată bărbatului de ale cărui inteligenţă şi voinţă nu se îndoise niciodată în viaţă. La vremea când taxiul lui Quinn trecea pe lângă Casa Albă în dimineaţa aceea de iarnă, John Cormack era aşezat la biroul său din cabinetul particular dintre Sala Galbenă Ovală şi dormitor. Myra Cormack stătea în picioare lângă el. Ţinea strâns la piept capul soţului ei pustiit şi îl legăna încetişor cu duioşie.

Ştia că bărbatul îi era cuprins de o durere ucigătoare, incapabil să o mai ducă multă vreme. Ştia că ceea ce îl distrusese la fel de mult, dacă nu chiar şi mai mult, era nu atât moartea fiului cât consternarea de a nu şti cine o făcuse sau de ce. Dacă băiatul ar fi murit într-un accident de maşină, aşa credea ea, John Cormack ar fi putut să accepte logica sau până şi lipsa de logică a morţii. Modalitatea năpraznică în care murise era cea care îl distrusese pe părinte cu aceeaşi precizie cu care ar fi fost distrus dacă bomba diabolică ar fi explodat chiar în trupul său.

Credea că de-acuma nu avea să mai existe nici un răspuns şi că soţul ei nu avea cum să reziste aşa. Ajunseseră să urască de moarte Casa Albă şi funcţia de care fusese cândva atât de

mândră că o ocupă. Tot ce-şi dorea acum era ca soţul ei să renunţe la povara acestei slujbe şi să se retragă împreună cu ea, înapoi la New Haven, ca să poată să-l îngrijească.

Scrisoarea pe care Quinn i-o trimisese lui Sam Somerville pe adresa ei de la bloc a fost bineînţeles interceptată mai înainte ca aceasta să o vadă şi adusă triumfător în faţa comitetului de la Casa Albă care se adunase ca s-o asculte şi să-i discute implicaţiile. Philip Kelly şi Kevin Brown o supuseră atenţiei superiorilor ca pe un trofeu.

— Trebuie să recunosc, domnilor, spuse Kelly, că am avut foarte mari rezerve atunci când am cerut ca unul din agenţii mei cei mai de încredere să fie supus acestui gen de supraveghere. Dar cred că veţi fi de acord şi dumneavoastră că a meritat.

Aşează scrisoarea pe masa din faţa lui.

— Această scrisoare, domnilor, a fost pusă la poştă ieri, chiar de aici, din Washington, ceea ce nu dovedeşte neapărat că Quinn se află în oraş sau chiar în Statele Unite; e posibil ca altcineva să o fi pus la poştă în locul lui. Dar eu sunt de părere că acest Quinn lucrează singur, nu are complici. Cum a dispărut de la Londra ca să apară aici nu ştim. Totuşi, colegii mei sunt de părere că a pus chiar el scrisoarea aceasta la poştă.

— Citeşte-o, îi ordonă Odell.

— Este... ăăă... destul de dramatică, spuse Kelly.

Îşi potrivi ochelarii şi începu să citească.

— „Iubita mea Sam”... Forma aceasta de adresare pare să indice că a avut dreptate colegul meu de faţă Kevin Brown – a existat o legătură dincolo de cea profesională între domnişoara Somerville şi Quinn.

— Aşadar, copoiul dumitale s-a îndrăgostit de lup, zise Odell. Bună treabă, foarte deşteaptă, ce spune?

Kelly îşi reluă lectura.

> „Iată-mă, în sfârşit, înapoi în Statele Unite. Mi-ar plăcea foarte mult să te revăd, dar mă tem că deocamdată nu e sănătos.
>
> Îţi scriu scrisoarea aceasta ca să te pun la curent cu ceea ce s-a întâmplat de fapt în Corsica. Treaba este că, atunci când ţi-am dat telefon de la aeroportul din Ajaccio, te-am minţit. M-am gândit că dacă îţi spuneam ce s-a întâmplat cu adevărat acolo ai fi putut să consideri că nu

era lipsit de primejdii pentru tine să te întorci în America. Dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că ai tot dreptul să ştii. Promite-mi totuşi ceva: că orice ai citi în scrisoarea asta, ai să păstrezi totul doar pentru tine. Nimeni altcineva nu trebuie să ştie: cel puţin nu încă. Nu până ce am să termin ce am de făcut.

Adevărul este că a trebuit să mă lupt cu Orsini. N-am avut de ales: cineva îl sunase şi îl prevenise că mă îndreptam spre Corsica să-l ucid, când tot ce voiam eu era doar să vorbesc cu el. Când a aflat cum a fost înşelat şi-a dat seama că nu mai era legat de nici un legământ al tăcerii. Mi-a spus tot ce ştia şi a ieşit la iveală că era chiar foarte mult.

În primul rând, nu ruşii au fost în spatele chestiei ăsteia, cel puţin nu guvernul sovietic. Adevăraţii autori sunt încă învăluiţi în taină, dar omul pe care l-au angajat ei ca să organizeze şi să pună la punct răpirea şi uciderea lui Simon Cormack, cel pe care Zack îl numea grăsanul, îmi este cunoscut. Orsini l-a recunoscut şi mi-a dat numele lui. După ce o să fie capturat şi o să fie, nu trebuie să ai nici o îndoială, am toată convingerea că ne va furniza şi numele celor care l-au plătit pentru treaba asta.

Deocamdată, Sam, mi-am făcut rost de un bârlog ca să aştern totul pe hârtie, pe capitole şi versete: nume, date, locuri, evenimente. Toată istoria de la început până la sfârşit. După ce sunt gata, am să trimit exemplare ale manuscrisului la o duzină de autorităţi diferite: la vicepreşedinte, la FBI, la CIA et cetera. După aceea, chiar dacă e să mi se întâmple ceva, o să fie prea târziu ca roţile justiţiei să mai poată fi oprite.

N-o să mai iau legătura cu tine decât după ce am isprăvit tot. Te rog să mă înţelegi – dacă nu-ţi spun unde mă aflu este numai şi numai ca să te apăr.

Cu toată dragostea, Quinn”

Urmă un minut de tăcere înlemnită. Unul dintre cei prezenţi era lac de sudoare.

— Iisuse Hristoase, murmură Odell. Omul ăsta chiar e real?

— Dacă ce spune e adevărat, sugeră Morton Stannard, fostul avocat, în mod cert n-ar trebui să fie liber. Ar trebui să spună ce are de spus în faţa noastră, chiar aici.

— Sunt de acord, zise procurorul general. Lăsând deoparte restul, tocmai s-a constituit martor esenţial. Avem un program de apărare a martorilor. Ar trebui luat în custodie protectoare.

Acordul era unanim. Până la căderea serii, Departamentul de Justiţie avea să autorizeze eliberarea unui mandat de martor cheie pentru arestarea şi reţinerea lui Quinn. FBI-ul se folosi de toate resursele Sistemului naţional de informaţii asupra Crimelor pentru a-şi alerta toate birourile din ţară ca să-l urmărească. Pentru a le veni în ajutor, s-au transmis mesaje prin sistemul de teleimprimatoare al Agenţiei de aplicare a legii din ţară către toate ramurile acesteia: departamentele de poliţie orăşeneşti, birourile şerifilor, şefii posturilor de poliţie federală şi patrulelor de circulaţie. Acestea erau însoţite de fotografia lui Quinn. „Acoperirea” folosită era că îl urmăreau în legătură cu un important furt de bijuterii.

Un buletin de punere în urmărire generală e un lucru; dar America e o ţară uriaşă, cu o mulţime de locuri unde să te poţi ascunde. Delincvenţi urmăriţi mai rămăseseră şi altădată în libertate cale de ani de zile în ciuda alertei naţionale pentru prinderea lor. În plus, urmărirea era după Quinn, cetăţean american, cu numărul de paşaport şi cel al carnetului de conducere auto cunoscute. Nu era urmărit un cetăţean canadian de origine franceză pe nume Lefevre, cu documente de identitate perfecte, cu o tunsoare diferită, cu ochelari cu ramă de baga şi cu o barbă scurtă. Quinn îşi lăsase să-i crească barba după acel ultim ras de la ambasada sovietică din Londra şi, chiar dacă nu era prea mare, îi acoperea acum în întregime partea de jos a feţei.

Întors în cabana sa din munţi, lăsă comitetul de la Casa Albă să fiarbă vreme de trei zile asupra scrisorii deliberate către Sam Somerville şi apoi porni să ia legătura cu ea pe ascuns. Cheia stătea în ceva ce-i povestise ea la Antwerp. „Fiica unui predicator din Rockcastle”, aşa se intitulase.

O librărie din St. Johnsbury îi puse la dispoziţie un atlas care arăta că existau trei Rockcastle în Statele Unite. Dar unul era foarte departe în sud, altul în vestul îndepărtat. Accentul lui Sam era mai aproape de Coasta de Est. Cel de-al treilea Rockcastle era în comitatul Goochland din Virginia.

Cercetările de la telefon îl descoperiră. Exista un Reverend Brian Somerville din Rockcastle, Virginia. Era singurul menţionat – ortografia comparativ neobişnuită a numelui îl

făcea să se deosebească de Summervilli şi Sommerville.

Quinn îşi părăsi iarăşi bârlogul, luă un avion de la Montpellier la Boston şi de acolo la Richmond, aterizând la Byrd Field, în prezent rebotezat cu un glorios optimism Aeroportul internaţional Richmond. Cartea de telefon de la aeroport îşi avea obişnuitele pagini galbene la sfârşit şi arăta că reverendul era încă în funcţie la biserica Sf. Maria din Smyrna de pe şoseaua Square nr. 3, dar îşi avea reşedinţa pe şoseaua Rockcastle nr. 290. Quinn îşi închirie un mic automobil cu care parcurse cele 36 de mile de pe Ruta 6 spre vest până la Rockcastle. Reverendul Somerville veni chiar el să răspundă la uşă.

În salonul din faţă, predicatorul liniştit cu părul argintiu îl servi cu ceai şi îi confirmă că da, fiica sa era într-adevăr Samantha şi lucra la FBI. Apoi ascultă ce avea de spus Quinn. În timpul povestirii deveni grav.

— De ce credeţi că fiica mea este în primejdie, domnule Quinn? întrebă el.

Quinn îi explică.

— Dar sub supraveghere? Chiar a Biroului? A făcut ceva rău?

— Nu, domnule, nu a făcut. Dar există unii care o bănuiesc pe nedrept. Şi ea nu ştie. Eu nu vreau decât să o previn.

Blajinul bătrân se uită la scrisoarea din mâna lui şi oftă. Quinn ridicase un colţ de perdea şi îi dezvăluise o lume cu totul necunoscută. Se întrebă ce ar fi făcut în locul său răposata lui soţie: ea fusese întotdeauna cea dinamică. Decise că ea i-ar fi transmis mesajul copilei lor aflate la ananghie.

— Foarte bine, spuse el. Am să mă duc să o văd.

Şi se ţinu de cuvânt. Îşi luă automobilul vechi, conduse fără grabă până la Washington şi îşi vizită fiica acasă la ea în apartament fără s-o anunţe. Aşa cum fusese îndrumat, menţinu conversaţia la fleacuri şi îi întinse unica foaie de hârtie. Aceasta spunea simplu: „Continuă să vorbeşti natural. Deschide plicul şi citeşte în tihnă. După aceea arde-l şi urmează instrucţiunile. Quinn.”

Sam aproape că se sufocă la vederea cuvintelor, dându-şi seama că ceea ce voia să-i spună Quinn era că avea apartamentul ascultat. Era ceva ce ea făcuse altora în exerciţiul funcţiunii, dar nu se aştepta niciodată să i se facă şi ei. Se uită în ochii îngrijoraţi ai părintelui ei, continuă să vorbească natural şi luă plicul pe care i-l întindea. Când reverendul plecă pentru a

se întoarce la Rockcastle, îl însoţi până la maşină şi îl sărută prelung.

Scrisoarea din plic era la fel de scurtă. La miezul nopţii trebuia să stea lângă telefoanele de vizavi de platformele de îmbarcare în Amtrack H şi J la Gara Uniunii şi să aştepte. Un telefon avea să sune; de la Quinn.

Primi telefonul pe care i-l dădea de la o cabină din St. Johnsburg exact la miezul nopţii. Îi povesti despre Corsica şi Londra şi scrisoarea falsă pe care i-o trimisese, convins că avea să fie redirijată către comitetul de la Casa Albă.

— Dar Quinn, protestă ea, dacă Orsini chiar nu ţi-a dezvăluit nimic, s-a terminat, aşa cum ai spus chiar tu. De ce să pretinzi că a vorbit dacă nu-i aşa?

Îi vorbi despre Petrosian care şi atunci când era pierdut, cu rivalii uitându-se pe tabla de şah, izbutea să-i convingă că avea o lovitură de maestru în mânecă şi îi obliga să facă greşeli.

— Cred că ei, oricine ar fi, vor ieşi la iveală datorită scrisorii, îi spuse el. În ciuda faptului că am afirmat că n-am să mai iau legătura cu tine, eşti totuşi singurul lor fir posibil dacă poliţia nu reuşeşte să mă găsească. O să te sun la fiecare două zile, la miezul nopţii, la unul din numerele acestea.

Dură şase zile.

— Quinn, îl cunoşti pe un individ cu numele de David Weintraub?

— Da, îl cunosc.

— E la Companie, nu?

— Da. E director. De ce?

— A vrut să se întâlnească cu mine. A spus că a apărut ceva. Repede. El nu înţelege, crede că tu ai putea.

— V-aţi întâlnit la Langley?

— Nu, a zis că e prea expus. Ne-am dat întâlnire într-o maşină a Companiei, undeva pe lângă Tidal Basin. Am vorbit în timp ce mergeam.

— Ţi-a spus ce?

— Nu, a zis că are senzaţia că nu poate să aibă încredere în nimeni, nu mai poate. Doar în tine. Vrea să te întâlnească – în condiţiile puse de tine, oricând şi oriunde. Poţi să ai încredere în el, Quinn?

Quinn reflectă. Dacă David Weintraub era şi el un ticălos,

oricum, pentru rasa umană nu mai exista nici o speranţă.

— Da, îi răspunse el. Am.

Îi dădu ora şi locul pentru întâlnire.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Sam Somerville sosea la aeroportul din Montpellier a doua zi seara. Era însoţită de Duncan McCrea, tânărul de la CIA care îi transmisese prima oară cererea directorului adjunct de la Operaţii de a se întâlni cu ea.

După aterizarea navetei PBA Beecheraft 1900 de la Boston, au închiriat un Dodge Ram de teren chiar de la aeroport şi şi-au luat camere la un hotel de la marginea capitalei statului. Amândoi îşi aduseseră cele mai călduroase haine pe care le putea oferi Washingtonul, la sugestia lui Quinn.

Directorul de la CIA motivase că avea o şedinţă planificată la nivel înalt de la care nu putea să lipsească şi urma să sosească a doua zi în zori, la timp pentru întâlnirea de pe drum cu Quinn.

Ateriză la ora 7.00 cu un avion cu reacţie de zece locuri pentru personalul de conducere ale cărui însemne Sam nu le cunoştea. McCrea îi explică după aceea că era un avion de comunicaţii al Companiei şi că firma de închirieri înscrisă pe fuzelaj era o acoperire pentru CIA.

Îi salută pe amândoi scurt dar cordial în timp ce cobora treptele avionului spre pistă, încălţat cu bocanci grei de zăpadă, cu pantaloni groşi şi o pufoaică îmblănită. Îşi ducea valiza în mână. Se urcă direct în spatele Ramului şi porniră. McCrea era la volan iar Sam îi dădea îndrumări după harta pe care o avea în faţă.

La ieşirea din Montpellier o luară pe Ruta 2 care urca prin micul oraş East Montpellier şi continuară pe drumul spre Plainfield. Chiar după cimitirul Plainmont dar înainte de porţile colegiului Goddard, există un loc unde râul Winooski se îndepărtează de drum pentru a face o buclă mare spre sud. În această semilună de teren dintre drum şi râu se află un pâlc de copaci înalţi, la vremea aceea a anului foarte tăcuţi şi acoperiţi de omăt. Printre arbori sunt câteva mese puse la dispoziţia celor veniţi la picnic în vacanţa de vară şi un loc de oprire şi parcare pentru maşinile sosite la camping. Aici spusese Quinn că avea să fie la ora 8.00.

Sam îl zări prima. Ieşise din spatele unui copac de la douăzeci de metri de Ramul care se oprea. Fără să-şi mai aştepte

însoţitorii, sări din maşină, alergă spre el şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului.

— Eşti teafără, copile?

— Bine. Oh, Quinn, slavă Domnului că tu eşti teafăr!

Quinn rămăsese cu privirea aţintită în spate pe deasupra capului ei. Îl simţi că înţepenise.

— Pe cine ai adus? întrebă el liniştit.

— Of, ce proastă... Se întoarse. Îl mai ţii minte pe Duncan McCrea? El m-a dus la domnul Weintraub.

McCrea stătea la zece metri, se apropiase venind dinspre maşină. Avea obişnuitul lui zâmbet sfios.

— Salut, domnule Quinn.

Salutul era timid, respectuos ca întotdeauna. Nu era nimic timid în Coltul 45 automat din mâna sa dreaptă. Era aţintit fără şovăire asupra lui Sam şi a lui Quinn.

Pe uşa laterală a Ramului cobora cel de-al doilea bărbat. Avea puşca automată pe care şi-o scosese din valiză imediat după ce îi dăduse coltul lui McCrea.

— Cine-i? întrebă Quinn.

Glasul lui Sam era foarte pierit şi foarte înspăimântat.

— David Weintraub, zise ea. Oh, Doamne, Quinn, ce-am făcut?

— Ai fost trasă pe sfoară, draga mea.

Era greşeala lui, îşi dădea seama. Îi venea să se ia la palme. Când vorbise cu ea la telefon, nu-i dăduse prin cap s-o întrebe dacă-l văzuse vreodată la faţă pe directorul adjunct pentru Operaţii de la CIA. Ea fusese convocată de două ori ca să dea raportul Comitetului de la Casa Albă. Quinn presupusese că David Weintraub fusese prezent cu ambele prilejuri sau măcar cu una. De fapt, retrasului Director care ocupa una dintre cele mai secrete funcţii din America nu-i prea plăcea să vină pe la Washington şi fusese plecat în ambele dăţi. În luptă, aşa cum Quinn o ştia foarte bine, presupunerile pot reprezenta un serios pericol pentru sănătate.

Omul scund şi îndesat cu puşca, pe care hainele groase îl făceau să arate încă şi mai dolofan, se apropie ca să-şi ia locul în spatele lui McCrea.

— Aşadar, sergent Quinn, ne-am întâlnit din nou. Mă mai ţii minte?

Quinn îşi clătină capul negând. Omul bătu cu degetul în rădăcina nasului său aplatizat.

— Tu mi-ai făcut asta, secătură. Acum are să te coste, Quinn.

Quinn clipi des încercând să-şi amintească, văzu din nou un luminiş din Vietnam, cu multă vreme în urmă: un ţăran vietnamez, sau ceea ce mai rămăsese din el, încă viu, pironit la pământ.

— Îmi amintesc, spuse el.

— Bun, zise Moss. Acum hai s-o întindem. Unde stai?

— Cabană de lemn, sus în munţi.

— Scriind la un manuscris, înţeleg. La ăsta cred că trebuie să ne uităm şi noi un pic. Fără şmecherii, Quinn. Revolverul lui Duncan poate să nu te nimerească pe tine dar fata o păţeşte. Iar tu n-ai cum să scapi de asta.

Scutură ţeava puştii ca pentru a-i arăta că n-avea nici o şansă să facă zece metri spre copaci fără să fie doborât.

— Du-te dracului, îi spuse Quinn.

Drept răspuns, Moss chicoti, cu răsuflarea şuierându-i prin nasul strâmbat.

— Pesemne că frigul ţi-a degerat creierul, Quinn. Să-ţi spun ce am de gând. Te ducem pe tine şi pe fată pe malul râului. Nimeni care să ne deranjeze – nimeni cale de kilometri întregi. Pe tine te legăm de un copac şi tu te uiţi, Quinn, te uiţi. Mă jur că o să dureze două ore până să crape fata şi în fiecare secundă o să se roage să crape mai repede. Acuma hai să ne conduci.

Quinn reflectă la luminişul din junglă, ţăranul cu încheieturile mâinilor, coatelor, genunchilor şi gleznelor sfărâmate de alice moi de plumb, scâncind că nu era decât un ţăran, că nu ştia nimic. Atunci de-abia îşi dădu seama că anchetatorul cel bondoc ştia deja, ştia de mai multe ceasuri, că el fusese cel care-l trimisese cu un pumn direct în salonul de ortopedie.

Singur, ar fi încercat să lupte chiar dacă nu avea nici o şansă, ar fi murit direct cu un glonte în inimă. Dar cu Sam... Încuviinţă din cap.

McCrea îi separă, îi legă lui Quinn mâinile la spate cu cătuşele, făcu la fel şi cu Sam. McCrea se urcă la volanul Renegadei cu Quinn lângă el. Moss venea în urma lor cu Ramul în spatele căruia zăcea Sam.

În West Danville lumea se mişca pe străzi dar nimeni nu acordă nici o atenţie celor două maşini de teren care se îndreptau spre Johnsbury. Un bărbat îşi ridică mâna în semn de salut, salutul tovărăşesc al celor care supravieţuiau gerului năprasnic. McCrea îi răspunse cu chipul luminat de zâmbetul lui

prietenos şi la Danville o luă spre nord către Lost Ridge. La Cimitirul papistaş Quinn îi indică o altă cotitură la stânga, în direcţia Muntelui Ursului. În urma lor Ramul, fără lanţuri de zăpadă, avea probleme.

Acolo unde se termina drumul pavat, Moss abandonă Ramul şi se căţără în spatele Renegadei, împingând-o pe Sam înaintea lui. Ea era albă ca varul şi tremura de spaimă.

— Chiar ai vrut să ţi se piardă urma, zise Moss când ajunseră la cabană.

Afară erau 30° sub zero dar interiorul cabanei era încă plăcut şi cald aşa cum îl lăsase Quinn. El şi Sam fură forţaţi să se aşeze la distanţă unul de celălalt pe un pat cazon dintr-un ungher al zonei de locuit în plan deschis care forma principala încăpere a cabanei. McCrea îi ţinu în continuare sub ameninţarea armei în timp ce Moss făcea o rapidă inspecţie în celelalte camere ca să fie sigur că erau singuri.

— Drăguţ, zise el în sfârşit cu satisfacţie. Frumos şi izolat. Nici că puteai să aranjezi mai bine pentru mine.

Manuscrisul lui Quinn era pus într-un sertar al biroului de scris. Moss îşi scoase pufoaica, se aşeză într-un fotoliu şi începu să citească. McCrea, în ciuda faptului că prizonierii erau încătuşaţi, stătea într-un fotoliu cu faţa spre Sam şi spre Quinn. Mai avea încă zâmbetul de băiat bun din vecini. Cu mare întârziere Quinn îşi dădu seama că aceasta era o mască elaborată de bărbatul mai tânăr de-a lungul anilor pentru a-şi acoperi eul lăuntric.

— Aţi câştigat, spuse Quinn după o vreme. M-ar interesa totuşi să ştiu cum aţi făcut-o.

— Nici o problemă, zise Moss citind încă. N-o să schimbe nimic, în orice caz.

Quinn începu cu o întrebare măruntă şi nesemnificativă.

— Cum l-aţi ales pe McCrea pentru treaba de la Londra?

— A fost o chestie de baftă, îi răspunse Moss. Mare baftă. Nici nu mi-a dat prin cap c-o să am omul meu care să mă ajute acolo. O gratificaţie, gest de bunăvoinţă al împuţitei de Companii.

— Cum aţi ajuns voi doi împreună?

Moss îşi ridică privirea.

— America Centrală, spuse el simplu. Am petrecut mai mulţi ani pe acolo. Duncan a crescut prin părţile alea. L-am întâlnit când era un copil. Ne-am dat seama că avem aceleaşi gusturi.

La dracu', eu l-am recrutat la Companie.

— Aceleaşi gusturi? se interesă Quinn.

Ştia care erau gusturile lui Moss. Voia să-l facă să vorbească. Psihopaţii sunt fericiţi să vorbească despre ei atunci când cred că sunt în afară de pericol.

— Păi, aproape, răspunse Moss. Doar că Duncan preferă doamnele şi eu nu. Sigur că mai înainte îi place să le aranjeze oleacă – nu, băiete?

Începu să citească din nou. Chipul lui McCrea se destinse într-un zâmbet fericit.

— Sigur că da, domnule Moss. Ştiţi că ăştia doi se culcau la Londra? Credeau că eu n-aud. Cred că trebuie să recuperez ceva.

— Cum zici tu, băiete, îi răspunse Moss. Dar Quinn e al meu. Ai s-o mierleşti încet de tot, Quinn. Am de gând să mă distrez.

Continuă să citească. Sam îşi întinse brusc capul înainte să vomite. Nu ieşi nimic, Quinn îi mai văzuse pe unii recruţi din Vietnam făcând la fel. Spaima genera un flux de aciditate în stomac, care irita membranele sensibile şi producea spasme uscate.

— Cum aţi păstrat legătura la Londra?

— Nici o problemă, spuse Moss. Duncan ieşea de obicei după cumpărături. Ai uitat? Ne întâlneam prin alimentare. Dacă erai mai deştept ai fi observat că se ducea să ia mâncare la aceeaşi oră.

— Şi hainele lui Simon? Cureaua cu explozibil?

— Le-am dus pe toate la casa din Sussex când tu erai cu ceilalţi trei la depozit. I-am dat-o lui Orsini, aveam întâlnire. Bun băiat, Orsini. L-am folosit de vreo două ori în Europa când eram la Companie. Şi după aceea.

Moss lăsă manuscrisul; limba i se dezlegase.

— M-ai aiurit când a-i şters-o aşa din apartament. Te-aş fi terminat, dar n-am putut să-l conving pe Orsini. Zicea că ceilalţi trei l-ar fi oprit. Aşa că am lăsat-o baltă, mi-am zis că după moartea băiatului tot aveai să fii bănuit. Dar chiar am rămas cu gura căscată când idioţii ăia de la Birou ţi-au dat drumul dup-aia. Credeam c-o să te bage la pârnaie doar pentru bănuială.

— Atunci a trebuit să bagi microfonul în poşeta lui Sam?

— Sigur. Duncan mi-a spus de ea. Am cumpărat una la fel, am aranjat-o. I-am dat-o lui Duncan în dimineaţa când ai plecat din Kensington ultima dată. Ai uitat că s-a dus după ouă proaspete

pentru micul dejun? S-a întors cu ea, a făcut schimbul când eraţi la masă în bucătărie.

— De ce nu i-ai terminat pe mercenari la o întâlnire aranjată dinainte? întrebă Quinn. Nu mai aveai bătaie de cap să ne urmăreşti pe noi peste tot.

— Pentru că trei au intrat în panică, răspunse Moss cu dezgust. Trebuiau să apară în Europa să-şi ia banii. Orsini trebuia să aibă grijă de ei, toţi trei. Eu i-aş fi închis fleanca lui Orsini. Dar când au auzit că băiatul a mierlit-o, s-au despărţit şi s-au dat la fund. Din fericire, ai apărut matale ca să mi-i găseşti.

— N-aveai cum să faci toată treaba de unul singur, spuse Quinn. McCrea trebuie să te fi ajutat.

— Adevărat. Eu eram înainte. Duncan era aproape de voi tot timpul, chiar a şi dormit în maşină. Nu ţi-a plăcut asta, nu, Duncan? Când te-a auzit c-ai dat de Marchais şi de Pretorius, mi-a dat telefon din maşină, mi-a dat un avans de câteva ore.

Quinn mai avea vreo două întrebări. Moss se apucase din nou de citit şi chipul i se întuneca tot mai mult de furie.

— Puştiul, Simon Cormack. Cine l-a aruncat în aer? Tu McCrea, nu-i aşa?

— Sigur. Aveam transmiţătorul în buzunarul de la haină de două zile.

Quinn îşi aminti scena de pe drumul din Buckinghamshire – oamenii de la Scotland Yard, grupul FBI, Brown, Collins, Seymour lângă maşină, Sam cu faţa apăsată de spatele lui după explozie; îşi aminti de McCrea, în genunchi peste şanţ, prefăcându-se că vomită, de fapt împingând transmiţătorul cu 25 cm mai adânc în mâlul de sub apă.

— În ordine, zise el. Deci, l-ai avut pe Orsini care să te ţină la curent cu ce se întâmpla în bârlog, pe bebeluşul Duncan de faţă ca să-ţi transmită latura Kensington. Ce-i cu tipul din Washington?

Sam îşi ridică privirea şi se uită la el neîncrezătoare. Chiar şi McCrea părea speriat. Moss îşi întoarse ochii şi îl studie pe Quinn cu curiozitate.

Pe drumul spre cabană, Quinn îşi dăduse seama că Moss îşi asumase un risc imens contactând-o pe Sam şi pretinzând că era David Weintraub. Sau poate că nu? Nu exista decât un singur mijloc pentru ca Moss să ştie că, de fapt, Sam nu-l văzuse niciodată la faţă pe directorul adjunct.

Moss ridică manuscrisul şi îl aruncă plin de furie,

împrăştiindu-l pe jos.

— Eşti un nemernic, Quinn, spuse el cu venin reţinut. Nu-i nimic nou aici. La Washington umblă vorba că toată treaba asta-i o operaţie comunistă organizată de KGB. Indiferent de ce-a spus ticălosul ăla de Zack. Credeam că tu ai ceva nou, ceva care să dezmintă asta. Nume, date, locuri… dovezi, paştele mă-sii. Şi ştii ce ai aici? Nimic. Orsini n-a suflat o vorbă, nu-i aşa?

Se ridică înfuriat şi începu să se plimbe prin cabană. Irosise atâta vreme şi eforturi, atâtea griji. Totul de pomană.

— Corsicanul ar fi trebuit să-ţi facă felul, aşa cum i-am cerut. Dar şi viu, tot n-ai fi avut nimic. Scrisoarea pe care ai trimis-o căţelei de aici a fost o minciună. Cine te-a pus s-o scrii?

— Petrosian, îi răspunse Quinn.

— Cine?

— Tigran Petrosian. Un armean. A murit.

— Bun. Şi o să te duci şi tu după el, Quinn.

— Un alt scenariu regizat?

— Da. Cum tot nu-ţi foloseşte la nimic, mor de plăcere să-ţi spun. Să te fac să asuzi oleacă. Dodge Ramul cu care am venit – a fost închiriat de prietena ta de aici. Agentul de la închirieri nu l-a zărit deloc pe Duncan. Poliţia o să găsească cabana după ce o să ardă, cu ea cu tot. Ramul o să le dea un nume; fişele dentare au să dovedească al cui e cadavrul. Renegada ta o să fie dusă şi lăsată la aeroport. Într-o săptămână o să fii pus sub urmărire pentru crimă şi firele au să fie bine legate.

Numai că poliţia n-o să te găsească niciodată. Terenul ăsta e al naibii de mare. Trebuie să existe prăpăstii în munţii ăştia unde un om poate să dispară pentru totdeauna. În primăvară rămâi un schelet; la vară, acoperit şi pierdut pentru totdeauna. Nu că poliţia ar face cercetări pe aici – ea o să caute un individ care a plecat, cu avionul de la aeroportul Montpellier.

Îşi ridică puşca, îi îndreptă ţeava spre Quinn.

— Hai, ticălosule, mişcă, Duncan, distracţie plăcută. Mă întorc într-un ceas, poate mai devreme. Mai ai până atunci.

Gerul năprasnic de afară te izbea ca o palmă peste faţă. Cu mâinile prinse la spate în cătuşe, Quinn era împins prin zăpada dinapoia cabanei tot mai sus pe Muntele Ursului. Putea să audă fornăitul lui Moss; ştia că individul era ieşit din formă. Dar cu mâinile încătuşate n-avea cum să scape de puşcă. Iar Moss era destul de deştept ca să nu se apropie prea mult, riscând să încaseze de la fosta Beretă Verde o lovitură care să-l scoată din

circulaţie.

Nu trecură decât zece minute până când Moss găsi ce căuta. La marginea unui luminiş din mantia de brazi şi molizi a muntelui, terenul se prăvălea într-o prăpastie adâncă, de nici trei metri lăţime la gură, dispărând într-un hău de douăzeci şi cinci de metri.

Abisul era acoperit de omătul moale în care un cadavru s-ar fi adâncit încă un metru sau doi. Zăpezile care aveau să cadă în ultimele două săptămâni din decembrie şi din ianuarie, februarie, martie şi aprilie aveau să umple şanţul. Primăvara, când avea să vină dezgheţul, crevasa avea să se transforme într-un torent îngheţat. Creveţii şi racii aveau să facă restul. Când hăul avea să se umple cu vegetaţia de peste vară, orice rămăşiţe de dedesubt aveau să fie acoperite pentru încă un anotimp şi încă unul şi încă unul.

Quinn nu-şi făcea iluzii că avea să moară scurt cu un glonte în cap sau în inimă. Recunoscuse chipul lui Moss, îşi amintea şi numele acum. Îi cunoştea plăcerile perverse. Se întrebă dacă putea să suporte durerea şi să nu-i dea lui Moss satisfacţia de a-l auzi strigând. Şi se gândi la Sam şi prin ce avea să treacă ea înainte de a muri.

— În genunchi, îi spuse Moss.

Respira sacadat, şuierând şi fornăind. Quinn îngenunche. Se întreba unde avea să îl atingă primul glonte. Auzi piedica puştii răsunând în aerul uscat şi îngheţat. Inspiră adânc, îşi închise ochii şi aşteptă.

Bubuitura, atunci când veni, parcă umplea tot luminişul şi ecoul ei răsună în munţi. Dar zăpada îl amuţi atât de rapid, încât n-avea cum să-l fi auzit nimeni de pe drumul de departe, de jos din vale, cu atât mai puţin din satul de la o distanţă de zece mile.

Prima senzaţie a lui Quinn a fost de uluire. Cum putea cineva să nu nimerească de la distanţa asta? Apoi îşi dădu seama că făcea parte din jocul lui Moss. Îşi întoarse capul. Moss stătea în picioare, cu puşca aţintită spre el.

— Dă-i drumul, căcăciosule, îi strigă Quinn.

Moss surâse uşor şi începu să lase arma în jos. Se lăsă în genunchi, se întinse în faţă şi îşi puse amândouă mâinile în zăpadă dinaintea lui.

Retrospectiv avea să pară mai mult, dar Moss nu se uită decât două secunde în ochii lui Quinn, îngenuncheat şi cu

mâinile în zăpadă, apoi capul i se lăsă în jos, deschise gura şi dădu la iveală un şuvoi prelung şi aprins de sânge scânteietor. Apoi scoase un oftat şi se rostogoli fără zgomot în zăpadă.

Mai trecură câteva secunde până Quinn izbuti să-l zărească pe individ, atât de bun îi era camuflajul. Stătea în cealaltă parte a luminişului, între doi copaci, complet nemişcat. Ţinutul nu era bun pentru schi, dar omul avea în picioare nişte bocanci de schi cu nişte rachete uriaşe de tenis pe ei. Îmbrăcămintea arctică achiziţionată pe plan local era plină de zăpadă, dar atât pantalonii vătuiţi cât şi pufoaica matlasată erau de o nuanţă bleu deschis, cea mai apropiată de alb pe care o avusese magazinul.

Promoroaca înţepenită i se adunase în firele de blană care ieşeau din gluga pufoaicei şi pe sprâncene şi în barbă. Printre părul de pe faţă, pielea îi era unsă cu grăsime şi praf de mangal, protecţia soldatului arctic împotriva temperaturilor de minus treizeci de grade. Îşi ţinea puşca lejer la piept, convins că nu mai avea nevoie să tragă a doua oară.

Quinn se minună cum de izbutise să supravieţuiască acolo sus, trăind aşa în bivuac în cine ştie ce gaură îngheţată de pe colina din spatele cabanei. Îşi închipui că dacă poţi să rezişti o iarnă în Siberia poţi să rezişti şi în Vermont.

Îşi întinse braţele şi trase şi împinse până când mâinile încătuşate îi ajunseră sub şezut apoi îşi scoase unul câte unul picioarele printre braţe. Când ajunse cu mâinile în faţă, căută în haina lui Moss până găsi cheia, apoi şi le eliberă. Luă puşca lui Moss şi se ridică în picioare. Omul din cealaltă parte a luminişului se uita impasibil.

Quinn îi strigă:

— Cum se zice în ţara ta – *spasibo.*

Pe chipul pe jumătate îngheţat al omului apăru o urmă de zâmbet. Când vorbi, Andrei cazacul folosea tot accentul din cartierul cluburilor din Londra.

— Cum se zice în ţara ta, bătrâne – îţi doresc o zi plăcută. Se auzi fâşâitul bocancilor de schi şi încă unul şi dispăru.

Quinn înţelese că, după ce îl lăsase la Birmingham, rusul trebuie să se fi dus direct la Heathrow la Londra, de unde luase o cursă directă spre Toronto şi îl urmărise până sus în munţi. Quinn avea ceva cunoştinţe despre asigurări. Se pare că şi KGB-ul. Se întoarse şi începu să-şi croiască drum prin zăpada până la genunchi ca să ajungă înapoi la cabană.

Se opri să se uite printr-o gaură mică şi rotundă din ceaţa care acoperea fereastra salonului. Nu era nimeni acolo. Cu puşca îndreptată în faţă, trase uşor zăvorul şi împinse uşor uşa de la intrare. Se auzi un scâncet din dormitor. Traversă spaţiul descoperit al salonului şi rămase în uşa de la dormitor.

Sam era în pielea goală, cu faţa în jos pe pat, răstignită, cu mâinile şi picioarele legate cu frânghii de cele patru colţuri ale patului. McCrea era în chiloţi, cu spatele la uşă, cu două bucăţi de sârmă electrică atârnându-i în mâna dreaptă.

Continua să zâmbească. Quinn îi zări chipul în oglinda de deasupra scrinului. McCrea auzi zgomotul paşilor şi se întoarse. Glontele îl lovi în stomac, la trei centimetri deasupra buricului. Pătrunse înăuntru şi îi făcu zob şira spinării. În timp ce se prăbuşea încetă să zâmbească.

Vreme de două zile, Quinn o îngriji pe Sam ca pe un copil. Spaima paralizantă prin care trecuse o făcea ba să tremure, ba să plângă în timp ce Quinn o ţinea în braţe şi o legăna. În rest dormi şi marele tămăduitor îşi făcu efectul.

Când fu sigur că putea să o lase singură, Quinn se duse cu maşina la Johnsbury şi îi telefonă ofiţerului de serviciu de la FBI, prezentându-se drept tatăl ei din Rockcastle. Îi spuse ofiţerului credul că era în vizită la el şi că răcise zdravăn. Avea să se întoarcă la birou peste trei sau patru zile.

Noaptea, în timp ce ea dormea, scrise al doilea manuscris, real, al evenimentelor din ultimele şaptezeci de zile. Putea să prezinte povestea din punctul lui de vedere, fără să omită nimic, nici măcar greşelile pe care le făcuse. La aceasta putea să adauge povestea din perspectiva sovietică, aşa cum i-o istorisise generalul KGB de la Londra. Foile pe care le citise Moss nu menţionau nimic despre el, nu ajunsese încă în acest punct al povestirii atunci când îi telefonase Sam să-i spună că Weintraub voia să-l întâlnească.

Putea să mai adauge povestea din punctul de vedere al mercenarilor, aşa cum i-o spusese Zack înainte să moară şi la sfârşit putea să adauge răspunsurile pe care i le dăduse chiar Moss. Avea istoria completă – aproape.

În centrul pânzei era Moss; în spatele lui, cei cinci plătitori. Alimentându-l pe Moss erau informatorii – Orsini din bârlogul răpitorilor, McCrea din apartamentul din Kensington. Dar mai era unul, ştia; cineva care trebuie să fi avut ştiinţă de tot ce cunoşteau autorităţile din Marea Britanie şi America, cineva

care urmărise progresele lui Nigel Cramer de la Scotland Yard şi ale lui Kevin Brown de la FBI, cineva care cunoştea deliberările din comitetul britanic COBRA şi grupul de la Casa Albă. Era singura întrebare la care nu răspunsese Moss.

Târî cadavrul lui Moss, aducându-l înapoi din pustietate şi îl aşeză alături de cel al lui McCrea în magazia neîncălzită în care erau lemnele pentru foc, unde amândouă cadavrele înţepeniră rapid, la fel ca trunchii de pin printre care zăceau. Cotrobăi prin buzunarele celor doi şi îşi cercetă prada. Nu era nimic de valoare pentru el, doar carneţelul de telefoane al lui Moss, poate, pe care acesta şi-l ţinea în buzunarul interior de la piept.

Moss fusese un individ foarte ascuns în urma anilor de antrenament şi de supravieţuire atunci când era urmărit. Micul carnet conţinea mai bine de o sută douăzeci de numere de telefon, dar fiecare era notat doar cu iniţiale sau cu un singur nume mic.

În cea de-a treia dimineaţă, Sam ieşi din dormitor după zece ore de somn neîntrerupt şi netulburat de coşmaruri.

Se aşeză la el în poală şi îşi rezemă capul de umărul lui.

— Cum te simţi? o întrebă el.

— Sunt bine acum. Quinn, e în ordine. Sunt bine. Unde mergem acum?

— Trebuie să ne întoarcem la Washington, îi răspunse el. Ultimul capitol se va scrie acolo. Am nevoie de ajutorul tău.

— Îţi stau la dispoziţie, îl asigură ea.

În după-amiaza aceea, Quinn lăsă să se stingă focul în sobă, trase toate obloanele, curăţă şi încuie cabana. Lăsă acolo puşca lui Moss şi coltul 45 pe care îl folosise McCrea. Dar luă cu el carnetul de telefoane.

Pe drumul de coborâre, legă Dodge Ramul abandonat de jeepul Renegade şi îl remorcă până la St. Jonsbury. Cei de la garajul local fură fericiţi să-l pornească din nou şi le lăsă în schimb jeepul cu număr canadian ca să îl vândă cum puteau mai bine. Se îndreptară în Ram spre aeroportul Montpellier, îl predară şi luară avionul spre Boston şi, de acolo, spre Naţionalul din Washington. Sam îşi avea maşina parcată chiar la aeroport.

— Eu nu pot să stau cu tine, îi spuse el. Casa ta e ascultată în continuare.

Găsiră o casă modestă de închiriat, la o milă de apartamentul ei din Alexandria, a cărei proprietară fu bucuroasă să-i ofere

odaia din faţă turistului canadian. Noaptea târziu, Sam luă cu ea carnetul de telefoane al lui Moss, se întoarse acasă şi, pentru microfoanele din telefon, sună la Birou să anunţe că avea să se prezinte la serviciu a doua zi.

Se întâlniră după două zile la cină. Sam adusese carnetul şi începu să-l răsfoiască. Subliniase numerele de telefon cu pixuri fluorescente de culori diferite, în funcţie de ţara, statul sau oraşul căruia îi corespundea numărul respectiv.

— Individul ăsta s-a plimbat ceva, observă ea. Numerele subliniate cu galben sunt din străinătate.

— Treci peste ele, îi spuse Quinn. Omul pe care îl vreau eu locuieşte chiar aici sau prin apropiere. Districtul Columbia, Virginia sau Maryland. Trebuie să fie pe lângă Washington.

— Bine. Sublinierile cu roşu înseamnă teritoriul Statelor Unite, dar în afara acestei zone. În district şi cele două state există patruzeci şi unu de numere. Le-am verificat pe toate. După analiza cernelei, cea mai mare parte datează de mai mulţi ani, probabil de pe vremea când era la Companie. Sunt bănci, oameni influenţi din conducere, câţiva funcţionari CIA cu numerele de acasă, o firmă de agenţi de bursă. A trebuit să mă rog de un tip pe care-l cunosc, de la laborator, ca să-mi facă un serviciu; doar aşa am obţinut toate astea.

— Ce-a zis specialistul tău despre datele când au fost notate?

— Cam de şapte ani.

— Înainte să fie dat afară Moss. Nu, asta trebuie să fie o notaţie mai recentă.

— Am zis cea mai mare parte, îi aminti ea. Patru sunt scrise în ultimile douăsprezece luni. O agenţie de voiaj, două case de bilete pentru avion şi o centrală de comandat taxiuri.

— Ei, drăcia dracului.

— Mai e un număr, înscris acum trei până la şase luni. Problema e că nu există.

— Deconectat? Scos din funcţiune?

— Nu, vreau să spun că n-a existat niciodată. Prefixul zonal este 202 pentru Washington, dar celelalte şapte cifre nu formează şi nici n-au format vreodată un număr de telefon.

Quinn luă numărul cu el acasă şi îl prelucră timp de două zile şi două nopţi. Dacă era codificat, existau destule variante ca să dea bătaie de cap şi unui computer, nu numai unui creier omenesc. Depindea cât de secret vrusese Moss să fie, cât de în siguranţă îşi considerase carnetul în care avea înscrise

numerele de telefon ale contactelor sale. Quinn începu cu nişte coduri mai uşoare, scriind cifrele rezultate din acest proces într-o coloană pe care s-o verifice Sam mai târziu.

Porni cu ce era mai evident, codul copiilor; scriind numerele în ordine inversă, de la coadă la cap. Apoi transpuse prima şi ultima cifră, penultima de la început şi penultima de la sfârşit; antepenultimele din ambele părţi; lăsând cifra din mijloc neschimbată. Realiză zece variaţiuni de transpunere. Apoi trecu la adunări şi scăderi.

Scăzu unu din fiecare cifră, apoi doi şi aşa mai departe. Apoi unu din prima cifră, doi din a doua, trei din a treia, până la şapte din a şaptea. Repetă după aceea procesul adunând. După prima noapte se opri şi se uită la coloana de numere. Moss, îşi dădu el seama, putea foarte bine să fi adunat sau să fi scăzut chiar data lui de naştere sau pe a mamei sale, numărul maşinii sau măsurile de la îmbrăcăminte. După ce făcu o listă cu cele mai evidente o sută şapte posibilităţi, i-o dădu lui Sam. Ea îl sună a doua zi, pe la sfârşitul după-amiezii; avea glasul obosit. Nota de telefon a Biroului trebuie să fi crescut substanţial.

— E-n regulă, patruzeci şi unu de numere tot nu există. Celelalte şaizeci şi şase includ spălătorii automate, un azil de bătrâni, un salon de masaj, patru restaurante, un chioşc cu hamburgheri, două prostituate şi o bază aeriană militară. Adaugă la astea cincizeci de cetăţeni particulari care se pare că nu au nimic de a face cu nimic. Dar există unul care face să merite toată salahoreala. Numărul 44 de pe lista ta.

Quinn se uită la copia din faţa lui. 44. Ajunsese la el inversând cifrele şi apoi scăzând 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 în ordine.

— Ce este? întrebă el.

— E un telefon particular, neînscris în cartea de telefoane, care are menţiunea strict secret. A trebuit să mă milogesc de mai mulţi să-mi facă favoruri până să-l identific. E de la o casă mare din Georgetown. Ghici cui îi aparţine?

Îi spuse. Quinn răsuflă adânc. Putea să fie o coincidenţă. Dacă te joci destul cu un număr format din şapte cifre, e posibil să dai din întâmplare peste numărul particular al unei persoane foarte importante.

— Mulţumesc, Sam. E tot ce am. O să-l încerc – te ţin la curent.

***

La ora opt şi jumătate în aceeaşi seară, senatorul Bennett

Hapgood stătea în cabina de machiaj a unui important post de televiziune din New York în timp ce o fată drăguţă îi dădea cu mai mult ocru pe faţă. Îşi ridică bărbia ca să mai ascundă puţin din umflăturile de sub fălci.

— Mai pune-mi un pic de fixativ aici, scumpo, îi spuse el arătându-i o şuviţă de păr alb, uscat cu feonul, care-i atârna tinereşte într-o parte a frunţii, dar care ar fi putut să se mişte de la locul ei dacă nu i se acorda atenţie.

Făcuse o treabă bună. Păienjenişul de vene subţiri din jurul nasului dispăruse; ochii albaştri îi scânteiau de la picăturile puse în ei; bronzul de îngrijitor de vite, adunat în lungile ore de trudă sub o lampă cu ultraviolete, strălucea plin de sănătate robustă. O asistentă a regizorului de scenă îşi vârî capul pe uşă; avea o planşetă în mână ca un ecuson.

— Suntem gata pentru dumneavoastră, domnule senator, îl anunţă ea.

Bennett Hapgood se ridică, rămase în picioare cât fata de la machiaj îi îndepărta ultimile resturi de pudră de pe costumul gri-perle şi îl urmă pe regizorul de scenă pe coridor până în studio. Fu aşezat în dreapta comentatorului emisiunii şi un tehnician de sunet îi prinse expert un microfon cât un nasture la piept. Comentatorul, care coordona unul dintre cele mai importante programe de afaceri curente de maximă audienţă din ţară, era ocupat cu studierea ordinii întrebărilor; monitorul prezenta o reclamă de hrană pentru câini. Comentatorul îşi ridică privirea şi îi zâmbi lui Hapgood arătându-şi dinţii.

— Mă bucur că vă văd, domnule senator.

Hapgood îi răspunse cu zâmbetul obligatoriu, larg de un metru.

— Mă bucur că sunt aici, Tom.

— Mai avem doar două mesaje după acesta. Apoi suntem în emisie.

— Bine, bine. Eu o să fac aşa cum spui tu.

O să faci, pe dracu', se gândi comentatorul care provenea din tradiţia liberală a jurnalismului de pe Coasta de Est şi îl considera pe senatorul din Oklahoma drept un pericol public pentru societate. Hrana pentru câini fu înlocuită de o camionetă Şi apoi de nişte fulgi de ovăz pentru micul dejun. În timp ce dispărea ultima imagine a unei familii care se îndopa într-un delir de fericire cu produsul care arăta şi chiar avea gust de paie, regizorul de scenă făcu un semn cu degetul înspre Tom.

Lumina roşie de deasupra camerei de luat vederi nr. I se aprinse şi comentatorul îşi aţinti privirea în obiectiv, cu chipul plin de îngrijorare publică.

— În ciuda repetatelor dezminţiri ale secretarului de presă al Casei Albe, Craig Lipton, programul nostru continuă să primească o avalanşă de informaţii despre îngrijorarea profundă în legătură cu starea sănătăţii Preşedintelui Cormack. Şi asta doar cu două săptămâni înainte ca proiectul identificat cel mai mult cu numele şi mandatul său, Tratatul Nantucket, să fie programat pentru ratificare de către Senat.

Unul dintre cei care s-au opus cu cea mai mare înverşunare, acestui tratat este preşedintele mişcării „Cetăţenii pentru o Americă puternică", senatorul Bennett Hapgood.

La cuvântul *senator,* lumina camerei de luat vederi nr. 2 se aprinse, transmiţând în treizeci de milioane de cămine americane imaginea senatorului aşezat. Camera nr. 3 oferi telespectatorilor o imagine dublă a celor doi în timp ce comentatorul se întorcea spre Hapgood.

— Domnule senator, ce părere aveţi despre şansele de ratificare în ianuarie?

— Ce pot să spun eu, Tom? Bune n-au cum să fie. Nu după cele ce s-au întâmplat în aceste ultime câteva săptămâni. Dar chiar şi fără aceste evenimente, tratatul tot n-ar trebui să fie aprobat. La fel ca atâtea milioane de compatrioţi de-ai mei americani, în clipa de faţă nu văd nici o justificare ca să avem încredere în ruşi – şi, de fapt, la asta se reduce el.

— Dar, desigur, domnule senator, nu se pune problema încrederii. Există procedee de verificare încorporate în tratat care oferă specialiştilor noştri un acces fără precedent la programul sovietic de distrugere a armamentului...

— Poate că da, Tom, poate că da. Adevărul e că Rusia are un teritoriu imens. Noi trebuie să avem încredere în ei că n-o să-şi construiască arme noi undeva mai adânc în interiorul ţării. Pentru mine e simplu: vreau să văd o Americă puternică şi asta înseamnă să ne păstrăm fiecare bucăţică de armament pe care o avem...

— Şi să instalăm mai multe, domnule senator?

— Dacă trebuie, trebuie.

— Dar bugetele acestea ale apărării au început să ne prejudicieze economia. Deficitele devin insurmontabile.

— Asta-i părerea ta, Tom. Există şi alţii care cred că pagubele

din economia noastră sunt produse de prea multe cecuri pentru asistenţa socială, prea multe importuri din străinătate, prea multe programe de asistenţă federală externă. Se pare că noi cheltuim mai mult pentru criticii noştri din străinătate decât pentru proprii militari. Crede-mă, Tom, nu-i vorba de bani pentru industriile de armament, nici pe departe.

Tom Grange schimbă subiectul.

— Domnule senator, pe lângă faptul că vă opuneţi ajutorului american pentru înfometaţii din lumea a treia şi că susţineţi măsuri vamale protecţioniste, aţi mai cerut şi demisia lui John Cormack. Puteţi să veniţi cu argumente?

Hapgood l-ar fi sugrumat cu mare plăcere pe comentator. Cuvintele utilizate de Granger, *înfometaţi* şi *protecţioniste,* indicau poziţia *lui* în aceste probleme. În loc de aceasta, Hapgood îşi păstră expresia îngrijorată şi clătină din cap cu regret.

— Tom, eu nu vreau să spun decât atât: m-am opus unor măsuri susţinute de Preşedintele Cormack. E dreptul meu în această ţară liberă. Dar...

Îşi întoarse capul de la comentator, descoperi camera pe care o voia cu lumina stinsă şi rămase cu ochii ţintă la ea timp de o jumătate de secundă cât îi trebuia regizorului din cabina de control să schimbe camerele pentru a-l prezenta doar pe el în prim-plan.

— . Nu există nici un om care să aibă mai mult respect decât mine pentru integritatea şi curajul adversarului meu John Cormack. Şi tocmai de aceea susţin...

Chipul său bronzat ar fi picurat sinceritatea prin toţi porii, dacă nu i-ar fi fost astupaţi de machiaj.

— ... John, ai îndurat mai mult decât oricine. De dragul naţiunii, dar mai presus de orice de dragul tău şi al Myrei, renunţă la intolerabila povară a acestei funcţii, te implor.

În cabinetul său particular de la Casa Albă, Preşedintele Cormack apăsă pe un buton al telecomenzii şi stinse ecranul televizorului din cealaltă parte a încăperii. Îl cunoştea pe Hapgood şi nu putea să-l sufere, chiar dacă erau amândoi membri ai aceluiaşi partid; ştia că individul n-ar fi îndrăznit niciodată să-i spună „John” în faţă.

Şi totuşi... Ştia că individul avea dreptate. Ştia că n-avea cum să mai reziste multă vreme, că nu mai era în stare să conducă. Suferinţa îi era atât de adâncă, încât nu mai avea nici un chef de

lucru, nici un chef să mai trăiască.

Chiar dacă el n-avea de unde să o ştie, doctorul Armitage observase în ultimele două săptămâni unele simptome care îl îngrijoraseră profund. Odată, probabil căutând ceea ce avea să descopere, psihiatrul îl surprinsese pe Preşedinte în garajul subteran, când acesta cobora din maşină după una din rarele ieşiri de la Casa Albă. Doctorul Armitage surprinsese privirea şefului Executivului aţintită asupra ţevii de eşapament a limuzinei de parcă aceasta îi era un vechi prieten spre care ar fi putut să se întoarcă pentru a-şi alina durerea.

John Cormack reveni la cartea pe care o citea înainte de emisiunea de la televizor. Era o carte de poezii, ceva ce le predase el cândva studenţilor la Yale. Îşi amintea un vers. Ceva scris de John Keats. Tânărul poet englez, mort la 26 de ani, cunoscuse ca puţini alţii melancolia şi o exprimase mai bine ca oricine. Găsi pasajul pe care îl căuta: „Odă privighetorii".

...fi d*e atâtea ori*
M-am tot iubit cu Moartea cea care alină,
Şi multe dezmierdări i-am spus în vers uşor
Ca în văzduh să-mi ducă respiraţia lină;
Acum mai potrivit ca niciodată e să mori,
Să încetezi la miezul nopţii fără de dureri...

Puse jos cartea deschisă şi se lăsă pe spate, cu ochii pierduţi la volumele bogat ornamentate din jurul cornişelor cabinetului particular pentru cel mai puternic om din lume. Să încetezi la miezul nopţii fără de dureri... Cât de ispititor, reflectă el, cât de ispititor...

Quinn îşi alese ora zece şi jumătate din aceiaşi seară, o oră la care cei mai mulţi oameni erau acasă, dar nu încă în pat gata să adoarmă. Era în cabina telefonică a unui hotel bun, genul în care cabinele mai au încă uşi care să-l lase pe vorbitor în intimitate. Auzi telefonul sunând de trei ori la numărul respectiv; după care receptorul fu ridicat.

— Da?

Îl mai auzise vorbind şi altă dată, dar acest unic cuvânt nu era suficient ca să îi recunoască glasul.

Quinn vorbi cu vocea liniştită, aproape şoptită, a lui Moss, punctându-şi cuvintele cu câte un şuierat ocazional al nărilor

deteriorate.

— Moss, zise el.

Urmă o pauză.

— Nu trebuie să îmi dai telefon aici decât în caz de urgenţă. Doar ţi-am spus asta.

Dăduse lovitura. Quinn lăsă să-i scape un oftat adânc.

— Este, zise el încet. L-am aranjat pe Quinn. Şi pe fată. Şi McCrea a fost... terminat.

— Nu cred că vreau să am cunoştinţă de treburile astea, zise glasul.

— Ar trebui, îi spuse Quinn înainte ca omul să poată să închidă. A lăsat un manuscris, Quinn. Chiar acum îl am la mine.

— Manuscris?

— Exact. NU ştiu de unde a luat amănuntele, cum a dat de ele, dar totul e aici. Cele cinci nume – ştii dumneata, cei de la spate. Eu, McCrea, Orsini, Zack, Marchais, Pretorius. Totul.. Nume, date, ore, locuri. Ce s-a întâmplat şi de ce... şi cine.

Urmă o pauză prelungită.

— Mă include şi pe mine? întrebă glasul.

— Am spus, totul.

Quinn putea să-i audă respiraţia.

— Câte exemplare?

— Numai unul. Era într-o cabană din nordul Vermontului. Nu-s maşini xerox pe acolo. Am unica lui copie chiar aici.

— Înţeleg. Unde eşti?

— La Washington.

— Cred că-i mai bine să mi-o dai mie.

— Sigur, zise Quinn. Nici o problemă. Mă menţionează şi pe mine. L-aş distruge chiar eu, numai că...

— Numai că ce, domnule Moss?

— Numai că dumnealor mai îmi datorează ceva.

Urmă o pauză şi mai lungă. Omul de la celălalt capăt al firului îşi înghiţi saliva, de mai multe ori.

— Am înţeles că ai fost răsplătit împărăteşte, zise el. Dacă ţi se mai datorează ceva, o să ţi se plătească.

— Nu-i bine, spuse Quinn. A fost o harababură întreagă pe care a trebuit s-o descurc eu şi care n-a fost prevăzută. Indivizii ăia trei din Europa, Quinn, fata... Toate astea au însemnat o groază de muncă... în plus.

— Ce doreşti, domnule Moss?

— Mă gândesc că ar trebui să mai primesc ce mi s-a oferit

iniţial. Dublat.

Quinn auzi cum celălalt trăgea aerul în piept. Omul învăţa, fără îndoială, pe calea cea mai grea că dacă te amesteci cu criminalii poţi să sfârşeşti prin a fi şantajat.

— Va trebui să mă consult, zise omul din Georgetown. Dacă... ăăă... vor trebui să fie pregătite ceva hârtii, va lua timp. Nu face nimic pripit. Sunt sigur că lucrurile pot fi aranjate.

— Douăzeci şi patru de ore, spuse Quinn. O să te sun mâine la aceeaşi oră. Spune-le ălora cinci că e mai bine să fii pregătit. Eu îmi iau banii – dumneata primeşti manuscrisul. După aceea eu o să plec şi o să fiţi cu toţii în siguranţă... pentru totdeauna.

Închise telefonul, lăsându-l pe celălalt să-şi calculeze dacă să plătească sau să fie pus în faţa ruinării.

Quinn îşi închirie ca mijloc de transport o motocicletă şi îşi cumpără şi o haină groasă din piele de oaie ca să-l apere de frig.

A doua seară i se răspundea la telefon după primul apel.

— Deci, fornăi Quinn.

— Termenii... dumitale, oricât ar fi de excesivi, au fost acceptaţi, îi spuse proprietarul casei din Georgetown.

— Ai toate hârtiile? întrebă Quinn.

— Da. În mâinile mele. Ai manuscrisul?

— În ale mele. Să le schimbăm şi să terminăm odată.

— De acord. Nu aici. La locul obişnuit, la ora două noaptea.

— Singur. Fără arme. Dacă încerci să vii să sari pe mine cu muşchi închiriaţi, o să sfârşeşti într-o raclă.

— Fără nici o şmecherie – ai cuvântul meu. Deoarece suntem gata să plătim, nu-i nevoie. Şi nici din partea dumitale. O tranzacţie strict comercială, te rog.

— N-am nimic împotrivă. Nu vreau decât banii, spuse Quinn.

Celălalt închise telefonul.

La ora unsprezece fără cinci minute, John Cormack stătea la biroul lui şi se uita la scrisoarea scrisă cu propria-i mână către poporul american. Era graţioasă şi plină de regrete. Alţii vor fi aceia care au s-o citească cu voce tare, să o reproducă în ziare şi reviste, în programele de radio şi în emisiunile de la televizor. După ce el va fi plecat. Mai erau opt zile până la Crăciun. Dar anul acesta altcineva avea să celebreze sărbătorile în această reşedinţă. Un om bun, un om în care avea încredere. Michael Odell, cel de al 4l-lea Preşedinte al Statelor Unite.

Telefonul începu să sune. Se uită la el cu oarecare iritare. Era

numărul personal şi particular, cel pe care-l dădea doar prietenilor apropiaţi şi de încredere care puteau să-l cheme fără nici o introducere la orice oră.

— Da?

— Domnul Preşedinte?

— Da.

— Mă numesc Quinn. Negociatorul.

— Aha... da, domnule Quinn.

— Nu ştiu ce părere aveţi despre mine, domnule Preşedinte. Are prea puţină importanţă acum. Nu m-am ţinut de cuvânt şi n-am reuşit să vă aduc băiatul înapoi. Dar am descoperit de ce. Şi cine l-a ucis. Vă rog, domnule, doar să mă ascultaţi. N-am multă vreme.

La ora cinci dimineaţa, un motociclist are să se oprească la postul serviciului secret de la intrarea publică, în Casa Albă de pe Alexander Hamilton Place. O să înmâneze un pachet, o cutie plată de carton. Acesta va conţine un manuscris. Este numai şi numai pentru ochii dumneavoastră. Nu există copii. Vă rog să daţi ordin să vă fie adus personal când soseşte. După ce îl veţi citi, puteţi să daţi dispoziţiile pe care le consideraţi de cuviinţă. Aveţi încredere în mine, domnule Preşedinte. Acum pentru ultima oară. Noapte bună, domnule.

John Cormack rămase cu ochii holbaţi la telefonul care începuse să bâzâie. Încă perplex, puse receptorul la loc, ridică un altul şi îi transmise ordinul ofiţerului de serviciu al serviciului secret.

Quinn avea o mică problemă. Nu cunoştea „locul obişnuit” şi, dacă ar fi recunoscut acest lucru şi-ar fi pierdut prilejul de a se întâlni. La miezul nopţii descoperi adresa din Georgetown pe care i-o dăduse Sam, îşi parcă Honda masivă mai în josul străzii şi se aşează la pândă în umbra deasă din spaţiul dintre două case, cu şapte-opt metri mai jos pe cealaltă parte a străzii.

Casa pe care o urmărea era un conac elegant cu cinci etaje din cărămidă aparentă de la capătul de apus al străzii N, un bulevard liniştit care se termina acolo cu campusul Universităţii Georgetown. Quinn socoti că o astfel de casă trebuia să fi costat peste două milioane de dolari.

Lângă casă erau uşile operate electronic ale unui garaj dublu, în casă ardeau luminile la trei etaje. Cu puţin după miezul nopţii se stingeau cele de la etajul cel mai de sus, aripa servitorilor. La

ora unu nu mai era lumină decât la un etaj. Cineva mai era încă treaz.

La unu şi douăzeci se stingeau şi luminile de la etajul întâi; altele se aprindeau la parter. După zece minute apăru o undă de lumină în spatele uşilor de la garaj – cineva se urca într-o maşină. Lumina se stinse şi uşile garajului începură să se ridice. O limuzină Cadillac lungă şi neagră ieşi, o coti încet pe stradă şi uşile se închiseră la loc. În timp ce maşina se îndepărta de universitate, Quinn văzu că nu era decât omul de la volan, care conducea cu atenţie. Se întoarse neobservat la Honda lui şi o luă pe stradă în urma limuzinei.

Aceasta o coti la sud, pe Wisconsin Avenue. Centrul zgomotos al oraşului Georgetown, cu barurile, bistrourile şi magazinele care stăteau deschise până la ore înaintate, era liniştit la ora aceea târzie de noapte de la jumătatea lunii decembrie. Quinn rămase cât îndrăzni de mult în urmă, uitându-se cum luminile de semnalizare din spatele Cadillacului o luau la stânga pe strada M şi apoi la dreapta pe Pennsylvania Avenue. O urmări înconjurând pe centura Washington şi apoi îndreptându-se spre sud pe strada 23 până o luă la stânga pe Calea Constituţiei şi trase la marginea drumului, oprindu-se sub copacii de dincolo de aleea Henry Bacon.

Quinn ieşi repede de pe drum, trecu peste trotuar şi se opri într-un pâlc de arbuşti; îşi închise motorul şi stinse farurile. Se uită cum se stingeau luminile din spate ale Cadillacului şi cum şoferul cobora din el. Acesta aruncă o privire în jur, văzu un taxi singuratic care trecea în căutarea unui client, nu mai observă nimic altceva şi o porni din loc. Dar nu coborî pe trotuar ci trecu peste grilajul care mărginea parcul West Potomac şi începu să traverseze prin iarbă în direcţia Bazinului Reflectant.

Trecând de raza de acţiune a felinarelor de pe stradă, silueta cu pardesiu şi pălărie negre se pierdu în beznă. În dreapta lui Quinn, luminile puternice ale Monumentului Lincoln luminau partea de jos a străzii 23, dar de-abia dacă ajungeau până în iarba şi pomii din parc. Quinn putu să se apropie până la 25 de metri, ţinând mereu sub ochi umbra care se mişca.

Omul ocoli capătul de apus al Monumentului Vietnam, apoi o tăie jumătate la stânga ca să o ia pieziş spre terenul mai înalt, împânzit cu arbori deşi, dintre Grădinile Constituţiei şi malurile Bazinului Reflectant.

Departe în stânga, Quinn putea să zărească lumina slabă a

celor două bivuacuri în care veteranii făceau de pază pentru dispăruţii în luptă ai acelui trist şi îndepărtat război. Prada sa urma un drum diagonal pentru a evita să treacă prea aproape de acest unic semn de viaţă care exista în parc la ora aceea.

Monumentul este un zid lung de marmură neagră, înalt până la gleznă la ambele capete, dar de doi metri şi jumătate la centru, care pătrunde în terenul Promenadei şi are forma unui şevron subţire. Quinn trecu în calea prăzii sale sărind peste zid, acolo unde acesta nu era mai înalt de treizeci de centimetri, apoi se ghemui la pământ în umbra lui când omul din faţă se întoarse de parcă ar fi auzit zgomotul de paşi de pe pietriş. Cu capul ridicat deasupra firelor de iarbă din jur, Quinn putu să-l vadă cum cerceta parcul şi Promenada înainte de a-şi continua calea.

O palidă lună nouă se ivi de după nori. La lumina ei, Quinn putu să vadă zidul lung de marmură pe care erau săpate numele celor 58.000 de oameni care muriseră în Vietnam. Se aplecă uşor să sărute marmura îngheţată şi porni mai departe, traversând o altă bucată de gazon spre pâlcul de stejari înalţi unde stăteau statuile în mărime naturală ale veteranilor de război.

În faţa lui Quinn, omul cu paltonul negru se opri şi se întoarse din nou ca să studieze terenul din spate. Nu văzu nimic; lumina lunii cădea pe copacii dezgoliţi de frunze şi ţepeni în licărul acum îndepărtatului Monument Lincoln, scânteind pe siluetele celor patru soldaţi de bronz.

Dacă ar fi avut prilejul să afle sau dacă l-ar fi preocupat mai mult, omul cu paltonul ar fi ştiut că nu există decât trei soldaţi pe soclu. În timp ce el se întorcea să meargă mai departe, cel de-al patrulea se desprindea şi o pornea în urma lui.

În sfârşit omul ajunse şi la „locul obişnuit”. Pe înălţimea movilei dintre lacul din parc şi Bazinul Reflectant, înconjurată discret de arbori, se află o toaletă publică, iluminată de un unic felinar, încă aprins la ora aceea. Omul cu paltonul negru se aşeză lângă felinar şi începu să aştepte. După două minute, Quinn se ivea dintre arbori. Omul se uită la el. Probabil că pălise – era prea întuneric ca să se observe. Dar mâinile îi tremurau; Quinn putea să i le vadă. Rămaseră uitându-se unul la celălalt. Omul din faţa lui Quinn se lupta să-şi ascundă valul de panică ce creştea în el.

— Quinn, zise omul. Eşti mort.

— Nu, îi răspunse Quinn rezonabil. Moss e mort. Şi McCrea. Şi Orsini, Zack, Marchais, Pretorius. Şi Simon Cormack – oho, da, e mort. Şi tu ştii de ce.

— Uşurel, Quinn. Să ne comportăm ca nişte oameni cu raţiune. A trebuit să dispară. Era pe cale să ne ruineze pe toţi. Sigur că poţi să înţelegi asta. Ştia că acum vorbea ca să-şi apere viaţa.

— *Simon?* Un student de la colegiu?

Surprinderea omului cu paltonul negru îl făcu să-şi depăşească nervozitatea. Fusese la Casa Albă, ştia de ce era în stare Quinn.

— Nu băiatul. Taică-său. Trebuie să plece.

— Tratatul Nantucket?

— Bineînţeles. Prevederile lui au să ruineze mii de oameni, sute de corporaţii.

— Dar de ce tu? Din câte ştiu, eşti un om extrem de bogat. Averea ta particulară e enormă.

Omul din faţa lui Quinn râse scurt.

— Până acum, spuse el. După ce am moştenit averea familiei, mi-am folosit talentele la bursă şi am plasat-o într-o serie de portofolii de acţiuni. Acţiuni bune, portofolii cu o înaltă rată de creştere, cu beneficii ridicate. Totul e în ele. Administratorii prin procură ai fondului nu le-au schimbat.

— În industria de armament?

— Uite ce e, Quinn, am adus asta pentru Moss. Acuma poate să fie pentru tine. Ai mai văzut aşa ceva vreodată?

Scoase o bucată de hârtie din buzunarul de la piept şi i-o întinse. La lumina unicului felinar şi a lunii, Quinn se uită la ea. O tratã bancară, emisă pe numele unei bănci elveţiene cu o reputaţie incontestabilă, plătibilă la purtător. În valoare de cinci milioane de dolari.

— Ia-o, Quinn. N-ai mai văzut niciodată atâţia bani. Şi n-o să mai ai un alt prilej. Gândeşte-te la ce poţi să faci cu ei, viaţa pe care poţi s-o duci. Confort, lux chiar, pentru tot restul vieţii. Dă-mi doar manuscrisul şi e a ta.

— Tot timpul n-a fost de fapt vorba decât de bani, nu? întrebă Quinn gânditor. Se juca cu cecul reflectând.

— Bineînţeles. Bani şi putere. Acelaşi lucru.

— Dar erai prietenul lui. Avea încredere în tine.

— Te rog, Quinn, nu fi naiv. Întotdeauna totul se reduce la bani. Naţiunea asta întreagă e moartă după bani. Nimeni nu

poate să schimbe asta. Aşa a fost şi aşa o să fie mereu. Adorăm dolarul autoputernic. Orice şi oricine în ţara asta poate fi cumpărat – cumpărat şi plătit.

Quinn îl aprobă dând din cap. Se gândi la cele cincizeci şi opt de mii de nume de pe marmura neagră aflată la o sută cincizeci de metri în spatele lui. Cumpăraţi şi plătiţi. Oftă şi îşi băgă mâna adânc în jacheta din blană de oaie. Omul mai mic sări înapoi, speriat.

— Nu-i nevoie, Quinn. Ai spus că fără arme.

Dar când mâna lui Quinn ieşi la iveală, ţinea strâns în ea două sute de foi de hârtie albă bătute la maşină. Îi întinse manuscrisul. Celălalt se relaxă, luă teancul.

— N-o să regreţi, Quinn. Banii sunt ai tăi. Bucură-te de ei.

Quinn îl aprobă din nou clătinându-şi capul.

— Mai e un lucru...

— Orice.

— Am dat drumul taxiului pe Calea Constituţiei. Poţi să mă duci şi pe mine cu maşina până la Centură?

Pentru prima dată omul zâmbi. Cu uşurare.

— Nici o problemă, îl asigură el.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Oamenii în haine lungi de piele hotărâră să-şi îndeplinească misiunea la sfârşit de săptămână. Era mai puţină lume pe afară şi instrucţiunile lor erau să fie discreţi. Aveau nişte observatori pe strada unde se afla clădirea cu birourile din Moscova, care îi anunţaseră când le plecase vânatul din oraş în seara aceea de vineri.

Grupul desemnat pentru arestare aştepta răbdător pe şoseaua lungă şi îngustă de lângă bucla fluviului Moscova, doar cu o milă mai înainte de intrarea în satul Peredelkino, unde îşi au *dacha* de vacanţă membrii superiori ai Comitetului Central, cei mai mulţi dintre academicienii de prestigiu şi şefii armatei.

La ivirea maşinii pe care o aşteptau, vehiculul care comanda grupul de arestare se aşeză de-a curmezişul străzii, blocând-o complet. Ceaika în viteză încetini, apoi se opri. Şoferul şi paznicul de corp, ambii de la GRU şi cu antrenament Spetsnaz, n-aveau nici o şansă. Bărbaţi cu mitraliere apărură de pe ambele părţi ale străzii şi cei doi militari se treziră că se uitau prin geam drept la ţevile acestora.

Ofiţerul superior în haine civile se apropie de portiera din spate, o deschise şi se uită înăuntru. Ocupantul maşinii îşi ridică privirea cu indiferenţă, cu o urmă de încăpăţânare, de la dosarul pe care-l citea.

— Mareşalul Kozlov? întrebă agentul KGB cu haina de piele.

— Da.

— Vă rog să coborâţi. Nu încercaţi să opuneţi rezistenţă. Daţi ordin soldaţilor dumneavoastră să facă la fel. Sunteţi arestat.

Mareşalul mătăhălos murmură un ordin şoferului şi paznicului şi se dădu jos. Respiraţia îi îngheţa în aerul geros. Se întrebă când mai avea să respire din nou aerul tăios al iernii.

Chiar dacă era înspăimântat, nu dădea nici un semn.

— Dacă nu aveţi autorizaţie, o să răspunzi în faţa Politbiroului, *cekist.*

Folosi cuvântul rusesc peiorativ pentru un agent al poliţiei secrete.

— Acţionăm la ordinele Politbiroului, îl anunţă agentul KGB cu satisfacţie.

Era colonel-plin la Directoratul Superior Doi. Şi atunci bătrânul mareşal îşi dădu seama că, pentru ultima oară, îşi epuizase muniţiile.

Peste două zile, poliţiştii securităţii saudite înconjurau fără zgomot o modestă casă particulară din Riad, în bezna adâncă dinaintea zorilor. Dar nu destul de fără zgomot. Unul dintre ei dădu peste o cutie de conserve şi un câine se porni să latre. Un servitor iemenit din interiorul casei, deja sculat ca să pregătească prima cafea tare a zilei, se uită pe geam şi se duse să-şi informeze stăpânul.

Colonelul Easterhouse făcuse o instrucţie serioasă la unităţile aeropurtate ale SUA. Şi îşi cunoştea Arabia Saudită şi faptul că un conspirator nu trebuia să scape niciodată din vedere ameninţarea de a fi trădat. Măsurile de apărare erau solide şi deja pregătite. Când marea poartă de lemn a curţii se prăbuşea şi cei doi apărători iemeniţi muriseră deja pentru el, Easterhouse îşi alese singur drumul pentru a evita agoniile care ştiau că-l aşteaptă. Poliţiştii securităţii nu auziseră decât o singură împuşcătură în timp ce alergau pe scările care duceau către etajul întâi unde era aripa de locuit.

Îl găsiră în biroul lui, o cameră spaţioasă într-un încântător stil arab, întins cu faţa în jos pe podea, în vreme ce sângele îi distrugea un minunat covor de Kochan. Colonelul care comanda grupul de arestare se uită în jurul camerei: ochii îi căzură pe singurul cuvânt arab care forma motivul unei cuverturi de mătase atârnate pe peretele din spatele biroului. Era *Inshallah.* Dacă e voia Domnului.

În ziua următoare, Philip Kelly conducea chiar el în persoană echipa FBI care înconjura domeniul de la poalele dealurilor de lângă Austin. Cyrus Miller îl primi curtenitor şi îl ascultă cum îi citea drepturile. Când fu anunţat că era arestat, începu să se roage cu voce tare şi cu convingere, invocând răzbunarea divină a Prietenului lui personal asupra idolatrilor şi antihriştilor care dădeau semne atât de evidente că nu înţelegeau voinţa Atotputernicului, aşa cum fusese ea exprimată prin acţiunile vasului ales de El.

Kevin Brown era şeful echipei care, aproape în acelaşi timp, îl lua în custodie pe Melville Scanlon de la reşedinţa lui impozantă de lângă Houston. Echipe FBI diferite făcură o vizită lui Lionel

Moir la Dallas şi încercară să-i aresteze pe Ben Salkind de la Palo Alto şi pe Peter Cobb de la Pasadena. Poate din intuiţie ori din întâmplare, în ziua precedentă Salkind plecase cu avionul la Mexico City. Cobb se credea că era în cabinetul lui de la firmă la ora programată pentru arestare. Dar o răceală cu dureri de cap îl reţinuse acasă în dimineaţa respectivă. Era unul din acele renghiuri ale sorţii care îşi bat joc de cele mai bine planificate operaţiuni. Poliţiştii şi soldaţii le cunosc prea bine. O secretară devotată îi dădu telefon acasă în timp ce echipa FBI se zorea spre reşedinţa lui particulară. Se sculă din pat, îşi sărută nevasta şi copiii şi intră în garajul lipit de casă. Agenţii FBI îl găsiră acolo după douăzeci de minute.

Peste patru zile, Preşedintele Cormack intra în Sala Cabinetului şi se aşeza la locul lui din centrul mesei, locul rezervat pentru Şeful Executivului. Cercul apropiat format din membri ai Cabinetului şi consilieri era deja la locul lui în jur. Observară cu toţii că avea din nou spatele drept, ochii limpezi, capul ridicat.

De partea cealaltă a mesei stăteau Lee Alexander şi David Weintraub de la CIA, alături de Don Edmonds, Philip Kelly şi Kevin Brown de la FBI. John Cormack le făcu un semn cu capul în timp ce se aşeza.

— Rapoartele dumneavoastră, vă rog, domnilor.

Kevin Brown vorbi primul, la o privire a directorului său.

— Domnule Preşedinte, cabana de lemn din Vermont. Am recuperat o armă Armalite şi un Colt automat 45, aşa cum s-a descris. Împreună cu cadavrele lui Irving Moss şi Duncan McCrea, amândoi foşti angajaţi ai CIA. Au fost identificaţi.

David Weintraub îl aprobă clătinându-şi capul.

— Am analizat Coltul la Quantico. Poliţia belgiană ne-a trimis reproduceri mărite ale şanţurilor de pe glontele pe care l-au dezgropat din tapiţeria roţii mari de la Wavre. Se potrivesc: Coltul a tras glonţul care l-a ucis pe mercenarul Marchais, alias Lefort. Poliţia olandeză a găsit un glonte în lemnăria unui butoi vechi din beciurile de sub barul din Den Bosch. Uşor distorsionat, dar şanţurile sunt vizibile. Acelaşi colt 45. În sfârşit, poliţia din Paris a recuperat şase gloanţe intacte din zidăria cafenelei din Passage de Vautrin. Le-am identificat ca fiind trase din Armalite. Ambele arme au fost cumpărate sub un nume fals de la un magazin de arme din Galveston, Texas.

Proprietarul a identificat cumpărătorul după fotografie ca fiind Irving Moss.

— Deci se potriveşte.

— Da, domnule Preşedinte, totul.

— Domnule Weintraub?

— Regret că trebuie să confirm că Duncan McCrea a fost într-adevăr angajat pe plan local în America Centrală la recomandarea lui Irving Moss. A fost folosit acolo timp de doi ani, apoi adus în America şi trimis la Camp Peary pentru pregătire. După ce Moss a fost dat afară, toţi protejaţii lui ar fi trebuit verificaţi. N-au fost. O scăpare. Regret.

— Nu erai director adjunct la Operaţii pe vremea aceea, domnule Weintraub. Te rog să continui.

— Mulţumesc, domnule Preşedinte. Am aflat din... surse... destul cât să ni se confirme ceea ce ne-a comunicat neoficial rezident*ul KGB din* New York. Un oarecare mareşal Kozlov a fost reţinut pentru cercetări în legătură cu furnizarea centurii care l-a ucis pe fiul dumneavoastră. Oficial şi-a dat demisia pe motive de sănătate.

— Va face mărturisiri, ce crezi?

— La închisoarea Lefortovo, domnule, KGB-ul îşi are metodele lui, recunoscu Weintraub.

— Domnule Kelly?

— Unele lucruri, domnule Preşedinte, nu vor fi dovedite niciodată. Nu e nici urmă de cadavrul lui Dominique Orisini, dar poliţia corsicană a stabilit că două salve de alice au fost într-adevăr trase într-un dormitor dosnic de deasupra unei taverne din Castelblanc. Pistolul Smith & Wesson emis agentului special Somerville este pesemne pierdut pentru totdeauna în râul Prunelli. Dar tot ce poate fi dovedit a fost dovedit. Manuscrisul e corect până la ultimul amănunt.

— Şi cei cinci, aşa-numiţii Cinci din Alamo?

— Avem trei în custodie, domnule Preşedinte. Cyrus Miller e aproape sigur că nu va putea fi judecat niciodată. Este considerat clinic alienat. Melville Scanlon a mărturisit totul, inclusiv amănunte despre un alt complot pentru a răsturna monarhia din Arabia Saudită. Cred că Departamentul de Stat s-a şi îngrijit de acest aspect al problemei.

— S-a îngrijit, spuse Preşedintele. Guvernul saudit a fost informat şi s-au luat măsurile corespunzătoare. Şi ceilalţi din cei Cinci din Alamo?

— Se pare că Salkind a dispărut – credem că în America Latină. Cobb a fost găsit spânzurat, cu propria lui mână, în garajul de lângă casă. Moir confirmă tot ce a recunoscut Scanlon.

— Nici un amănunt rămas aiurea, domnule Kelly?

— Nici unul pe care îl putem noi discerne, domnule Preşedinte. În timpul pe care l-am avut la dispoziţie, am verificat tot ce există în manuscrisul domnului Quinn. Nume, date, locuri, ore, închirieri de maşini, bilete de avion, închirieri de apartamente, camere de hotel, vehicule utilizate, armele – totul. Poliţia şi autorităţile de imigrare din Irlanda, Marea Britanie, Belgia, Olanda şi Franţa ne-au trimis toate înregistrările. Se confirmă totul.

Preşedintele Cormack aruncă o scurtă privire spre fotoliul gol de pe partea dinspre el a mesei.

— Şi... fostul... fostul meu coleg?

Directorul FBI îi făcu un semn lui Philip Kelly.

— Ultimele trei pagini ale manuscrisului susţin că în noaptea respectivă între cei doi a avut loc o conversaţie asupra căreia nu există nici o confirmare, domnule Preşedinte. N-avem. Încă nici o urmă de domnul Quinn. Dar am verificat personalul de la casa din Georgetown. Şoferul oficial a fost trimis acasă pe motiv că maşina nu mai avea să fie folosită în acea noapte. Doi din personal îşi aduc aminte că au fost treziţi în jur de ora unu şi jumătate de sunetul uşilor de la garaj care se deschideau. Unul dintre ei s-a uitat pe geam şi a văzut maşina ieşind în stradă. S-a gândit că poate a fost furată, aşa că s-a dus să-şi trezească stăpânul. Plecase cu maşina. Am cercetat toate acţiunile din portofoliul lui dat în administraţie şi există investiţii imense într-o serie de contractori ai Apărării, ale căror acţiuni ar fi fără îndoială afectate de prevederile Tratatului Nantucket. E adevărat – ceea ce susţine Quinn. Cât despre cele spuse de individ, n-o să ştim niciodată. Pe Quinn poţi să-l crezi sau nu.

Preşedintele Cormack se ridică.

— Atunci eu îl cred, domnilor. Eu da. Încetaţi urmărirea lui, vă rog. E un ordin administrativ. Vă mulţumesc pentru eforturi.

Plecă prin uşa de pe peretele opus şemineului, trecu prin biroul secretarului său particular cerând să nu fie deranjat, intră în Cabinetul Oval şi închise uşa după el.

Se aşeză la locul lui de la biroul masiv de sub ferestrele cu tentă verzuie, din sticlă groasă de 12 cm rezistentă la gloanţe,

care dau în Grădina Trandafirilor şi se rezemă de fotoliul înalt rotativ. Trecuseră şaptezeci şi trei de zile de când se aşezase ultima oară în el.

Pe birou era o fotografie cu ramă de argint. Îl arăta pa Simon, o poză făcută la Yale în toamna dinainte de a pleca în Anglia. Avea douăzeci de ani pe atunci şi chipul tânăr îi era plin de vitalitate şi dor de viaţă şi mari speranţe în viitor.

Preşedintele apucă poza cu ambele mâini şi se uită la ea multă vreme. În cele din urmă, deschise un sertar din stânga lui.

— La revedere, fiule, spuse el.

Aşeză fotografia cu faţa în jos în sertar, îl închise şi apăsă pe un buton al intercomului.

— Trimiteţi-l pe Craig Lipton la mine, vă rog.

După sosirea secretarului de presă, Preşedintele îl anunţă că dorea o oră la televiziune în seara următoare, pe canalele principale şi în perioada de maximă audienţă, pentru a se adresa naţiunii.

Proprietara casei cu camere de închiriat din Alexandria regreta că îşi pierdea oaspetele canadian, domnul Roger Lefevre. Era atât de liniştit şi de manierat; nu-i făcuse nici un necaz de nici un fel. Nu ca alţii pe care ar fi putut să îi numească.

În seara când venise să-şi încheie socotelile şi să-şi ia rămas bun, observă că îşi răsese barba. Era de acord; îl făcea să arate cu mult mai tânăr.

Televizorul din salon era deschis, ca întotdeauna. Bărbatul cel înalt rămase în uşă pentru a-şi lua rămas-bun. Pe ecran, un comentator cu chipul serios anunţa: „Doamnelor şi domnilor, Preşedintele Statelor Unite.”

— Sunteţi sigur că nu vreţi să mai staţi puţin? întrebă proprietăreasa. O să vorbească Preşedintele. Se zice că bietul om o să-şi dea singur demisia.

— Taxiul mă aşteaptă la uşă, îi răspunse Quinn. Trebuie să plec.

Pe ecran apăru chipul Preşedintelui Cormack. Stătea ferm la biroul lui din Cabinetul Oval, sub Marele Sigiliu. Nu prea mai fusese văzut de optzeci de zile şi telespectatorii îşi dădeau seama că arăta mai bătrân, mai tras la faţă, mai ridat decât cu trei luni în urmă. Dar privirea aceea sfârşită din fotografia care făcuse înconjurul lumii, chipul aşa cum stătuse lângă groapa din

Nantucket, dispăruse. Se ţinea drept şi se uita ţintă în obiectivul camerei de luat vederi, stabilind un contact vizual direct, chiar dacă electronic, cu mai bine de o sută de milioane de americani şi mai multe milioane de oameni din toată lumea, legaţi la transmisie prin satelit. Nu era nici urmă de istoveală sau înfrângere în atitudinea lui; glasul îi era măsurat, grav dar ferm.

— Concetăţeni americani..., începu el.

Quinn închise uşa de la intrare şi coborî treptele spre taxi.

— Dulles, spuse el.

Pe trotuare felinarele scânteiau de decoraţiile de Crăciun, Moş Crăciunii din magazine hohoteau cât puteau mai bine, cu tranzistoarele lipite de urechi. Şoferul se îndreptă spre sud-vest pe autostrada Monumentul Henry Shirley pentru a o coti la dreapta pe Bariera Râului şi apoi din nou pe Centura capitalei.

După câteva minute, Quinn observă că un număr tot mai mare de şoferi trăgeau la marginea drumului ca să se concentreze asupra transmisiei din radiourile maşinilor. Pe trotuare începuseră să se formeze grupuri de oameni strânşi în jurul câte unui tranzistor. Şoferul taxiului alb cu albastru avea o pereche de căşti pe cap. Ajunşi în dreptul barierei, ţipă: „Căăă-cat, omule, nu-mi vine să cred ce aud."

Îşi întoarse capul, ignorând drumul.

— Vrei să pun la difuzor?

— O să prind reluarea mai târziu, îi răspunse Quinn.

— Pot să trag pe dreapta, omule.

— Mergi înainte, spuse Quinn.

La Dulles Internaţional, Quinn îşi plăti taxiul şi intră pe uşă îndreptându-se spre ghişeul de prezentare al companiei British Airways. În sala de aşteptare, majoritatea pasagerilor şi jumătate din personal erau adunaţi în jurul unui televizor instalat pe un perete. Quinn găsi o funcţionară la ghişeu.

— Cursa doi-zece spre Londra, spuse el dându-i biletul.

Funcţionara îşi desprinse cu greu ochii de la televizor şi îi studie biletul, apăsând pe terminalul de pe birou ca să-i confirme reţinerea locului.

— Schimbaţi la Londra pentru Malaga? întrebă ea.

— Exact.

Glasul lui John Cormack se auzea în holul neobişnuit de tăcut.

— Pentru a distruge Tratatul Nantucket, oamenii aceştia au crezut că trebuie să mă distrugă mai întâi pe mine...

Funcţionara îi emise tichetul de îmbarcare, cu ochii ţintă la

ecran.

— Pot să trec spre plecare? întrebă Quinn.

— Oh... da, sigur... călătorie plăcută.

Dincolo de controlul imigrării exista o zonă de aşteptare cu un bar liber de taxe. În spatele barului era aşezat un alt televizor. Toţi pasagerii erau adunaţi într-un grup şi urmăreau ecranul cu atenţie.

— Pentru că nu puteau să ajungă până la mine, mi-au luat fiul, unicul meu fiu iubit şi mi l-au ucis.

La scaunele rulante, printre cei care se îndreptau spre Boeingul care aştepta, era un bărbat în uniformă roş-alb-albastră a companiei British Airways, cu un tranzistor. Nu vorbea nimeni. La intrarea în avion, Quinn îşi oferi tichetul de îmbarcare unui însoţitor de bord care îi arătă cu mâna spre clasa întâi. Quinn îşi permisese luxul folosindu-se de ultimii bani ai ruşilor. Auzi glasul Preşedintelui venind dinspre scaunele rulante din spatele lui în timp ce îşi băga capul în cabină.

— Asta este ceea ce s-a întâmplat. Acum s-a isprăvit. Dar un lucru pot să vă promit, pe cuvânt de onoare. Concetăţeni americani, aveţi din nou un Preşedinte...

Quinn se aşeză în scaunul de lângă fereastră, îşi legă centura, refuză un pahar de şampanie şi ceru în loc nişte vin roşu. Acceptă un exemplar din Washington Post şi începu să-l citească. Locul de lângă el, de la margine, rămase liber la decolare.

Boeingul 747 se ridică şi îşi întoarse botul spre Atlantic şi Europa. De jur împrejurul lui Quinn se auzea un zumzet emoţionat; pasagerii increduli discutau despre discursul prezidenţial care durase aproape o oră. Quinn stătea şi îşi citea ziarul în tăcere.

Articolul de fond de pe prima pagină anunţa emisiunea pe care tocmai o ascultase omenirea, asigurându-şi cititorii că Preşedintele avea să se folosească de acest prilej pentru a informa întreaga lume că se va retrage din funcţie.

— Mai pot să vă ofer ceva, domnule, orice ar fi? spuse un glas tărăgănat în urechea lui.

Se întoarse şi zâmbi uşurat. Sam stătea pe interval, aplecată spre el.

— Doar pe tine, iubito.

Îşi împături ziarul şi şi-l puse în poală. Pe ultima pagină era o relatare pe care n-o observă nici unul dintre ei. Anunţa, în

ciudatul cod al celor ce scriau titlurile din ziare: spital de paraplegici primeşte 5 M. dol. fără nume.

Sam se aşează în scaunul de la margine.

— Am primit mesajul dumneavoastră, domnule Quinn. Şi da, o să vin în Spania cu dumneavoastră. Şi da, o să mă mărit cu dumneavoastră.

— Bun, zise el. Urăsc de moarte nehotărârea.

— Locul ăsta unde trăieşti... cum arată?

— Locşor mărunt, căsuţe albe, bisericuţă veche, preoţel bătrân...

— Măcar să-şi amintească vorbele din ceremonialul de căsătorie.

Îşi întinse braţele şi îi trase capul spre ea pentru un sărut prelung. Ziarul îi lunecă din poală şi căzu cu ultima pagină în sus. O stewardesă, zâmbind indulgent, îl ridică. Nu observă şi chiar dacă da tot n-ar fi interesat-o, editorialul de pe pagina respectivă. Era intitulat:

FUNERALII PRIVATE
PENTRU SECRETARUL DE FINANŢE HUBERT REED:
CONTINUĂ MISTERUL EXCURSIEI
TÂRZII DIN NOAPTE ÎN POTOMAC.

CUPRINS

PROLOG....4
CAPITOLUL UNU....6
NOIEMBRIE 1989....6
CAPITOLUL DOI....29
NOIEMBRIE 1989....29
CAPITOLUL TREI....56
MARTIE 1991....56
APRILIE....61
MAI....68
IUNIE....70
IULIE....73
AUGUST....76
SEPTEMBRIE....81
OCTOMBRIE....82
CAPITOLUL PATRU....86
MARTIE 1991....86
CAPITOLUL CINCI....114
CAPITOLUL ŞASE....138
CAPITOLUL ŞAPTE....164
CAPITOLUL OPT....187
CAPITOLUL NOUĂ....208
CAPITOLUL ZECE....229
CAPITOLUL UNSPREZECE....254
CAPITOLUL DOISPREZECE....278
CAPITOLUL TREISPREZECE....301
CAPITOLUL PAISPREZECE....327
CAPITOLUL CINCISPREZECE....348
CAPITOLUL ŞAISPREZECE....366
CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE....389
CAPITOLUL OPTSPREZECE....412
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE....435
CUPRINS....444

Editura UNIVERS
lansează o nouă colecție

1991. O persoană din imediata apropiere a Președintelui Statelor Unite ale Americii este convinsă că, într-o lume în care rezervele de petrol scad simțitor, S.U.A. nu pot supraviețui decît obținînd controlul asupra țării arabe celei mai bogate în petrol. Recent alesul președinte, un pacifist, nu concepe însă așa ceva. Deci, planurile de pace ale președintelui trebuiesc oprite cu orice preț ...

Apreciatul autor al best-seller**-ului „Ziua Șacalului" își dovedește încă o dată măiestria în tehnica suspansului într-un nou subiect captivant.**

ISBN 973-34-0232-X

Lei 250